ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΠΕΙΡΩΤΑΝ

Τὰ δράματα τῆς καρδιᾶς

ΤΟ ΤΑΜΑ

Οἱ καλεσμένοι τοῦ Τέντ, ὅλοι 'Αμερικάνοι, εἶχαν γίνει τύφλα στὸ μεθῦσι. Μὰ κι' ὁ ἴδιος δὲ βρισκότανε σὲ καλύτερη κατάστασι. Μετὰ βίας μποροῦσε νὰ σταθῆ στὰ πόδια του.

'Αηδιασμένη ἀπ' αὐτὰ τὰ χάλια, ἡ γυναῖκα του, ἡ Τζοβάννα, βγῆκε στὸ πάρκο νὰ πάρη λίγο ἀέρα. Στὸ χὼλ βρῆκε τὸ Μάρκο, ποὺ εἶχε κι' αὐτὸς βαρεθῆ τοὺς ἐνοχλητικοὺς ἐκείνους τύπους καὶ κάπνιζε σὲ μιὰ γωνιά, μονάχος του.

Τοῦ πρότεινε νὰ τὴ συνοδέψη στὸ πάρκο. 'Εκεῖνος ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ζητοῦσε τὴ συντροφιά του ἡ νέα γυναῖκα, ἔπειτα ἀπὸ κεῖνο τὸ ἐπεισόδιο ποὺ λίγο ἔλειψε νἄχη τραγικὸ τέλος...

Τὴν εἶχε γνωρίσει τότε μόλις —ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες— καὶ τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ φλογερά. Συγχρόνως τὴ συμπονοῦσε γιατὶ τὴν εἶχαν ἀναγκάσει νὰ πάρη ἕναν ἄντρα πολὺ μεγαλύτερό της, μόνο γιὰ τὰ λεφτά του.

Μὰ κι' ἡ Τζοβάννα κατάλαβε ἀμέσως πόσο μεγαλύτερος θἆταν ὁ πλοῦτος τῆς ἀγάπης ἑνὸς ἄντρα σὰν τὸ Μάρκ. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς προσπάθησε νὰ τὸν ἀποφεύγη ὅσο μποροῦσε, γιὰ νὰ μὴν ὑποκύψη κάποτε.

Τὴ μόνη φορὰ ποὺ δέχτηκε νὰ κάνη ἕνα περίπατο μαζί του, στὸ φάρο, πῆρε μαζί της καὶ τὴν κορούλα της, τὴ Ρόζα. 'Απορροφημένη λοιπὸν ἀπ' τὰ λόγια τοῦ Μάρκ, τὴν ἄφισε ἐλεύθερη μιὰ στιγμή. Ἔξαφνα, ἀντιλήφτηκε πὼς ἡ μικρὴ εἶχε χαθῆ!

Πῆγε νὰ τρελλαθῆ τότε ἀπ' τὴν ἀγωνία της. 'Αλλ' ὁ Μάρκ κατέβηκε στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο, κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά του τὸ κοριτσάκι, λιπόθυμο. 'Η Ρόζα εἶχε πέσει ἀπ' τοὺς βράχους, εὐτυχῶς ὅμως δὲν εἶχε πάθει τίποτα.

'Η Τζοβάννα τοῦ τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὰ χέρια κι' ἔφυγε τρέχοντας, χωρὶς κἂν νὰ τὸν εὐχαριστήση, ἀφίνοντάς τον στενοχωρημένο, γιατὶ εἶχε γίνει ἀθέλητα αἴτιος αὐτοῦ τοῦ ἐπεισοδίου.

'Απὸ τότε, ὁ Μάρκ ἀπόφευγε νὰ πηγαίνη στὴ βίλλα της καὶ νὰ μένη μόνος μαζί της, ἢ νὰ τῆς λέη κάτι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ταράξη. Μὲ δυσκολία λοιπὸν δέχτηκε τώρα τὴν πρόσκλησί της. Δὲν ἤξερε ἂν ἦταν εὐτυχισμένος ἢ τρομαγμένος...

Προχώρησαν κάτω ἀπ' τὰ πεῦκα, ἀμίλητοι. 'Η νύχτα ἦταν ἥσυχη καὶ γλυκειά. 'Ανέβηκαν σιγὰ-σιγὰ ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου. Κάθησαν σ' ἕνα βράχο.

'Ο Μάρκ μίλησε πρῶτος, γιὰ νὰ διακόψη ἐκείνη τὴ σιωπὴ ποὺ τοὔσφιγγε τὴν καρδιά:

— Θέλετε λοιπὸν νὰ φύγω, Τζοβάννα;... Εἶχα ἔρθει ἐδῶ γιὰ νὰ μείνω ὅλο τὸ χειμῶνα, ν' ἀναρρώσω. Μὰ τώρα καταλαβαίνω πὼς εἶν' ἀδύνατο νὰ μείνω πιὸ πολύ!

'Η Τζοβάννα δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Τὰ λόγια του ἦταν σὰν μιὰ μαχαιριὰ στὴν καρδιά της... 'Επιτέλους, πρόφερε ἀργά:

— Ναί, νὰ φύγετε. Θἆναι καλύτερα καὶ γιὰ τοὺς δυό μας. Γιατὶ κι' ἐγὼ... ἂν ξέρατε...

Δὲν εἶπαν τίποτ' ἄλλο. Μὰ δὲν ἦταν ἀρκετὰ αὐτά;

'Ο Μάρκ τὴν ἔσφιγγε τώρα κοντά του, σὰν ἕνα πλασματάκι ποὺ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ προστασία καὶ παρηγοριά. Αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ συναίσθημα, τὸ σχεδὸν πατρικό, τοὔδινε θάρρος. Ἤθελε νὰ τὴ σώση ἀπ' τὸν ἀνάξιο ἄντρα, ποὺ δὲν εἶχε νὰ τῆς προσφέρη τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὰ πλούτη του! Καὶ τόλμησε...

'Η ἰδέα αὐτὴ εἶχε ὡριμάσει μέσα του ἀπὸ καιρό, ἀλλὰ περίμενε τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ τὴν ἐκφράση.

— 'Ακοῦστε με, Τζοβάννα... τῆς εἶπε. Ἂν θέλατε... κι' ἂν αὐτὸς σᾶς ἄφινε γιὰ πάντα κοντά σας τὴ Ρόζα...

— Νὰ χωρίσω;

— 'Εγὼ εἶμ' ἐλεύθερος. Θὰ παντρευτοῦμε ἀμέσως... Θέλετε; 'Εννοεῖται πὼς θὰ ζήσετε κάπως μετριώτερα. Θὰ στενοχωρηθῆτε, ἀσφαλῶς, ἀφοῦ συνηθίσατε στὴν πολυτέλεια...

— Δὲν πρόκειται γι' αὐτό!

— Τότε λοιπόν;...

— Ὄχι, καλέ μου Μάρκ. Δὲ γίνεται!

— Γιατί ὄχι; Ἂν εἶν' ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ κατάλαβα πρὶν ἀπὸ λίγο...

Εἶχε τραβηχτῆ ἀπὸ κοντά της κι' εἶχε σβύσει ἐκείνη ἡ λάμψι ποὺ ἄναψε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὰ μάτια του.

— Ἂν εἶν' ἀλήθεια πὼς καὶ σεῖς...

— Πὼς σᾶς ἀγαπῶ; Ὤ, Μάρκ, μὰ εἶναι δυνατὸ ν' ἀμφιβάλλετε; Κι' ὄχι ὅσο σεῖς, ἀλλὰ ἀκόμα περισσότερο, γιατὶ εἶναι ἡ πρώτη ἀγάπη γιὰ μένα. Μὰ δὲ μπορῶ!...

— Γιατί; Τί σᾶς ἐμποδίζει;

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω...

Σκούπισε ἕνα δάκρυ της καὶ πρόσθεσε:

— 'Εκείνη τὴν ἡμέρα ποὺ ἔπεσε ἡ Ρόζα ἀπ' τὸ βράχο καὶ κινδύνεψε νὰ πνιγῆ, τρόμαξα τόσο πολύ, ὥστε νόμισα πὼς μόνο ἕνα θαῦμα θὰ μποροῦσε νὰ τὴ σώση. Κι' εἶπα τότε μέσα μου: «Τί μπορῶ νὰ σοῦ προσφέρω, Θεέ μου, γιὰ νὰ σώσης τὴν κόρη μου; Ἔχω πολλὰ πλούτη, ἀλλὰ δὲ μοῦ ἀνήκουνε. Ἕνα μονάχα ἔχω δικό μου, ἀπολύτως δικό μου: ἕνα μεγάλο κενὸ στὴν καρδιά. Σοῦ τὸ προσφέρω, Θεέ μου! Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μείνη γιὰ πάντα κλειστὴ στὴν ἀγάπη ἡ καρδιά μου, ἂν μ' ἀπαλλάξης ἀπ' τὸ φριχτότερο μαρτύριο ποὺ μπορεῖ νὰ γνωρίση μιὰ μητέρα!»

»Πέστε μου λοιπόν, μπορῶ νὰ παραβῶ τώρα τὸ τάμα μου, ἔστω καὶ γιὰ νὰ ὑπακούσω στὴ φωνὴ τῆς καρδιᾶς μου;

'Ο Μάρκ εἶχε σηκωθῆ, ἥρεμος κι' ἀποφασιστικός.

— Θὰ φύγω αὔριο, εἶπε μονάχα.

'Εκείνη ἔσφιξε τὰ δόντια της γιὰ νὰ μὴ φωνάξη. Κι' ἐνῶ ἡ καρδιά της ἤθελε νὰ μείνη μερικὲς μέρες ἀκόμα κοντά του, τὰ χείλια της ψιθύριζαν:

— Ἴσως εἶναι καλύτερα ἔτσι... Καὶ μάλιστα ὄχι αὔριο. Δὲ θέλω νὰ ὑποφέρετε περισσότερο γιὰ μένα. 'Απόψε, Μάρκ... Θέλω νὰ φύγετε ἀπόψε!

Α. ΝΤΟΡΝΙΕ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἡ χήρα

Πρὸ ἡμερῶν περιπατῶν μετὰ πολλῆς σαγήνης
καὶ ὤν, ὦ Ζεῦ, ἐρωτικῶς ἐντὸς φλογώδους δίνης
ἠσθάνθην καρδιοχτύπιον κι' ἐρωτικὴν ἀνδάραν
μβανίσας χήραν εὔσωμον ἢ ἄλλως νδαρνδανάραν.
Καί, ὡς εἰκός, ἐπέτυχον κατάκτησιν εὐρέως,
τουτέστιν δρῶν πεπονηρῶς ὡς πόντιξ ἀρουραῖος
μετ' οὐ πολὺ ἀμφότεροι δίκην γνωστῶν κι' οἰκείων
μετέβημεν φαληρικῶς εἰς κέντρον μπουζουκίων.
'Εκεῖσε ἡ λεγάμενη ροφοῦσα καμβανίτην
πολλάκις ἀνεπόλησεν σαφῶς τὸν μακαρίτην
κι' ὑπὸ τὰς ἀναμνήσεις της καὶ τὰς πολλάς της ζάλας
ἔθραυσεν ἓξ ποτήρια καὶ δώδεκα φιάλας.
Τέλος, ἀφοῦ ἐκ τοῦ ποτοῦ ἡ χήρα ἐκορώθη
πρὸς δὲ ἀπ' τὰ μπουζούκια σφοδρῶς ἐμπουζουκώθη
ἠγέρθη κι' ἕνα νδαγλαρᾶ λαβοῦσα μετὰ λύσσης
ἐχόρευσεν χασάπικον δίκην νδερβενδερίσσης.
'Εν συνεχείᾳ δέ, ἀλλοί! ὦ δεισιδαίμων (μοίρα!
δεόντως παραπαίουσα ἡ μβαρμπουνώ- (δης χήρα
κι' ἔχουσα καὶ τὸν νδαγλαρᾶ ὡς συ- (νοδὸν τουτέστι
τὸ κέντρον ἐγκατέλειψεν καὶ λαγωὸς (κατέστη.
Καὶ οὕτω πὼς ὁ φουκαρεὺς ἀντὶ σφο- (δρῶν ἐρώτων
ὑπῆρξα θῦμα ἀτυχῶν ποικίλων γεγονό- (των
καθ' ὅσον τὴν λεγάμενην ἀπώλεσον, (ὠϊμένα!
καὶ σὺν αὐτῷ ἐπλήρωσον, ὡς βλάξ, (τὰ... τεθραυσμένα!

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

★ Παρ' ὅλο τὸ αὐστηρὸ ἰνκόγνιτο, πολλοὶ φίλοι τοῦ θεάτρου, κατέκλυσαν τὸ ἀπόγευμα τῆς περασμένης Τρίτης, τὸ γραφικὸ ἐκκλησάκι τῆς 'Αγίας Θέκλας, ὅπου ἔγιναν οἱ γάμοι τῆς Σοφίας Βέμπο καὶ τοῦ Μίμη Τραϊφόρου.

— Ἔτσι, μὲ τὶς εὐχὲς τῆς ἐκκλησίας, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς μητέρας τῆς Σοφίας, στὴν ὁποία ἡ τραγουδίστρια τῆς Νίκης εἶχε μεγάλη ἀδυναμία, τὸ μακροχρόνιο θεατρικὸ εἰδύλλιο, ἔλαβε αἴσιο τέλος.

— Χαρακτηριστικὸ ἦταν ὅτι οἱ νεόνυμφοι δὲν φοροῦσαν τὰ καθιερωμένα στὴν τελετὴ τοῦ γάμου φορέματα.

— 'Η Σοφία ἦταν ντυμένη μ' ἕνα μπὲζ φόρεμα καὶ ἕνα καφὲ καπέλλο, ποὺ τὸ πλαισίωνε τοὺλι, ὁ δὲ Μίμης Τραϊφόρος φοροῦσε ἕνα μαῦρο κοστοῦμι.

★ Γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἕνα ἔργο πρόζας θὰ ἐμφανίζωνται στὴ σκηνὴ 30 ταυτοχρόνως ἠθοποιοί.

— Πρόκειται γιὰ τὸ πολύκροτο ἔργο τοῦ Ἔλμερ Ράϊς «Σκηνὲς τοῦ δρόμου», ποὺ θὰ παρουσιάση ἐφέτος ὁ θίασος τοῦ Κώστα Μουσούρη στὸ θέατρό του.

— 'Ιδιαίτερος λόγος γίνεται γιὰ τὸ πολύπλευρο σκηνικὸ τοῦ κ. Μάριου 'Αγγελοπούλου, ποὺ παρουσιάζει τοὺς τέσσερες ὀρόφους μιᾶς πολυκατοικίας μὲ τρόπο ὥστε νὰ φαίνεται σὲ ὅλη τὴν πλατεία ἡ κίνησι τοῦ καθενός.

— Χαρακτηριστικοὶ ἀκόμη θὰ εἶναι οἱ ἀντίλαλοι μιᾶς μεγαλουπόλεως, σειρῆνες ποταμοπλοίων, κλάξον αὐτοκινήτων, κτύποι ὡρολογίων, ποὺ θὰ ἀκούωνται τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως μὲ εἰδικὲς ἠχογραφήσεις.

★ Τὸ θέατρο «'Αθηνῶν», ὅπου θὰ παίξη καὶ ἐφέτος τὸ χειμῶνα ὁ θίασος Λογοθετίδη, ἀνακαινίζεται ριζικά.

— Συγκεκριμένα τὸ φουαγιέ του διακοσμεῖται μὲ πολὺ γοῦστο, τὸ δὲ ἐσωτερικό του διαρρυθμίζεται τελείως, ἡ δὲ πλατεία περιλαμβάνη πενῆντα ἐπὶ πλέον θέσεις.

★ Μετὰ τὴ Λιλὴ Μπερδέ, κι' ἕνας ἀκόμη Ἕλλην χορευτής, ὁ Λευτέρης Χαδέλλης, χορογράφος τὸ καλοκαίρι στὸ «Περροκέ», φεύγει αὐτὲς τὶς μέρες γιὰ τὸ Λονδῖνο, προκειμένου νὰ ἐμφανιστῆ στὴν ἀγγλικὴ τηλεόρασι.

— 'Ο Χαδέλλης μαζὶ μὲ τὴ Λιλὴ Μπερδὲ θὰ ἐμφανισθοῦν σ' ἕνα νέο χορόδραμα αἰγυπτιακῆς ὑποθέσεως μὲ τὸν τίτλο ὁ «Τάφος», ποὺ ἔχει ἑτοιμάσει εἰδικὰ ἡ χορογράφος κ. Ἔλλη Ζουρούδη.

★ Μιὰ σειρὰ ἀπὸ καινούργια χοροδράματα θὰ παρουσιάση, ἐξ ἄλλου, τὸ χειμῶνα τὸ «'Ελληνικὸ Χορόδραμα» τῆς κ. Ραλλοῦς Μάνου στὸ θέατρο «Κοτοπούλη».

— Μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρεται μιὰ ἰδιότυπη χορογραφία μὲ ἀρχαϊκὴ ὑπόθεσι, ποὺ ἑτοιμάζει εἰδικὰ ὁ χορογράφος τοῦ «'Ακροπὸλ» Μανώλης Καστρινός.

★ Στὸ θεαματικὸ φινάλε τῆς νέας ἐπιθεωρήσεως τοῦ θεάτρου «'Ακροπόλ», ὁ σκηνογράφος κ. Γ. 'Ανεμογιάννης ἑτοιμάζει ἕνα πολὺ θεαματικὸ σκηνικό.

— Πρόκειται γιὰ τὸ τοπίο μιᾶς χιονισμένης στέππας στὴν ὁποία τὰ ἑλκυθρα, μὲ ἕνα εἰδικὸ τρύκ, θὰ πηγαινοέρχωνται στὴ σκηνή.

★ 'Η 'Ελληνίδα βεντέττα τῆς ἀγγλικῆς τηλεοράσεως Κίτσα Καζάκου βρίσκεται πάλι στὴν 'Αθήνα.

— 'Η Κίτσα Καζάκου θὰ μείνη ἐδῶ ἐπὶ ἕνα τρίμηνο, προκειμένου νὰ πρωταγωνιστήση σὲ πολλὲς ἑλληνικὲς ταινίες.

★ 'Η 'Ιταλίδα τραγουδίστρια Λουέλλα Σίλλι, ποὺ πρωταγωνιστεῖ μαζὶ μὲ τὸν Γιῶργο Φοῦντα σὲ μιὰ νέα ἑλληνικὴ ταινία, κατόρθωσε νὰ μάθη θαυμάσια τὸ κείμενο τοῦ ρόλου της χάρις στὴν ἐπιμονή της, ἔτσι ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχη ἀνάγκη νὰ ντουμπλαριστῆ.

★ Μετὰ τὶς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις στὸ «Κέντρον Θεάτρου, Κινηματογράφου καὶ Μελοδράματος» τῆς ὁδοῦ Καρόλου, ποὺ τελειώνουν στὶς 20 τρέχοντος, θὰ γίνη ὁ διαγωνισμὸς γιὰ τὶς ὑποτροφίες στὴ Μελοδραματικὴ καὶ Δραματικὴ Σχολή. Στὸ ἴδιο Κέντρον ἐγγράφονται καὶ παιδιὰ 6—14 ἐτῶν γιὰ τὸ Παιδικὸ Θέατρο καὶ Κινηματογράφο. Διδάσκουν ὁ διάσημος τενόρος κ. Γ. Κοκκολιός, ὁ κ. Α. Γιανούλης τοῦ Βασιλ. Θεάτρου, ὁ κ. Ι. Γκιωνάκης, οἱ κ. κ. Ι. Γαϊτάνος, Τζιοβάνι Ντετόνε καὶ ἄλλοι ἐξέχοντες τοῦ πνευματικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ κόσμου.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τὸ ἀντιγριππικὸ ΕΜΒΟΛΙΟ

ΟΜΙΛΟΥΝ γιὰ τὴ γρίππη καὶ τὸ ἐμβόλιό της ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν κ. Μουτούσης, ὁ διευθυντὴς τοῦ Κρατικοῦ 'Υγειονομικοῦ 'Εργαστηρίου κ. Παυλίδης, ὁ τέως διευθυντὴς τοῦ 'Ινστιτούτου Παστὲρ κ. Καμινόπετρος καὶ ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ 'Ανωτάτου 'Υγειονομικοῦ Συμβουλίου κ. 'Αγουρόπουλος

ΕΥΤΥΧΩΣ, ἡ ἀσιατικὴ γρίππη φαίνεται ὅτι ἀρχίζει νὰ ὑποχωρῆ. 'Αλλ' ὅπως ἐξηγοῦν οἱ ἐπιδημιολόγοι, δὲν ἀποκλείεται νὰ ἀντιμετωπίσωμε καὶ ἄλλα κύματα ἐξάρσεως τῆς ἀσθενείας.

'Ο καθηγητὴς τῆς Μικροβιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν κ. Μουτούσης εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς δεχτῆ καὶ νὰ μᾶς ἐξηγήση τοὺς λόγους ποὺ ἡ γρίππη, σὲ ἀντίθεσι μὲ τὶς ἄλλες λοιμώδεις ἀσθένειες, ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ ἀπειλῆ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ νὰ σκορπᾶ, σὲ τακτικά, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῆ, χρονικὰ διαστήματα, τὸ θάνατο.

«'Η γρίππη, μᾶς εἶπε ὁ κ. καθηγητής, δὲ μπορεῖ νὰ τιθασσευτῆ ἀπόλυτα ἀπὸ τὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη, γιατὶ κάθε ἐπιδημία ποὺ ἐκδηλώνεται ὀφείλεται σὲ διαφορετικὸ ἰό της. Βέβαια, ἀπὸ τὸ 1933, ποὺ οἱ Ἄγγλοι ἐπιστήμονες Σμίθ, Ἄντριους καὶ Λέϊντλυ, ἀπέδειξαν γιὰ πρώτη φορὰ ὅτι τὸ αἴτιο τῆς γρίππης ὀφείλεται πράγματι σὲ ἰό, ἡ ἐπιδημιολογία ἔχει κάνει σημαντικὲς προόδους γιὰ τὴν περιστολὴ τῆς μάστιγος αὐτῆς. 'Απὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀνευρέθησαν ἐργαστηριακῶς διάφοροι τύποι ἰῶν γρίππης, κατατασσόμενοι βασικὰ σὲ τρεῖς ὁμάδες, Α, Β καὶ C.

»Οἱ ἐπιστημονικὲς ἔρευνες,—συνέχισεν ὁ κ. Μουτούσης—ἀπέδειξαν ὅτι οἱ ἰοὶ τῆς ὁμάδος Α προκαλοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὶς μεγαλύτερες ἐπιδημικὲς ἐξάρσεις, ἐνῶ τῆς ὁμάδος Β ἔχουν μᾶλλον ἐντοπισμένο χαρακτῆρα. Σ' αὐτὸν τὸν ἰὸ ὀφείλονται οἱ ἐνδημικὲς μορφὲς γρίππης. Γιὰ τὸν ἰὸ C ἡ ἐπιδημιολογία δὲν κατώρθωσε ἀκόμη ν' ἀποφανθῆ γιὰ τὴ δρᾶσι του.

»Πρὸς στιγμήν, ἐπιστεύθη ὅτι ἡ παρασκευὴ ἀντιστοίχου γιὰ κάθε ἰὸ ἀντιγριππικοῦ ἐμβολίου, θὰ ἐξαφάνιζε ὁριστικὰ τὴν ἀσθένεια αὐτή. Οἱ ἐπιστήμονες ὅμως ἔκπληκτοι διεπίστωσαν ὅτι κάθε λίγα χρόνια, οἱ ἰοὶ τῆς γρίππης παρουσίαζαν παραλλαγὲς τῶν τριῶν βασικῶν τύπων, τόσες πολλές, ὥστε νὰ μπορῆ κανεὶς νὰ ἰσχυριστῆ ὅτι κάθε ἐπανεμφάνισι τῆς γρίππης, ὀφείλεται σὲ διαφορετικὸ ἰό! Ἔτσι ἡ χρησιμοποίησι τοῦ ἀντιγριππικοῦ ἐμβολίου ἔγινε προβληματική. Πάντως, —συνέχισε ὁ κ. Μουτούσης— μόλις ἐμφανιστῆ ἡ γρίππη καὶ ἀπομονωθῆ ὁ συγκεκριμένος ἰός, ποὺ προκαλεῖ τὴν ἐπιδημία, οἱ ἐπιδημιολόγοι, μποροῦν ἀμέσως νὰ διαπιστώσουν τὸν τύπο τοῦ ἰοῦ καὶ ἐν συνεχείᾳ στὰ ἐργαστήριά τους νὰ παρασκευάσουν τὰ ἀντίστοιχα ἐμβόλια γιὰ τὴν καταπολέμησί της.

»Ἂν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐξαπλώσεώς του ἀπὸ χώρα σὲ χώρα ὁ ἰὸς ὑποστῆ παραλλαγή, μπορεῖ πάλι νὰ προσβάλη ἀκόμη καὶ ἐκείνους ποὺ ἐμβολιάστηκαν.

»Τὸ ἀντιγριππικὸ ἐμβόλιο προκαλεῖ ἀνοσία στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό, γιατὶ παράγει ἀμυντικὲς οὐσίες ποὺ ἡ ἐπιστήμη τὶς ὀνομάζει «ἀντισώματα». Αὐτὰ ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ καταπολεμοῦν καὶ νὰ ἐξοντώνουν ἕνα ὡρισμένο εἶδος ἰοῦ. Ἂν, λοιπὸν —ἐξήγησε ὁ κ. καθηγητὴς— τὸ ἀντιγριππικὸ ἐμβόλιο εἶναι π.χ. γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ Α ἰοῦ τῆς γρίππης, τὰ ἀντισώματα ποὺ παρήχθησαν στὸν ὀργανισμό, δὲ μποροῦν νὰ ἐπιτεθοῦν καὶ νὰ ἐξοντώσουν μικρόβια ἰοῦ τύπου Β κλπ.».

'Ο κ. Μουτούσης χαρακτηριστικὰ μᾶς ἀνέφερε ὅτι τὸ 1947, στὴν 'Αμερική, ἐμφανίστηκε ἐπιδημία γρίππης. Οἱ ὑγιεινολόγοι εἶχαν φροντίσει μὲ τὰ πρῶτα κρούσματα νὰ παρασκευάσουν χιλιάδες ἐμβόλια τύπου Α. Ὅταν ἄρχισαν νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ ἀντιγριππικὸ αὐτὸ ἐμβόλιο, διεπίστωσαν, κατάπληκτοι, ὅτι δὲν ἦταν καθόλου ἀποτελεσματικό. Οἱ ἔρευνες ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ἀποτυχία τοῦ ἐμβολίου ὠφείλετο στὸ γεγονὸς ὅτι εἶχε παρασκευαστῆ γιὰ τὴν καταπολέμησι τοῦ ἰοῦ Α, ἐνῶ ἡ ἐπιδημία ὠφείλετο σὲ παραλλαγὴ τοῦ ἴδιου ἰοῦ.

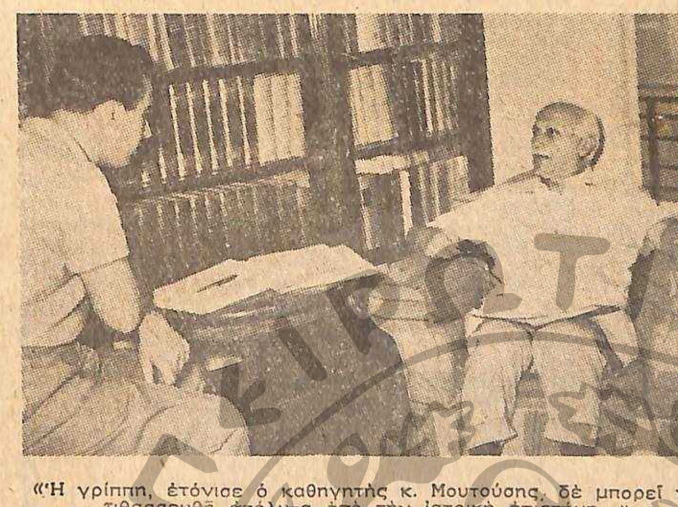

«'Η γρίππη, ἐτόνισε ὁ καθηγητὴς κ. Μουτούσης, δὲ μπορεῖ νὰ τιθασσευθῆ ἀπόλυτα ἀπὸ τὴν ἰατρικὴ ἐπιστήμη...»

«Οἱ ἐπιστήμονες —συνέχισεν ὁ κ. Μουτούσης— προσπάθησαν νὰ παρασκευάσουν ἀντιγριππικὰ «ἐμβόλια σύνθετα». Δηλαδὴ ἐμβόλια ποὺ νὰ μποροῦν νὰ καταπολεμοῦν ταὐτοχρόνως ὅλους τοὺς ἰοὺς τῆς γρίππης. 'Απέτυχαν ὅμως παταγωδῶς στὴν προσπάθειά τους αὐτή. Τὸ μόνο ποὺ κατώρθωσαν εἶναι νὰ παρασκευάσουν ἐμβόλια γιὰ τὸ συγκεκριμένο ἰό, ποὺ σὲ μιὰ δεδομένη χρονικὴ περίοδο, προκαλεῖ ἐπιδημία, ὅπως π.χ. συμβαίνει τώρα μὲ τὸν ἀσιατικὸ ἰό».

'Ο κ. Μουτούσης διετύπωσε τὴν ἄποψι, ὅτι ἡ μὴ παρασκευὴ ἀντιγριππικοῦ ἐμβολίου στὴ χώρα μας ἦταν σοβαρὸ λάθος τῶν ὑγειονομικῶν ἀρχῶν, ποὺ θὰ ἔχη ἀνυπολόγιστες συνέπειες.

'Η ἄποψι αὐτὴ τοῦ κ. καθηγητοῦ, ποὺ δημοσιεύτηκε καὶ στὶς ἐφημερίδες προκάλεσε διάφορα σχόλια.

'Υποστηρίχτηκε ἀπὸ ἄλλους διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες, καθὼς καὶ ἀπὸ μέλη τοῦ 'Ανωτάτου 'Υγειονομικοῦ Συμβουλίου, ὅτι ἡ παρασκευὴ ἀντιγριππικοῦ ἐμβολίου εἶναι σχεδὸν ἐπιστημονικὰ ἀδύνατη στὰ ὑγειονομικὰ κρατικὰ ἐργαστήρια. 'Ακόμη, ἐπισήμως ἐλέχθη, ὅτι, καὶ ἂν ἀκόμη κατορθωθῆ ἡ παρασκευὴ ἀντιγριππικοῦ ἐμβολίου, αὐτὸ δὲ θὰ εἶναι ἐξαιρετικῆς ποιότητος. Τὸ σπουδαιότερο ὅμως ἐπιχείρημα ἐναντίον τοῦ ἐμβολιασμοῦ τῶν κατοίκων, ἦταν ἡ ὑποστηριχθεῖσα ἄποψι ὅτι τὸ ἐμβόλιο, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐξάρσεως τῆς ἐπιδημίας, ἀντενδείκνυται, γιατὶ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνο, ἰδιαιτέρως γιὰ τὰ ἄτομα ἐκεῖνα, στὰ ὁποῖα ὁ ἰὸς τῆς γρίππης ἐπωάζεται.

'Ο κ. Μουτούσης ἀντετάχθη στὸ ἐπιστημονικὸ αὐτὸ ἐπιχείρημα ὑποστηρίζοντας ὅτι στὴν 'Αμερικὴ καὶ στὴν 'Αγγλία ὁ ἐμβολιασμὸς τῶν κατοίκων γίνεται τώρα ποὺ βρισκόμαστε στὴν ἔξαρσι τῆς ἐπιδημίας.

'Ο κ. Μουτούσης, στὴν ἐρώτησι πόσον καιρὸ ἡ ἀσιατικὴ γρίππη θὰ ἀπειλῆ τὸν πληθυσμό, εἶπεν ὅτι ἡ ἐπιδημία διαρκεῖ καμμιὰ φορὰ μέχρι καὶ τέσσερα ἔτη! 'Ο κίνδυνος παρέρχεται ἐντελῶς, ὅταν ὁ ἰὸς προσβάλη ὁλόκληρο τὸν πληθυσμό, γιατὶ ζῆ «ἀναλώμασι τοῦ ἀνθρώπου». 'Ο κ. καθηγητὴς πιστεύει ὅτι κατὰ τὸν Μάρτιο καὶ 'Απρίλιο πρέπει νὰ ἀναμένουμε νέο ἐπιδημικὸ κῦμα τῆς ἀσιατικῆς γρίππης.

Συμβουλεύει, λοιπόν, τοὺς γριππιῶντες νὰ παραμένουν στὰ κρεβάτια τους μέχρι τῆς τελείας ἀποθεραπείας τους. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ τροφή τους πρέπει νὰ εἶναι ὑγρή. 'Ιδιαιτέρως, εἶπεν, ὅτι ἐνδείκνυνται οἱ λεμονάδες, οἱ πορτοκαλάδες, τὸ γάλα, τὸ γιαούρτι καὶ τὸ τσάϊ.

'Αναφερόμενος στὴ χρῆσι τῶν ἀντιβιωτικῶν, παρετήρησε ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνεται ἀμέσως χρησιμοποίησί τους μὲ τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς νόσου, ἐκτὸς ἂν τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς προσβολῆς, ἐντοπιστῆ ὁ ἰὸς στοὺς πνεύμονες ἢ ἂν ὁ ἀσθενὴς ἔχη εὐπάθεια στὸ ἀναπνευστικό του σύστημα.

★

'Εξ ἄλλου, ὁ διευθυντὴς τοῦ Κρατικοῦ 'Υγειονομικοῦ 'Εργαστηρίου, κ. Σ. Παυλίδης εἶχε τὴν καλωσύνη ν' ἀπαντήση στὰ ἐρωτήματά μας, γιὰ τὴν παρασκευὴ τοῦ ἀντιγριππικοῦ ἐμβολίου.

«Τεχνικῶς, μᾶς εἶπε ὁ κ. Παυλίδης, ἡ παρασκευὴ τοῦ ἀντιγριππικοῦ ἐμβολίου, παρουσιάζει τεράστιες δυσκολίες. Τὸ ἐμβόλιο παρασκευάζεται ἀπὸ ἐμβρυοφόρα αὐγά. Τὴν τρίτη ἡμέρα τῆς ἐπωάσεώς τους μὲ ἰατρικὴ σύριγγα, διοχετεύουμε μέσα στ' αὐγά, τὸν ἰὸ τῆς γρίππης, ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ πολλαπλασιάζεται. Τὴ δεκάτη μέρα, ἀπ' τὸ ὑγρὸ αὐτὸ παρασκευάζομε τὸ ἐμβόλιο».

'Ο κ. Παυλίδης μᾶς διευκρίνισε ὅτι, στὸ ἐργαστήριό του, τώρα μόλις ἄρχισε ἡ προκαταρκτικὴ ἐργασία γιὰ τὴν παρασκευὴ τοῦ ἐμβολίου καὶ ὅτι βρίσκεται ἀκόμη στὸ πειραματικὸ στάδιο.

«Θὰ χρειαστοῦν, μᾶς εἶπε, χιλιάδες ἐμβρυοφόρα αὐγά. 'Ελπίζουμε ὅμως ὅτι θὰ ὑπερπηδήσουμε ὅλες τὶς ἐπιστημονικὲς δυσκολίες, καὶ ὅτι πολὺ σύντομα θὰ εἴμεθα σὲ θέσι νὰ παρασκευάζουμε μηνιαίως 5.000 ἐμβόλια».

★

'Επίσης, ὁ τέως Δ)ντὴς τοῦ 'Ινστιτούτου Παστὲρ κ. Καμινόπετρος, μᾶς τόνισε ὅτι ὑφίσταται κίνδυνος κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνες ν' αὐξηθῆ ἡ τοξικότης καὶ ἡ διεισδυτικότης τοῦ ἰοῦ.

'Η γρίππη, μᾶς εἶπε ὁ διαπρεπὴς ἐπιστήμων, παρουσιάζει κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐπιδημίας διάφορες διακυμάνσεις στὴν ἔντασί της. 'Η τοξικότης τοῦ ἰοῦ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς ἀντιδράσεις καὶ τὴν ἀνθεκτικότητα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ θὰ συναντήση.

Οἱ καρδιοπαθεῖς, οἱ καρκινοπαθεῖς, οἱ φυματικοί, καὶ ὅσοι γενικῶς ἔχουν ἀσθενικὴ κρᾶσι, πρέπει νὰ προσέχουν ἰδιαίτερα, γιατὶ ἡ γρίππη, ἐνῶ ἐμφανίζεται ἠπίας μορφῆς, εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη γιὰ ὅλους τοὺς βεβαρυμένους ὀργανισμούς. Πάντως, κατέληξε ὁ κ. Καμινόπετρος, ὅσοι προσεβλήθησαν ἀπὸ τὸν ἀσιατικὸ ἰό, ἔχουν σχηματίσει στὸν ὀργανισμό τους τὰ λεγόμενα «ἀντισώματα», τὰ ὁποῖα προκαλοῦν φυσικὴ ἀνοσία. Συνεπῶς, δὲν κινδυνεύουν νὰ ξαναπροσβληθοῦν ἀπὸ τὸν ἴδιον ἰό.

'Επίσης, ὁ κ. Καμινόπετρος, μᾶς εἶπε ὅτι καὶ τ' ἄτομα ἐκεῖνα ποὺ κατὰ ἕνα τρόπον ἔχουν προσβληθῆ ἀπὸ οἱοδήποτε ἰὸ γρίππης, παρουσιάζουν μεγαλύτερη ἀντίστασι στὴν ἀρρώστεια αὐτή, παρὰ οἱ ἐντελῶς παρθένοι ὀργανισμοί. 'Ακριβῶς δὲ γι' αὐτὸ τὸ λόγο τὸ πρῶτο κῦμα τῆς ἀσιατικῆς γρίππης ἔπληξε ἄτομα γενικῶς νεαρᾶς ἡλικίας.

★

'Ο Γενικὸς Δ)ντὴς 'Υγιεινῆς καὶ 'Αντιπρόεδρος τοῦ 'Ανωτάτου 'Υγειονομικοῦ Συμβουλίου κ. 'Αγουρόπουλος, μᾶς τόνισε ὅτι ἡ γρίππη ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι, παρὰ τὰ πολυάριθμα κρούσματά της, ἠπίας μορφῆς καὶ δὲ δικαιολογεῖται ἡ ἀνησυχία τοῦ κοινοῦ. Οἱ θάνατοι ποὺ σημειώθηκαν, εἶπε, εἶναι ἐλάχιστοι σὲ σύγκρισι μὲ τὰ κρούσματα. 'Εξ ἄλλου αὐτοὶ ποὺ ἀπεβίωσαν ἀπὸ γρίππη ἔπασχαν ἀπὸ κάποια ἄλλη ἀρρώστεια. Φυσικά, ὅσοι ἔχουν ἀσθενικὸ ὀργανισμὸ κινδυνεύουν νὰ ἔχουν ἐπιπλοκές.

'Ο κ. 'Αγουρόπουλος μᾶς τόνισε ὅτι, ὁ φόβος καὶ γενικὰ ὁ πανικὸς ποὺ προεκλήθη στὸ κοινὸ ἀπὸ τὴν ἀσιατικὴ γρίππη, εἶναι ἀδικαιολόγητος. Αὐτὴ ἡ «ὁμαδικὴ ὑστερία φόβου», ὅπως τὴν ὠνόμασε ὁ κ. 'Αγουρόπουλος, ὀφείλεται περισσότερο στὴν ἐπίδρασι τοῦ τύπου, ποὺ ἔδωσε τόσο μεγάλη ἔμφασι στοὺς θανάτους ποὺ σημειώθηκαν. 'Η τωρινὴ ἐπιδημία —συνέχισε— ποὺ ἄρχισε τὸν περασμένο 'Απρίλιο ἀπὸ τὸ Χόνγκ-Κόνγκ καὶ ἁπλώθηκε σ' ὅλο τὸν κόσμο, εἶναι ἡ ἠπιωτέρα μορφὴ γρίππης ποὺ ἐμφανίστηκε ποτέ».

Τὴν ἴδια ἄλλωστε ἄποψι ὑποστηρίζουν καὶ ξένοι ἐπιστήμονες, μέλη τῆς Παγκοσμίου 'Οργανώσεως 'Υγείας. 'Εκκλήσεις ἀπὸ ἐπιφανεῖς γιατροὺς ἀπεστάλησαν πρὸς τὸν τύπο, μὲ τὶς ὁποῖες ζητοῦν νὰ σταματήση ἡ ἀναγραφὴ ἐντυπωσιακῶν εἰδήσεων. «Ὁ τύπος, τόνιζαν, εἶναι μεγαλύτερη μάστιγα ἀπ' τὴ γρίππη καὶ προξενεῖ περισσότερο κακὸ ἀπὸ τοὺς ἰούς!...»

Παρόμοιες ἀπόψεις διατυπώθηκαν σ' ὅλα τὰ κράτη, ποὺ ἡ γρίππη κάνει θραῦσι μεταξὺ τοῦ πληθυσμοῦ τους.

Στὴ χώρα μας, παρόμοια ἔκκλησι νὰ σταματήσουν οἱ περιγραφὲς γιὰ τὰ θύματα ποὺ σημειώνονται ἀπὸ τὴν ἐπιδημία τῆς γρίππης ἔγινε ἀπὸ τὴν κ. Τσαλδάρη, 'Υπουργὸ τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας, πρὸς τοὺς Διευθυντὰς τῶν 'Αθηναϊκῶν 'Εφημερίδων, ποὺ ἐκλήθησαν σὲ εἰδικὴ σύσκεψι γι' αὐτὸ τὴν περασμένη ἑβδομάδα.

'Ο Τύπος, πιθανὸν σ' ὡρισμένες περιπτώσεις νὰ ὑπερέβαλε αὐτὰ τὰ γεγονότα. Ὡστόσο θὰ ἦταν ἀπαράδεκτο νὰ ἀποκρύψη τὴν ἀλήθεια, ὅταν μάλιστα αὐτὴ ἀφορᾶ τὴ ζωὴ τῶν πολιτῶν. 'Εξ ἄλλου, εἶναι βέβαιο ὅτι οἱ ἐφημερίδες συνετέλεσαν πολὺ στὴ διαφώτισι τοῦ κοινοῦ ὡς πρὸς τὸν τρόπο τῆς προφυλάξεώς του ἀπ' τὴν ἀσιατικὴ γρίππη.

Π. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΛΕΥΚΕΣ ΣΤΟΛΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Δάφνη Δασκαλίδου, μιὰ πεντάμορφη ἀδελφὴ νοσοκόμος, ποὺ ἐργάζεται στὸ νοσοκομεῖο «Ὁ Ἅγιος Ματθαῖος», ἔχει ἐρωτικὲς σχέσεις μὲ τὸ γιατρὸ Ἀνδρέα Πλατινᾶ. Μιὰ νύχτα φέρνουν στὸ νοσοκομεῖο ἕναν ἑτοιμοθάνατο, τὸ χημικὸ Γιάννη Βολίνη, θῦμα αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος. Ὁ Ἀνδρέας Πλατινᾶς τὸν χειρούργησε ἀμέσως καὶ εἰδοποίησε τὴ μνηστὴ τοῦ Βολίνη, τὴ Μαίρη Κόντου. Ὁ καθηγητὴς Λάντικας ἐξήγησε στὴ νέα ὅτι ὁ ἀρραβωνιαστικός της θὰ ἔμενε παράλυτος. Ἡ Δάφνη ἦταν ἔξη χρόνων, ὅταν ὁ πατέρας της ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τους—κι' ὅπως ἔμαθε ἀργότερα, ἐπειδὴ ἡ μητέρα της δὲν ἦταν ἠθικὴ γυναίκα. Μιὰ θεία της κατόπιν πῆρε τὴ Δάφνη στὸ σπίτι της. Ἡ νέα δούλευε σκληρὰ καὶ τὸ βράδυ σπούδαζε. Ἔπειτα μὲ τὴ βοήθεια τῆς Μίκας, μιᾶς συμμαθήτριάς της, προσελήφθη ὡς νοσοκόμος στὸν «Ἅγιο Ματθαῖο». Ἔτσι γνώρισε τὸ χειροῦργο Ἀνδρέα Πλατινᾶ, ποὺ τὴν ἐρωτεύθηκε καὶ ποὺ θὰ τὴν ἔπαιρνε, χωρίζοντας ἀπὸ τὴ γυναῖκα του. Μὰ ἡ Δάφνη διστάζει καὶ τὸν συμβουλεύει νὰ μὴ βιάζεται. Τὸ ἰατρικὸ συμβούλιο ποὺ ἔγινε γιὰ τὸ Γιάννη Βολίνη ἐπικύρωσε τὴ γνώμη τοῦ καθηγητοῦ Λάντικα, ποὺ ἔδειχνε ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ Μαίρη Κόντου: Ὁ τραυματίας θὰ ἔμενε παράλυτος γιὰ ὅλη του τὴ ζωή. Τὴ νύχτα, ὁ Βολίνης κάλεσε κοντά του τὴ Δάφνη γιὰ νὰ τῆς πῆ πὼς ἀγάπησε τὴ Μαίρη Κόντου. Ἐργαζόταν στὸ ἐργοστάσιο τοῦ πατέρα της καὶ τὴ γνώρισε σὲ μιὰ δεξίωσι στὸ σπίτι τους. Συνδέθηκαν ἀμέσως μ' ἕνα θερμὸ ἐρωτικὸ αἴσθημα καὶ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ παντρευτοῦν γρήγορα, ὅταν τοῦ συνέβη τὸ δυστύχημα. Ὁ Ἀντρέας εἶπε στὴ Δάφνη ὅτι δήλωσε ὁριστικὰ στὴ γυναῖκα του πὼς θὰ ὑπέβαλλε ἀγωγὴ γιὰ τὸ διαζύγιό τους καὶ ὅτι ἐκείνη τοῦ ζήτησε εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν προθεσμία γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήση. Ὅσο γιὰ τὸ Γιαννάκη Βολίνη, ἔλαβε ἕνα παράξενο τηλεφώνημα ἀπὸ τὴ Μαίρη ὅτι θὰ ἐρχόταν ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες. Ἡ Θάλεια κάλεσε τὴ Δάφνη στὸ σπίτι της καὶ τῆς μίλησε γιὰ τὴ ζωή της καὶ τὸ παιδί της. Ὕστερα τὴν παρακάλεσε νὰ σκεφθῆ πρῶτα, πρὶν ἀποφασίση νὰ βασίση τὴν εὐτυχία της στὰ συντρίμμια μιᾶς ζωῆς. Ἡ Δάφνη γύρισε στὸ νοσοκομεῖο μὲ τὴν ἐντύπωσι πὼς κάτι ἄλλαξε μέσα της. Ὁ Βολίνης κατόπιν τῆς εἶπε ὅτι δὲν θὰ μπορέση ποτὲ στὴ ζωή της νὰ κάνη κακό... Ὁ Ἀνδρέας Πλατινᾶς, βλέποντας τοὺς δισταγμοὺς τῆς Δάφνης ἔπιασε σχέσεις μὲ τὴ συνάδελφό της, τὴ Μίκα. Στὸ μεταξὺ ὁ Λάντικας ἀρραβωνιάστηκε μὲ τὴ Μαίρη Κόντου κι' ἔφυγαν γιὰ τὸ Παρίσι. Ἡ Μίκα εἶπε καθαρὰ στὴ Δάφνη ὅτι ἀφοῦ ἐκείνη ἄφησε τὸν Ἀνδρέα, θὰ τὸν ἔπαιρνε αὐτή.

10ον

Ὅσο τὸ συλλογιζόταν, τόσο καταλάβαινε τὴν ἐπανάστασι νὰ φουντώνη μέσα της πάλι. Τὰ λόγια τῆς Πηνελόπης ἑνώνονταν μὲ τὰ λόγια τῆς Μίκας, συνωμοτοῦσαν θαρρεῖς, παράξενα ἐναντίον τοῦ ἴδιου της τοῦ ἑαυτοῦ.

Ὅταν ξημέρωσε, πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της μὲ μιὰ πεισμωμένη ἔκφρασι στὸ πρόσωπο. Οὔτε μίλησε τῆς Μίκας, ἂν καὶ αἰσθανόταν τὴ ματιά της νὰ τὴν παρακολουθῆ ἀνήσυχη.

Ὅταν μετὰ λίγη ὥρα εἶδε στὸ διάδρομο τὸν Ἀνδρέα νὰ ἐρωτοτροπῆ ὅπως πάντα μὲ τὴν παλιά της φίλη, αἰσθάνθηκε μιὰ δαγκωματιὰ στὴν καρδιά. Θἄθελε νὰ πάη ἀνάμεσά τους, νὰ τοὺς χωρίση, νὰ τοὺς φωνάξη:

— Εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ! Εἶμαι ζωντανή...

Ἡ Πηνελόπη, ἀνύποπτη γιὰ τὸν ἀγῶνα ποὺ γινόταν μέσα της, τῆς χαμογελοῦσε φιλικά, μ' ἐμπιστοσύνη. Τὸ χαμόγελο αὐτὸ ἔκανε κακὸ στὴ Δάφνη. Γιὰ ν' ἀντιδράση στὸ δυσάρεστο συναίσθημα θύμωνε.

Ἔρριχνε πότε-πότε κλεφτὲς ματιὲς στὴν Πηνελόπη καὶ τὴ μελετοῦσε:

—«Θὰ ἦταν ὄμορφη γυναῖκα, συλλογιζόταν, ἂν ἦταν εὐτυχισμένη. Τὸ παράστημά της ἔχει μεγαλοπρέπεια, τὰ μάτια της φεγγοβολοῦν. Ἂν τῆς ἔλειπε αὐτὴ ἡ πικρὴ πτυχὴ γύρω ἀπὸ τὰ χείλη, κι' αὐτὸ τὸ σοβαρὸ ὕφος ποὺ τὴ δείχνει μεγάλη, θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι πολὺ ὄμορφη γυναῖκα μὲ τὰ μαῦρα της μαλλιά, μὲ τὴν ἔξυπνη φυσιογνωμία της καὶ μὲ τὴν κατανόησι ποὺ ἔχει γιὰ ὅλα. Κι' ὅμως αὐτὴ διάλεξε θεληματικὰ τὸ ρόλο τῆς δυστυχισμένης, τῆς γεροντοκόρης. Καὶ θέλει νὰ ἀκολουθήσω τὸ παράδειγμά της».

Τὸ μεσημέρι τέλειωσε τὴν ἐργασία της κι' ἑτοιμάστηκε γιὰ τὴν ἔξοδό της. Οὔτε κι' ἤξερε ποῦ θὰ πήγαινε. Ἤθελε νὰ βρεθῆ ἔξω ἀπὸ τὸ περιβάλλον τοῦ νοσοκομείου μονάχα. Φεύγοντας δὲν πέρασε ἀπὸ τὸ θάλαμο τοῦ Γιαννάκη Βολίνη, ὅπως τὸ συνήθιζε. Δὲν αἰσθανόταν τὴ διάθεσι νὰ πονέση μὲ τὸν ξένο πόνο, κι' ἤξερε πὼς δὲ μποροῦσε ν' ἀντικρύση τὸ νεαρὸ ἀνάπηρο χωρὶς νὰ αἰσθανθῆ μιὰ δαγκωματιὰ στὴν καρδιά.

Ἀνάσανε μὲ ἀνακούφισι ὅταν βρέθηκε ἔξω στὸ δρόμο, καὶ πῆρε τρέχοντας τὴν κατεύθυνσι πρὸς τὸ κέντρο τῆς πόλεως. Κι' ἄξαφνα, τὰ πόδια της ριζώθηκαν στὴ γῆ. Σὲ μιὰ στροφὴ τοῦ δρόμου βρέθηκε ἀντίκρυ στὸν Ἀνδρέα Πλατινᾶ.

«Ἡ μοῖρα θέλει νὰ μᾶς ἑνώση»

Χωρὶς λέξι πέρασε τὸ χέρι του στὸ μπράτσο της κι' ἔκανε μαζί της κάμποσα βήματα. Ὅταν μίλησε, ἡ φωνή του ἦταν βραχνὴ ἀπὸ τὴ συγκίνησι:

— Βλέπεις, Δάφνη; Ἡ μοῖρα θέλει νὰ μᾶς ἑνώση...

Πίεσε τὸν ἑαυτό της γιὰ νὰ βρῆ τὴ δύναμι νὰ τραβήξη τὸ χέρι της ἀπὸ τὸ χέρι του. Πίεσε τὸν ἑαυτό της γιὰ ν' ἀκουστῆ θυμωμένη ἡ φωνή της:

Ἐνσταντανέ

Συκοφαντίες!...

Χρόνια τεμπέλης καὶ ἄνεργος, ὁ Κώστας, διορίζεται ἀπὸ τὴν Κοινότητα νεκροθάφτης. Κάνει ὅμως τόσο ἄσχημα τὴ δουλειά του, ποὺ ὁ κόσμος παραπονιέται διαρκῶς. Στὸ τέλος, τὸν φωνάζει ὁ δήμαρχος καὶ τοῦ λέει:

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ ἀκούω, Κώστα; Ὅλοι παραπονιοῦνται ὅτι βαριέσαι νὰ σκάψης τοὺς τάφους στὸ κανονικὸ βάθος καὶ τὰ φέρετρα μένουν μισοξεσκέπαστα.

Καὶ ὁ Κώστας, γεμάτος ἀγανάκτησι:

— Συκοφαντίες, δήμαρχέ μου, συκοφαντίες. Μιὰ χαρὰ τοὺς σκεπάζω τοὺς πεθαμένους. Κι' ἀπόδειξι ὅτι, ἀπὸ ὅσους ἔθαψα, κανένας δὲν ξαναβγῆκε ἔξω!...

Ο ΦΑΚΟΣ

— Γιατί παίζεις τώρα αὐτὴ τὴν κωμωδία;

Τὸ πρόσωπό του σοβάρεψε.

— Κι' οἱ δυό μας παίζομε κωμωδία, Δάφνη. Ὄχι αὐτὴ τὴ στιγμή. Τὴν κωμωδία τὴν παίζομε ὅλον αὐτὸν τὸν καιρό, ποὺ νομίζομε πὼς μποροῦμε νὰ ζήσουμε ὁ ἕνας χωρὶς τὸν ἄλλον.

Τὰ λόγια του μπῆκαν ἴσια βαθειὰ στὴν καρδιά της σὰν γλυκόπιοτο κρασί. Τὰ λόγια του τὴ μέθυσαν. Μὲ μιᾶς κατάλαβε πὼς εἶχε δίκηο, πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια, πὼς ἔπαιζε τόσον καιρὸ κωμωδία.

— Δάφνη, τῆς εἶπε ὁ νεαρὸς γιατρὸς τρυφερά, Δάφνη, ἀγάπη μου...

Ἔπειτα, χωρὶς νὰ τὴ ρωτήση, φώναξε τὸ πρῶτο ταξὶ ποὺ πέρασε μπροστά τους καὶ παρὰ τὴν ἀνεπαίσθητη ἀντίστασί της, τὴν ἔσπρωξε μέσα.

Ἔδωσε διεύθυνσι πρὸς τὸ Φάληρο.

Ἐκεῖ σ' ἕνα ἀγαπημένο τους ἐρημικὸ καφενεδάκι, μπροστὰ στὴ γαλανὴ τὴ θάλασσα ποὺ τοὺς χαμογελοῦσε θαρρεῖς εὐχαριστημένη, τῆς ψιθύρισε λόγια μεθυσμένα:

— Δάφνη, βλέπεις, δὲ σοῦ κρύβομαι. Τὴ Μίκα δὲν τὴν ἀγαπῶ. Μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ὅτι τὴ μισῶ... Ναί. Ὁ τρόπος της μοῦ δίνει στὰ νεῦρα...

— Κι' ὅμως τὴ φλερτάρεις φανερά.

— Μὰ δὲν κατάλαβες; τῆς φώναξε περνῶντας τὸ χέρι του μὲ λατρεία γύρω ἀπὸ τοὺς ὤμους της. Δὲν κατάλαβες, ἀγάπη μου; Γιὰ νὰ σὲ κάνω νὰ ζηλέψης.

»Ἤξερα πὼς θὰ μάτωνε ἡ καρδιά σου ἂν μ' ἔβλεπες νὰ δείχνω προτίμησι σὲ ἄλλη γυναῖκα. Πές μου τὴν ἀλήθεια! Δὲν πονοῦσες, ὅταν μ' ἔβλεπες μὲ τὴ Μίκα;

Ἔκανε μιὰ ἀόριστη κίνησι ἡ κοπέλλα.

— Θέλω νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια. Βλέπεις, ἐγὼ σοῦ ἄνοιξα τὴν καρδιά μου. Πές μου τὴν ἀλήθεια, δὲν αἰσθάνθηκες ποτὲ τὴν ἐπιθυμία ν' ἁρπάξης τὴ Μίκα ἀπὸ τὸ λαιμό;

Ἄθελά της γέλασε ἡ κοπέλλα.

— Ἴσως, ἀποκρίθηκε.

— Ὄχι ἴσως, σίγουρα. Κι' ἐγὼ αἰσθάνθηκα πολλὲς φορὲς τὴν ὄρεξι νὰ τῆς τὶς βρέξω, ὅταν μοῦκανε τὴν ἐρωτευμένη. Τώρα ὅμως πᾶνε αὐτά. Δὲν εἶναι ἔτσι, ἀγάπη μου;

— Δὲν ἔχει δικαιώματα ἡ Μίκα; ρώτησε ἡ κοπέλλα.

Σούφρωσε αὐτὸς τὰ φρύδια του.

— Ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ ν' ἀποκτήση δικαιώματα. Μοῦ πρόσφερε τὴν ἀγάπη της ὁλοκληρωμένη. Δὲν τὴ δέχτηκα ὅμως ποτὲ Δάφνη, στὸ ὁρκίζομαι.

— Γιὰ νὰ μὴν ἔχη δικαιώματα; τὸν ρώτησε σιγανά.

Κόλλησε τὸ στόμα του στὸ αὐτί της:

— Ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ σοῦ κάνω ἀπιστία, ἔστω κι' ἂν μοῦ φέρθηκες ἔτσι ἐσύ. Ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα μ' ἐμπόδιζε ν' ἀγαπήσω ἄλλη γυναῖκα. Κι' ἀκόμα, ἐπειδὴ δὲ θὰ συγχωροῦσα στὸν ἑαυτό μου ποτὲ ν' ἀπατήσω τὴ γυναῖκα μου μὲ ἄλλη γυναίκα παρὰ μ' ἐσένα.

Τὰ λόγια του ἔφεραν μὲ μιᾶς μπροστά της τὸ βασανισμένο πρόσωπο τῆς Θάλειας. Ἀνεπαίσθητα τραβήχτηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του κι' ἡ καρδιά της σφίχτηκε.

— Γιατί νὰ μὴν εἶσαι ἐλεύθερος; τοῦ ψιθύρισε. Ἀχ, Ἀνδρέα, γιατί νὰ μὴν εἶσαι ἐλεύθερος;

Τὴν ἔσφιξε ἀπάνω του μὲ πάθος.

— Ἡ καρδιὰ ἑνὸς ἄντρα εἶναι ἐλεύθερη, ὅταν δὲν ἀγαπάη. Ἐμένα ἡ καρδιά μου εἶναι ἐλεύθερη ἀπὸ τὴ γυναῖκα μου. Εἶναι δεμένη σὲ σένα, γλυκειά μου ἀγάπη, σ' ἐσένα...

Τὰ χείλη του ζήτησαν τὰ χείλη της. Κι' ἐνῶ κάποια φωνὴ μέσα της, τῆς ψιθύριζε ξέφρενη:

— Τί κάνεις; Ἔτσι μ' ἕνα φιλὶ ἔσβυσαν ὅλα μέσα σου; Ἔτσι μ' ἕνα του χάδι νίκησε κάθε σου ἀντίστασι;

Ἐνῶ ἡ φωνὴ αὐτὴ μέσα της ὀρθωνόταν πανικόβλητη, ὅλη της ἡ ὕπαρξι ἔλυωνε κάτω ἀπὸ τὸ φιλί του.

— Λοιπόν, τῆς ψιθύρισε, ὅταν συνῆλθαν ἀπὸ τὸ μεθύσι τοῦ φιλιοῦ, δὲν θὰ μοῦ ξανακάνης τὰ ἴδια. Τὴν ἀγωγὴ διαζυγίου τὴν ἔχω καταθέσει. Μὲ τὰ καμώματά σου ὅμως τὴν εἶχα σταματήσει. Τώρα αὔριο κιόλας θὰ βάλω ἀτμό. Κύττα μὴ μοῦ ἀρχίσης τὶς συμπόνοιες γιὰ τὴ Θάλεια...

Ὅλη ἡ χαρὰ ἔσβυσε μέσα της. Τὸν κύτταξε μὲ μάτια δυστυχισμένα.

— Ἀνδρέα, τοῦ εἶπε, ὅπως θὰ μιλοῦσε σ' ἕνα δεύτερο ἑαυτό της, νἄξερες πόσο σ' ἀγαπῶ... νἄξερες πῶς θἄδινα χρόνια τῆς ζωῆς μου γιὰ νὰ γίνω γυναῖκα σου!...

Τὴν κύτταξε ταραγμένος.

— Καὶ τί σ' ἐμποδίζει; Μπορεῖς νὰ γίνης γυναῖκα μου χωρὶς νὰ θυσιάσης χρόνια τῆς ζωῆς σου, μονάχα μὲ μιὰ λέξι σου.

— Καὶ μὲ τὴ θυσία τῆς Θάλειας, ψιθύρισε μὲ πόνο ἡ κοπέλλα.

Τὴν ἔσπρωξε ἀπότομα ἀπὸ κοντά του.

— Πάλι; Μοῦ ξαναρχίζεις ἀπὸ κεῖ ποὺ σταματήσαμε τότε;

— Μὰ τί ἄλλαξε ἀπὸ τότε; τὸν ρώτησε μὲ ἀπελπισία.

— Καταλάβαμε πὼς δὲ μποροῦμε νὰ ζήσουμε ὁ ἕνας χωρὶς τὸν ἄλλον. Δοκιμάσαμε, Δάφνη...

Ἔτρεμε σύγκορμος, τὸ πάθος τοῦ παραμόρφωνε τὴ φυσιογνωμία.

— Ἀκόμα διστάζεις; τῆς φώναξε μὲ ἀπόγνωσι. Δὲ πείσθηκες ἀκόμα πὼς δὲ πρόκειται νὰ γυρίσω στὴ Θάλεια;

— Ἂν δὲν ἤμουν ἐγώ, θὰ ἦσουν εὐτυχισμένος τώρα μὲ τὴ γυναῖκα σου, ψιθύρισε ἡ κοπέλλα μὲ δάκρυα στὴ φωνή.

— Ἴσως! φώναξε αὐτὸς ἀπότομα. Τώρα ὅμως ἐσὺ γκρέμισες τὴ φωλιά μου. Πάει, τὸ κακὸ ἔγινε, τὄκανες ἐσύ. Νομίζεις πὼς σώζεσαι ἀπὸ τὶς τύψεις, ἂν τραβηχτῆς; Θὰ κάνης μονάχα πολλοὺς ἀνθρώπους δυστυχισμένους ἀντὶ γιὰ ἕνα. Κι' ἐμένα καὶ τὴ Θάλεια καὶ τὸν ἑαυτό σου. Δὲν τὸ καταλαβαίνεις αὐτό;

Κύτταζε μπροστά της μὲ μάτια θολὰ τὴ θάλασσα ποὺ ἀνάσαινε ἡδονικὰ καὶ ἦταν σὰν νὰ τῆς ἔγνεφε:

«Ἔχει δίκηο! Πάντα ἡ ἀγάπη ἔχει δίκηο!...»

— Λοιπόν, μοῦ ὁρκίζεσαι πὼς εἶσαι πιὰ δική μου; τὴ ρώτησε. Μοῦ ὁρκίζεσαι πὼς μπορῶ νὰ προχωρήσω;

Ἄργησε πολὺ νὰ τοῦ ἀπαντήση. Στὸ τέλος ἡ φωνή της ἀκούστηκε βασανισμένη:

— Ἀνδρέα, δὲν θἄθελα νὰ σοῦ δώσω ἀπάντησι τώρα.

— Γιατί; τὴ ρώτησε ἐξαγριωμένος.

— Τώρα, μέσα στὴν ἀγκαλιά σου εἶμαι σὰν μεθυσμένη. Ἄφησέ με νὰ σκεφτῶ πάλι ἀπόψε.

Ὁ θυμὸς κι' ἡ ἀγάπη πάλευαν μέσα του. Στὸ τέλος ἔβγαλε ἀπὸ τὸ δάκτυλό του ἕνα δακτυλίδι

— Δάφνη, τῆς εἶπε, πάρε αὐτὸ τὸ δακτυλίδι. Εἶναι τὸ δακτυλίδι τῶν ἀρραβώνων μας. Μ' αὐτὸ θὰ μοῦ δώσης τὴν ἀπάντησί σου αὔριο τὸ πρωΐ. Θέλω νὰ τὸ δῶ στὸ δάχτυλό σου μόλις ἔρθω στὸ νοσοκομεῖο. Ἂν τὸ φορᾶς, σημαίνει πὼς μοῦ ὁρκίζεσαι ὅτι εἶσαι ὁριστικὰ δική μου. Ἂν δὲν τὸ φορᾶς, σημαίνει ὅτι ποδοπατεῖς τὴν ἀγάπη μου...

— Τὸ ξέρεις πὼς σ' ἀγαπῶ, τοῦ εἶπε δυστυχισμένη.

— Τότε νὰ φορέσης τὸ δακτυλίδι. Κουράστηκα πιά. Τὰ νεῦρα μου δὲν βαστᾶνε. Καὶ σοῦ λέω καὶ κάτι ἄλλο. Μὴ νομίζης πὼς ἂν δὲ φορέσης αὔριο τὸ δακτυλίδι, θὰ δεχθῶ νὰ ξαναρχίσουμε συζητήσεις. Θὰ ξερριζώσω τὴν ἀγάπη γιὰ σένα ἀπὸ τὴν καρδιά μου... Θὰ ξερριζώσω τὴν ἴδια μου τὴ καρδιά, ἀλλὰ σοῦ ὁρκίζομαι πὼς δὲν θὰ ταπεινωθῶ νὰ σὲ παρακαλέσω ξανά. Οὔτε ὅμως κιόλας νὰ φανταστῆς πὼς ἡ δική σου ἡ ἄρνησι θὰ μὲ ρίξη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Θάλειας. Βγάλε το ἀπὸ τὸ μυαλό σου κι' αὐτό. Ἂν μοῦ ἀρνηθῆς τὴν ἀγάπη σου ἐσύ, θὰ φέρης συμφορά, μεγάλη συμφορά, νὰ τὸ ξέρης.

Τὸ χλωμὸ παθητικό του πρόσωπο, φαινόταν ἀναστατωμένο. Τὰ φλογερά του μάτια ἦταν ἄγρια, καὶ τὰ χείλη του ἔτρεμαν.

Παρακολουθῆστε ἀπὸ τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 10—11) τὴν ἐξαιρετικὰ ἐπίκαιρη σειρά μας ἀπὸ ἐμπεριστατωμένα, ἐκλαϊκευτικὰ καὶ διαφωτιστικὰ ἄρθρα μὲ τὸ γενικὸ τίτλο:

ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΚΑΤΕΚΤΗΘΗ!..

Οἱ τεράστιες προοπτικὲς ποὺ ἀνοίγονται σήμερα μετὰ τὴν ἐκσφενδόνισι τοῦ ρωσικοῦ δορυφόρου.

- ★ Ὁ ἄνθρωπος κύριος τοῦ διαστήματος!...
- ★ Ἀμερικανοὶ καὶ Ρῶσοι σ' ἕναν ἀγῶνα ζωῆς ἢ θανάτου.
- ★ Οἱ ἐκπλήξεις καὶ τὰ ἀπρόοπτα τῶν διαπλανητικῶν ταξιδίων.
- ★ Γιγαντιαῖα σχέδια ποὺ βρίσκονται στὸ δρόμο τῆς πραγματοποιήσεως.
- ★ Ἀποικίες τῆς Γῆς μέσα στὸ διάστημα.
- ★ Ὁ πόλεμος τῶν πλανητῶν.
- ★ Μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός.
- ★ Ὁ «Κολόμβος τοῦ διαστήματος».

κτλ. κτλ.

Κι' ἡ Δάφνη ἔνοιωσε μιὰν ἀνατριχίλα νὰ περνάη σ' ὅλο της τὸ κορμί.

Φόρεσε μηχανικὰ τὸ δακτυλίδι κι' ἔπειτα σηκώθηκε.

Σηκώθηκε κι' ὁ νεαρὸς γιατρὸς καὶ πῆραν βουβοὶ τὸ δρόμο πρὸς τὴ στάσι τοῦ λεωφορείου. Βουβοὶ ἔμειναν σ' ὅλη τὴ διαδρομή. Μόλις ἔφτασαν στὴν Ἀθήνα τὴν ἄφησε.

— Καλύτερα νὰ χωριστοῦμε τῆς εἶπε ταραγμένος. Ἄλλο τίποτα δὲν ἔχομε νὰ ποῦμε. Μὴν ξεχάσης αὔριο τὸ δακτυλίδι.

Στὸν κόσμο τοῦ πόνου

Τὸ ἄλλο πρωῒ ἡ Δάφνη στάθηκε κάμποση ὥρα στὸ κατώφλι τοῦ νοσοκομείου. Φοροῦσε τὸ δακτυλίδι στὸ δάκτυλό της, ἀλλὰ δὲν ἀποφάσιζε ἂν ἔπρεπε νὰ μπῆ ἔτσι στὸ νοσοκομεῖο.

Ἐπὶ τέλους πῆρε τὴν ἀπόφασι. Ἄνοιξε τὴν πόρτα σιγά, κλεφτά. Ἔτρεμε μὴ τὸν συναντήση ἀμέσως μπροστά της, ἂν καὶ δὲν ἦταν ἀκόμα ἡ ὥρα του.

Κλεφτὰ - κλεφτὰ χώθηκε στὸ διαδρομο, κι' ἀνάσανε μὲ ἀνακούφισι ποὺ δὲν τὸν εἶδε μπροστά της.

Ἡ Μίκα κοιμόταν ἐκείνη τὴν ὥρα. Ἡ Τασούλα ἦρθε κοντά της:

— Δάφνη, δὲν πᾶς μιὰ βόλτα στὸ Βολίνη; Εἶναι στὰ κακά του χάλια, καὶ μὲ ρώτησε πολλὲς φορὲς γιὰ σένα. Ἐγὼ τώρα φεύγω, πήγαινε νὰ τὸν παρηγορήσης λιγάκι. Ἐγὼ ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα.

Μηχανικὰ ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ 303 ἡ Δάφνη. Τὴν ἄλλη στιγμὴ εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς βρισκόταν ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, σ' ἕνα ἄλλον κόσμο.

Εἶχε περάσει ὅλη τὴ νύχτα μὲ ξαγρύπνια. Εἶχε ἀλλάξει χίλιες φορὲς τὴν ἀπόφασί της. Κάθε ἄλλη σκέψι μέσα της εἶχε σβύσει. Πίστευε πὼς ὁ κόσμος ὅλος, ἡ πλάσι ὅλη, δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο παρὰ αὐτὴ ἡ ἀγάπη της. Εἶχε τὴν ψευδαίσθησι πὼς κάθε ἄλλο ἐνδιαφέρο στὸν κόσμο ὅλο εἶχε σταματήσει καὶ πὼς τὸ σύμπαν κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή του μπροστὰ στὸ δρᾶμα ποὺ παιζόταν ἀνάμεσα σὲ τρεῖς ἀνθρώπους: Σ' αὐτήν, στὸν Ἀνδρέα καὶ στὴ δυστυχισμένη τὴ Θάλεια.

Κι' ἄξαφνα τώρα, ἕνας ὁλόκληρος κόσμος ἀνοιγόταν μπροστά της μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὔρριξε στὴν βασανισμένη μορφὴ τοῦ Γιάννη Βολίνη.

Μέσα σὲ μιὰ νύχτα θἄλεγε κανεὶς πὼς εἶχε γεράσει χρόνια. Μέσα σὲ μιὰ νύχτα θἄλεγε κανεὶς πὼς ὁ πόνος εἶχε χαράξει ἀνεξίτηλα τὴ σφραγίδα του στὴ νεανικὴ αὐτὴ μορφή.

Ἔτρεξε ἡ Δάφνη κοντά του. Ἡ φωνή της ἀκούστηκε στοργική:

— Τί κάνεις; Πῶς εἶσαι σήμερα;

Τὰ μάτια του στράφηκαν ἐπάνω της, γεμάτα ἀπόγνωσι:

— Σ' ἔχασα, ἀδερφούλα!

Τοῦ χάϊδεψε μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι τὰ μαλλιά.

— Δὲν πρέπει νὰ στενοχωριέσαι.

Τὰ χείλη του τρεμούλιασαν. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἦταν ἕτοιμος νὰ κλάψη.

— Ἀδερφούλα... κάποτε σὲ παρακάλεσα γιὰ κάτι.

Τὸν κύτταξε ἀνήσυχη.

— Καὶ δὲν στὄκανα;

Κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι, μοῦ ἀρνήθηκες.

— Μὲ τὴ θέλησί μου;

— Μ' ὅλη σου τὴ θέλησι, ἀδερφούλα Δάφνη.

— Τότε θέλω ξύλο, τοῦ ἀποκρίθηκε προσπαθῶντας νὰ πάρη ἕνα εὔθυμο τόνο. Πές μου τώρα τί θέλεις.

— Θὰ μοῦ τὸ κάνης; τὴ ρώτησε καὶ τὴν κύτταξε μέσα στὰ μάτια.

—Τὸ ρωτᾶς; τοῦ ἀποκρίθηκε ἀνύποπτη

Τί δακτυλίδι εἶναι αὐτό; ρώτησε τὴ Δάφνη, δὲν τὸ φοροῦσε χθές.

— Τὸ ξέρω πὼς θέλεις νὰ μὲ ἀνακουφίζης πάντα ἐσύ, τὸ ξέρω ἀδερφούλα.

— Λέγε μου λοιπόν...

Πῆρε ἕνα ὕφος γεμᾶτο μυστήριο καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Τὴν ἔνεσι... τὴν ἔνεσι, καλή μου ἀδερφούλα...

Ἀμέσως μπῆκε στὸ νόημα ἡ κοπέλλα. Τὸ γέλιο ἔσβυσε ἀπὸ τὰ χείλη της.

— Σώπα, τοῦ εἶπε μὲ φρίκη. Εἶναι ἔγκλημα καὶ νὰ μοῦ προτείνης τέτοιο πρᾶγμα. Πῶς τὸ φαντάστηκες;...

Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι ἱκετευτικά.

— Ξέρεις πόσες φορὲς ὀνειρεύτηκα αὐτὸ τὸ χεράκι νὰ μοῦ δίνη τὸ μεγαλείτερο ἀγαθὸ ποὺ μπορεῖ νὰ δώση ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπάει, σ' ἕνα καταδικασμένο σὰν κι' ἐμένα; Τὸ χεράκι αὐτό...

Σταμάτησε, καὶ κύτταξε τὸ δακτυλίδι στὸ δάκτυλό της.

— Τί δακτυλίδι εἶναι αὐτό; τὴ ρώτησε. Ἀνδρικὸ δακτυλίδι. Δὲν τὸ φοροῦσες χθές.

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι της, κι' εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἡ ψυχή της στεκόταν γυμνὴ μπροστά του.

Μὲ μιὰ ἔνοχη κίνησι, ἀσυναίσθητα σχεδόν, ἔβγαλε τὸ δαχτυλίδι ἀπὸ τὸ δάκτυλό της καὶ τὄβαλε στὴν τσέπη της.

Παρακολούθησε τὴν κίνησί της καὶ στὰ μάτια του σὰν νὰ πέρασε κάποιο σύννεφο. Ἔνοιωθε τὰ μάγουλά της νἄχουν γίνει φωτιά, ἔνοιωθε τὰ μάτια του καρφωμένα ἐπάνω της ἐρωτηματικά. Ἡ ἐρώτησι ὅμως δὲν ἐπαναλήφθηκε κι' ἡ σιωπὴ βάρυνε κάμποσα δευτερόλεπτα, ποὺ φάνηκαν αἰῶνες ἀνάμεσά τους.

— Ἀδερφούλα, εἶπε ἔπειτα ὁ Γιάννης Βολλίνης μὲ ὕφος τρυφερὸ καὶ θλιμμένο, εἶσαι κι' ἐσὺ σὰν ὅλα τὰ κορίτσια. Πολλὲς φορὲς λέω πὼς δὲν εἶσαι σὰν ὅλες τὶς κοπέλλες ποὺ γνώρισα, ἄλλοτε ὅμως μοῦ φαίνεσαι σὰν τὶς ἄλλες.

— Θέλεις νὰ πῆς γιὰ τὸ δακτυλίδι; τὸν ρώτησε, προσπαθῶντας νὰ δώση ἕνα τόνο παιχνιδιάρικο στὴ φωνή της.

— Ὄχι μονάχα γι' αὐτό! ἀναστέναξε τὸ παλληκάρι.

Ἔσκυψε ἀπάνω του, καὶ τοῦ ψιθύρισε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε:

— Εἶμαι δυστυχισμένη, αὐτὸ εἶμαι!...

Τρόμαξε μὲ τὰ ἴδια της τὰ λόγια καὶ τραβήχτηκε ἀπὸ κοντά του.

Τὰ μεγάλα ἀγνά του μάτια τὴν κύτταζαν ἔκπληκτα. Κι' ἡ ἀπάντησί του ἦλθε προφητική:

— Ἀδερφούλα, ὅταν εἶσαι νέα καὶ γερή, κι' ὅταν ἔχης τὴ συνείδησί σου ἥσυχη, δὲ μπορεῖ νὰ εἶσαι ὁλότελα δυστυχισμένη...

Ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ θαλάμου μὲ μιὰ γρήγορη, ἔνοχη κίνησι. Κι' ἐνῶ καταλάβαινε τὰ μάτια του ἔκπληκτα κι' ἀνήσυχα ἀπάνω της, πετάχτηκε ἔξω στὸ διάδρομο.

Χωρὶς τὸ δακτυλίδι

Ὁ Ἀνδρέας Πλατινᾶς στεκόταν στὴν πόρτα τοῦ γραφείου τῶν γιατρῶν. Ἦταν φανερὸ πὼς τὴν περίμενε. Ἡ ἀγωνία ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό του. Μόλις τὴν ἀντίκρυσε, τὴ ρώτησε μὲ τὴ ματιά του. Κι' ἐπειδὴ τὸ πρόσωπό της ἔμενε ἀκίνητο, πετρωμένο, κατέβασε τὰ μάτια του νὰ ἰδῆ τὸ χέρι της.

Μὲ μιὰ γρήγορη, σπασμωδικὴ κίνησι, ἔχωσε τὸ χέρι της στὴ τσέπη της.

Ἔνοιωθε τὸ δακτυλίδι σκληρὸ κάτω ἀπὸ τὰ δάκτυλά της.

Μιὰ φωνὴ ξέφρενη τῆς ψιθύριζε:

— Καὶ τώρα ἀκόμα εἶναι καιρός. Φόρεσε γρήγορα τὸ δακτυλίδι, χαμογέλασέ του. Αὐτὴ ἡ κίνησι, αὐτὸ τὸ χαμόγελο, θ' ἀλλάξουν τὴ ζωή σου. Τὴν ἄλλη στιγμὴ θὰ νοιώσης τὴν εὐτυχία νὰ σὲ ἀγκαλιάζη.

Μιὰ πονεμένη φωνὴ ὅμως τῆς ἀποκρινόταν:

— Ὅταν εἶσαι νέα καὶ γερή, κι' ὅταν ἔχης τὴ συνείδησί σου ἥσυχη, δὲ μπορεῖ νὰ εἶσαι ὁλότελα δυστυχισμένη.

Τί δύναμι εἶχε αὐτὴ ἡ φωνή; Γιατί βάραινε τόσο μέσα στὴ καρδιά της; Γιατί ἔκανε τὸ δάκτυλό της νὰ κοκκαλώση, ἐνῶ εἶχε ἀρχίσει τὴν κίνησι γιὰ νὰ περάση τὸ δακτυλίδι;

Ἂν δὲν ἦταν τοῦ Γιαννάκη Βολίνη αὐτὴ ἡ φωνή, θ' ἀντιλαλοῦσε ἔτσι ἐπιταχτικὰ μέσα της; Δὲν πρόφτασε νὰ τὸ ξεδιαλύνη.

Ἡ ἀδελφὴ Πηνελόπη πρόβαλε ἀπὸ κάποια γωνία τοῦ διαδρόμου. Τὰ μάτια της, ἔξυπνα, διαπεραστικά, ἀντίκρυσαν μιὰ αὐτὴν μιὰ τὸ νεαρὸ γιατρό. Ἡ φυσιογνωμία της ἔδειξε αὐστηρότητα καὶ ἀνησυχία.

Πίσω της ἀπὸ τὴν πλάτη τῆς προϊσταμένης, ὁ Ἀνδρέας ἔκανε νόημα στὴ Δάφνη νὰ τοῦ δείξη τὸ δάκτυλό της.

Ἑνὸς δευτερολέπτου δισταγμὸς ἀκόμα. Κι' ἔπειτα, λὲς καὶ τὴν ἔσπρωχνε ἀδυσώπητα κάποια μοῖρα, τὸ χέρι της σηκώθηκε. Κι' ὁ Ἀνδρέας εἶδε μὲ μάτια γουρλωμένα, μὲ μάτια ποὔδειχναν πὼς δὲν πίστευε αὐτὸ ποὺ ἔβλεπε, τὸ δάκτυλο τῆς κοπέλλας ποὺ ἀγαποῦσε γυμνό!

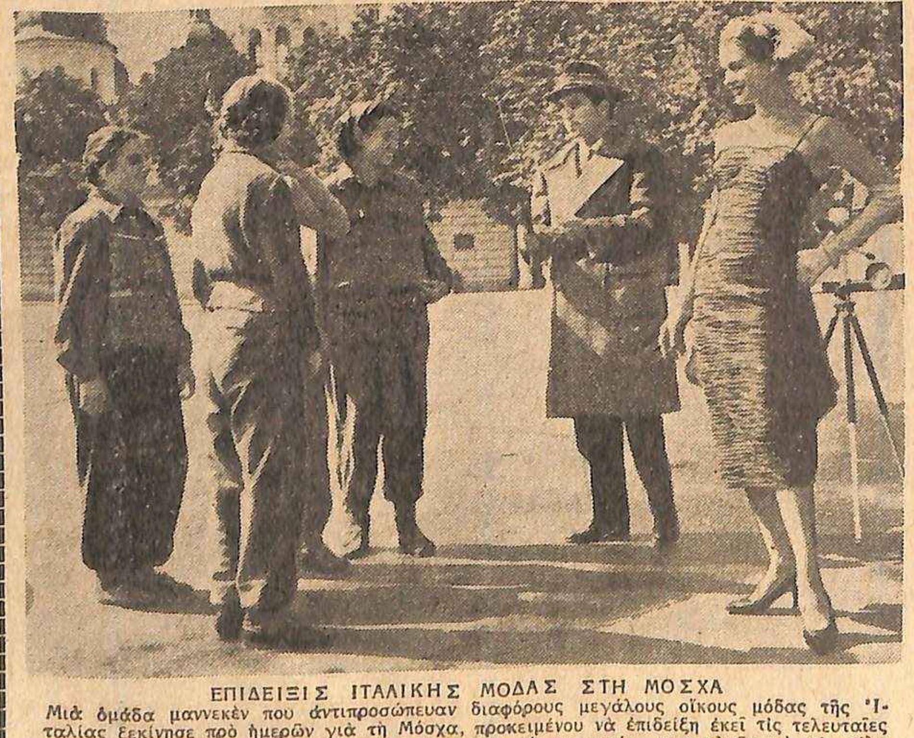

ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΜΟΔΑΣ ΣΤΗ ΜΟΣΧΑ

Μιὰ ὁμάδα μαννεκὲν που ἀντιπροσώπευαν διαφόρους μεγάλους οἴκους μόδας τῆς Ἰταλίας ξεκίνησε πρὸ ἡμερῶν γιὰ τὴ Μόσχα, προκειμένου νὰ ἐπιδείξη ἐκεῖ τὶς τελευταῖες «κρεασιόν». Στὴ φωτογραφία μας μερικὰ ἀπὸ τὰ μαννεκέν, συνομιλοῦν μὲ τὰ μέλη μιᾶς ἀθλητικῆς ὁμάδος, σὲ μιὰ λεωφόρο τῆς ρωσικῆς πρωτευούσης. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁμάδος προσέφερε στὸν κ. Κρούτσεφ ἕνα ὡραῖο παλτό, τὸ ὁποῖο κατασκεύασε εἰδικὰ γι' αὐτὸν ὁ Ἰταλὸς ράπτης Λίτρικο, ὁ ὁποῖος βασίστηκε σὲ διάφορες φωτογραφίες τοῦ Ρώσου πολιτικοῦ γιὰ νὰ ὑπολογίση τὶς σωματικές του ἀναλογίες.

Ἔνοιωσε τὴ ματιά του καυτὴ ἀπάνω της, κι' ἔστρεψε ἀλλοῦ τὰ μάτια της.

Ἡ ἀδελφὴ Πηνελόπη πέρασε ἀνάμεσά τους, λὲς κι' ἤθελε νὰ τοὺς χωρίση, ἢ νὰ τοὺς ὑποδείξη πὼς ἀποροῦσε γιὰ τὴ μυστικὴ συνεννόησι ποὔβλεπε μὲ τὸ γιατρό.

Ὅταν προσπέρασε, ὁ Ἀνδρέας ἔτρεξε κοντά της, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴ σκιὰ τῆς Πηνελόπης ποὺ παρουσιάσθηκε στὴ γωνία τοῦ διαδρόμου.

Ἡ φωνή του ἀκούστηκε ψιθυριστή, ἀλλὰ σκληρή:

— Τί σημαίνει αὐτό; Γιατί δὲ φορεῖς τὸ δακτυλίδι;

Σήκωσε τὰ μάτια της ἱκετευτικὰ ἀπάνω του. Ἡ φωνή της ἀκούστηκε ψιθυριστὴ γεμάτη ἱκεσία:

— Ἀνδρέα... σ' ἀγαπῶ, ἀλλὰ εἶναι ἔγκλημα... δὲν ἔχομε τὸ δικαίωμα νὰ κάνουμε αὐτὸ τὸ ἔγκλημα...

— Πολὺ καλά, τῆς ἀποκρίθηκε μὲ χείλη ἄσπρα... Θὰ δῆς λοιπόν, θὰ δῆς!...

Τῆς γύρισε τὴν πλάτη κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ βῆμα βιαστικὸ ἀπὸ κοντά της. Κι' ἡ Δάφνη ἔμεινε κάμποσα δευτερόλεπτα στὴ μέση τοῦ διαδρόμου, ἔχοντας τὴν ἐντύπωσι πὼς εἶχε γίνει κάποιος σεισμός, ἕνας σεισμὸς ποὺ εἶχε κάνει τὴ γῆ ν' ἀνοίξη κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της καὶ νὰ καταπιῆ ὅ,τι ἀγαποῦσε στὴ ζωή.

Τὴν ἄλλη στιγμὴ κατάλαβε τὰ δάκρυα ν' ἀνεβαίνουν στὰ μάτια της, νὰ τὴν τυφλώνουν, νὰ τὴν πνίγουν.

Ἕνα-δυὸ φωτάκια ἄναψαν στὶς πόρτες. Ἀπὸ διάφορους θαλάμους καλοῦσαν τὶς ἀδελφές. Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ οἱ ἀσθενεῖς χρειάζονταν διάφορες περιποιήσεις. Ἄλλοτε, αὐτὴ τὴν ὥρα, πετοῦσε φτερωτὴ ἡ Δάφνη ἀπὸ τὸν ἕνα θάλαμο στὸν ἄλλον. Τώρα στεκόταν ἐκεῖ, ἄβουλη, λὲς καὶ τὰ πόδια της ἦταν ἀνίκανα νὰ τὴν σηκώσουν.

Αὐστηρή, ὑπηρεσιακή, ἀκούστηκε δίπλα της ἡ φωνὴ τῆς ἀδελφῆς Πηνελόπης:

— Ἀδελφὴ Δάφνη, δὲν πῆρες εἴδησι πὼς σὲ καλοῦνε;

Χώθηκε σὰν κυνηγημένη στὸν πρῶτο θάλαμο ποὺ ηὗρε μπροστά της, ἡ κοπέλλα, κι' ἐκεῖ, ἐνῶ συγύριζε κάποιου ἀρρώστου τὸ κρεβάτι, ἄφησε τὰ δάκρυά της νὰ σταλάξουν βαρειά, στὰ μαξιλάρια.

Μιὰ ὕποπτη ἀπουσία

Τὸ ἀπόγευμα παραξενεύτηκε ποὺ δὲν εἶδε τὴ Μίκα. Διψοῦσε νὰ τῆς πιάση κουβέντα, ἂν καὶ καταλάβαινε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς μιλήση καὶ νὰ τὴν ἐνημερώση. Περνοῦσε ὅμως ἡ ὥρα καὶ ἡ Μίκα δὲ φαινόταν.

Ἡ ἀδελφὴ Πηνελόπη ἔδειχνε κι' αὐτὴ ἀνησυχία καὶ τὰ μάτια της στρέφονταν ἐρωτηματικὰ στὴ Δάφνη.

Πέρασαν ἔτσι μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας. Κι' ἔπειτα φάνηκε ἡ Τασούλα.

Καθὼς ἔμπαινε στὸ διάδρομο ἔδενε τὴ σκούφια της, καὶ τὰ μάτια της φαίνονταν πρησμένα κι' ἀγουροξυπνημένα.

Εἶδε τὴν προϊσταμένη καὶ φάνηκε σαστισμένη.

— Ἦρθα στὴ θέσι τῆς Μίκας, εἶπε μ' ἕνα κουτὸ χαμόγελο.

— Στὴ θέσι τῆς Μίκας; ἔκανε ἡ Πηνελόπη αὐστηρά. Ποιὸς σοὔδωσε αὐτὴ τὴν ἐντολή;

— Ὁ κύριος Πλατινᾶς, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα φοβισμένη.

Ἡ Πηνελόπη δάγκωσε τὰ χείλη της κι' ἡ Δάφνη ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ βουλιάζη.

— Καλά, ἀνάλαβε λοιπόν, εἶπε ἡ Πηνελόπη παγερά.

Κι' ἡ Τασούλα σήκωσε τοὺς ὤμους της σὰν νὰ ἤθελε νὰ πῆ: «Τί φταίω ἐγώ;»

Ὅταν ἔφυγε ἡ Πηνελόπη ἀπὸ κοντά τους, ψιθύρισε ἡ Τασούλα τῆς Δάφνης:

— Λύσσαξε ὁ Πλατινᾶς νὰ βγῆ ἔξω ἡ Μίκα σήμερα. Τρέμω, Δάφνη. Φοβᾶμαι πὼς θὰ γίνουν σπουδαῖα πράγματα ἀπόψε...

— Τί βάζεις στὸ νοῦ σου; ρώτησε πανικόβλητη κι' ἡ Δάφνη.

— Δὲν ξέρω... Φοβᾶμαι, Δάφνη. Τί σοὔλεγα; Ἄδικα θὰ τὸν χάσης ἐσύ. Τώρα τὸν ἔρριξες στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Μίκας.

Δὲν ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα. Ἔνοιωθε ἕνα σφίξιμο στὸ κεφάλι, ἕνα σφυροκόπημα στὰ μηλίγγια της, ποὺ τῆς ἐρχόταν νὰ ξεφωνίση. Ἡ σκέψι πὼς αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ Ἀνδρέας κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του τὴν Μίκα, τὴ δαιμόνιζε.

Κι' ὅμως... κι' ἂς ἦταν ἡ δωδεκάτη ὥρα... ἀκόμα μποροῦσε νὰ τὸν τραβήξη κοντά της, μὲ μιά της λέξι...

Νὰ ἤξερε πὼς πῆγαν μαζί!... Θὰ πονοῦσε ἂν τὸ μάθαινε αὐτό. Λιγώτερο πάντως παρὰ μ' αὐτὴ τὴν ἀμφιβολία

Ἡ Τασούλα τὸ εἶχε πάρει ἐπὶ πόνου τὸ ζήτημα, φαινόταν ἀναστατωμένη.

Ἡ Δάφνη βασάνιζε τὸ μαντηλάκι της στὶς χοῦφτες της κι' αἰσθανόταν ἀπέραντα δυστυχισμένη. Κι' ὅμως ἡ συνείδησί της τῆς ψιθύριζε λόγια κατευναστικά:

— Ἐσὺ δὲν ἔκανες τὸ ἔγκλημα. Ἂς τὸ κάνη ἄλλη.

Ἡ κούρασι ἄρχισε νὰ βαραίνη στὰ γόνατά της ὅσο προχωροῦσαν οἱ ἀτέλειωτες ὧρες τῆς νύχτας.

Ὁ Βολίνης κοιμόταν. Τοῦ εἶχαν δώσει κάποιο φάρμακο κατ' ἐντολὴν τοῦ γιατροῦ ἐπειδὴ τὸν εἶχαν βρῆ σ' αὐτὴ τὴν ἐλεεινὴ ψυχολογικὴ κατάστασι, καὶ τώρα κοιμόταν ἥσυχος. Κι' ἡ Δάφνη δὲν εἶχε οὔτε αὐτὴ τὴν ἀπασχόλησι: νὰ τὸν προσέχη καὶ νὰ τὸν παρηγορῆ. Ἔτσι ὁ νοῦς της στρεφόταν διαρκῶς στὸ δικό της τὸ δρᾶμα. Κι' ἡ καρδιά της σφιγγόταν κι' ὅλο τῆς φαινόταν πὼς δὲν εἶχε τίποτε πιὰ νὰ χαρῆ ἀπὸ τὴ ζωή. Ὅλο εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς κάποιο χέρι ἀδυσώπητο εἶχε βάλει μιὰ βαρειὰ ταφόπετρα ἀπάνω στὰ νειᾶτα της. Καὶ κάτω ἀπὸ τὴ βαρειὰ πέτρα σπάραζε ἀκόμα ἡ καρδιά της ζωντανή, ματωμένη. Σπάραζε ὥσπου νὰ νεκρωθῆ.

Τὸ δρᾶμα τῆς Θάλειας

Εἶχαν προχωρήσει κάπως οἱ μικρὲς ὧρες, κι' ἡ Δάφνη λαγοκοιμόταν ἀποσταμένη σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ διαδρόμου, ὅταν ἦρθε ἡ Τασούλα σὰν σίφουνας κατεπάνω της καὶ τὴ σκούντησε ἄγρια:

— Σήκω! Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κοιμᾶσαι; Σήκω γρήγορα!...

— Δὲν κοιμόμουν, ψιθύρισε ἡ κοπέλλα ταραγμένη.

— Πῶς δὲν κοιμόσουν, ἀφοῦ δὲν πῆρες εἴδησι τί ἔγινε.

Πετάχτηκε ἡ Δάφνη. Δυὸ - τρεῖς νοσοκόμοι ἔσπρωχναν ἕνα φορεῖο. Πίσω ἀπὸ τὸ φορεῖο μιὰ κοπέλλα ἔσκουζε:

— Ἄχ, ἡ κυρία μου, ἡ καλή μου ἡ κυρία!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ εἶχε τὴν ἐντύπωσι ἡ Δάφνη πὼς τὴ γνώριζε αὐτὴ τὴν κοπέλλα πὼς κάπου τὴν εἶχε πάρει τὸ μάτι της. Ἡ ματιά της γλύστρησε στὴ γυναῖκα ποὺ κοιτόταν στὸ φορεῖο. Τὴν ἄλλη στιγμὴ τὸ αἷμα πάγωσε στὶς φλέβες της. Τὸ πρόσωπο αὐτό, κέρινο, μὲ τὴν χλωμάδα τοῦ θανάτου... Ὄχι, δὲν ἦταν δυνατόν!...

— Τί σοῦ λέω τόση ὥρα; ψιθύρισε ἡ Τασούλα μὲ δάκρυα στὴ φωνή. Ἡ Θάλεια!

Τὰ δόντια τῆς Δάφνης χτυποῦσαν. Θάθελε νὰ ρωτήση, ἀλλὰ δὲ μποροῦσε.

Ἐξ ἄλλου, χωρὶς νὰ ρωτήση τὸ μάντευε. Καὶ τὰ λόγια τῆς Τασούλας ποὺ τ' ἄκουγε ψιθυριστὰ δίπλα της, μετὰ λίγη ὥρα, δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐπικυρώνουν αὐτὰ ποὺ εἶχε μαντέψει.

— Ἀπόπειρα αὐτοκτονίας. Ἄνοιξε τὶς φλέβες της. Εἶναι ζήτημα ἂν θὰ γλυτώση. Βρίσκεται σὲ κωματώδη κατάστασι...

Τὴν πῆγαν ὅσο πιὸ γρήγορα ἦταν δυνατὸν στὸ χειρουργεῖο. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν ἐφημερεύων ὁ Δημήτρης Σιναῖος. Ἦταν χλωμὸς σὰν πεθαμένος κι' αὐτός, καὶ τὰ χέρια του ἔτρεμαν καθὼς ἔδινε τὶς βοήθειές του στὴν ἄρρωστη.

Ἡ Δάφνη τὸν κύτταζε μὲ μάτια μεγάλα, ἐρωτηματικά. Αὐτὸς ἔσφιγγε τὰ χείλη του καὶ τὸ πρόσωπό του φανέρωνε ἀπελπισία.

Ὅταν ἐπὶ τέλους μετέφεραν τὴν τραυματισμένη γυναῖκα χωρὶς ν' ἀναλάβη τὶς αἰσθήσεις της σ' ἕνα θάλαμο καὶ βγῆκαν ἀπὸ τὸ χειρουργεῖο, ἡ Δάφνη ζύγωσε τὸ Δημήτρη.

— Θὰ ζήση; ρώτησε μὲ φωνὴ γεμάτη τρόμο.

Στύλωσε τὰ γκριζογάλανα μάτια του στὰ δικά της. Τώρα ἡ δική του ἡ ματιὰ ἦταν γεμάτη ἐρωτηματικά. Κι' ἡ ἀπόκρισί του ἦλθε ἀναπάντεχη:

— Εὔχεσαι νὰ ζήση, Δάφνη;...

Ἔνοιωσε τὰ μάγουλά της νὰ γίνωνται φωτιά. Ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ σταματάη μὲ τρόμο.

— Γιατρέ... κύριε Σιναῖε! ψιθύρισε μὲ χείλη τρεμουλιαστά.

Τῆς ἔκανε νόημα νὰ τὸν ἀκολουθήση στὸ γραφεῖο. Ἐκεῖ τὴν κύτταξε βαθειὰ μέσα στὰ μάτια.

— Δάφνη, τῆς εἶπε μὲ αὐστηρότητα, ἀλλὰ καὶ μὲ καλωσύνη, δὲν ἔχεις τύψεις γι' αὐτὴ τὴν ἀπόπειρα, ἐσύ;...

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ δυστυχισμένη.... Δὲν ξέρω... δὲ συνέβη τίποτα ἐν γνώσει μου...

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Δημήτρη σκοτείνιασε.

— Μήπως ξέρεις ποῦ βρίσκεται ὁ ἄντρας της; τὴ ρώτησε γρήγορα.

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα.

Κι' αἰσθάνθηκε μιὰ ἀπέραντη ἀνακούφισι, εὐτυχία σχεδὸν μέσα σ' αὐτὴ τὴ δυστυχία, στὴ σκέψι, πὼς εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀπαντήση ἔτσι μὲ πεποίθησι ὄχι.

Τῆς ἔπιασε τὸ χέρι μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι.

— Δάφνη, τῆς εἶπε μαλακά, τρυφερὰ σχεδόν, τὰ ξέρω ὅλα...

Ἡ καρδιά της ἔφριξε. Κι' αὐτός; Εἶναι δυνατὸν νὰ τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε τὸν καϋμό της ἡ Θάλεια, ὅπως τὸν εἶχε ἐκμυστηρευθῆ στὴν Πηνελόπη;

— Δὲν πρέπει νὰ σοῦ κάνη ἐντύπωσι, συνέχισε ὁ γιατρός, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του. Δὲν πρέπει νὰ σοῦ κάνη ἐντύπωσι, ἀδελφὴ Δάφνη. Ἡ δουλειά μας εἶναι τέτοια ποὺ μᾶς μαθαίνει νὰ διαβάζουμε στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων.

— Ἐγώ... ἐγώ... τραύλισε ἡ κοπέλλα, δὲ φταίω. Δὲν θέλησα τὸ κακὸ τῆς Θάλειας... ἔχω μάρτυρα τὸν ἴδιο τὸν Ἀνδρέα.

— Καλύτερα γιὰ σένα ἂν εἶναι ἔτσι, εἶπε ὁ Σιναῖος σοβαρά, καλύτερα γιὰ σένα. Πές μου τὴν ἀλήθεια, δὲ θὰ αἰσθανόσουν μεγάλη δυστυχία ἂν ἤξερες ὅτι ἔγινες ἡ αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς συμφορᾶς;

Ἡ Δάφνη δὲν βάσταξε. Οἱ τύψεις ποὺ τὴ βασάνιζαν τόση ὥρα, οἱ τύψεις ποὺ μαζεύονταν μέσα της, ξέσπασαν. Ὅσο καὶ νὰ ἤθελε νὰ πείση τὸν ἑαυτό της πὼς δὲν εἶχε παίξει ρόλο στὴν τελειωτικὴ τραγωδία, ὅσο καὶ νὰ προσπαθοῦσε μὲ τὴ λογικὴ νὰ τινάξη κάθε εὐθύνη ἀπὸ πάνω της, μιὰ φωνὴ φαρμακερὴ βαθειὰ στὴν ψυχή της δὲν ἔλεγε νὰ σιγήση. Μιὰ φωνὴ ποὺ τῆς ψιθύριζε ἀδυσώπητα:

— Κι' ὅμως, ἐσὺ φταῖς, ἐσὺ φταῖς! Ἂν δὲν εἶχες κλονίσει τὶς ρίζες, δὲ θὰ σωριαζόταν τώρα τὸ δέντρο τῆς εὐτυχίας τους. Ἐσὺ ροκάνισες πρώτη, σὰν σκουλήκι φαρμακερὸ τὶς ρίζες...

Οἱ λυγμοί της ξέσπασαν. Βασανισμένη ἀκούστηκε ἡ φωνή της:

— Φταίω κι' ἐγώ... Ναί, φταίω κι' ἐγώ... Ἴσως νὰ φταίω μονάχα ἐγώ!

Ὀρθια μπροστὰ στὸ νεαρὸ γιατρό, μάταια προσπαθοῦσε νὰ σταματήση τ' ἀναφυλλητά της. Τὸ στῆθος της φούσκωνε κάτω ἀπὸ τὴ λευκὴ ποδιά της, τὰ χείλη της ἔτρεμαν.

Τὴν κύτταζε μὲ μάτια γεμᾶτα ἀπέραντη θλίψι. Κι' ὅταν πέρασε ἡ πρώτη μπόρα τῶν δακρύων, ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο της προστατευτικὰ καὶ τῆς εἶπε μαλακά:

— Δάφνη, μὴν ἀπελπίζεσαι. Πρέπει πρῶτα νὰ μάθουμε ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Τὸ ξέρω πὼς φταίω κι' ἐγώ.

— Ἴσως νὰ φταῖς λιγώτερο ἀπ' ὅ,τι πιστεύεις κι' ἐσὺ ἡ ἴδια... Πές μου, ξέρεις γιατί ζήτησε σήμερα ἡ Μίκα ἔκτακτη ἄδεια;

— Δὲν ἔχω ἰδέα.

— Δὲν σοῦ εἶπε τίποτα;

— Οὔτε λέξι.

Στάθηκε σκεπτικὸς κάμποση ὥρα, μὲ τὰ φρύδια σουφρωμένα, μὲ τὸ πρόσωπο βασανισμένο.

— Ποιὰ ἦταν ἡ κοπέλλα ποὺ τὴν ἔφερε ἐδῶ; ρώτησε δειλὰ - δειλὰ ἡ Δάφνη. Σὰν νὰ τὴν ξέρω.

— Εἶναι ἡ ὑπηρέτριά της. Πρέπει νὰ τῆς κάνουμε ἀνάκρισι. Νὰ τὴν καλέσουμε ἐδῶ.

Βγῆκε ὁ Δημήτρης στὸ δρόμο. Κόσμος πολὺς ἦταν μαζεμένος ἐκεῖ. Ἀδελφές, ποὺ δὲν εἶχαν διανυκτέρευσι εἶχαν πληροφορηθῆ τὰ νέα κι' εἶχαν τρέξει νὰ μάθουν. Ὅλες τριγύριζαν τὴν ὑπηρέτρια τῆς δυστυχισμένης τῆς Θάλειας.

Ὁ Δημήτρης πῆγε πρῶτα στὸ θάλαμο ὅπου εἶχαν μεταφέρει τὴν αὐτόχειρα.

Ἔσκυψε ἀπάνω της καὶ γύρισε στὴ Δάφνη μὲ ἀπελπισία.

— Δὲν λέει νὰ συνέλθη. Δὲν ἄνοιξε τὰ μάτια της.

Δυὸ ἀδελφὲς σκυμμένες ἀπὸ πάνω της τὴν παρακολουθοῦσαν σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες τοῦ γιατροῦ.

Βγῆκε αὐτὸς στὸ διάδρομο καὶ ρώτησε μὲ φωνὴ γεμάτη ἀγωνία:

— Τί ἔγινε μὲ τὸν ἄντρα της; Τηλεφωνήσατε;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

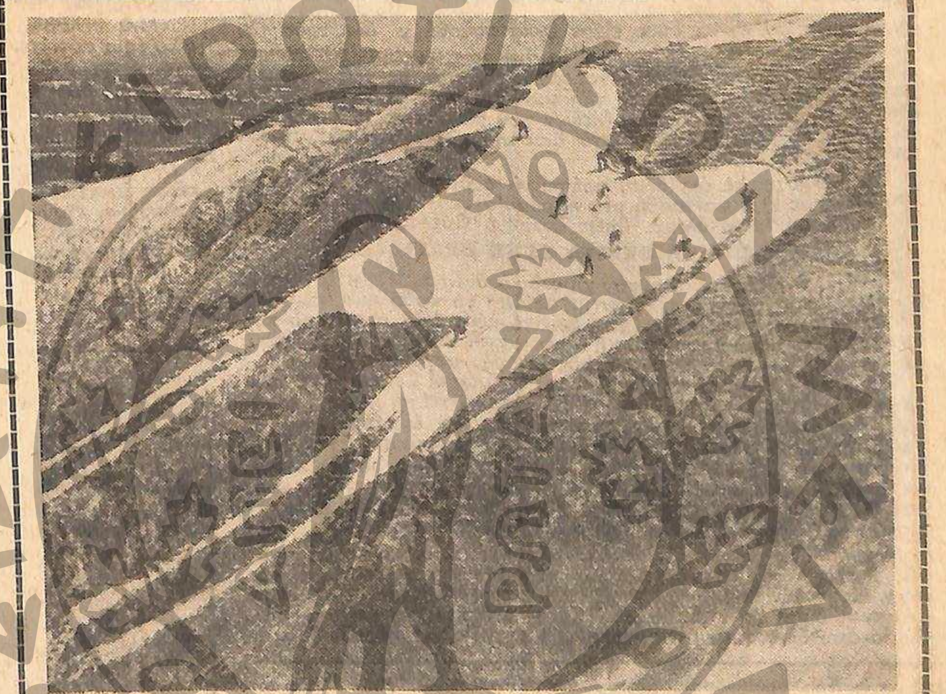

ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΑΛΟΓΟ ΤΟΥ ΛΟΦΟΥ ΓΟΥΕΣΤΜΠΟΥΡΥ

Μὲ πρωτοβουλία τοῦ βρεταννικοῦ ὑπουργείου Ἐργασίας ἄρχισαν στὸ λόφο Γουέστμπουρυ, κοντὰ στὸ Πάντιγκτον τῆς νοτίου Ἀγγλίας, ἐργασίες ἐξωραϊσμοῦ τοῦ «λευκοῦ ἀλόγου», ποὺ διαγράφεται σὲ μιὰ πλαγιὰ τοῦ λόφου. Τὸ ἄλογο αὐτὸ ἀνάγεται στὸ 900 μ.Χ. καὶ ἔγινε τότε γιὰ νὰ θυμίζη μιὰ μεγάλη στρατιωτικὴ νίκη τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς. Οἱ κατασκευασταὶ τοῦ ἀλόγου ἐκμεταλλεύτηκαν κατὰ θαυμάσιο τρόπο τοὺς λευκοὺς βράχους καὶ ἔκαναν τὸ ἔδαφος λεῖο γεμίζοντας τοὺς λάκκους μ' ἕνα εἰδικὸ τσιμέντο. Στὴ φωτογραφία μας διακρίνονται μερικοὶ ἐργάτες ποὺ ἐπιδίδονται στὸ καθάρισμα τοῦ παράξενου μνημείου.

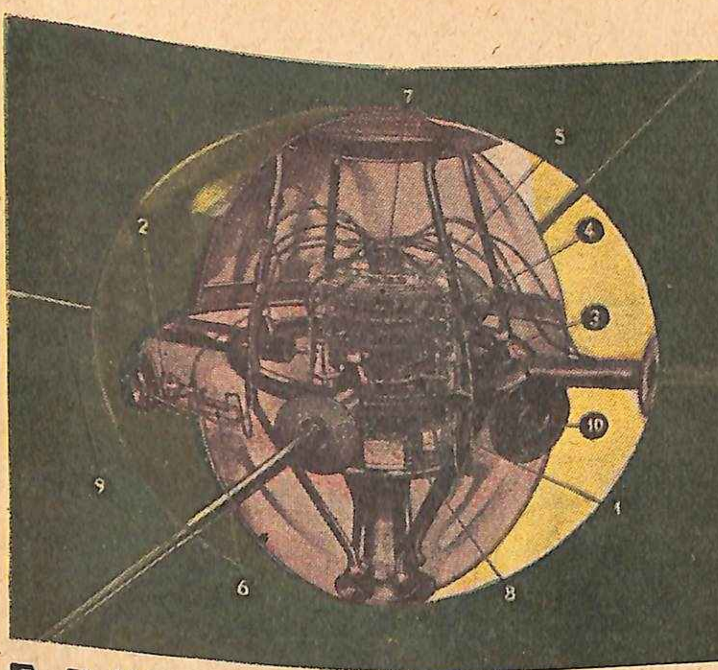

Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀμερικανικοῦ τεχνητοῦ δορυφόρου, μὲ τὶς διάφορες συσκευὲς ποὺ θὰ στέλνουν αὐτομάτως ραδιοφωνικὰ σήματα στὴ Γῆ. 1) Συσκευὴ μετρήσεως θερμοκρασίας. 2) Θάλαμος μετρήσεως ἰονισμοῦ τῆς ἀτμοσφαίρας ἀπὸ τὴν ἡλιακὴ ἀκτινοβολία. 3) Συσκευὴ συγκεντρώσεως στοιχείων τῶν διαφόρων ἀκτινοβολιῶν. 4) Ραδιοφωνικὸς πομπός. 5) Συσκευὴ μετρήσεως τῶν συγκρούσεων μὲ μικροὺς μετεωρολίθους. 6) Ὄργανα μετρήσεως τῆς φθορᾶς ποὺ προκαλοῦν αὐτὲς οἱ συγκρούσεις. 7) Κέντρον συγκεντρώσεως τῶν ἐνδείξεων ὅλων τῶν συσκευῶν. 8) Μπαταρίες. 9) Κεραῖες ἐκπομπῆς σημάτων. 10) Ἡλιακὸ κύτταρο.

ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΚΑΤΕΚΤΗΘΗ!..

Οἱ προοπτικὲς ποὺ ἀνοίγονται μπροστά μας, μετὰ τὴν ἐκσφενδόνισι τοῦ α' δορυφόρου

ΜΙΛΑΜΕ συνήθως γιὰ τὸ ὄνειρο τῆς κατακτήσεως τοῦ διαστήματος σὰν γιὰ κάτι τὸ τωρινό, σὰν γιὰ ἕνα ὄνειρο τῆς ἐποχῆς μας. Ἀλλ' εἶναι τόσο παλιὸ ὅσον κι' ὁ κόσμος. Ὁ Ἰνδὸς βασιλιὰς Ἐτάμ, ποὺ ἔζησε 3200 χρόνια π.Χ. κι' οἱ σοφοὶ «γιόγκηδες», ὅπως τουλάχιστον ἀφηγεῖται ἡ Βαγκαθώτα, δὲ δυσκολεύονταν νὰ ταξιδεύουν μέσα στὸ διάστημα καὶ νὰ συνομιλοῦν μὲ τὰ αἰθέρια πνεύματα, χρησιμοποιώντας τὸ ἀστρικό τους σῶμα.

Οἱ Μάγοι πάλι, ὅταν πληροφορήθηκαν πὼς ὁ θεός τους ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆ, ἀπὸ φόβο μήπως γκρεμιστῆ μέσα στὸ διάστημα καὶ σπάση τὰ κόκκαλά του, ἔφτιαξαν γι' αὐτὸν μιὰ σκάλα ἀπὸ ἱστοὺς ἀράχνης.

Ἕνας Πέρσης βασιλιάς, ἐξ ἄλλου, γιὰ νὰ πάη νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Ὠρομάσδη στοὺς οὐρανούς, ἔφτιαξε ἕνα ξύλινο ἄλογο, ποὺ τὸ ὥπλισε μὲ ὑπερφυσικὲς δυνάμεις, φυσώντας μέσα στὰ ρουθούνια του...

Ἡ παράδοσι μᾶς λέει ἀκόμη ὅτι ὁ μανδαρῖνος Βὰν-Τοῦ καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Ἀτλαντίδος χρησιμοποίησαν αὐτοπροωθούμενα μέσα—δὲν ἔχομε, δυστυχῶς, καμμιὰ περιγραφὴ γι' αὐτὰ—ὁ πρῶτος γιὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς κατοίκους ἄλλων πλανητῶν κι' οἱ δεύτεροι γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸν καταποντισμὸ τῆς ἠπείρου τους.

Πιὸ κοντὰ στὶς ἡμέρες μας, ὁ Ἰούλιος Βέρν, μὲ μερικὲς μηχανικὲς λαθροχειρίες, κατάφερε νὰ στείλη μιὰ γιγαντιαία ὀβίδα στὴ Σελήνη. Στὸ ἐσωτερικὸ αὐτῆς τῆς ὀβίδας βρισκόταν ἕνας ἀεροστεγὴς θάλαμος, ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθῆ μ' ὅλη τους τὴν ἄνεσι οἱ ταξιδιῶτες.

Ὁ Οὐέλς, τέλος, ἄλλος μεγαλοφυὴς ἐξερευνητὴς τοῦ διαστήματος, ἐπενόησε μιὰ οὐσία, τὴν «καβορίτιδα», ποὺ ἀπήλλασσε ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς ἕλξεως ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἄλειφε τὸ σῶμα του μ' αὐτὴν κι' ἔτσι ἐπέτρεπε στὸ διαστημόπλοιό του νὰ σηκωθῆ πάνω ἀπὸ τὴ Γῆ.

Γιὰ τὴν ἱστορικὴ ἀκρίβεια, πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι κι' ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς εἶχε φαντασθῆ μιὰ παρομοία οὐσία, χωρὶς ὅμως νὰ τῆς δώση ὡρισμένο ὄνομα, ὅπως ἔκαμε ὁ Οὐέλς.

ΑΠΟ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΙ

Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦσαν χιμαιρικὰ ὄνειρα. Ὡς χτὲς ἀκόμη, ἡ ἐπιστήμη ἦταν ἀνίκανη ν' ἀντιμετωπίση τὸ πρόβλημα τῶν διαπλανητικῶν ταξιδίων. Αὐτὸ ἔγινε δυνατὸ μόνο ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνακαλύφτηκαν χημικὲς οὐσίες ἢ συνδυασμοὶ χημικῶν οὐσιῶν, ποὺ, μὲ μικρὸ ὄγκο, μποροῦσαν νὰ μᾶς δώσουν μεγάλη ἐνέργεια.

Τὴν ἀρχὴ πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσι ἔκαμαν οἱ Γερμανοὶ μὲ τοὺς περίφημους πυραύλους V1 καὶ V2. Ὅταν κατέρρευσε ἡ Γερμανία, Ἀμερικανοὶ καὶ Ρῶσοι προσπάθησαν νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ περισσότερα σχέδια καὶ τοὺς ἱκανώτερους τεχνικούς. Ἔγινε τότε ἕνας κρυφὸς πολεμος, μὲ ἀπαγωγές, ἐκβιασμούς, ὑπεξαιρέσεις καὶ λαθροχειρίες... Ἦταν «ὁ πόλεμος γιὰ τὴν κατάκτησι τῶν γερμανικῶν ἐγκεφάλων», ὅπως ὠνομάστηκε. Κι' οἱ Ρῶσσοι ἐξασφάλισαν τὴ μερίδα τοῦ λέοντος σὲ ἀνθρώπους καὶ σχέδια.

Πρέπει ἄρα γε, νὰ δοῦμε στὸ γεγονὸς αὐτὸ τὸ προβάδισμα τῶν Ρώσων, ποὺ κατώρθωσαν νὰ προλάβουν τοὺς Ἀμερικανοὺς στὴν ἐκσφενδόνισι τοῦ τεχνητοῦ δορυφόρου; Πιθανόν. Ἀλλ' εἶναι ἀναμφισβήτητο ἐπίσης, ὅτι οἱ Ρῶσοι διέθεσαν ἕνα ἐκλεκτὸ ἐπιτελεῖο ἀπὸ δικούς τους ἐπιστήμονες καὶ τεράστια μέσα.

ΑΝ ΜΙΑ ΔΥΝΑΜΙΣ ΕΙΧΕ ΤΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ...

Τὸ γεγονὸς, πάντως, εἶναι, ὅτι ὁ ρωσικὸς δορυφόρος ὑπερακόντισε τὶς προβλέψεις καὶ τὰ σχέδια τῶν Ἀμερικανῶν τεχνικῶν, ποὺ ἐργάζονταν πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι καὶ κινήθηκε σύμφωνα μὲ τὸ «δρομολόγιο», ποὺ τοῦ εἶχαν διαγράψει ἐκ τῶν προτέρων οἱ κατασκευασταί του. Ὁ διάσημος Ἀμερικανὸς ἀστροφυσικός, καθηγητὴς Στράντ, δὲ δίστασε νὰ ὁμολογήση, ὅτι ὁ ρωσικὸς δορυφόρος εἶναι περισσότερο πολύπλοκος ἀπὸ ὅ,τι οἱ Ἀμερικανοὶ τεχνικοὶ εἶχαν φανταστῆ καὶ ὑποσημείωσε ἰδιαίτερα τὸ ὅτι οἱ κατασκευασταί του κατώρθωσαν νὰ τοῦ δώσουν κυκλικὴ καὶ ὄχι ἐλλειψοειδὴ τροχιά. «Αὐτό, εἶπε, ἀποδεικνύει μεγίστη ἱκανότητα σὲ ἀκριβεῖς ὑπολογισμοὺς καὶ μᾶς ὁδηγεῖ στὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ Ρῶσοι θὰ μποροῦσαν νὰ ἐπιτύχουν ἀκρίβεια στόχου, ἂν χρησιμοποιοῦσαν παρομοίους πυραύλους ὡς διηπειρωτικὰ βλήματα».

Ἡ ἐκσφενδόνισι δηλαδὴ τοῦ ρωσικοῦ τεχνητοῦ δορυφόρου, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τεράστιο ἐπιστημονικὸ ἐνδιαφέρον του, ἔχει ἐπίσης καὶ μεγίστη στρατηγικὴ σημασία. Ἂν μιὰ Δύναμις εἶχε τὴν ἀποκλειστικὴ ἱκανότητα νὰ ἐκσφενδονίζη παρόμοιους δορυφόρους, θὰ γινόταν ἀμέσως κυρίαρχος τῆς Γῆς γιατὶ θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς ἐφοδιάση μὲ ἀτομικὰ βλήματα, ποὺ θὰ ἔπλητταν ἀποτελεσματικὰ τὴ χώρα τοῦ ἀντιπάλου, σύμφωνα μ' ἕνα πρόγραμμα καθωρισμένο ἀπὸ πρίν.

Ἀλλ' εὐτυχῶς γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα, δὲ φαίνεται, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξη παρόμοιο μονοπώλιο. Κι' οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπίσης ἔχουν τὸ δορυφόρο τους. Καὶ ξέρομε ἀρκετὰ γι' αὐτόν, ἐνῶ οἱ Ρῶσοι περιβάλλουν μὲ μυστήριο τὸ δικό τους.

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΔΟΡΥΦΟΡΟΣ

Ἀλλὰ νά μιὰ περιγραφὴ τοῦ ἀμερικανικοῦ δορυφόρου, ὅπως δημοσιεύτηκε τελευταῖα σ' ἕνα μεγάλο ἐπιστημονικὸ περιοδικό:

«Μιὰ πελωρία ρουκέττα, σὲ σχῆμα μολυβιοῦ, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία αὐτόνομα τμήματα, ὕψους 22 μέτρων καὶ βάρους 11 τόνων, εἶναι στημένη πάνω σὲ μιὰ παράξενη πλατφόρμα, μὲ τὸ «ρύγχος» της γυρισμένο πρὸς τὸν οὐρανό.

»Ἕνα λεπτὸ πρὶν ἀπ' τὴν καθωρισμένη ὥρα, ὅλο τὸ προσωπικὸ τῆς βάσεως μπαίνει σὲ καταφύγια ἀπὸ χοντρὸ μπετόν. Ἡ πυροδότησι γίνεται μ' ἕνα ἠλεκτρικὸ κουμπί, ἀπὸ μακρυά. Ἀκούγεται τότε ἕνα φοβερὸ μουγκρητό, κι' ἀπ' τὴν οὐρὰ τῆς ρουκέτας ξεπετιέται μιὰ τεράστια φλόγα, ποὺ περνάει μέσα ἀπὸ ἕνα χαλύβδινο «τοῦννελ» καὶ χτυπάει στὸ ἔδαφος. Τὰ τοιχώματα τοῦ τοῦννελ καταβρέχονται συνεχῶς μὲ χειμάρρους νεροῦ, γιὰ νὰ μὴ λυώση τὸ μέταλλο ἀπ' τὴν ἀφάνταστη θερμότητα.

»Τὸ τέρας μένει γιὰ λίγο στὴν ἴδια θέσι, τρέμοντας ἀπ' τὴ δύναμι τῶν ἀερίων τῆς ἐξατμίσεως, κι' ἔπειτα ἀνυψώνεται κατακόρυφα πρὸς τὸν οὐρανό, μὲ ταχύτητα ὁλοένα μεγαλύτερη. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα, δὲν εἶναι πιὰ παρὰ ἕνα μικρὸ φωτεινὸ σημαδάκι ποὺ χάνεται μέσα στὸ μισοσκόταδο τοῦ δειλινοῦ.

»Κινεῖται μὲ τὴν καῦσι, ἢ μᾶλλον τὴν ἔκρηξι, ἑνὸς μίγματος ἀπὸ ὑγρὸ ὀξυγόνο, οἰνόπνευμα, βενζίνη καὶ ἔλαιον σιλικόνης. Σὲ 130 δευτερόλεπτα, ἔχει ἀνεβῆ σὲ ὕψος 50 χιλιομέτρων, ὅπου ἡ ἀτμόσφαιρα γίνεται ἀραιότερη, κι' ἔχει ἀποκτήσει ταχύτητα 6.500 χιλιομέτρων τὴν ὥρα.

»Στὸ σημεῖο ἐκεῖνο, ἀποσπᾶται καὶ καταστρέφεται τὸ πρῶτο κομμάτι της κι' ἀναλαμβάνει τὴν κίνησι τὸ δεύτερο. Τὸ καύσιμο μῖγμα ἀποτελεῖται τώρα ἀπὸ νιτρικὸ ὀξὺ καὶ διμεθυλυδραζίνη. Ἡ ταχύτης αὐξάνει ὡς τὰ 16.000 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, κι' ἡ ρουκέτα φτάνει σὲ ὕψος 250 χιλιομέτρων. Ἡ τροχιά της δὲν εἶναι πιὰ κατακόρυφη. Μιὰ γυροσκοπικὴ συσκευὴ τὴν ἔχει κάμει νὰ λοξέψη. Τὸ καύσιμο μῖγμα ἐξαντλεῖται, ἀλλ' ἡ ρουκέτα, μὲ τὴν ὁρμὴ ποὺ ἔχει, ταξιδεύει ἄλλα 40 δευτερόλεπτα, ὥσπου νὰ φτάση σὲ ὕψος 500 χιλιομέτρων — ἐνῶ ἡ ταχύτης της ἔχει ἐλαττωθῆ στὰ 15.000 χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

»Ὕστερα ἀρχίζει νὰ λειτουργῆ τὸ τρίτο τμῆμα τῆς ρουκέτας, δίνοντάς της ὁριζοντία κίνησι καὶ ταχύτητα 30.000 χιλιομέτρων.

»Τέλος, ἕνα ἐλατήριο ἢ μιὰ μικρὴ ἔκρηξι, ἐλευθερώνει μιὰ μετάλλινη σφαῖρα, διαμέτρου 50 πόντων ποὺ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ἄχρηστη πιὸ ρουκέτα καὶ συνεχίζει μόνη της τὴν κίνησί της. Αὐτὴ εἶναι ὁ τεχνητὸς δορυφόρος. Ἡ ταχύτης τῶν 30.000 χιλιομέτρων τοῦ ἐπιτρέπει νὰ κινῆται διαρκῶς γύρω ἀπ' τὴ Γῆ, χωρὶς νὰ πέφτη στὴν ἐπιφάνειά της, μένοντας στὸ ἴδιο σχεδὸν ὕψος.

»Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ἡ τροχιὰ τοῦ δορυφόρου δὲν εἶναι κυκλική, ἀλλὰ ἐλλειπτική, κι' ἔτσι τὸ ὕψος του ἀπ' τὴ Γῆ κυμαίνεται ἀπὸ 500 ὡς 1300 χιλιόμετρα.

»Κάθε 24ωρο, κάνει 14 φορὲς τὸ γῦρο τῆς Γῆς. Ἡ «ἡμέρα» του, λοιπὸν διαρκεῖ 100 λεπτὰ καὶ ἡ «νύχτα» του 50 περίπου. Εἶναι ὁρατὸς μὲ γυμνὸ μάτι ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτου μας μόνο τὰ χαράματα καὶ τὸ σούρουπο, ποὺ ἀντανακλᾶ τὸ ἡλιακὸ φῶς. Τὶς ὑπόλοιπες ὧρες τῆς ἡμέρας, χάνεται μέσα στὴ λάμψι τοῦ ἡλίου. Ἐπίσης τὴ νύχτα εἶναι ἀόρατος στὰ σκοτεινά.

Η ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΤΗ ΓΗ

Σὲ κάθε μέρος τῆς Γῆς τὸν βλέπουν ἐπὶ 10 λεπτὰ περίπου, γιατὶ ἔπειτα ἀπομακρύνεται καὶ χάνεται.

»Ἡ παρακολούθησι τῆς τροχιᾶς του πρέπει νὰ γίνη, βέβαια, μὲ ἀστρονομικὰ ὄργανα. Δὲ μπορεῖ ὅμως νὰ ἐφαρμοστοῦν οἱ συνηθισμένες μέθοδοι, προκειμένου γιὰ ἕνα «οὐράνιο σῶμα», ποὺ θ' ἀλλάζη θέσι μὲ τέτοια ταχύτητα. Γι' αὐτό, ἔχουν ἐπινοηθῆ ἄλλα συστήματα.

»Πρῶτον ὁ δορυφόρος θὰ στέλνη συνεχῶς «μηνύματα» μ' ἕνα μικρὸ ραδιοφωνικὸ πομπὸ μὲ μπαταρία, ποὺ θὰ τὰ συλλαμβάνη ἕνα δίκτυο ἀπὸ δέκτες, ἐκτεινόμενο ἀπὸ τὴ Βόρειο ὡς τὴ Νότιο Ἀμερική. Αὐτὸ θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ 2 βδομάδες, ὡσότου δηλαδὴ ἐξαντληθῆ πιὰ ἡ μπαταρία.

»Δεύτερον, οἱ παρατηρηταὶ ποὺ θὰ τὸν βλέπουν μὲ γυμνὸ μάτι νὰ περνάη πάνω ἀπ' τὰ διάφορα μέρη τῆς Ἀμερικῆς, θὰ εἰδοποιοῦν ἀμέσως τηλεφωνικῶς ἕνα Κέντρο Παρατηρήσεων, ἐγκατεστημένο στὸ Καίμπριτζ τῆς Μασαχουσέτης.

»Μ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, ἕνας «ἠλεκτρονικὸς ἐγκέφαλος» θὰ κάνη γρήγορα τοὺς σχετικοὺς ὑπολογισμοὺς καὶ θὰ καθορίζη μὲ ἀκρίβεια τὴν τροχιὰ τοῦ δορυφόρου, ὥστε νὰ μποροῦν πιὰ νὰ τὴν παρακολουθήσουν τὰ εἰδικὰ «φωτογραφικὰ τηλεσκόπια», τὰ ἐγκατεστημένα στὴ Φλόριντα, στὸ Νέο Μεξικό, στὴ Χαβάη, στὴν Ἰαπωνία, στὴν Αὐστραλία, στὶς Ὀλλανδικὲς Δυτικὲς Ἰνδίες, στὸ Περοῦ, στὴν Ἀργεντινή, στὴ Νότιο Ἀφρική, στὴν Ἱσπανία, στὸ Ἰρὰν καὶ στὶς Ἰνδίες.

»Ἐπειδὴ ἡ Γῆ δὲν εἶναι ἐντελῶς σφαιρική, ἀλλὰ ἐξογκωμένη στὸν Ἰσημερινό, θὰ ἐπηρεάζεται καὶ θὰ ἀλλάζη κάπως ἡ τροχιὰ τοῦ δορυφόρου. Μιὰ ἄλλη μικρὴ μεταβολή της θὰ προκαλῆται ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα ἴχνη ἀέρος ποὺ βρίσκονται σ' αὐτὰ τὰ ὕψη (λιγώτερα ἀπ' ὅσα ὑπάρχουν στὸ τελειότερο κενὸ ποὺ μπορεῖ νὰ δημιουργήση ὁ ἄνθρωπος). Ἀπ' τὶς ἀλλαγὲς λοιπὸν τῆς τροχιᾶς τοῦ τεχνητοῦ δορυφόρου, οἱ ἐπιστήμονες θὰ μπορέσουν νὰ βγάλουν πολύτιμα συμπεράσματα γιὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος τῆς Γῆς καὶ γιὰ τὴν πυκνότητα τοῦ ἀέρος σ' αὐτὰ τὰ ὕψη.

ΣΕ ΥΨΟΣ 15.000 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΩΝ

»Ἐπίσης ὁ δορυφόρος θὰ εἶναι ἐφωδιασμένος μὲ ὄργανα μετεωρολογικῶν παρατηρήσεων καὶ μετρήσεως τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων, τῶν ὑπεριωδῶν ἀκτίνων καὶ τοῦ μαγνητισμοῦ τῆς Γῆς. Ὅλ' αὐτὰ τὰ ὄργανα θὰ στέλνουν αὐτομάτως τὶς ἐνδείξεις τους στὰ παρατηρητήρια.

»Ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, ἡ ἐλαχίστη ἀντίστασι τῆς ἀραιοτάτης ἀτμοσφαίρας θὰ ἐλαττώση τὴν ταχύτητα τοῦ δορυφόρου τόσο, ὥστε θὰ πλησιάση πρὸς τὴ Γῆ. Θὰ συναντήση τότε πυκνότερα ἀτμοσφαιρικὰ στρώματα, θὰ διαπυρωθῆ, θὰ λυώση καὶ θὰ πέση σὰν ἄμορφη μᾶζα στὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς.

»Ἀλλὰ ὁ «δοκιμαστικὸς» αὐτὸς δορυφόρος θὰ ἐπιτρέψη νὰ προετοιμαστῆ συστηματικὰ ἡ ἐκτόξευσι ἄλλων, πολὺ μεγαλυτέρων καὶ τελειοτέρων, ποὺ θὰ φθάνουν σὲ ὕψος 15.000 χιλιομέτρων, καὶ θὰ μείνουν πιὰ ἐκεῖ διαρκῶς, ἐπὶ χιλιάδες χρόνια. Θὰ ἐπικοινωνοῦν δὲ μὲ τὴ Γῆ μὲ πομποὺς ραδιοφώνου καὶ τηλεοράσεως, ποὺ θὰ λειτουργοῦν εἴτε μὲ ἀτομικὴ ἐνέργεια ἢ μὲ τὸ ἡλιακὸ φῶς».

Μποροῦμε, λοιπόν, νὰ ποῦμε, ὅτι τὸ διάστημα κατεκτήθη, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος κατώρθωσε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὸ ἑλκτικὸ πεδίο τῆς Γῆς καὶ νὰ ὑψωθῆ πάνω ἀπ' αὐτό. Ὡς τὴ στιγμή, δὲν ἔγινε, φυσικά, παρὰ τὸ πρῶτο μόνο βῆμα. Ἀλλ' εἶναι ἕνα βῆμα τεραστίας σημασίας, ποὺ θὰ τὸ ἀκολουθήσουν καὶ πολλὰ ἄλλα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ ἐκπλήξεις καὶ τὰ ἀπρόοπτα τῶν διαπλανητικῶν ταξιδίων.

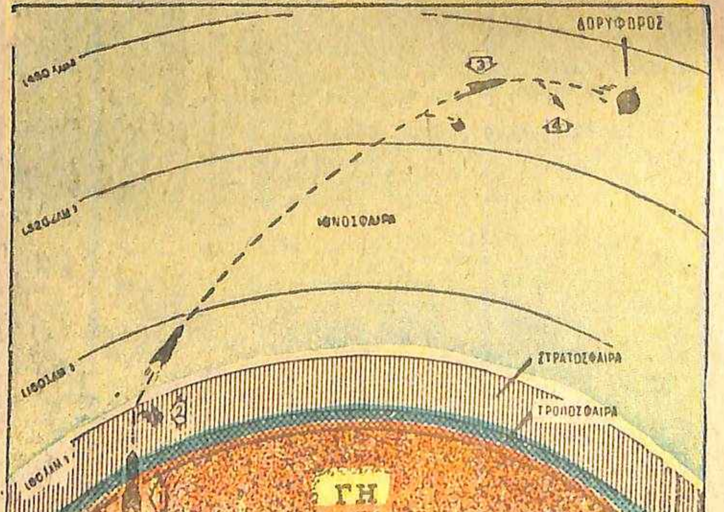

Ὁ τεχνητὸς δορυφόρος, σύμφωνα μὲ τὰ σχέδια τῶν Ἀμερικανῶν, θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ τρία τμήματα, ποὺ τὸ καθένα τους θὰ εἶναι ἕνα αὐτόνομος πύραυλος. Ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πυραύλους θὰ λειτουργήση ἀπὸ τὸ σημεῖο τῆς ἐκσφενδονίσεως (1) μέχρι ὕψους 60 χιλιομέτρων (2) καὶ κατόπιν θὰ ξαναπέση στὴ γῆ. Ὁ δεύτερος θὰ φτάση μέχρι ὕψους 500 χιλιομέτρων (3) ἀπὸ ὅπου θὰ ξαναπέση στὴ Γῆ. (4). Θὰ ἀπομείνη τότε ὁ τρίτος πύραυλος, ποὺ θὰ εἶναι ὁ κυρίως δορυφόρος καὶ ποὺ θὰ ἀρχίση νὰ κινῆται γύρω στὴ Γῆ μὲ ταχύτητα 30.000 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Παρόμοιο φαίνεται ὅτι ἦταν τὸ σύστημα λειτουργίας τοῦ δορυφόρου ποὺ ἐκσφενδόνισαν οἱ Ρῶσοι.

Οἱ Ἀμερικανοί, μετὰ τὸν θρίαμβο τῶν Ρώσων ἐπιστημόνων, ἐντείνουν τὰ πειράματά τους οἱ τελευταῖες δὲ πληροφορίες ἀναφέρουν ὅτι θὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ ἐκσφενδονίσουν ἐντὸς τῶν προσεχῶν ἑβδομάδων καὶ δικό τους δορυφόρο, ποὺ θὰ ζυγίζη, ὅμως, μόνον 6 λίτρες ἔναντι τῶν 184 τοῦ ρωσικοῦ. Ἡ εἰκόνα παριστᾶ τὴν ἐκτόξευσι ἑνὸς πειραματικοῦ πυραύλου τύπου «Βίκινγκ», ποὺ ἔφθασε σὲ ὕψος 500 χιλιομέτρων μὲ ὡριαία ταχύτητα 29.000 χιλιομέτρων.

«ΚΟΜΠΛΕΞ»...

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Ἐλαφρῶς νευρική, ἐλαφρῶς... μεσόκοπη καὶ ἐλαφρῶς ἀνυπόφορη. ΚΩΣΤΑΣ: Σύζυγός της, πολυάσχολος, πολύξερος καὶ πολυπαθής. ΙΩΑΝΝΗΣ ΝΕΥΡΟΚΑΒΑΛΛΙΚΑΚΗΣ: Ψυχαναλυτὴς φιρμάτος καὶ... μουσάτος.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Νύχτα. Σὲ μία πάροδο τῆς ὁδοῦ Πατησίων. Ὁ Κώστας καὶ ἡ Χρυσούλα προχωροῦν σιγὰ-σιγά, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸν κινηματογράφο).

ΚΩΣΤΑΣ (σὰν νὰ μονολογῇ): Μωρέ, χαρὰ στὸ «ἀριστούργημα»! (Χασμουριέται). Αααα!

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (μὲ καυγατζίδικη διάθεσι): Τέλος πάντων, πολὺ δύσκολος ἔχεις γίνει τώρα τελευταία.

ΚΩΣΤΑΣ: Λάθος κάνεις. Δὲν ἔχω γίνει δύσκολος, ἀλλὰ ἀφελὴς καὶ μωρόπιστος. Καὶ ἀφήνομαι νὰ μὲ παρασύρῃς γιὰ νὰ παρακολουθῶ διάφορες φιλμαρισμένες ἀηδίες καὶ χάνω τὸν ὡραῖο μου ὕπνο.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Ἄς κοιμόσουνα στὸν κινηματογράφο.

ΚΩΣΤΑΣ: Ἄσε με, χρυσῆ μου. Ἄσε με, Χρυσούλα μου. Ἄσε με νὰ χαρῇς ὅ,τι ἀγαπᾶς.

(Ἀκούγεται ἕνα δυνατὸ γαύγισμα)

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (τσιρίζοντας πανικόβλητη): Ααααα!

ΚΩΣΤΑΣ (ἀνήσυχος): Τ' εἶναι; Τί ἔπαθες; Σ' ἔπιασε πάλι ὁ κωλικὸς τοῦ νεφροῦ;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Δὲν ἄκουσες;

ΚΩΣΤΑΣ: Τί ν' ἀκούσω;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Γαύγισε ἕνας σκύλος.

ΚΩΣΤΑΣ: Ἔ, καί;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Τί θὰ πῇ «ἔ, καί»; Δὲ τὸ ξέρεις, δηλαδή, πῶς τὰ φοβᾶμαι πολὺ τὰ σκυλιά;

ΚΩΣΤΑΣ: Αὐτὸ τὸ ξέρω. Δὲν ξέρω, ὅμως, τὸ λόγο γιὰ τὸν ὁποῖο τὰ φοβᾶμαι.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Καὶ μήπως τὸν ξέρω ἐγώ; Ἄχ! Παναγίτσα μου! Αὐτὸς ὁ φόβος ὁ μυστηριώδης, ὁ ἀνεξήγητος, ὁ παθολογικός, θὰ μὲ στείλῃ πρὶν τῆς ὥρας μου στὸ τάφο!

ΚΩΣΤΑΣ: Θὰ σοῦ ἔδινα τώρα τὴν πρέπουσα ἀπάντησι, ἂν δὲ νύσταζα τόσο... ἀπελπισμένα. (Χασμουριέται). Ἀαααααα...

ΣΚΗΝΗ 2η

(Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ὧρες στὸ δωμάτιο ὕπνου τοῦ «εὐαρμόστου» ζεύγους. Ὁ Κώστας γυρισμένος στὸ δεξὶ πλευρὸ κοιμᾶται μακαρίως. Ἀλλὰ ἕνα ἰσχυρότατο τράνταγμα τὸν ἀναγκάζει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μακαριότητά του καὶ νὰ τιναχτῇ σὰν ἐλατήριο).

ΧΡΥΣΟΥΛΑ (ἐξακολουθώντας νὰ τὸν τραντάζῃ): Ξύπνα, Κώστα! Ξύπνα!

ΚΩΣΤΑΣ (θορυβημένος): Τί συμβαίνει; Μπήκανε κλέφτες ἢ ἔπιασε φωτιὰ τὸ σπίτι;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Ὄχι δυστυχῶς.

ΚΩΣΤΑΣ: «Δυστυχῶς»; Ὥστε συμβαίνει κάτι χειρότερο;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Ἀκριβῶς. Εἶδα ἕνα τρομερὸ ὄνειρο. Εἶδα πῶς μὲ κυνηγοῦσε ἕνα ἄγριο καὶ λυσσασμένο τσοπανόσκυλο.

ΚΩΣΤΑΣ: Καὶ γι' αὐτὸ μὲ ξύπνησες;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Ναί, ἀναίσθητε ἄνθρωπε! Γι' αὐτὸ σὲ ξύπνησα! Γιὰ νὰ μὲ προστατεύσῃς!

ΚΩΣΤΑΣ: Ἀπὸ ποιόν; Ἀπὸ τὸ «ἄγριο καὶ λυσσασμένο τσοπανόσκυλο»;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Ἐλεεινὲ τύπε! Ἀντὶ νὰ μὲ παρηγορήσῃς καὶ νὰ μοῦ δώσῃς κουράγιο, μὲ εἰρωνεύεσαι!

ΚΩΣΤΑΣ: Παράτα με νὰ κοιμηθῶ.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Σπουδαῖο ἄντρα πῆρα. Μ' ἀφήνει νὰ τὰ βγάζω πέρα μόνη μου, ἀκόμη καὶ στὶς πιὸ δύσκολες στιγμές.

ΚΩΣΤΑΣ: Παράτα με, σοῦ λέω.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Ἄνανδρε! Βάρβαρε! Τιποτένιε!

ΚΩΣΤΑΣ (δυνατά): Γάβ! Γάβ! Γααααβ! (Γυρίζει ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρό, κουκουλώνεται καὶ προσπαθεῖ νὰ ξανακοιμηθῇ).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Τὸ πρωῒ στὴν τραπεζαρία. Ὁ Κώστας ρουφάει τὸ πρωϊνό του καὶ ρίχνει βιαστικὲς ματιὲς στὴν ἐφημερίδα του).

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Σκέφτηκες τίποτα;

ΚΩΣΤΑΣ: Γιὰ ποιὸ ζήτημα;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Γι' αὐτὸ τὸ κομπλέξ.

ΚΩΣΤΑΣ: Ποιὸ κομπλέξ;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Τὸ δικό μου.

ΚΩΣΤΑΣ: Ὥστε ἀπέκτησες καὶ κομπλέξ;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Μὰ πάλι τὰ ἴδια θὰ λέμε;

ΚΩΣΤΑΣ: Καὶ πότε ξαναμιλήσαμε περὶ κομπλέξ;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Πολλὲς φορές. Καί, πρὸ παντός, χτὲς τὸ βράδυ. Δὲ σοῦ εἶπα ὅτι αἰσθάνομαι ἕνα παθολογικὸ κι' ἀνεξήγητο φόβο γιὰ τοὺς σκύλους; Τί νὰ συμβαίνῃ ἄραγε μέσα στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μου καὶ μοῦ προκαλεῖ αὐτὴ τὴν τρομάρα; Καὶ ποιὰ νἆναι ἡ πραγματικὴ ἀφορμή; ψυχονευρωτική, φρουδική, ἢ μήπως κληρονομική; Μυστήριο! Ἕνα μυστήριο ποὺ μὲ γεμίζει ἀγωνία, ποὺ μὲ τρελλαίνει! Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μὲ πᾷς σ' ἕνα ψυχαναλυτή. Κι' ἐντὸς τῆς ἡμέρας μάλιστα!

ΚΩΣΤΑΣ: Ἄς γίνῃ κι' ἔτσι, γιὰ νὰ μὴν τρελλαθῇς ἐντελῶς καὶ νὰ μὴν τρελλάνῃς κι' ἐμένα. Κι' ἂς σκάσουμε κανένα διακοσάρι, γιὰ νὰ ἐξακριβώσουμε τί μέρος λόγου εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ... σκυλοκαμπλέξ σου!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στὸ ἰατρεῖο τοῦ δόκτορος Ἰωάννου Νευροκαβαλλικάκη).

ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗΣ: Σᾶς ἀκούω, κύριε.

ΚΩΣΤΑΣ: Εὐτυχῶς, δὲν ἔχω ἀκόμη σειρά. Πιθανὸν σὲ λίγο καιρὸ νὰ χρειαστῇ ν' ἀκούσετε κι' ἐμένα. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως, θὰ σᾶς ἀπασχολήσῃ ἡ κυρία μου.

ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗΣ: Σᾶς ἀκούω, μαντάμ.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Ἀκοῦστε, γιατρέ μου. Ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια μοῦ συμβαίνει κάτι πολὺ περίεργο.

ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗΣ: Δηλαδή;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Φοβᾶμαι τὰ σκυλιά.

ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗΣ: Ποιὰ σκυλιά;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Ὅλα τὰ σκυλιά.

ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗΣ: Ὅλα τὰ σκυλιά;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Ὅλα, ὅλα!

ΚΩΣΤΑΣ: Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πορσελάνινα καὶ τὰ σοκολατένια.

ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗΣ: Καὶ γιατί τὰ φοβᾶστε τὰ σκυλιά;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Ἐλᾶτε, ντέ! Γιατί τὰ φοβᾶμαι.

ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗΣ: Ἔχετε περάσει ἰλαρά;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Μάλιστα.

ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗΣ: Τύφο;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Ὄχι.

ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗΣ: Κρυώνετε τὸ χειμῶνα;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Πολύ.

ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗΣ: Ζεσταίνεστε τὸ καλοκαίρι;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Πάρα πολύ;

ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗΣ: Τὸ φθινόπωρο τί κάνετε;

ΚΩΣΤΑΣ: Πηγαίνει στὴν ὁδὸ Ἑρμοῦ γιὰ νὰ μάθῃ τί θὰ φορεθῇ τὸ χειμῶνα.

ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗΣ: Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὴν ἀπασχολεῖ ἡ μόδα.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Καί, βέβαια, μὲ ἀπασχολεῖ.

ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗΣ: Οἱ γοῦνες σᾶς ἀρέσουν;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Τρελλαίνομαι.

ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗΣ: Ὅλες οἱ γοῦνες;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Ὅλες, ἀνεξαιρέτως.

ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗΣ: Καὶ οἱ ρενάρ;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Φυσικὰ καὶ οἱ ρενάρ.

ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗΣ: Οἱ ρενάρ, ὅμως, εἶναι δέρματα ἀπὸ ἀλεποῦδες.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Τὸ ξέρω.

ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗΣ: Καὶ δὲν τὶς φοβᾶστε;

ΚΩΣΤΑΣ: Αὐτὴ γιατί νὰ τὶς φοβᾶται; Ἐνῶ ἐγὼ ποὺ θὰ τὶς πληρώσω, τὶς τρέμω.

ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗΣ: Γιὰ πέστε μου κάτι ἄλλο.

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Ὁρίστε.

ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗΣ: Μήπως, ἔστω καὶ σὲ πολὺ μικρὴ ἡλικία, σᾶς ἔχει δαγκώσει κανένα σκυλί;

ΧΡΥΣΟΥΛΑ: Μονάχα ἕνα; Ἔξη μ' ἔχουνε δαγκώσει. Καὶ τὰ δύο ἤτανε λυσσασμένα.

ΚΩΣΤΑΣ: Τί ἔκανε λέει; Σ' ἔχουν ἀφανίσει στὶς δαγκωνιὲς καὶ ἔπρεπε νάρθουμε σὲ ψυχίατρο γιὰ ν' ἀνακαλύψῃς γιατί φοβᾶσαι τὰ σκυλιά; (Βγάζοντας λεπτὰ ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του): Πάρτε τὴ βίζιτά σας, παρακαλῶ, γιατρέ.

ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΗΣ: Εὐχαριστῶ.

ΚΩΣΤΑΣ: Κι' ἐσὺ μαντὰμ εἴσπραξε αὐτὴ γιὰ νὰ σοῦ δημιουργήσω ἄλλο ἕνα κομπλέξ! (Τὴν δαγκώνει).

(Αὐλαία)

Γ. Γ.

ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΗΣ ΠΙΖΑΣ

Ὁ κ. Ἄντζελο Ναρτίνι, ζωγράφος καὶ φυσικομαθηματικὸς ἀπὸ τὴν Φλωρεντία, κατέστρωσε ἕνα δικό του σχέδιο γιὰ νὰ σταθεροποιήσῃ τὸ θρυλικὸ πύργο τῆς Πίζας καὶ νὰ ἀποφευχθῇ ἔτσι ἡ πτῶσι του. Προτείνει νὰ τοποθετηθῇ στὴν βορεινὴ πλευρὰ τοῦ πύργου ἕνα παχὺ στρῶμα σιδήρου καὶ τσιμέντου ποὺ θὰ σταματήσῃ κάθε μελλοντικὴ κλίσι τοῦ πύργου, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, κλίνει πρὸς νότον. Στὴ φωτογραφία μας ὁ κ. Ναρτίνι μπροστὰ σὲ μιὰ μακέτα τοῦ σχεδίου του.

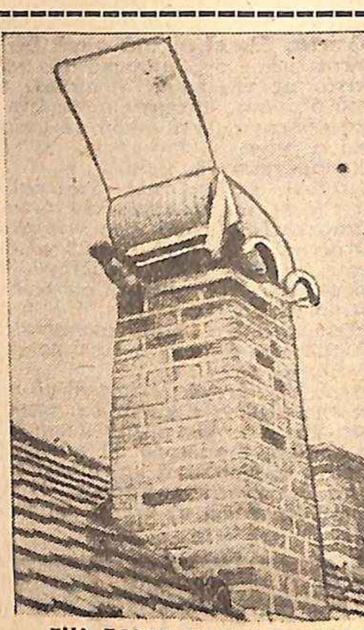

ΕΝΑ ΕΘΙΜΟ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΑΣ

Θὰ διερωτηθῆτε βέβαια τί γυρεύει τὸ παιδικὸ αὐτὸ ἁμαξάκι πάνω στὴν καπνοδόχο τοῦ σπιτιοῦ. Μάθετε, λοιπόν, πῶς ἡ φωτογραφία αὐτὴ πάρθηκε στὸ Ἔρλανγκεν τῆς Βαυαρίας, ὅπου οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς, σύμφωνα μὲ μιὰ παλιὰ πρόληψι, πιστεύουν πὼς αὐτὸς εἶναι ἕνας ἀλάνθαστος τρόπος ν' ἀποκτήσῃ ἕνα ἀνδρόγυνο παιδὶ σὲ διάστημα μικρότερο τοῦ ἔτους.

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΜΕ ΡΟΛΟΪ

Στὴν Ἀμερικὴ μιὰ ἑταιρεία τηλεφώνων ἀντικατέστησε τὶς συσκευὲς τῶν συνδρομητῶν της μὲ νέες. Στὸ κέντρο τοῦ καντρὰν τῶν νέων αὐτῶν συσκευῶν ὑπάρχει ἕνα ἠλεκτρικὸ ρολόϊ, ποὺ ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ τὸ βρῆκαν ὄχι μόνο πρακτικὸ ἀλλὰ καὶ πολύτιμο.

Ἑλληνικὰ λουλούδια ΕΞΑΓΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ!...

Ἐφέτος διπλασιάστηκε ἡ παραγωγὴ λουλουδιῶν στὴ χώρα μας

Θὰ κάνῃ ἐντύπωσι ἀσφαλῶς σ' ὅλους μας, τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Δυτικὴ Γερμανία πρὸς τὸ παρὸν ζητάει νὰ κάνῃ εἰσαγωγὴ λουλουδιῶν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Συγχρόνως θὰ παραξενευτοῦμε μαθαίνοντας ὅτι ἡ Γερμανία —χώρα ὅπου λατρεύονται οἱ μενεξέδες —ἔχει μικρὴ παραγωγὴ λουλουδιῶν, καὶ ὅτι τὰ καλλιεργούμενα ἐκεῖ ἄνθη εἶναι τελείως ἄοσμα...

Συγκεκριμένα, ὅπως σὲ ὅλες τὶς βόρειες χῶρες, ἔτσι καὶ στὴν Γερμανία τὰ δυσαναλόγως ἐλάχιστα λουλούδια γιὰ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς καταναλώσεως καλλιεργοῦνται σὲ θερμοκήπια μὲ τὴν βοήθεια μάλιστα ἐξωτερικῶν τεχνικῶν ἐπιδράσεων, γεγονός, ποὺ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐπιβάρυνσι τῆς τιμῆς τους.

Ἔτσι οἱ Γερμανοὶ ἔμποροι λουλουδιῶν ἀπεφάσισαν νὰ ἀποταθοῦν στὴν χώρα μας καὶ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας ἀνθοκόμους νὰ τοὺς προμηθεύσουν τὰ πολύχρωμα καὶ μυρωμένα ἄνθη μας.

Ἡ μεταφορὰ τῶν ἑλληνικῶν λουλουδιῶν στὶς διάφορες εὐρωπαϊκὲς πόλεις θὰ γίνεται σιδηροδρομικῶς ἢ καὶ μὲ τὸ ἀεροπλάνο ἀκόμη. Τὰ ἄνθη θὰ μεταφέρωνται σὲ εἰδικὰ ψυγεῖα, τὰ ὁποῖα ἔχουν μιὰ σταθερὴ θερμοκρασία, ὅμοια μὲ ἐκείνη ποὺ χρειάζονται τὰ λουλούδια. Ἔτσι τὸ λουλοδένιο ἐμπόρευμα θὰ φτάνῃ στὶς εὐρωπαϊκὲς ἀγορὲς καταναλώσεως μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ νὰ νομίσῃ ὁ ἀγοραστὴς ὅτι μόλις πρὸ ὀλίγων λεπτῶν κόπηκε ἀπὸ τοὺς ἀνθόκηπους τῆς Ἀττικῆς.

Στὴν περίπτωσί μας, ὅμως, θὰ προβάλουν δύο ἐρωτηματικά: α) ἡ ἑλληνικὴ παραγωγὴ θὰ μπορέσῃ ν' ἀνταποκριθῇ στὶς ἀνάγκες τῆς ἐξαγωγικῆς ζητήσεως; Καὶ β) μήπως τὸ ἐμπόριο τῶν λουλουδιῶν γίνῃ αἰτία νὰ μὴ ξαναδοῦν τὰ βάζα μας λουλούδια; Μήπως δηλαδὴ τὸ τραγουδάκι τοῦ Ἀττίκ, «τῆς μιᾶς δραχμῆς τὰ γιασεμιά...» ἔρθῃ στὰ χείλη ὅλων, σὰν νοσταλγικὴ ἀνάμνησι, λόγω τῆς ἐλλείψεως λουλουδιῶν;

Στὰ δύο αὐτὰ ἐρωτήματα ἀπάντησαν καθησυχαστικὰ οἱ παραγωγοὶ λουλουδιῶν Ἀττικῆς, οἱ ὁποῖοι μᾶς βεβαίωσαν ὅτι ἡ Ἑλλὰς μπορεῖ νὰ «ράνῃ» κυριολεκτικὰ μὲ λουλούδια, ὄχι μόνο τὴν χώρα τῶν Γερμανῶν, ἀλλὰ—ἂν παραστῇ ἀνάγκη —καὶ ὁλόκληρη τὴν ὑδρόγειο!...

Μᾶς ἐτόνισαν, ἐπίσης, ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ αὐξηθῇ ἡ ἀνθοκαλλιέργεια, ἐνῶ συγχρόνως θὰ συστηματοποιηθῇ καὶ θὰ βελτιωθῇ ἡ ποιοτικὴ παραγωγὴ τῶν λουλουδιῶν, μὲ ἀποτέλεσμα τὰ ἑλληνικὰ λουλούδια νὰ γίνουν περιζήτητα, ὅσο καὶ τὰ φημισμένα ἐξωτικὰ ἄνθη τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς.

Συγκεκριμένα, ἡ Ἑλλὰς εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐξαγάγῃ κυρίως τριαντάφυλλα, γαρύφαλλα, κάλλες, βολβοειδῆ, γκλαγιόλ, μοσχομπίζελα καὶ ἄλλα.

Ἐφέτος οἱ παραγωγοί μας, χάρις στὴν κατανόησι ποὺ ἐπέδειξε ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα καὶ στὶς ἰδιαίτερες προσπάθειες, ποὺ καταβάλλει ὁ συνεταιρισμός τους «Ἅγιος Τρύφων», θὰ πραγματοποιήσουν τὴν πρώτη δοκιμαστικὴ ἐξαγωγὴ λουλουδιῶν στὸ Μόναχο. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔγινε αἰτία νὰ διπλασιαστῇ ἡ ἐφετεινὴ παραγωγή, καὶ νὰ σταλῇ ὡς πρώτη δόσι μιὰ μικρὴ ποικιλία ἀπὸ διαλεχτὰ καὶ ἐντυπωσιακὰ λουλούδια.

Ἐπειδή, ὅμως, ὑπάρχει μεγάλη ζήτησι λουλουδιῶν στὶς ἀγορὲς τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ὁ συναγωνισμὸς εἶναι μεγάλος, οἱ παραγωγοί μας καταβάλλουν προσπάθειες νὰ ἐπιτύχουν καλύτερες ποικιλίες λουλουδιῶν καὶ φτηνότερες ἀπὸ αὐτές, ποὺ ὑπάρχουν σήμερα στὶς εὐρωπαϊκὲς ἀγορές.

Ἀπὸ τὴν ἄνοιξι κιόλας οἱ Ἕλληνες παραγωγοὶ καταγίνονται σὲ πειραματικὲς διασταυρώσεις, προκειμένου νὰ πετύχουν ποικιλίες χρωμάτων, ποὺ σπανίζουν στὸ ἐξωτερικό. Ἔτσι ἐφέτος θὰ παρουσιάσουν στὴν ἑλληνικὴ καὶ ξένη ἀγορὰ καὶ ἰδιαίτερα στὴν ἀγορὰ τοῦ Μονάχου γαρύφαλλα μὲ μπλὲ χρῶμα.

Πάντως οἱ ἀνθοκόμοι μας αἰσιοδοξοῦν γιὰ τὴν ἐπικράτησι τῶν προϊόντων τους στὸ ἐξωτερικό, γιατὶ τὸ ἑλληνικὸ λουλούδι ὑπερτερεῖ ἀπὸ τὰ ξένα — καὶ ἰδίως ἀπὸ τὰ ὁλλανδικά, τὰ ὁποῖα κατέκλυσαν τελευταῖα τὶς εὐρωπαϊκὲς ἀγορὲς— σὲ ἐμφάνισι, ἄρωμα, χρῶμα καὶ σὲ ἀντοχή. Καὶ τοῦτο γιατὶ τὰ ἑλληνικὰ λουλούδια—χάρις στὶς κλιματολογικὲς συνθῆκες — ἀναπτύσσονται τελείως φυσιολογικὰ καὶ χωρὶς τὴν ἐπίδρασι ἄλλων, μὴ φυσικῶν μέσων, ὅπως δὲ συμβαίνει μὲ τὰ ὁλλανδικὰ καὶ κυρίως τῶν Βορείων χωρῶν, ὅπου οἱ κλιματολογικὲς συνθῆκες εἶναι ἀκατάλληλες γιὰ τὴ «φυσιολογικὴ» παραγωγὴ λουλουδιῶν. Γι' αὐτό, ἄλλωστε, ἔχουν ἀνάγκη ἄλλων μέσων, ὅπως τῆς θερμάνσεως, πρᾶγμα ποὺ κάνει νὰ παράγωνται τὰ λουλούδια πολὺ πιὸ νωρὶς ἀπὸ ὅ,τι ορίζουν οἱ φυσικοὶ νόμοι, μὲ ἀποτέλεσμα τὰ λουλούδια αὐτὰ νὰ εἶναι τελείως ἄοσμα καὶ χωρὶς καμμιὰ ἀντοχή. Ἔτσι, μετὰ τὸ κόψιμό τους, ζήτημα εἶναι ἂν μποροῦν νὰ διατηρηθοῦν 2—3 ἡμέρες.

Ἀντιθέτως τὰ ἑλληνικὰ λουλούδια, λόγω τῆς φυσικῆς τους ἀναπτύξεως, διατηροῦνται περίπου 15 ἡμέρες. Ἕνα ἄλλο σπουδαῖο ζήτημα, ποὺ θὰ κάνῃ νὰ ἐπικρατήσῃ τὸ ἑλληνικὸ λουλούδι στὶς διεθνεῖς ἀγορές, εἶναι τὸ χαμηλὸ κόστος ζωῆς. Γιατὶ θὰ στοιχίζῃ φτηνότερα ἀπὸ τὰ ξένα, ὅπου τὸ κόστος τῆς ζωῆς εἶναι πολὺ ὑψηλότερο. Συγκεκριμμένα στὴν χώρα μας τὸ ἡμερομίσθιο εἶναι 50 δρχ., ἐνῶ στὴν Ὁλλανδία καὶ στὶς ἄλλες χῶρες 140 δραχμές.

Ἐξ ἄλλου ἡ ἐξαγωγὴ ἑλληνικῶν λουλουδιῶν ἀνοίγει νέους ὁρίζοντες γιὰ τοὺς Ἕλληνες παραγωγούς. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ θὰ γίνῃ ἡ ἀρχὴ γιὰ νὰ καλλιεργηθοῦν μεγάλες ἐκτάσεις, ὄχι μόνο στὴν Ἀττική, ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ὅπως στὴν Κρήτη καὶ στὴν Πελοπόννησο, ὅπου παρατηρεῖται ὕφεσι τῆς θερμοκρασίας ἰδίως κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνες.

Ἡ αὔξησι τῆς καλλιεργείας θὰ δώσῃ δουλειὰ σὲ πολλὰ ἐργατικὰ χέρια, καὶ τὸ λουλούδι ἔτσι δὲ θὰ ἀποτελῇ πιὰ ἀποκλειστικὸ προνόμιο τῶν παραγωγῶν τῆς Ἀττικῆς.

Σ. ΠΟΥΛΑΚΗΣ

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἀρχίζει ἡ δημοσίευσι μιᾶς πρωτότυπης σειρᾶς ἀπὸ ἐξαιρετικὰ «λαϊκὰ τραγούδια» τοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου μας κ. Γιώργου Γιαννακόπουλου μὲ τὸ γενικὸ τίτλο:

ΦΤΩΧΟΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ γιὰ τὰ φτωχαδάκια

Γραμμένα μὲ κέφι, ἐκφράζουν ὅλους τοὺς πόνους, τὶς πίκρες καὶ τοὺς καϋμοὺς τῆς λαϊκῆς ψυχῆς, μὲ μιὰ μαεστρία ποὺ συγκινεῖ καὶ διασκεδάζει.

Ἐπίκαιροι στίχοι

ΝΑΙ ΜΕΝ, ΑΛΛΑ...

Ἐν τέλει ἐπεκράτησεν ἡ γνώμη ἡ λογικὴ
κι' ἐντέλλονται οἱ ἔφοροι καὶ οἱ ἐφοριακοὶ
νὰ δείχνουν στοὺς πελάτες των τὸ σέβας τὸ προ-(σῆκον
καὶ νὰ μὴν ἐφαρμόσουνε τὸν ἔλεγχο κατ' οἶκον!

★

Κατόπιν τούτου, βέβαια, δὲν θἄχῃς λαχταρίσματα
ἀπὸ ἐφόδους ἔξαφνες καὶ ἀπὸ μπλοκαρίσματα...
Ἀλλὰ καὶ πάλι ἀμέριμνος ποτὲ δὲν θὰ κοιμᾶσαι,
γιατὶ τῶν ἐνταλμάτων σου τὸ πλῆθος θὰ θυμᾶσαι
καὶ θέλοντας μὴ θέλοντας καὶ ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅ-(ρους,
βραχνάδες... κι' ἐφιάλτες σου θὰ ἔχῃς τοὺς ἐφό-(ρους!

ΦΑΡΜΑΚΩΝ ΑΝΤΙΦΑΡΜΑΚΟΝ

Ἐνῶ τὸ πλῆθος γριππιᾶ καὶ δός του πέφτει κάτου,
τὸν τάραχό του, πιά, τραβᾶ καὶ μὲ τὰ φάρμακά του,
γιατὶ καμπόσοι κύριοι, ποὺ ρέπουν στὸν παρᾶ,
πουλᾶνε καὶ τὰ φάρμακα στὴν... μαύρη ἀγορά!

★

Καὶ λὲς μ' αὐτὴ τὴν πρᾶξι τους τὴν τόσο ἰταμή,
καὶ μὲ τὸν ἀσυνείδητο τοῦ πλουτισμοῦ των ζῆλο,
πὼς πρέπει νὰ τοὺς πιάσουνε, εὐθὺς κι' αὐτοστιγμεὶ
καὶ νὰ τοὺς ἀνταμείψουνε μὲ... μαύρισμα στὸ ξύλο!

ΕΛΑΦΡΟΤΗΤΕΣ

Κάποιος ἀτσίδας Κρητικὸς καὶ τζόρας κατὰ βάθος,
στὶς ξένες τσέπες ἔτρεφε πολὺ μεγάλο πάθος,
ἢ μᾶλλον ἐσυνήθιζε τουρίστες νὰ πλευρίζῃ
καὶ τὶς γεμᾶτες τσέπες τους δεόντως νὰ ξαφρίζῃ!

★

Βαρειὰ λοιπὸν κι' ἀμείλικτη τοῦ πρέπει τιμωρία,
γιατ' ἔδωσε ὁ πανάθλιος στοὺς ξένους εὐκαιρία
νὰ διαδώσουν ἄνετα στὴν Μπὸν καὶ στὸ Παρὶ
ὅτι ἡ Ἑλλὰς φημίζεται γιὰ «κλῖμα ἐλαφρὺ»
διότι ἡ ἐλαφρότης του κυρίως ἀποβλέπει
εἰς τὸ νὰ φεύγουν οἱ τουρίστ μὲ... ξέλαφρη τὴν (τσέπη!

ΚΑΡΠΟΙ ΤΗΣ ΑΠΟΓΝΩΣΕΩΣ

Οἱ μέχρι τοῦδε ἄφθονες τῆς χώρας μας ὀπῶρες
μὲ φούρια ἑτοιμάζονται νὰ φύγουν σ' ἄλλες χῶρες,
διότι ἀναπόφευκτη ἀνάγκη ἐπιβάλλει
ἐξαγωγὴ τῶν φρούτων μας νὰ γίνεται μεγάλη!
Μὰ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα μας τὰ φροῦτα τὰ ποικίλα
γιὰ ξένα μέρη κι' ἄγνωστα θὰ φεύγουνε τὰ μῆλα
καὶ σύντομα, φαντάζομαι, καθένας μας θὰ βλέπῃ
τὸ μῆλο νἆναι ἀπρόσιτο γιὰ τοῦ φτωχοῦ τὴν τσέπη.
Καὶ γιὰ τὸ...μῆλο συνεπῶς
θὰ λέῃ ὁ καϋμένος
ὅτι γι' αὐτὸν εἶν' ὁ καρπὸς
ὁ... ἀπηγορευμένος!

«ΕΝ ΤΥΜΠΑΝΟΙΣ»

Γιὰ λόγους ἐξελίξεως καὶ δὴ πολιτισμοῦ,
εἰς τὸ σημεῖον φτάσαμε τοῦ ἀφηνιασμοῦ
κι' ὁλοταχῶς καλπάζουμε πρὸς τὴν ἀσυδοσία,
ἀφοῦ οἱ Ἄγγλοι ἔβαλαν καὶ τζὰζ στὴν ἐκκλησία!

★

Ὀρθῶς, λοιπόν, ἐξίστασαι μ' αὐτὸ τὸ πραξικόπημα
κι' εὐλόγως ξεβιδώνεσαι ἀπὸ τὸ σταυροκόπημα,
γιατὶ δὲν ἀποκλείεται ν' ἀκούσῃς, ἐν καιρῷ,
πὼς στοὺς ναούς τους ἔβαλαν καὶ πίστες γιὰ χορὸ
κι' εὐλαβικῶς ἐπέβαλαν στὰ πλήθη τῶν πιστῶν
«Καλύψω» νὰ χορεύουνε καὶ ρὸκ ἐπὶ... πιστῶν!

ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΣΤΟ ΒΡΟΝΤΟ

Σαφῶς ὑποστηρίζουνε τοῦ κόσμου οἱ σοφοί,
ὅτι συντόμως πρόκειται ν' ἀκοῦνε κι' οἱ κουφοὶ
κι' ἡ κουφαμάρα ἡ βαρειά, ποὺ κάνει στράκες ἤδη,
ἀμέσως θὰ γιατρεύεται καὶ πρὶν νὰ πῇς κρεμμύδι!

★

Ὡστόσο ἡ προσπάθεια κι' ἡ δήλωσις ἐκείνη τους
ἀφήνει ὅλους τοὺς Ἕλληνες τελείως ἀσυγκίνητους,
γιατ' εἶναι βεβαιότατοι κι' ἀπόλυτα πιστεύουν
πὼς οἱ Ρωμηοὶ ἁρμόδιοι μονίμως θὰ... κωφεύουν!

ΕΥΛΟΓΟΣ ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΣ

Μὲ κατάπληξι τους βλέπουν οἱ ἀστοὶ κι' οἱ χωρικοὶ
νὰ μᾶς ἔρχεται βαμπάκι ἀπὸ τὴν Ἀμερική,
τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Ἑλλάδα ἔχει ὑπερπαραγωγὴ
καὶ μπορεῖ μὲ τὸ βαμπάκι νὰ καλύψῃ ὅλη τὴ γῆ.

★

Περιττὸ αὐτὸ τὸ εἶδος δηλαδὴ τὸ θεωροῦν
καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία εὐθαρσῶς παρατηροῦν,
πὼς ἀντὶ κοινῶν βαμβάκων, ἡ Ἀμέρικα ἡ φίλη
προτιμότερον θὰ ἦταν... «μπαμπακόσπορο» νὰ στείλῃ.

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΘΥΣΙΑΣΑΝ ΔΙΑΚΟΣΙΕΣ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ!..

Γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴν ἀγάπη τους καὶ νὰ μὴ χωριστοῦν ἀπὸ τὸ παιδί τους.

Δυὸ ἄνθρωποι, χωρὶς νὰ εἶναι πλούσιοι καὶ χωρὶς νὰ ὑποφέρουν ἀπὸ καμμιὰ διανοητικὴ διαταραχὴ —καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ θ' ἀποτελοῦσαν μιὰ θετική, ὁπωσδήποτε, δικαιολογία— παραιτήθηκαν ἀπὸ μιὰ κληρονομιὰ 200.000 δολλαρίων. Ἀρνηθήκανε, μ' ἄλλα λόγια, νὰ εἰσπράξουν ἕνα κολοσσιαῖο ποσόν, μεταφραζόμενο σὲ 6.000.000 νέες δραχμές!

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι ὁ Βέρνερ Σοῦλτσε, 38 χρόνων, μηχανικὸς ἀπὸ τὸ Ἀμβοῦργο, καὶ ἡ γυναῖκα του Ἀννεγκρίτ, 32 χρόνων.

Ὡς τὴν ἡμέρα, ποὺ ἡ κληρονομιὰ αὐτὴ τοὺς ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανό, οἱ Σοῦλτσε ζοῦσαν ἀγαπημένοι καὶ τρισευτυχισμένοι μὲ τὴν κορούλα τους, τὴν Ἔλκε, ἕνα χαριτωμένο πλάσμα τριῶν χρόνων, καὶ μ' ὅλο πού, καθὼς εἴπαμε, δὲν ἦταν πλούσιοι, τὰ κέρδη τοῦ Βέρνερ ἀπὸ τὴ δουλειά του τοὺς ἐξασφάλιζαν ἀρκετὴ οἰκονομικὴ ἄνεσι. Ὥσπου ἕνα ἄγγελμα ποὺ τοὺς φάνηκε στὴν ἀρχὴ σὰν τὸ πιὸ χαρμόσυνο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ γίνη, κατάστρεψε τὴν εὐτυχία τους καὶ τὸν ἥσυχο ρυθμὸ τῆς ζωῆς τους.

Ἕνας θεῖος τοῦ Βέρνερ, ἐγκατεστημένος ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὴν Ἀμερική, ποὺ οἱ συγγενεῖς του στὴ Γερμανία εἶχαν σχεδὸν ξεχάσει καὶ τὴν ὕπαρξί του ἀκόμη, πέθανε ξαφνικά, ἀφήνοντας μιὰ ἰδιόρρυθμη διαθήκη. Γεροντοπαλλήκαρο καὶ φανατικὸς μισογύνης, ὁ ξενητεμένος αὐτὸς θεῖος κληροδοτοῦσε τὶς 200.000 δολλάρια, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν περιουσία του, σ' ἐκεῖνον ἀπὸ τοὺς ἀνηψιούς του, πού, παντρεμένος, θὰ δεχόταν νὰ χωρίση τὴ γυναῖκα του καὶ νὰ μείνη γιὰ τρία χρόνια ὁλομόναχος, χωρὶς καμμιὰ θηλυκὴ συντροφιά, στὰ κτήματα, ποὺ εἶχε ἐκεῖνος στὴν Ἀμερική!

Ὁ Βέρνερ Σοῦλτσε ἦταν ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς ἀνηψιούς του, ποὺ ἐπιζοῦσε. Τ' ἀδέρφια καὶ τὰ ξαδέρφια του εἶχαν σκοτωθῆ ὅλα στὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Ἂν δὲν δεχόταν νὰ συμμορφωθῆ μὲ τοὺς ὅρους τῆς διαθήκης, ἡ τεράστια περιουσία τοῦ θείου του θὰ περιερχόταν στὸ κράτος.

Ἡ γυναῖκα του, ἡ Ἀννεγκρίτ, ὅταν πληροφορήθηκε πώς, γιὰ νὰ εἰσπράξουν τὶς 200.000 δολλάρια, θάπρεπε νὰ πάρουν διαζύγιο καὶ νὰ μείνουν χωρισμένοι γιὰ τρία ὁλόκληρα χρόνια, ἔνοιωσε ὅλο τὸν ἐνθουσιασμό της νὰ σβύνη. Πολὺ ἀκριβὰ ἔμελλε ν' ἀποκτήσουν τοὺς θησαυροὺς τοῦ ἰδιότροπου γεροντοπαλλήκαρου!

Ὁ Βέρνερ, ὅμως, δὲν ἔνοιωσε κανένα δισταγμὸ καὶ ἀποπῆρε τὴν Ἀννεγκρὶτ γιὰ τὸν «ρομαντισμό» της.

—Αὐτὰ εἶναι ἀνοησίες, τῆς εἶπε. Τρία χρόνια περνᾶν πολὺ γρήγορα, προπαντὸς γιὰ σένα, ποὺ θὰ μείνης ἐδῶ, ἀνάμεσα στοὺς δικούς μας καὶ δὲ θὰ χρειαστῆ νὰ πᾶς στὴν Ἀμερικὴ ὅπως ἐγώ, γιὰ νὰ παραστήσης τὸν ἀσκητή! Ὅταν αὐτὰ τὰ τρία χρόνια περάσουν, κανεὶς δὲ θὰ μᾶς ἐμποδίση νὰ ξαναπαντρευτοῦμε καὶ ν' ἀπολαύσωμε μαζὶ τὰ εἰσοδήματα τῆς περιουσίας, ποὺ θὰ μοῦ ἔχη ἀφήσει αὐτὸς ὁ τρελλός!

Ἡ Ἀννεγκρὶτ καὶ ὁ Βέρνερ Σοῦλτσε

Ἡ Ἀννεγκρὶτ ἔκλαψε, ἐπέμεινε, ἀλλὰ διαπίστωσε γρήγορα πὼς ἡ ἐπιμονὴ καὶ τὰ δάκρυά της δὲ θάφερναν κανένα ἀποτέλεσμα. Ὁ Βέρνερ εἶχε σαγηνευτῆ ἀπὸ τὸ ὅραμα τῶν 200.000 δολλαρίων καὶ ἡ ἴδια σὲ λίγο ἄρχισε νὰ κλονίζεται. Ἕνα τόσο μεγάλο ποσὸ δὲν ἦταν εὔκολο νὰ τὸ περιφρονήση κανείς. Ἴσως καὶ ν' ἄξιζε τὰ τρία χρόνια τοῦ ἀναγκαστικοῦ χωρισμοῦ...

Ὅμως, ὅταν πῆγαν σ' ἕνα δικηγόρο, γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσουν πὼς ἤθελαν νὰ ὑποβάλουν ἀγωγὴ διαζυγίου γιὰ «ἀσυμφωνία χαρακτήρων» —αὐτοί, ποὺ ἦταν πάντα τόσο σύμφωνοι σὲ ὅλα!—καὶ ἐκεῖνος, ἔκπληκτος, ζήτησε νὰ μάθη τοὺς ἀληθινοὺς λόγους, πληροφορηθήκανε πὼς αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ μόνη θυσία, ποὺ θάπρεπε νὰ κάνουν, γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὸ πολυπόθητο ἔπαθλο τῆς κληρονομίας.

Ὁ γερμανικὸς νόμος —τοὺς ἐξήγησε ὁ δικηγόρος— ἐπιτρέπει ἐλεύθερα τὴν μετανάστευσι μονάχα στοὺς ἄτεκνους. Ὅποιος ἔχει παιδιά, δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τὰ ἐγκαταλείψη καὶ νὰ φύγη, ἀκόμη κι' ἂν ἔχη πάρει διαζύγιο καὶ ἔχη δεχτῆ νὰ ἀναλάβη τὴν ἀνατροφή τους ἡ πρώην γυναῖκα του. Ἡ μόνη δυνατὴ λύσι, σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι, εἶναι νὰ υἱοθετήση τὸ παιδὶ —ἢ τὰ παιδιὰ— μιὰ οἰκογένεια τοῦ ἐξωτερικοῦ!

Ἡ Ἀννεγκρίτ, ὅταν ἄκουσε πώς, γιὰ χάρι αὐτῶν τῶν 200.000 δολλαρίων, θάπρεπε ὄχι μονάχα νὰ χωριστῆ ἀπὸ τὸν ἄντρα της, ἀλλὰ καὶ νὰ παραδώση τὸ παιδί της στοὺς ξένους, ἔνοιωσε τὴν ψυχή της νὰ πλημμυρίζη ἀπὸ ἀγανάκτησι. Ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ποτὲ δὲ θὰ τὸ δεχόταν!

Ὁ ἄντρας της, ὅμως, ἂν καὶ ταράχτηκε μαθαίνοντας τὴ διπλὴ θυσία ποὺ θὰ χρειαζόταν νὰ κάνη, ἔμεινε ἀμετάπειστος στὴν ἄποψί του, ὅτι μὲ κανέναν τρόπο δὲ θάπρεπε ν' ἀφήσουν νὰ πάρη τὸ κράτος τὰ 200.000 δολλάρια.

Ἀλλὰ τὴν φορὰ αὐτὴ ἡ ἀντίστασι τῆς Ἀννεγκρὶτ ἦταν πολὺ πιὸ ἄκαμπτη. Μόλις ἀντίκρυζε τὸ ἀθῶο κι' ἀνυποψίαστο προσωπάκι τῆς Ἔλκε, βούρκωνε ἀπὸ δάκρυα στὴ σκέψι πὼς θὰ ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ τὴν παραδώσουν σὲ ξένους καὶ ἄγνωστους ἀνθρώπους μὲ μόνο σκοπὸ ν' ἀποκτήσουν ἔτσι χρήματα.

Μιὰ μέρα, στὴν ἀπελπισία της, ἡ Ἀννεγκρὶτ ἐπεχείρησε νὰ πάρη μερικὰ χάπια ὑπνωτικοῦ γιὰ ν' αὐτοκτονήση. Ὁ Βέρνερ τὴν ἀνακάλυψε τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ τὴν συγκράτησε. Ἐκείνη, μὲ τσακισμένα τὰ νεῦρα της, ξέσπασε σὲ λυγμούς. Ἔπειτα, ἀποκαμωμένη, δέχτηκε νὰ ὑποχωρήση.

Λίγες βδομάδες ἀργότερα, πῆραν διαζύγιο. Ὁ Βέρνερ ἑτοίμαζε τὶς ἀποσκευές του γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι, ποὺ θὰ τοῦ ἐξασφάλιζε τὶς 200.000 δολλάρια σὰν ἀνταμοιβὴ γιὰ τρία χρόνια ἀνίας καὶ πίκρας. Ἡ Ἀννεγκρὶτ ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη μ' ἐκεῖνον, ἀλλὰ οἱ δυὸ σύζυγοι δὲν ἀλλάζανε πιὰ οὔτε λέξι.

Τέλος, ἔφτασε κι' ἡ μέρα, ποὺ θ' ἀποχωριζόντουσαν ἀπὸ τὴν μικρούλα Ἔλκε. Μιὰ ἀγγλικὴ οἰκογένεια, ποὺ εἶχε δεχτῆ ν' ἀναλάβη προσωρινὰ τὴν εἰκονικὴ υἱοθεσία της, εἶχε τηλεγραφήσει πὼς θὰ ἔφτανε στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ἀμβούργου γιὰ νὰ τὴν παραλάβη.

Σιωπηλοί, μὲ τὸ κοριτσάκι ἀνάμεσά τους, ὁ Βέρνερ καὶ ἡ Ἀννεγκρὶτ τοὺς περίμεναν νὰ κατέβουν ἀπὸ τὴ σκάλα τοῦ ἀεροπλάνου. Ἡ Ἀννεγκρὶτ κύτταζε μὲ μάτια βουρκωμένα τὴν Ἔλκε. Ἦταν ἕτοιμη νὰ ξεσπάση καὶ πάλι σὲ λυγμοὺς — μὰ δὲν πρόφτασε. Τὴ στιγμή, ποὺ οἱ δυὸ Ἄγγλοι ἑτοιμάζονταν ν' ἀποβιβαστοῦν, ἔγινε κάτι ἀναπάντεχο. Κατάπληκτη, ἡ Ἀννεγκρὶτ ἄκουσε τέσσερες συλλαβές, κοφτές, νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Βέρνερ:

— Ὄχι! Ποτέ!

Ἔπειτα, τὸν εἶδε νὰ βγάζη τὰ χαρτιὰ τῆς υἱοθεσίας ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ νὰ τὰ κάνη χίλια κομμάτια. Πνιγμένη στὰ ἀναφυλλητά, ποὺ τὴν φορὰ αὐτὴ ἦταν ἀναφυλλητὰ χαρᾶς, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του...

Ἕνα ταξί, σὲ λίγο, ἔφερνε καὶ τοὺς τρεῖς, τὸ Βέρνερ, τὴν Ἀννεγκρὶτ καὶ τὴ μικρούλα Ἔλκε στὸ σπίτι τους. Μέσα σὲ μιὰ στιγμή, εἶχαν χάσει 200.000 δολλάρια. Ὅμως, τέτοιο φῶς ἔλαμπε στὰ πρόσωπά τους, ποὺ θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς εἶχαν κερδίσει τὰ δεκαπλάσια!

Θέλετε καὶ τὸν ἐπίλογο; Πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες, ξαναπαντρεύτηκαν!

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΜΑΚΡΑΙΝΕΙ ΤΗ ΖΩΗ

Μεταξὺ μπεκρήδων:

—Γιὰ πές, φίλε μου, τί λὲς στὴ γυναῖκα σου, ὅταν πηγαίνης ἀργὰ στὸ σπίτι;

—Τῆς λέω μονάχα «καλησπέρα». Τ' ἄλλα τὰ λέει αὐτή!

★

Ἕνας κα σμένος σπάζει ἀπὸ ἀπροσεξία ἕνα ποτῆρι. Φυσικά, στενοχωριέται, κι' ἡ οἰκοδέσποινα προσπαθεῖ νὰ τὸν παρηγορήση.

—Δὲν εἶναι τίποτα, τοῦ λέει. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ στενοχωριέσθε καθόλου.

—Ἄ, δὲν εἶναι τίποτα; ἐπεμβαίνει ὁ μικρὸς γυιός της. Ἂν ὅμως τόσπαζα ἐγὼ τὸ ποτῆρι, μαμᾶ, θὰ μὲ τάραζες στὸ ξύλο!

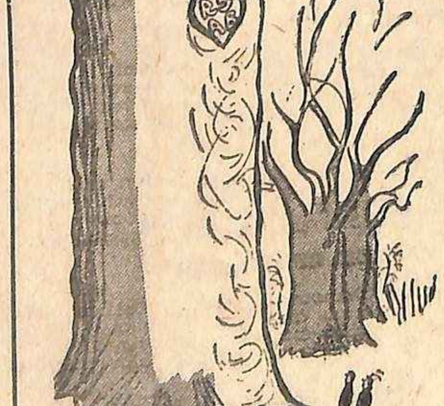

— *Πῶς περνοῦν τὰ χρόνια, Μαρία!...*

★

—Γιατρέ μου, σᾶς παρακαλῶ νὰ περάσετε ὡς τὸ μεσημέρι ἀπ' τὸ σπίτι, γιὰ νὰ χλωροφορμίσετε τὸ παιδί μου.

—Γιατί; Συνέβη τίποτα;

—Νά, ἡ γυναῖκα μου ἀποφάσισε... νὰ τὸ πλύνη!

★

Στὸ ρεστωράν:

—Γράφετε στὸν κατάλογο «φροῦτα κατὰ βούλησιν», καὶ μοῦ φέρνεις μόνο ἕνα μικρούτσικο μῆλο.

—Ἐννοοῦμε, κύριε, κατὰ βούλησιν τοῦ καταστηματάρχη, ὄχι τοῦ πελάτη!

★

—Γιατὶ εἶπες στὸ γιατρὸ πὼς εἶσαι τόσο πλούσιος;

—Γιὰ νὰ καταλάβη πὼς εἶναι συμφέρον του νὰ μὲ κρατήση στὴ ζωὴ ὅσο μπορεῖ περισσότερο!

★

Μόλις ἔχουν γνωριστῆ καὶ κάνουν ἕνα ρωμαντικὸ περίπατο στὴν ἐξοχή, ξαφνικὰ ἐκεῖνος γυρίζει καὶ λέει σ' ἐκείνη:

—Δεσποινίς, αὐτὴ ἡ μοναξιά, αὐτὴ ἡ πρασινάδα γύρω μας, μοῦ ἐμπνέουν ἕνα καινούργιο αἴσθημα... Τί θὰ λέγατε, ἂν τολμοῦσα νὰ σᾶς δώσω ἕνα φιλάκι;

—Θᾶλεγα: («Ἐπὶ τέλους τ' ἀποφάσισε!»)

★

Ἡ μία: Ἐλπίζω νὰ μὴ μετανοιώσω ποὺ σοῦ ἐμπιστεύθηκα τόσα πράγματα.

Ἡ ἄλλη: Μὰ τί λές! Ὅλες οἱ φιλενάδες μου ξέρουν νὰ κρατᾶνε τὰ μυστικὰ ποὺ τοὺς λέω!

★

—Δὲν πρέπει νὰ κρίνης τοὺς ἀνθρώπους ἀπ' τὰ ροῦχα ποὺ φορᾶνε.

—Ἀσφαλῶς ὄχι! Ἐγὼ τοὺς κρίνω... ἀπ' αὐτὰ ποὺ φορᾶνε οἱ γυναῖκες τους!

— *Λάθος κάνατε στὸν ἀριθμό. Ἐμεῖς ἐδῶ δὲν ἔχουμε τηλέφωνο!...*

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ ΚΑΙ Η ΑΘΗΝΑ

Πῶς ἱδρύθηκε ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα

ΚΑΝΕΝΑ ἄλλο δὲν εἶχαν γνωρίσει περισσότερο οἱ παλαιότεροι ἀπὸ τὸ Γεώργιο Σταύρου. Τὸν ἔβλεπαν μὲ τὴν αὐστηρὴ μορφή του σὲ ὅλα τὰ ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα, ποὺ κυκλοφοροῦσαν πρὶν ἀκόμα ἀπὸ τριάντα χρόνια. Καί, φυσικά, οἱ «Γεώργιοι Σταῦροι» ἦταν προσφιλέστατοι καὶ περιζήτητοι ἀνὰ τὸ πανελλήνιον...

Ὁ ἱδρυτὴς αὐτὸς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ πρῶτος διοικητής της ἐπὶ 29 χρόνια (ἀπὸ τὸ 1841 ἕως τὸ 1869), ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια τῆς Ἠπείρου...

Ὁ πατέρας του ὁ Σταῦρος Ἰωάννου, ποὺ ἦταν περισσότερο γνωστὸς μὲ τὴν παρωνυμία Τσιαπαλάμος, ἦταν ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἐμπόρους στὰ Γιάννενα καὶ γιὰ πολλὰ χρόνια προεστὸς στὴν ἑλληνικὴ κοινότητα. Οἱ Γιαννιῶτες τὸν ἐσέβονταν καὶ τὸν ἀγαποῦσαν γιὰ τὰ καλὰ ποὺ εἶχε κάμει, προεστός, στὸν τόπο.

Πρωτότοκος γυιός του ἦταν ὁ Γεώργιος Σταύρου, ποὺ εἶχε γεννηθῆ τὸ 1785 κι' ἀφοῦ σπούδασε τὰ ἑλληνικὰ γράμματα στὰ Γιάννενα ἐπῆγε στὴ Βιέννη γιὰ ἀνώτερες σπουδές.

Ἐκεῖ μορφώθηκε στὰ οἰκονομικὰ ζητήματα. Ἔμαθε γερμανικά, γαλλικά, ἰταλικὰ κι' ἐδημιούργησε ἕνα μεγάλο ἐμπορικὸ οἶκο στὴν Αὐστρία, ποὺ συναλλασσόταν μὲ τὴν Ἤπειρο καὶ μὲ πολλὰ ἄλλα μέρη.

Ὅταν, ὅμως, ἄρχισε ἡ ἑλληνικὴ Ἐπανάστασι, ὁ Γεώργιος Σταύρου κατέβηκε στὴν Ἑλλάδα φέρνοντας μαζί του, ὅσα μπόρεσε νὰ προμηθευτῆ, ὅπλα καὶ πολεμεφόδια. Ἔλαβε μέρος στὶς ἐθνικὲς συνελεύσεις τῆς Ἐπαναστάσεως, ἀντιπροσωπεύοντας τὴν Ἤπειρο, καὶ ὁ Καποδίστριας τὸν ἐχρησιμοποίησε σὲ πολλὲς ὑπηρεσίες. Εἶχε γίνει ὁ κυριώτερος οἰκονομικὸς σύμβουλος τοῦ Κυβερνήτη.

Τὸ ὄνειρο ὅμως τοῦ Γεωργίου Σταύρου ἦταν νὰ ἱδρύση μιὰ τράπεζα, ποὺ θὰ ἔσωζε τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν τοκογλυφία καὶ θὰ συντελοῦσε στὴν ἀνόρθωσι τοῦ τόπου, δίνοντας τὰ κεφάλαια γιὰ νὰ γίνουν διάφορα ἔργα ἀπαραίτητα στὴν καταστραμμένη ἀπὸ τὸν πόλεμο Ἑλλάδα.

Ὁ συνηθισμένος τόκος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν 2—3% τὸ μῆνα, δηλαδὴ 23—36% τὸ χρόνο, μὲ ἐξασφαλισμένη ὑποθήκη. Ὑπῆρχαν ὅμως καὶ οἱ τοκογλύφοι, ποὺ ζητοῦσαν 100% στὰ χρήματα ποὺ δάνειζαν. Μὲ τέτοιες συνθῆκες τὸ ἐμπόριο εἶχε νεκρωθῆ ἀπὸ τὴν ἔλλειψι κεφαλαίων καὶ ἡ ἵδρυσι τῆς τραπέζης γινόταν ἐπιτακτικώτερη.

Ἡ δημιουργία ὅμως μιᾶς τραπέζης μὲ τὴν ἀνύπαρκτη ἑλληνικὴ οἰκονομία ἐθεωρεῖτο ἀκατόρθωτο πρᾶγμα. Τὸ εἶχε ἐπιχειρήσει καὶ ὁ Καποδίστριας χωρὶς ἐπιτυχία.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα δὲν μποροῦσαν νὰ βρεθοῦν τὰ κεφάλαια. Τὸ κράτος ἦταν ἐκ γενετῆς μουφλούζικο. Εἶχε ὑποθηκέψει στοὺς ξένους κι' αὐτὰ τὰ δημόσια κτήματα γιὰ νὰ πάρη τὰ πρῶτα δάνεια. Καὶ οἱ ντόπιοι δὲν εἶχαν χρήματα ὄχι γιὰ νὰ φτιάξουν τράπεζα, ἀλλ' οὔτε γιὰ νὰ χτίσουν τὰ φτωχόσπιτά τους.

Ὁ Γ. Σταύρου ὡστόσο δὲν ἀπελπίστηκε. Ἀφοῦ μελέτησε καλὰ τὸ ζήτημα καὶ κατάστρωσε τὰ σχέδια τῆς τραπέζης, ἔπεισε τὸν Ἑλβετὸ τραπεζίτη καὶ μεγάλο φιλέλληνα Εὔναρ νὰ διαθέση σημαντικὰ κεφάλαια γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, καθὼς καὶ μερικοὺς πλουσίους Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ νὰ γίνουν οἱ πρῶτοι μέτοχοι.

Στὴν προσπάθεια τοῦ Γ. Σταύρου γιὰ τὴν ἵδρυσι τῆς τραπέζης εἶχε συντελέσει κι' ἕνας ἄλλος ἔξοχος Ἠπειρώτης καὶ φίλος του ὁ Γεώργιος Τισσαμενός. Ἦταν διευθυντὴς στὸ ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν καὶ οὐσιαστικὰ ὑπουργός.

Ὁ Τισσαμενός, ποὺ εἶχε μεγάλη ἐπιρροὴ στὸν Ὄθωνα, τὸν ἔπεισε γιὰ τὴν ἀνάγκη νὰ ἱδρυθῆ ἡ τράπεζα καὶ νὰ τὴν ἐνισχύση τὸ κράτος.

Ἔτσι, ἔγινε τὸ ξεκίνημα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τὸ 1841, μὲ ἑταιρικὸ κεφάλαιο ἑνὸς ἑκατομμυρίου δραχμῶν (40 χιλιάδων χρυσῶν λιρῶν), ποὺ ἔφθασε τὰ 73 ἑκατομμύρια δραχμῶν στὰ 29 χρόνια τῆς διοικήσεως τῆς τραπέζης ἀπὸ τὸ Γεώργιο Σταύρου.

Ἡ ἀξία τῶν μετοχῶν (ποὺ ἀρχικὰ ἦταν 1000 δραχμὲς ἡ μετοχὴ) εἶχε ὑπερδιπλασιαστῆ, ὅταν ὁ Γ. Σταύρου ἀφῆσε τὴ διοίκησι τῆς τραπέζης, μολονότι κάθε χρόνο ἡ τράπεζα ἔδινε μέρισμα στοὺς μετόχους 16—18%.

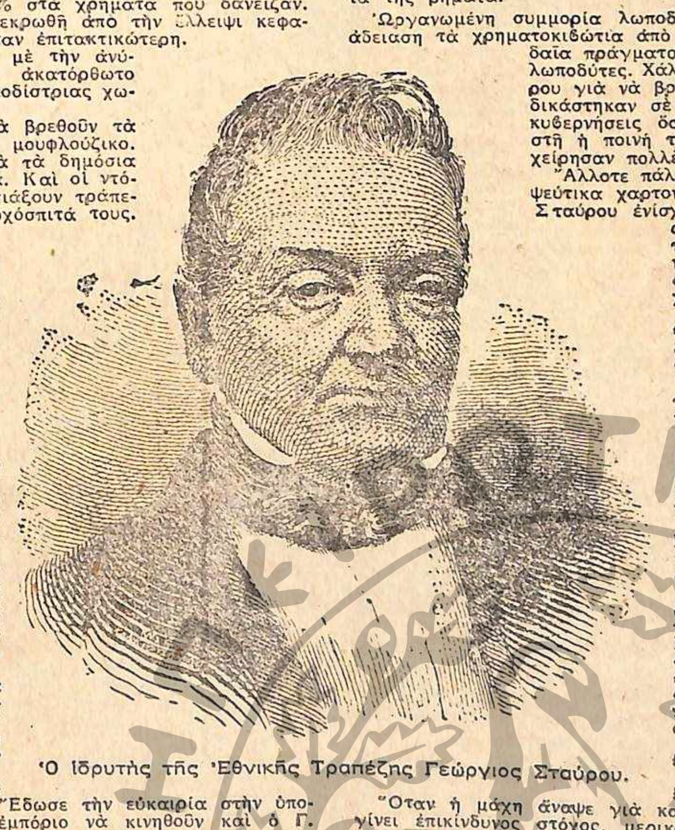

Ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης Γεώργιος Σταύρου.

Ἡ ἵδρυσι τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ὑπῆρξε ἀποφασιστικὴ γιὰ τὴν Ἀθῆνα. Ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στὴν ὑποτυπώδη ἀκόμα βιομηχανία καὶ στὸ ἐμπόριο νὰ κινηθοῦν καὶ ὁ Γ. Σταύρου ὑποστήριξε κάθε ἔργο κοινωφελές, ποὺ θὰ γινόταν στὴν πρωτεύουσα καὶ γενικώτερα στὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα ἐχρηματοδότησε τὴν πρώτη ἑλληνικὴ ἀτμοπλοϊκὴ ἑταιρία, τὶς δύο πρῶτες ἀσφαλιστικὲς ἑταιρίες, τοῦ «Φοίνικος» καὶ τῆς «Ἀγκύρας», διάφορα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα καὶ ἰδιαιτέρως τὸ Ὀρφανοτροφεῖο τοῦ Χατζηκώστα. Ἀργότερα ἔγινε ὁ μόνιμος χρηματοδότης τοῦ Δήμου Ἀθηναίων κι' ἔλαβε μέρος σὲ κάθε σπουδαῖο ἔργο, ποὺ ἔγινε στὴν πρωτεύουσα τὸν περασμένο αἰῶνα.

Ἡ ἁλματικὴ πρόοδος ποὺ ἐσημείωσε ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα, ὀφείλεται κατὰ μεγάλο μέρος στὶς γερὲς βάσεις ποὺ εἶχε βάλει ὁ Γεώργιος Σταύρου στὸ ξεκίνημά της.

Εἶχε ἀποβλέψει κυρίως σὲ δύο πράγματα: Στὴν καλὴ πίστι τῆς τραπέζης καὶ στὴν ἐκλεκτὴ ποιότητα τοῦ προσωπικοῦ της.

Ὁ ἴδιος ὁ διοικητής, ποὺ κατοικοῦσε μέσα στὴν τράπεζα, ἔδινε τὸ παράδειγμα. Κατέβαινε πρῶτος στὸ γραφεῖο του τὶς ὧρες τῆς ἐργασίας. Κι' ἀλλοίμονο στοὺς ὑπαλλήλους ποὺ θ' ἀργοῦσαν ἢ δὲ θάκαναν καλὰ τὴ δουλειά τους. Ἀπομακρύνονταν τὸ ταχύτερο ἀπὸ τὴν τράπεζα.

Ὁ Γεώργιος Σταύρου θέλοντας νὰ ἔχη καλὸ προσωπικὸ εἶχε καθιερώσει ἀπὸ τὴ σύστασι τῆς τραπέζης τοὺς μισθοὺς τῶν ὑπαλλήλων της ἀνωτέρους ἀπὸ τοὺς μισθοὺς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Ἐπὶ πλέον ἔδινε ἔκτακτα δῶρα στοὺς καλύτερους ὑπαλλήλους καὶ πρῶτος αὐτὸς καθιέρωσε τὸ πρωτοχρονιάτικο δῶρο στὸ ὑπαλληλικὸ προσωπικό.

«Ἡ ποινὴ καὶ ἡ ἀμοιβή, ἔλεγε, εἶναι τὰ καλύτερα μέσα πρὸς σωφρονισμὸν καὶ διὰ τὴν ἐξέγερσιν τῆς φιλοτιμίας τῶν ἀνθρώπων».

Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ποὺ προσπάθησαν νὰ τὴν κλείσουν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, οἱ τοκογλύφοι ποὺ ἔχαναν τὰ ἄνομα κέρδη τους καὶ διαθέταν καὶ χρήματα πολλὰ καὶ μέσα ἄφθονα.

Ἔκαναν ὅ,τι μπόρεσαν γιὰ νὰ δυσφημίσουν τὴν τράπεζα. Κι' ὅταν εἶδαν πὼς δὲν ἔπιαναν οἱ διαδόσεις τους καὶ ἡ τράπεζα ἀκολουθοῦσε τὴν ἀνιοῦσα, ὠργάνωσαν μιὰ συνδυασμένη ἐπίθεσι. Ἄρχισαν ν' ἀγοράζουν ἀθρόα τὰ χαρτονομίσματα τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ποὺ εἶχε καὶ τὸ ἐκδοτικὸ προνόμιο, κι' ἀφοῦ ἐμάζεψαν ὅσα μπόρεσαν περισσότερα, παρουσιάστηκαν ἕνα πρωῒ στὸ ταμεῖο τῆς τραπέζης κι' ἐζήτησαν τὴν ἐξαργύρωσί τους σὲ χρυσό.

Ἦταν βέβαιοι πὼς ἡ τράπεζα δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ἐξοφλήση τόσα χαρτονομίσματα συγχρόνως καὶ θὰ τὴν ἐκήρυσσαν σὲ χρεωκοπία.

Ἀλλ' ὁ Γεώργιος Σταύρου, ποὺ κάτι εἶχε μυριστῆ, ἔφερε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ χρυσὸ κι' ὅλα τὰ χρήματα τῶν ὑποκαταστημάτων στὸ κεντρικὸ κι' ἐξαργύρωσε ὅλα τὰ χαρτονομίσματα, ποὺ τοῦ παρουσίασαν ἐμπρόθεσμα καὶ μέχρι πεντάρας.

Κι' ἔγινε τότε τὸ ἀντίθετο ἀπ' ὅ,τι ἐπεδίωκαν οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐθνικῆς. Μὲ τὴν ἄμεση ἐξόφλησι ἡ πίστι τῆς τραπέζης ἰσχυροποιήθηκε κι' ἐπὶ πλέον, μὲ τὸ ν' ἀποσυρθοῦν ἀπὸ τὴν κυκλοφορία τόσα χαρτονομίσματα, παρουσιάστηκε τέτοια ζήτησι, ὥστε ἀνέβηκε ἡ ἀξία τους περισσότερο κι' ἀπὸ τὸ χρυσάφι!

Διέτρεξε ὅμως καὶ ἄλλους κινδύνους ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα στὰ πρῶτα της βήματα.

Ὠργανωμένη συμμορία λωποδυτῶν ἐπεχείρησε μιὰ νύχτα νὰ τῆς ἄδειαση τὰ χρηματοκιβώτια ἀπὸ ὅλο τὸ περιεχόμενό τους. Καὶ σπουδαῖα πράγματα δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ κλέψουν οἱ λωποδύτες. Χάλασε ὅμως τὸν κόσμο ὁ Γεώργιος Σταύρου γιὰ νὰ βρεθοῦν. Καὶ ὅταν πιάστηκαν καὶ καταδικάστηκαν σὲ αὐστηρὲς ποινές, ἐπέμεινε, τόσο στὶς κυβερνήσεις ὅσο καὶ στὸν Ὄθωνα, νὰ μὴ μετριαστῆ ἡ ποινή τους ἢ νὰ τοὺς δοθῆ χάρι, ὅπως ἐπεχείρησαν πολλὲς φορὲς οἱ «προστάτες» τους.

Ἄλλοτε πάλι παραχαράκτες ἔθεσαν σὲ κυκλοφορία ψεύτικα χαρτονομίσματα τῆς τραπέζης. Ὁ Γεώργιος Σταύρου ἐνίσχυσε μὲ ὅλα τὰ οἰκονομικὰ μέσα τὶς ἀστυνομικὲς ἀρχὲς γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τοὺς παραχαράκτες. Καὶ ὅταν τοὺς συνέλαβαν ἀποζημίωσε στὸ ἀκέραιο ὅλους ὅσους εἶχαν γελαστῆ μὲ τὰ ψεύτικα χαρτονομίσματα.

«Δὲν εἶναι δίκαιον, ἔλεγε, νὰ πάθουν ἀθῶοι ἄνθρωποι, μόνον καὶ μόνον διότι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνουν τὰ γνήσια ἀπὸ τὰ κίβδηλα νομίσματα».

Στὴ μεταπολίτευσι ποὺ ἀκολούθησε τὴν ἔξωσι τοῦ Ὄθωνος ἔγιναν ταραχὲς στὴν Ἀθῆνα καὶ πραγματικὲς μάχες γύρω ἀπὸ τὴν Ἐθν. Τράπεζα τὸν Ἰούνιο τοῦ 1863. Ὁ Γεώργιος Σταύρου, ποὺ πλησίαζε τὰ ὀγδοῆντα, ἔμεινε ὅλο τὸ διάστημα μέσα στὴν τράπεζα γιὰ νὰ τὴ φυλάξη καλύτερα.

Πολλοὶ ξένοι πρέσβεις ἔστειλαν στὸ Γεώργιο Σταύρου τὶς σημαῖες τους γιὰ νὰ τὶς ἀναρτήση στὴν τράπεζα «πρὸς ἀποτροπὴν ἐνδεχομένου κινδύνου».

Ὁ διοικητὴς ὅμως δὲ δέχτηκε τὴν ξένη προστασία καὶ τοὺς ἐμήνυσε ὅτι τοὺς εὐχαριστεῖ γιὰ τὴν προσφορά, ἀλλὰ τοῦ ἀρκεῖ ἡ ἑλληνικὴ σημαία. Καὶ ὅταν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς φρουρᾶς τοῦ εἶπε ὅτι ἔλαβε διαταγὴν ν' ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὴν τράπεζα καὶ συνεπῶς ἔπαυε ἡ ἐντολή του, ὁ Γεώργιος Σταύρου τοῦ ἀπήντησε:

«Τώρα ἄρχεται ἡ ἐντολὴ τὴν ὁποίαν ἔχετε ὡς πολῖται».

Καὶ ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ἡ φρουρὰ ἔμειναν στὴ θέσι τους.

Ὅταν ἡ μάχη ἄναψε γιὰ καλὰ γύρω ἀπὸ τὴν τράπεζα καὶ εἶχε γίνει ἐπικίνδυνος στόχος, μερικοὶ ἐπρότειναν στὸ Γεώργιο Σταύρου νὰ φύγη ἀπὸ τὸ οἴκημα τῆς τραπέζης ποὺ ἐβομβαρδίζετο. Ἐκεῖνος ὅμως ἀρνήθηκε λέγοντας:

«Οἱ μέτοχοι μοῦ ἐνεπιστεύθησαν τὴν περιουσίαν τους. Θὰ μείνω λοιπὸν ἐδῶ νὰ τὴν ὑπερασπίσω καὶ ν' ἀποθάνω, ἂν ἡ χρεία τὸ καλέση».

Γιὰ χρόνια κατόπιν ὁ Γ. Σταύρου δὲν ἄφισε νὰ ἐπιδιορθωθῆ ἡ πρόσοψι τῆς τραπέζης ἀπὸ τὶς κανονιὲς καὶ τὶς σφαῖρες, ποὺ εἶχε ἀπὸ τὰ «Ἰουνιακά». Γιατί, ἔλεγε, ἔπρεπε νὰ βλέπουν οἱ Ἕλληνες ποῦ μποροῦν νὰ ὁδηγήσουν οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι.

Ἰδιαίτερη ἀγάπη αἰσθανόταν ὁ Γεώργιος Σταύρου γιὰ τὴν Ἀθῆνα. «Εἶμαι, ἐπαναλάμβανε σὲ κάθε εὐκαιρία, τὸ ἥμισυ Ἠπειρώτης καὶ τὸ ἥμισυ Ἀθηναῖος».

Καὶ θέλοντας νὰ δείξη τὴν ἀγάπη του στὴν ἑλληνικὴ πρωτεύουσα ἔβαλε ὑποψηφιότητα κι' ἔγινε δημοτικὸς σύμβουλος στὶς ἐκλογὲς τοῦ 1850. Τὸ δημοτικὸ συμβούλιο τὸν ἐξέλεξε παμψηφεὶ πρόεδρο τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου.

Μετὰ ὀκτὼ ὅμως μῆνες παραιτήθηκε ἀπὸ πρόεδρος καὶ ἀπὸ δημοτικὸς σύμβουλος «λόγω τῆς παραλυσίας ποὺ ἐπικρατοῦσε τότε εἰς τὸν Δῆμον». Αὐτὸ ὅμως δὲ μετρίασε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Γεωργίου Σταύρου γιὰ τὸ Δῆμο καὶ τὴν Ἀθῆνα. Λίγο πρὶν πεθάνη εἶχε ἐγκρίνει τὸ πρῶτο μεγάλο δάνειο τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης πρὸς τὸ Δῆμο Ἀθηναίων γιὰ τὴν ὕδρευσι τῆς πόλεως. Καὶ στὴ διαθήκη του ἄφινε δυὸ κληροδοτήματα: Τὸ ἕνα στὴν πατρίδα του στὴν Ἤπειρο γιὰ νὰ γίνη ὀρφανοτροφεῖο στὰ Γιάννενα καὶ τὸ ἄλλο στὴν Ἀθῆνα γιὰ νὰ ἱδρυθῆ σανατόριο στὴν Πάρνηθα.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

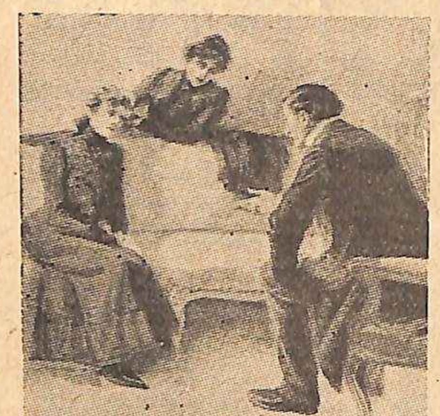

"Ενας ἐπιχειρηματίας πρότεινε στὴ Μαρία—Λουΐζα νὰ ἐμφανισθῆ στὸ θέατρο...

Ἡ πριγκήπισσα ΚΙ' Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ

"Ενα πολύκροτο εἰδύλλιο πρὶν ἀπὸ 50 χρόνια

Πρὶν ἀπὸ 50 χρόνια, τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1907, ἡ ἑκουσία ἀπαγωγὴ τῆς πριγκηπίσσης Μαρίας-'Αντουανέττας-Λουΐζας ἀπὸ τὸ Φλωρεντῖνο πιανίστα 'Ερρῖκο Τοζέλλι εἶχε ξεσπάσει σὰ βόμβα σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη. Κι' ὡστόσο, οἱ ἑκούσιες ἀπαγωγὲς πριγκηπισσῶν ἀπὸ κοινοὺς θνητοὺς ἦταν, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, πολὺ τῆς μόδας.

'Αλλ' ἡ Μαρία-Λουΐζα δὲ βρισκόταν στὸ πρῶτο της πείραμα αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Κι' ἴσως αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος ποὺ ἔκαμε ὅλους νὰ συγκινηθοῦν μὲ τὴν καινούργια «ἀπαγωγή» της. Σύζυγος τοῦ διαδόχου τῆς Σαξωνίας Φρειδερίκου - Αὐγούστου, τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει ἄλλοτε, ὅπως καὶ τὰ πέντε παιδιά της κι' εἶχε φύγει μαζὶ μὲ τὸν παιδαγωγό τους, κάποιο Βέλγο, ποὺ λεγόταν Ζιρόν.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη της ἐρωτικὴ περιπέτεια ἢ τοὐλάχιστο ἡ πρώτη «ἑκουσία ἀπαγωγή» της, γιατὶ οἱ φῆμες ἔλεγαν, ὅτι ὁ πρῶτος ἄντρας στὸν ὁποῖο ἔδωσε τὴν καρδιά της ἦταν κάποιος ἱπποκόμος τοῦ πατρικοῦ ἀνακτόρου, ποὺ τὴ μάθαινε ἱππασία.

"Οταν ὁ Φρειδερῖκος - Αὔγουστος ἀνέβηκε, ἀργότερα, στὸ θρόνο, ζήτησε καὶ πέτυχε τὴ διάλυσι τοῦ γάμου του μὲ τ' Μαρία-Λουΐζα. Τὸ δικαστήριο ποὺ κήρυξε τὴ διάλυσι, τῆς ἀφήρεσε τὸν τίτλο τῆς βασιλικῆς πριγκηπίσσης καὶ τὴ στέρησε ἀπὸ τὴν ἀνατροφὴ τῶν τέκνων της. Τῆς ἄφησε μόνο τὸ τελευταῖο, μιὰ κόρη, ποὺ εἶχε γεννηθῆ μετὰ τὴ φυγή της μὲ τὸ Ζιρὸν καὶ γιὰ τὴν πατρότητα τοῦ ὁποίου ὑπῆρχαν ἀμφιβολίες.

'Αλλὰ τὸ εἰδύλλιο τῆς Μαρίας-Λουΐζας μὲ τὸ Ζιρὸν δὲν κράτησε πολὺ καιρό. Χώρισαν σὲ λίγο κι' ἡ πριγκήπισσα, ἀφοῦ περιώδευσε διάφορα μέρη, κατέληξε στὴν 'Ιταλία, ὅπου γνώρισε τὸν Τοζέλλι. "Ενα φλογερὸ εἰδύλλιο ἀναπτύχτηκε ἀμέσως μεταξύ τους καὶ τὶς πρῶτες μέρες τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1907, ἔφυγαν μαζὶ γιὰ τὸ Λονδῖνο, ὅπου ἔκαμαν κρυφὰ τοὺς γάμους τους. Τὸ σχετικὸ πρακτικὸ ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Γάμος συναφθεὶς σήμερα 25 Σεπτεμβρίου 1907, μεταξὺ τοῦ 'Ερρίκου Τοζέλλι, 24 ἐτῶν, καθηγητοῦ τῆς μουσικῆς, κατοικοῦντος κατὰ τὴ στιγμὴ τοῦ γάμου του ἐνταῦθα στὸ ξενοδοχεῖο Νόρφολκ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σύρρεϋ, υἱοῦ τοῦ 'Αλβέρτου Τοζέλλι, καθηγητοῦ ξένων γλωσσῶν, καὶ τῆς Μαρίας-'Αντουανέττας-Λουΐζας, ἀρχιδουκίσσης τῆς Αὐστρίας, 37 ἐτῶν, διαζευγμένης συζύγου τοῦ Φρειδερίκου-Αὐγούστου, διαδόχου καὶ ἤδη Βασιλέως τῆς Σαξωνίας, κατοικούσης ἐπίσης ἐνταῦθα, στὸ ξενοδοχεῖο Νόρφολκ, κόρης τοῦ Φερδινάνδου, ἀρχιδουκὸς τῆς Αὐστρίας καὶ μεγάλου δουκὸς τῆς Τοσκάνης».

Μετὰ τὸ γάμο τους, ἡ Μαρία-Λουΐζα καὶ ὁ Τοζέλλι ἐγκαταστάθηκαν στὴν ἔπαυλι «Βεατρίκη» στὸ Φιεζόλε. Εἶχαν μαζί τους καὶ τὸ ἕκτο ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς πριγκηπίσσης.

Ἡ ἔπαυλις πολιορκήθηκε ἀμέσως ἀπὸ ἰμπρεσσαρίους, ποὺ πρότειναν στὸν Τοζέλλι μιὰ καλλιτεχνικὴ τουρνὲ στὴν Εὐρώπη καὶ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. "Ενας ἐπιχειρηματίας πρότεινε ἐπίσης στὴ Μαρία-Λουΐζα νὰ ἐμφανιστῆ στὸ θέατρο.

'Αλλ' οὔτε αὐτὴ οὔτε ἐκεῖνος δέχτηκαν αὐτὲς τὶς προτάσεις.

Ἡ ζωὴ ἄρχισε νὰ κυλάη ἤρεμα γιὰ τὸν 24ετῆ 'Ιταλὸ μουσικὸ καὶ τὴν 37έτιδα πριγκήπισσα. Εἶχαν βρῆ τὴν εὐτυχία; Πιθανόν.

Στὴν ἠρεμία τοῦ Φιεζόλε, ὁ Τοζέλλι ἄρχισε νὰ γράφη διάφορες συνθέσεις, ποὺ εἶχαν ἀρκετὴ ἐπιτυχία. 'Αλλὰ τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία ἀπ' ὅλα τὰ ἔργα του σημείωσε ἡ περίφημη «Σερενάτα», πού μολονότι δὲν ὑπῆρχε ραδιόφωνο ἐκείνη τὴν ἐποχή, διαδόθηκε ἀμέσως σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ἡ «Σερενάτα» ἦταν γραμμένη σὲ μουσικὴ βάλς καὶ ὡς τέτοια ἀγαπήθηκε ἀπὸ μικροὺς καὶ μεγάλους, ἀνάμεσα στοὺς κρότους τῶν πυροβόλων, τοὺς θορύβους τῶν μαχῶν καὶ τὴ δυστυχία τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου. 'Αργότερα, ἕνας Ναπολιτάνος μουσικοδιδάσκαλος, κάποιος Σιλβέστρι, ἔφτιαξε ἕνα τραγοῦδι, πλημμυρισμένο ἀπὸ περιπάθεια καὶ τὸ προσήρμοσε σ' αὐτὴ τὴ μουσική. (Τὸ τραγοῦδι αὐτό, στὴν ἑλληνικὴ ἀπόδοσί του, ἀρχίζει μὲ τὰ λόγια: «"Ελα, βραδυάζει...»). Τόση ἦταν ἡ ἐπιτυχία αὐτοῦ τοῦ τραγουδιοῦ, ποὺ οἱ τραγουδίστριες τῶν παρισινῶν νυχτερινῶν κέντρων καὶ τῶν «ταμπαρὲν» τσακώνονταν μεταξύ τους, γιατὶ καθεμιὰ διεκδικοῦσε τὸ προνόμιο νὰ τὸ τραγουδήση αὐτή.

Ἡ εἰδυλλιακὴ ζωὴ στὸ Φιεζόλε κράτησε δέκα περίπου χρόνια. Μετὰ τὸν τερματισμὸ τοῦ πολέμου, ὁ Τοζέλλι ξαναγύρισε στὴν Φλωρεντία, ὅπου ἔγραψε πολλὲς ἀκόμη συνθέσεις. 'Εκεῖ πέθανε ἀπὸ φυματίωσι στὶς 15 'Ιανουαρίου 1926, σὲ ἡλικία 43 μόλις χρόνων. Ἡ Μαρία-Λουΐζα ἔζησε 21 ἀκόμη χρόνια. Πέθανε στὶς Βρυξέλλες, σὲ ἡλικία 77 ἐτῶν, στὶς 31 Μαρτίου 1947.

✪✪

Ὁ κεραυνὸς διασκεδάζει

Τὰ παράξενα καμώματα τῶν κεραυνῶν δὲν ἔχουν τελειωμό...

Τελευταίως ἀκόμα, ἕνας 'Αμερικανὸς στεκότανε στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ του, ὅταν ἕνας κεραυνὸς τὸν πέταξε χάμω καὶ τὸν ἄφησε ἄθικτο, λυώνοντας μόνο τὴ μετάλλινη ἀγκράφα τῆς ζώνης του!

Σ' ἕνα δρόμο τῆς Λίμας, τῆς πρωτεύουσας τοῦ Περοῦ, μιὰ κοπέλλα ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσάντα της ἕνα νόμισμα καὶ προχώρησε γιὰ νὰ τὸ δώση σ' ἕνα μουγγὸ ζητιάνο. Ξαφνικὰ ὅμως ἔπεσε δίπλα της ἕνας κεραυνός... καὶ τὴν ἔγδυσε ὁλότελα! Μπροστὰ στὸ θέαμα αὐτό, ὁ ζητιάνος ξαναβρῆκε τὴ μιλιά του!...

"Ενας "Αγγλος, ποὺ ἔχει χτυπηθῆ δυὸ φορὲς ὡς τώρα ἀπὸ κεραυνό, ἔχει ἀποκτήσει τὴν ἱκανότητα νὰ προβλέπη πρὶν ἀπὸ ὧρες μιὰ καταιγίδα ποὺ ἔρχεται. Νοιώθει τότε ἕνα γαργαλητὸ στὰ μπράτσα του καὶ στὸ ὑπόλοιπο σῶμα του, σὰ νὰ τὸν διατρέχη ἠλεκτρικὸ ρεῦμα.

Καθὼς μιὰ κοπέλλα σήκωνε τὸ χέρι της γιὰ νὰ κλείση τὸ παράθυρό της, γιατὶ εἶχε ξεσπάσει μπόρα, ἔπεσε κοντά της ἕνας κεραυνός. Καὶ τὴν ἄφησε μὲν ἀπείραχτη, ἐξαφάνισε ὅμως τὸ χρυσὸ βραχιόλι της!

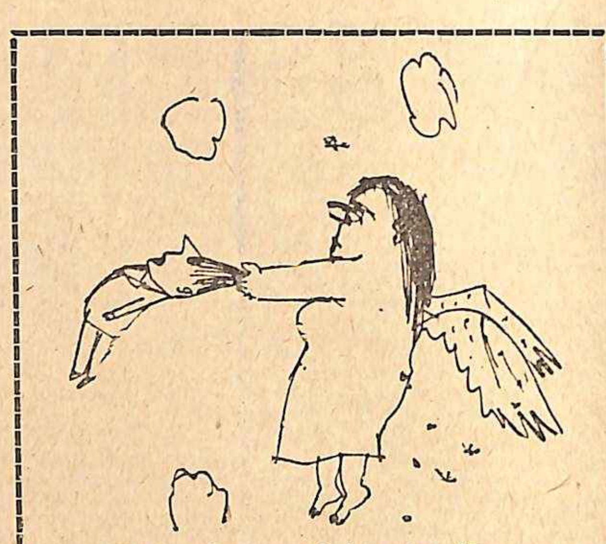

— Μαρία, ἄσε με, σὲ ἱκετεύω. 'Εσένα μόνο σκότωσε τὸ αὐτοκίνητο!...

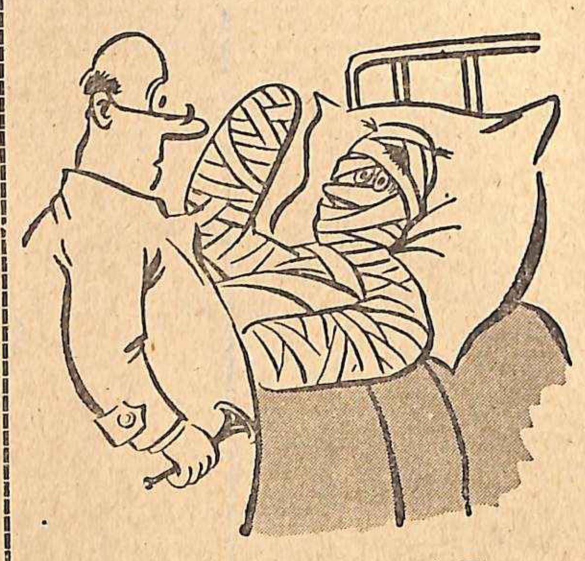

— Πῆτε μου τὴν ἀλήθεια, γιατρέ. Εἶμαι ἕτοιμος ν' ἀκούσω τὸ χειρότερο... Κατεστράφη τελείως τὸ αὐτοκίνητο;

— "Ετσι, λοιπόν, δὲν θἄρθη ἡ Καιτούλα; Καὶ τί ἄλλο σοῦ εἶπε, ἀγόρι μου;
— Μοῦ εἶπε: «Πήγαινε νὰ δῆς ἂν περιμένη ἀκόμη αὐτὸς ὁ βλάκας στὸ ρολόϊ».

ΧΩΡΙΣ ἀμφιβολία, λίγα πράγματα στὸν κόσμο εἶναι τόσο παράλογα ὅσο... οἱ καλοὶ τρόποι! "Η, μᾶλλον, λίγα πράγματα ἔχουν γίνει τόσο παράλογα...

Ὁ ἀρχικὸς προορισμὸς τῶν καλῶν τρόπων δὲν ἦταν νά... μπερδεύουν τὸν κόσμο, νὰ δημιουργοῦν σπαζοκεφαλιὲς καὶ νὰ προκαλοῦν συχνὰ τὴν ἀνάγκη νὰ ἔχη κανεὶς ταχυδακτυλουργικὲς ἱκανότητες! "Ηταν, ἁπλῶς, νὰ ἐξυπηρετοῦν μιὰ πρακτικὴ καὶ λογικὴ σκοπιμότητα.

"Αν, στὶς μέρες μας, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κανόνες τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, φαίνωνται παράλογοι, εἶναι ἐπειδὴ εἴτε οἱ ἄνθρωποι ξέχασαν τὴν ἀρχικὴ σκοπιμότητα, ποὺ ἐξυπηρετοῦσαν αὐτοὶ οἱ κανόνες, εἴτε ἐπειδὴ ἡ σκοπιμότητα αὐτὴ ἔπαψε νὰ ὑπάρχη.

Σήμερα οἱ καλοὶ τρόποι ἐπιβάλλουν, ὅταν καθόμαστε στὸ τραπέζι, νὰ διατρέχουν τὰ ροῦχα μας τὸ συνεχῆ κίνδυνο νὰ λερωθοῦν καὶ νὰ μὴ διατρέχη κανένα τέτοιο κίνδυνο ἡ πετσέτα μας! Γιατὶ αὐτή, ἁπλωμένη στὰ γόνατά μας, εἶναι ἀσφαλισμένη...

Ἡ πετσέτα ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Πῶς ἀνέβηκε ἀπὸ τὰ πόδια στὸ λαιμὸ καὶ πῶς ξανακατέβηκε στὰ πόδια

Ὡστόσο, οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐπινοήσανε τὴν πετσέτα γιὰ νὰ μὴ λερώνεται, μά ἀντίθετα, γιὰ νὰ λερώνεται. Πρὶν ἀκόμη μποῦν σ' ἐνέργεια τὰ μαχαιροπήρουνα, ὅταν καὶ οἱ ἁβρότερες δέσποινες τῆς ἀριστοκρατίας ἔτρωγαν μὲ τὰ δάχτυλα, ἡ πετσέτα ἁπλωνόταν στὰ πόδια, ὅπως καὶ σήμερα. Τότε ὅμως, εἶχε ἕνα διαφορετικὸ προορισμό: Νὰ σκουπίζουν οἱ συμποσιαστὲς τὰ λερωμένα συνεχῶς ἀπὸ τὰ φαγητὰ χέρια τους.

'Αργότερα, ὅσο γενικευόταν ἡ χρῆσι τοῦ πηρουνιοῦ, ἡ πετσέτα ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη ἀπὸ τὰ πόδια πρὸς τὸ λαιμό. "Ωσπου καθιερώθηκε νὰ δένεται μ' ἕναν κόμπο πίσω ἀπὸ τὸν αὐχένα, κατὰ τρόπο, ὥστε νὰ μὴν ἀφίνη οὔτε ἕνα τετραγωνικὸ ἑκατοστόμετρο τοῦ κοστουμιοῦ τοῦ κυρίου ἢ τοῦ φορέματος τῆς κυρίας, ἐκτεθειμένο στὴν ὑγρὴ ἀπειλὴ τῆς σούπας καὶ τῆς σάλτσας!

Ἡ μετάθεσι αὐτὴ τῆς πετσέτας ἦταν πολὺ λογική, γιατὶ προορισμός της δὲν ἦταν πιὰ νὰ σκουπίζη τὰ λερωμένα δάχτυλα· ἀλλὰ νὰ προστατεύη τὰ ροῦχα. "Αν καὶ λογική, ὅμως δὲν ἦταν ἀπολύτως αἰσθητική. Τὸ θέαμα ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ τὴν πετσέτα δεμένη γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του εἶναι, ὅπως καὶ νὰ τὸ κάνωμε, ἀστεῖο. "Ετσι, βρέθηκε μιὰ «συμβιβαστικὴ» λύσι ἀνάμεσα στὴν πρακτικὴ καὶ τὴν αἰσθητικὴ σκοπιμότητα. Ἡ πετσέτα ξανακατέβηκε λίγο: 'Αντὶ νὰ δένεται κόμπο πίσω ἀπὸ τὸν αὐχένα, ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται στὸ λαιμό, ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸν κόμπο τῆς γραβάτας. Ἡ προστασία τοῦ κοστουμιοῦ ἦταν λιγώτερο ἀσφαλής, ἀλλὰ τὸ θέαμα πολὺ αἰσθητικώτερο.

Λογικά, ἡ πετσέτα θὰ ἔπρεπε νὰ μείνη ἐκεῖ. Ξανακατέβηκε, ὅμως, στὰ πόδια, ὅπως ἦταν στοὺς μακρυνοὺς καιροὺς τοῦ 'Ερρίκου Η΄.

Γιατί: "Αλλοι ὑποστηρίζουν πὼς ἡ νέα αὐτὴ μετάθεσι ὀφειλόταν σὲ μιὰ τάσι μεγαλύτερης «ἐκλεπτύνσεως». "Αλλοι πὼς τὴν προκάλεσε... δάκτυλος τῶν καθαριστηρίων, ποὺ ἤθελαν, μὲ τὴν οὐσιαστικὴ ἀχρήστευσι τῆς πετσέτας, νὰ αὐξήσουν τὸν κύκλο τῶν ἐργασιῶν τους!

Ὑπάρχει, ὅμως, καὶ μιὰ τρίτη ἐξήγησι: Οἱ ἄνθρωποι, στὸν καιρό μας, εἶναι πολὺ λιγώτερο φαγάδες ἀπὸ ἄλλοτε, ἀφοσιώνονται μὲ μικρότερο πάθος στὸ φαγητὸ καὶ ἔτσι μποροῦν νὰ ἔχουν τὸ νοῦ τους νὰ μὴ λερωθοῦν. Χαρακτηριστικὸ εἶναι πὼς ἡ Γαλλία, ἡ μόνη χώρα, στὴν ὁποία διατηρεῖται ἡ παλιὰ γαστριμαργικὴ παράδοσι, εἶναι καὶ ἡ μόνη ποὺ δὲν ἔχει ἀναγνωρίσει τὴν ἐπάνοδο τῆς πετσέτας στὰ πόδια. Οἱ Γάλλοι, ἀπὸ τὸν Πρόεδρο Κοτὺ ὡς τὸν τελευταῖο χωρικό, ἐξακολουθοῦν νὰ φοροῦν τὴν πετσέτα στὸ λαιμό τους, μὴ ἐννοῶντας νὰ θυσιάσουν τὴν ἀπόλαυσι ἑνὸς καλοῦ φαγητοῦ στὴν τυραννία τῶν καλῶν τρόπων!

Ὡστόσο, θὰ ἦταν λάθος νὰ νομίσωμε πὼς οἱ καλοὶ τρόποι, στὶς ἄλλες χῶρες, ἐπιβάλλουν ρητὰ καὶ κατηγορηματικὰ νὰ ἁπλώνεται ἡ πετσέτα στὰ πόδια. "Οταν τρώη κανεὶς μόνος του, στὸ σπίτι ἢ στὸ ρεστωράν, μπορεῖ νὰ τὴν τοποθετήση ὅπου θέλει. "Οταν πάλι τρώη μὲ συντροφιά, τότε πρέπει νὰ περιμένη ποῦ θὰ τὴν τοποθετήση ὁ πρεσβύτερος στὴν ἡλικία ἀπὸ τοὺς ὁμοτραπέζους του, γιὰ νὰ τὸν μιμηθῆ. "Αν ὑποθέσωμε, ὅτι ἕνας φοιτητὴς τρώει στὸ ρεστωρὰν μὲ τὸν καθηγητή του, ἢ τὸν ἔχη καλέσει ἐκεῖνος στὸ σπίτι του. "Αν τὸν δῆ νὰ φοράη τὴν πετσέτα στὸ λαιμό του, ὀφείλει, ἀπὸ τάκτ, νὰ κάνη κι' ἐκεῖνος τὸ ἴδιο.

Μονάχα στὰ ἐπίσημα γεύματα, ἐπιβάλλεται ν' ἁπλώνη ὁπωσδήποτε κανεὶς στὰ πόδια τὴν πετσέτα του. 'Αλλὰ κι' ἐδῶ ἐπιτρέπεται ἡ ἐξαίρεσι, ἂν τὴν ἐξαίρεσι τὴν κάνη πρῶτο τὸ τιμώμενο στὸ ἐπίσημο γεῦμα πρόσωπο.

'Αντίθετα, σ' ἕνα ἄλλο σημεῖο οἱ σχετικοὶ μὲ τὴ χρησιμοποίησι τῆς πετσέτας καλοὶ τρόποι, εἶναι ἐξαιρετικὰ αὐστηροί. Στὸ ὅτι εἴτε σὲ γεῦμα — ἐπίσημο ἢ ἀνεπίσημο — εἶναι καλεσμένος κανείς, εἴτε στὸ ρεστωρὰν τρώει, δὲν ἐπιτρέπεται, ἀφοῦ φάη, νὰ διπλώση τὴν πετσέτα του. 'Οφείλει νὰ τὴν ἀφίση ἁπλωμένη δεξιὰ ἀπὸ τὸ πιάτο του.

Μιὰ καὶ μόνη ἐξαίρεσι ὑπάρχει σ' αὐτὸ τὸν κανόνα: "Οταν εἶναι κανεὶς μοναδικὸς καλεσμένος σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἐπιβάλλεται νὰ τὴ διπλώση, ἀλλὰ μὲ μιὰ ἁπλὴ κίνησι, χωρὶς νὰ καταβάλη ἰδιαίτερη, σχολαστικὴ φροντίδα. Τὸ δίπλωμα τῆς πετσέτας δὲν πρέπει νὰ ἔχη, παρὰ μόνο τὸ συμβολικὸ χαρακτῆρα οἰκειότητας πρὸς τὴν οἰκοδέσποινα.

Φυσικά, ὅσα εἴπαμε παραπάνω, ἰσχύουν ἀποκλειστικὰ γιὰ τὶς πάνινες πετσέτες. "Οσο γιὰ τὶς χάρτινες — ἰσχυρίζονται οἱ ξένοι ἐμπειρογνώμονες τῶν καλῶν τρόπων — ἡ χρησιμοποίησί τους καταλύει ὅλους μαζὶ τοὺς κανόνες τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς!

Τὸ δέσιμο τῆς πετσέτας πίσω ἀπὸ τὸν αὐχένα συνηθιζόταν πολὺ τὸν περασμένο αἰῶνα.

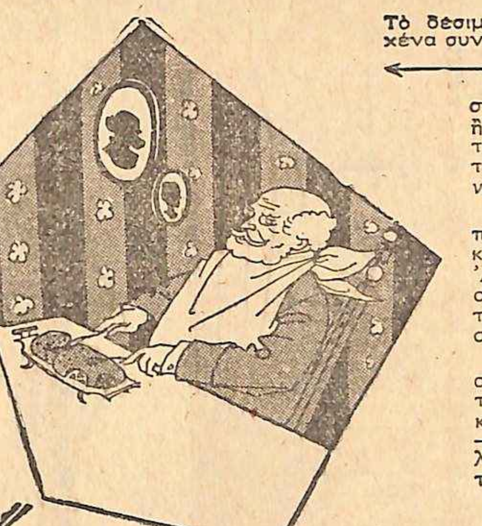

Ἡ τοποθέτησι τῆς πετσέτας στὸ λαιμό, πάνω ἀπὸ τὸν κόμπο τῆς γραβάτας εἶναι ἡ λογικώτερη καὶ πρακτικώτερη ἀπ' ὅλες.

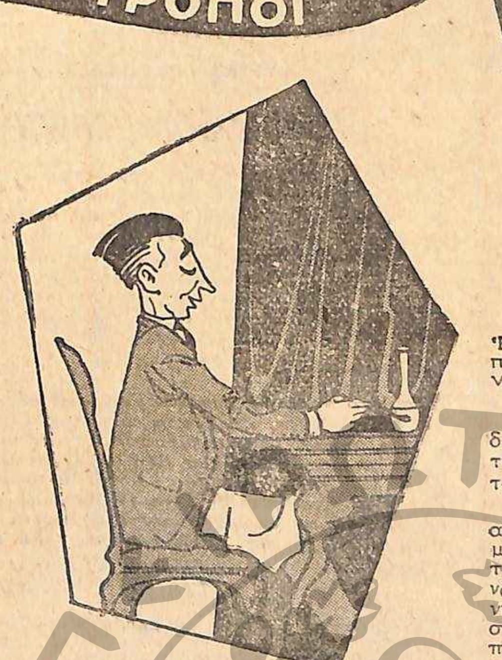

Ἡ πετσέτα ξανακατέβηκε στὰ πόδια, ὅπως ἦταν στοὺς μακρυνοὺς καιροὺς τοῦ 'Ερρίκου Η΄.

'Απὸ τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «Θησαυροῦ» ἀρχίζει μιὰ ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα σειρὰ γιὰ τὶς πιὸ περίεργες καὶ τὶς πιὸ ἐκπληκτικὲς λαογραφικὲς παραδόσεις μὲ τὸν τίτλο:

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

★ Τί εἶναι τὰ στοιχειά, τὰ ὁράματα τὰ ὄνειρα, οἱ ἐφιάλτες, τὰ φαντάσματα καὶ τὰ ἀερικά.
★ Πῶς γίνεται ἡ μαντικὴ ἀπὸ τοὺς ἀστρολόγους, τοὺς μάντεις καὶ τοὺς μάγους.
★ 'Επίσης τί εἶναι ἡ βασκανία ἢ τὸ μάτιασμα καὶ τὰ μαγικὰ φίλτρα.
★ Τὰ κακοποιὰ πνεύματα ποὺ γίνονται πολλὲς φορὲς καὶ περιγελαστικὰ τοῦ ἀνθρώπου.
★ 'Ονειροκριτικά, ἀστρολογία, βροντολογία, λεκανομαντεία κλπ. κλπ.

ΟΙ 1665 ΧΡΗΣΕΙΣ τῆς γλυκερίνης

Τὴν τρῶμε, τὴν πίνομε καὶ τὴν καπνίζομε!...

Ὅταν τρίβετε τὰ χέρια σας μὲ γλυκερίνη, γιὰ νὰ τὰ προφυλάξετε ἀπὸ τὶς χιονίστρες, εἶναι ἀδύνατον νὰ φανταστῆτε πὼς τὸ προϊὸν αὐτὸ χρησιμοποιεῖται σήμερα κατὰ 1665 διαφορετικοὺς τρόπους (ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς δὲν εἶναι, ἄλλωστε, ὁριστικὸς) κι' ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲ φτιάνει μόνον ἀλοιφὲς καὶ καλλυντικὰ μ' αὐτήν, ἀλλὰ τὴν τρώει ἐπίσης, τὴν πίνει καὶ τὴν καπνίζει!

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ὁ ἄνθρωπος ἐμφανίστηκε στὴ γῆ, τρώει γλυκερίνη. Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ δὲν ἔχει τίποτα τὸ ἐκπληκτικό, ἀφοῦ ἕνα ποσοστὸν 10% ἀπὸ τὰ ζωϊκὰ καὶ φυτικὰ λίπη ποὺ τρῶμε περιέχει γλυκερίνη. Ἂν ὑπολογίσωμε ὅτι εἰσάγομε κάθε μέρα στὸ σῶμα μας 100 γραμμάρια λίπους, αὐτὸ σημαίνει ὅτι καταναλίσκομε ἡμερησίως 10 γραμμάρια γλυκερίνης, ἢ γλυκερόλης, ὅπως τὴ λένε οἱ χημικοί. Ὁ ὀργανισμός μας χωρίζει τὰ λίπη σὲ λιπαρὰ ὀξέα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο σὲ γλυκερίνη, ποὺ τὴν ἀφομοιώνει αὐτούσια, χωρὶς ἄλλο διαχωρισμὸ ἢ μεταβολή.

Ἡ γλυκερίνη εἶναι πραγματικὴ τροφή. Ὅπως ἀπέδειξαν τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν στὸ πανεπιστήμιο τοῦ Σικάγου ἀπὸ τοὺς Τζόνσον καὶ Κάρλσον, ἔχει τὴν ἴδια θρεπτικὴ ἀξία μὲ τὰ ἀμυλοῦχα καὶ τοὺς ὑδατάνθρακες. 10 γραμμάρια γλυκερίνης ἰσοδυναμοῦν μὲ 10 γραμμάρια ἑνὸς παρασκευάσματος ἀπὸ ἀλεύρι ἢ ζάχαρη.

Πίνομε ἐπίσης γλυκερίνη, γιατὶ τὸ προϊὸν αὐτὸ βρίσκεται σὲ ὅλα τὰ ποτὰ ποὺ προέρχονται ἀπὸ ζύμωσι. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζυμώσεως, 3,5% περίπου ἀπὸ τὶς σακχαροῦχες οὐσίες ποὺ περιέχονται μέσα στὸ μοῦστο, μετασχηματίζονται σὲ γλυκερίνη. Ἡ μπύρα περιέχει ἐπίσης 0,09%—0,18% γλυκερίνης.

Στὰ συνήθη κρασιά, ἡ γλυκερίνη ἀντιστοιχεῖ σὲ 10% περίπου τοῦ βάρους τοῦ οἰνοπνεύματος. Τὰ παληὰ κρασιὰ ποὺ διατηροῦνται μέσα σὲ βαρέλια περιέχουν μεγαλύτερη ἀναλογία γλυκερίνης ἀπὸ τὰ καινούργια.

Ἡ γλυκερίνη χρησιμοποιεῖται ἐπίσης γιὰ νὰ διατηρῆ τὴ φρεσκάδα καὶ τὸ ἄρωμα τοῦ καπνοῦ.

Ἀλλὰ καὶ οἱ κροκοὶ αὐγῶν σὲ σκόνη, ποὺ ἐξάγονται σὲ μεγάλες ποσότητες ἀπὸ τὴν Κίνα, περιέχουν γλυκερίνη. Ἡ οὐσία αὐτὴ χρησιμοποιεῖται ἀκόμη στὴν κονσερβοποιΐα, καθὼς ἐπίσης καὶ γιὰ τὴ διατήρησι ὡρισμένων φρούτων (σύκων, δαμάσκηνων κλπ.). Γλυκερίνη περιέχουν καὶ τὰ κρέατα σὲ κονσέρβες.

Μεγάλη χρῆσι γλυκερίνης γίνεται ἐπίσης στὴ φαρμακοποιΐα. Ἡ οὐσία αὐτὴ ἀντικαθιστᾶ τὴ ζάχαρη καὶ προστατεύει διάφορα φαρμακευτικὰ παρασκευάσματα (ἐκχυλίσματα κλπ.) ἀπὸ ἐπικίνδυνες ζυμώσεις.

Ἡ γλυκερίνη διαλύεται μέσα στὸ οἰνόπνευμα καὶ τὸ νερὸ κι' ὅπως εἶναι ἄοσμη μποροῦμε νὰ τῆς δώσωμε ὁποιο ἄρωμα θέλομε. Γι' αὐτὸ οἱ περισσότερες καλλυντικὲς κρέμες, καθὼς καὶ τὸ περισσότερα ἀπὸ τὰ σαπούνια πολυτελείας (σαπούνια ξυρίσματος κλπ.) ἔχουν στὴ βάσι τους γλυκερίνη.

Ἡ γλυκερίνη χρησιμοποιεῖται ἐπίσης στὶς ὀδοντόκρεμες.

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ γνωστὰ παράγωγα τῆς γλυκερίνης εἶναι ἡ νιτρογλυκερίνη, ποὺ ἀνακαλύφτηκε τὸ 1847 στὰ λατομεῖα τῆς Σαβέρν καὶ χρησιμοποιήθηκε ὡς ἐκρηκτικὴ ὕλη. Ἡ οὐσία αὐτή, ὅμως, ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητη. Ἀρκοῦσε ἡ παραμικρὴ προστριβὴ γιὰ νὰ ἐκραγῆ ἀμέσως. Ἀλλά, μερικὰ χρόνια ἀργότερα, τὸ 1867, ὁ Σουηδὸς χημικὸς Ἀλφρέδος Νόμπελ (ὁ ἱδρυτὴς τοῦ περιφήμου βραβείου) ἐνσωμάτωσε τὴ γλυκερίνη σὲ μιὰ ἀδρανὴ οὐσία, τὴν ρανδανίτιδα (ὠνομάστηκε ἔτσι ἀπὸ τὴν πόλι Ρανδάν, ὅπου βγαίνει σὲ μεγάλη ἀφθονία) κι' ἔφτιαξε ἔτσι τὴ δυναμίτιδα, ποὺ ἡ χρῆσι της δὲν παρουσίαζε πιὰ τοὺς παληοὺς κινδύνους. Ἡ νέα οὐσία δὲν ἐκρηγνυόταν μόνη της, ὅπως συνέβαινε μὲ τὴν ἁπλῆ νιτρογλυκερίνη καὶ γι' αὐτὸ διαδόθηκε ἀμέσως σ' ὅλο τὸν κόσμο. Πολλὰ ἀπὸ τὰ μεγάλα τεχνικὰ ἔργα τῆς ἐποχῆς μας (γέφυρες, φράγματα κλπ.), δὲ θὰ ὑπῆρχαν, ἂν δὲν εἶχε ἀνακαλυφτῆ ἡ δυναμίτις.

Μιλήσαμε παραπάνω γιὰ τὴ χρησιμοποίησι τῆς γλυκερίνης στὴ φαρμακοποιΐα. Ἀλλ' ἡ γλυκερίνη εἶναι φάρμακο καὶ μόνη της. Πολλοὶ γιατροὶ τὴν χρησιμοποιοῦν σήμερα ἐναντίον τῆς ἀρτηριακῆς ὑπερτάσεως, καθὼς καὶ ὡς διεγερτικὸ τῆς λειτουργίας τῆς καρδιᾶς.

— Ξαναγύρισε γρήγορα, χρυσούλη μου... Δὲν ξέρεις πόσο μοῦ λείπεις...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΗ

Τὰ δακτυλάκια σου, στὴ γραφομηχανή σου
κάνουνε κρότο ἁπαλὸ καὶ ρυθμικὸ
μ' ἂν θέλῃς ἄκου μιὰ στιγμὴ καὶ συγκινήσου,
τὸ χτυποκάρδι μου ποὺ εἶναι πιὸ γλυκό.
Τὰ δακτυλάκια σου κυττάζω ποὺ πηδᾶνε
ἀπ' τὸ στοιχεῖο τὸ ἕνα στ' ἄλλο, τρυφερὰ
κι' ὅλα τὰ γράμματα μαζί, γοργοπετᾶνε
σὰν νὰ αἰσθάνωνται ἀπ' τὰ χέρια σου χαρά.

*

Μέσ' στὸ γραφεῖο σου ὑπάρχει σοβαρότης
κι' ἔτσι κανείς, καλή μου, δὲν καταλαβαίνει
πὼς ἡ καρδιά μου, τραγουδῶντας τὸν σκοπό της
πάνω στὰ πλῆκτρα σου ἀνεβοκατεβαίνει...
Μέσ' τοῦ γραφείου σου τὸ ἄλαλο τὸ φόντο
δὲν ξεχωρίζει οὔτε ἡ ἄχνα τῆς φωνῆς σου.
μὰ κάνει μόνο ἕνα ἁπαλώτατο σεγκόντο
τὸ χτυποκάρδι μου, στὴ γραφομηχανή σου...

*

Καὶ τρέχουν, τρέχουν τὰ χεράκια σου... πῶς (τρέχουν
ἀπὸ τὸ ἄλφα ὡς τ' ὠμέγα, σβέλτα - σβέλτα
κι' ἐνῶ κουράζονται, ἀδιάκοπα προσέχουν
μήπως πατήσουν ἕνα ἔψιλον γιὰ δέλτα.
Μήπως καὶ κάνουνε καμμιὰν ἀπροσεξία
καὶ θὰ φανῆ καμμιά σου λέξι λανθασμένη,
μήπως τυχὸν πατήσῃς μιὰ μικρὴ ὀξεῖα
ἐκεῖ ποὺ θἄπρεπε νὰ μπῆ περισπωμένη.

*

Τὰ δαχτυλάκια σου πῶς τρέχουν... τὰ θαυμάζω,
χτυποῦν τὰ πλῆκτρα ἐλαφρά, δὲν τὰ παιδεύουν
καὶ τὰ ζηλεύω αὐτὰ τὰ πλῆκτρα σὰν κυττάζω
πὼς μὲ ἀγάπη τόση τὰ γλυκοχαϊδεύουν...
Τὴν τέχνη αὐτὴ τὴν καμαρώνω, τὴ δεινή σου
τὰ δακτυλάκια σου τὰ γοργομαθημένα
κι' ἤθελα νἄμουνα ἡ γραφομηχανή σου
νὰ μὲ χαϊδεύῃς ἁπαλὰ ἔτσι κι' ἐμένα...

*

Ἤθελα νἄμουνα—τί ὄνειρα ποὺ πλάθει
μιὰ φαντασία—νἄμουν γραφομηχανὴ
νὰ μὲ χαϊδεύῃς, γιὰ νὰ κάνω λίγα λάθη
μήπως κανένα ἀπ' ὅλ' αὐτὰ σὲ συγκινεῖ...
Γιατί στὸ λέω: ἔστω κι' ἂν δὲ μ' ἀγαποῦσες
ἐγὼ θὰ εἶχα γιὰ μονάχο μου σκοπό,
μὰ ὁποιαδήποτε στοιχεῖα κι' ἂν πατοῦσες
νὰ γράφω πάντοτε τὴ λέξι: Σ' ἀγαπῶ...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Πῶς γίνονται ΤΑ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΗ ΠΟΤΑ

Ἀποστάγματα, λικέρ, ἀπεριτίφ, κοκταίηλ

Τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ διακρίνονται σὲ δύο μεγάλες κατηγορίες, τὰ κυρίως οἰνοπνευματώδη ποτὰ καὶ τὰ ἡδύποτα (λικέρ).

Τὰ πρῶτα εἶναι ἀποστάγματα χυμῶν σακχαρωδῶν καρπῶν ποὺ ὑπέστησαν ὡρισμένη ζύμωσι. Οἱ καρποὶ ποὺ χρησιμοποιοῦνται γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ εἶναι τὰ σταφύλια, τὰ ἀχλάδια, τὰ μῆλα κλπ. Τὰ ἀποστάγματα αὐτά, ποὺ καλοῦνται φυσικά, περιέχουν οἰνόπνευμα κάτω τῶν 70 βαθμῶν καὶ πίνονται αὐτούσια, ὅπως βγαίνουν, δηλαδή, ἀπὸ τὴν ἀπόσταξι. Καθένα τους ἔχει ἰδιαίτερο ἄρωμα, ποὺ ὀφείλεται στὴν παρουσία μικρῶν ποσοτήτων αἰθερίων ἢ πτητικῶν οὐσιῶν.

Ὑπάρχουν ἀκόμη τὰ καλούμενα βιομηχανικὰ ποτά, ποὺ προέρχονται ἀπὸ πατάτες, κοκκινογούλια, δημητριακοὺς καρποὺς (σιτάρι, κριθάρι, ἀραβόσιτο, σίκαλι, κλπ.) καὶ τὰ ὁποῖα δὲ μποροῦν νὰ δοθοῦν στὴν κατανάλωσι, ἂν δὲν ὑποστοῦν προηγουμένως ὡρισμένη ἐπεξεργασία (ἕνα εἶδος δεύτερης ἀποστάξεως, ποὺ τὰ ἀπαλλάσσει ἀπὸ ὡρισμένες βλαβερὲς οὐσίες ποὺ περιέχουν, καὶ ἀπὸ διάφορες δυσάρεστες ὀσμές.

Τὰ ἡδύποτα (λικέρ), ἐξ ἄλλου, προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀνάμιξι οἰνοπνεύματος καὶ ζάχαρης, μὲ τὴν προσθήκη ἑνὸς ἀρώματος καὶ μιᾶς χρωστικῆς οὐσίας.

Τὰ ἡδύποτα εἶναι δύο εἰδῶν: τὰ καλούμενα ἐπιτραπέζια, ποὺ διαφημίζονταν ὡς διευκολύνοντα τὴν πέψι καὶ ποὺ πίνονται σὲ μικρὲς γουλιὲς μετὰ τὸ φαγητό, καὶ τὰ καλούμενα ἀπεριτὶφ ποὺ πίνονται πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητὸ γιὰ νὰ διεγείρουν τὴν ὄρεξι. Τὰ πρῶτα εἶναι γλυκά, ἐνῶ τὰ δεύτερα ὄχι. Στὰ ἀπεριτὶφ συγκαταλέγονται καὶ τὰ θερμούτ.

Οἱ γιατροὶ μᾶς λένε, ὅμως, ὅτι οὔτε τὰ πρῶτα διευκολύνουν τὴν πέψι, οὔτε τὰ δεύτερα διεγείρουν τὴν ὄρεξι. Τὰ λικὲρ εἶναι, πρὸ παντός, οἰνοπνευματώδη ποτά, ποὺ πρέπει νὰ τὰ χρησιμοποιοῦμε μὲ μεγάλη ἐπιφύλαξι.

Ἡ περιεκτικότης τῶν διαφόρων λικὲρ σὲ οἰνόπνευμα εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

	Βαθμοί
Βερμούτ	18
Κασσί	20
Συνήθη λικὲρ	21
Λικὲρ «ντεμὶ - φὶν»	24
Ἀνιζὲτ	26 — 27
Ὀλλανδικὴ ἀνιζὲτ	30
Λικὲρ ἔξτρα - φὶν	32
Τσέρυ μπράντυ	35 — 33
Κιουρασὸ (γαλλικὸ ἢ ὀλλανδικὸ)	36
Σαρτρὲζ λευκὴ	37
Κιουρασὸ σὲκ	39
Πικρὰ λικὲρ	40 — 40
Βενεδικτίνη	43 — 41
Σαρτρὲζ κίτρινη	43
Ζενιέβρ	50
Κουμέλ	50
Σαρτρὲζ πράσινη	57 — 62

Ἂς ποῦμε τώρα μερικὲς λέξεις γιὰ τὰ κοκταίηλ. Ἡ πατρίδα τους εἶναι οἱ Ἡν. Πολιτεῖες, ἀπὸ ὅπου διαδόθηκαν καὶ στὴν Εὐρώπη.

Νά ποιά εἶναι ἡ γενικὴ συνταγὴ τῶν κοκταίηλ:

Θὰ ἀναμίξετε τὰ κάτωθι εἴδη: 1) Ἕνα σιρόπι (γκροζέϊγ, γκρεναντὶν κλπ.). 2) Ἕνα λικὲρ τύπου κιουρασὸ ἢ ἀνιζέτ. 3) Βερμοὺτ ἢ μπίττερ. 4) Ἕνα δυνατὸ ποτὸ (κονιάκ, τζίν, οὐΐσκυ κλπ.). 5) Ψιλοκομμένη φλούδα πορτοκαλιοῦ ἢ λεμονιοῦ.

Ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ ἀνακατέψετε ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ μέσα σ' ἕνα εἰδικὸ δοχεῖο (σάκερ), μαζὶ μὲ ψιλοτριμμένα κομματάκια πάγου καὶ θὰ σερβίρετε ἀμέσως αὐτὸ τὸ μῖγμα.

Τὰ κοκταίηλ δὲν πίνονται γουλιὲς-γουλιές, ἀλλὰ μιὰ καὶ κάτω.

Νά δυὸ καλὲς συνταγές:

Α΄ Θὰ γεμίσετε τὸ σάκερ ὡς τὴ μέση μὲ ψιλοτριμμένο πάγο καὶ θὰ προσθέσετε κατόπιν τὰ διάφορα συστατικά, χρησιμοποιῶντας γιὰ μέτρο ἕνα ποτηράκι τοῦ λικέρ:

Μπίττερ	3	ποτηράκια
Κιουρασὸ	2	»
Τζὶν	1	»
Βερμοὺτ	1	»

Θὰ τὰ ἀνακατέψετε μερικὲς στιγμές, θὰ προσθέσετε λίγη ψιλοκομμένη φλούδα πορτοκαλιοῦ ἢ λεμονιοῦ καὶ θὰ τὸ ἀδειάσετε στὰ ποτήρια.

Β΄ Βερμοὺτ	3	ποτηράκια
Τζὶν	3	»
Κιουρασὸ	1	»
Σιρόπι γκροζέϊγ ἢ γκρεναντὶν	1	»
Ἀνιζὲτ	5	σταγόνες

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ο ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΣ ΑΣΘΕΝΗΣ

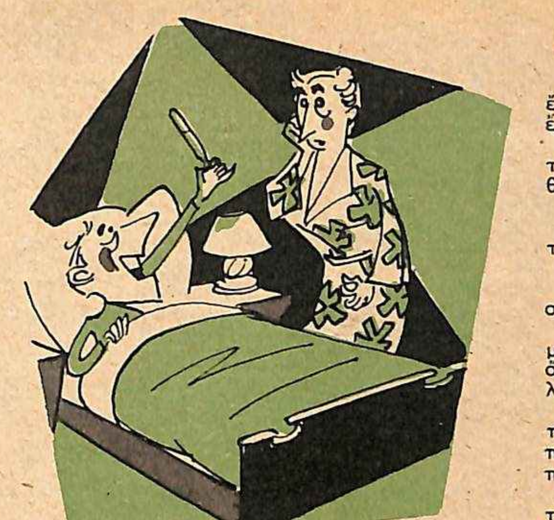

ΘΕΕ μου, νὰ μὴν τὴν ἀρπάξη ὁ Χαρίλαος! ἔλεγε κάθε τόσο ἡ κυρία Ντίνα, ὅταν γινόταν λόγος γιὰ τὴ γρίππη.

Καὶ τὸ ὑπομονετικό της πρόσωπο ἔπαιρνε τὴν ἔκφρασι τῆς ἀγωνίας, ἐνῶ στὰ μάτια της ζωγραφιζόταν ἡ θερμὴ παράκλησι πρὸς τὸν Ὕψιστο, νὰ εὐδοκήση νὰ εἰσακούση τὴν εὐχή της.

— Ξέρετε κι' ὁ κύριος Παπαδόπουλος, γρίππη.

— Θεέ μου νὰ μὴν τὴν ἀρπάξη ὁ Χαρίλαος!

— Στὸ σπίτι τοῦ Γρηγοριάδη, ὅλοι ψάθα.

— Θεέ μου νὰ μὴν τὴν ἀρπάξη ὁ Χαρίλαος!

— Ἐσεῖς, κυρία Ντίνα, δὲν γριππωθήκατε ἀκόμα;

— Ὄχι. Ἀλλὰ γιὰ μένα δὲ μὲ νοιάζει καθόλου. Ὁ Χαρίλαος νὰ μὴ τὴν ἀρπάξη.

— Γιατί; Ὑποφέρει ἀπὸ τίποτα καὶ φοβόσαστε μὴν τὸν χτυπήση ἐκεῖ;

— Ὄχι, δὲν ὑποφέρει. Ἐγὼ ὑποφέρω. Ἄχ! δὲν ξέρετε τί ἰδιότροπος εἶναι ὁ Χαρίλαος, ὅταν ἀρρωσταίνη.

— Ὅλοι οἱ ἄρρωστοι, λίγο - πολύ, ἔχουν ἰδιοτροπίες.

— Ναί, ἀλλὰ ὁ Χαρίλαος, εἶναι ἄλλο πρᾶμα. Ὅταν εἶναι καλά, δὲν ἔχω παράπονο. Εἶναι λογικός, καὶ ἥσυχος ἄνθρωπος. Ἀλλὰ ἔτσι ἔπεσε στὸ κρεβάτι μὲ λίγο πυρετό, γίνεται τύραννος. Ἔχει τὶς πιὸ παράλογες ἀπαιτήσεις, ποὺ δὲν τὶς βάζει νοῦς ἀνθρώπου. Μήπως ξέρει καὶ ὁ ἴδιος τί θέλει; Γι' αὐτὸ θὰ προτιμοῦσα νὰ πάρω ἐγὼ ἑφτὰ γρίππες συνέχεια, παρὰ μία ὁ Χαρίλαος. Τύραννος τῶν Συρακουσῶν, σᾶς λέω.

— Γιατί τῶν Συρακουσῶν, μαντάμ;

— Δὲν ξέρω, κάπου τὄχω διαβάσει. Κι ἔτσι τὸν ἔχω βγάλει, ὅταν ἀρρωσταίνη. Πρὸς Θεοῦ μὴν τὴν ἀρπάξη ὁ Χαρίλαος.

Ἀλλὰ ὁ Χαρίλαος τὴν ἄρπαξε. Ἡ γρίππη τοῦ ἐκδηλώθηκε ξαφνικά, ἕνα ἀπόγευμα ποὺ βρισκόταν στὸ γραφεῖο του. Ἕνα ρῖγος διέτρεξε τὴν πλάτη του, σὰν ψυχρὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα, τὰ γόνατά του κόπηκαν σὰν νὰ τοῦ τὰ χτύπησαν μὲ σφυρί, στὸ κεφάλι του μέσα χώθηκαν μυτερὲς βελόνες. Πῆρε τὸ τηλέφωνο:

— Ντίνα. Τὴν ἄρπαξα.

— Θεέ μου...

— Ἔρχομαι!

★

Ὁ Χαρίλαος γδύθηκε, ἔβαλε τὶς πιτζάμες κι' ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Ἡ Ντίνα πῆρε τὰ ροῦχα του. Καθὼς ἄνοιγε τὴ ντουλάπα, ὁ ἀσθενὴς τὴν παρακολουθοῦσε μὲ μιὰ ἔκφρασι κακίας στὸ βλέμμα.

— Τί κάνεις ἐκεῖ;

— Νὰ κρεμάσω τὰ ροῦχα σου στὴ ντουλάπα.

— Μπᾶ; Ὥστε μ' ἔχεις καταδικάσει σὲ μακροημέρευσι στὸ κρεβάτι;

— Ὄχι, Χαρίλαε. Ἀλλὰ γιατί νὰ εἶναι στὴ μέση τὸ κοστοῦμι σου, ὅσο θὰ εἶσαι ἄρρωστος;

— Νὰ τὰ βάλης στὴν καρέκλα, γρήγορα. Θέλω νὰ τἄχω μπροστά μου, νὰ τὰ βλέπω. Ἅμα δὲν τὰ βλέπω, αἰσθάνομαι πὼς δὲ θὰ ξανασηκωθῶ ἀπὸ δῶ. Ἄειντε... Καὶ τὸ πουκάμισο καὶ τὴ γραββάτα.

— Τὸ πουκάμισο θέλει ἄλλαγμα.

— Νὰ μοῦ βάλης καθαρό. Καὶ νὰ μοῦ φέρης καὶ τὴν καρέκλα δίπλα μου... Τί κάνεις ἐκεῖ; Ἄσπρο πουκάμισο;

— Τί σημασία ἔχει;

— Ἐπιτρέπεται ἄρρωστος ἄνθρωπος νὰ βλέπη ἀσπρίλες γύρω του; Νὰ νομίζη, δηλαδή, ὅτι βρίσκεται στὸ νοσοκομεῖο; Τὸ πράσινο νὰ βγάλης. Χρῶμα αἰσιοδοξίας... Εἰδοποίησες τὸ γιατρό;

— Ὄχι.

— Ὡραία σύζυγος!... Ὅλο ἐνδιαφέρον εἶσαι γιὰ μένα.

— Μὰ ἀκόμα δὲν ἦρθες.

— Ἔπρεπε νἄρθω, γιὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσης; Ἀφοῦ σοῦ τηλεφώνησα ὅτι τὴν ἄρπαξα, εἶχες ὑποχρέωσι νὰ τηλεφωνήσης ἀμέσως, νὰ πάρουμε σειρά. Οἱ γιατροὶ ἔχουν τρεχάματα τώρα.

— Πάω νὰ τοῦ τηλεφωνήσω.

Ἔκανε τὸ τηλεφώνημά της:

— Θάρθη σὲ λίγο, εἶπε στὸ Χαρίλαο γυρίζοντας.

— Γιατρός! Καὶ τί νὰ μοῦ κάνη ὁ γιατρός; Μιὰ γρίππη εἶναι, θὰ περάση καὶ μόνη της.

— Χριστιανέ μου, ἐσὺ δὲ μοῦ εἶπες ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ εἶχα τηλεφωνήσει ἀπὸ πρὶν ἔρθης;

— Δὲν ἀφήνεις τώρα τὸ πνεῦμα τῆς ἀντιλογίας; Ὅλο κόντρα μοῦ πᾶς. Φέρε τὸ θερμόμετρο. Πρέπει νἄχω πυρετὸ 40!

Τοῦ ἔβαλε τὸ θερμόμετρο.

— Τριάντα ὀχτὼ καὶ δύο! εἶπε, ὅταν τὸ τράβηξε.

— Ἀδύνατον. Ἔχω σαράντα.

— Μὰ ἀφοῦ τὸ λέει, χρυσέ μου. Ὁρίστε. 38 καὶ 2.

— Ἂς λέει. Δὲν εἶν' ἐν τάξει τὸ θερμόμετρο. Πάει πίσω. Καὶ σοῦ εἶπα καὶ τὴν ἄλλη φορά. Νὰ τὸ πετάξης, νὰ πάρης ἄλλο. Ἐσὺ ἐκεῖ. Τὸ χαλασμένο θερμόμετρο.

— Δὲν εἶναι χαλασμένο, Χαρίλαε. Εἶναι πολὺ ἐν τάξει. Ἀλλὰ ἀφοῦ ἔχεις 38 καὶ 2 πῶς θὲς σώνει καὶ καλὰ νὰ δείξη 40; Ἐπειδὴ σ' ἀρέσει;

— Ὄχι. Τόσο ἔχω. Δὲν ξέρω ἐγὼ τώρα τὸν ἑαυτό μου τί θερμοκρασία ἔχει. ξέρει τὸ θερμόμετρο; Σαράντα ἔχω.

— Ὡραῖα. Ἔχεις σαράντα. Τί ἄλλο θές;

— Ἄνοιξέ μου τὴ μπαλκονόπορτα. Ἐντελῶς.

— Φυσάει ἔξω. Καὶ πρέπει νὰ προφυλαχτῆς ἀπὸ τὰ κρυολογήματα.

— Ἡ γρίππη θέλει καθαρὸ ἀέρα. Καὶ νὰ μοῦ κάνης τὴ χάρι νὰ μὴ μοῦ ἀντιμιλᾶς. Φτιάξε μου ἕνα ζεστό.

— Τσάϊ, ἢ χαμομῆλι;

— Ὄχι. Φασκόμηλο.

— Φασκόμηλο δὲν ἔχουμε.

— Ὁρίστε κατάστασι! Σπίτι χωρὶς φασκόμηλο!

— Μὰ Χαρίλαε, ἑφτὰ χρόνια παντρεμένοι δὲν μοὔχεις ξαναζητήσει ποτὲ φασκόμηλο.

— Σοῦ ζητῶ τώρα.

— Νὰ στείλω νὰ πάρω.

— Ὄχι. Ἔπρεπε νὰ εἶχες. Τὸ φασκόμηλο δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λείπη ἀπὸ τὸ σπίτι. Νοικοκυρὰ ποὺ παντρεύτηκα. Ἔλα δῶ. Ποῦ πᾶς;

— Νὰ στείλω γιὰ φασκόμηλο.

— Ὄχι. Νὰ μοῦ φτιάξης τσάϊ.

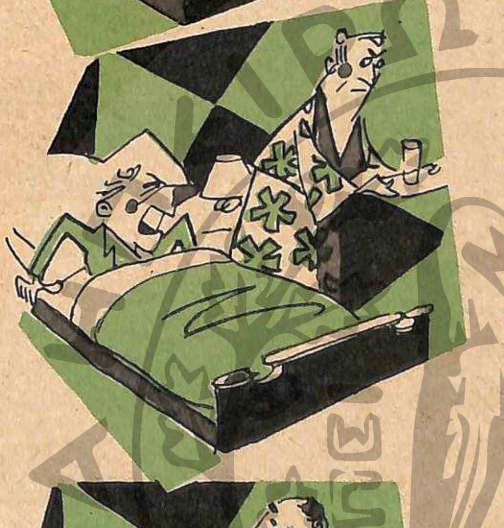

Μέχρι νὰ γίνη τὸ τσάϊ, ἔφτασε κι' ὁ γιατρός. Γελαστός, κεφᾶτος κι' εὐχαριστημένος ὅπως ὅλοι οἱ γιατροί, ὅταν ἔχουν περίοδο εὐημερίας.

— Λοιπόν, τὴν ἄρπαξες Χαρίλαε;

— Δὲν πιστεύω νὰ σοῦ κακοφαίνεται, γιατρέ.

— Τί αἰσθάνεσαι;

— Ὅ,τι αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἔχη γρίππη.

— Γιὰ νὰ σὲ ἀκροαστῶ.

— Ὁρίστε. Κάνε καὶ τὴν ἀκρόασί σου.

Ὁ γιατρὸς ἔβαλε τ' ἀκουστικά, ἄκουσε τὴν ἐσωτερικὴ ἐκπομπὴ τοῦ ἀσθενοῦς, ἔπιασε σφυγμοὺς καὶ ἀποφάνθηκε:

— Γρίππη!

— Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν πληροφορία. Τί θὰ γίνη τώρα;

— Ἀσπιρίνη καὶ κάτι χαπάκια μαζὶ μὲ ἕνα σιρόπι ποὺ θὰ σοῦ γράψω γιὰ τὸ βῆχα.

— Πενικιλλίνη καὶ στρεπτομυκίνη; ρωτάει ὁ Χαρίλαος.

— Ὄχι. Δὲν ὑπάρχει λόγος.

— Πῶς δὲν ὑπάρχει λόγος; Κοτζὰμ γρίππη ἔχουμ' ἐδῶ.

— Στὴν ὀρθόδοξη γρίππη δὲν ἔχουν κανένα ἀποτέλεσμα τ' ἀντιβιοτικά. Μόνο σὲ ὡρισμένες ἐπιπλοκὲς τὰ δίνουμε.

— Καὶ πῶς θὰ προλάβουμε τὶς ἐπιπλοκές;

— Μὲ τ' ἀντιβιοτικὰ δὲν προλαμβάνονται. Ἐξ ἄλλου ἐγὼ εἶμαι ἐναντίον τῆς χρήσεως ἀντιβιοτικῶν γιὰ ψύλλου πήδημα. Ἀλλὰ μάθαμε τώρα. Γιὰ ἕνα ἁπλὸ συνάχι, πενικιλλίνη—στρεπτομυκίνη. Δὲν θὰ κάνης, κύριε Χαρίλαε.

— Ἐγὼ θὰ κάνω!

— Κάνε καὶ ἐγχείρησι, ἂν θέλης. Ἐμένα τί μὲ νοιάζει; Ἐσὺ ἔχεις τὴν εὐθύνη.

— Τί γράφεις ἐκεῖ, γιατρέ;

— Τὸ σιρόπι καὶ τὰ χαπάκια, ποὺ σοῦ εἶπα.

— Μὴν ξοδεύης τὸ χαρτί. Δὲν θὰ τὰ πάρω.

— Ἐγὼ θὰ κάνω τὸ καθῆκον μου κι' ἐσὺ κανόνισε ὅ,τι νομίζης.

Ὅταν ἔφυγε ὁ γιατρός, ὁ Χαρίλαος πῆρε τὴ συνταγὴ καὶ τὴν ἔσχισε. Καὶ εἶπε στὴ Ντίνα ποὺ παρακολουθοῦσε ὅλη τὴ σκηνή, σιωπηλή:

— Νὰ πᾶς νὰ μοῦ πάρης πενικιλλίνη καὶ στρεπτομυκίνη. Καὶ νὰ φωνάξης κι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα ποὺ κάνει τὶς ἐνέσεις.

Σὲ λίγο γινόταν ἡ πρώτη ἔνεσι.

★

— Κλεῖσε τὴ μπαλκονόπορτα.

— Μὰ ἐσὺ τὴν ἤθελες ἀνοιχτή.

— Τώρα τὴ θέλω κλειστή. Δηλαδή, ἐπειδὴ τὴν ἀνοίξαμε μιὰ φορά, θὰ τὴν ἔχουμε ἀνοιχτὴ ἐφ' ὅρου ζωῆς; Ἢ μήπως τὄβαλες σκοπὸ ν' ἁρπάξω κανένα κρυολόγημα, νὰ μὲ ξεκάνης πρὶν τῆς ὥρας μου;

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα:

— Ἄνοιξε τὴ μπαλκονόπορτα. Ἔσκασα!

Ἡ Ντίνα ἔβαλε τὸ ραδιόφωνο.

— Κλεῖστο, ποὺ νὰ πάρη ὁ διάβολος. Τί σοῦ ἦρθε νὰ βάλης ραδιόφωνο;

— Ν' ἀκούσης λίγη μουσική, νὰ σοῦ περνάη ἡ ὥρα.

— Ἄκου κουβέντα! Ἐδῶ φλέγομαι ἀπὸ τὴ γρίππη καὶ τοῦ λόγου της μοῦ βάζει μουσική. Δὲ λὲς καλύτερα ὅτι θὲς νὰ γλεντήσης μὲ τὴν ἀρρώστεια μου; Ἄμ βέβαια. Αὐτὸ εἶναι.

— Καλά. Τὄκλεισα.

Λίγο πιὸ ὕστερα:

— Ποιὸς παίζει πιᾶνο;

— Ἡ ἀπέναντι. Εἶναι δασκάλα τοῦ πιάνου, τὸ ξέρεις.

— Νὰ πᾶς νὰ τῆς πῆς νὰ σταματήση. Μ' ἐνοχλεῖ, τὸ καταλαβαίνεις; Ὁρίστε κατάστασις! Ἄλλος ψήνεται στὴ γρίππη, κι' ἄλλος κοπανάει πιᾶνο.

— Μὰ τί νὰ τῆς πῶ τῆς κοπέλλας;

— Νὰ τῆς πῆς... Ἀλλὰ ὄχι. Θὰ τῆς τὸ πῶ ἐγώ...

Κι' ἔκανε νὰ σηκωθῆ. Ἡ Ντίνα τὸν κράτησε.

— Στάσου, χριστιανέ μου, ποὺ πᾶς νὰ σηκωθῆς σ' αὐτὸ τὸ χάλι. Θὰ πάω ἐγώ.

Κατέβηκε, τὴν παρακάλεσε, τὸ πιᾶνο βουβάθηκε:

— Ἕνα μάθημα εἶχε μόνο, εἶπε ἡ Ντίνα ὅταν γύρισε. Ὅλες οἱ ἄλλες μαθήτριές της ἔχουν γρίππη.

— Δόξα σοι ὁ Θεός.

Σὲ λίγο:

— Τί θόρυβος εἶν' αὐτός;

— Εἶναι τ' αὐτοκίνητα ποὺ περνᾶνε.

— Ἀπὸ δῶ βρήκανε νὰ περάσουνε; Νὰ μὴν περνᾶνε;

— Μά, Χαρίλαε, δρόμος εἶναι, θὰ περάσουνε.

— Ἄμ βέβαια. Ἐσὺ τὸ μέρος τους θὰ πάρης. Ὅ,τι μ' ἐνοχλεῖ τὸ ὑποστηρίζεις. Τί ρόμπα εἶν' αὐτὴ ποὺ φορᾶς;

— Ἡ κόκκινη.

— Ἐπίτηδες τὴν ἔβαλες;

— Ἐπίτηδες, γιατί;

— Γιὰ νὰ μ' ἐρεθίζης. Τὸ κόκκινο εἶναι τὸ χρῶμα ποὺ ἐξαγριώνει. Γοῦστο ποὺ τὄχεις! Κόκκινη ρόμπα! Χαθῆκαν τ' ἄλλα χρώματα; Ἐκτὸς ἂν τὄβαλες γιὰ νὰ δείξης τὴ χαρά σου, ποὺ μὲ κρεβάτωσες! Νὰ τὴν ἀλλάξης γρήγορα γιατὶ θὰ τὴ σχίσω.

Ἡ καϋμένη ἡ Ντίνα δεχόταν μὲ ὑπομονὴ καὶ ὑπακοὴ ὅλα τὰ ξεσπάσματα τοῦ Χαρίλαου. Καὶ «ὤχ τὸ κεφάλι μου». Καὶ ἄνοιξε τὴ μπαλκονόπορτα. Καὶ κλεῖσε τὴ μπαλκονόπορτα. Καὶ ἄναψε τὸ φῶς. Καὶ σβῦσε τὸ φῶς. Καὶ μὴ σούρνης τὶς παντόφλες σου. Καὶ τί θόρυβος εἶν' αὐτός; Εἶναι στὴν καινούργια πολυκατοικία ποὺ χτίζουν δίπλα. «Νὰ σταματήσουν. Δὲ μπορῶ ν' ἀκούω». Καὶ ἦρθε νὰ σὲ ἰδῆ ὁ Θανάσης. Νὰ φύγη ἀμέσως. Δὲν θέλω νὰ ἰδῶ κανένα. Καὶ κατέβασε τὸ τηλέφωνο, νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλοῦν. Καὶ φέρε μου ἕνα ποτῆρι νερό, οὔτε ζεστό, οὔτε κρύο. Καὶ νὰ πῆς στοὺς ἀπάνω νὰ κάνουν σιγά. Καὶ νὰ πῆς στοὺς κάτω νὰ μὴ φωνάζουν. Καὶ νὰ μὴ χτυπᾶνε τὰ πιάτα στὴν κουζίνα. Καὶ ξεβίδωσε καὶ τὸ κουδοῦνι, νὰ μὴν τ' ἀκούω. Καὶ ὁ χτύπος τοῦ ρολογιοῦ μ' ἐνοχλεῖ. Καὶ βάλε μου ἕνα μαξιλάρι ἀκόμα. Καὶ βγάλε αὐτὸ τὸ μαξιλάρι. Καὶ πήγαινε μέσα. Κι' ἔλα δῶ. Καὶ σταμάτα τὰ σοῦρτα - φέρτα. Καὶ μὴ μὲ κυττᾶς ἔτσι. Καὶ φέρε τοῦτο καὶ φέρε κεῖνο καὶ πάρε τοῦτο καὶ πάρε ἐκεῖνο.

Ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τὴ μισὴ νύχτα, ἡ καϋμένη Ντίνα ἔρρεψε στὰ πόδια της. Ἀργά, μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅταν εἶδε πὼς τὸ Χαρίλαο τὸν πῆρε ὁ ὕπνος, ἔγειρε κι' αὐτὴ νὰ κοιμηθῆ. Ἕνα σκούντημα, τὴν ξυπνάει ἀλαφιασμένη:

— Τί εἶναι;

— Κοιμᾶσαι; Ὁρίστε. Ὁ ἄντρας της ἄρρωστος καὶ τοῦ λόγου της κοιμᾶται τοῦ καλοῦ καιροῦ!

— Τί θὲς νὰ κάνω χριστιανέ μου; Ἡ ὥρα εἶναι τρισήμιση πρωΐ. Ἔχεις τὴν ἀξίωσι νὰ στέκωμαι στὸ πόδι καὶ νὰ σὲ κυττάζω ποὺ κοιμᾶσαι; Ὁρίστε. Σηκώθηκα, στέκομαι καὶ σὲ κυττάζω. Τί θέλεις τώρα; Διάταξε! (Ἡ Ντίνα εἶχε πεταχθῆ ὄρθια καὶ ξέσπαγε). Θέλεις νὰ πῶ στὴ γάτα ποὺ νιαουρίζει, νὰ σταματήση; Θέλεις νὰ μισοκλείσω καὶ νὰ μισοανοίξω τὴ μπαλκονόπορτα; Θέλεις νὰ σπάσω τὸ ρολόϊ; Θέλεις ν' ἀλλάξω τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν μου; Τί θέλεις ἐπὶ τέλους, τύραννε τῶν Συρακουσῶν;

— Ἀναίσθητη! ἀπαντάει ἐκεῖνος. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ μὲ βγάλης καὶ ἰδιότροπο!

Ἡ Ντίνα γονάτισε μπροστὰ στὴν εἰκόνα:

— Τί κάνεις ἐκεῖ; τὴ ρωτάει ὁ Χαρίλαος.

— Προσεύχομαι.

— Νὰ μὲ κάνη καλά;

— Ὄχι. Νὰ πάθω κι' ἐγὼ γρίππη, νὰ πέσω στὸ κρεβάτι, νὰ ἡσυχάσω!

★

Ἡ προσευχή της ἔπιασε. Μόλις ἀνάρρωσε ὁ Χαρίλαος, ἔπεσε ἐκείνη. Μὲ δειλὴ στοργή, σὰν νὰ ντρεπόταν, πῆγε κοντά της ὁ χθεσινὸς ἀσθενής:

— Θέλεις τίποτα, Ντίνα;

— Ὄχι. Τίποτα. Τὸ μόνο ποὺ θέλω εἶναι νὰ μ' ἀφίσης ἐδῶ μέσα, μόνη μου, μέχρι νὰ γίνω καλά. Δὲν θέλω οὔτε γιατρό, οὔτε φάρμακα, οὔτε φασκόμηλο, οὔτε τίποτα. Οὔτε ἐσένα. Νὰ μὴ σὲ βλέπω...

Ὁ Χαρίλαος τῆς ἔπιασε τὸ χέρι:

— Ὅταν ἀρρωσταίνης, καϋμένη Ντίνα, γίνεσαι πολὺ ἰδιότροπη. Ἂς εἶναι. Δὲν θὰ σοῦ χαλάσω τὸ χατῆρι. Γειά σου.

Ἡ Ντίνα ἔκανε τὸ σταυρό της:

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Τρεῖς μέρες, τουλάχιστον, θὰ μείνω ἥσυχη.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 663

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Χώρα τῶν Ἰνδιῶν, τῆς ὁποίας πρωτεύουσα εἶναι ἡ Ραγκούν. — Εὐρωπαϊκὸ κράτος.
2 Φάρμακο. — Τσοῦ Ἔν... : Κινέζος πολιτικός. — Στρατιωτικὴ μονάς.
3 Δέντρο, τὸ ὁμώνυμο ἀνθάκι τοῦ ὁποίου ἔχει εὐχάριστο ἄρωμα. — Λέγεται καὶ Ναυαρίνον. — Παράνομη ἀγορά.

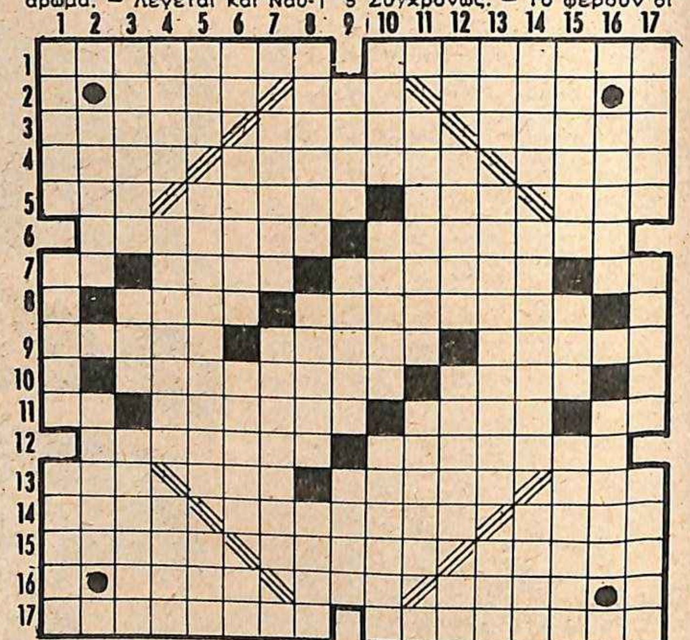

4 Τὸ μικρὸ ὄνομα καλλιτέχνιδος τοῦ θεάτρου μας. — Νομὸς τῆς Πελοποννήσου.—Ἐπώνυμον ἀστέρος ποὺ βρῆκε τραγικὸ θάνατο.
5 Χαϊδευτικὸ τοῦ Προέδρου μεγάλης χώρας. — Τέλος.— Ἔτσι ἀρχίζει ὁ... διπλωμάτης. — Ὁδηγῶ.
6 Γένος κολεοπτέρων ποὺ εἶναι διῶκται ἐπιβλαβῶν ἐντόμων (πληθ.). — Διευθύνουν.
7 Ἀπαγορεύει.— Θεὸς τῆς μυθολογίας μας. — Πλευρὰ νομίσματος. — 220.
8 Μοναδικός. — Τοῦ ραδιοφώνου εἶναι ἄψυχα.
9 Χειρουργικὸ ὄργανο.—Παίζουν μ' αὐτοὺς τὰ παιδιά.— Κάτοικοι ἀσιατικῆς χώρας.
10 Ὁ μὴ ἔχων ὑπομονήν.—Θαμπώνει τὰ τζάμια.
11 Δυὸ γράμματα ποὺ σχηματίζουν μονοψήφιο ἀριθμό.— Ὀφείλεται σὲ στομαχικὲς διαταραχές. — Θὰ μᾶς ἔρθη μαζὶ μὲ τὸ χειμῶνα. — Βυζαντινὴ νότα.
12 Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας (δημ.).— Ὁμάδες ἀνθρώπων ποὺ φροντίζουν μόνο γιὰ τὰ συμφέροντά τους.
13 Φίλος (γαλλ.).—Ξενικὴ ἄρνησις.—Ἡ πρώτη κυρία τῶν Οὐρανῶν. — Ἀφρικανὸς φύλαρχος.
14 Ἀρχηγὸς εὐρωπαϊκοῦ κράτους.— Μεγάλο νησὶ τῆς Μεσογείου. — Χωρὶς περιεχόμενον (πληθ.).
15 Μεγάλη ἀγγλικὴ ἐφημερίδα. — Περίφημη ὄπερα. — Θεραπεύεται.
16 Ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ ἄτομα. — Νησὶ τοῦ Αἰγαίου.— Ἤπειρος.
17 Σχετίζεται μὲ χώρα τῆς Β. Ἀμερικῆς (θηλ.). — Ὅποιος τὸ ἀνακαλύψη γίνεται ἀμέσως πλούσιος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Χρησιμοποιήθηκαν ἄφθονα κατὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ Χριστοῦ στὰ Ἱεροσόλυμα. — Μαῦρος. — Ἱδρυτὴς περιφήμου... μάνδρας.
2 Διάσημη ἠθοποιὸς ποὺ ξαναγύρισε προσφάτως στὴν Ἑλλάδα. — Ἠθικά.
3 Τὰ μέτρα αὐτὰ εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ... ἐπιφανειακά.— Ἀρχικὰ τῆς ἀεροπορίας μας. — Ἀφορμή.
4 Ἡ μητέρα τοῦ Ἑρμοῦ. — Σταγόνες. — Βλέμμα.
5 Συγχρόνως. — Τὸ φέρουν οἱ ἥρωες. — Ὁ πρῶτος σαδιστής.
6 Τελικὸς σύνδεσμος. — Καζάνι. — Ψυχικὴ ὁρμή, παραφορά. — Νότα.
7 Νησὶ τῶν Κυκλάδων. — Ἰαματικὰ φυτά.
8 Ἐκτάσεις ποὺ μᾶς προμηθεύουν ἄφθονο ἀλάτι.—Μᾶς κάνει νὰ ὑποφέρωμε.—Χαϊδευτικὸ γυναικείου ὀνόματος.
9 Φωτοστέφανος ἁγίων.—Σχοινὶ τῶν πλοίων. — Κατοικῶ μονίμως κάπου.
10 Ἀκρωτήριο τῆς Πελοποννήσου. — Νησὶ τοῦ Σαρωνικοῦ (αἰτ.). — Παραφωνία.
11 Πύλαι τοῦ Δουνάβεως.—Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας, νοτίως τῆς Λυδίας.
12 Χοῖρος. — Κάνει τὰ κορίτσια νὰ κοκκινίζουν. — Ἀκέραια. — Γαλλικὸ μέτρον ἐπιφανείας.
13 Ἐπώνυμον τοῦ συγγραφέως τῆς «Βροχῆς». — Διαθέτουν μεγάλη δύναμι (οὐδ.).—Ὅμοια.
14 Ἐπιφώνημα.— Πρόγονοι τῶν Ἰταλῶν. — Ὁ πρῶτος δολοφόνος.
15 Ὑπηρετοῦν τὴν πατρίδα.— Χαρίσματα. Πρόθεσις.
16 Χαρτὶ τῆς τράπουλας.—Μουσικὸ ὄργανο.
17 Ἀποδεσμεύω. — Ὡραῖα ἄνθη. — Νησὶ τῆς Ἀλβανίας.

ΠΑΝΑΓ. ΧΡΙΣΤΑΡΑΣ

Ἡ λύσις τοῦ 662
στὴ σελ. 90

✪✪

Ὁμαδικὴ δίκη μπεκρήδων

Ἕνα δικαστήριο τοῦ Καίηπτάουν ἀνέλαβε νὰ δικάση, μιὰ Δευτέρα πρωΐ, 220 μπεκρῆδες ποὺ εἶχε μαζέψει ἡ ἀστυνομία τὴ νύχτα ἀπ' τοὺς δρόμους! Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ἀκόμα τόσο μεθυσμένοι, ὥστε... δὲν θυμόντανε τ' ὄνομά τους! Ἡ ποινὴ ἦταν γιὰ ὅλους ἡ ἴδια: 1 λίρα πρόστιμο στὸν καθένα.

— Ἄλλος τρόπος νὰ περάσουμε δὲν ὑπῆρχε, Ἀμαλίτσα!

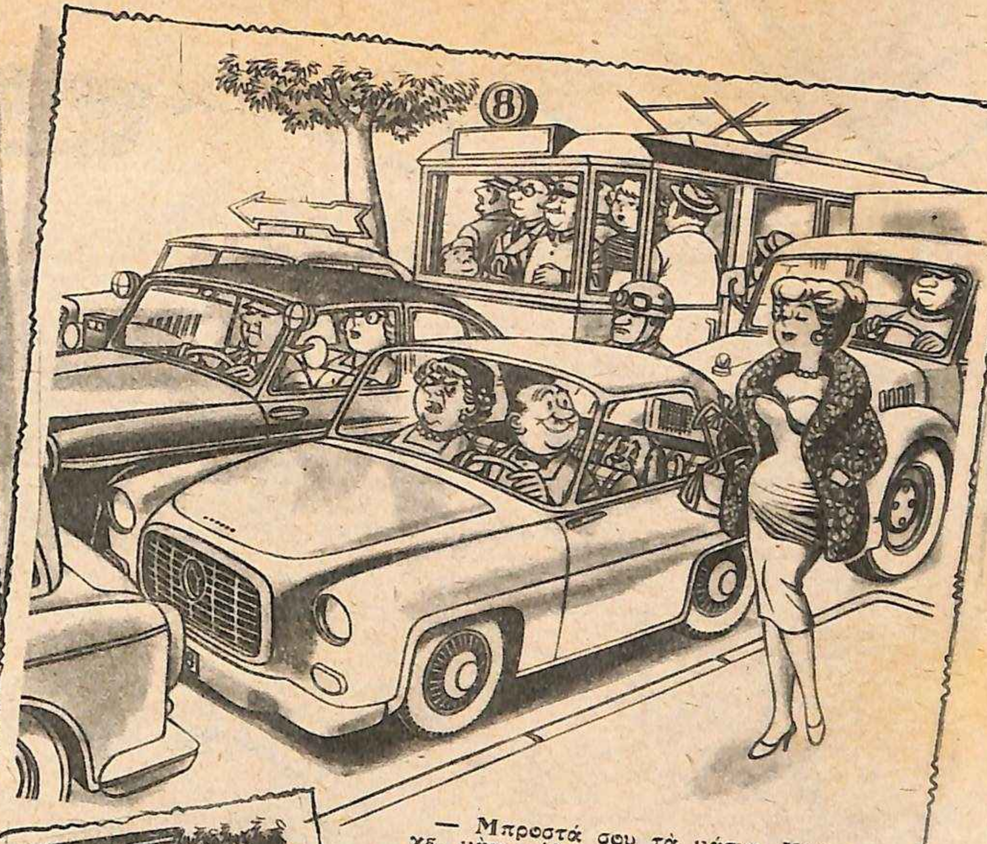

— Μπροστά σου τὰ μάτια, Κλέαρχε, μὴν πάθης καμμιὰ ζημιά!...

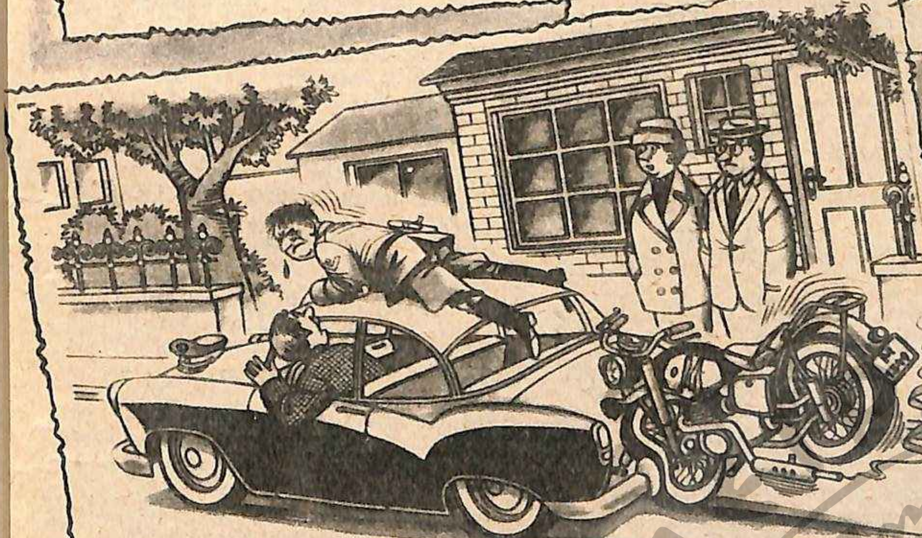

— Μὲ συγχωρεῖς, κύριε πόλισμαν! Φρέναρα ἀπότομα, γιατὶ ἐδῶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τρέχης μὲ περισσότερα ἀπὸ 30 χιλιόμετρα!

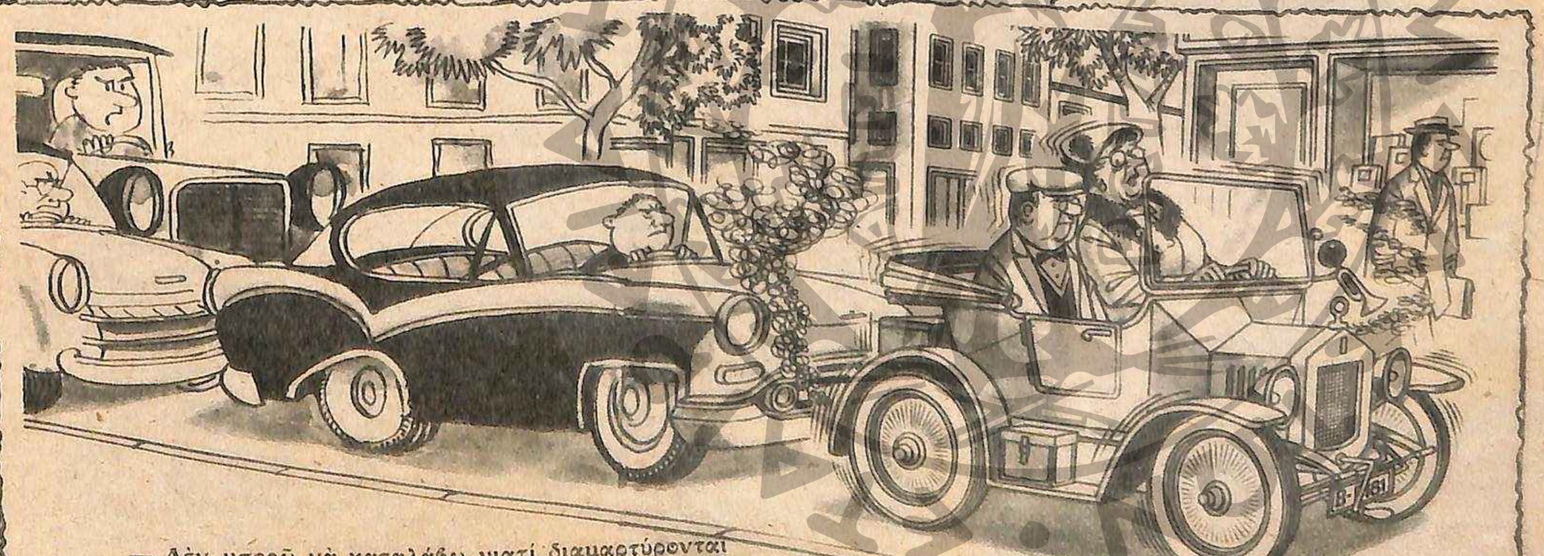

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ διαμαρτύρονται οἱ αὐτοκινητισταὶ γιὰ τὸ ὅριο ταχύτητος τῶν 30 χιλιομέτρων;

Μιά κρέμα ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Ἡ παλιὰ μέθοδος μὲ τὸ ἀλεῦρι καὶ τὸ ἀσπράδι αὐγοῦ, τὴν ὁποία ξανασυνιστοῦν οἱ εἰδικοὶ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ σήμερα χίλιων εἰδῶν κρέμες γιὰ τὸ γυναικεῖο πρόσωπο. Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς ἀξίζουν πραγματικά, γιατὶ κατορθώνουν νὰ τοῦ ξαναδώσουν σὲ ἀρκετὸ βαθμὸ τὴ φρεσκάδα του, ἐξαφανίζοντας τὰ ἴχνη ἀπὸ τὴν κούρασι. Οἱ κρέμες αὐτὲς εἶναι προϊόντα σοβαρῶν οἴκων καλλυντικῶν κι' ἡ σύνθεσί τους κανονισμένη μὲ βάσι μακροχρόνιες ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις.

Ὡστόσο, τώρα τελευταῖα, φαίνεται πὼς ὅλη αὐτὴ ἡ ἐπιστημονικὴ πρόοδος δὲν ἀποτέλεσε καὶ πολὺ σπουδαῖο βῆμα σὲ σχέσι μὲ ἕνα εἶδος φτηνῆς καὶ πρόχειρης κρέμας, ποὺ οἱ γυναῖκες ἔφτιαχναν ἄλλοτε μόνες τους στὸ σπίτι: τῆς κρέμας μὲ ἀλεῦρι κι' ἀσπράδι αὐγοῦ. Ἡ κρέμα αὐτὴ εἶναι ἐξ ἴσου ἀποτελεσματικὴ μ' ἐκεῖνες τῆς βιομηχανίας καλλυντικῶν. Κι' αὐτό, οἱ εἰδικοὶ στὰ ζητήματα τῆς γυναικείας ὀμορφιᾶς, ἔστω καὶ κάπως ἀργά, τὸ ἔχουν πιὰ διαπιστώσει κι' ὁμολογήσει.

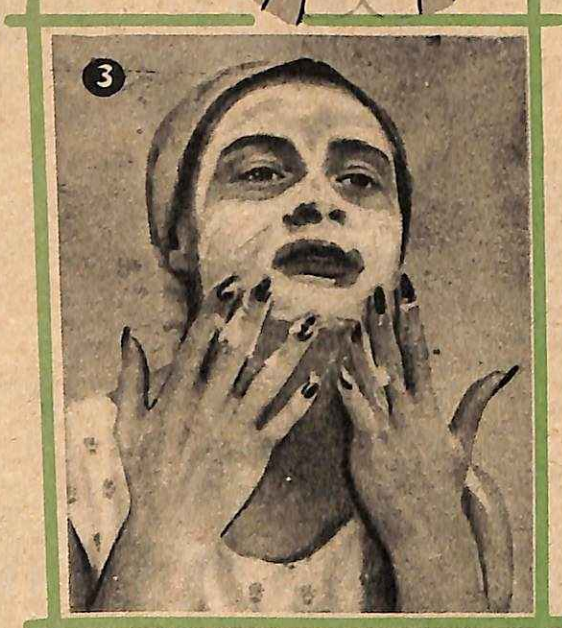

Ξανασυνιστοῦν, λοιπον, σημερα σ' ὅλες τὶς γυναῖκες τὴν οἰκονομικὴ καὶ πρόχειρη αὐτὴ κρέμα, ποὺ ἡ καθεμιὰ μπορεῖ νὰ τὴν ἑτοιμάζη μόνη της καὶ νὰ βλέπη μὲ τὴ χρησιμοποίησί της τὰ ἴδια ἀποτελέσματα στὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου της, τὰ ὁποῖα τῆς ἔδινε ὡς τώρα ὁποιαδήποτε εἰδικὴ κρέμα. Γιὰ νὰ φτιάξετε αὐτὴ τὴ μάσκα ὀμορφιᾶς, δὲ χρειάζεστε παρὰ λίγο ἀλεῦρι σταρίσιο κι' ἕνα ἀσπράδι αὐγοῦ. Μιὰ πολὺ σπουδαία ἰδιότης της εἶναι, ὅτι κάνει γιὰ κάθε τύπο δέρματος· Δίνει ἐξ ἴσου καλὰ ἀποτελέσματα τόσο στὰ πρόσωπα μὲ λιπαρό, ὅσο καὶ σ' ἐκεῖνα μὲ στεγνὸ δέρμα. Δὲν ὑπάρχει, λοιπόν, περίπτωσι ποὺ νὰ μὴν ἐνδείκνυται ἡ χρησιμοποίησί της.

Νὰ τώρα οἱ σχετικὲς ὁδηγίες γιὰ τὴν παρασκευή της καὶ γιὰ τὴ διαδικασία τῆς χρησιμοποιήσεώς της, ὥστε νὰ ὠφελήση πραγματικὰ τὸ πρόσωπό σας:

Θὰ πλύνετε πρῶτα καλὰ τὸ πρόσωπο μὲ νερὸ καὶ σαποῦνι, προσέχοντας ὥστε νὰ φύγη κάθε ἴχνος ἀπὸ τὸ μακιγιάζ, ποὺ προϋπῆρχε πάνω του.

Χτυπᾶτε κατόπιν σ' ἕνα μπώλ, ποὺ θὰ προσέξετε νἆναι καλὰ στεγνωμένο στὸ ἐσωτερικό του, τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ.

Ὅταν τὸ ἀσπράδι μὲ τὸ χτύπημα γίνη μαρένγκα, προσθέτετε στὸ μπὼλ δυὸ κουταλιὲς ἄσπρο ἀλεῦρι κι' ἀνακατεύετε καλὰ μ' ἕνα κουτάλι, ὥσπου τὸ μῖγμα νὰ γίνη μιὰ πυκνὴ καὶ βαρειὰ κρέμα. (Εἰκὼν 1).

Ἁπλώνετε τὴν κρέμα στὸ πρόσωπο μὲ κατάλληλες κινήσεις τῶν δαχτύλων, ἀφήνοντας ἐλεύθερο μονάχα τὸ χῶρο ἀπὸ τὰ μάτια καὶ τὸ στόμα. Τὸ στρώσιμο τῆς κρέμας γίνεται στὴν ὑπόλοιπη ἐπιφάνεια τοῦ προσώπου μ' ἕνα εἶδος ἐλαφροῦ μασσάζ, ποὺ ἐκτελεῖται μὲ τὶς ἄκρες τῶν δαχτύλων, ξεκινῶντας ἀπὸ τὸ πηγοῦνι καὶ καταλήγοντας ὣς τὶς βάσεις τῶν αὐτιῶν, ἀπὸ τὰ πτερύγια τῆς μύτης ὣς τὰ μάγουλα κι' ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ μετώπου ὣς τοὺς κροτάφους, χωρὶς ποτὲ νὰ πιέζετε πολὺ τὴν ἐπιδερμίδα. Γιὰ νὰ μὴ σᾶς ἐμποδίζουν τὰ μαλλιά σας, τὰ τυλίγετε μ' ἕνα μαντῆλι. (Εἰκὼν 2).

Ἡ κρέμα στρώνεται ἐπίσης καὶ στὸ λαιμό, μὲ μιὰ κίνησι ποὺ ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴ βάσι τοῦ λαιμοῦ ὣς τὸ πηγοῦνι καὶ μὲ μιὰ ἀντίστροφη, ποὺ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ πηγοῦνι ὣς τὸ ἀριστερὸ κι' ὕστερα ὣς τὸ δεξιὸ ὦμο. Ἡ δεύτερη αὐτὴ κίνησι γίνεται, φυσικά, τὴ μιὰ φορὰ μὲ τὸ δεξὶ καὶ τὴν ἄλλη μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι. Γιὰ τὸ στρώσιμο τοῦ λαιμοῦ χρησιμοποιεῖτε τὰ τέσσερα δάχτυλα τοῦ χεριοῦ ἑνωμένα. (Εἰκὼν 3).

Ἀφοῦ τελειώσετε ἔτσι τὴν ἐφαρμογὴ τῆς μάσκας, διαποτίστε μὲ κολλύριο ἢ μὲ ἁπλὸ βορικὸ δυὸ μεγαλούτσικα κομμάτια μπαμπάκι καὶ τοποθετῆστε τα πάνω στὰ μάτια σας. Τὸ βορικὸ πρέπει νὰ εἶναι λυωμένο σὲ χλιαρὸ νερό. (Εἰκὼν 4).

Περιμένετε κατόπιν δεκαπέντε ὣς εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας ὥσπου ἡ κρέμα νὰ ξεραθῆ ὁλότελα, παίρνοντας κατὰ τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς ἀναμονῆς μιὰ στάσι ἀναπαύσεως. Ἡ καλύτερη στάσι εἶναι νὰ ξαπλωθῆτε ἀνάσκελα στὸ κρεβάτι, κρατῶντας τὰ πόδια σας ἀνασηκωμένα, ὥστε νὰ τονωθῆ ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ προσώπου κατὰ τὴ διάρκεια ποὺ βρίσκεται πάνω του ἡ μάσκα τῆς κρέμας. Μὴ χρησιμοποιήσετε παχὺ μαξιλάρι. Στὸ διάστημα αὐτό, νὰ σκέφτεστε μονάχα εὐχάριστα πράγματα ἢ καλύτερα — ἂν μπορῆτε — νὰ μὴ σκέφτεστε ἀπολύτως τίποτα, ὥστε νὰ μὴ σημειωθῆ καμμιὰ σύσπασι στὸ πρόσωπο κι' οἱ μῦς του νὰ εἶναι ὁλότελα χαλαρωμένοι. (Εἰκ. 5).

Ἀφοῦ περάσουν τὰ προσδιωρισμένα λεπτὰ τῆς ὥρας κι' αἰσθανθῆτε τὴν κρέμα καλὰ στεγνωμένη στὸ πρόσωπό σας, βγάλτε τη κατόπιν μὲ ἄφθονο δροσερὸ νερὸ καὶ προσθέστε στὸ τέλος μερικὲς σταγόνες ροδόνερο. (Εἰκὼν 6).

Θὰ διαπιστώσετε ἔτσι ὅτι τὸ δέρμα τοῦ προσώπου σας ἔχει γίνει δροσερὸ καὶ βελούδινο, ὅπως τοῦ νηπίου.

Τὴν κρέμα αὐτὴ μπορεῖτε νὰ τὴ χρησιμοποιῆτε χωρὶς κανένα φόβο κάθε μέρα. Ἡ καλύτερη ὥρα εἶναι τὸ πρωΐ. Θὰ διατηρήσετε ἔτσι τὴ φρεσκάδα σας ὅλη τὴ μέρα.

✪✪

Καλοὶ τρόποι

Εἶναι σχεδὸν μηδαμινὴ ἡ θέσι ποὺ πρέπει νὰ κατέχουν τὰ παιδιά σας, στὶς σχέσεις σας μὲ τοὺς γνωστούς σας.

Μὴν ξεχνᾶτε πὼς τὰ παιδιά σας δὲν ἐνδιαφέρουνε παρὰ μόνο ἐσᾶς. Ἐσεῖς μονάχα βρίσκετε... μεγαλοφυεῖς τὶς πρῶτες τους φωνίτσες. Κι' οἱ «ἐξυπνάδες» τους εἶναι κοινότατες ἀνοησίες γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους, ἐκτὸς ἀπ' τὸν παπποῦ ἢ τὴ γιαγιά τους...

Συνηθίστε τὰ παιδιά σας νὰ χαιρετᾶνε τοὺς γνωστούς σας, ποὺ θὰ συναντήσετε στὸ δρόμο ἢ θὰ δεχτῆτε στὸ σπίτι σας, ἀλλὰ νὰ μὴ τοὺς μιλᾶνε, ἂν δὲν τὸ ἐπιδιώξουν ἐκεῖνοι. Πάντως δέ, δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀγγίζουν ποτὲ μὲ τὰ χέρια τους.

Ἰδίως στὸ τραπέζι, στὸ τράμ, στὸ λεωφορεῖο, στὸ τραῖνο, τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ μιλᾶνε ὅσο τὸ δυνατὸ λιγώτερο.

Ἂν κάνη κάποια ἀταξία τὸ παιδί σας, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὸ δείρετε ἢ νὰ τοῦ κάνετε σκηνὴ μπροστὰ σὲ τρίτους. Ἔτσι, θὰ ἐνοχλούσατε τοὺς ἄλλους καὶ θὰ τοὺς φέρνατε σὲ δύσκολη θέσι.

Σκέψεις, ἔννοιες καὶ σκοτοῦρες

Ἔχει ἀρχίσει, ὡρισμένως, ὁ χειμώνας νὰ μᾶς γνέφη
κι' ὅσο γίνονται πιὸ σκοῦρα καὶ πυκνότερα τὰ νέφη,
συνεχῶς καὶ πιὸ πολὺ
τῶν ἀνθρώπων οἱ λαχτάρες κι' οἱ σκοτοῦρες μεγαλώνουν
καὶ χωρὶς ὑπερβολὴ
τὸ μυαλό τους βασανίζουν καὶ τὴ σκέψι τους... θολώνουν!

★

Καί, προτοῦ ἀνοίξη ἀκόμη ὁ χειμώνας τὴν αὐλαία,
στὶς σκοτοῦρες της ἐμπῆκε γιὰ καλὰ ἡ νεολαία,
ποὺ ἐγύρισε καὶ πάλι μουτρωμένη στὰ σχολεῖα
κι' ἔχει βάλει, ἀπὸ μέρες, στὰ παιχνίδια της... τελεία!
Στὶς μελέτες ἔχει πέσει καὶ στὶς σπαζοκεφαλιές,
στοὺς Αἰσώπους, στοὺς Ὁμήρους, στὴν παλιὰ τὴν ἱστορία
καὶ νομίζει πὼς τὴν πῆραν ἀπὸ τὶς ἀκρογιαλιὲς
γιὰ νὰ τὴν στριμώξουν μέσα στοῦ σχολειοῦ τὴν... ὁμηρία!

★

Στὶς σκοτοῦρες μπῆκαν ἤδη, μόλις ἔννεψε ὁ χειμώνας,
κι' ὅσοι κατοικοεδρεύουν στὶς σοφίτες κατὰ μόνας,
γιατὶ βλέπουν πὼς τοὺς λείπει τὸ ζεστό τους τὸ στρωσίδι
καὶ ἀπρόσιτα τοὺς εἶναι τῆς θερμάνσεως τὰ εἴδη...
Στὴ ζαλάδα τους ἐκείνη, συνεπῶς καὶ τὴ θολούρα,
ἀναγκάζονται πολλοί τους νὰ τραβήξουν γιὰ «κουλούρα»...
Νὰ στεφθοῦν τουτέστιν ἤτοι
καὶ νὰ μπάσουνε στὸ σπίτι
«μιὰ κυρὰ καὶ μιὰ μαντόνα
νὰ τοὺς στρώνη τή... σεντόνα»
καὶ δεόντως ν' ἀποδείξη, φίλτατοί μου συμπολῖται,
ὅτι δίκαια ὁ γάμος καί... «κουκούλωμα» καλεῖται!

★

Ἀγωνίες καὶ σκοτοῦρες δοκιμάζουν, τέτοιες μέρες,
ὅσοι ἔχουνε μεράκι μὲ τὰ φίλμ καὶ τοὺς ἀστέρες
κι' οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν παύουν νὰ ζαλίζουν τὰ μυαλά τους,
μὲ τὸ πῶς θὰ δοῦνε φέτος τὰ μεγάλα εἴδωλά τους...
Συλλογίζονται πῶς θἆναι τῆς Μπριζὶτ Μπαρντὸ τὸ σῶμα,
ἂν θὰ δράση τὸ «στρὶπ-τήζ» της ἢ τί θὰ μᾶς δείξη ἀκόμα
καὶ ρωτᾶνε γιὰ τὴν Τζίνα καὶ τὴν Γκρέϊς ὁλοένα,
ἂν κρατιοῦνται οἱ γραμμές τους, ἢ χαλάσανε στὴ γέννα!

★

Συλλογίζονται, ἀκόμα, οἱ σταρόφιλες ἐὰν
παραμένη ὁ Τόνι Κέρτις κοτσονᾶτος Δὸν Ζουὰν
ἢ ἂν φέτος θὰ τὸν δοῦμε μὲ μαλλιὰ γκριζαρισμένα,
μὲ ρυτίδες σουφρωμένες καὶ προγούλια κρεμασμένα!
Τὸν Γιοὺλ Μπρύνερ, ἄλλες πάλι, συλλογίζονται ἐπιμόνως,
πῶς θὰ μᾶς τὸν παρουσιάσουν οἱ ταινίες τοῦ χειμῶνος
κι' ἀγωνίες—ὅπως εἶπα—δοκιμάζουν ζωηρὲς
φαλακρὸς ἐὰν θὰ εἶναι ἢ μέ... τρίχες κατσαρές!

★

Μὲ διλήμματα καὶ μ' ἔννοιες τὸ μυαλό τους βασανί-(ζουν
καὶ τὰ ζεύγη τὰ μοντέρνα, ποὺ τὶς πίστες ἀλωνίζουν,
γιατὶ ἀκόμα δὲ γνωρίζουν ποιὸς χορὸς θὰ ἐπικρατήση
καὶ ποιὸς νέος τρελλο-Πρίσλεϋ τὸν ντουνιᾶ θὰ κατακτήση.
Ἔτσι, ἐνῶ ὑπολογίζουν... «Καλυψὼ» νὰ διδαχτοῦν
καὶ στὶς ἔξαλλες στροφές της μὲ τὰ μοῦτρα νὰ ριχτοῦν,
περιμένουν μήπως ἄλλος πιὸ τρελλὸς ρυθμὸς προβάλη,
ποὺ θὰ εἶναι τοῦ αἰῶνος «ἀποκάλυψις» μεγάλη!

★

Μὲ σκοτοῦρες καὶ μπελάδες,
μὲ θολοῦρες καὶ ζαλάδες
τὸν καιρό τους τὸν περνᾶνε πρὸ παντὸς κι' ἐν κατακλεῖδι,
ὅσοι ρίχνουν τὴ ματιά τους στῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ τὰ εἴδη...
Τὴν «πλουσία συλλογή τους» ἀντικρύζουν οἱ καϋμένοι
κι' εἶναι πάντα μέσ' στὴ μαύρη... συλλογή τους βυθισμέ-(νοι,
γιατὶ ξέρουν, κατὰ βάθος καὶ γνωρίζουν στὴν οὐσία,
πὼς ἡ... ἔκθεσις ἐκείνη τῶν μοντέλλων ἡ πλουσία,
ἔχει γιὰ προορισμό της, στὰ παμπόνηρα μας ἔτη,
... φτωχαίνη τοὺς συζύγους, ἢ ἀλλοιῶς νὰ τούς... ἐκ-(θέτη!

Εἰκονογράφησις Ἀκι Γάλλια — ὁ Σκεπτόμενος Ι.

Θηλυκοὶ πράκτορες τοῦ μυστικοῦ πολέμου

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ

ΣΤΙΣ 5 Φεβρουαρίου 1943 ὁ δρ Ἔμιλ Λόραγκ, γιατρὸς τοῦ γραμματέα τοῦ Χίμλερ, πληροφορήθηκε ὅτι ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι τῆς Δανίας θὰ συλλαμβάνονταν ἀπὸ τὴν Γκεστάπο. Ὁ Λόραγκ, μ' ὅλο ποὺ ἐθεωρεῖτο ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀκραιφνεῖς ναζῆδες ἐπιστήμονες, μισοῦσε θανάσιμα τὸ χιτλερικὸ καθεστὼς κι' ὅλα τὰ παρακλάδια του. Ἔτσι τὸ πρῶτο ποὺ σκέφτηκε ἦταν, νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως γιὰ τὸ καινούργιο ἔγκλημα ποὺ προετοιμαζόταν. Ἀλλὰ σὲ ποιὸν ν' ἀπευθυνθῇ; Γνώριζε, ἀόριστα βέβαια, ὅτι μέσα στὸ Βερολῖνο ὑπῆρχε κάποιο μυστικὸ κίνημα ἀντιστάσεως, ποὺ διευθυνόταν ἀπὸ ξένους πράκτορες. Ἡ ὀργάνωσι αὐτὴ ἦταν στελεχωμένη ἀπὸ ἀνώτερους καὶ κατώτερους ἀξιωματικοὺς Γερμανούς, ποὺ δὲν ἤθελαν τὸν πόλεμο. Ἀνάμεσα στοὺς τελευταίους ἦταν κι' ὁ ταγματάρχης Κρέστ Μύλλερ. Τὄξερε καλὰ αὐτὸ ὁ Ἔμιλ Λόραγκ. Τοῦ ἦταν ὅμως ἀδύνατο νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ νὰ τοῦ πῇ γιὰ τοὺς Ἑβραίους, χωρὶς νὰ τὸν ὑποψιαστῇ ἐκεῖνος πὼς τοῦ στήνει παγίδα...

Ὡστόσο ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἀφήσῃ ἔτσι τὴν ὑπόθεσι. Ὁ γιατρὸς εἶχε μιὰ ἀνεψιά, τὴ Μαρία Βόλφ, κόρη τῆς ἀδελφῆς του. Ἡ ὄμορφη αὐτὴ νέα ἦταν τελείως ὀρφανὴ κι' ἔμενε κοντά του. Ὅπως αὐτός, ἔτσι κι' ἐκείνη αἰσθανόταν μεγάλη ἀντιπάθεια γιὰ τὸν πόλεμο καὶ πρὸ παντὸς γιὰ τὶς «ὠμὲς» ἐνέργειες τῆς Γκεστάπο καὶ τῶν Ἒς Ἔς, ποὺ ξέφευγαν ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ἡ Μαρία ἦταν μόλις εἴκοσι τριῶν ἐτῶν, φοιτήτρια τῆς φιλολογίας, γέννημα καὶ θρέμα τοῦ τόπου της. Εἶχε ὅμως προοδευτικὲς ἰδέες κι' ἐπαναστατοῦσε κάθε φορά, ποὺ οἱ χιτλερικοὶ συμπατριῶτες της ἔπεφταν σὲ καινούργια ἐγκλήματα. Φυσικὰ δὲ μιλοῦσε σὲ κανένα γιὰ τὶς ἰδέες της, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θεῖο της, ποὺ τοῦ ἄνοιγε τὴν καρδιά της. Τὸν θαύμαζε καὶ τὸν ἀγαποῦσε, γιατὶ εἶχαν τὶς ἴδιες ἀκριβῶς ἀπόψεις πάνω σὲ πολλὰ ζητήματα. Κι' ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν ὅτι ἔπρεπε, μὲ κάθε θυσία, νὰ δραπετεύσουν ἀπὸ τὴ Γερμανία.

—Εἶναι τρομερὸ νὰ θέλῃς νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴ πατρίδα σου σὰ τὸν κλέφτη, ἔλεγε ὁ γιατρὸς στὴν ἀνεψιά του. Μὰ δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικά. Ξέρω πὼς ἂν πραγματοποιηθῇ αὐτό, θὰ εἶναι ἀληθινὸ χτύπημα γιὰ τὸν Μάρκ, ποὺ μὲ περιβάλλει μὲ τόση ἐμπιστοσύνη. Γιὰ μένα ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι χειρότερος κι' ἀπὸ τ' ἀφεντικά του...

Ὁ Μάρκ Μέρρεδ ἦταν ὁ ἀρχιγραμματέας τοῦ Χίμλερ. Τὸν Λόραγκ τὸν ἐκτιμοῦσε ἀπεριόριστα, γι' αὐτὸ καὶ τὸν κράτησε ὡς ἰδιαίτερο γιατρό του. Ὁ τελευταῖος ὅμως ὄχι μόνο ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὴν ἐκτίμησι του αὐτή, ἀλλὰ ἀπὸ καιρὸ τώρα προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τὸν τρόπο νὰ πάρῃ τὴν ἀνεψιά του καὶ νὰ περάσουν στὴ Σουηδία. Ἦταν ἡ μοναδικὴ χώρα ἀπὸ τὴν ὁποία μποροῦσε νὰ ζητήσῃ πολιτικὸ ἄσυλο. Δυστυχῶς, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές του, δὲν εἶχε καταφέρει ἀπολύτως τίποτε. Πάντως δὲν εἶχε χάσει τὶς ἐλπίδες του. Οὔτε εἶχε ὑπ' ὄψι νὰ μείνῃ μὲ σταυρωμένα χέρια, τώρα μάλιστα ποὺ πληροφορήθηκε γιὰ τὴν ἐπικειμένη σύλληψι τῶν Ἑβραίων.

—Εἶναι ἀνάγκη νἄρθῃς σ' ἐπαφὴ μὲ τὸν ταγματάρχη Κρέστ Μύλλερ, εἶπε ἕνα βράδυ στὴ Μαρία. Χωρὶς αὐτὸν δὲ θὰ πετύχουμε τίποτα. Θὰ ριψοκινδυνέψουμε βέβαια τὴ τύχη μας, γιατὶ εἶναι ἀμφίβολο ἂν θὰ μᾶς πιστέψῃ. Δυστυχῶς ὁ κοινός μας φίλος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ μεσολαβητῆ, ὁ συνταγματάρχης Κέμπ, βρίσκεται στὸ ἀνατολικὸ μέτωπο. Πάντως εἶναι γεγονὸς ὅτι ὁ Μύλλερ ἔχει μεγάλη σχέσι μὲ τὴν ἀντιχιτλερικὴ ὀργάνωσι τοῦ Βερολίνου...

Ἡ φοιτήτρια σήκωσε τὸ χέρι της σὰν νὰ ὁρκιζόταν.

—Θὰ κάνω τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸν συναντήσω, ἀποκρίθηκε ἐπίσημα. Αὔριο τὸ πρωῒ κιόλας θὰ πάω στὸ σπίτι του. Γνωρίζω τὴν κόρη του, τὴ Μάγδα. Ἴσως μέσον αὐτῆς κατορθώσω νὰ τὸν πλησιάσω...

Ἡ ἐπαφὴ πραγματοποιήθηκε γρήγορα μὲ τὸ πιὸ ἀνέλπιστο ἀποτέλεσμα. Ὁ ταγματάρχης ἤξερε ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ τὸν Ἔμιλ Λόραγκ καὶ πολλὲς φορὲς ἤθελε νὰ τοῦ ζητήσῃ συνεργασία. Μὰ δὲν τολμοῦσε, γιατὶ τὸ θέμα δὲν ἦταν μόνο δύσκολο ἀλλὰ κι' ἐπικίνδυνο. Ὁ συνταγματάρχης Κέμπ, τοῦ εἶχε μιλήσει ἄλλοτε γιὰ τὸ γιατρὸ καὶ γνώριζε τὶς ἰδέες του. Ἔτσι ἡ Μαρία πῆρε τὴν ὑπόσχεσι, ὅτι οἱ Δανοὶ θὰ εἰδοποιοῦντο τὸ ταχύτερο γιὰ τὴ σύλληψι τῶν Ἑβραίων. Ἂς περνοῦσε σὲ δυὸ μέρες νὰ τῆς πῇ τὰ νεώτερα.

Ἡ κοπέλλα πέρασε, ἀλλὰ βρῆκε τὸ Μύλλερ στενοχωρημένο.

—Δυστυχῶς δὲν κατώρθωσα νὰ ἐπικοινωνήσω μὲ τὸ σύνδεσμό μας, τῆς εἶπε. Φαίνεται πὼς κάτι τοῦ συμβαίνει καὶ κρύβεται. Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι δὲ μπορῶ νὰ πάω ὁ ἴδιος στὸ Χάττεν, γιατὶ δὲ μοῦ τὸ ἐπιτρέπει ἡ ὑπηρεσία μου. Ἐκεῖ ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος, ποὺ θὰ εἰδοποιοῦσε ἀμέσως ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς τῆς Δανικῆς ἀντιστάσεως...

Τὸ Χάττεν εἶναι ἕνα μικρὸ ὀρεινὸ χωριουδάκι, στὰ σύνορα ἀκριβῶς τῆς Γερμανίας πρὸς τὴ Δανία.

—Μήπως θὰ μποροῦσα νὰ πάω ἐγώ; πρότεινε ἡ Μαρία. Στὸ Ἀμβοῦργο ἔχω συγγενεῖς κι' ἔτσι ἡ παρουσία μου ἐκεῖ θὰ εἶναι δικαιολογημένη. Ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ θὰ βρίσκωμαι, τὸ Χάττεν ἀπέχει μόλις ἕξη ὧρες...

Οὔτ' ὁ Μύλλερ, οὔτ' ὁ Λόραγκ εἶχαν ἀντίρρησι γιὰ τὴν ἀπόφασι τῆς νέας. Ὁ ταγματάρχης τῆς ἔδωσε ὁδηγίες, τὸ σύνθημα κι' ἕνα σωρὸ ἄλλες μικρολεπτομέρειες ποὺ θὰ τῆς διευκόλυναν τὶς κινήσεις. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖο θὰ ἐρχόταν σ' ἐπαφὴ στὸ Χάττεν, δὲν ἦταν Γερμανός. Ἦταν ξένος, ἴσως Ἀμερικανὸς ἢ Ἄγγλος — αὐτὸ δὲν τὸ ἤξερε τότε οὔτε ὁ Μύλλερ — ποὺ ἄκουγε μὲ τ' ὄνομα Μάξ. Μάξ Χέρπιγκερ. Ἡ φοιτήτρια θὰ τὸν εὕρισκε σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο τοῦ χωριοῦ καὶ θὰ τοῦ συστηνόταν ὡς πράκτωρ τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρίας τοῦ Βερολίνου «Πρόνοια». Αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημα ἀναγνωρίσεως ἐκ μέρους του. Γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅμως κι' αὐτὴ ὅτι δὲν εἶχε πέσει πάνω σὲ κανένα ἄλλον, ὁ Μάξ ἔπρεπε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ ὅτι αὐτὸς ἦταν ἀσφαλισμένος στὴ «Μέλισσα» τοῦ Ἀμβούργου.

Ἡ Μαρία ἔφυγε τὴν ἐπομένη κιόλας γιὰ τὸν προορισμό της, μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι πήγαινε νὰ δῇ κάποια θεία της, ποὺ εἶχε ἀρρωστήσει βαρειά. Κανεὶς φυσικὰ δὲν εἶχε λόγους ν' ἀμφιβάλῃ γι' αὐτό, ἐπειδὴ ὅλοι νόμιζαν πὼς ἤξεραν καλὰ τὸ δόκτορα Λόραγκ καὶ τὴν ἀνεψιά του. Ἀκριβῶς ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μέρες, ὁ γιατρὸς ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴ Μαρία, ποὺ τὸν καθησύχαζε γιὰ τὴν ὑγεία τῆς «θείας Πόλλυ», μὲ τὴν ὁποία θὰ πήγαιναν στὸ Χάττεν γιὰ νὰ συναντήσουν τὸν «ἐξάδελφο Νίκ», ποὺ δούλευε στὰ ἐκεῖ ἁλατωρυχεῖα. Ὅλ' αὐτὰ βέβαια ἦταν συνθηματικά. Ὁ Λόραγκ ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ τὸ Μύλλερ γιὰ νὰ τοῦ πῇ τὰ καθέκαστα. Ὁ ταγματάρχης χάρηκε γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα.

Οἱ μέρες ὅμως ἄρχισαν νὰ περνοῦν, χωρὶς νὰ ἐπιστρέφῃ ἡ Μαρία. Οἱ δυὸ ἄντρες ἄρχισαν ν' ἀνησυχοῦν. Μήπως πηγαίνοντας στὸ Χάττεν, ἔπεσε πάνω σὲ καμμιὰ περίπολο καὶ δὲ μπόρεσε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐκεῖ παρουσία της; Ὄχι. Ἡ τολμηρὴ φοιτήτρια ἔκανε καλὰ τὴ δουλειά της. Ὁ Μάξ Χέρπιγκερ βρισκόταν ἐκεῖ, ἀλλὰ τῆς πρότεινε νὰ περάσῃ στὴ Δανία καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ ἡ ἴδια αὐτοπροσώπως τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως Γκέχα Ὄλμερ. Μὲ τὴ βοήθεια λοιπὸν ὡρισμένων ἀνθρώπων τοῦ Μάξ, ἡ Μαρία τὰ κατάφερε νὰ φτάσῃ ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε, νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργο της καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ πίσω ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι μέρες. Στὴν ἐπιστροφή της, ἡ μικρὴ νέα ἦταν πιὰ γιὰ καλὰ μπασμένη στὴν πατριωτικὴ αὐτὴ ὑπόθεσι. Οἱ Ἀγγλοαμερικανοί, ποὺ διεύθυναν τὸ κίνημα ἀντιστάσεως τῆς Δανίας, τῆς ἀνέθεσαν ἕνα σωρὸ σοβαρὰ καθήκοντα.

—Μόλις ἐπιστρέψετε στὸ Βερολῖνο, θἄρθετε σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ ζαχαροπλαστεῖο «Λούκουλ» τῆς Καινιχστράσσε, τῆς εἶπαν. Θὰ ζητήσετε τὸν ὑπάλληλο Βίλλυ Φάϊτ. Αὐτὸς θὰ σᾶς πῇ τί θὰ κάνετε. Εἶναι ἕνας ψηλὸς κι' ἀδύνατος γέρος μονόχειρας.

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ὁ Βίλλυ ἦταν ἀξιωματικὸς στὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο καὶ ἀνάπηρος. Εἶχε προσχωρήσει ἀπὸ μίσος πρὸς τὸ Χίτλερ στὶς συμμαχικὲς μυστικὲς ὀργανώσεις, ποὺ δροῦσαν τότε σ' ὁλάκερη σχεδὸν τὴ Γερμανία. Τὸ δίχτυο ποὺ τοῦ ἀνατέθηκε, εἶχε πάρει τὸν ἐπίσημο ἀριθμὸ 314 καὶ τὰ στοιχεῖα Τ. Υ. Β. Εἶχε ἀσύρματο τοποθετημένο στὴ σοφίτα ἑνὸς μικροῦ σπιτιοῦ, σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀρχαίους δρόμους τοῦ Βερολίνου. Τὸν δούλευε ὁ ἴδιος κι' ἔστελνε ἀπευθείας μηνύματα στὸ Λονδῖνο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τελευταῖο καιρὸ ποὺ εἶχαν χαλάσει τὰ κρύσταλλά του καὶ δὲν εὕρισκε ἀνταλλακτικά.

Ἡ Μαρία Βόλφ ἀνέλαβε ὑπηρεσία κοντὰ στὸ Βίλλυ Φάϊτ, ποὺ τὴν περιέβαλλε μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

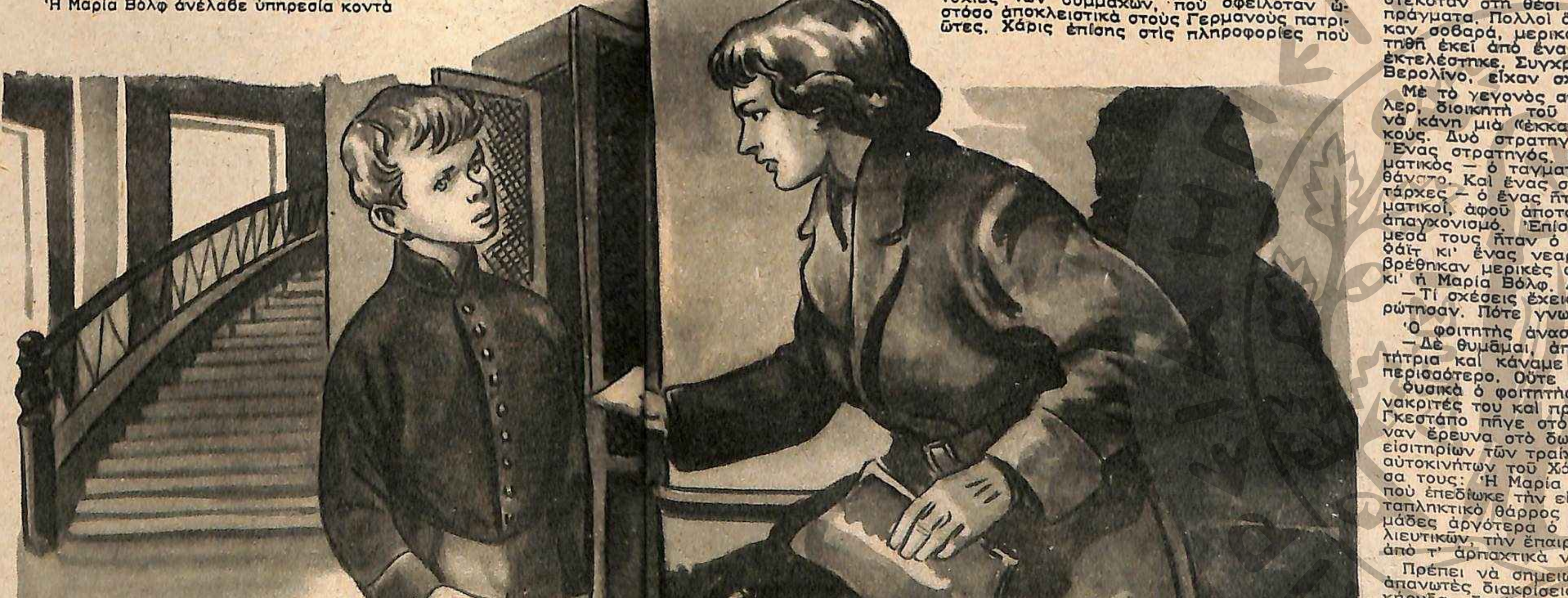

—Θὰ δώσῃς στὸ θεῖο μου αὐτὸ τὸ χαρτάκι, ἀλλὰ δὲ θέλω νὰ σὲ δῇ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ τὸν συνοδεύουν... εἶπε στὸ μικρὸ τοῦ ἀσανσέρ.

Στὸ μεταξὺ στὴ Δανία, γινόταν μεγάλη προσπάθεια γιὰ τὴ διάσωσι τῶν τραγικῶν Ἑβραίων, ποὺ περίμεναν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ τὸ χαμό τους. Ὁ Σουηδὸς Χίλρος, ἀρχηγὸς στολίσκου ἁλιευτικῶν — ποὺ βοηθοῦσε τὸ κίνημα ἀντιστάσεως — ἀνέλαβε νὰ τοὺς μεταφέρῃ κρυφὰ στὸ Γαϊτεμποργκ κι' ἀπὸ κεῖ νὰ τοὺς σκορπίσῃ στὴν ὑπόλοιπη Σουηδία.

Γιὰ νὰ μὴν ἐπισύρουν τὴ προσοχὴ τῶν Γερμανῶν, οἱ Δανοὶ πετοῦσαν κοντὰ στὰ γερμανικὰ φυλάκια κομμάτια κρέας μὲ μορφίνη, ποὺ νάρκωνε τοὺς τρομεροὺς σκύλους τους. Ὅταν ἡ Γκεστάπο ἀντιλήφτηκε τὴν ὑπόθεσι, ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά. Οὔτε ἕνας Ἰσραηλίτης δὲν εἶχε μείνει στὴν περιοχή. Φυσικὰ ἡ ὀργή τους ξέσπασε στὸν ἄμαχο πληθυσμό. Ἑκατὸν εἴκοσι δύο Δανοὶ τουφεκίστηκαν μόνο σὲ μιὰ μέρα. Ἐκεῖνο ὡστόσο ποὺ ἔκανε τοὺς Γερμανοὺς νὰ σκυλιάσουν ἦταν, ὅτι τὸ σχέδιό τους γιὰ τὴν ἐξόντωσι τῶν Ἑβραίων εἶχε προδοθῇ. Ἀλλὰ ποιὸς μποροῦσε νὰ εἶναι ὁ προδότης; Τὸ σχέδιο αὐτὸ δὲν τὸ γνώριζαν, παρὰ ἐλάχιστοι ἀπὸ τὸ στενὸ περιβάλλον τοῦ Χίμλερ, ποὺ εἶχε ἐκδώσει καὶ τὶς σχετικὲς διαταγές. Ἦταν ὅμως ποτὲ δυνατὸν στὸ «περιβάλλον» αὐτὸ νὰ ὑπάρχουν πράκτορες τοῦ ἐχθροῦ;

Ἀμέσως ἄρχισαν οἱ ἔρευνες. Παρ' ὅλες ὅμως τὶς προσπάθειές τους, τίποτε δὲν ἀνακαλύφτηκε. Ὁ Βίλλυ Φάϊτ μὲ τοὺς συνδέσμους του, εἰδοποιοῦσε ἐγκαίρως καθένα ποὺ κινδύνευε, ὥστε νὰ λαβαίνῃ τὰ μέτρα του. Ἡ Μαρία Βόλφ ἔγινε μιὰ πρώτης τάξεως συνεργάτις. Μέσα σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα, ταξίδεψε πέντε φορὲς τουλάχιστον στὸ Ἀμβοῦργο κι' ἀπὸ κεῖ στὸ Χάττεν, γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Μάξ Χέρπιγκερ. Σὲ κάθε ταξίδι της μετέφερε πολύτιμα ἔγγραφα ποὺ μεταβιβάζονταν—μὲ τὴ βοήθεια πάντα τῶν Σουηδῶν—στὴν Ἀγγλία.

Στὶς 13 Δεκεμβρίου 1943, μέσα σ' ἕνα φοβερὸ χειμῶνα, ἡ Μαρία πέρασε στὴ Δανία κι' ἀπὸ κεῖ στὴ Σουηδία. Μετέφερε μιὰ ἐξαιρετικὰ πολύτιμη πληροφορία: τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οἱ Γερμανοὶ χρησιμοποίησαν γιὰ πρώτη φορὰ τηλεφωνήτριες γιὰ τὴ μεταβίβασι διαταγῶν πρὸς τὰ «ἐν πτήσει» ἀεροπλάνα τους. Ἂν οἱ Ἄγγλοι λοιπὸν ἔβαζαν κι' αὐτοὶ γυναῖκες στὰ τηλέφωνά τους, ποὺ νὰ μιλοῦν ἀπταίστως τὰ γερμανικά, θὰ κατώρθωναν νὰ ἐνσπείρουν σύγχυσι παρεμβαλλόμενες στὶς γερμανικὲς ραδιοτηλεφωνικὲς ἐκπομπές.

—Ἡ ἰδέα εἶναι περίφημη, εἶπαν οἱ ἁρμόδιοι ὅταν ἄκουσαν νὰ τοὺς τὴν ἐξηγῇ ἡ Μαρία. Εἶναι ὅμως δυνατὸν νὰ πετύχῃ;

Κι' ὅμως ἦταν. Μὲ τὶς πρῶτες δοκιμὲς ποὺ ἔκαναν οἱ Βρεταννοί, ἀποδείχτηκε ἀμέσως ἡ δυνατότητα ἐφαρμογῆς τοῦ περίφημου αὐτοῦ σχεδίου, ποὺ ὠνομάστηκε «Βόλφ», γιὰ τιμὴ τῆς Μαρίας ποὺ μετέφερε ὡς ἐκεῖ τὴν πληροφορία. Γιὰ ἕνα μεγάλο διάστημα, οἱ Γερμανοὶ πιλότοι τὰ μπέρδευαν καὶ δὲν ἤξεραν σὲ ποιὲς διαταγὲς νὰ ὑπακούσουν. Ἔκαναν τρομαχτικὰ σφάλματα, ποὺ βοηθοῦσαν ἀφάνταστα τοὺς συμμάχους. Τὸ σχέδιο «Βόλφ» ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες τῶν συμμάχων, ποὺ ὀφειλόταν ὡστόσο ἀποκλειστικὰ στοὺς Γερμανοὺς πατριῶτες. Χάρις ἐπίσης στὶς πληροφορίες ποὺ κατώρθωσε ν' ἀποσπάσῃ ἡ μικρὴ φοιτήτρια ἀπὸ ἕνα νεαρὸ ἀξιωματικό, οἱ Ἄγγλοι εἰδοποιήθηκαν ἐγκαίρως γιὰ τὴν προετοιμαζόμενη γερμανικὴ ἐπίθεσι μὲ ἱπτάμενες βόμβες.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ οἱ σύμμαχοι στάθηκαν πραγματικὰ τυχεροί. Μία δοκιμαστικὴ βόμβα Υ2 εἶχε πέσει στὸ χωριὸ Γκύργεν τῆς δανικῆς νήσου Φλόρστελ χωρὶς νὰ ἐκραγῇ καὶ στάλθηκε ἀμέσως στὴν Ἀγγλία μέσον τῆς Σουηδίας. Δέκα πέντε μέρες ἀργότερα, ἕνας Σουηδὸς βιομήχανος, ποὺ παρέδιδε στοὺς Γερμανοὺς χάλυβα κατάλληλο γιὰ τὶς βόμβες αὐτές, ἐπληροφορεῖτο ποῦ ἀκριβῶς βρισκόταν τὸ ἐργοστάσιο ποὺ τὶς κατασκεύαζε. Οἱ Γερμανοὶ ὅμως σκέφτηκαν πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μποροῦσε νὰ τοὺς προδώσῃ. Ἔτσι, μὲ διάφορα ἐπιτήδεια προσχήματα, κατάφεραν νὰ τὸν κρατήσουν γιὰ ἕνα μεγάλο διάστημα στὴ Γερμανία χωρὶς νὰ τοῦ ἐπιτρέπουν νἄρθῃ σ' ἐπαφὴ μὲ κανένα δικό του.

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ἡ Μαρία κατόρθωσε νὰ τὸν πλησιάσῃ στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ ἔμενε, μέσον ἑνὸς μικροῦ τοῦ ἀσανσέρ. Ἡ δουλειὰ ἔγινε μὲ λίγες... καραμέλες ποὺ πρόσφερε στὸ παιδί.

—Ὁ κύριος ποὺ μένει στὸ δωμάτιο 17, εἶναι θεῖος μου, τοῦ εἶπε. Θὰ τοῦ δώσῃς αὐτὸ τὸ χαρτάκι, ἀλλὰ δὲ θέλω νὰ σὲ δῇ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ τὸν συνοδεύουν. Ἂν σοῦ δώσῃ ἀπάντησι, θὰ μοῦ τὴ φέρῃς μὲ τρόπο κι' ἐγὼ θὰ σοῦ δίνω κάθε μέρα σοκολάτες. Θὰ τὰ καταφέρῃς;

Ὁ μικρὸς τὰ κατάφερε μιὰ χαρὰ νὰ δώσῃ τὸ σημείωμα στὸ Σουηδὸ βιομήχανο καὶ νὰ πάρῃ τὴν ἀπάντησι, ποὺ ἦταν μόνο μιὰ λέξι ἢ μᾶλλον τ' ὄνομα μιᾶς πόλεως: «Πενεμοῦντε». Μιὰ βδομάδα ἀργότερα, ἑξακόσια ἀγγλικὰ βομβαρδιστικὰ ἔσκαψαν ἀπὸ τὰ θεμέλια της τὴ βάσι ἱπταμένων βομβῶν τοῦ Πενεμοῦντε. Γιὰ πρώτη φορὰ οἱ Γερμανοὶ τὰ σάστισαν. Ὁ Σουηδὸς βιομήχανος, ποὺ τὸν φύλαγαν μὲ χίλια ἄγρυπνα μάτια, δὲν εἶχε ἔρθει σ' ἐπαφὴ μὲ κανένα ξένο. Πῶς λοιπὸν προδόθηκε τὸ μυστικό τους;

Ἴσως ποτὲ ἄλλοτε μιὰ γυναίκα — Γερμανίδα μάλιστα — δὲν τιμήθηκε μὲ τόσες πολλὲς διακρίσεις ἀπὸ τοὺς συμμάχους. Γιατὶ ἡ ὁλοκληρωτικὴ καταστροφὴ τῆς προαναφερομένης βάσεως, ὑπῆρξε μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες τῶν συμμαχικῶν ἀεροπλάνων καὶ συντόμεψε τὸν πόλεμο κατὰ δέκα μῆνες τουλάχιστον, σύμφωνα μὲ τὰ ἐπίσημα ντοκουμέντα. Οἱ Γερμανοὶ ἄρχισαν πιὰ νὰ καταλαβαίνουν ὅτι τὸ παιχνίδι τους ἦταν χαμένο. Τὰ στρατεύματά τους ὑποχωροῦσαν ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα.

—Ὡς πότε θὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὸ τὸ κακό; ἔλεγαν καὶ ξανάλεγαν μεταξύ τους. Ὡς πότε θὰ χάνουμε τὰ παιδιά μας, τ' ἀδέρφια μας, τοὺς ἄντρες μας; Ὡς πότε θὰ καταστρέφωνται τὰ σπίτια μας κι' ἡ περιουσία μας; Τί περιμένουν καὶ δὲ τὸν βγάζουν ἀπὸ τὴ μέση αὐτὸ τὸ παράφρονα;

Μὰ τὰ σχέδια γιὰ τὴν ἐξόντωσί του εἶχαν καταστρωθῇ πρὸ πολλοῦ. Ἔτσι, στὶς 20 Ἰουλίου 1944, ἐνῶ ὁ Χίτλερ εἶχε συμβούλιο μὲ ἀνώτατους ἀξιωματικοὺς στὸ γραφεῖο του στὸ στρατηγεῖο, μιὰ μικρὴ βόμβα ἔσκασε στὸ τραπέζι του. Ὁ Χίτλερ δὲ στεκόταν στὴ θέσι του ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ δὲν ἔπαθε πολλὰ πράγματα. Πολλοὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς συνομιλητές του τραυματίστηκαν σοβαρά, μερικοὶ μάλιστα θανάσιμα. Ἡ βόμβα εἶχε τοποθετηθῇ ἐκεῖ ἀπὸ ἕνα ἀνώτατο ἐπιτελικὸ ἀξιωματικό, ποὺ ὕστερα ἐκτελέστηκε. Συγχρόνως μερικοὶ ἄλλοι ἀνώτατοι ἀξιωματικοὶ στὸ Βερολῖνο, εἶχαν σχεδιάσει νὰ καταλάβουν τὴν ἐξουσία.

Μὲ τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὁ «φύρερ» μπόρεσε νὰ ὀνομάσῃ τὸ Χίμλερ, διοικητὴ τοῦ στρατοῦ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Γερμανίας καὶ νὰ κάνῃ μιὰ «ἐκκαθάρισι» ἀνάμεσα στοὺς ἀνώτατους ἀξιωματικούς. Δυὸ στρατηγοὶ καὶ δυὸ συνταγματάρχες αὐτοκτόνησαν. Ἕνας στρατηγός, δυὸ συνταγματάρχες καὶ ἕνας ἄλλος ἀξιωματικὸς — ὁ ταγματάρχης Κρέστ Μύλλερ — καταδικάστηκαν σὲ θάνατο. Καὶ ἕνας στρατάρχης, πέντε στρατηγοί, δύο συνταγματάρχες — ὁ ἕνας ἦταν ὁ Ἄρθουρ Κέμπ — καὶ πέντε ἄλλοι ἀξιωματικοί, ἀφοῦ ἀποτάχθηκαν ἀπὸ τὸ στρατό, καταδικάστηκαν σὲ ἀπαγχονισμό. Ἐπίσης ἐκτελέστηκαν ἑφτὰ πολίτες, ποὺ ἀνάμεσα τους ἦταν ὁ δρ Ἔμιλ Λόραγκ, ὁ ζαχαροπλάστης Βίλλυ Φάϊτ κι' ἕνας νεαρὸς φοιτητής. Στὶς τσέπες τοῦ τελευταίου βρέθηκαν μερικὲς φωτογραφίες κοριτσιῶν, ποὺ μαζί τους ἦταν κι' ἡ Μαρία Βόλφ. Αὐτὸ φάνηκε ὕποπτο.

—Τί σχέσεις ἔχεις μὲ τὴν ἀνεψιὰ τοῦ δόκτορος Λόραγκ; τὸν ρώτησαν. Πότε γνωρίστηκες μαζί της;

Ὁ φοιτητὴς ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Δὲ θυμᾶμαι, ἀποκρίθηκε. Εἶναι μιὰ μικρὴ κι' εὔθυμη φοιτήτρια καὶ κάναμε μιὰ-δυὸ φορὲς παρέα. Δὲ γνωρίζω τίποτε περισσότερο. Οὔτε κἂν τὸ ἐπίθετό της...

Φυσικὰ ὁ φοιτητὴς ἔλεγε ψέμματα. Τὸ κατάλαβαν αὐτὸ οἱ ἀνακριτές του καὶ πρόσταξαν νὰ συλληφθῇ ἡ νέα. Ὅταν ὅμως ἡ Γκεστάπο πῆγε στὸ σπίτι της, τὸ πουλάκι εἶχε πετάξει. Ἔκαναν ἔρευνα στὸ δωμάτιό της. Βρῆκαν τότε πολλὰ ἀποκόμματα εἰσιτηρίων τῶν τραίνων τοῦ Ἀμβούργου καὶ μερικὰ ὑπεραστικῶν αὐτοκινήτων τοῦ Χάττεν. Μονομιᾶς τότε ἔλαμψε ἡ ἀλήθεια μέσα τους: Ἡ Μαρία ἦταν σύνδεσμος τῆς μυστικῆς ὀργανώσεως, ποὺ ἐπεδίωκε τὴν εἰρήνη τῆς Γερμανίας. Ἡ φοιτήτρια μὲ τὸ καταπληκτικὸ θάρρος εἶχε κατορθώσει νὰ ἐξαφανιστῇ. Τρεῖς βδομάδες ἀργότερα ὁ Χίλρος, ὁ Σουηδὸς δηλαδὴ ἀρχηγὸς τῶν ἁλιευτικῶν, τὴν ἔπαιρνε κρυφὰ στὴν πατρίδα του, γιὰ νὰ τὴ σώσῃ ἀπὸ τ' ἁρπαχτικὰ νύχια τοῦ χάρου.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐδῶ ὅτι, ἐνῶ οἱ σύμμαχοι τιμοῦσαν μὲ ἀπανωτὲς διακρίσεις τὴ Μαρία Βόλφ, οἱ συμπατριῶτες της τὴν κήρυξαν δοσίλογο. Μετὰ τὸν πόλεμο θέλησαν νὰ τὴ δικάσουν ὡς συνεργάτιδα μὲ τὸν ἐχθρό. Ἡ κατηγορία ὅμως δὲν εὐσταθοῦσε, γιατὶ ἡ Γερμανία ἦταν ἡττημένη. Μπῆκαν ἄλλωστε στὴ μέση οἱ Ἀγγλοαμερικανοὶ κι' ἔβαλαν τὰ πράγματα στὴ θέσι τους.

Σήμερα εἶναι παντρεμένη μ' ἕνα Δανὸ διπλωμάτη τοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν καὶ βρίσκεται ἐγκατεστημένη μαζί του στὴν Οὐάσιγκτων...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Σύντ Τσάρρις - Τόνι Μάρτιν

Ἕνα εὐτυχισμένο καλλιτεχνικὸ ζευγάρι τοῦ Χόλλυγουντ

Ἡ ΔΙΚΗ τοῦ σκανδαλοθηρικοῦ περιοδικοῦ «Κονφιντένσιαλ» καὶ οἱ συνταρακτικὲς ἀποκαλύψεις γύρω ἀπὸ γνωστὰ ὀνόματα ἀστέρων τοῦ Χόλλυγουντ, ἀπέδειξαν, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, τὸ ὅτι λίγα ἀπὸ τὰ καλλιτεχνικὰ ζευγάρια, περνοῦν μιὰ πραγματικὰ ὑποδειγματικὴ ζωὴ καὶ εἶναι στ' ἀλήθεια εὐτυχισμένα.

Ἕνα ἀπὸ τὰ ζευγάρια αὐτὰ εἶναι ἡ γνωστὴ χορεύτρια καὶ στὰρ Σὺντ Τσάρρις καὶ ὁ ἄνδρας της Τόνι Μάρτιν, ἐπίσης ἠθοποιὸς καὶ γνωστὸς τραγουδιστής. Παντρεμένοι ἀπὸ τὸ 1948 ὕστερα ἀπὸ λιγόμηνο φλογερὸ ρομάντσο, ζοῦν ἀπὸ τότε ἁρμονικά, χωρὶς ποτὲ ἕνα σύννεφο νὰ σκιάση τὴ συζυγικὴ ζωή τους. Οὔτε ὕποπτοι διαφημιστικοὶ θόρυβοι, οὔτε συμμετοχὴ σὲ σκάνδαλα, οὔτε κρυφὰ ξεπορτίσματα καὶ τῶν δύο συζύγων, οὔτε, τέλος, συχνὰ πάρτυ καὶ γιορτὲς στὴ βίλλα τους.

Κι' ὅμως, ἦρθε μιὰ μέρα, πρὶν τρία χρόνια, ποὺ τὸ ἰδανικὸ αὐτὸ ζευγάρι παρὰ λίγο νὰ χωρίση, ἐξ αἰτίας τοῦ «Κονφιντένσιαλ». Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ Σὺντ Τσάρρις μὲ τὰ ὡραιότερα πόδια τοῦ κόσμου, πρωταγωνιστοῦσε στὸ μουσικοχορευτικὸ φίλμ «Ραντεβοὺ στὸ Λὰς Βέγκας», μὲ συμπρωταγωνιστὴ τὸν Ντὰν Νταίλεϋ. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στὸ σκανδαλοθηρικὸ περιοδικὸ νὰ ἀσχοληθῆ γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὴ Σὺντ καὶ ν' ἀφιερώση τρεῖς σελίδες γεμᾶτες ὑπονοούμενα γιὰ τὸν «ἄτυχο» Τόνι Μάρτιν, τὸν «τυχερὸ» Ντὰν Νταίλεϋ καὶ τὴν «προθυμία» τῆς ἴδιας νὰ «τρελλαίνεται γιὰ «ἐξωσπιτικὲς περιπέτειες». Ἦταν ἕνα δημοσίευμα ποὺ ἀπέβλεπε νὰ φέρη ψυχρότητα στὶς σχέσεις τῶν δύο συζύγων, μὲ ἀπώτερο ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὸ χωρισμὸ καὶ τὸ διαζύγιο.

Ὁ Τόνι Μάρτιν, ὅμως, μόλις τὸ διάβασε, ἐγκατέλειψε κάθε ἄλλη δουλειά του καὶ παίρνοντας τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο, ἔφτασε στὴ Ν. Ὑόρκη, ὅπου ἦταν τὰ κεντρικὰ γραφεῖα τοῦ περιοδικοῦ. Μπῆκε μέσα σὰ θύελλα καί, φτάνοντας μπροστὰ στὸν ἰδιοκτήτη καὶ διευθυντὴ Ρόμπερτ Χάρισσον, ἄρχισε νὰ τοῦ καταφέρνη στὸ πρόσωπο βροχὴ ἀπὸ γροθιὲς τύπου «κάου-μπόϋ». Ἔπειτα, ὅταν τὸν εἶδε νὰ πέφτη μισολιπόθυμος σὲ μιὰ πολυθρόνα, τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε χαμογελῶντας:

— Εἶμαι ὁ Τόνι Μάρτιν, ὁ σύζυγος τῆς Σὺντ Τσάρρις γιὰ τὴν ὁποία ἔγραψες στὸ περιοδικό σου ἕνα ἄρθρο γεμᾶτο ψέματα καὶ κακοήθειες. Ἐπειδή, λοιπόν, ἔχω στοιχεῖα, ποὺ ἀποδεικνύουν τὴν ἀθωότητά της, σὲ προειδοποιῶ, ὅτι κάθε φορά, ποὺ θὰ ἀσχολῆσαι μὲ τὴ γυναῖκα μου, θὰ ἔρχωμαι καὶ θὰ σοῦ δίνω ἕνα γερὸ ξύλο...

Τὸ ξυλοφόρτωμα αὐτὸ τοῦ Χάρισσον λένε, ὅτι ἦταν τὸ πρῶτο ποὺ ὑπέστη ἀπὸ δυσφημισθέντα σύζυγο μιᾶς στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ. Ἀπὸ τότε ὁ Χάρισσον πῆρε τὰ μέτρα του. Ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἄρχισε νὰ «κοσκινίζη» πολὺ τὶς διάφορες πληροφορίες ποὺ ἀγόραζε καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη προσέλαβε πλῆθος ἀπὸ ἰδιωτικοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ σωματοφύλακες, γιὰ νὰ τὸν προστατεύουν ἀπὸ «δυσάρεστες περιπέτειες» σὰν αὐτὴ μὲ τὸν Μάρτιν. Ὅσο γιὰ τὴ Σύντ, ὄχι μόνο δὲν ἔγραψε τίποτα πιὰ γι' αὐτήν, ἀλλὰ στὸ ἑπόμενο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ του, ἔσπευσε νὰ δηλώση, ὅτι σχετικὰ μὲ τὸ «σκάνδαλο» Τσάρρις-Νταίλεϋ ὅλοι εἶχαν πέσει θύματα κάποιου εὐφάνταστου μικρορεπόρτερ, ποὺ περιέγραψε ἀνύπαρκτα σκάνδαλα!...

Ἀπὸ τότε, ἡ ἀγάπη τοῦ Τόνι γιὰ τὴ Σύντ, ἔγινε ἀκόμη πιὸ μεγάλη. Ἡ περιπέτεια αὐτὴ ἦταν ἕνα κακὸ ὄνειρο, ποὺ εἶχε περάσει, χωρὶς νὰ ἀφίση καμμιὰ δυσάρεστη συνέπεια. Περισσότερο ἀγαπημένοι ἡ Σὺντ καὶ ὁ Τόνι, συνεχίζουν τὴ συζυγική τους ζωὴ καὶ μιὰ λαμπρὴ κινηματογραφικὴ καρριέρα γεμάτη ἐπιτυχίες.

Ἡ Σὺντ καὶ ὁ Τόνι σήμερα εἶναι ἀδύνατο νὰ ζήσουν πολὺν καιρὸ μακρυὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Χαρακτηριστικά, ἀναφέρουν τὸ ἑξῆς γεγονός: Ἐφέτος τὸ Μάϊο, ὁ Τόνι πῆρε μιὰ εὐνοϊκὴ πρότασι ἀπὸ ἀγγλικὰ στούντιο νὰ πάη στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ πρωταγωνιστήση μὲ τὴ γνωστὴ χορεύτρια καὶ στὰρ Βέρα Ἔλλεν στὸ μουσικοχορευτικὸ φίλμ «Μικρὴ χωριατοπούλα». Παρ' ὅλο, λοιπόν, ποὺ ἡ γυναίκα του, τὴν ἴδια ἐποχή, ἦταν ἀπασχολημένη στὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ γιὰ τὸ γύρισμα τῆς μουσικοχορευτικῆς ταινίας «Ἡ ὡραία τῆς Μόσχας», τὸ σενάριο τῆς ὁποίας εἶναι διασκευὴ ἀπὸ τὸ γνωστὸ φίλμ «Νινότσκα» τῆς Γκρέτα Γκάρμπο, ὁ Τόνι τὰ κατάφερε νὰ τῆς δώσουν ἄδεια δυὸ ἑβδομάδων γιὰ νὰ ταξιδέψη μαζί του στὸ Λονδῖνο. Πραγματικά, λίγες ὧρες ἀργότερα, ὁ Τόνι, ἡ Σύντ, ὁ γυιός τους Τόνι ὁ νεώτερος, 8 ἐτῶν, ὁ ἄλλος τους γυιὸς ὁ Νίκυ, 15 ἐτῶν, ἀπὸ τὸν πρῶτο γάμο τῆς Σὺντ μὲ τὸν χορευτὴ καὶ χορογράφο Νίκο Τσάρρις, καὶ ὁ ἀγαπημένος σκύλος τους «Πίνκ», ἐγκατέλειψαν τὴν ὄμορφη βίλλα τους στὸ Μπέβερλυ Χίλλς καὶ ἔφευγαν ἀεροπορικῶς γιὰ τὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα. Ἀλλ' ἡ ἄδεια τῆς Σὺντ πέρασε γρήγορα καὶ ἦρθε ἡ μέρα ποὺ ἐκείνη καὶ τὰ παιδιά τους ἔπρεπε νὰ γυρίσουν πάλι στὴν Ἀμερική. Ὁ ἀποχωρισμός τους ἦταν συγκινητικός... Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα, ἄρχισαν τὰ τηλεφωνήματα. Κάθε βράδυ ὁ Τόνι, ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα, καλοῦσε τὴ Σὺντ στὸ Χόλλυγουντ καὶ κάθε πρωῒ ἡ Σὺντ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ καλοῦσε τὸν Τόνι στὸ Λονδῖνο! Λίγους μῆνες ἀργότερα, οἱ δυὸ σύζυγοι συναντήθηκαν στὸ Παρίσι, χωρὶς τὰ παιδιά τους. Καὶ γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴν ἐννάτη ἐπέτειο τοῦ γάμου τους, ἔκαναν ἕνα μεγάλο τουριστικὸ ταξίδι στὶς κυριώτερες πρωτεύουσες τῆς Εὐρώπης. Πρὸ μηνὸς ἐπέστρεψαν στὸ Χόλλυγουντ, ἀγαπημένοι ὅσο ποτὲ ἄλλοτε.

— Ἡ Σὺντ καὶ ὁ Τόνι, λένε σήμερα γι' αὐτούς, εἶναι τόσο ταιριαστὸ ζευγάρι, ποὺ κανένας Χάρισσον δὲ θὰ μπορέση ποτὲ νὰ τὸ χωρίση!...

Ο. ΠΕΝΝΥ

Ἡ Σὺντ καὶ ὁ Τόνι στὸν κῆπο τῆς βίλλας τους.

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

★ Ἀφοῦ ξετρέλλανε τοὺς Ἀμερικανοὺς καὶ ἐπεσκίασε τὴ Μαίριλυν Μονρόε, ἡ Τζέην Μάνσφιλντ ἦρθε στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ ξετρελλάνη τοὺς Ἄγγλους καὶ τοὺς Γάλλους. Ἰδοὺ μερικοὶ ἀριθμοὶ ποὺ θὰ σᾶς κάνουν νὰ δικαιολογήσετε γιατὶ ἀποκάλεσαν τὴ γόησσα αὐτὴ «Ἔμψυχη ἀτομοβόμβα τῶν Η.Π.Α.». Περίμετρος στήθους: 1 μ. 03, μέση: 45 ἑκατοστά, γοφοί: 98 ἑκατοστά, ὕψος: 1 μ. 78 (καὶ φορεῖ πάντοτε ψηλὰ τακούνια), περιεκτικότης πνευμόνων: 5 λίτρες, σφυγμοί: στὸ λεπτὸ καὶ πίεσις: 13.

Στοὺς Γάλλους ἔκαναν ἐντύπωσι τὰ ἀκόλουθα λόγια τῆς Τζέην Μάνσφιλντ, ποὺ ὅπως θὰ προσέξετε εἶναι ὅλα γεμᾶτα... μετριοφροσύνη. Γιὰ τὴν Μονρόε εἶπε: «Ἐγὼ δὲν ἕρπω, ἀλλὰ βαδίζω κανονικὰ

Ἡ Τζέην Μάνσφιλντ

μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ καὶ τοὺς ὤμους πίσω, οἱ δὲ γοφοί μου ὑπακούουν ἁπλῶς στὶς κινήσεις μου».

Γιὰ τὸ γάμο: «Δὲ θέλω οὔτε Τζὸ ντὶ Μάτζιο, οὔτε Ἄρθουρ Μίλλερ στὴ ζωή μου».

Γιὰ τὸ Χόλλυγουντ: «Εἶναι μιὰ πόλι μικροαστῶν. Δὲ βρίσκει πιὰ κανεὶς ἐκεῖ παρὰ μονάχα παντρεμένα ζευγάρια, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε ὁ κόσμος ὁλόκληρος νὰ πιστεύη πὼς κατοικεῖται ἀπὸ σαγηνευτικὲς καὶ ἀπρόσιτες ὑπάρξεις». (Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ προσέθετε «σὰν ἐμένα»). Γιὰ τοὺς ἄντρες: «Μιὰ γυναῖκα πρέπει νὰ εἶναι χαδιάρα σὰν γατούλα καὶ στοὺς τρόπους καὶ στὴ φωνή. Ὅποια τὸ κατορθώση αὐτό, θὰ ἔχη ὅλους τοὺς ἄντρες στὰ πόδια της, δηλαδὴ τὸν κόσμο ὁλόκληρο!»

Γιὰ τὸν ἑαυτό της: «θὰ γίνω πολὺ πιὸ μεγάλη καλλιτέχνις ἀπὸ τὴν Τζὴν Χάρλοου καὶ τὴ Μαίριλυν Μονρόε. Μὲ τὴ φωνή μου μπορῶ νὰ ξετρελλάνω ἀκόμα κι' ἕνα γέρο ἑκατὸ χρόνων. Δίνω στὸν κόσμο νὰ καταλάβη τί ἦταν τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα».

Ὁ μεγάλος καϋμὸς τῆς Τζέην εἶναι ὅτι δὲ μπορεῖ οὔτε ν' ἀγκαλιάση, οὔτε νὰ χορέψη μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν «Μίστερ Ἀμέρικα 1957», Μίκυ Χάργκιταϋ. Ὁ Μίκυ ἔχει περίμετρο στήθους 1 μ. 35. Ὅταν ὑπολογήσετε λοιπὸν καὶ τὸ στῆθος τῆς Τζέην, θὰ καταλάβετε γιατὶ δὲ μποροῦν ν' ἀγκαλιαστοῦν οἱ δυὸ αὐτοὶ ἐρωτευμένοι, ποὺ ἔχουν μάλιστα καὶ πολὺ κοντὰ χέρια.

★ Ὁ Μάρλον Μπράντο ἔβγαλε τὸ δεξιὸ ὦμο του κατὰ τὸ γύρισμα μιᾶς σκηνῆς τοῦ φίλμ «Νεαροὶ λέοντες». Ὁ διάσημος καλλιτέχνης ἀρνήθηκε νὰ ἐπιτρέψη νὰ τὸν ντουμπλάρουν γιὰ τὸ γύρισμα μιᾶς ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνης σκηνῆς καὶ τώρα θὰ ὑποχρεωθῆ νὰ κρατήση γιὰ μερικὲς ἑβδομάδες τὸ χέρι του στὸ γύψο. Τὸ γύρισμα τοῦ ἔργου θὰ διακοπῆ ἀναγκαστικὰ γιὰ νὰ ξαναρχίση σ' ἕνα μῆνα.

★ Ὁ νέος Ταρζὰν τοῦ Χόλλυγουντ Γκόρντον Σκὼτ εἶναι ἀπὸ τὴν περασμένη βδομάδα πατέρας ἑνὸς χαριτωμένου μπέμπη.

★ Ὁ Ρῶσος συγγραφεὺς Γιοῦρι Κροτκὼφ πρότεινε ἐξ ὀνόματος Ρώσων παραγωγῶν, στὸν Ἀμερικανὸ παραγωγὸ Μάϊκ Τὸντ (σύζυγο τῆς Ἐλίζαμπετ Ταίηλορ) νὰ γυριστῆ μιὰ ρωσο-ἀμερικανικὴ ταινία μὲ θέμα τὸν πόλεμο μεταξὺ Βορείων καὶ Νοτίων στὶς Ἡν. Πολιτεῖες.

★ Ὕστερα ἀπὸ μιὰ περίοδο τρομακτικῆς κρίσεως, ὁ μεγάλος βρεταννικὸς κινηματογραφικὸς ὀργανισμὸς «Τζ. Ἄρθουρ Ράνκ» βλέπει νὰ ἀνατέλλουν καλύτερες μέρες. Κατὰ τὴν περίοδο 1956—57 κατώρθωσε νὰ πραγματοποιήση κέρδη ἀνερχόμενα σὲ 7.849.365 λίρες. Δυστυχῶς ὅμως κατὰ τὸ ἴδιο αὐτὸ χρονικὸ διάστημα ἔκλεισαν ἄλλες 221 κινηματογραφικὲς αἴθουσες σ' ὁλόκληρη τὴν αὐτοκρατορία.

★ Ὁ Ρὰφ Βαλλόνε ἐγκαταλείπει προσωρινὰ τὰ στούντιο γιὰ νὰ παίξη σ' ἕνα παρισινὸ θέατρο τὸ ἔργο τοῦ Ἄρθουρ Μίλλερ «Ψηλὰ ἀπὸ τὴ γέφυρα» μὲ παρτεναὶρ τὴ Μυλὲν Ντομονζό.

★ Τὸ προσεχὲς ἔργο, στὸ ὁποῖο θὰ πρωταγωνιστήση ἡ Μπριζὶτ Μπαρντό, θὰ εἶναι «Ἡ γυναῖκα καὶ τὸ νευρόσπαστο» τοῦ Πιὲρ Λουΐ.

★ Σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο ὑπάρχουν μόνο 30 αἴθουσες ἐφοδιασμένες μὲ τὶς ἀπαραίτητες ἐγκαταστάσεις γιὰ τὴν προβολὴ ταινιῶν γυρισμένων μὲ τὸ σύστημα «Σινέραμα». Μέχρι σήμερα ἔχουν γυριστῆ μονάχα τρία ἔργα μὲ τὸ σύστημα αὐτὸ καὶ πραγματοποίησαν εἰσπράξεις ἀνερχόμενες σὲ 60 ἑκατομμύρια δολλάρια. Ἀπὸ τὸ ποσὸ αὐτό, μόνο τὰ 5 ἑκατομμύρια δολλάρια εἰσεπράχθησαν ἔξω τῶν Ἡν. Πολιτειῶν.

★ Ἡ Ρόμμυ Σνάϊντερ ποὺ ἔγινε διάσημη μὲ τὰ φίλμ τῆς σειρᾶς «Σίσσυ», βρίσκεται τώρα στὴ Ρώμη γιὰ νὰ γυρίση μαζὶ μὲ τὸν Ἰταλὸ τραγουδιστὴ Κλώντιο Βίλλα τὸ φίλμ «Τὸ μονοπάτι τοῦ οὐρανοῦ».

★ Ὁ Ἰταλὸς σκηνοθέτης Αὔγουστος Τζενίνα, ἕνας ἀπὸ τοὺς πρωτοπόρους τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου, πέθανε πρὸ ἡμερῶν στὴ Ρώμη. Γύρισε τὰ πρῶτα του φίλμ τὴν ἐποχὴ τοῦ βωβοῦ καὶ τελευταῖα ἀνέπτυξε δρᾶσι τόσο στὰ ἰταλικὰ ὅσο καὶ στὰ γαλλικὰ στούντιο. Κατὰ τὸν πόλεμο ὁ Τζενίνα γύρισε δυὸ προπαγανδιστικὰ φίλμ: «Ἡ πολιορκία τοῦ Ἀλκαζάρ» καὶ «Βεγγάζη». Οἱ δυὸ τελευταῖες δημιουργίες του ἦσαν «Ἡ κόρη τῶν βάλτων». (Ἡ ζωὴ τῆς Μαρίας Γκορέττι) καὶ «Φροῦ-Φροῦ» μὲ τὴν Ντανὺ Ρομπέν.

★ Ὁ Τοτὸ καὶ ὁ Παμπλίτο Κάλβο θὰ εἶναι οἱ πρωταγωνισταὶ τοῦ φίλμ «Τοτὸ καὶ Μαρσελίνο».

★ Θέλετε νὰ μάθετε μὲ τί αὐτοκίνητο κυκλοφοροῦν οἱ Γάλλοι ἠθοποιοί; Αὐτὸ ἰσχύει βέβαια γιὰ τὴν παροῦσα στιγμή, γιατὶ δὲν ἀποκλείεται ν' ἀλλάξουν σύντομα γοῦστο καὶ... αὐτοκίνητο. Ὅπως θὰ προσέξετε, δὲν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν δυό.

Ντωφὶν (Ρενώ): Πιὲρ Μπρασσέρ, Ἀντρὲ Κλαβώ, Φρανσουὰζ Κριστόφ, Σουζὺ Ντελαίρ, Μισελὶν Πρέλ, Μαντελὲν Ρενώ, Σιμὸν Ρενάν, Κλὼντ Ζενιά.

Ἀρὸντ (Σίμκα): Φρανσουὰζ Ἀρνούλ, Μπριζὶτ Μπαρντό, Μαρτὶν Καρόλ, Ἀννὺ Κορντύ, Νικὸλ Κουρσέλ, Σοφὶ Ντεμαρέ, Μαρίνα Βλαντύ, Ἐλίνα Λαμπουρντέτ.

D. S. 19 (Σιτροέν): Μπουρβίλ, Μωρὶς Σεβαλιέ, Ζὰκ Ντυμενίλ, Ζὰν Παρεντές, Ζερὰρ Φιλίπ, Φερνὰν Ρεϋνώ, Λὶν Ρενώ, Ραιϋμὸν Ρουλώ, Σάρλ Τρενέ.

Μερσεντές: Ἰβὰν Ντενύ, Φερνὰν Γκραβεϋ, Πιὲρ Ντυντάν, Ρομπὲρ Λαμουρέ, Ὑβ Μοντάν, Ζὰν Σερβαί.

Πακάρ: Πιὲρ Μπρασσέρ, Ζὰν Μαραί.

403 Πεζώ: Μπερνὰρ Μπλιέ, Φερνὰν Λεντού.

Φόρντ: Ζὰν-Πιὲρ Ὠμόν, Ἔντυ Κωνσταντίν, Σουζὺ Ντελαίρ, Ζυλιὲτ Γκρεκό, Πιὲρ Λαρκέ, Φερνὰν Ρεϋνώ, Ζὼρζ Οὔλμερ.

Φίατ 1110: Φρανσουὰ Περιέ.

Λάντσια: Ἀνρὺ Βιτάλ.

Ἄλφα Ρομέο: Μισὲλ Ὠκλαίρ, Μπέλλα Ντάρβι.

Μπιουΐκ: Τίνο Ρόσσι, Ἀντρὲ Κλαβώ.

Κάντιλλακ: Σάρλ Μπουαγιέ, Λουΐς Μαριανό.

Σεβρολέτ: Ζὰν-Λουΐ Μπαρρώ, Πιὲρ Μπλανσάρ, Σοφὶ Ντεμαρέ, Ζὼρζ Γκεταρύ.

Κράϋσλερ: Μπερνὰρ Μπλιέ, Ἀντρὲ Ντασσαρύ, Λὶν Ρενώ.

Ντὲ Σότο: Ντανιὲλ Ζελέν.

Σιτροὲν 2 ἵππων: Ἀνναμπέλλα, Ντανὺ Ρομπέν.

Σιτροὲν 4 ἵππων: Ζιλμπὲρ Μπεκώ, Μυλὲν Ντεμονζό, Μισὲλ Μοργκάν.

Βερσάϊγ: Ζὰν Γκαμπέν, Γκαμπὺ Μορλαί.

Νάς: Μισὲλ Σιμόν.

Ὄπελ: Ἀντρὲ Λυγκέ.

Τζάγκουαρ: Πὼλ Μερίς, Ζὰν-Κλὼντ Πασκάλ.

Ὀλντσμομπίλ: Ζιλμπὲρ Μπεκώ, Πιὲρ Φρεναί, Ζενεβιὲβ Πάζ.

★ Ἐνῶ στὸ Λονδῖνο ἔσκασε σὰν βόμβα ἡ εἴδησι τοῦ διαζυγίου τῆς Μπελίντα Λῆ καὶ τοῦ φωτογράφου Πὼλ Λούκας, ποὺ ἐθεωρεῖτο τὸ πιὸ εὐτυχισμένο καὶ ἀγαπημένο ζευγάρι τοῦ ἀγγλικοῦ κινηματογράφου, ἀπὸ τὴ Ρώμη μᾶς ἔρχεται ἡ εἴδησις ὅτι ἡ στὰρ εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὸν Ἰταλὸ συνάδελφό της Μάσσιμο Τζιρόττι. Ὁ τελευταῖος εἶναι παρτεναὶρ τῆς στὰρ στὸ ἔργο «Ἀφροδίτη», ποὺ γυρίζεται τώρα στὰ ἰταλικὰ στούντιο ἀπὸ τὸν Τουργιάνσκυ. Στὸ φίλμ, ὁ Τζιρόττι ὑποδύεται τὸν Πραξιτέλη καὶ ἡ Μπελίντα Λῆ (Ἀφροδίτη) τὸν ἐγκαταλείπει γιὰ ν' ἀκολουθήση ἕνα γενναῖο Μακεδόνα στρατιώτη (Ζὰκ Σερνάς), τὸν ὁποῖο ἀνακαλύπτει τραυματισμένο καὶ ἀναίσθητο σὲ μιὰ ἀμμουδιά.

★ Ὁ Φρὲντ Ἄσταιρ θὰ εἶναι ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ φίλμ «Χώρα θαυμάτων», τὴ μουσικὴ τοῦ ὁποίου συνθέτει τώρα ὁ Κὸλ Πόρτερ.

★ Ὁ Βίκτωρ Μάτιουρ,

Ὁ Φρὲντ Ἄσταιρ

δήλωσε ὅτι δὲ σκοπεύει νὰ ξαναπαντρευτῆ κι' ὅμως κάποια Τζόϋ Οὔρβικ παίζει τώρα ἕνα σημαντικὸ ρόλο στὴ ζωή του. Ὁ Βὶκ ὅμως δικαίως διστάζει, γιατὶ πληρώνει ἀκριβὰ τὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξε ἡ τελευταία κυρία Μάτιουρ, ἡ ὁποία εἰσπράττει μιὰ διατροφὴ 600.000 δολλαρίων ἐτησίως.

★ Ἐνῶ ἡ Κὶμ Νόβακ βρισκόταν στὴν Εὐρώπη, κάποιος ἄγνωστος ἐγκαταστάθηκε στὸ κομψὸ σπιτάκι ποὺ ἔχει ἡ στὰρ στὸ Μαλιμποῦ. Ὅπως δήλωσε ὁ ἴδιος, εἶναι ἕνας φανατικὸς θαυμαστὴς τῆς Κίμ. Καὶ πράγματι δὲν ἄγγιξε τίποτε μέσα στὸ σπίτι κατὰ τὴ διάρκεια τῆς σύντομης παραμονῆς του. Ἀρκέστηκε μονάχα νὰ κοιμηθῆ στὸ κρεββάτι τῆς Κὶμ καὶ ὅταν ἡ ἀστυνομία ἦρθε νὰ τὸν πάρη, τὸν βρῆκε νὰ φορῆ ἕνα νυχτικὸ τοῦ εἰδώλου του.

★ Ὁ Μάριο Λάντσα, ποὺ γύρισε στὴν Ἰταλία τὸ φίλμ «Οἱ ἑπτὰ λόφοι τῆς Ρώμης», ἀδυνάτισε τόσο πολύ, ὥστε ὑποχρεώθηκε νὰ ξαναγυρίση μερικὲς ἀπὸ τὶς πρῶτες σκηνὲς τοῦ ἔργου, γιατὶ ἦταν ἀγνώριστος.

★ Τὸ ζεῦγος Τζὰκ Πάλλανς ἔφτασε κι' αὐτὸ μὲ τὴ σειρά του μπροστὰ στὸ δικαστήριο, ζητῶντας διαζύγιο. Ἡ γυναῖκα τοῦ Τζάκ, Βιρτζίνια, τὸν κατηγορεῖ ὄχι μόνο γιὰ συχνὴ μέθη, ἀλλὰ καὶ γιὰ τακτικὲς παράνομες σχέσεις. «Εἶναι ἀφάνταστα ἀπότομος—εἶπε στὸ δικαστή. Πολλὲς φορὲς μοῦ προκαλοῦσε τρόμο».

★ Ἡ Βίβιαν Λῆ, δὲν κατώρθωσε νὰ σώση τὸ περίφημο θέατρο «Σαὶν Τζέημς». Τὰ χρήματα ποὺ συγκέντρωσε ἦσαν πολὺ λιγώτερα ἀπ' αὐτὰ ποὺ προσέφερε μιὰ οἰκοδομικὴ ἐπιχείρησις κι' ἔτσι σὲ τρεῖς μῆνες τὸ θέατρο θὰ κατεδαφιστῆ γιὰ νὰ ἀνεγερθῆ στὴ θέσι του ἕνα πανύψηλο οἰκοδόμημα μὲ γραφεῖα καὶ καταστήματα. Τώρα ἡ Βίβιαν Λῆ, σχεδιάζει νὰ χτίση ἕνα καινούργιο θέατρο «Σαὶν Τζέημς», πολὺ κοντὰ στὸ παλαιό. Τὸ ὡραῖο αὐτὸ σχέδιο ἀπαιτεῖ ὅμως πολλὰ χρήματα, ποὺ εἶναι κάπως δύσκολο νὰ συγκεντρωθοῦν.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

— Μπαμπᾶ!... Ἡ μαμᾶ ζητάει τὸ ψάρι ποὺ ἀγόρασε γιὰ νὰ τὸ τηγανίση!...

'Αριστουργηματικὸ ἱστορικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ 'Αλεξ. Δουμᾶ

ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἕνα καινούργιο σκάνδαλο ξεσπάει σὲ λίγο. Ὁ κόμης τοῦ 'Αρτουᾶ, ὁ Σαρνὺ καὶ ὁ Φίλιππος ντὲ Ταβερνὲ ἰσχυρίζονται ὅτι εἶδαν τὴ βασίλισσα στὸ χορὸ τῆς Ὀπερας. Ἡ Μαρία—'Αντουανέττα προσπαθεῖ νὰ πείση ὅλους ὅτι δὲν εἶχε φύγει ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τὸ βράδυ τοῦ χοροῦ καὶ ὁ βασιλιᾶς Λουδοβῖκος 16ος ἐπιβεβαιώνει τὰ λόγια της. Ὁ Σαρνύ, φεύγοντας ἀπὸ τὰ διαμερίσματα τῆς βασίλισσας, σωριάζεται λιπόθυμος στὸν προθάλαμο. 'Εκείνη τὴ στιγμή, ἡ Μαρία—'Αντουανέττα κι' ἡ 'Αδριανὴ ντὲ Ταβερνὲ καταλαβαίνουν γιὰ πρώτη φορὰ πὼς εἶναι ἀντίζηλες. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας Κρόσν πληροφορεῖ σὲ λίγο τὴ βασίλισσα ὅτι ὁ Σαρνὺ εἶχε πληγωθῆ σὲ μονομαχία.

26ον — Μὲ τὸν κύριο ντὲ Ταβερνέ! φώναξε ἡ Βασίλισσα, ποὺ τὰ μάτια της ἔλαμψαν ἀπὸ ὀργή.

— Μὲ τὸν ἀδελφό μου! ψιθύρισε ἔκπληκτη ἡ 'Αδριανή.

— Ναί, εἶπε ὁ Κρόσν. Νομίζω, ὅτι ὁ κόμης ντὲ Σαρνὺ μονομάχησε μὲ τὸ Φίλιππο ντὲ Ταβερνέ.

Ἡ Βασίλισσα χτύπησε νευρικὰ τὰ χέρια της, τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο, ὅπως ἔκανε ὅταν ἦταν ὠργισμένη.

— Αὐτὸ εἶναι ἀκατανόητο! εἶπε. Αὐτὸς ὁ νέος, ἐπειδὴ πολέμησε στὴν 'Αμερικὴ μὲ τὸν Λαφαγιέτ, νομίζει πὼς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ξαναφέρη στὴν αὐλή μου τὰ ἤθη τοῦ δεκάτου ἕκτου αἰῶνα;... Ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι!... 'Αδριανή, τὸ ἤξερες, ὅτι ὁ ἀδελφός σου μονομάχησε;

— Μόλις τώρα τὸ ἔμαθα, κυρία, ἀπάντησε ἡ νέα.

— Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο μονομάχησαν; ρώτησε ἡ Βασίλισσα.

Ἡ 'Αδριανὴ εἶχε γίνει κατακίτρινη ἀπὸ ὀργή.

— Ἔπρεπε νὰ ζητήσωμε νὰ τὸ μάθωμε ἀπὸ τὸν κύριο ντὲ Σαρνύ, εἶπε.

— Δὲ θέλω νὰ μάθω τί ἔκαμε ὁ κύριος ντὲ Σαρνύ, ἀλλὰ τί ἔκαμε ὁ κύριος ντὲ Ταβερνέ, ἀπάντησε ἡ Βασίλισσα μὲ προκλητικὸ ὕφος.

— Ἂν ὁ ἀδελφός μου μονομάχησε, δὲ μπορεῖ νὰ τὸ ἔκαμε παρὰ γιὰ νὰ ἐξυπηρετήση τὴ μεγαλειότητά σας, εἶπε ἡ 'Αδριανή, τονίζοντας κάθε μιὰ ἀπὸ τὶς λέξεις της.

— Θέλετε νὰ πῆτε, δεσποινίς, ὅτι ὁ κόμης ντὲ Σαρνὺ δὲ μονομάχησε γιὰ νὰ μὲ ἐξυπηρετήση; ρώτησε ἡ Βασίλισσα μὲ τὸ ἴδιο προκλητικὸ ὕφος.

— Ἡ μεγαλειότης σας θὰ μοῦ ἐπιτρέψη νὰ τῆς πῶ, ὅτι μίλησα μόνο γιὰ τὸν ἀδελφό μου καὶ γιὰ κανένα ἄλλον, ἀπάντησε ἡ 'Αδριανὴ μὲ ἀξιοπρέπεια.

Ἡ Μαρία-'Αντουανέττα προσπάθησε νὰ ἠρεμήση. Σηκώθηκε ἀπὸ τὸν καναπέ, ἔκαμε ἕνα γῦρο στὸ δωμάτιο, προσποιήθηκε, ὅτι κυτταζόταν στὸν καθρέφτη, πῆρε ἀπὸ ἕνα τραπεζάκι κάποιο βιβλίο, τὸ ξεφύλλισε κι' ἔπειτα τὸ ξανάβαλε στὴ θέσι ὅπου ἦταν καὶ πρίν.

— Εὐχαριστῶ, κύριε ντὲ Κρόσν, εἶπε, ξαναγυρίζοντας στὸν καναπέ. Μ' ἐπείσατε, ὅτι οἱ ὑπηρεσίες σας λειτουργοῦν κανονικά. Ἤμουνα ζαλισμένη ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀντιφατικὲς πληροφορίες καὶ φοβᾶμαι πὼς παραφέρθηκα... Σᾶς παρακαλῶ τώρα νὰ φροντίσετε νὰ ἐξακριβώσετε ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ γυναίκα ποὺ μοῦ μοιάζει.

Τοῦ ἔδωσε κατόπιν τὸ χέρι της, ποὺ ἐκεῖνος ἔφερε μὲ σεβασμὸ στὰ χείλη του.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἔφυγε ἀμέσως. Ἡ βασιλικὴ αὐτὴ ἀκρόασι τὸν εἶχε κάμει νὰ μάθη μερικὰ πράγματα ποὺ εἶναι πιθανὸν ὅ,τι διαφορετικά, θὰ τὰ ἀγνοοῦσε.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησί του, ἡ 'Αδριανὴ ζήτησε τὴν ἄδεια ν' ἀποσυρθῆ.

Ἡ Βασίλισσα δὲν ἔκαμε καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν κρατήση.

Κι' ἡ κόμησσα ντὲ Λαμὸτ εἶχε σηκωθῆ ἐπίσης. Ὑποκλίθηκε μπροστὰ στὴ Βασίλισσα κι' ἦταν ἕτοιμη νὰ φύγη, ὅταν ἡ κυρία ντὲ Μιζερὺ μπῆκε στὸ δωμάτιο.

— Ἡ μεγαλειότης σας εἶχε ὁρίσει ἀκρόασι στοὺς κυρίους Μπέχμερ καὶ Μποσάνζ, εἶπε.

— Ἄ, ναί, φώναξε ἡ Βασίλισσα. Ἂς περάσουν... Μείνετε, ἀγαπητή μου κόμησσα, πρόσθεσε, γυρίζοντας στὴν 'Ιωάννα. 'Επιθυμῶ νὰ σᾶς συμφιλιώσω τελείως μὲ τὸ Βασιλιᾶ.

Ἄκαρπο διάβημα

— Ἄ, καλημέρα σας, κύριοι... Τί καινούργιο μοῦ φέρνετε;... Σᾶς προειδοποιῶ, ὅτι δὲν ἔχω χρήματα...

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὑποδέχτηκε ἡ Βασίλισσα τοὺς δύο κοσμηματοπῶλες.

Ὁ Μπέχμερ καὶ ὁ Μποσὰνζ εἶχαν φορέσει τὰ καλύτερα ροῦχα τους, γιὰ νὰ παρουσιαστοῦν μπροστά της.

— Κυρία, ἀπάντησε ὁ Μπέχμερ, δὲν ἤρθαμε γιὰ νὰ σᾶς δελεάσωμε μὲ τὰ κοσμήματά μας, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐκτελέσωμε ἕνα καθῆκον...

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Συνέδρια

Ὅλοι, σχεδόν, ἀπὸ καιρὸ
κάποιο Συνέδριο σκαρώνουν
κι' ἐνδιαφέρον ζωηρό,
κατὰ κανόνα, συγκεντρώνουν...
Γιατὶ ἐξέχουσες μορφὲς
καὶ παγκοσμίως φημισμένες,
γνῶμες ἐκφράζουνε σοφὲς
καὶ ὑποδείξεις ἐμπνευσμένες!

★

Λόγῳ, λοιπόν, κι' ἐξ ἀφορμῆς
τῶν Συνεδρίων τῶν ἀπείρων,
εἴδαμε μέχρι τῆς στιγμῆς
συνεδριάσεις μαιευτήρων,
δερματολόγων ἰατρῶν,
ἢ ὅλων τῶν εἰδικοτήτων
κι' ὅλο τὸ χάλι τὸ οἰκτρὸν
τῶν Δήμων καὶ τῶν Κοινοτήτων!

★

Εἴδαμε, ἐπίσης, χημικοὺς
νόθες ἰδέες νὰ γεννᾶνε
καὶ κάτι ἀντιαλκοολικοὺς
«διὰ πυρᾶς» νὰ μᾶς περνᾶνε...
Εἴδαμε, πότες, τελικά,
μετὰ σπουδῆς νὰ συγκαλοῦνται
καὶ ὅσοι μὲ τὰ... (ποινικὰ
τὰ δίκαιά μας ἀσχο- (λοῦνται.

★

Γι' αὐτὸ νομίζω καὶ (θαρρῶ
πὼς ἀπαιτεῖ καὶ τὸ (λαγῆνι
κι' ἕνα γερὸ καὶ σο- (βαρὸ
μπεκροσυνέδριο νὰ (γίνη...
Πρᾶγμα ποὺ ὅλοι (γενικῶς,
πρέπει νὰ τῶβρουν (ἀναγκαῖον,
ἀφοῦ θὰ εἶναι ὁ φα- (κὸς
τῶν «πινικῶν μας (τῶν δικαίων»!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

Καὶ τῆς ἐξήγησε, ὅτι τὸ διαμαντένιο κολλιὲ εἶχε πουληθῆ στὴ Βασίλισσα τῆς Πορτογαλίας.

— 'Επιφυλαχθήκαμε, ὅμως, νὰ κλείσωμε τὴ συμφωνία, προτοῦ ρωτήσωμε γιὰ τελευταία φορὰ τὴ μεγαλειότητά σας, πρόσθεσε. Γιατὶ οὔτε ὁ συνεταῖρος μου, οὔτε ἐγὼ θὰ θέλαμε νὰ φύγη αὐτὸ τὸ κολλιὲ ἀπὸ τὴ Γαλλία.

— Γιὰ νὰ μὴ φύγη ἀπὸ τὴ Γαλλία, θἄπρεπε νὰ ἔχω ἑνάμισυ ἑκατομμύριο λίβρες, εἶπε ἡ Μαρία 'Αντουανέττα. Κι' αὐτὰ τὰ χρήματα δὲν τὰ ἔχω.

— Θὰ ὁμολογήσετε, μεγαλειοτάτη, ὅτι τὰ διαμάντια αὐτὰ ἀξίζουν τὸ ἑνάμισυ ἑκατομμύριο λίβρες ποὺ ζητήσαμε, παρατήρησε ὁ Μπέχμερ.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, εἶπε ἡ Βασίλισσα. Γύρισε ταυτόχρονα στὴν 'Ιωάννα.

— Θὰ ἄξιζε νὰ τὰ δῆτε, κόμησσα, πρόσθεσε. Κρῖμα ποὺ οἱ κύριοι δὲν τὰ ἔφεραν μαζί τους.

— Τὰ ἔχω ἐδῶ, φώναξε ὁ Μποσὰνζ ποὺ δὲν εἶχε ἀνοίξει τὸ στόμα του ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή.

Καὶ ταυτόχρονα ἔβγαλε ἀπὸ τὸ καπέλλο του, ποὺ τὸ κρατοῦσε κάτω ἀπὸ τὴ μασχάλη του, τὸ κουτὶ μὲ τὰ διαμάντια. Ἄνοιξε κατόπιν αὐτὸ τὸ κουτὶ καὶ τὸ ἔβαλε σ' ἕνα τραπεζάκι, σὲ τρόπο ποὺ τὸ φῶς ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ πέφτη πάνω στὸ κολλιέ.

— Τί ὑπέροχα διαμάντια! εἶπε ἡ κόμησσα ντὲ Λαμότ, πλημμυρισμένη ἀπὸ θαυμασμό.

Καὶ πρόσθεσε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή:

— Αὐτὰ τὰ διαμάντια δὲν ταιριάζουν παρὰ μόνο σὲ σᾶς, μεγαλειοτάτη. Θὰ ἦταν κρῖμα νὰ τὰ φορέση μιὰ ἄλλη Βασίλισσα.

— Κι' ὅμως δὲ θὰ τὰ φορέσω, εἶπε ἡ Βασίλισσα, ἀναστενάζοντας.

— Ἡ ἄρνησί σας εἶναι ὁριστική; ρώτησε ὁ Μπέχμερ.

— Νομίζω, ὅτι σᾶς τὸ εἶπα, κύριοι, ἀπάντησε ἡ Βασίλισσα.

Οἱ δυὸ κοσμηματοπῶλες ἀντήλλαξαν μερικὰ λόγια σιγά. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, τὰ χείλη τους μόνο κινήθηκαν. Ἀλλὰ κανένας ἦχος δὲ βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τους. Κι' ὡστόσο, κατάφεραν νὰ συνεννοηθοῦν μεταξύ τους.

— Θὰ δώσωμε στὴ μεγαλειότητά σας τὸν καιρὸ νὰ σκεφτῆ, εἶπε ἔπειτα ὁ Μπέχμερ. Κι' αὔριο ξαναπερνοῦμε.

— Θὰ ἦταν κρῖμα νὰ χάσετε αὐτὸ τὸ κολλιέ, μεγαλειοτάτη, τόλμησε νὰ πῆ ἡ 'Ιωάννα ντὲ Λαμότ.

— Δῶστε μου ἑνάμισυ ἑκατομμύριο λίβρες καὶ τὰ κρατάω ἀπάντησε γελῶντας ἡ Βασίλισσα.

— Ἂν τὶς εἶχα! εἶπε ἡ 'Ιωάννα. Ὤ!... Μιὰ ἰδέα...

— Ἂς ἀκούσωμε τὴν ἰδέα σας, κόμησσα...

— Ὤ, τίποτα, μεγαλειοτάτη... Μιὰ τρελλὴ σκέψι, πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου, ἀλλὰ δὲν ἀξίζει οὔτε τὸν κόπο νὰ σᾶς τὴν πῶ.

— Ἡ μεγαλειότης σας θὰ μᾶς ἐπιτρέψη νὰ ξαναπεράσωμε αὔριο; ρώτησε ὁ Μπέχμερ.

— Θὰ σᾶς δῶ μ' εὐχαρίστησι, ἀπάντησε ἡ Βασίλισσα. Ἀλλὰ δὲ νομίζω πὼς θὰ ἔχωμε νὰ ποῦμε τίποτα.

Οἱ δυὸ κοσμηματοπῶλες ἔκαμαν μιὰ ἐδαφιαία ὑπόκλισι κι' ἔπειτα ἔφυγαν.

Ἡ 'Ιωάννα ντὲ Λαμὸτ πρόσεξε πὼς ἡ Βασίλισσα χτυποῦσε νευρικὰ τὸ πόδι της πάνω στὸ μαξιλαράκι ποὺ βρισκόταν μπροστὰ στὸν καναπέ.

«Ὑποφέρει, σκέφτηκε. Αὐτὰ τὰ διαμάντια τὴν ἔχουν γοητεύσει... Καὶ νομίζω πὼς θἄκανε τὰ πάντα γ' νὰ τ' ἀποχτήση».

Ἡ Βασίλισσα φαινόταν πραγματικὰ ἀπογοητευμένη. Σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της, ἔκαμε μερικὲς βόλτες μέσα στὸ δωμάτιο κι' ἔπειτα σταμάτησε μπροστὰ στὴν 'Ιωάννα.

— Κόμησσα, τῆς εἶπε, φοβᾶμαι, ὅτι ὁ βασιλιᾶς δὲ θἀρθῆ ἐδῶ. Θὰ ἀναβάλωμε, λοιπόν, γιὰ ἄλλη φορὰ τὴ συμφιλίωσί σας.

Ἂν τὴν εἶχε κρατήσει, τὸ εἶχε κάμει μόνο καὶ μόνο γιατὶ ἤθελε νὰ πληγώση τὴν 'Αδριανὴ ντὲ Ταβερνέ. Ἀλλὰ τώρα ἡ συντροφιά της τὴν ἐνωχλοῦσε.

Ἡ 'Ιωάννα σηκώθηκε κι' ἔκαμε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι.

— Θὰ εἶμαι πάντα στὶς διαταγὲς τῆς μεγαλειότητός σας, εἶπε.

— Θὰ φροντίσω γιὰ τὴν ὑπόθεσί σας, πρόσθεσε ἡ Βασίλισσα μὲ καλωσύνη.

Ἡ 'Ιωάννα ὑποκλίθηκε καὶ πάλι κι' ἔπειτα βγῆκε.

«Ἡ Βασίλισσα προσπαθεῖ νὰ φανῆ περήφανη, σκεφτόταν καθὼς περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς αὐλικούς, ποὺ βρίσκονταν στὸν προθάλαμο. Ἀλλ' ἡ γυναίκα ὑποφέρει».

Ἕνα σατανικὸ σχέδιο

Ἡ διαδρομὴ ἦταν μεγάλη ἀπὸ τὶς Βερσαλλίες ὡς τὸ προάστειο τοῦ 'Αγίου 'Αντωνίου. Κι' ἡ 'Ιωάννα εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ σκεφτῆ... Σιγὰ-σιγὰ ἕνα τολμηρὸ σχέδιο ὡρίμαζε μέσα στὸ μυαλό της.

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι της — στὸ σπίτι ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ὁ καρδινάλιος ντὲ Ροάν — ἔγραψε βιαστικὰ ἕνα γράμμα καὶ τὸ ἔδωσε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες της.

— Πρέπει νὰ τὸ πᾶς ἀμέσως στὸ μέγαρο τοῦ καρδιναλίου ντὲ Ροάν, τοῦ εἶπε. Θὰ προσπαθήσης νὰ βρῆς τὸν ἴδιο καὶ θὰ τοῦ τὸ δώσης στὰ χέρια του.

— Ἡ κυρία κόμησσα ἂς μὲ συχωρέση, ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης. Ἀλλ' αὐτὸ ποὺ μὲ διατάσσει νὰ κάμω, εἶναι τὸ εὐκολώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου.. Δὲ θὰ χρειαστῆ νὰ βγῶ καθόλου ἀπὸ τὸ σπίτι...

— Πῶς δὲ θὰ βγῆς ἀπὸ τὸ σπίτι; ἀπόρησε ἡ 'Ιωάννα.

— Πέντε λεπτὰ μετὰ τὸ γυρισμὸ τῆς κυρίας κομήσσης, ἕνα ἀμάξι σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα... Μέσα σ' αὐτὸ βρισκόταν ὁ καρδινάλιος πρίγκηψ ντὲ Ροάν...

— Ὁ καρδινάλιος εἶναι ἐδῶ; φώναξε ἡ 'Ιωάννα.

— Ὁ σεβασμιώτατος περιμένει τὴ στιγμή, ποὺ ἡ κυρία κόμησσα θὰ εὐαρεστηθῆ νὰ τὸν δεχτῆ...

Ἡ 'Ιωάννα γέλασε.

— Πήγαινέ του, λοιπόν, τὸ γράμμα, εἶπε.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ καρδινάλιος ὑποκλινόταν μπροστά της.

— Ἄ, ἀγαπητὴ κόμησσα, γυρίσατε; εἶπε. Μοῦ γινήκατε τόσο ἀπαραίτητη, ποὺ δὲ μπορῶ νὰ κάμω οὔτε στιγμὴ χωρὶς ἐσᾶς... Εἴσαστε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψί σας στὶς Βερσαλλίες;

— Γοητευμένη.

— Καὶ καταφέρατε νὰ δῆτε τὴ Βασίλισσα;

— Μὲ δέχτηκε ἀμέσως μόλις πῆγα.

— Ἄ!... Τῆς μιλήσατε;

— Ἔμεινα τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες κοντά της.

— Τρεῖς ὧρες! εἶπε ὁ καρδινάλιος. Εἴσαστε γόησσα, ἀγαπητή μου 'Ιωάννα... Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ σᾶς ἀντισταθῆ... Εἴπατε πὼς μείνατε τρεῖς ὧρες κοντὰ στὴ Βασίλισσα; Φαίνεται πὼς θὰ εἴχατε νὰ τῆς πῆτε πολὺ ἐνδιαφέροντα πράγματα...

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ Βασίλισσα καταδέχτηκε νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ τὰ ὅσα τῆς εἶπα, ἀπάντησε μὲ μετριοφροσύνη ἡ 'Ιωάννα.

— Τῆς μιλήσατε γιὰ τὴν ὑπόθεσί σας;

— 'Ελάχιστα ἢ καθόλου... Μιλήσαμε γιὰ ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα καί, φυσικά, δὲ παρέλειψα νὰ τῆς κάμω λόγο γιὰ τὴ γενναιοδωρία ποὺ ἔδειξε ὁ καρδινάλιος ντὲ Ροὰν στὴν ἀπόγονο τῶν Βαλουά...

— Ἄ, μιλήσατε γιὰ μένα; ρώτησε ὁ καρδινάλιος, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρά.

— Δὲ θὰ ἦταν ὑπερβολὴ ἂν σᾶς ἔλεγα, ὅτι τὴν περισσότερη ὥρα μιλούσαμε γιὰ σᾶς... Ἡ Βασίλισσα ἔχει μιὰ παιδιάστικη περιέργεια. Φανταστῆτε, ὅτι ἤθελε νὰ μάθη καὶ τὶς πιὸ μικρὲς συνήθειες τῆς ζωῆς σας...

— Ἀλλά, κόμησσα...

— Ξέρω τί θέλετε νὰ μοῦ πῆτε, συνέχισε ἡ 'Ιωάννα. Στὴ Μαρία-'Αντουανέττα ὑπάρχουν δυὸ πρόσωπα. Τὸ ἕνα εἶναι ἡ Βασίλισσα ποὺ ἡ περηφάνειά της τὴν ἀναγκάζει νὰ κρύβη τὰ αἰσθήματά της καὶ νὰ φέρνεται ψυχρά, καὶ τὸ ἄλλο ἡ γυναίκα, ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ περηφάνεια...

— Μὲ ἐκπλήσσετε, ἀγαπητὴ κόμησσα...

— Περιμένετε νὰ σᾶς πῶ πῶς ἦρθε ἡ συζήτησι γιὰ σᾶς...

Ἡ 'Ιωάννα τὰ εἶχε προσχεδιάσει ὅλα μέσα στὸ μυαλό της. Κι' ἄρχισε νὰ ἀφηγῆται μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴ συζήτησι, ποὺ εἶχε μὲ τὴ Βασίλισσα... 'Εννοεῖται πὼς ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ συζήτησι ὁλότελα φανταστικὴ καὶ ποὺ τὴν εἶχε σκαρώσει λέξι πρὸς λέξι μέσα στὸ γόνιμο μυαλό της.

Ὁ καρδινάλιος ρουφοῦσε στὴν κυριολεξία τὰ λόγια της. Κι' εἶχε δίκιο νὰ τὸ κάνη, γιατὶ οἱ φράσεις ποὺ ἡ 'Ιωάννα ἔβαζε στὸ στόμα τῆς Βασίλισσας, ἔδειχναν ἕνα πολὺ μεγάλο ἐνδιαφέρο γιὰ τὸ ἄτομό του, ἕνα ἐνδιαφέρο ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ ὀφείλεται παρὰ σὲ κάποια βαθύτερη αἰτία.

Ἡ 'Ιωάννα τοῦ μίλησε κατόπιν γιὰ τὸ περίφημο κολλιὲ καὶ τοῦ τὸ περιέγραψε μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό.

— Πρέπει νὰ πιστέψω πὼς εἶναι ὑπέροχο, εἶπε ὁ Ροάν. Καὶ θὰ ἤμουν εὐτυχής, ἂν μποροῦσα νὰ σοῦ τὸ προσφέρω, ἀγαπητή μου 'Ιωάννα, γιὰ νὰ τὸ θαυμάσω στὸν ἀλαβάστρινο λαιμό σου. Ἀλλ' ἕνας Ροὰν δὲ ντρέπεται νὰ ὁμολογῆ τὴν ἀδυναμία του... Αὐτὸ τὸ κολλιὲ εἶναι πολὺ ἀκριβό...

— Θὰ τὸ δεχόμουν μὲ μεγάλη χαρὰ ἂν μοῦ τὸ προσφέρατε, ἀπάντησε ἡ 'Ιωάννα. Ἀλλὰ δὲ θὰ τὸ κρατοῦσα γιὰ τὸν ἑαυτό μου...

— Δὲ θὰ τὸ κρατοῦσες γιὰ τὸν ἑαυτό σου;

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ τὸ δώσω σὲ κάποια ἄλλη, ποὺ ὑποφέρει γιατὶ δὲ μπορεῖ νὰ τὸ ἀποχτήση.

— Δὲν καταλαβαίνω...

— Ἔπρεπε νὰ δῆτε τὴ λύπη ποὺ ἦταν ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο τῆς Βασίλισσας, σεβασμιώτατε... Ὤ, εἴσαστε ἀπαράμιλλος διπλωμάτης! Ἀλλὰ δὲ μπορεῖτε νὰ καταλάβετε τὴν ψυχὴ μιᾶς γυναίκας...

— Ἡ Βασίλισσα, ὡστόσο, ἀρνήθηκε νὰ δεχτῆ αὐτὸ τὸ κολλιὲ ὅταν τῆς τὸ πρόσφερε ὁ Βασιλιᾶς.

— Ἡ Βασίλισσα ἔκαμε μιὰ ὑπέροχη χειρονομία γιὰ ν' ἀποχτήση τὸ κράτος ἕνα καινούργιο πολεμικὸ πλοῖο. Κι' ὡστόσο, ἡ σκέψι, ὅτι ἔχασε αὐτὸ τὸ περιδέραιο, τὴ βασανίζει... Ἔπρεπε νὰ τὴ δῆτε ὅταν ὁ Μπέχμερ κι' ὁ Μποσὰνζ τὴν ἐπισκέφτηκαν χτὲς γιὰ νὰ τῆς κάμουν γνωστό, ὅτι ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ πουλήσουν αὐτὸ τὸ περιδέραιο στὴ Βασίλισσα τῆς Πορτογαλίας... Παρακολούθησα ὅλη τὴ σκηνὴ καὶ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ξεσχίστηκε ἡ καρδιά μου.

Ὁ Ροὰν ἔμεινε συλλογισμένος κάμποσες στιγμές.

— Καὶ εἴσαστε βέβαιη, ὅτι ἡ Βασίλισσα... θὰ δεχόταν... ὅτι θὰ μποροῦσα... νὰ διευκολύνω τὴν ἀγορὰ αὐτοῦ τοῦ κολλιέ; ρώτησε ἔπειτα.

— Ἡ Βασίλισσα θὰ ἤθελε ν' ἀποχτήση αὐτὸ τὸ κολλιέ, χωρὶς νὰ φανῆ, ὅτι τὸ ἀγόρασε, ἀπάντησε ἡ 'Ιωάννα. Ἂς ὑποθέσωμε, σεβασμιώτατε, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος κατάφερνε ὥστε αὐτὸ τὸ κολλιὲ νὰ περάση στὴν κατοχὴ τῆς Βασίλισσας καὶ ὅτι κανόνιζε τὴν πληρωμή του χωρὶς νὰ ἐπιβαρυνθῆ τὸ δημόσιο ταμεῖο... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ εἶχε ὅλη τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς Βασίλισσας, ποὺ ὡς πρώτη ἀνταμοιβή, θὰ τοῦ ἔδινε ἕνα ὑπουργικὸ χαρτοφυλάκιο, ἂς ποῦμε τοῦ ὑπουργείου τῶν 'Εξωτερικῶν... Ἀλλ' ἡ εὐγνωμοσύνη τῆς Βασίλισσας δὲ θὰ περιοριζόταν σ' αὐτὸ μόνο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ εἶχε ἐκ μέρους της καὶ ὅλα τὰ ἄλλα...

— Τί ἐννοεῖτε λέγοντας «καὶ ὅλα τὰ ἄλλα»;

— Οὔφ! ἔκαμε ἡ 'Ιωάννα. Πολλὲς φορὲς μοῦ δίνετε τὴν ἐντύπωσι, σεβασμιώτατε ὅτι δὲ θέλετε σκόπιμα νὰ καταλάβετε... Κρῖμα! Ἡ Βασίλισσα νομίζει πάντα πὼς εἴσαστε τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της.

Ὁ Ροὰν ἔνοιωθε τόση συγκίνησι ποὺ δάγκωσε τὰ χείλη του γιὰ νὰ μὴ φωνάξη.

— Τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἴπατε προέρχονται ἀπὸ τὴ Βασίλισσα; ρώτησε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές.

Ἡ 'Ιωάννα πῆρε τὸ ὕφος γυναίκας ποὺ εἶχε προδοθῆ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβη.

— Ὄχι, σεβασμιώτατε, διαμαρτυρήθηκε. Ἡ Βασίλισσα δὲ μοῦ εἶπε τίποτα... Δὲν πρέπει νὰ ὑποθέσετε, ὅτι ἡ Βασίλισσα μοῦ εἶπε τίποτα... Πῶς σᾶς πέρασε αὐτὴ ἡ ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλό;... Ὤ Θεέ μου, σήμερα ἔκαμα ἕνα μεγάλο βῆμα στὴ ζωὴ καὶ τώρα κινδυνεύω νὰ χάσω τὴν εὔνοια καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ μοῦ ἔδειξε ἡ Βασίλισσα ἀπὸ τὴν ἀπερισκεψία μου. Ὄχι, σεβασμιώτατε, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὴ δώσετε σημασία στὰ λόγια μου... Ἡ Βασίλισσα δὲ μοῦ εἶπε τίποτα... Ἀλλὰ κοντεύω νὰ ξεχάσω πὼς ἔχει περάσει ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Θὰ πρέπει νὰ πεινᾶτε, σεβασμιώτατε... Ἡ φτωχὴ 'Ιωάννα μπορεῖ νὰ ἐλπίση ὅτι θὰ τῆς κάμετε τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ φᾶτε μαζί της;

Ὁ Ροὰν δέχηκε μὲ μεγάλη προθυμία αὐτὴ τὴν πρόσκλησι.

Αὐτὸ τὸ γεῦμα τοῦ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ μείνη ἄλλες δυὸ ὧρες κοντά της.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν ἔπαψε νὰ

ΠΛΑΣΤΙΚΑ ΥΠΟΣΤΕΓΑ

Μιὰ μεγάλη ἀμερικανικὴ βιομηχανία πλαστικῶν εἰδῶν ἔρριξε στὸ ἐμπόριο τὰ εἰκονιζόμενα μεγάλα ὑπόστεγα ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη, τὰ τοιχώματα τῶν ὁποίων γεμίζονται μὲ ἀέρα καὶ στερεώνονται ἀκολούθως στὸ σημεῖο ὅπου πρόκειται νὰ τοποθετηθοῦν μὲ εἰδικὰ βάρη. Τὰ ὑπόστεγα αὐτὰ εἶναι κατάλληλα γιὰ νὰ καλύπτουν κολυμβητικὲς δεξαμενὲς μέσα στὶς ὁποῖες ἐπικρατεῖ ἔτσι μιὰ κανονικὴ θερμοκρασία καὶ ἐπιτρέπεται ἡ λειτουργία τους καθ' ὅλον τὸ χρόνο. Οἱ πλαστικὲς αὐτὲς ἐγκαταστάσεις μποροῦν ἐπίσης νὰ χρησιμοποιηθοῦν καὶ ὡς θερμοκήπια.

κάνη ἐρωτήσεις στὴ γοητευτικὴ οἰκοδέσποινα γιὰ τὴ Βασίλισσα. Ἡ Ἰωάννα ὑποκρινόταν πάντα πὼς δὲν ἤθελε νὰ τοῦ ἀπαντήση. Καὶ κάθε φορὰ τοῦ ἔλεγε περισσότερα ἀπὸ ὅσα τὴ ρωτοῦσε... Ἔτσι, ἔκανε ὁλοένα καὶ μεγαλύτερο τὸ ἐνδιαφέρον του.

Ὁ καρδινάλιος ἔφυγε τέλος.

— Τὸ ψάρι τσίμπησε, ψιθύρισε ἡ Ἰωάννα, βλέποντάς τον νὰ μπαίνη στὸ ἁμάξι του. Καὶ νομίζω πὼς τσίμπησε γιὰ καλά!

Τὸ τέλος μιᾶς περιπετείας

Ἡ Ἰωάννα δὲν ἔκανε λάθος στὶς προβλέψεις της. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἄλλης ἡμέρας, ὁ καρδινάλιος ντὲ Ροὰν ἐπισκέφτηκε τὸν Μπέχμερ καὶ τὸν Μποσὰνζ στὸ σπίτι τους, ποὺ τοὺς χρησίμευε ταυτόχρονα σὰν ἐργαστήρι καὶ σὰν κατάστημα. Ἔτσι, βρίσκονταν πάντα κοντὰ στοὺς θησαυρούς τους καὶ εἶχαν τὸ κεφάλι τους περισσότερο ἥσυχο. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἄλλωστε, ὅλοι σχεδὸν οἱ ἔμποροι εἶχαν τὰ καταστήματά τους στὰ σπίτια τους.

Ὁ καρδινάλιος δὲν εἶπε στοὺς δυὸ κοσμηματοπῶλες, ὅτι πήγαινε ἐκ μέρους τῆς Βασίλισσας ἢ ὅτι ἐνεργοῦσε γιὰ λογαριασμό της. Τοὺς ἄφησε, ὅμως, νὰ τὸ ὑποθέσουν.

Τοὺς μίλησε, ἄλλωστε, γιὰ τὶς διαπραγματεύσεις τους μὲ τὸν πρεσβευτὴ τῆς Πορτογαλίας. Αὐτὸ τὸ μυστικό, ὅμως, ὁ Μπέχμερ καὶ ὁ Μποσὰνζ τὸ εἶχαν φανερώσει μόνο στὴ Βασίλισσα. Ἀπ' αὐτήν, λοιπόν, θὰ τὸ εἶχε μάθει ὁ Ροάν.

Ἔτσι, δὲν ἔδειξαν καμμιὰ δυσκολία γιὰ νὰ τοῦ πουλήσουν τὸ κολλιέ.

Ἀπόμεινε τὸ ζήτημα τῆς πληρωμῆς.

Ὁ καρδινάλιος προθυμοποιήθηκε νὰ δώση ἑκατὸ χιλιάδες λίβρες ὡς προκαταβολὴ καὶ νὰ πληρώση τὰ ὑπόλοιπα σὲ τρεῖς δόσεις μέσα σ' ἕνα χρόνο. Σ' αὐτά, οἱ δυὸ κοσμηματοπῶλες πρόσθεσαν καὶ ἄλλες ἑκατὸ πενῆντα χιλιάδες λίβρες γιὰ τόκους.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Μπέχμερ καὶ ὁ Μποσὰνζ ἔκαμαν γνωστὸ στόν... πρεσβευτὴ τῆς Πορτογαλίας ὅτι ἀκαταίωναν τὴ συμφωνία.

Εἶναι εὔκολο νὰ καταλάβωμε τὴν ἀπογοήτευσι τοῦ Πορτογάλου, τοῦ Μπωσὶρ καὶ τῶν συνεταίρων τους.

Παρηγορήθηκαν, ὡστόσο, στὴ σκέψι, ὅτι θὰ μοιράζονταν τὶς ἑκατὸ χιλιάδες καὶ 800 λίβρες, ποὺ βρίσκονταν μέσα στὸ ταμεῖο τῆς πρεσβείας. Ἀναλογοῦσαν στὸν καθένα ὀκτὼ χιλιάδες τετρακόσιες λίβρες.

Στὴν ἀρχή, ὁ Πορτογάλος καὶ ὁ Μπωσὶρ σκέφτηκαν νὰ γελάσουν τοὺς συντρόφους τους καὶ νὰ μοιράσουν αὐτὰ τὰ χρήματα στὰ δύο. Ἀλλά, τελικά, ἐκεῖνος ποὺ τοὺς γέλασε ὅλους, ἦταν ὁ Μπωσίρ. Πῆρε τὰ χρήματα κι' ἔφυγε.

Ὅταν ἀποκαλύφτηκε ἡ κλοπή, οἱ ἄλλοι κακοποιοὶ ρίχτηκαν πάνω στὸ δὸν Μανουέλ, τὸν Πορτογάλο, νομίζοντας πὼς ἦταν συνεννοημένος μὲ τὸν Μπωσίρ. Ἐπακολούθησε τότε ἕνας τρομερὸς καυγᾶς μεταξύ τους.

Ὁ δυστυχισμένος ὁ Ντυκονὼ δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψη τὰ μάτια του. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν πετάξει πιὰ τὶς μάσκες τους καὶ περιέλουαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τὶς πιὸ χυδαῖες βρισιές. Ἔπειτα ἦρθαν στὰ χέρια.

Ἀλλ' ἐνῶ συνεχιζόταν ὁ καυγᾶς, ἔφτασε ὁ πραγματικὸς κόμης ντὲ Σούζα, πού, μαθαίνοντας, ὅτι στὸ μέγαρο τῆς πρεσβείας εἶχε ἐγκατασταθῆ ἄλλος πρεσβευτής, ἐπικαλέσθηκε τὴ συνδρομὴ τῆς ἀστυνομίας.

Οἱ κακοποιοί, βλέποντας, ὅτι κινδύνευαν νὰ συλληφθοῦν ἄφησαν τὸν καυγᾶ τους κι' ἔφυγαν ἄλλος ἀπὸ τὸν κῆπο, ἄλλος ἀπὸ τὴν αὐλή, ἄλλος ἀπὸ τὸ μέρος τῶν σταύλων...

Ἔτσι, ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ μπῆκαν στὸ μέγαρο, δὲ βρῆκαν κανένα ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ντυκονώ, ποὺ δὲ μποροῦσε ἀκόμη νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν κατάπληξί του. Τὸν ἔπιασαν ἀμέσως καὶ τὸν ὡδήγησαν στὴ φυλακὴ τοῦ Σατελέ.

Ἔτσι τερματίσθηκε ἡ καταπληκτικὴ περιπέτεια τῆς πορτογαλικῆς πρεσβείας, ποὺ διασκέδασε ὄχι λίγο τοὺς Παρισινούς.

Ὅσο γιὰ τὸν Μπωσίρ, ἡ πρώτη του σκέψι ἦταν νὰ πάρη τὴν Ὀλίβα καὶ νὰ φύγουν γιὰ τὴν Ἑλβετία.

Ἀλλ' ὅταν ἔφτασε στὴν ὁδὸ Ντωφίν, εἶδε ἕνα σωρὸ στρατιῶτες ποὺ βρίσκονταν ὁλόγυρα στὸ σπίτι ὅπου ἔμενε.

Ὁ Μπωσίρ, χωρὶς νὰ χάνη οὔτε στιγμή, τὄβαλε ἀμέσως στὰ πόδια κι' ἔφυγε.

Τοῦ ἦταν ἀδύνατο πιὰ νὰ μάθη τίποτα γιὰ τὴν Ὀλίβα. Κι' ἂν τὸ προσπαθοῦσε, δὲ θὰ τὸ κατάφερνε. Γιατὶ ἡ τέως Νικὸλ βρισκόταν ἐκείνη τὴν ὥρα κάτω ἀπὸ τὴν προστασία τοῦ Καλιόστρο.

Ὁ κόμης τὴν πρόφτασε τὴν ὥρα ποὺ ἡ νέα ἔβγαινε ἀπὸ τὸ Λουξεμβοῦργο, ὅπου εἶχε πάει γιὰ νὰ κάμη τὸν πρωϊνὸ περίπατό της.

— Εἴσαστε πολὺ τυχερή, τῆς εἶπε βάζοντάς την νὰ καθίση πλάϊ του, μέσα στὸ ἁμάξι του. Τὸ σπίτι σας ἔχει περικυκλωθῆ ἀπὸ ἀστυνομικούς, δὲν ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο... Ἐλᾶτε μαζί μου...

Τὴν ὡδήγησε κατόπιν στὸ σπίτι του τῆς ὁδοῦ Νὲβ Σαὶν-Ζίλ. Ἔδωσε ταυτόχρονα ἐντολὴ στὸν ἀρχιτέκτονά του νὰ καθαρίση τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Σαὶν-Κλὼντ ἀπὸ τὰ ἐρείπια καὶ νὰ τὸ ἐπισκευάση, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐγκαταστήση ἐκεῖ τὴν Ὀλίβα-Νικόλ.

Ἡ πλεκτάνη

Δυὸ μέρες ἀργότερα, τὸ περίφημο περιδέραιο βρισκόταν στὴν κατοχὴ τοῦ καρδιναλίου ντὲ Ροάν.

Τὸ πρῶτο βῆμα εἶχε γίνει. Τὸ ζήτημα ἦταν τώρα νὰ πεισθῆ ἡ Βασίλισσα νὰ δεχτῆ αὐτὸ τὸ δῶρο. Αὐτὴ τὴ λεπτὴ προσπάθεια τὴν ἀνέλαβε ἡ κόμησσα ντὲ Λαμότ.

«Ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ τὰ παίξω ὅλα γιὰ ὅλα, σκεφτόταν καθὼς διευθυνόταν πρὸς τὶς Βερσαλλίες. Ἡ Βασίλισσα ἢ θὰ μὲ διώξη ἢ θὰ πέση ὁλότελα στὴν ἐξουσία μου. Γιὰ νὰ πετύχω τὸ δεύτερο, θὰ διακινδυνεύσω τὸ πρῶτο».

Οἱ αὐλικοί, ποὺ τὴν εἶχαν δῆ τὴν προηγούμενη φορὰ νὰ κουβεντιάζη ὧρες ὁλόκληρες μὲ τὴ Βασίλισσα, προθυμοποιήθηκαν νὰ τὴν ἐξυπηρετήσουν. Ἔτσι δὲ δυσκολεύτηκε νὰ φτάση μπροστὰ στὴ Μαρία-Ἀντουανέττα.

Ἡ Βασίλισσα, βλέποντάς την, φαντάστηκε ὅτι ἤθελε νὰ τῆς ὑπενθυμίση τὴν ὑπόθεσί της καὶ βιάστηκε νὰ τῆς πῆ, ὅτι δὲν εἶχε βρῆ ἀκόμη τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήση στὸ Βασιλιᾶ.

— Ἀλλὰ δὲν ἦρθα γι' αὐτό, ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα. Καί, μάλιστα, θἄπρεπε νὰ πῶ, ὅτι δὲν ἦρθα γιὰ τὸν ἑαυτό μου...

— Γιὰ ποιὸν τότε;

— Ἡ μεγαλειότης σας θὰ ἤθελε νὰ μοῦ χαρίση μερικὰ λεπτὰ μιᾶς ἰδιαίτερης ἀκροάσεως; εἶπε ἡ Ἰωάννα.

Ἡ Βασίλισσα ἀπομάκρυνε μ' ἕνα νεῦμα τὶς κυρίες τῆς ἀκολουθίας, ποὺ βρίσκονταν ὁλόγυρά της.

— Μπορεῖτε τώρα νὰ μιλήσετε ἐλεύθερα, εἶπε στὴν ἐπισκέπτριά της.

Ἡ Ἰωάννα ὡπλίσθηκε μ' ὅλο τὸ θάρρος της.

— Κυρία, ἄρχισε, νομίζω, ὅτι εἶχα τὴν τιμὴ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ὁ καρδινάλιος ντὲ Ροὰν εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ προστατεύση, σὲ στιγμὲς ποὺ κανεὶς ἄλλος δὲ γύριζε νὰ μὲ κυττάξη.

Ἡ Βασίλισσα ἔκαμε ἕνα μορφασμό.

— Στὴν τελευταία ἐπίσκεψι, λοιπόν, ποὺ τοῦ ἔκαμα γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, συνέχισε ἀτάραχη ἡ Ἰωάννα, τὸν βρῆκα ἀπασχολημένο μὲ ἕνα φιλανθρωπικὸ ἔργο ποὺ ἔχει ἀναλάβει... Νόμισα τότε, ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσω μιὰ συμβουλή, παίρνοντας γιὰ παράδειγμα τὴ μεγαλειότητά σας...

Ἡ Μαρία-Ἀντουανέττα κύτταξε ἔκπληκτη τὴ συνομιλήτριά της.

— Ὤ, συχωρέστε με γιὰ τὸ θάρρος μου, εἶπε ἡ Ἰωάννα. Ἐκεῖνο ποὺ θέλησα νὰ πῶ στὸ σεβασμιώτατο ἦταν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ συγκινῆται ἀπὸ τὴ δυστυχία ποὺ βλέπει γύρω του καὶ νὰ δείχνεται τόσο γενναιόδωρος... Καὶ τοῦ ἀνέφερα τὸ παράδειγμα τῆς μεγαλειότητός σας, πού, σκορπίζοντας χρήματα δεξιὰ κι' ἀριστερά, γιὰ νὰ βοηθάη τοὺς δυστυχισμένους, ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ μὴν ἔχη στὸ ἰδιαίτερο ταμεῖο της ἑνάμισυ ἑκατομμύριο λίβρες, γιὰ νὰ ἱκανοποιήση μιὰ προσωπικὴ ἐπιθυμία της...

— Λοιπόν; ρώτησε μὲ ἀνυπομονησία ἡ Βασίλισσα, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξη ἡ συνομιλήτριά της.

— Ὁ καρδινάλιος ἔχασε τὸ χρῶμα του μόλις ἔμαθε τὴ θυσία ποὺ εἶχε κάμει ἡ μεγαλειότης σας, ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα. Κι' ἀμέσως τὰ μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα. Ὤ, σᾶς βεβαιῶ πὼς δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν ἔκφρασι τῆς λύπης ποὺ εἶχε πάρει τὸ πρόσωπό του.

— Ὁ καρδινάλιος ντὲ Ροὰν ἔχει ἴσως εὐαίσθητη καρδιά, εἶπε ἡ Βασίλισσα μὲ εἰρωνικὸ ὕφος. Ἀλλ' αὐτὸ ἀφορᾶ σᾶς, ἀγαπητή μου κόμησσα. Ἀφοῦ, ὅπως δείχνουν τὰ λόγια σας, τὸν βρίσκετε τόσο ὑπέροχο, δὲ βλέπω κανένα λόγο γιὰ νὰ μὴ τοῦ τὸ πῆτε. Ὁ καρδινάλιος εἶναι ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς κληρικούς... Νομίζω, μάλιστα, ὅτι μερικὲς ἀπὸ τὶς περιπέτειές του ἔκαμαν μεγάλο θόρυβο...

— Ὤ, κυρία, ἀδικεῖτε τὸν καρδινάλιο καὶ παρεξηγεῖτε τὶς προθέσεις μου ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα. Δὲν ἦρθα γιὰ νὰ σᾶς ἀπασχολήσω μὲ τὰ αἰσθήματά μου, μεγαλειοτάτη.

— Βλέπω, ὅτι ἔχετε σὲ πολὺ μεγάλη ἐκτίμησι τὸν καρδινάλιο ντὲ Ροάν, συνέχισε ἡ Βασίλισσα. Σᾶς ὑπόσχομαι, λοιπόν, ὅτι δὲ θὰ τὸν κατηγορήσω ἄλλη φορὰ μπροστά σας... Καὶ τώρα τί ἄλλο ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε;

— Φοβᾶμαι, ὅτι ἡ μεγαλειότης σας ἔχει παρεξηγήσει τὸν καρδινάλιο ντὲ Ροάν, ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα. Κι' ὡστόσο, τὰ δικά του αἰσθήματα ἀπέναντί σας ἐμπνέονται μόνον ἀπὸ ἕνα βαθύτατο σεβασμό. Εἶμαι βέβαιη ὅτι θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴ λύπη του ἂν μάθαινε, ὅτι ἔχετε τόσο κακὴ ἰδέα γι' αὐτόν. Ὅταν τοῦ εἶπα, λοιπόν, ὅτι ἀρνηθήκατε νὰ δεχτῆτε τὸ περιδέραιο ποὺ σᾶς πρόσφεραν οἱ Μπέχμερ καὶ Μποσάνζ...

Ἡ Βασίλισσα ἔκαμε μιὰ νευρικὴ χειρονομία.

— Ἂς μὴ μιλᾶμε πιὰ γι' αὐτὸ τὸ περιδέραιο, εἶπε. Κι' ἄλλωστε, πουλήθηκε...

— Αὐτὸ εἶναι σωστό.

— Τὸ ἀγόρασε ὁ πρεσβευτὴς τῆς Πορτογαλίας γιὰ τὴ Βασίλισσά του, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὄχι, κυρία.

— Ποιὸς τὸ ἀγόρασε λοιπόν;

— Ὁ καρδινάλιος ντὲ Ροάν, μεγαλειοτάτη.

Ἡ Βασίλισσα ἀποτραβήχτηκε πρὸς τὰ πίσω, σὰ νὰ τὴν εἶχε δαγκάσει σκορπιός.

— Κρῖμα! εἶπε.

— Αὐτὸ ποὺ ἔκαμε ὁ καρδινάλιος ντὲ Ροὰν εἶναι ὑπέροχο, συνέχισε ἡ Ἰωάννα, χωρὶς νὰ προσέξη τὴ διακοπὴ τῆς Μαρίας-Ἀντουανέττας. Μόνο μιὰ ψυχὴ σὰν τὴ δική του μποροῦσε νὰ κάμη αὐτὴ τὴν εὐγενικὴ χειρονομία.. Μόλις ἔμαθε, ὅτι ἡ μεγαλειότης σας βρισκόταν σὲ στενοχώρια, ἔπιασε μὲ τὰ δυό του χέρια τὸ κεφάλι του καὶ τὸν ἄκουσα νὰ ψιθυρίζη. «Ἡ Βασίλισσα τῆς Γαλλίας δὲ μπορεῖ, λοιπόν, ν' ἀποκτήση ἐκεῖνο ποὺ ἡ σύζυγος ἑνὸς ἐνοικιαστοῦ τῶν φόρων δὲ θὰ ἀρνιόταν ποτὲ στὸν ἑαυτό της; Δὲ θὰ ἦταν τρομερὸ νὰ δῆ αὔριο ἡ Βασίλισσα αὐτὰ τὰ διαμάντια στὸ λαιμὸ τῆς κυρίας Νέκερ».

»Ὁ καρδινάλιος ντὲ Ροὰν ἀγνοοῦσε ἀκόμη ὅτι ὁ πρεσβευτὴς τῆς Πορτογαλίας διαπραγματευόταν αὐτὰ τὰ διαμάντια—ἐξακολούθησε ἡ Ἰωάννα. Τὸν πληροφόρησα γι' αὐτό.

»— Δὲν πρόκειται πιὰ νὰ εὐχαριστήση κανεὶς τὴ Βασίλισσα, ἀλλὰ νὰ σώση τὴν ἀξιοπρέπειά της—συνέχισε. Θὰ εἶναι τρομερὸ ὅταν οἱ ξένες αὐλὲς μάθουν πὼς ἡ Βασίλισσα δὲ μπορεῖ νὰ ἱκανοποιήση μιὰ λογικὴ ἐπιθυμία της... Ὄχι, δὲ μπορῶ ν' ἀνεχτῶ νὰ περιφρονοῦν τὴ Βασίλισσα τῆς Γαλλίας. Αὐτὸ δὲ θὰ γίνη ποτέ!».

»Ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἔφυγε βιαστικά, χωρὶς οὔτε νὰ μ' ἀποχαιρετήση. Μὰ ἔπειτ' ἀργότερα.. ἔμαθα πὼς εἶχε ἀγοράσει τὸ περιδέραιο... Ὁ καρδινάλιος θὰ σᾶς τὸ φέρη... Ἀλλά, γιατί μοῦ τὸ φέρνετε; Θέλω νὰ τὸ πῆτε στὸν καρδινάλιο ὅτι...

ὄχι δὲ μπορῶ...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ τὰ ὁλοζώντανα ματάκια της πλημμυρισμένα ἀπορία): Γιατί ντρεπόσαστε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ὁρμητικά): Δὲν τὸ καταλαβαίνεις; Γιατὶ δὲ θέλω νὰ δείχνω πὼς εἶμαι θηρίο καὶ κτῆνος!

ΕΚΕΙΝΗ: Θηρίο καὶ κτῆνος;... Ὄχι δὰ τὰ παραλέτε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (παίρνει φόρα): Ἄκου καὶ προσπάθησε νὰ μὲ καταλάβης καὶ νὰ ὠφεληθῆς: Κάθε ἄνθρωπος κλείνει μέσα του, δεμένο, περιωρισμένο —κι' ἑπομένως ἀνίκανο νὰ βλάψη—λίγο κτῆνος, λίγο θηρίο... Ἀρκεῖ νὰ ἀνοίξη κανεὶς τὰ κάγκελα, καὶ τὸ μῆκος ἀποχαλινώνεται, τὸ θηρίο ἀπελευθερώνεται γιὰ νὰ κατασπαράξη! Καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀναμφισβήτητες αἰτίες τῆς ἐξόδου τοῦ θηρίου καὶ τοῦ κτήνους πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ πολιτισμοῦ, εἶναι τὸ «ρὸκ ἔντ ρόλ»... Δὲν εἶναι ὅμως ἡ μόνη, δυστυχῶς.. Πολλὰ πράματα στὴν ἐποχή μας ποὺ ἀναρχεῖται, ἐρεθίζουν, ἀναστατώνουν καὶ βγάζουν ἀπὸ τὴν τροχιὰ τῆς λογικῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τὸν ἄνθρωπο: Ἡ κακὴ μουσική, ὁ ἐλεεινὸς χορός, τὸ βρωμερὸ ἀνάγνωσμα—κι' ὁποιαδήποτε ἔντυπη ρυπαρότης, ποὺ προσφέρεται σὰν ἐλαφρὸ καὶ εὐχάριστο ἀναψυκτικό, γιὰ νὰ ἐξελιχτῆ, ὄχι σπάνια, σὲ καταστρεπτικὸ πυρπολικὸ τῶν αἰσθήσεων — τὸ διεγερτικὸ ἔργο τοῦ θεάτρου, τοῦ κινηματογράφου, ἢ τῆς τηλεοράσεως—πού, εὐτυχῶς, δὲν ἔφτασε ἀκόμα στὸν τόπο μας—, ἀποτελοῦν αἰτίες ἀδιαφιλονείκητες γιὰ τὴν ἐξαχρείωσι καὶ τὴν ἐξαθλίωσι τῶν νέων ἰδίως ἀνθρώπων!..

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ἔκπληξι): Καλέ, αὐτὸ εἶναι διάλεξι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (αὐστηρά): Μὴ μὲ διακόπτης... (Συνεχίζει). Ἡ διανοητικὴ ρυπαρότης—προέκτασι φυσιολογικὴ τῆς προχειρολογης δεκαρολογίας ὡρισμένης συνομοταξίας «πνευματικῶν» ἀνθρώπων χωρὶς συνείδησι καὶ συναίσθησι τοῦ καθήκοντος τους ἀπέναντι τοῦ συνόλου...—εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ βαρειὰ ἐγκλήματα, πού, δυστυχῶς, μένουν ἀτιμώρητα... Γιατί, τὴν κακὴ μουσική, ποὺ προσφέρεται σὲ βρωμερὴ ἐπένδυσι στίχων τοῦ ρείθρου γιὰ νὰ ὑποκρούση καὶ ἐμπνεύση ὀρχήσεις τῶν τριόδων, τὴν γράφουν «πνευματικοὶ» ἄνθρωποι, «διανοούμενοι»—οἱ συνθέται. Τὸ βδελυρὸ ἀνάγνωσμα ὁποιασδήποτε μορφῆς, ποὺ

πορτοφόλι;... Θαυμάσια... Αὐτὸ τὸ πορτοφόλι περιέχει διακόσιες πενῆντα χιλιάδες λίβρες. Πηγαίνετέ τις στὸν καρδινάλιο καὶ πέστε του, ὅτι θὰ προσπαθήσω νὰ τοῦ δίνω κάθε μῆνα ἕνα ποσόν... Θὰ κανονίσωμε κατόπιν καὶ τοὺς τόκους. Χάρις στὴν εὐγενικὴ χειρονομία τοῦ καρδιναλίου ντὲ Ροάν, θὰ ἔχω ἀπὸ τώρα τὸ κολλιὲ καὶ θὰ τὸ ἐξοφλήσω σιγὰ-σιγά, χωρὶς νὰ στενοχωρηθῶ ὑπέρμετρα. Ἔτσι, βγῆκα διπλᾶ κερδισμένη. Πρῶτα-πρῶτα, γιατὶ θὰ ἱκανοποιήσω μιὰ ζωηρὴ ἐπιθυμία μου, χωρὶς νὰ ἐπιβαρύνω τὸ Βασιλιᾶ, κι' ἔπειτα γιατὶ εἶναι πολὺ εὐχάριστο νὰ μαθαίνη κανεὶς πὼς ἔχει εὐγενικοὺς κι' ἀφοσιωμένους φίλους... Καὶ δὲν ἐννοῶ μόνο τὸν καρδινάλιο—πρόσθεσε—ἀλλὰ καὶ σᾶς, ἀγαπητή μου κόμησσα, ποὺ μαντέψατε αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία μου...

Ἡ Ἰωάννα σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγη. Ἡ Βασίλισσα τὴ συνώδευσε ὡς τὴν πόρτα κι' ἔπειτα ἀπὸ μικρὸ δισταγμό, τῆς εἶπε σιγά, σὰ νὰ φοβόταν μήπως ἀκούση κανεὶς τὰ λόγια της:

— Κόμησσα, θὰ πληροφορήσετε τὸν καρδινάλιο ντὲ Ροάν, ὅτι θὰ εἶναι εὐπρόσδεκτος στὶς Βερσαλλίες καὶ θὰ τοῦ πῆτε ἀκόμη ὅτι ἡ Βασίλισσα ἐπιθυμεῖ νὰ τῆς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν εὐχαριστήση καὶ προσωπικά.

Ἡ Ἰωάννα βγῆκε ἀπὸ τὰ διαμερίσματα τῆς Μαρίας-Ἀντουανέττας, τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ καὶ περηφάνεια. Οἱ αὐλικοί, ποὺ ἔβλεπαν στὴ γυναῖκα αὐτὴ τὴν καινούργια εὐνοουμένη τῆς Βασίλισσας, ὑποκλίνονταν στὸ πέρασμά της μὲ σεβασμό.

Τὸ πορτοφόλι

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ἡ κόμησσα ντὲ Λαμὸτ ἔμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ καρδιναλίου.

— Ἐρχόσαστε ἀπὸ τὶς Βερσαλλίες; τὴ ρώτησε ὁ Ροάν.

— Ἀφοῦ εἶχα πάει στὶς Βερσαλλίες, θὰ πρέπει νὰ ἔρχωμαι ἀπὸ κεῖ, ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα ἐνῶ σωριαζόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα, σὰ νὰ ἦταν τσακισμένη ἀπὸ τὴν κούρασι.

— Τὸ ὕφος σας μὲ κάνει νὰ μαντέψω

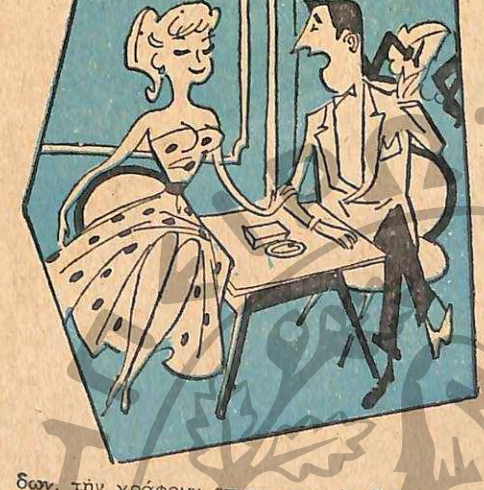

— Θὰ δανείσω, λοιπόν, τὴ Βασίλισσα;

— Μάλιστα, σεβασμιώτατε. Θὰ εἴσαστε ἕνας ἐχέμυθος δανειστής...

— Ἡ Βασίλισσα κι' ἐγὼ θὰ ἔχωμε ἕνα κοινὸ μυστικό;

— Ἕνα μυστικὸ θανάσιμο. Εἴσαστε εὐχαριστημένος;

— Ἐνθουσιασμένος.

— Ὅσο γιὰ τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς Βασίλισσας... θὰ τὰ κανονίσετε μαζί. Ἔχω ἐντολὴ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι θὰ σᾶς δῆ μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι στὶς Βερσαλλίες.

Ὁ καρδινάλιος ἔγινε κατακίτρινος καὶ τὰ χέρια του ἄρχισαν νὰ τρέμουν. Ἦταν τόση ἡ συγκίνησί του, ποὺ δὲν κατάφερε νὰ τὴν κρύψη.

«Τὸ αἴσθημά του εἶναι πιὸ σοβαρὸ ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμουν, σκέφτηκε ἡ Ἰωάννα. Ὤ, ἡ ἀνταμοιβή μου πρέπει νὰ εἶναι πολὺ μεγάλη... Μοῦ φαίνεται, ὅτι τὸ λιγώτερο ποὺ πρέπει νὰ ζητήσω εἶναι ἕνας τίτλος πριγκήπισσας, μὲ εἰσοδήματα μισοῦ τοὐλάχιστον ἑκατομμυρίου τὸ χρόνο. Ἀρκεῖ νὰ χειριστῶ αὐτὸ τὸ ζήτημα ὅπως πρέπει».

— Θὰ εἴσαστε ὁ πιστωτὴς καὶ ταυτόχρονα ὁ ἐγγυητὴς τῆς Βασίλισσας, συνέχισε. Θὰ σᾶς πληρώση, ὅπως θὰ πλήρωνε καὶ τὸν Μπέχμερ. Ἂν ὅμως, βρεθῆ κάποτε σὲ ἀδυναμία, θὰ πρέπει νὰ πληρώσετε σεῖς γι' αὐτήν.

— Ἀλλὰ δὲ ζήτησα ἀπὸ τὴ Βασίλισσα νὰ πληρώση τίποτα, διαμαρτυρήθηκε ὁ Ροάν.

— Ἡ Βασίλισσα εἶναι περήφανη, ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα. Δὲ μπορεῖ, λοιπόν, νὰ δεχτῆ ἕνα δῶρο, ὅπως θὰ ἔκανε μιὰ φίλη σας... Κι' ἔπειτα, ξέρει πὼς ἔχετε χρέη... Ὅταν τῆς εἶπα ὅτι εἴχατε προκαταβάλει διακόσιες πενῆντα χιλιάδες λίβρες...

Ἔψαξε μέσα στὴν τσάντα της κι' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ τὸ πορτοφόλι τῆς Βασίλισσας.

— Τί εἶναι αὐτό; ρώτησε ὁ Ροάν, ἔκπληκτος.

— Τὸ πορτοφόλι αὐτὸ περιέχει διακόσια πενῆντα χαρτονομίσματα τῶν χιλίων λιβρῶν... Σᾶς τὰ στέλνει ἡ Βασίλισσα μαζὶ μὲ τὶς θερμότατες εὐχαριστίες της... Ὅμως, κλωτσᾶτε, ἐγκληματεῖτε καὶ ὀνομάζετε μὲ περιφρόνησι «ἀπηρχαιωμένον» καὶ «ντεμοντὲ» ὅποιον σᾶς δείξη τὸ βάραθρο ποὺ ἀνοίγεται μπροστά σας—νά, ἐμένα, νὰ ποῦμε! Δὲ θέλω νὰ μιλήσω πιὸ συγκεκριμένα, γιατὶ ἡ δίκαιη ἀγανάκτησί μου θὰ μὲ ἀνάγκαζε νὰ θρυμματίσω ὡρισμένα ἀδιάβλητα εἴδωλα τοῦ συγχρόνου καιροῦ... Ἕνα μόνο μπορῶ νὰ σοῦ πῶ: Ὅτι, δίπλα στὸ «φαινόμενο Πρίσλεϋ» ποὺ ἀποχαλινώνει, διεγείρει καὶ ἐξαθλιώνει τὰ νειάτα, ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ ἄλλα ὅμοια φαινόμενα ποὺ προκαλοῦν καταστροφὲς ἀνάλογες. Εἶναι καιρὸς ὅμως νὰ σταματήση πιὰ τὸ κακό: Ἡ μουσικὴ δὲν πρέπει νὰ σημαίνη ἄγριο προσκλητήριο τῶν αἰσθήσεων· ὁ χορὸς νὰ μὴν εἶναι ἔξαλλη ὄρχησι ἀνθρωποφάγων τῆς ζούγκλας· τὸ ἔντυπο νὰ μὴν ἀποτελῆ φυτίλι στὴν πυριτιδαποθήκη τοῦ ἀνθρώπινου σεξουαλισμοῦ· τὸ θέατρο νὰ μὴν προκαλῆ καὶ ὁ κινηματογράφος νὰ μὴν ἀναστατώνη καὶ παραδειγματίζη στὶς ἀθλιότητες τῆς ζωῆς... Γιὰ νὰ ἐξυγιανθοῦν ὅμως οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ πνεύματος, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ συναισθανθοῦν οἱ «πνευματικοὶ» ἄνθρωποι πόσο τραγικὰ ὑπεύθυνοι εἶναι γιὰ τὸ κατάντημα τῆς ἐποχῆς τους... Καὶ νὰ πάψουνε νὰ προβάλλουνε τὰ διάφορα «φαινόμενα Πρίσλεϋ» σὰν ἐνδείξεις ζωτικότητος καὶ γοητευτικῆς εὐεξίας, ἐνῶ ἀποτελοῦν ἀναμφίβολα συμπτώματα σαπίλας καὶ παρακμῆς!..

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ἀρχὲς πονοκεφάλου): Τελειώσατε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (νοιώθοντας τὸ λαρύγγι του ξερὸ ἀπὸ τόσα λόγια ποὺ εἶπε μαζεμένα, ἁρπάζει ἀπὸ τὸ διπλανὸ τραπέζι ἕνα ποτῆρι κρασὶ καὶ τὸ ἀδειάζει ὡς τὸν πάτο): Μάλιστα, τέλειωσα! Μαζὶ μὲ τὸν δίσκο τοῦ Πρίσλεϋ, πού, εὐτυχῶς, τέλειωσε κι' αὐτός...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ χαριτωμένη γκριμάτσα): Νὰ σᾶς πῶ, οὔτε κι' ἐμένα μ' ἀρέσει πιὰ τὸ ρὸκ ἔντ ρόλ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαρούμενος ποὺ ἡ διάλεξί του ἔπιασε τόπο): Μπράβο!

ΕΚΕΙΝΗ: Προτιμῶ τὴν «Καλυψώ»!.... Εἶναι πιὸ ζωντανή!... (Φεύγει καὶ τὸν ἀφίνει ἐμβρόντητο κι' ἀπογοητευμένο...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ Αὐτοὶ ποὺ κατηγοροῦν τὸν ἔρωτα εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν στάθηκαν ἱκανοὶ νὰ ἀγαπηθοῦν.
Μωρὶς Ντοναὶ

★ Τὸ ἐρωτικὸ ἔνστικτο εἶναι τὸ κέντρο, γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖο περιστρέφεται κάθε τι στὸν κόσμο.
Τ. Ριμπὸ

★ Ὑπάρχει μιὰ ὡρισμένη ψυχικὴ καὶ φυσικὴ κατάστασι, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας ὅλα ἐξευγενίζονται στὴν καρδιὰ καὶ στὶς αἰσθήσεις μας: οἱ σκέψεις, οἱ συνήθειες, οἱ ἀνάγκες, τὰ καθήκοντα, μόνο μὲ τὴν ἰδέα ἑνὸς πλάσματος ποὺ εἶναι γιὰ μᾶς ἡ προσωποποίησι τῆς εὐτυχίας. Αὐτὴ τὴν κατάστασι τὴν ὀνομάζω ἀγάπη.
Πὼλ Μπουρζὲ

★ Τὸ πάθος τὰ δικαιολογεῖ ὅλα... ἀλλὰ μόνον στὰ κτήνη.
Μωρὶς Ντοναὶ

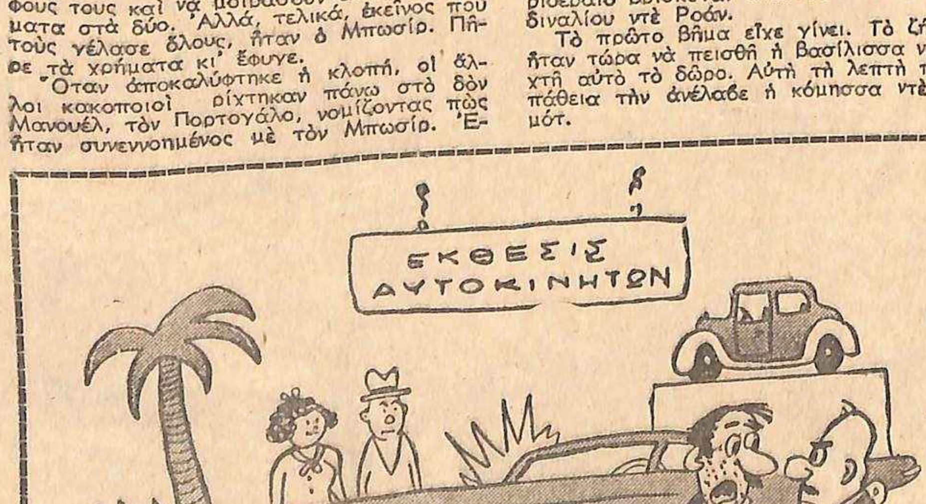

— Καὶ ἡ πληρωμὴ τοῖς μετρητοῖς ἢ μὲ δόσεις;

κάνη ἐρωτήσεις στὴ γοητευτικὴ οἰκοδέσποινα γιὰ τὴ Βασίλισσα. Ἡ Ἰωάννα ὑποκρινόταν πάντα πῶς δὲν ἤθελε νὰ τοῦ ἀπαντήση. Καὶ κάθε φορὰ τοῦ ἔλεγε περισσότερα ἀπὸ ὅσα τὴ ρωτοῦσε... Ἔτσι, ἔκανε ὁλοένα καὶ μεγαλύτερο τὸ ἐνδιαφέρον του.

Ὁ καρδινάλιος ἔφυγε τέλος.

— Τὸ ψάρι τσίμπησε, ψιθύρισε ἡ Ἰωάννα, βλέποντάς τον νὰ μπαίνη στὸ ἁμάξι του. Καὶ νομίζω πῶς τσίμπησε γιὰ καλά!

Τὸ τέλος μιᾶς περιπετείας

Ἡ Ἰωάννα δὲν ἔκανε λάθος στὶς προβλέψεις της. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἄλλης ἡμέρας, ὁ καρδινάλιος ντὲ Ροὰν ἐπισκέφτηκε τὸν Μπέχμερ καὶ τὸν Μποσὰνζ στὸ σπίτι τους, ποὺ τοὺς χρησίμευε ταυτόχρονα σὰν ἐργαστήρι καὶ σὰν κατάστημα. Ἔτσι, βρίσκονταν πάντα κοντὰ στοὺς θησαυρούς τους καὶ εἶχαν τὸ κεφάλι τους περισσότερο ἥσυχο. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἄλλωστε, ὅλοι σχεδὸν οἱ ἔμποροι εἶχαν τὰ καταστήματά τους στὰ σπίτια τους.

Ὁ καρδινάλιος δὲν εἶπε στοὺς δυὸ κοσμηματοπῶλες, ὅτι πήγαινε ἐκ μέρους τῆς Βασίλισσας ἢ ὅτι ἐνεργοῦσε γιὰ λογαριασμό της. Τοὺς ἄφησε, ὅμως, νὰ τὸ ὑποθέσουν.

Τοὺς μίλησε, ἄλλωστε, γιὰ τὶς διαπραγματεύσεις τους μὲ τὸν πρεσβευτὴ τῆς Πορτογαλίας. Αὐτὸ τὸ μυστικό, ὅμως, ὁ Μπέχμερ καὶ ὁ Μποσὰνζ τὸ εἶχαν φανερώσει μόνο στὴ Βασίλισσα. Ἀπ' αὐτήν, λοιπόν, θὰ τὸ εἶχε μάθει ὁ Ροάν.

Ἔτσι, δὲν ἔδειξαν καμμιὰ δυσκολία γιὰ νὰ τοῦ πουλήσουν τὸ κολλιέ.

Ἀπόμεινε τὸ ζήτημα τῆς πληρωμῆς.

Ὁ καρδινάλιος προθυμοποιήθηκε νὰ δώση ἑκατὸ χιλιάδες λίβρες ὡς προκαταβολὴ καὶ νὰ πληρώση τὰ ὑπόλοιπα σὲ τρεῖς δόσεις μέσα σ' ἕνα χρόνο. Σ' αὐτά, οἱ δυὸ κοσμηματοπῶλες πρόσθεσαν καὶ ἄλλες ἑκατὸ πενῆντα χιλιάδες λίβρες γιὰ τόκους.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Μπέχμερ καὶ ὁ Μποσὰνζ ἔκαμαν γνωστὸ στόν... πρεσβευτὴ τῆς Πορτογαλίας ὅτι ἐματαίωναν τὴ συμφωνία.

Εἶναι εὔκολο νὰ καταλάβωμε τὴν ἀπογοήτευσι τοῦ Πορτογάλου, τοῦ Μπωσὶρ καὶ τῶν συνεταίρων τους.

Παρηγορήθηκαν, ὡστόσο, στὴ σκέψι, ὅτι θὰ μοιράζονταν τὶς ἑκατὸ χιλιάδες καὶ 800 λίβρες, ποὺ βρίσκονταν μέσα στὸ ταμεῖο τῆς πρεσβείας. Ἀναλογοῦσαν στὸν καθένα ὀκτὼ χιλιάδες τετρακόσιες λίβρες.

Στὴν ἀρχή, ὁ Πορτογάλος καὶ ὁ Μπωσὶρ σκέφτηκαν νὰ γελάσουν τοὺς συντρόφους τους καὶ νὰ μοιράσουν αὐτὰ τὰ χρήματα στὰ δύο. Ἀλλά, τελικά, ἐκεῖνος ποὺ τοὺς γέλασε ὅλους, ἦταν ὁ Μπωσίρ. Πῆρε τὰ χρήματα κι' ἔφυγε.

Ὅταν ἀποκαλύφτηκε ἡ κλοπή, οἱ ἄλλοι κακοποιοὶ ρίχτηκαν πάνω στὸ δὸν Μανουέλ, τὸν Πορτογάλο, νομίζοντας πῶς ἦταν συνεννοημένος μὲ τὸν Μπωσίρ. Ἐπακολούθησε τότε ἕνας τρομερὸς καυγᾶς μεταξύ τους.

Ὁ δυστυχισμένος ὁ Ντυκονὼ δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψη τὰ μάτια του. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶχαν πετάξει πιὰ τὶς μάσκες τους καὶ περιέλουαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τὶς πιὸ χυδαῖες βρισιές. Ἔπειτα ἦρθαν στὰ χέρια.

Ἀλλ' ἐνῶ συνεχιζόταν ὁ καυγᾶς, ἔφτασε ὁ πραγματικὸς κόμης ντὲ Σούζα, πού, μαθαίνοντας, ὅτι στὸ μέγαρο τῆς πρεσβείας εἶχε ἐγκατασταθῆ ἄλλος πρεσβευτής, ἐπικαλέσθηκε τὴ συνδρομὴ τῆς ἀστυνομίας.

Οἱ κακοποιοί, βλέποντας, ὅτι κινδύνευαν νὰ συλληφθοῦν ἄφησαν τὸν καυγά τους κι' ἔφυγαν ἄλλος ἀπὸ τὸν κῆπο, ἄλλος ἀπὸ τὴν αὐλή, ἄλλος ἀπὸ τὸ μέρος τῶν σταύλων...

Ἔτσι, ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ μπῆκαν στὸ μέγαρο, δὲ βρῆκαν κανένα ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ντυκονώ, ποὺ δὲ μποροῦσε ἀκόμη νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴν κατάπληξί του. Τὸν ἔπιασαν ἀμέσως καὶ τὸν ὡδήγησαν στὴ φυλακὴ τοῦ Σατελέ.

Ἔτσι τερματίσθηκε ἡ καταπληκτικὴ περιπέτεια τῆς πορτογαλικῆς πρεσβείας, ποὺ διασκέδασε ὄχι λίγο τοὺς Παρισινούς.

Ὅσο γιὰ τὸν Μπωσίρ, ἡ πρώτη του σκέψι ἦταν νὰ πάρη τὴν Ὀλίβα καὶ νὰ φύγουν γιὰ τὴν Ἑλβετία.

Ἀλλ' ὅταν ἔφτασε στὴν ὁδὸ Ντωφίν, εἶδε ἕνα σωρὸ στρατιῶτες ποὺ βρίσκονταν ὁλόγυρα στὸ σπίτι ὅπου ἔμενε.

Ὁ Μπωσίρ, χωρὶς νὰ χάνη οὔτε στιγμή, τώβαλε ἀμέσως στὰ πόδια κι' ἔφυγε.

Τοῦ ἦταν ἀδύνατο πιὰ νὰ μάθη τίποτα γιὰ τὴν Ὀλίβα. Κι' ἂν τὸ προσπαθοῦσε, ἄλλωστε, δὲ θὰ τὸ κατάφερνε. Γιατὶ ἡ τέως Νικὸλ βρισκόταν ἐκείνη τὴν ὥρα κάτω ἀπὸ τὴν προστασία τοῦ Καλιόστρο.

Ὁ κόμης τὴν πρόφτασε τὴν ὥρα ποὺ ἡ νέα ἔβγαινε ἀπὸ τὸ Λουξεμβοῦργο, ὅπου εἶχε πάει γιὰ νὰ κάμη τὸν πρωϊνὸ περίπατό της.

— Εἴσαστε πολὺ τυχερή, τῆς εἶπε βάζοντάς την νὰ καθίση πλάϊ του, μέσα στὸ ἁμάξι του. Τὸ σπίτι σας ἔχει περικυκλωθῆ ἀπὸ ἀστυνομικούς, δὲν ξέρω γιὰ ποιὸ λόγο... Ἐλᾶτε μαζί μου...

Τὴν ὡδήγησε κατόπιν στὸ σπίτι του τῆς ὁδοῦ Νὲβ Σαὶν-Ζίλ. Ἔδωσε ταυτόχρονα ἐντολὴ στὸν ἀρχιτέκτονά του νὰ καθαρίση τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Σαὶν-Κλὼντ ἀπὸ τὰ ἐρείπια καὶ νὰ τὸ ἐπισκευάση, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐγκαταστήση ἐκεῖ τὴν Ὀλίβα-Νικόλ.

Ἡ πλεκτάνη

Δυὸ μέρες ἀργότερα, τὸ περίφημο περιδέραιο βρισκόταν στὴν κατοχὴ τοῦ καρδιναλίου ντὲ Ροάν.

Τὸ πρῶτο βῆμα εἶχε γίνει. Τὸ ζήτημα ἦταν τώρα νὰ πεισθῆ ἡ Βασίλισσα νὰ δεχτῆ αὐτὸ τὸ δῶρο. Αὐτὴ τὴ λεπτὴ προσπάθεια τὴν ἀνέλαβε ἡ κόμησσα ντὲ Λαμότ.

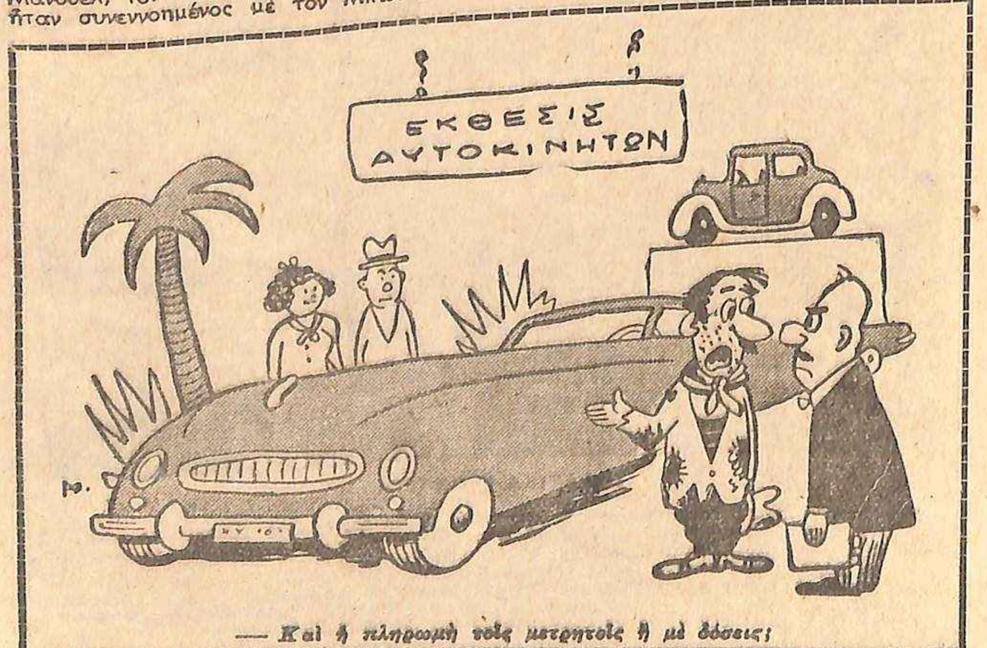

— Καὶ ἡ πληρωμὴ τοῖς μετρητοῖς ἢ μὲ δόσεις;

«Ἦρθε ἡ στιγμὴ νὰ τὰ παίξω ὅλα γιὰ ὅλα, σκεφτόταν καθὼς διευθυνόταν πρὸς τὶς Βερσαλλίες. Ἡ Βασίλισσα ἢ θὰ μὲ διώξη ἢ θὰ πέση ὁλότελα στὴν ἐξουσία μου. Γιὰ νὰ πετύχω τὸ δεύτερο, θὰ διακινδυνεύσω τὸ πρῶτο».

Οἱ αὐλικοί, ποὺ τὴν εἶχαν δῆ τὴν προηγούμενη φορὰ νὰ κουβεντιάζη ὧρες ὁλόκληρες μὲ τὴ Βασίλισσα, προθυμοποιήθηκαν νὰ τὴν ἐξυπηρετήσουν. Ἔτσι δὲ δυσκολεύτηκε νὰ φτάση μπροστὰ στὴ Μαρία-Ἀντουανέττα.

Ἡ Βασίλισσα, βλέποντάς την, φαντάστηκε ὅτι ἤθελε νὰ τῆς ὑπενθυμίση τὴν ὑπόθεσί της καὶ βιάστηκε νὰ τῆς πῆ, ὅτι δὲν εἶχε βρῆ ἀκόμη τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήση στὸ Βασιλιᾶ.

— Ἀλλὰ δὲν ἦρθα γι' αὐτό, ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα. Καί, μάλιστα, θἄπρεπε νὰ πῶ, ὅτι δὲν ἦρθα γιὰ τὸν ἑαυτό μου...

— Γιὰ ποιὸν τότε;

— Ἡ μεγαλειότης σας θὰ ἤθελε νὰ μοῦ χαρίση μερικὰ λεπτὰ μιᾶς ἰδιαίτερης ἀκροάσεως; εἶπε ἡ Ἰωάννα.

Ἡ Βασίλισσα ἀπομάκρυνε μ' ἕνα νεῦμα τὶς κυρίες τῆς ἀκολουθίας, ποὺ βρίσκονταν ὁλόγυρά της.

— Μπορεῖτε τώρα νὰ μιλήσετε ἐλεύθερα, εἶπε στὴν ἐπισκέπτριά της.

Ἡ Ἰωάννα ὡπλίσθηκε μ' ὅλο τὸ θάρρος της.

— Κυρία, ἄρχισε, νομίζω, ὅτι εἶχα τὴν τιμὴ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ὁ καρδινάλιος ντὲ Ροὰν εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ προστατεύση, σὲ στιγμὲς ποὺ κανεὶς ἄλλος δὲ γύριζε νὰ μὲ κυττάξη.

Ἡ Βασίλισσα ἔκαμε ἕνα μορφασμό.

— Στὴν τελευταία ἐπίσκεψι, λοιπόν, ποὺ τοῦ ἔκαμα γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, συνέχισε ἀτάραχη ἡ Ἰωάννα, τὸν βρῆκα ἀπασχολημένο μὲ ἕνα φιλανθρωπικὸ ἔργο ποὺ ἔχει ἀναλάβει... Νόμισα τότε, ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσω μιὰ συμβουλή, παίρνοντας γιὰ παράδειγμα τὴ μεγαλειότητά σας...

Ἡ Μαρία-Ἀντουανέττα κύτταξε ἔκπληκτη τὴ συνομιλήτριά της.

— Ὤ, συχωρέστε με γιὰ τὸ θάρρος μου, εἶπε ἡ Ἰωάννα. Ἐκεῖνο ποὺ θέλησα νὰ πῶ στὸ σεβασμιώτατο ἦταν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ συγκινῆται ἀπὸ τὴ δυστυχία ποὺ βλέπει γύρω του καὶ νὰ δείχνεται τόσο γενναιόδωρος... Καὶ τοῦ ἀνέφερα τὸ παράδειγμα τῆς μεγαλειότητός σας, πού, σκορπίζοντας χρήματα δεξιὰ κι' ἀριστερά, γιὰ νὰ βοηθάη τοὺς δυστυχισμένους, ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ μὴν ἔχη στὸ ἰδιαίτερο ταμεῖο της ἑνάμισυ ἑκατομμύριο λίβρες, γιὰ νὰ ἱκανοποιήση μιὰ προσωπικὴ ἐπιθυμία της...

— Λοιπόν; ρώτησε μὲ ἀνυπομονησία ἡ Βασίλισσα, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη ποῦ ἤθελε νὰ καταλήξη ἡ συνομιλήτριά της.

— Ὁ καρδινάλιος ἔχασε τὸ χρῶμα του μόλις ἔμαθε τὴ θυσία ποὺ εἶχε κάμει ἡ μεγαλειότης σας, ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα. Κι' ἀμέσως τὰ μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα. Ὤ, σᾶς βεβαιῶ πῶς δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν ἔκφρασι τῆς λύπης ποὺ εἶχε πάρει τὸ πρόσωπό του;

— Ὁ καρδινάλιος ντὲ Ροὰν ἔχει ἴσως εὐαίσθητη καρδιά, εἶπε ἡ Βασίλισσα μὲ εἰρωνικὸ ὕφος. Ἀλλ' αὐτὸ ἀφορᾶ σᾶς, ἀγαπητή μου κόμησσα. Ἀφοῦ, ὅπως δείχνουν τὰ λόγια σας, τὸν βρίσκετε τόσο ὑπέροχο, δὲ βλέπω κανένα λόγο γιὰ νὰ μὴ τοῦ τὸ πῆτε. Ὁ καρδινάλιος εἶναι ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς κληρικούς... Νομίζω, μάλιστα, ὅτι μερικὲς ἀπὸ τὶς περιπέτειές του ἔκαμαν μεγάλο θόρυβο...

— Ὤ, κυρία, ἀδικεῖτε τὸν καρδινάλιο καὶ παρεξηγεῖτε τὶς προθέσεις μου ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα. Δὲν ἦρθα γιὰ νὰ σᾶς ἀπασχολήσω μὲ τὰ αἰσθήματά μου, μεγαλειοτάτη.

— Βλέπω, ὅτι ἔχετε σὲ πολὺ μεγάλη ἐκτίμησι τὸν καρδινάλιο ντὲ Ροάν, συνέχισε ἡ Βασίλισσα. Σᾶς ὑπόσχομαι, λοιπόν, ὅτι δὲ θὰ τὸν κατηγορήσω ἄλλη φορὰ μπροστά σας... Καὶ τώρα τί ἄλλο ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε;

— Φοβᾶμαι, ὅτι ἡ μεγαλειότης σας ἔχει παρεξηγήσει τὸν καρδινάλιο ντὲ Ροάν, ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα. Κι' ὡστόσο, τὰ δικά του αἰσθήματα ἀπέναντί σας ἐμπνέονται μόνον ἀπὸ ἕνα βαθύτατο σεβασμό. Εἶμαι βέβαιη ὅτι θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴ λύπη του ἂν μάθαινε, ὅτι ἔχετε τόσο κακὴ ἰδέα γι' αὐτόν. Ὅταν τοῦ εἶπα, λοιπόν, ὅτι ἀρνηθήκατε νὰ δεχτῆτε τὸ περιδέραιο ποὺ σᾶς πρόσφεραν οἱ Μπέχμερ καὶ Μποσάνζ...

Ἡ Βασίλισσα ἔκαμε μιὰ νευρικὴ χειρονομία.

— Ἂς μὴ μιλᾶμε πιὰ γι' αὐτὸ τὸ περιδέραιο, εἶπε. Κι' ἄλλωστε, πουλήθηκε...

— Αὐτὸ εἶναι σωστό.

— Τὸ ἀγόρασε ὁ πρεσβευτὴς τῆς Πορτογαλίας γιὰ τὴ Βασίλισσά του, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὄχι, κυρία.

— Ποιὸς τὸ ἀγόρασε λοιπόν;

— Ὁ καρδινάλιος ντὲ Ροάν, μεγαλειοτάτη.

Ἡ Βασίλισσα ἀποτραβήχτηκε πρὸς τὰ πίσω, σὰ νὰ τὴν εἶχε δαγκάσει σκορπιός.

— Κρῖμα! εἶπε.

— Αὐτὸ ποὺ ἔκαμε ὁ καρδινάλιος ντὲ Ροὰν εἶναι ὑπέροχο, συνέχισε ἡ Ἰωάννα, χωρὶς νὰ προσέξη τὴ διακοπὴ τῆς Μαρίας-Ἀντουανέττας. Μόνο μιὰ ψυχὴ σὰν τὴ δική του μποροῦσε νὰ κάμη αὐτὴ τὴν εὐγενικὴ χειρονομία... Μόλις ἔμαθε, ὅτι ἡ μεγαλειότης σας βρισκόταν σὲ στενοχώρια, ἔπιασε μὲ τὰ δυό του χέρια τὸ κεφάλι του καὶ τὸν ἄκουσα νὰ ψιθυρίζη. «Ἡ Βασίλισσα τῆς Γαλλίας δὲ μπορεῖ, λοιπόν, ν' ἀποκτήση ἐκεῖνο ποὺ ἡ σύζυγος ἑνὸς ἐνοικιαστοῦ τῶν φόρων δὲ θὰ ἀρνιόταν ποτὲ στὸν ἑαυτό της: Δὲ θὰ ἦταν τρομερὸ νὰ δῆ αὔριο ἡ Βασίλισσα αὐτὰ τὰ διαμάντια στὸ λαιμὸ τῆς κυρίας Νέκερ».

»Ὁ καρδινάλιος ντὲ Ροὰν ἀγνοοῦσε ἀκόμη ὅτι ὁ πρεσβευτὴς τῆς Πορτογαλίας διαπραγματευόταν αὐτὰ τὰ διαμάντια—ἐξακολούθησε ἡ Ἰωάννα. Τὸν πληροφόρησα γι' αὐτό.

»— Δὲν πρόκειται πιὰ νὰ εὐχαριστήση κανεὶς τὴ Βασίλισσα, ἀλλὰ νὰ σώση τὴν ἀξιοπρέπειά της—συνέχισε. Θὰ εἶναι τρομερὸ ὅταν οἱ ξένες αὐλὲς μάθουν πῶς ἡ Βασίλισσα δὲ μπορεῖ νὰ ἱκανοποιήση μιὰ λογικὴ ἐπιθυμία της... Ὄχι, δὲ μπορῶ ν' ἀνεχτῶ νὰ περιφρονοῦν τὴ Βασίλισσα τῆς Γαλλίας. Αὐτὸ δὲ θὰ γίνη ποτέ!».

»Ἔπειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἔφυγε βιαστικά, χωρὶς οὔτε νὰ μ' ἀποχαιρετήση. Μιὰ ὥρα ἀργότερα ἔμαθα πῶς εἶχε ἀγο-

πορτοφόλι;... Θαυμάσια... Αὐτὸ τὸ πορτοφόλι περιέχει διακόσιες πενῆντα χιλιάδες λίβρες. Πηγαίνετέ τις στὸν καρδινάλιο καὶ πέστε του, ὅτι θὰ προσπαθήσω νὰ τοῦ δίνω κάθε μῆνα ἕνα ποσόν... Θὰ κανονίσωμε κατόπιν καὶ τοὺς τόκους. Χάρις στὴν εὐγενικὴ χειρονομία τοῦ καρδιναλίου ντὲ Ροάν, θὰ ἔχω ἀπὸ τώρα τὸ κολλιὲ καὶ θὰ τὸ ἐξοφλήσω σιγὰ-σιγά, χωρὶς νὰ στενοχωρηθῶ ὑπέρμετρα. Ἔτσι, βγῆκα διπλᾶ κερδισμένη. Πρῶτα-πρῶτα, γιατὶ θὰ ἱκανοποιήσω μιὰ ζωηρὴ ἐπιθυμία μου, χωρὶς νὰ ἐπιβαρύνω τὸ Βασιλιᾶ, κι' ἔπειτα γιατὶ εἶναι πολὺ εὐχάριστο νὰ μαθαίνη κανεὶς πῶς ἔχει εὐγενικοὺς κι' ἀφοσιωμένους φίλους... Καὶ δὲν ἐννοῶ μόνο τὸν καρδινάλιο—πρόσθεσε—ἀλλὰ καὶ σᾶς, ἀγαπητή μου κόμησσα, ποὺ μαντέψατε αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία μου...

Ἡ Ἰωάννα σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγη. Ἡ Βασίλισσα τὴ συνώδευσε ὡς τὴν πόρτα κι' ἔπειτα ἀπὸ μικρὸ δισταγμό, τῆς εἶπε σιγά, σὰ νὰ φοβόταν μήπως ἀκούση κανεὶς τὰ λόγια της:

— Κόμησσα, θὰ πληροφορήσετε τὸν καρδινάλιο ντὲ Ροάν, ὅτι θὰ εἶναι εὐπρόσδεκτος στὶς Βερσαλλίες καὶ θὰ τοῦ πῆτε ἀκόμη ὅτι ἡ Βασίλισσα ἐπιθυμεῖ νὰ τῆς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ τὸν εὐχαριστήση καὶ προσωπικά.

Ἡ Ἰωάννα βγῆκε ἀπὸ τὰ διαμερίσματα τῆς Μαρίας-Ἀντουανέττας, τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ καὶ περηφάνεια. Οἱ αὐλικοί, ποὺ ἔβλεπαν στὴ γυναῖκα αὐτὴ τὴν καινούργια εὐνοουμένη τῆς Βασίλισσας, ὑποκλίνονταν στὸ πέρασμά της μὲ σεβασμό.

Τὸ πορτοφόλι

Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ἡ κόμησσα ντὲ Λαμὸτ ἔμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ καρδιναλίου.

— Ἐρχόσαστε ἀπὸ τὶς Βερσαλλίες; τὴ ρώτησε ὁ Ροάν.

— Ἀφοῦ εἶχα πάει στὶς Βερσαλλίες, θὰ πρέπει νὰ ἔρχωμαι ἀπὸ κεῖ, ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα ἐνῶ σωριαζόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα, σὰ νὰ ἦταν τσακισμένη ἀπὸ τὴν κούρασι.

— Τὸ ὕφος σας μὲ κάνει νὰ μαντέψω

— Θὰ δανείσω, λοιπόν, τὴ Βασίλισσα;

— Μάλιστα, σεβασμιώτατε. Θὰ εἴσαστε ἕνας ἐχέμυθος δανειστής...

— Ἡ Βασίλισσα κι' ἐγὼ θὰ ἔχωμε ἕνα κοινὸ μυστικό;

— Ἕνα μυστικὸ θανάσιμο. Εἴσαστε εὐχαριστημένος;

— Ἐνθουσιασμένος.

— Ὅσο γιὰ τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς Βασίλισσας... θὰ τὰ κανονίσετε μαζί. Ἔχω ἐντολὴ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι θὰ σᾶς δῆ μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι στὶς Βερσαλλίες.

Ὁ καρδινάλιος ἔγινε κατακίτρινος καὶ τὰ χέρια του ἄρχισαν νὰ τρέμουν. Ἦταν τόση ἡ συγκίνησί του, ποὺ δὲν κατάφερε νὰ τὴν κρύψη.

«Τὸ αἴσθημά του εἶναι πιὸ σοβαρὸ ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμουν, σκέφτηκε ἡ Ἰωάννα. Ὤ, ἡ ἀνταμοιβή μου πρέπει νὰ εἶναι πολὺ μεγάλη... Μοῦ φαίνεται, ὅτι τὸ λιγώτερο ποὺ πρέπει νὰ ζητήσω εἶναι ἕνας τίτλος πριγκήπισσας, μὲ εἰσοδήματα μισοῦ τοὐλάχιστον ἑκατομμυρίου τὸ χρόνο. Ἀρκεῖ νὰ χειριστῶ αὐτὸ τὸ ζήτημα ὅπως πρέπει».

— Θὰ εἴσαστε ὁ πιστωτὴς καὶ ταυτόχρονα ὁ ἐγγυτὴς τῆς Βασίλισσας, συνέχισε. Θὰ σᾶς πληρώση, ὅπως θὰ πλήρωνε καὶ τὸν Μπέχμερ. Ἂν ὅμως, βρεθῆ κάποτε σὲ ἀδυναμία, θὰ πρέπει νὰ πληρώσετε σεῖς γι' αὐτήν.

— Ἀλλὰ δὲ ζήτησα ἀπὸ τὴ Βασίλισσα νὰ πληρώση τίποτα, διαμαρτυρήθηκε ὁ Ροάν.

— Ἡ Βασίλισσα εἶναι περήφανη, ἀπάντησε ἡ Ἰωάννα. Δὲ μπορεῖ, λοιπόν, νὰ δεχτῆ ἕνα δῶρο, ὅπως θὰ ἔκανε μιὰ φίλη σας... Κι' ἔπειτα, ξέρει πῶς ἔχετε χρέη... Ὅταν τῆς εἶπα ὅτι εἴχατε προκαταβάλει διακόσιες πενῆντα χιλιάδες λίβρες...

Ἔψαξε μέσα στὴν τσάντα της κι' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ τὸ πορτοφόλι τῆς Βασίλισσας.

— Τί εἶναι αὐτό; ρώτησε ὁ Ροάν, ἔκπληκτος.

— Τὸ πορτοφόλι αὐτὸ περιέχει διακόσια πενῆντα χαρτονομίσματα τῶν χιλίων λιβρῶν... Σᾶς τὰ στέλνει ἡ Βασίλισσα μαζὶ μὲ τὶς θερμότατες εὐχαριστίες της... Ὁ-

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΑΠΕΙ ΡΩΤΑΝ

ἡ βασίλισσα καὶ τὰ ἔδωσε στὴν 'Ιωάννα.

— Εἴσαστε περισσότερο γενναιόδωρος ἀπὸ ὅ,τι φανταζόμουνα, εἶπε ἡ κόμησσα ντὲ Λαμότ.

Ἔφυγε σὲ λίγο ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ καρδιναλίου μὲ τὴ σκέψι, ὅτι εἶχε κάμει τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὸν πλοῦτο. Εἰκοσιπέντε χιλιάδες λίβρες ἦταν μιὰ μικρὴ περιουσία.

Τὸ παραμιλητὸ

'Αλλ' εἶναι καιρὸς νὰ ξαναγυρίσωμε κοντὰ στὸν κόμητα ντὲ Σαρνύ, ποὺ τὸν ἀφίσαμε λιποθυμισμένο στὸν προθάλαμο τῶν διαμερισμάτων τῆς Μαρίας-'Αντουανέττας.

Μερικοὶ φρουροί, ποὺ τὸν εἶδαν νὰ πέφτη, ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ τὸν σηκώσουν καὶ τὸν ξάπλωσαν σ' ἕναν καναπέ. Φώναξαν ταὐτόχρονα ἕνα ἀπὸ τοὺς γιατροὺς τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀνακτόρων.

'Ο γιατρὸς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα του ἕνα μπουκαλάκι κι' ἀφοῦ τὸ ξεβούλωσε, τὸ ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ Σαρνύ, ἐνῶ ταὐτόχρονα τοῦ ξεκούμπωνε τὴ ζακέττα του γιὰ νὰ τὸν βοηθήση ν' ἀναπνεύση μὲ μεγαλύτερη ἄνεσι. Καὶ τότε εἶδε τὸ αἷμα πάνω στὸ πουκάμισό του.

— 'Αλλ' εἶναι πληγωμένος, εἶπε.

Παραμέρισε ἀμέσως τὸ πουκάμισο καὶ ἀντίκρυσε τὴν πληγὴ στὸ πλευρό.

'Ο Σαρνὺ συνῆλθε ἐκείνη τὴ στιγμὴ καί, βλέποντας, ὅτι εἶχε προδοθῆ τὸ μυστικό του, προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῆ.

— Εἶναι μιὰ παλιὰ πληγή, ποὺ ξανάνοιξε, εἶπε μὲ ἀδύνατη φωνή.

— Μπορεῖ νὰ σᾶς ἀρέση νὰ τὴν παρουσιάζετε σὰν παλιά, ἀπάντησε ὁ γιατρός. 'Αλλ' ἐγὼ σᾶς λέω ὅτι δὲν ἔχουν περάσει οὔτε τρεῖς ὧρες ἀπὸ τότε ποὺ πληγωθήκατε.

'Ο Σαρνὺ φάνηκε στενοχωρημένος.

— Δὲν πιστεύω νὰ θέλετε νὰ μὲ μάθετε πότε πληγώθηκα, εἶπε. 'Η πληγὴ αὐτὴ εἶναι παλιά...

'Ο Βασιλιᾶς βγῆκε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ πάη στὴν αἴθουσα τοῦ συμβουλίου. Καθὼς περνοῦσε

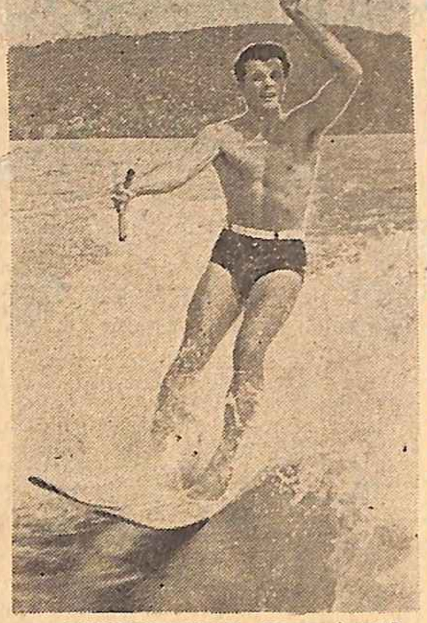

Ο ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ ΕΓΙΝΕ ΣΤΑΡ
'Ο περίφημος νεαρὸς Γερμανὸς ὀλυμπιονίκης τοῦ σκὶ Τόνι Σάϊλερ ἔγινε ἀστέρι τοῦ κινηματογράφου καὶ γυρίζει τώρα τὸ πρῶτο του φίλμ κοντὰ στὴ λίμνη Σταρνμπεργκερζέε τῆς Βαυαρίας. Στὴ φωτογραφία ὁ Τόνι σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ ἔργου, ὅπου ἀποδεικνύεται καὶ ἄσσος τοῦ θαλασσίου σκί.

ἀπὸ τὸ διάδρομο, εἶδε αὐτὴ τὴ μικρὴ συγκέντρωσι: στὸν προθάλαμο τῶν διαμερισμάτων τῆς Βασίλισσας καὶ θέλησε νὰ μάθη τί συνέβαινε. Πῆγε, λοιπόν, κοντὰ κι' ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸ Σαρνύ.

— 'Ω, κύριε ντὲ Σαρνύ! εἶπε. Εἴσαστε πληγωμένος;

— Μιὰ ἁπλῆ γρατζουνιά, μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ Σαρνύ, ποὺ προσπάθησε ν' ἀνασηκωθῆ, χωρίς, ὅμως, νὰ τὸ κατορθώση. Πρόκειται γιὰ μιὰ παλιὰ πληγή...

'Ο Βασιλιᾶς εἶχε ἀρκετὲς γνώσεις ἰατρικῆς. Δὲν τοῦ ἦταν δύσκολο, λοιπόν, νὰ καταλάβη, ὅτι ὁ Σαρνὺ δὲν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. 'Αλλὰ σκέφτηκε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ζητήση νὰ μάθη περισσότερα.

— Παλιὰ ἢ καινούργια, πρέπει νὰ σᾶς περιποιηθοῦμε, εἶπε.

Γύρισε ἀμέσως στοὺς ἀξιωματικοὺς ποὺ τὸν περιστοίχιζαν καὶ πρόσθεσε:

— Θὰ εἰδοποιήσετε τὸ θεῖο του ναύαρχο ντὲ Σουφρὲν καὶ τὸν ἰδιαίτερο χειροῦργο μου δόκτορα Λουΐ... 'Ο κόμης ντὲ Σαρνὺ θὰ μείνη στὶς Βερσαλλίες, ὥσπου νὰ γίνη καλὰ ἀπὸ τὸ τραῦμα του.

'Αποχαιρέτησε κατόπιν τὸ Σαρνὺ κι' ἀπομακρύνθηκε.

Οἱ φρουροὶ μετέφεραν ἀμέσως τὸν τραυματία στὸ δωμάτιο τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ὑπηρεσίας καὶ τὸν ξάπλωσαν σ' ἕνα κρεβάτι.

'Ο Σουφρὲν κι' ὁ γιατρὸς Λουΐ ἔφτασαν ταὐτόχρονα σχεδόν.

— Περίεργο! εἶπε ὁ Σουφρέν. Δὲν ἤξερα, ὅτι ὁ ἀνεψιός μου εἶχε τραυματισθῆ...

'Ο γιατρὸς Λουΐ ἐξέτασε προσεχτικὰ τὸ τραῦμα.

— Εἶναι ἐπικίνδυνο; τὸν ρώτησε ὁ ναύαρχος.

— Δὲ μπορῶ νὰ πῶ τίποτα ἀκόμη, ἀπάντησε ὁ γιατρός. 'Η πληγὴ εἶναι ἀρκετὰ βαθειά...

'Απομάκρυνε κατόπιν ὅλους ὅσοι βρίσκονταν μέσα στὸ δωμάτιο κι' ἔστειλε τὸν ὑπηρέτη του νὰ τοῦ φέρη ἐπιδέσμους καὶ μερικὰ ἀπαραίτητα φάρμακα.

'Ο ναύαρχος ντὲ Σουφρὲν ἔφυγε σὲ λίγο, λέγοντας ὅτι θὰ ξαναγύριζε.

'Ο γιατρός, ἀφοῦ καθάρισε τὴν πληγὴ τοῦ Σαρνύ, ἔβαλε κατόπιν μιὰ ἀλοιφὴ στὰ χείλη της καὶ τὴν ἔδεσε μὲ προσοχή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Μιὰ συνηθισμένη διασκέδασις νέων ἀνθρώπων — ἕνα πάρτυ, μὲ ποτά, μεζέδες καὶ Πρίσλεϋ στὸ πὶκ-ἄπ—ἔχει μεταβληθῆ φυσιολογικὰ σὲ ἀπερίγραπτη γενικὴ κλωτσοπατινάδα, ποὺ ἀπειλεῖ τὸ σπίτι μὲ πλήρη διάλυσι!

'Εκεῖνος, σὲ ἡλικία ὄχι καὶ πολὺ προχωρημένη, μὲ μυαλὰ ὅμως κάπως πιὸ ἰσορροπημένα ἀπὸ τῶν γύρω του, ἔχει καταφύγει πανικόβλητος σὲ μιὰ γωνιά, πίσω ἀπὸ τὸ προστατευτικὸ προγεφύρωμα ἑνὸς τραπεζιοῦ καὶ μιᾶς πολυθρόνας. Κι' ἔχει τραβήξει κοντά του κι' 'Εκείνη, πρῶτον γιὰ νάχη τὴν εὐτυχία νὰ τὴν ξεμοναχιάση, δεύτερον ὅμως—καὶ κυρίως—γιὰ νάχη τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς τὰ πῆ λίγο καὶ νὰ ξεσπάση!)

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά, πές μου, εἶναι θέαμα αὐτό;...

ΕΚΕΙΝΗ (ποὺ πηδάει ὅλη ἐπὶ τόπου ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ ρὸκ ἔντ ρόλ): Θαῦμα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κρῖμα... Κι' ἐγὼ ποὺ σὲ νόμιζα γιὰ σοβαρὸ καὶ μυαλωμένο κορίτσι.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἔχω καιρὸ νὰ γίνω σοβαρὸ καὶ μυαλωμένο κορίτσι ἅμα θὰ μπῶ στὸ ράφι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (φανερὰ δυσαρεστημένος): Ἆ! Εἴμαστε γέροι, δηλαδή, ὅλοι ἐμεῖς ποὺ βλέπουμε ὅλο αὐτὸ τὸ ἀπερίγραπτο κατάντημα σὰν ξέσπασμα καννιβάλων;...

ΕΚΕΙΝΗ: Κι' ἂν δὲν εἴσαστε γέροι στὰ χρόνια, εἴσαστε ὅμως στὰ μυαλά, στὴ διάθεσι...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἔλα τώρα, ποὺ θὰ μοῦ πῆς ὅτι πρέπει νἆναι κανεὶς γέρος γιὰ νὰ δῆ μὲ ἀγανάκτησι καὶ μὲ φόβο ὅλη αὐτὴ τὴν παγκόσμια ἀναστάτωσι ποὺ προκάλεσε στοὺς νέους ἀνθρώπους ὁ ἀξιότιμος κ. Ἔλβις Πρίσλεϋ μὲ τὸ ρὸκ ἔντ ρόλ του!...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Απὸ κακία τὸ λέτε κι' ἀπὸ ζήλεια ποὺ δὲ μπορεῖτε νὰ τὸ χορέψετε κι' ἐσεῖς...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ντρέπουμαι νὰ τὸ χορέψω, ὄχι δὲ μπορῶ...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ τὰ ὁλοζώντανα ματάκια της πλημμυρισμένα ἀπορία): Γιατί ντρεπόσαστε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ὁρμητικά): Δὲν τὸ καταλαβαίνεις; Γιατὶ δὲ θέλω νὰ δείχνω πὼς εἶμαι θηρίο καὶ κτῆνος!

ΕΚΕΙΝΗ: Θηρίο καὶ κτῆνος;... Ὄχι δὰ τὰ παραλέτε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (παίρνει φόρα): Ἄκου καὶ προσπάθησε νὰ μὲ καταλάβης καὶ νὰ ὠφεληθῆς: Κάθε ἄνθρωπος κλείνει μέσα του, δεμένο, περιωρισμένο —κι' ἑπομένως ἀνίκανο νὰ βλάψη—λίγο κτῆνος, λίγο θηρίο... 'Αρκεῖ νὰ ἀνοίξη κανεὶς τὰ κάγκελα, καὶ τὸ μῆκος ἀποχαλινώνεται, τὸ θηρίο ἀπελευθερώνεται γιὰ νὰ κατασπαράξη! Καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀναμφισβήτητες αἰτίες τῆς ἐξόδου τοῦ θηρίου καὶ τοῦ κτήνους πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ πολιτισμοῦ, εἶναι τὸ «ρὸκ ἔντ ρόλ»... Δὲν εἶναι ὅμως ἡ μόνη, δυστυχῶς... Πολλὰ πράματα στὴν ἐποχή μας ποὺ ἀναρχεῖται, ἐρεθίζουν, ἀναστατώνουν καὶ βγάζουν ἀπὸ τὴν τροχιὰ τῆς λογικῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τὸν ἄνθρωπο: 'Η κακὴ μουσική, ὁ ἔξεινὸς χορός, τὸ βρωμερὸ ἀνάγνωσμα—κι' ὁποιαδήποτε ἔντυπη ρυπαρότης, ποὺ προσφέρεται σὰν ἐλαφρὸ καὶ εὐχάριστο ἀναψυκτικό, γιὰ νὰ ἐξελιχτῆ, ὄχι σπάνια, σὲ καταστρεπτικὸ πυρπολικὸ τῶν αἰσθήσεων — τὸ διεγερτικὸ ἔργο τοῦ θεάτρου, τοῦ κινηματογράφου, ἢ τῆς τηλεοράσεως—πού, εὐτυχῶς, δὲν ἔφτασε ἀκόμα στὸν τόπο μας—, ἀποτελοῦν αἰτίες ἀδιαφιλονείκητες γιὰ τὴν ἐξαχρείωσι καὶ τὴν ἐξαθλίωσι τῶν νέων ἰδίως ἀνθρώπων!..

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ἔκπληξι): Καλέ, αὐτὸ εἶναι διάλεξι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (αὐστηρά): Μὴ μὲ διακόπτης... (Συνεχίζει). 'Η διανοητικὴ ρυπαρότης—προέκτασι φυσιολογικὴ τῆς προχειρότης δεκαρολογίας ὡρισμένης συνομοταξίας «πνευματικῶν» ἀνθρώπων χωρὶς συνείδησι καὶ συναίσθησι τοῦ καθήκοντος τους ἀπέναντι τοῦ συνόλου...—εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ βαρειὰ ἐγκλήματα, πού, δυστυχῶς, μένουν ἀτιμώρητα... Γιατί, τὴν κακὴ μουσική, ποὺ προσφέρεται σὲ βρωμερὴ ἐπένδυσι στίχων τοῦ ρείθρου γιὰ νὰ ὑποκρούση καὶ ἐμπνεύση ὀρχήσεις τῶν τριό-

δων, τὴν γράφουν «πνευματικοὶ» ἄνθρωποι, «διανοούμενοι»—οἱ συνθέται. Τὸ βδελυρὸ ἀνάγνωσμα ὁποιασδήποτε μορφῆς, ποὺ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ Αὐτοὶ ποὺ κατηγοροῦν τὸν ἔρωτα εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν στάθηκαν ἱκανοὶ νὰ ἀγαπηθοῦν.
Μωρὶς Ντονάϊ

★ Τὸ ἐρωτικὸ ἔνστικτο εἶναι τὸ κέντρο, γύρω ἀπὸ τὸ ὁποῖο περιστρέφεται κάθε τι στὸν κόσμο.
Τ. Ριμπὸ

★ 'Υπάρχει μιὰ ὡρισμένη ψυχικὴ καὶ φυσικὴ κατάστασι, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας ὅλα ἐξευγενίζονται στὴν καρδιὰ καὶ στὶς αἰσθήσεις μας: οἱ σκέψεις, οἱ συνήθειες, οἱ ἀνάγκες, τὰ καθήκοντα, μόνο μὲ τὴν ἰδέα ἑνὸς πλάσματος ποὺ εἶναι γιὰ μᾶς ἡ προσωποποίησι τῆς εὐτυχίας. Αὐτὴ τὴν κατάστασι τὴν ὀνομάζω ἀγάπη.
Πὼλ Μπουρζὲ

★ Τὸ πάθος τὰ δικαιολογεῖ ὅλα... ἀλλὰ μόνον στὰ κτήνη.
Μωρὶς Ντονάϊ

προσφέρεται, εἴτε σὰν ἔντυπο δημοσίευμα στὸ χαρτί, εἴτε σὰν ἔργο τοῦ σοβαροῦ ἢ ἐλαφροῦ θεάτρου, εἴτε σὰ σενάριο τοῦ κινηματογράφου, συγγραφεῖς τὸ συντάσσουν —αὐτοὶ ποὺ ὁρίζονται σὰν «ἐπαΐοντες» τοῦ πνεύματος ἑνὸς τόπου ἢ μιᾶς ἐποχῆς... Ὅταν ὅμως οἱ διανοούμενοι δὲν ἔχουν συναίσθησι τοῦ προορισμοῦ τους καὶ τῆς εὐθύνης τους, ἡ ἐποχὴ ποὺ χαρακτηρίζουν ὁδηγεῖται μὲ τὸ κεφάλι στὸ κενό!

ΕΚΕΙΝΗ: Πάρτε, γιὰ τὸ Θεό, λίγη ἀναπνοή!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (αὐστηρά): Σιωπή! ('Εξακολουθεῖ). Ποτὲ δὲν ἔχει σημειωθῆ τόση πλησμονὴ πνευματικῆς ἀθλιότητος ὅσο στὴν ἐποχὴ ποὺ ἐπιλόγισε τὸν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο! Οἱ «πνευματικοὶ» ἄνθρωποι ὁποιουδήποτε εἴδους καὶ μορφῆς, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν ποιότητα, ἔχουνε παραδοθῆ σὲ μεγάλο ποσοστό, μὲ σαδιστικὴ μανία, στὴν ταπεινὴ δεκαρολογία, καὶ ξεχνᾶνε ὅτι ἡ ροπή τους στὸ πρόχειρο καὶ τὸ εὔκολο εἶναι μοιραῖο καὶ φυσικὸ νὰ δημιουργήση τόσα θύματα — κυρίως μέσα στὸν κόσμο τῶν νέων ἀνθρώπων ποὺ εἶναι ἀπὸ τὴν κατασκευή τους πιὸ εὐάλωτοι... 'Εκεῖ πρέπει, νομίζω, νὰ ἀναζητηθῆ ἡ ἀχαλίνωτη ροπὴ τῆς ἐποχῆς μας πρὸς τὸν ἐκφυλισμὸ καὶ τὸ ἔγκλημα: 'Αφέθηκε ἐλεύθερο κι' ἀσύδοτο τὸ πνεῦμα νὰ ἀσχημονῆ καὶ τὸ παρακολούθησε, φυσιολογικά, ὅλη ἡ μεταπολεμικὴ γενεά! 'Ενῶ, ἂν τὸ πνεῦμα ἦταν ὁδηγὸς καὶ ἡ διανόησι πυξίδα γιὰ τὸν προσανατολισμὸ στὸ καλό, τὰ ἀποτελέσματα θὰ ἦταν ἄλλα!...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί φταῖμε, τότε, ἐμεῖς;...Φταῖνε οἱ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ ὁρμή): 'Εσεῖς νὰ ἀντιδράσετε!... Τί εἴσαστε; Πρόβατα ποὺ τὰ πᾶνε γιὰ σφάξιμο;... 'Αντὶ νὰ ἀντιδράσετε ὅμως, κλωτσᾶτε, ἐγκληματεῖτε καὶ ὀνομάζετε μὲ περιφρόνησι «ἀπηρχαιωμένον» καὶ «ντεμοντὲ» ὅποιον σᾶς δείξη τὸ βάραθρο ποὺ ἀνοίγεται μπροστά σας—νά, ἐμένα, νὰ ποῦμε! Δὲ θέλω νὰ μιλήσω πιὸ συγκεκριμένα, γιατὶ ἡ δίκαιη ἀγανάκτησί μου θὰ μὲ ἀνάγκαζε νὰ θρυμματίσω ὡρισμένα ἀδιάβλητα εἴδωλα τοῦ συγχρόνου καιροῦ... Ἕνα μόνο μπορῶ νὰ σοῦ πῶ: Ὅτι, δίπλα στὸ «φαινόμενο Πρίσλεϋ» ποὺ ἀποχαλινώνει, διεγείρει καὶ ἐξαθλιώνει τὰ νειᾶτα, ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ ἄλλα ὅμοια φαινόμενα ποὺ προκαλοῦν καταστροφὲς ἀνάλογες. Εἶναι καιρὸς ὅμως νὰ σταματήση πιὰ τὸ κακό: 'Η μουσικὴ δὲν πρέπει νὰ σημαίνη ἄγριο προσκλητήριο τῶν αἰσθήσεων· ὁ χορὸς νὰ μὴν εἶναι ἔξαλλη ὄρχησι ἀνθρωποφάγων τῆς ζούγκλας· τὸ ἔντυπο νὰ μὴν ἀποτελῆ φυτίλι στὴν πυριτιδαποθήκη τοῦ ἀνθρώπινου σεξουαλισμοῦ· τὸ θέατρο νὰ μὴν προκαλῆ καὶ ὁ κινηματογράφος νὰ μὴν ἀναστατώνη καὶ παραδειγματίζη στὶς ἀθλιότητες τῆς ζωῆς... Γιὰ νὰ ἐξυγιανθοῦν ὅμως οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ πνεύματος, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ συναισθανθοῦν οἱ «πνευματικοὶ» ἄνθρωποι πόσο τραγικὰ ὑπεύθυνοι εἶναι γιὰ τὸ κατάντημα τῆς ἐποχῆς τους... Καὶ νὰ πάψουνε νὰ προβάλλουνε τὰ διάφορα «φαινόμενα Πρίσλεϋ» σὰν ἐνδείξεις ζωτικότητος καὶ γοητευτικῆς εὐεξίας, ἐνῶ ἀποτελοῦν ἀναμφίβολα συμπτώματα σαπίλας καὶ παρακμῆς!...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ ἀμυχὲς πονοκεφάλου): Τελειώσατε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (νοιώθοντας τὸ λαρύγγι του ξερὸ ἀπὸ τόσα λόγια ποὺ εἶπε μαζεμένα, ἁρπάζει ἀπὸ τὸ διπλανὸ τραπέζι ἕνα ποτῆρι κρασὶ καὶ τὸ ἀδειάζει ὡς τὸν πάτο): Μάλιστα, τέλειωσα! Μαζὶ μὲ τὸν δίσκο τοῦ Πρίσλεϋ, πού, εὐτυχῶς, τέλειωσε κι' αὐτός...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ χαριτωμένη γκριμάτσα): Νὰ σᾶς πῶ, οὔτε κι' ἐμένα μ' ἀρέσει πιὰ τὸ ρὸκ ἔντ ρόλ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (χαρούμενος ποὺ ἡ διάλεξί του ἔπιασε τόπο): Μπράβο!

ΕΚΕΙΝΗ: Προτιμῶ τὴν «Καλυψώ»!... Εἶναι πιὸ ζωντανή!... (Φεύγει καὶ τὸν ἀφίνει ἐμβρόντητο κι' ἀπογοητευμένο...).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ νεόνυμφοι ἀνάμεσα στὰ εἴκοσι «παιδιά» τους.

ΟΤΑΝ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΑΝ ΕΙΧΑΝ 20 ΠΑΙΔΙΑ!..

Τὸ συγκινητικὸ εἰδύλλιο μιᾶς νεαρῆς διευθύντριας ὀρφανοτροφείου μὲ τὸν κυριώτερο συνεργάτη της.

Ἐδῶ κι' ἐφτὰ χρόνια, στὸ Λέκκο, μιὰ κωμόπολι τῆς Βόρειας Ἰταλίας, ἱδρύθηκε ἀπὸ τὴν κοινότητα ἕνα ὀρφανοτροφεῖο. Στὸ ἵδρυμα αὐτὸ δὲ μένουν ἁπλῶς παιδιά, ποὺ ἔχασαν τοὺς γονεῖς τους. Οἱ τρόφιμοί του εἶναι ὀρφανά, ποὺ ἔτυχε νὰ πάρουν τὸν κακὸ δρόμο. Σκοπός, λοιπόν, τοῦ ἱδρύματος εἶναι ὄχι μόνο νὰ δώση σ' αὐτὰ τὰ ἄτυχα πλάσματα στέγη καὶ τροφή, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς διορθώση τὸ διαστρεβλωμένο χαρακτῆρα, πρᾶγμα βέβαια κάθε ἄλλο παρὰ εὔκολο.

Ὡστόσο τὸ ὀρφανοτροφεῖο τοῦ Λέκκο ἔγινε μέσα στὰ ἐφτὰ χρόνια τῆς ζωῆς του γνωστὸ σ' ὅλη τὴν Ἰταλία, ἀκριβῶς γιατὶ πετυχαίνει αὐτὸ τὸ θαῦμα: νὰ ἡμερέψη τὰ ἀγρίμια ποὺ φιλοξενεῖ καὶ νὰ τὰ μεταβάλλη σὲ σωστοὺς ἀγγέλους. Ἔτσι, ἐδῶ καὶ μερικοὺς μῆνες, ἡ νεαρὴ διευθύντριά του, ἡ Ἀλμπερτίνα Νέγκρι, σ' ἕνα διαγωνισμὸ ποὺ διοργάνωσε μιὰ μεγάλη ἐφημερίδα τοῦ Μιλάνου, ἀνακηρύχτηκε «ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 1 ἡρωΐδα τῆς καλωσύνης» γιὰ ὅλη τὴν Ἰταλία.

Ὁ τίτλος αὐτὸς τῆς ταιριάζει ἀπόλυτα, γιατὶ τὸ παιδαγωγικὸ σύστημα ποὺ ἐφαρμόζει στὸ ὀρφανοτροφεῖο της, στηρίζεται ἀκριβῶς στὴ μαγικὴ δύναμι ποὺ ἔχει ἡ καλωσύνη πάνω στὶς παιδικὲς ψυχές. Χωρὶς αὐστηροὺς κανόνες καὶ περιορισμούς, τὰ ὀρφανὰ τοῦ Λέκκο, ἀπὸ ἀλητάκια ποὺ ἦταν πρῶτα, γίνονται φρόνιμα καὶ χαριτωμένα παιδιά. Ἡ μεταβολὴ δὲ αὐτὴ χρωστιέται στὸ γεγονός, ὅτι ἡ «μητέρα» τους ξέρει νὰ μιλᾶ μὲ τὴ συμπεριφορά της στὸ φιλότιμό τους.

Λίγο πρὶν ἡ Ἀλμπερτίνα πάρη τὸν τίτλο, ποὺ ἔκανε γνωστὸ τ' ὄνομά της καὶ τὸ ἔργο της σ' ὅλη τὴν Ἰταλία, ἡ κοινότης τοῦ Λέκκο προσέλαβε στὸ ὀρφανοτροφεῖο γιὰ βοηθὸ τῆς διευθύντριας ἕνα νεαρὸ δάσκαλο ἀπὸ τὸ Μιλάνο, τὸ Σίλβιο Μπαρμπιέρι, ποὺ εἶχε ἀκριβῶς τὶς ἴδιες παιδαγωγικὲς ἰδέες μ' αὐτή.

Ὁ Σίλβιο κι' ἡ Ἀλμπερτίνα, λοιπόν, συνεργάζονταν ἁρμονικώτατα στὸ ὡραῖο τους ἔργο κι' ἑνώθηκαν ψυχικὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες. Ὅταν ἡ Ἀλμπερτίνα πῆρε ἐκεῖνο τὸν τίτλο, ὁ Σίλβιο διάβασε στὴν ἐφημερίδα, ποὺ εἶχε διοργανώσει τὸ διαγωνισμό, μιὰ λεπτομέρεια, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ καταλάβη πὼς εἶχε ἐρωτευτῆ αὐτὴ τὴ θαυμάσια κοπέλλα. Ἡ ἐφημερίδα, ἀνάμεσα στ' ἄλλα, ἔγραφε πὼς ἡ Ἀλμπερτίνα «εἶχε ἀφιερώσει τὴ ζωή της στὰ ὀρφανά, ἀποκλείοντας ὁριστικὰ στὸν ἑαυτό της τὸ δικαίωμα ν' ἀνοίξη κάποτε δικό της σπίτι».

Ὁ Σίλβιο ἔτρεξε τότε νὰ τὴ βρῆ, τῆς ἔδειξε τί ἔγραφε ἡ ἐφημερίδα καὶ τὴ ρώτησε ἂν ἀλήθευε αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια.

Ἡ Ἀλμπερτίνα κοκκίνισε καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Οἱ ἐφημερίδες ὑπερβάλλουν καμμιὰ φορά. Δὲν ἔκανα ποτέ μου τέτοιο τάμα.

Κυττάχτηκαν ὕστερα μιὰ στιγμὴ κατάματα καὶ κατάλαβαν.

— Ἀλμπερτίνα, θέλεις νὰ μὲ παντρευτῆς; εἶπε ὁ Σίλβιο. Ἔχουμε ἤδη εἴκοσι παιδιὰ ἐδῶ μέσα. Θὰ τὰ φροντίζουμε σὰν τὰ δικά μας. Τίποτα δὲ θ' ἀλλάξη.

Ἦταν ἡ στιγμή, ποὺ ὁ ἔρωτας προστέθηκε φανερὰ στὸν «ἐπαγγελματικό» τους σύνδεσμο.

Οἱ δυὸ νέοι θέλησαν νὰ κρατήσουν γιὰ ἕνα διάστημα μυστικὸ τὸ αἴσθημά τους, ἀλλὰ ἡ μητέρα τῆς Ἀλμπερτίνας, ποὺ ἦταν ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὸ μέλλοντα γαμπρό της, τὸ κοινολόγησε.

— Ἤξερα πάντα, ἔλεγε, πὼς ἡ κόρη μου ὄχι μόνο δὲν ἀπέκλειε τὸ γάμο, ἀλλὰ τὸν ὀνειρευόταν ὅπως ὅλα τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου. Δὲ μοῦ εἶχε μιλήσει ποτὲ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀλλὰ μιὰ μητέρα δὲ γελιέται ὅπως μπορεῖ νὰ γελαστῆ ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος. Ὅταν τῆς ἑτοίμαζα, ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρό, μερικὰ σεντόνια, τὴ ρώτησα ἂν ἤθελε νὰ τῆς τὰ ράψω διπλὰ ἢ μονά. «Κάνε τα διπλά, μαμᾶ, — μοῦ ἀποκρίθηκε—. Ἂν χρειαστῆ ἀργότερα, τὰ κόβουμε μονά». Ἀλλὰ δὲν ἔλπιζα πὼς ἡ Ἀλμπερτίνα θἄβρισκε ἕνα τόσο καλὸ παιδὶ νὰ παντρευτῆ σὰν τὸ Σίλβιο.

Ἴσως κι' ἡ ἴδια ἡ Ἀλμπερτίνα δὲν τὸ ἔλπιζε. Τὸ ἔργο, στὸ ὁποῖο εἶχε ἀφιερώσει ὅλο της τὸ εἶναι, δὲν τῆς ἄφηνε καθόλου καιρὸ νὰ ψάξη γιὰ γαμπρό.

Στὰ ἐφτὰ χρόνια τῆς σταδιοδρομίας της ὡς παιδαγωγοῦ, εἶχε ἀντιμετωπίσει πολλὲς δυσκολίες κι' οὔτε ἕνα κομματάκι τοῦ ἑαυτοῦ της δὲν τῆς ἔμενε ἐλεύθερο γιὰ ἄλλες σκέψεις. Εἶχε νὰ κάνη κάθε μέρα μὲ τοὺς πιὸ ἄσχημους χαρακτῆρες παιδιῶν: μὲ ὑποκριτές, μὲ μυθομανεῖς, μὲ ἀνήθικους, μὲ κλέφτες, μὲ ἀτίθασσους. Ὡστόσο, ἀκολουθῶντας πάντα τὸ ἀλάνθαστο σύστημά της, τὰ ἔβγαζε πέρα πάντοτε μιὰ χαρά.

Μιὰ φορά, ἕνα παιδὶ ἄνοιξε κρυφὰ τὸ συρτάρι της καὶ τῆς πῆρε τριάντα χιλιάδες λιρέττες. Ἡ Ἀλμπερτίνα, ποὺ ἤξερε τὴν κακὴ αὐτὴ ροπή του, τοῦ εἶχε ἀναθέσει νὰ συγυρίζη τὸ δωμάτιό της, γιὰ νὰ τοῦ δείξη ἔτσι ὅτι τοῦ εἶχε ἐμπιστοσύνη. Ὁ μικρὸς πῆρε τὰ λεφτὰ καὶ πῆγε στὴν πόλι, ἔχοντας στὸ νοῦ του ποιός ξέρει τί περιπέτειες. Ἀλλά, ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, παρουσιάστηκε στὸν πρόεδρο τῆς κοινότητος, τοῦ παρέδωσε τὰ λεφτὰ ἄθικτα καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲ λυπᾶμαι τόσο ποὺ ἔκανα αὐτὴ τὴν κακὴ πρᾶξι. Λυπᾶμαι ποὺ στενοχώρησα ἔτσι τὴ δεσποινίδα. Μοῦ εἶχε τόση ἐμπιστοσύνη!...

Ὁ γάμος τοῦ Σίλβιο Μπαρμπιέρι καὶ τῆς Ἀλμπερτίνας Νέγκρι ἔγινε τὴν περασμένη βδομάδα. Καὶ παρευρέθηκαν σ' αὐτόν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο, καὶ τὰ εἴκοσι «παιδιά» τους.

Μετὰ τὸ μυστήριο, οἱ νεόνυμφοι, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, πέρασαν κάτω ἀπὸ μιὰ ἀψίδα, ποὺ εἶχαν σχηματίσει μὲ τὰ χέρια τους οἱ εἴκοσι πιτσιρίκοι, ποὺ εἶχαν παραταχτῆ μπροστὰ στὴν ἔξοδο. Ἦταν ἡ πιὸ συγκινητικὴ στιγμὴ γιὰ τὸ εὐτυχισμένο ζευγάρι.

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΜΟ

★ Μ' ἀρέσει νὰ μιλάω γιὰ ἀγάπη, ἀκόμα καὶ ὅταν πρόκειται γιὰ γάμο. Φυσικά, εἶναι ὁ λιγώτερο εὐχάριστος τρόπος, ἀλλὰ εἶναι τέλος πάντων ἕνας τρόπος.

Α. Καγιαβὲ

★ Ἡ γυναῖκα ἑνὸς ζηλιάρη μπορεῖ νὰ τὸν ἀπατήση γιὰ νὰ δικαιολογήση τὶς ὑποψίες του καὶ ἡ γυναῖκα ἑνὸς ἀδιάφορου γιὰ νὰ τὸν κάνη νὰ ζηλέψη.

Λουσὶ Μαργκερὶτ

★ Ἀπὸ τὴ φύσι της ἡ γυναῖκα εἶναι γκουβερνάντα. Ἔχει συνταγὲς γιὰ τὸ μαγείρεμα καὶ συνταγὲς γιὰ τὴ σκέψι. Τὸ δημιούργημά της εἶναι τὸ παιδὶ καὶ τὸ πιὸ ὄμορφο παιδὶ εἶναι αὐτὸ ποὺ μοιάζει μὲ ὅλα τὰ ἄλλα. Ἡ τάξι, ἡ ἰσορροπία καὶ οἱ κονσέρβες, αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειὰ τῆς γυναίκας. Δὲν ἀγαπάει τὸν κύριό της, παρὰ μόνο σὲ στιγμὲς μέθης. Περιφρονεῖ τὴν ἐπιστήμη καὶ τὴ μηχανικὴ καὶ ταχτοποιεῖ τὰ βάζα μὲ τὶς μαρμελάδες της σὲ θέσι μάχης. Ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ ὁ ἄντρας πηγαίνει στὸ καφενεῖο, παίζει χαρτιὰ καὶ λέει γνωμικὰ γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ γιὰ τὸν πόλεμο.

Ἀλαὶν

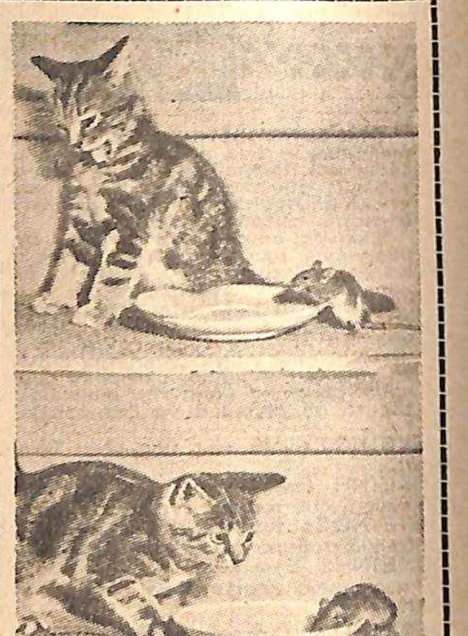

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΦΙΛΙΕΣ

Ἡ γατούλα αὐτή, ἀφοῦ ἤπιε τὸ γάλα της, κάνει, ὅπως βλέπετε (ἄνω), τὴν τουαλέττα της καὶ ἀφίνει τὸ φίλο της τὸ Μίκυ, ἕνα μικρὸ ποντικάκι, νὰ πιῆ κι' αὐτὸς τὸ δικό του τὸ μερίδιο. Ὁ Μίκυ δὲ διστάζει νὰ πλησιάση, ξέρει ὅμως καλὰ πὼς αὐτὸ τοῦ ἐπιτρέπεται μόνο ὅταν ἡ γατούλα εἶναι καλὰ χορτάτη, ἀλλοιῶς, ἔχει αὐτὴ τὴν προτεραιότητα καὶ ξέρει νὰ τὸν κρατᾶ σὲ ἀπόστασι. Οἱ δυὸ αὐτὲς φωτογραφίες πάρθηκαν στὸ σπίτι ἑνὸς Γερμανοῦ ζωόφιλου, ὅπου οἱ δυὸ αὐτοὶ προαιώνιοι ἐχθροὶ συμβιοῦν ἁρμονικά.

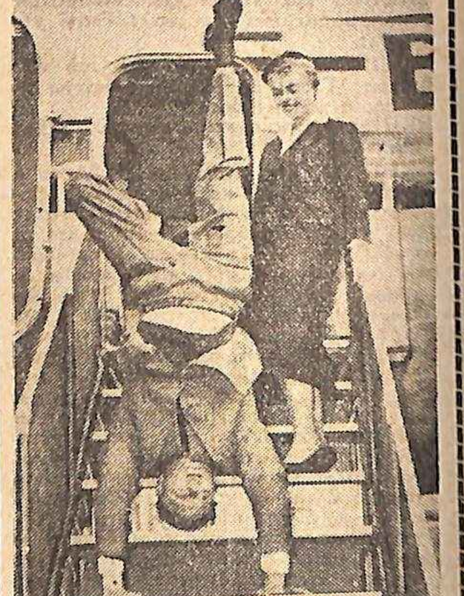

ΚΑΤΕΒΗΚΕ ΜΕ ΤΑ... ΧΕΡΙΑ

Ἡ ὡραία συνοδὸς τοῦ ἀεροπλάνου (δεξιὰ) εἶχε δῆ πολλὰ περίεργα πράγματα κατὰ τὴ διάρκεια τῆς σταδιοδρομίας της, αὐτὸ ὅμως δὲν τὸ εἶχε ξαναϊδῆ. Φτάνοντας πρὸ ἡμερῶν στὸ Βερολῖνο, ἕνας ἐπιβάτης ἀντὶ νὰ ἀποβιβασθῆ, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι μὲ τὰ... πόδια, ἔκανε ἕνα πήδημα, στηρίχτηκε στὰ χέρια του κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνη τὰ σκαλοπάτια. Ὁ ἐπιβάτης αὐτὸς ἦταν ὁ περίφημος ἄλτης Ἐλβάροντο, ποὺ πηδάει μὲ τὰ... χέρια μῆκος 2½ μέτρα, ἀποβιβαζόμενος δὲ στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Βερολίνου θέλησε νὰ ἐπιδείξη τὶς ἱκανότητές του, γιὰ νὰ κάνη λίγη ρεκλάμα στὸν ἑαυτό του.

Η ΕΛΛΕΙΨΙΣ ΤΗΣ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ εἶναι ἀρρώστεια!

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχουν συναίσθησι τοῦ χρόνου

Ἔχετε προσέξει ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, δὲν κατορθώνουν νὰ φτάσουν ποτὲ στὴν ὥρα τους κι' ὅτι κάνουν ὅλες τὶς δουλειές τους ἀργότερα ἀπὸ ὅ,τι πρέπει; Ἂν ἔχουν δώσει ἕνα ραντεβοῦ στὶς 5, πηγαίνουν στὶς 5.30' (τὸ ἐνωρίτερο), στὸ γραφεῖο τους ποὺ πρέπει νὰ πᾶνε στὶς 8, κατορθώνουν μὲ δυσκολία νὰ φτάσουν στὶς 9, θυμοῦνται τὴ δουλειὰ ποὺ εἶχαν νὰ κάμουν στὶς 20 τοῦ μηνὸς στὶς 23 ἢ στὶς 25, τρέχουν (αὐτὴ τὴ φορὰ πραγματικὰ) νὰ ἐγγράψουν τὰ παιδιά τους στὸ σχολεῖο τρεῖς ἢ τέσσερις ἡμέρες μετὰ τὴ λῆξι τῆς προθεσμίας, ἐνῶ τίποτα δὲν τοὺς ἐμπόδιζε νὰ τὸ ἔχουν κάμει ἀπὸ πρωτήτερα, στέλνουν εὐχετήρια στοὺς φίλους τους γιὰ τὴ γιορτή τους πολλὲς ἡμέρες ἀργότερα καὶ φτάνουν στὸ σταθμὸ ἢ τὸ ἀεροδρόμιο ἀφοῦ τὸ τραῖνο ἢ τὸ ἀεροπλάνο ἔχουν φύγει.

Αὐτὰ τὰ πράγματα μποροῦν νὰ συμβοῦν σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἀλλὰ στοὺς ἀνθρώπους γιὰ τοὺς ὁποίους μιλᾶμε συμβαίνουν πάντοτε. Τὸ δικό τους ρολόγι πηγαίνει πάντοτε πίσω, μπροστὰ σ' αὐτοὺς βρίσκονται ὅλα τὰ αὐτοκίνητα ποὺ τοὺς ἐμποδίζουν νὰ τρέξουν γιὰ νὰ φτάσουν ἐγκαίρως στὸ ραντεβοῦ τους καὶ τὰ ἐμπόδια (ἕνα τηλεφώνημα, μιὰ ἀπρόοπτη συνάντησι κτλ.) τοὺς κυνηγᾶνε συστηματικά.

Ἂν τοὺς ἀκούση κανείς, αὐτοὶ δὲ φταῖνε ποτὲ γιατὶ ἀργοῦν. Φταῖνε, τουναντίον, οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ πράγματα ποὺ τοὺς καθυστεροῦν καὶ τοὺς ἐμποδίζουν νὰ εἶναι ἀκριβεῖς.

Ἀλλὰ τὸ χαρακτηριστικὸ στοιχεῖο στὴν περίπτωσί τους εἶναι τὸ «πάντοτε». Ἐκεῖνο ποὺ στοὺς ἄλλους συμβαίνει συμπτωματικὰ μιὰ ἢ περισσότερες φορές, σ' αὐτοὺς συμβαίνει ὅλες τὶς φορές. Στοὺς ἄλλους, ἡ ἔλλειψι ἀκριβείας ἀποτελεῖ ἐξαίρεσι. Σ' αὐτοὺς εἶναι ὁ κανών. Ἕνας κανὼν ποὺ δὲν τὸν παραβαίνουν ποτέ!

Ἡ ἀκρίβεια στοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς εἶναι ἀδύνατη, γιὰ τὸ λόγο ὅτι δὲν ἔχουν τὴ συναίσθησι τοῦ χρόνου. Εἶναι ἄρρωστοι. Ἡ ἀρρώστεια τους ἀνήκει στὴν κατηγορία ἐκείνων ποὺ καλοῦνται ψυχολογικὲς καὶ ποὺ γιατρεύονται δυσκολώτερα ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες.

Ὁ παιδαγωγὸς Μπερνάρ, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔκαμε σὲ 11 παρισινὰ λύκεια, πρόσεξε πὼς οἱ μαθηταὶ ποὺ καθυστεροῦσαν νὰ πᾶνε στὸ σχολεῖο ἦταν πάντα οἱ ἴδιοι. Καὶ πάντα εἶχαν μιὰ δικαιολογία ποὺ ἦταν πραγματική. Δὲν ἔλεγαν ψέμματα, ὅταν ἰσχυρίζονταν πὼς εἶχαν χάσει τὸ λεωφορεῖο ἢ πὼς βρέθηκαν μπροστὰ σὲ μιὰ ἀτελείωτη σειρὰ ἀπὸ αὐτοκίνητα ποὺ τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ περάσουν. Τὸ ἀξιοσημείωτο, στὴν προκειμένη περίπτωσι, ἦταν ὅτι σ' αὐτοὺς μόνο συνέβαινε νὰ χάνουν πάντοτε τὸ λεωφορεῖο ἢ νὰ βρίσκουν μπροστά τους ὅλα τὰ αὐτοκίνητα, σὰν οἱ σωφὲρ νὰ εἶχαν συνωμοτήσει ἐναντίον τους γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἀφήσουν νὰ περάσουν.

Ὁ δόκτωρ Μπερνὰρ ὑπέβαλε αὐτοὺς τοὺς μαθητὰς σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ εἰδικὰ «τὲστ» ποὺ τὸν ὡδήγησαν στὶς ἀκόλουθες διαπιστώσεις.

α) Κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ ὑπολογίση μὲ ἀκρίβεια τὸ χρόνο ποὺ τοῦ χρειαζόταν γιὰ νὰ πάη ἀπὸ τὸ σπίτι του στὸ σχολεῖο. Ἔτσι, τὰ περισσότερα ἔφευγαν τὴν τελευταία στιγμή.

β) Μερικὰ ἄλλα ἔφευγαν ἀπὸ ἐνωρὶς κι' εἶχαν μὲ τὸ παραπάνω τὸν καιρὸ νὰ πᾶνε ἀπὸ τὸ σπίτι τους στὸ σχολεῖο. Ἀλλὰ διάφορα θεάματα ποὺ ἔβλεπαν στὸ δρόμο ἀπασχολοῦσαν τὴν προσοχή τους κι' ἔτσι χασομεροῦσαν χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι καὶ τὰ πρῶτα καὶ τὰ δεύτερα δὲν ἔφταναν ποτὲ στὴν ὥρα τους. Τὰ παιδιὰ αὐτά, μεγαλώνοντας, θὰ εἶναι οἱ αἰώνιοι καθυστερημένοι τῆς ζωῆς, ποὺ δὲ θὰ κάνουν ποτὲ κανένα πρᾶγμα στὴν ὥρα ποὺ πρέπει.

Ὑπάρχει μιὰ ἄλλη κατηγορία ἀσθενῶν αὐτῆς τῆς μορφῆς, ποὺ αἰσθάνονται ἕναν ἐνστικτώδη φόβο μπροστὰ σὲ κάθε τι τὸ ὁριστικό. Καὶ εἶναι ἕνα πρᾶγμα ὁριστικὸ τὸ νὰ πᾶνε στὸ ραντεβοῦ ποὺ ἔδωσαν στὶς 5 ἢ στὴν παράστασι τοῦ θεάτρου ποὺ ἀρχίζει στὶς 10 ἢ νὰ κάμουν μιὰ συνεννόησι γιὰ ἕνα ζήτημά τους στὶς 11 τοῦ μηνός. Ἐνῶ θέλουν νὰ πᾶνε στὸ ραντεβοῦ ποὺ ἔδωσαν ἢ νὰ δοῦν ἕνα ἔργο ποὺ φαντάζονται πὼς θὰ τοὺς ἀρέση ἢ νὰ ρυθμίσουν ἕνα ζήτημά τους, τὴν τελευταία στιγμὴ διστάζουν, ἀναρωτιοῦνται ἂν ἀξίζη νὰ ὑποβληθοῦν σ' αὐτὸ τὸν κόπο, ἀμφιταλαντεύονται καὶ ἀφήνουν τὴν ὥρα ἢ τὶς ἡμέρες νὰ περάσουν. Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶναι ὅτι φτάνουν καθυστερημένοι καὶ στὰ ραντεβοῦ ποὺ τοὺς εἶναι εὐχάριστα ἢ ποὺ τὰ ἐπιδίωξαν μόνοι τους κι' ὅτι καθυστεροῦν νὰ ρυθμίσουν ζητήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ βγοῦν κερδισμένοι. «Ὅλα γίνονται, γράφει ὁ δόκτωρ Ντυκώ, σὰν τὸ φυσικὸ περιβάλλον αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων νὰ ἦταν ἡ ἀβεβαιότης, ἡ ἀσάφεια, ἡ ρευστότης, τὸ μὴ ὁριστικό».

Ἡ συναίσθησι τοῦ χρόνου λείπει ἐπίσης σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ τὶς περισσότερες γυναῖκες. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ εἶναι πάντοτε καθυστερημένες. Δὲν καθυστεροῦν ἀπὸ πρόθεσι. Ἀλλὰ γιατὶ εἶναι ἀνίκανες νὰ ὑπολογίσουν μὲ ἀκρίβεια τὸ χρόνο ποὺ τοὺς χρειάζεται γιὰ νὰ ἐκτελέσουν αὐτὴ ἢ ἐκείνη τὴν ἐργασία. «Οἱ γυναῖκες, παρατηρεῖ καὶ πάλι ὁ δόκτωρ Ντυκώ, ζοῦν πάντα ἔξω ἀπὸ τὸ χρόνο. Τοὺς εἶναι ἀδύνατο νὰ κλείσουν τὴ ζωή τους μέσα σὲ ὡρισμένα χρονικὰ ὅρια. Τοὺς ἀρέσει, τοὐναντίον, νὰ κολυμπᾶνε μέσα στὸ ἄπειρο. Ἡ ἀντίληψί τους αὐτὴ ἔχει κάτι τὸ πρωτόγονο. Τὸ ἴδιο κι' οἱ βάρβαροι ἢ ἡμιβάρβαροι λαοὶ δὲν πολυσκοτίζονται γιὰ τὸ χρόνο. Ὅταν πρόκειται νὰ κάμουν μιὰ δουλειά, ἀφοσιώνονται σ' αὐτήν, ἀδιαφορῶντας ἂν θὰ τοὺς χρειαστῆ πολὺς ἢ λίγος καιρὸς γιὰ νὰ τὴν τελειώσουν. Μὲ παρόμοιο τρόπο σκέφτονται κι' οἱ γυναῖκες. Ὁ χρόνος γι' αὐτὲς εἶναι ἀνύπαρκτος».

Κατὰ τὸ δόκτορα Ντυκώ, ἡ ἔλλειψι ἀκριβείας ὀφείλεται σὲ μιὰ διαταραχὴ τῶν ψυχικῶν λειτουργιῶν, ποὺ εἶναι ἄλλοτε περισσότερο κι' ἄλλοτε λιγώτερο σοβαρή. Δὲν πρέπει νὰ καταδικάζωμε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν εἶναι ἀκριβεῖς—παρατηρεῖ — ἀλλὰ νὰ προσπαθοῦμε νὰ τοὺς καταλάβωμε.

Ὁ ἔξυπνος σκύλος

Κάποιος Χάρρυ Φράϋ κυνηγοῦσε, μαζὶ μὲ φίλους του, σ' ἕνα δάσος τοῦ Τέννεσι (Ἡνωμ. Πολιτεῖες). Πυροβόλησε λοιπὸν καὶ χτύπησε μιὰ ἀγριόπαπια. Ὁ σκύλος του ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τοῦ τὴ φέρη, μέσα ἀπὸ κάτι θάμνους ὅπου εἶχε πέσει. Φαντάζεσθε τώρα τὰ γέλια ποὺ κάνανε οἱ φίλοι τοῦ Φράϋ, ὅταν εἴδανε τὸ σκύλο νὰ ξαναγυρίζη κρατῶντας μὲ τὰ δόντια του, ἀντὶ γιὰ τὴν ἀγριόπαπια, ἕνα μεγάλο καὶ σκουριασμένο ντενεκεδένιο κουτί! Ἀλλ' ὅταν ἔφτασε κοντά, διαπιστώσανε πὼς τὸ κουτὶ περιεῖχε... τὴν ἀγριόπαπια! Τὸ πουλὶ εἶχε πέσει τυχαίως μέσα σ' αὐτὸ κι' εἶχε σφηνωθῆ, ἔτσι ποὺ δὲ μπόρεσε νὰ τὸ βγάλη ἀπὸ κεῖ ὁ σκύλος, καὶ γι' αὐτὸ τὄφερε μαζὶ μὲ τὸ κουτί!

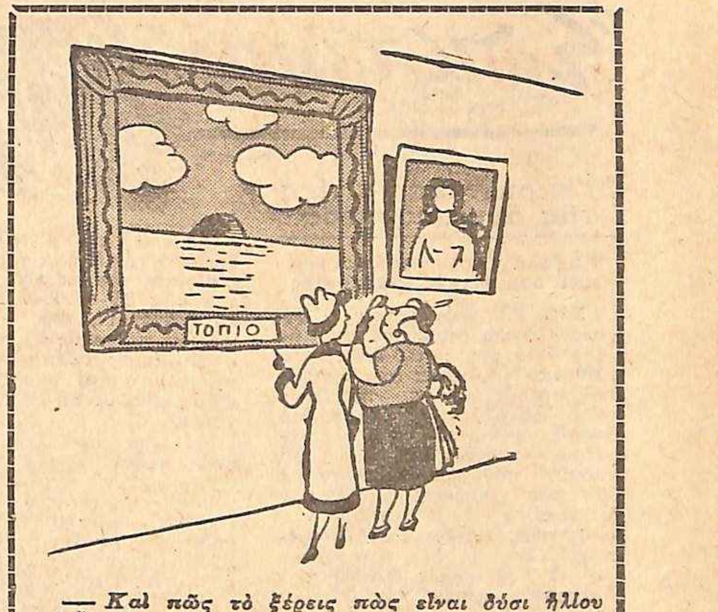

— Καὶ πῶς τὸ ξέρεις πὼς εἶναι δύσι ἥλιου καὶ ὄχι ἀνατολή;

— Ξέρω καλὰ τὸ ζωγράφο... Δὲ σηκώνεται ποτὲ πρὶν ἀπὸ τὶς δέκα τὸ πρωΐ!...

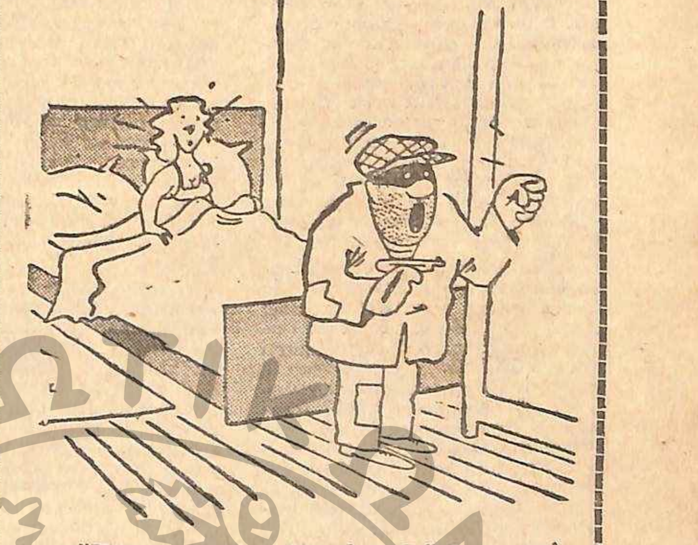

— Ἔβγα, κουτέ!... Δὲν εἶμαι ὁ ἄνδρας της!...

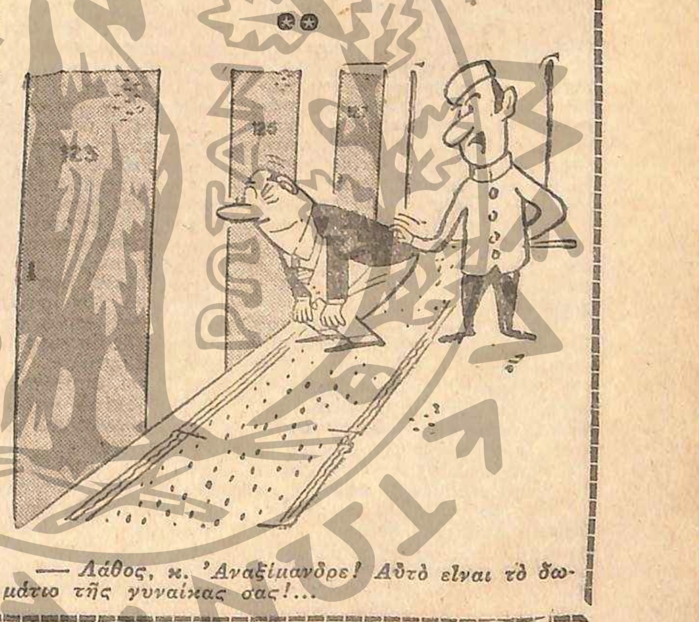

— Λάθος, κ. Ἀναξίμανδρε! Αὐτὸ εἶναι τὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας σας!...

Ἐπιστήμη & Ὑγεία

Οἱ κυριώτερες αἰτίες τῆς ἀνικανότητος

Ψυχολογικοὶ παράγοντες καὶ σωματικὲς ἀσθένειες

Στὰ 83 χρόνια του ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ σημείωσε στὸ ἡμερολόγιό του ὀκτὼ ἐρωτικοὺς «ἄθλους» του μέσα στοὺς τρεῖς τελευταίους μῆνες τῆς ζωῆς του! Ἐξ ἄλλου, οἱ ἐφημερίδες ἀναφέρουν κάπου-κάπου τὶς περιπτώσεις ἀνθρώπων 80 ἢ 85 χρονῶν, ποὺ παντρεύτηκαν μὲ νεώτερες γυναῖκες κι' ἔγιναν πατέρες.

Φυσικά, αὐτὲς εἶναι ἐξαιρέσεις. Ὡστόσο, δὲν εἶναι σπάνιο νὰ βρῆ κανεὶς ἄντρες ποὺ διατηροῦν κάπως τὴν ἀντρική τους ἱκανότητα σὲ ἡλικία ἄνω τῶν 70 ἐτῶν. Ὅταν λοιπὸν ἄλλοι, πολὺ νεώτεροι, 50 ἢ 55 χρονῶν, παραπονοῦνται ὅτι ἔχουν πάθει μερικὴ ἢ ὁλικὴ ἀνικανότητα, πρέπει νὰ συμπεράνουμε ὅτι οἱ περιπτώσεις τους εἶναι παθολογικές.

Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀκόμα, ἡ ἀνικανότης ἐθεωρεῖτο σὰν ἀναπόφευκτη συνέπεια τῆς προχωρημένης ἡλικίας. Δὲν εἶχε καταβληθῆ λοιπὸν καμμιὰ σοβαρὴ προσπάθεια γιὰ τὴ θεραπεία της. Σήμερα ὅμως ἡ Ἐπιστήμη ἔχει μελετήσει συστηματικὰ τὰ αἴτια τῆς ἀνικανότητος σὲ ἄντρες ὑγιεῖς καὶ μεσόκοπους, καὶ μπορεῖ νὰ τοὺς προσφέρη τὴ βοήθειά της στὶς περισσότερες περιπτώσεις.

Εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητο ὡστόσο ὅτι ἡ θεραπεία τῆς ἀνικανότητος ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἐνδιαφερόμενο. Κι' αὐτό, γιατί στὰ 90% τῶν περιπτώσεων ἡ αἰτία της εἶναι καθαρὰ ψυχολογική. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ὑποφέρουν ἀπὸ ὑποσυνείδητους φόβους ἢ ἄλλα ψυχικὰ «συμπλέγματα», ποὺ τοὺς διαθέτουν ἐχθρικὰ ἐναντίον τοῦ φυσικοῦ ἔρωτος, δίχως νὰ τὸ καταλαβαίνουν κι' οἱ ἴδιοι. Συχνά, τὰ βάζουν μὲ τὶς γυναῖκες τους, θεωρῶντας τις ὑπεύθυνες γιὰ τὴν κατάστασί τους.

Ἄλλοι εἶναι ὑποχονδριακοὶ καὶ ἀποδίδουν τὴν ἀνικανότητά τους σὲ ὑπερβολικὴ κούρασι ἢ σὲ κάποια ἀσήμαντη ἀρρώστεια. Ἄλλοι ἀνήκουν στὸν τύπο τοῦ Δὸν-Ζουάν, ποὺ πάσχει στὴν πραγματικότητα ἀπὸ ἕνα σύμπλεγμα κατωτερότητος καὶ ποὺ προσπαθεῖ νὰ κατακτήση πολλὲς γυναῖκες γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὸν ἐγωϊσμό του καὶ ν' ἀποδείξη τὴν ἀξία του, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ὑστερεῖ ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς ἀντρικῆς ἱκανότητος καὶ καταντάει σιγὰ-σιγὰ τελείως ἀνίκανος.

Ἐπίσης πολλοὶ σύζυγοι, ποὺ κυττάζουν μόνο τὴ δική τους ἱκανοποίησι κι' ἀδιαφοροῦν γιὰ τὶς γυναῖκες τους, μποροῦν νὰ καταλήξουν στὴν ἀνικανότητα, ἀπὸ ἔλλειψι τῆς «συνεργασίας» καὶ τῆς ψυχικῆς ἀφομοιώσεως, ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ τὴ διατήρησι τοῦ φυσικοῦ ἔρωτος.

Ἔπειτα ὑπάρχουν ἐκεῖνοι ποὺ περνοῦν τὴ λεγομένη «κρίσιμο ἡλικία». — ἀνάλογη μὲ τὴ γυναικεία ἐμμηνόπαυσι, ἀλλὰ χωρὶς τὶς ὁρμονικὲς διαταραχές της. Πρόκειται γιὰ ἄντρες 50—55 ἐτῶν, ποὺ καταλαβαίνουν ξαφνικὰ τὴν ἡλικία τους καὶ κυριεύονται ἀπὸ πανικό. Φοβοῦνται πὼς θὰ χάσουν τὴν ἀνδρικὴ ἱκανότητά τους — καὶ τὴ χάνουν πραγματικά. Ἡ κατάστασι ὅμως αὐτὴ εἶναι πάντα προσωρινὴ καὶ περνάει ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες ἢ ἀπὸ λίγα χρόνια.

Σ' ὅλες αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, πρέπει κανεὶς ν' ἀνακαλύψη καὶ ν' ἀντιληφθῆ μόνος του τὴν αἰτία τῆς ἀνικανότητός του, καὶ μάλιστα νὰ πεισθῆ ἀπόλυτα γι' αὐτήν, πρὶν ἐπιδιώξη τὴ θεραπεία του. Μιὰ καλὴ συμβουλὴ εἶναι ν' ἀπέχη ἐπὶ 6—12 μῆνες ἀπὸ κάθε προσπάθεια φυσικοῦ ἔρωτος, ὥστε νὰ μὴν ἀποθαρρυνθῆ ἀπὸ τὴν πιθανὴ ἀποτυχία του. Στὸ διάστημα αὐτό, θὰ ἔχη ὅλο τὸν καιρὸ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τοὺς ὑποσυνείδητους φόβους του, εἴτε μόνος του εἴτε μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς εἰδικοῦ ψυχιάτρου.

Ἡ ὁρμονοθεραπεία δὲ φέρνει ἀξιόλογα ἀποτελέσματα στὴ μεγάλη αὐτὴ πλειονότητα τῶν περιπτώσεων ἀνικανότητος ἀπὸ ψυχολογικὰ αἴτια. Γιατὶ δὲ λείπουν ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ οἱ ἀπαιτούμενες ὁρμόνες, ἂν τοῦ χορηγήσουμε δὲ κι' ἄλλες, περισσότερες, τὰ ἀποτελέσματα μπορεῖ νὰ εἶναι πολὺ δυσάρεστα. Πράγματι, μιὰ μεγάλη δόσις ὁρμονῶν μπορεῖ νὰ προκαλέση ἀτροφία τῶν γεννητικῶν ἀδένων.

Μόνον ὁ εἰδικὸς γιατρὸς εἶναι σὲ θέσι νὰ κρίνη πότε ὑπάρχει πραγματικὴ ἔλλειψις ὁρμονῶν καὶ νὰ ὑποδείξη τότε τὴν κατάλληλη ὁρμονοθεραπεία. Καὶ σ' αὐτὲς δὲ ἀκόμη τὶς περιπτώσεις, γιὰ νὰ ἐπιτύχη ἡ θεραπεία, πρέπει συγχρόνως νὰ ἐνδιαφερθῆ ὁ γιατρὸς καὶ γιὰ τὸν ψυχολογικὸ τομέα καὶ νὰ ἐπιδιώξη ν' ἀποκαταστήση τὴν αὐτοπεποίθησι τοῦ πάσχοντος.

Ἕνα μικρὸ ποσοστὸ περιπτώσεων ἀνικανότητος (10% περίπου) ὀφείλεται σὲ σωματικὲς ἀσθένειες.

Κάθε ἀρρώστεια ποὺ ἐξαντλεῖ γενικὰ τὸν ὀργανισμό, εἶναι φυσικὸ νὰ φέρη καὶ μιὰ παροδικὴ ἀνικανότητα.

Ἰδιαίτερα οἱ διαβητικοὶ παρουσιάζουν μερικὴ ἀνικανότητα, ἰδίως δὲ οἱ ἡλικιωμένοι ποὺ παραμελοῦν τὴν ἀσθένειά τους καὶ τὴν κατάλληλη δίαιτα.

Ἐπίσης οἱ παλιὲς καὶ παραμελημένες ἀφροδισιολογικὲς μολύνσεις μπορεῖ νὰ προκαλέσουν ἀνικανότητα. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ ὑπερτροφία τοῦ προστάτου, γιατὶ φέρνει ἕνα συνεχῆ τοπικὸ ἐρεθισμὸ τῶν ἱστῶν, ποὺ ἐξαντλεῖ σιγὰ-σιγὰ τὸ κέντρο σεξουαλικῆς διεγέρσεως τῆς σπονδυλικῆς στήλης.

Ὅσοι ὑποφέρουν ἀπὸ ὑποθυρεοειδισμὸ καὶ οἱ παχύσαρκοι ἔχουν συχνὰ μιὰ μερικὴ ἀνικανότητα.

Τέλος, μιὰ ἀρκετὰ συνηθισμένη αἰτία ἀνικανότητος εἶναι ὁ χρόνιος ἀλκοολισμός. Ἔχει ὑπολογιστῆ ὅτι τὰ 60% τῶν ἀλκοολικῶν εἶναι τελείως ἀνίκανοι. Αὐτὸ ὀφείλεται: 1) σὲ ψυχολογικοὺς λόγους, δηλαδὴ στὴν ἔλλειψι ἐνδιαφέροντος γιὰ κάθε ἄλλο πρᾶγμα ἐκτὸς ἀπ' τὸ πιοτό, καὶ 2) στὶς βλάβες ποὺ παθαίνει τὸ ἧπαρ τοῦ ἀλκοολικοῦ, τὸ ὁποῖο δὲ μπορεῖ πιὰ νὰ καταστρέψη τὸ οἰστρογόνον (θηλυκὴ ὁρμόνη), ποὺ κυκλοφορεῖ κανονικὰ καὶ μέσα στὸν ἀνδρικὸ ὀργανισμό, κι' ἔτσι ἡ ὁρμόνη αὐτὴ προκαλεῖ ἀτροφία τῶν γεννητικῶν ἀδένων.

✪✪

Γιὰ νὰ μὴ μπερδεύωνται τὰ μωρὰ

Στὰ μεγάλα μαιευτήρια, δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανο νὰ γίνη κατὰ λάθος ἀντικατάστασι τῶν παιδιῶν ποὺ ἔρχονται στὸν κόσμο. Καταλαβαίνετε δὲ τί φοβερὲς συνέπειες μπορεῖ νάχη στὸ μέλλον ἕνα τέτοιο μπέρδεμα... Γι' αὐτὸ λοιπόν, ὁ Γάλλος γιατρὸς κ. Ροζὲ Πινοτὼ ἔκαμε τὴν ἑξῆς ἐνδιαφέρουσα πρότασι: Μόλις γεννηθῆ τὸ κάθε παιδί, καὶ πρὶν ὁ γιατρὸς κόψη τὸν ὀμφάλειο λῶρο ποὺ τὸ συνδέει μὲ τὴ μητέρα του, νὰ καρφώνουν πάνω σ' αὐτόν, ὅσο τὸ δυνατὸν κοντύτερα στὴν κοιλιὰ τοῦ βρέφους, μιὰ ἀγκράφα μ' ἕνα ἐλαφρὸ μετάλλινο μετάλλιο. Τὸ μετάλλιο αὐτό, ἑτοιμασμένο ἀπὸ πρίν, θὰ γράφη πάνω τὸ ὄνομα τῆς μητέρας. Φυσικά, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, θὰ πέσουν ἡ ἀγκράφα καὶ τὸ μετάλλιο, μαζὶ μὲ τὸ ὑπόλειμμα τοῦ ὀμφαλείου λώρου. Ἀλλὰ τότε πιὰ δὲ θὰ ὑπάρχη φόβος νὰ μὴν ἀναγνωρίζη ἡ μητέρα τὸ παιδί της!

Πές μου τί τρῶς, νὰ σοῦ πῶ ποιὸς εἶσαι!

Ὅπως βεβαιώνει μιὰ ὁμὰς Ἀμερικανῶν ψυχιάτρων, ἀποδείχθηκε μὲ συστηματικὰ πειράματα καὶ παρατηρήσεις ὅτι οἱ γαστρονομικὲς προτιμήσεις μας μποροῦν ν' ἀποκαλύψουν τὸ χαρακτῆρα μας. Συγκεκριμμένα, ὅσοι εἶναι δύσκολοι στὸ φαγητό τους, ἔχουν δραστηριότητα καὶ αὐθορμητισμό. Ὅσοι προτιμοῦν τὰ κρέατα, εἶναι ἰδιαιτέρως ἀρρενωποὶ τύποι. Μιὰ προτίμησι πρὸς τὶς πατάτες καὶ τὰ ξερὰ φασόλια φανερώνει τοὺς τεμπέληδες, ἐνῶ οἱ ἐργατικοὶ ἄνθρωποι προτιμοῦν τὰ πράσινα λαχανικά. Τέλος, ὅσοι ἔχουν ἀδυναμία γιὰ τὰ ἐπιδόρπια (φροῦτα, γλυκά), ἐπιζητοῦν τὴν κοινωνικὴ ζωὴ καὶ τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις.

Ἡ κινίνη κατὰ τῆς στηθάγχης

Ἕνα γνωστότατο καὶ παληὸ φάρμακο, ἡ θειϊκὴ κινίνη, φαίνεται πὼς παρουσιάζει πολὺ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ θεραπεία τῆς στηθάγχης. Εἶχε ἤδη παρατηρηθῆ ἀπὸ καιρὸ ὅτι ἐνεργεῖ ὠφέλιμα ἐναντίον αὐτῆς τῆς παθήσεως ἡ θειϊκὴ κινιδίνη, μιὰ οὐσία ποὺ συγγενεύει μὲ τὴν κινίνη. Ἀλλ' ἡ τοξικότης ποὺ παρουσιάζει, καθιστοῦσε ἀδύνατη τὴ χρησιμοποίησί της. Ἀντίθετα, ἡ κινίνη δὲν εἶναι τοξική, στὶς συνηθισμένες φαρμακευτικὲς δόσεις.

Ἡ ἐπίδρασί της στὴ στηθάγχη ἐξηγεῖται μὲ τὴν ἀγγειοδιασταλτικὴ ἐνέργειά της — γιατί, ὡς γνωστόν, ἡ στηθάγχη ὀφείλεται σὲ κακὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος στὶς ἀρτηρίες ποὺ τροφοδοτοῦν τὸν καρδιακὸ μῦν.

Οἱ οὐσίες ποὺ προκαλοῦν καρκῖνο

Ἡ «Διεθνὴς Ἕνωσις κατὰ τοῦ Καρκίνου», ποὺ συγκέντρωσε στὴ Ρώμη 42 εἰδικοὺς ἐπιστήμονες ἀπὸ 21 διάφορες χῶρες, κατάρτισε ἕνα κατάλογο τῶν οὐσιῶν ποὺ θεωροῦνται ὡς ὑπεύθυνοι τῆς αὐξήσεως τοῦ καρκίνου σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἀρκετὲς λοιπὸν ἀπ' αὐτὲς τὶς «καρκινογόνους» οὐσίες εἶναι κοινὲς στὴν καθημερινὴ ζωή μας: Ὡρισμένα πλαστικὰ ὑλικὰ συσκευασίας, φυτικὰ λάδια ποὺ χρησιμεύουν στὸ τηγάνισμα, τὰ ἀντιβιωτικὰ καὶ οἱ ὁρμόνες ποὺ χρησιμοποιοῦνται τώρα γιὰ τὴν αὔξησι τῆς κτηνοτροφικῆς παραγωγῆς, τὸ ἀρσενικὸ τῶν ἐντομοκτόνων, ἡ «ναφθυλαμίνη» ποὺ περιέχεται συχνὰ στὶς τσίκλες καὶ στὰ κραγόνια τῶν χειλιῶν, ὡρισμένα συστατικὰ τῶν καινούργιων «ἀπορρυπαντικῶν» ποὺ ἀντικαθιστοῦν τὸ σαποῦνι, κλπ. Φυσικά, χρειάζονται λεπτομερέστερες ἔρευνες, γιὰ νὰ καταδικαστοῦν — ἢ ν' ἀθωωθοῦν — ὁριστικὰ αὐτὲς οἱ οὐσίες.

Στὸ μεταξύ, οἱ εἰδικοὶ καρκινολόγοι τοῦ συνεδρίου τῆς Ρώμης μᾶς συνιστοῦν κάτι ποὺ μπορεῖ νὰ τὸ ἐφαρμόση εὔκολα καθένας: Νὰ μὴ ψήνωμε πολὺ τὸ κρέας, οὔτε καὶ τὶς φρυγανιές.

ΦΟΡΗΤΕΣ ΣΥΣΚΕΥΕΣ ΤΕΧΝΗΤΩΝ ΑΝΑΠΝΟΩΝ

Τὸ «ρεανιμάτορ» εἶναι μιὰ νέα συσκευὴ τεχνητῆς ἀναπνοῆς, ποὺ ὄχι μόνο προσφέρεται σὲ χαμηλὴ τιμὴ ἀλλὰ καὶ μπορεῖ νὰ χωρέση μέσα σ' ἕνα κοινὸ χαρτοφύλακα. Σὲ 50.000 ἀνέρχονται κάθε χρόνο, στὴν Εὐρώπη μονάχα, οἱ θάνατοι ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ διάφορα ἀτυχήματα καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ μποροῦσαν νὰ ἀποφευχθοῦν ἂν μὲ μιὰ ἔγκαιρη ἐπέμβασι γινόντουσαν στὸ θῦμα τεχνητὲς ἀναπνοές. Τὸ «ρεανιμάτορ», ἡ νέα αὐτὴ γερμανικὴ ἐφεύρεσις, ἔρχεται νὰ διευκολύνη αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν παροχὴ πρώτων βοηθειῶν, ποὺ θὰ σώση πολλὲς ζωές, δεδομένου ὅτι κάθε γιατρὸς θὰ μπορῆ νὰ τὸ ἔχη διαρκῶς μαζί του, μέσα στὴν τσάντα του.

Τὰ τρία στάδια ΤΗΣ ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑΣ

Τί αἰσθάνονται οἱ ἐγχειριζόμενοι

Θὰ σᾶς φανῆ ἀσφαλῶς περίεργο, ἂν σᾶς ποῦμε ὅτι, στὶς πιὸ πολλὲς χειρουργικὲς ἐπεμβάσεις, ὁ ἀσθενὴς κάνει περισσότερον καιρὸ νὰ συνέλθη ἀπ' τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀναισθητικῶν φαρμάκων, παρὰ ἀπὸ τὸ «σὸκ» τῆς ἐγχειρήσεως.

Ἐξ ἄλλου, ὅσο μεγαλύτερη ποσότης ἀναισθητικῶν χρησιμοποιηθῆ στὴν ἐγχείρησι, τόσο λιγοστεύει ἡ ἀντοχὴ τοῦ ὀργανισμοῦ στὸ ἐγχειρητικὸ «σὸκ» καὶ τόσο περισσότερο ἀργεῖ νὰ συνέλθη ἀπ' αὐτό.

Γι' αὐτὸ ἄλλωστε οἱ γιατροὶ προσπαθοῦν νὰ εἶναι ἥρεμοι καὶ καθησυχασμένοι οἱ πάσχοντες ποὺ θὰ ἐγχειριστοῦν. Γιατὶ ὁ φόβος προκαλεῖ τέτοια ὑπερένταση, ὥστε χρειάζεται τότε διπλάσιο ἢ τριπλάσιο ἀναισθητικό, γιὰ νὰ χαλαρωθῆ ὁ ὀργανισμὸς ὅσο ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ γίνη ἡ ἐγχείρησι.

Εὐτυχῶς σήμερα, χάρις στὶς προόδους τῆς Ἰατρικῆς καὶ τῆς χημείας, οἱ κίνδυνοι ἀπὸ τὰ ἀναισθητικὰ ἔχουν περιορισθῆ στὸ ἐλάχιστο.

Ἀλλ' ἂς ὑποθέσουμε ὅτι πρόκειται νὰ ἐγχειριστῆτε, κι' ἂς ἰδοῦμε τὰ στάδια ἀπ' τὰ ὁποῖα θὰ περάσετε, ὥσπου νὰ βυθιστῆτε σὲ ἀναισθησία.

Τὸ πρῶτο στάδιο εἶναι ἡ καλουμένη «ἀναλγησία». Ἐπιτυγχάνεται μὲ μιὰ ἔνεσι μορφίνης, σκοπολαμίνης, ἀτροπίνης ἢ ἄλλου καταλλήλου φαρμάκου, ποὺ θὰ σᾶς κάνη ἡ νοσοκόμα μιὰ ὥρα πρὶν ἀπὸ τὴν ἐγχείρησι, ἐνῶ βρίσκεστε ἀκόμα στὸ κρεβάτι σας.

Θὰ νοιώσετε τότε τὴν ἴδια ἐντύπωσι σὰν ν' ἀκούσατε κάτι πολὺ εὐχάριστο, ἢ σὰν νὰ ἤπιατε δυὸ-τρία ποτηράκια καὶ ν' ἀρχίσατε νὰ ζαλίζεστε. Τὸ κεφάλι σας θἆναι ἐλαφρό, ἀλλὰ δὲ θἄχη θολώσει καθόλου ἡ σκέψι σας. Θὰ σᾶς φαίνεται μάλιστα πὼς μπορεῖτε νὰ διαβάσετε μέσα στὸ μυαλὸ τῶν ἄλλων. Καὶ θἄσαστε ἕτοιμος νὰ συχωρέσετε τὸ κάθε τι. Κάθε κίνδυνος, κάθε ἀπειλὴ θἄχη λείψει γιὰ σᾶς. Θὰ διασκεδάζετε μὲ τοὺς ἄλλους, ποὺ παίρνουν τόσο στὰ σοβαρὰ τὴν ἐγχείρησι ποὺ πρόκειται νὰ κάμετε...

Θἄχετε χάσει πιὰ τὴ συναίσθησι τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου, ὅταν θὰ σᾶς μεταφέρουν στὸ χειρουργεῖο. Ἐκεῖ, ὁ ἀναισθησιολόγος θ' ἀρχίση νὰ σᾶς ναρκώνη, μὲ τὴν εἰδικὴ συσκευή.

Θὰ σᾶς φανῆ πρῶτα πὼς μεθύσατε. Στὸ στάδιο αὐτό, καθένας ἀντιδρᾶ σύμφωνα μὲ τὴν ψυχοσύνθεσι καὶ τὶς κλίσεις του. Ἕνας καλλιτέχνης νομίζει πὼς βλέπει ζωηρὰ χρώματα, ἕνας συνθέτης πὼς ἀκούει μουσικὲς μελωδίες, ἕνας συγγραφεὺς πιστεύει πὼς ἔχει ἕτοιμη τὴν πλοκὴ ἑνὸς σπουδαίου μυθιστορήματος. Ἕνας ἄνθρωπος πολὺ εὐσεβὴς βλέπει θρησκευτικὲς ὀπτασίες...

Σᾶς φαίνεται πὼς φανερώνετε τότε τὰ μυστικὰ τῆς ζωῆς σας. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεχωρίση τίποτα ἀπ' τὸ ἀκαθόριστο μουρμουρητό σας. Μόνο ποῦ καὶ ποῦ ξεχωρίζουν μιὰ-δυὸ λέξεις.

Ἡ κοινότερη εἶναι ἡ λέξι: «Μαμᾶ!». Τὴν ψιθυρίζουν ἀκόμα καὶ ἄνθρωποι 70 ἢ 80 χρονῶν.

Κάποτε, ὁ ἀσθενὴς ἐκφράζει τρυφερὰ συναισθήματα ἀγάπης πρὸς τὸ γιατρὸ ἢ πρὸς τοὺς δικούς του.

Στὸ ἑπόμενο στάδιο τῆς ἀναισθησίας, ἔχουν ναρκωθῆ τὰ ἀνώτερα ἐγκεφαλικὰ κέντρα σας κι' ἔχετε γυρίσει σὲ μιὰ κατάστασι πρωτόγονη, ὅπως ἦταν οἱ πρόγονοί μας πρὶν ἀπὸ 1 ἑκατομμύριο χρόνια.

Ἄλλοτε, οἱ ἐγχειριζόμενοι σηκώνονταν κάποτε ἀπ' τὸ χειρουργικὸ τραπέζι σ' αὐτὸ τὸ στάδιο τῆς ἀναισθησίας καὶ σπάζανε ὅ,τι βρίσκανε! Σήμερα ὅμως δὲν προλαβαίνει νὰ συμβῆ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, γιατὶ εἶναι γρήγορη ἡ ἐνέργεια τῶν ἀναισθητικῶν.

Ὅσο προχωρεῖ ἡ ἀναισθησία σας, παύουν νὰ λειτουργοῦν ὅλες οἱ αἰσθήσεις σας, ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἀκοή. Αὐτὴ μένει τελευταία.

Ἀκριβῶς δὲ γι' αὐτό, οἱ ἦχοι σᾶς φαίνονται ὑπερβολικὰ δυνατοὶ — ἀκόμα καὶ ὁ ἐλαφρὸς θόρυβος τῆς μπλούζας τῶν νοσοκόμων...

Γιατροὶ καὶ νοσοκόμοι πρέπει νὰ προσέχουν νὰ μὴν ποῦν τίποτα ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς ταράξη, γιατὶ ἀκοῦτε ἀκόμα, κι' ἂς φαίνεστε ἀναίσθητος.

Ὁ χρόνος σᾶς φαίνεται ἀτελείωτος, ὅπως σ' ἕνα ὄνειρο. Κι' ὅμως δὲν περνάει περισσότερο ἀπὸ ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας, ὥσπου νὰ χάσετε τελείως τὶς αἰσθήσεις σας καὶ νὰ περάσετε στὸ τρίτο στάδιο, τῆς «χειρουργικῆς ἀνασθησίας».

Σ' ὅλο τὸ διάστημα, ὁ ἀναισθησιολόγος παρακολουθεῖ συνεχῶς τὸ σφυγμό σας, τὴν πίεσι τοῦ αἵματος, τὴν ἀναπνοή, τὴν ὑγρασία καὶ τὶς μεταβολὲς χρώματος τοῦ δέρματος. Ἀνασηκώνει κάθε τόσο τὰ βλέφαρά σας καὶ κυττάζει τὴν κόρη τοῦ ματιοῦ, ποὺ μεγαλώνει ὅσο προχωρεῖτε στὸ τρίτο στάδιο τῆς ἀναισθησίας.

Ἔτσι, ἐξελέγχει συνεχῶς τὴν κατάστασι καὶ τὶς ἀντιδράσεις τοῦ ὀργανισμοῦ σας. Ἔχει δὲ διαρκῶς τὸ δεξιό του χέρι πάνω σὲ μιὰ μικρὴ ἐλαστικὴ φούσκα τῆς συσκευῆς, ποὺ συνδέεται μ' ἕνα σωλῆνα μὲ τοὺς πνεύμονές σας. Μόλις παρατηρήση λοιπὸν τὴν παραμικρὴ ἀνωμαλία, διακόπτει ἀμέσως τὴ διοχέτευσι ἀναισθητικοῦ καὶ στέλνει ὀξυγόνο.

Ἂν τώρα ὁ ὀργανισμός σας εἶναι πολὺ ἀδύνατος, ἢ ἡ ἐγχείρησις διαρκέση πολύ, μπορεῖ νὰ σταματήση ἡ ἀναπνοή σας. Ἀλλὰ καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἀκόμα δὲ θὰ κινδυνέψη ἡ ζωή σας, γιατὶ ἡ ἀναισθητικὴ συσκευὴ χρησιμοποιεῖται τότε μὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε ν' ἀναπνέη γιὰ σᾶς, ὥσπου ν' ἀποκατασταθῆ ἡ λειτουργία τῶν πνευμόνων σας καὶ νὰ συνέλθετε ἀπὸ τὴν ἀναισθησία.

✪✪

Τὸ παιδὶ μὲ τὰ πράσινα δόντια

Ὑπάρχει στὸ Παρίσι ἕνα παιδὶ 2 χρονῶν, τελείως φυσιολογικό, ποὺ παρουσιάζει ὅμως τὴν ἑξῆς περίεργη ἀνωμαλία: Τὰ δόντια του εἶναι πράσινα! Οἱ γιατροὶ δὲ μποροῦν νὰ βροῦνε τὴν ἐξήγησι τοῦ φαινομένου. Τὸ μόνο ποὺ ξέρουν, εἶναι ὅτι ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ εἶχε πάθει μολυσματικὴ ἡπατίτιδα, 2 μῆνες πρὶν ἀπ' τὴ γέννησι τοῦ βρέφους, ἀλλὰ καὶ τὸ ἴδιο τὸ παιδὶ παρουσίαζε κατὰ τὴ γέννησί του ἴκτερο, ποὺ συνεχίστηκε ἐπὶ 1½ μῆνα. Πολλὰ ὅμως νεογέννητα ἔχουν ἴκτερο, χωρὶς νὰ παίρνουν ἀργότερα τὰ δόντια τους πράσινο χρῶμα.

Γελωτοθεραπεία

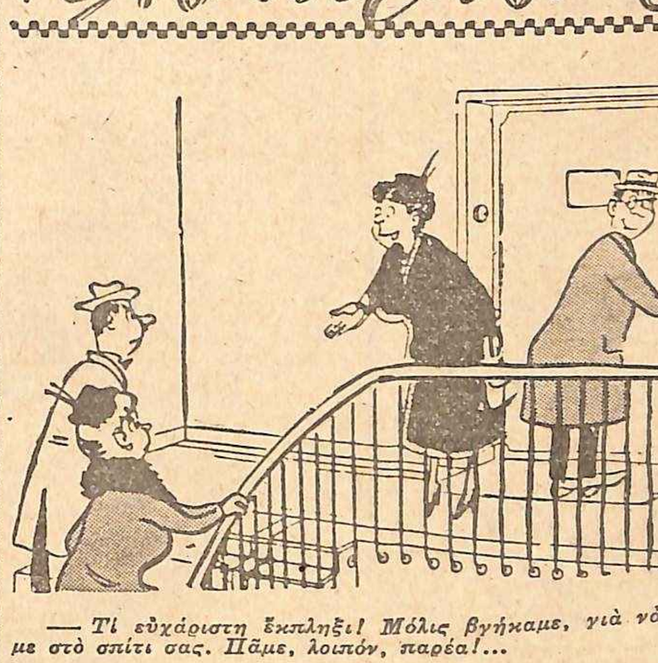

— Τί εὐχάριστη ἔκπληξι! Μόλις βγήκαμε, γιὰ νἄρθοῦμε στὸ σπίτι σας. Πᾶμε, λοιπόν, παρέα!...

Δυναμικὲς λύσεις.

— Θέλει νὰ δείξη σ' ὅλον τὸν κόσμο πὼς πέρασε τὶς διακοπές του στὸ Λονδῖνο!...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἡ ἀξία τοῦ ἀγᾶ

Κάθε Σάββατο ὁ Χότζας ξεκινοῦσε ἀπὸ τὸ χωριό του καὶ πήγαινε στὸ Ἰκόνιο γιὰ νὰ κάνη τὸ χαμάμι του.

— Μονάχα στὰ λουτρὰ τοῦ Ἰκονίου χαίρεσαι χαμὰμ κι' εὐλογεῖς τὸν Ἀλλὰχ ποὺ σ' ἔφερε στὸν κόσμο!... ἔλεγε ὁ Ναστραδὶν στὴ γυναῖκα του, ποὺ γκρίνιαζε κάθε τόσο γι' αὐτὴ τὴν ἰδιοτροπία του.

— Καλά, κι' οἱ ἄλλοι χωριανοὶ εἶναι κουτοὶ ποὺ μένουν ἐδῶ καὶ κάνουν τὸ λουτρό τους μὲ τὸν κουβᾶ καὶ τὴ σκάφη;

— Αὐτοί, μωρὲ γυναῖκα, εἶναι οἱ μισοὶ τσιφούτηδες κι' οἱ ἄλλοι μισοὶ παραλυμένοι. Οἱ τσιφούτηδες φοβοῦνται μὴ χαλάσουν κανένα γρόσι κι' οἱ παραλυμένοι, ξοδεύοντας γιὰ πιοτό, ναργιλέδες καὶ κεράσματα, δὲν τοὺς μένει γρόσι στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδας. Γι' αὐτὸ μονάχα ἐγὼ μπορῶ νὰ πάω στὰ χαμὰμ τοῦ Ἰκονίου, ποὺ δὲν εἶμαι οὔτε τσιφούτης, οὔτε παραλυμένος...

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ἀποστόμωνε πάντα τὴ Φατμέ, κι' ἀφοῦ ἑτοίμαζε τὸ γαϊδοῦρι του, ξεκινοῦσε ἀπὸ τὰ χαράματα γιὰ τὴν πολιτεία. Ἐκεῖ εἶχε πιάσει σχέσεις μ' ὅλους τοὺς προὔχοντες καὶ τοὺς ἀγάδες κι' ὅλοι νόμιζαν πὼς ἦταν κι' αὐτὸς ἀπὸ μεγάλο τζάκι.

— Κανένας μπέης θἆναι ποὺ ἔρχεται γιὰ νὰ πάρη τὸ λουτρό του στὸ Ἰκόνιο... λέγανε μεταξύ τους οἱ θαμῶνες τοῦ χαμάμ.

Κι' ὁ Ναστραδὶν ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε γιὰ νὰ περνᾶ στὰ μάτια τους γιὰ μεγάλος καὶ τρανός.

Ἔτσι, γιὰ νὰ μὴν τὸν παίρνουν χαμπάρι, ἔμπαινε ἀπὸ μιὰ πίσω πόρτα, ἔβγαζε τὰ φτωχικά του ροῦχα καὶ φορῶντας τὸ μπουρνοῦζι του, γινόταν ὅμοιος μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους, ποὺ σύχναζαν στὸ λουτρό.

Αὐτὸ γινόταν κάθε βδομάδα κι' ὁ Ναστραδὶν κολυμποῦσε σὲ πελάγη εὐτυχίας, ποὺ φάνταζε γιὰ μπέης στὰ μάτια τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Ἰκονίου.

Μὰ δὲν ἄργησε νὰ τὸν βρῆ ἡ μεγάλη συμφορά. Παρ' ὅλες τὶς προφυλάξεις, ποὺ ἔπαιρνε, τὸν κάνανε μιὰ μέρα τσακωτὸ νὰ φεύγη ἀπὸ τὴν κρυφὴ πόρτα, ντυμένος μὲ τὰ φτωχικά...

— Μπρὲ μπαταξῆ (ἀπατεῶνα), γιατὶ μᾶς κορόϊδευες τόσον καιρὸ πὼς ἦσουν μπέης καὶ ἀγᾶς; τὸν ρώτησαν ἔξω φρενῶν δυὸ πλούσιοι τσιφλικάδες.

— Ἐγὼ σᾶς κορόϊδεψα, ἀφεντάδες μου; ἀπάντησε μισοκακόμοιρα ὁ Χότζας. Ἐσεῖς μὲ πήρατε γιὰ μπέη κι' ἐγὼ ἔκανα τὴν πάπια, γιατὶ μ' ἄρεσε ἡ παρέα σας καὶ δὲν ἤθελα νὰ τὴ χάσω.

Παρ' ὅλες τὶς κολακεῖες ὅμως τοῦ Ναστραδίν, ἐκεῖνοι ἐξακολούθησαν:

— Μπρὲ ἐντεψίζη, μᾶς ἐξαπάτησες τόσον καιρὸ καὶ σοῦ ἀνοιχτήκαμε, γιατὶ νομίσαμε πὼς ἦσουν κι' ἐσὺ ἀπὸ τὸ ἴδιο ντοβλέτι...

Στὸ τέλος ὅμως, ὁ Ναστραδὶν κατάφερε μὲ τὰ λιμὰ νὰ μαλακώση τὸ θυμό τους καὶ τότε ὁ ἕνας γύρισε καὶ τοὖπε κοροϊδευτικά:

— Ξέρεις πόσο ἀξίζεις τώρα;

— Ὄχι, ἀγᾶ μου.

— Νὰ στὸ πῶ ἐγώ. Διακόσια γρόσια!... Τόσα μοῦ στοιχίζει ἕνας σκλάβος ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἔχω στὰ χτήματά μου...

Ὁ Χότζας ξεροκατάπιε τὴν προσβολὴ καὶ κρατήθηκε.

Μὰ ὁ ἀγᾶς δὲν τὸν ἄφησε σὲ ἡσυχία.

— Τὰ βλέπεις αὐτὰ τὰ χτήματα;

Καὶ τοῦ ἔδειξε ὡς ποῦ ἔφτανε τὸ βλέμμα του.

— Τὰ βλέπω... εἶπε ὁ Χότζας.

— Ὅλ' αὐτὰ εἶναι δικά μου!...

— Ἀφερίμ' ἐφέντημ... ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδίν.

— Ἤθελα νἄξερα, ἂν γινόμουν ποτὲ σκλάβος σὰν τοῦ λόγου σου, πόσο θὰ ἄξιζα; πρόσθεσε ὁ ἀγᾶς.

Κι' ὁ Χότζας, μὴ βαστῶντας ἄλλο πιά, γύρισε καὶ τοὖπε:

— Πενῆντα γρόσια, ἐφέντημ!

— Τί ἔκανε λέει; φώναξε ὁ ἀγᾶς. Μπρὲ μπουνταλᾶ, πενῆντα γρόσια ἀξίζουν μονάχα τὰ ροῦχα ποὺ φοράω...

Κι' ὁ Χότζας, χωρὶς νὰ χάση διόλου τὸ κουράγιο του, πῆρε πίσω τὴν προσβολή:

— Μὰ γι' αὐτό, ἀγᾶ μου, εἶπα κι' ἐγὼ πὼς θ' ἄξιζες μονάχα τόσα!...

Κι' ἔφυγε, ἀφήνοντας τὸν ἀγᾶ μ' ἀνοιχτὸ στόμα.

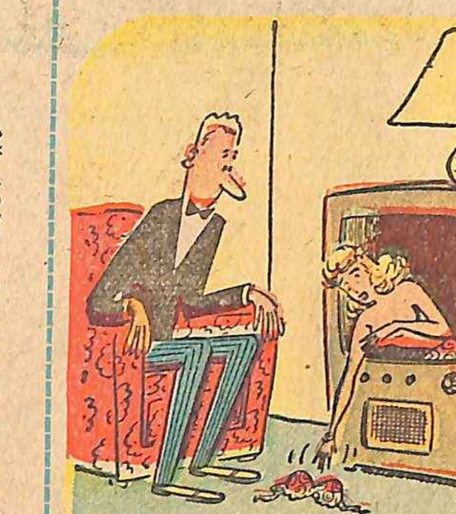

Χωρὶς λόγια.

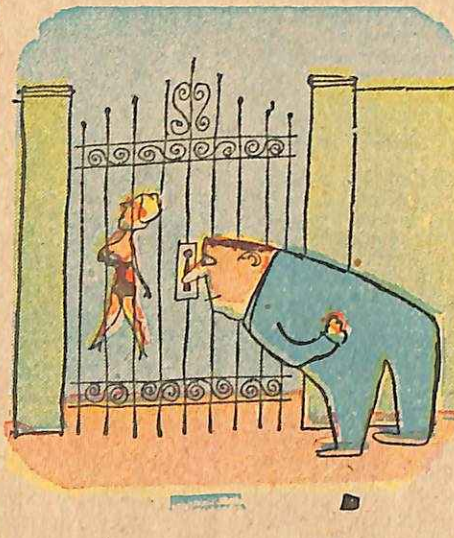

Ἡ δύναμις τῆς συνηθείας.

—Ὄχι κύριε, ἡ κόρη μου δὲν πρόκειται νἄρθῆ μαζί. Μοῦ κατέβασε μόνο τὶς βαλίτσες ὡς τὸ δρόμο...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ἐπίδειξις

Μπᾶ; Τί βλέπω; Καὶ βλέπω αὐτὸ ποὺ βλέπω, ἢ μήπως μὲ ἀπατοῦν οἱ ὀφθαλμοί μου; Ὄχι, καλέ. Αὐτὸ εἶναι! Κυττᾶτε κόσμε! Σοσόνια, καλέ. Ὁ κ. Θοδωράκης φοράει σοσόνια!... Μάλιστα, σοσόνια εἶπα. Δὲν πιστεύετε; Ὁρίστε. Ὄχι μόνο τὰ φοράει ὁ κ. Θοδωράκης, ἀλλὰ ὁ κ. Θοδωράκης τὰ ἐπιδεικνύει κι' ὅλας. Ἔχει βάλει τόνα πόδι ἀπάνω στὸ ἄλλο, ὁ κ. Θοδωράκης, κι' ἔχει τραβήξει κι' ὅλας λίγο τὸ παντελόνι πρὸς τὰ πάνω, ὁ κ. Θοδωράκης, ὥστε νὰ φαίνεται καθαρὰ ὅτι φοράει σοσόνια ὁ κ. Θοδωράκης. Μάλιστα, καλέ. Σοσόνια, ὁ κ. Θοδωράκης!

Τί μὲ κυττᾶς ἔτσι ἀπορῶν, κύριε Θοδωράκη; Τί εἶπες; Ποῦ βρίσκω τὸ περίεργο τοῦ πράγματος; Τί νὰ σοῦ πῶ τώρα! Θέλει ρώτημα αὐτὸ τὸ ζήτημα; Πενῆντα πέντε χρονῶν ἄνθρωπος, ὑποψήφιος συνταξιοῦχος, μὲ φαλακρίτσα μεγέθους πορτοκαλίου, μὲ σακκουλίτσες γύρω ἀπὸ τοὺς ἀτόνους ὀφθαλμούς, μὲ μιὰ ντουζίνα ψεύτικους ὀδόντας καὶ μὲ χρόνια ἀρθριτικά, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, εἶναι γιὰ νὰ φοράη σοσόνια; Τί θὲς νὰ μᾶς παραστήσης, κύριε Θοδωράκη; Τὸν νεαρὸ καὶ μοντέρνο λεοντιδέα; Ἄε νὰ κουρεύεσαι, ἀξιοθρήνητε.

Τί εἶπες; Τί κάλτσες νὰ φορέσης; Τί φόραγες τόσον καιρό, πρὶν κουρντίσης τὰ σοσόνια; Νὰ φορέσης κάλτσες κανονικὲς καὶ ὁλόκληρες, κάλτσες ποὺ ἁρμόζουν σὲ σοβαροὺς ἀνθρώπους καί, πρὸ παντός, στὴν ἡλικία σου. Ὄχι αὐτὲς τὶς σαχλαμάρες, ποὺ φορᾶνε συνήθως οἱ σπόρτσμαν νεαροί. Αὐτὲς νὰ φορᾶς, γιὰ νὰ μὴ φτάσω στὶς μάλλινες ραβδωτὲς χοντρόκαλτσες ποὺ φόραγες μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ —τὰ κοινῶς λεγόμενα τσουράπια, μὲ τὰ ὁποῖα καὶ σ' ἐνθυμοῦμαι. Καὶ ὑποπτεύομαι, μάλιστα, ὅτι, ἀντὶ καλτσοδετῶν, τὶς ἔδενες μ' ἕνα κομμάτι σπάγγο! Καὶ ὁποία ἐξέλιξις! Ἀπὸ τὶς τσουράπες στὰ σοσόνια, ὁ κυρ - Θοδωράκης.

Τί ἔκανε λέει; Τὰ φορᾶς γιὰ λόγους ὑγείας; Καὶ τί δουλειὰ ἔχει ἡ ὑγεία σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι; Καὶ κατὰ ποῖον τρόπον ἐξυπηρετεῖται ἡ ὑγεία, ἐὰν οἱ κάλτσες εἶναι ἑφτὰ ἢ ὀχτὼ πόντους κοντήτερες ἀπὸ τὸ καθιερωμένον μῆκος; Αἰσθάνεσαι, μήπως, καλύτερα τὸν ἑαυτό σου; Σοῦ ἄνοιξε ἡ ὄρεξι, ἔπαψαν τ' ἀρθριτικά, ἢ μήπως, λόγω σοσονίων, δὲν σ' ἄρπαξε ἡ ἀσιατική; Δὲν τὰ παρατᾶς αὐτά, βρὲ κυρ - Θοδωράκη, ποὺ ἔρχεσαι νὰ μοῦ πῆς ἐμένα ὅτι διὰ λόγους ὑγείας ἔβαλες αὐτὲς τὶς κοντοκαλτσοῦλες στὰ στουρναρόποδά σου;

Ἐγὼ σοῦ εἶπα τοὺς βαθυτέρους λόγους. Θέλεις σώνει καὶ καλὰ νὰ παραστήσης τὸ μοντέρνο, τὸ τζόβενο, τὸν κομψὸ καὶ δὲν κυττᾶς τὰ ἄλλα χάλια σου, κακορίζικε. Καὶ τέλος πάντων, ἂς παραδεχτοῦμε πρὸς στιγμήν, ὅτι κούρντισες τὰ σοσόνια γιὰ λόγους ὑγείας. Τίς ἡ ἀνάγκη νὰ τραβᾶς καὶ τὸ παντελόνι σου γιὰ νὰ τὰ ἐπιδεικνύης καὶ νὰ φαίνωνται τὰ δασύτριχα γιαταγάνια τῶν κνημῶν σου, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν ἕνα θέαμα ἀνατριχιαστικό, ἀντιαισθητικὸ καὶ ἀηδέστατο; Κατέβασε τὰ μπατζάκια, τουλάχιστον, ὥστε νὰ κρύβεται αὐτὴ ἡ ἀηδία. Ἀλλὰ ποῦ τέτοια φιλάνθρωπος χειρονομία! Ὁ κυρ-Θοδωράκης ἔβαλε σοσόνια καὶ πρέπει τὸ μέγα αὐτὸ γεγονὸς νὰ τὸ πληροφορηθῆ τὸ σύμπαν, γιὰ νὰ τοῦ δώση τὰ σχετικὰ συγχαρητήρια. Πάρ' τα, λοιπόν, νὰ μὴ στὰ χρωστάω, ρεζίλη!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ἡ Νίνα ἀγκάλιασε τὸν ἄντρα της. Μὰ κι' αὐτὸς τὴν ἔσφιξε ἀπάνω του...

ΓΡΑΜΜΑΤΑ στὴν ἀντίζηλο

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ Ζὰν-Πιὲρ ἔφτασε στὸ σπίτι του, ἀλλ' ἀπόμεινε ἔκπληκτος ἀπ' τὴ σιωπή, ποὺ βασίλευε σ' αὐτό. Τὰ πάντα ἦταν τακτοποιημένα, καθαρά, ἔρημα. Ἡ Νίνα καὶ τὸ παιδὶ εἶχαν κιόλας φύγει γιὰ νὰ περάσουν τὴν Κυριακή τους στὴν ἐξοχή, στὸ σπίτι τῆς γιαγιᾶς. Πέταξε τὸ καπέλλο του σὲ μιὰ καρέκλα καί, χωρὶς νὰ βγάλη τὸ παλτό του, τράβηξε γιὰ τὸ μπουντουὰρ τῆς γυναίκας του, ὅπου σὲ μιὰ κονσόλα ἔκρυβε τὰ χαρτιά της. Ἂν ἡ Νίνα εἶχε ἀκόμη ἐκεῖνο τὸ παλιὸ στέλεχος τῶν ἐπιταγῶν, ποὺ τῆς εἶχε δώσει καὶ ποὺ τοῦ χρειαζόταν, δὲ μποροῦσε παρὰ νὰ εἶναι ἐκεῖ. Ἄνοιξε τὸ ἔπιπλο κι' ἄρχισε νὰ ψάχνη τὰ συρτάρια, ποὺ ἦταν ὅλα ἄνω-κάτω. «Τί ἀταξία! σκέφτηκε. Πάντα ἡ ἴδια!» Μὰ ἡ ἀταξία ἀκριβῶς αὐτὴ τῆς γυναίκας του ἄλλοτε τὸν γοήτευε.

Ἔψαχνε γιὰ νὰ βρῆ τὸ βιβλίο τῶν ἐπιταγῶν, ὅταν εἶδε ἕνα μεγάλο πάκο, δεμένο. Τὸ ἄνοιξε. Ἦταν διάφοροι φάκελλοι, ὅπου ὑπῆρχε ὁ γραφικὸς χαρακτήρας τῆς Νίνας. Κάπου ὀκτὼ φάκελλοι, ὅλοι στὸ ἴδιο σχῆμα, καὶ μὲ τὴν ἴδια διεύθυνσι: «Δεσποινίδα Κλαίρη Λεμοννιέ». Ὥστε ἡ γυναῖκα του ἔγραφε στὴν Κλαίρη. Πῶς ἦταν δυνατὸν αὐτό, ἀφοῦ τὴν εἶχε δῆ μονάχα μιὰ φορά; Πῶς ἤξερε τὴ διεύθυνσί της; «Σίγουρα, θὰ ἔβαλε κάποιον νὰ μὲ παρακολουθήση» σκέφτηκε, ὁ Ζὰν-Πιέρ. Ἀλλὰ πῶς βρίσκονταν ὅλ' αὐτὰ τὰ γράμματα ἀνοιχτὰ στοὺς φακέλλους τους;

Ὁ Ζὰν-Πιὲρ κάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι, καθὼς κρατοῦσε τὰ γράμματα στὰ χέρια του, τὸ γεγονὸς ὅτι, ἀντὶ νὰ βρῆ ἐρωτικὰ γράμματα τῆς γυναίκας του σ' ἕναν ἄλλο ἄντρα, εὕρισκε γράμματα τῆς γυναίκας του σὲ μιὰν ἄλλη γυναῖκα, σὲ μιὰν ἀντίζηλο! Τὰ ἔβγαλε ἕνα-ἕνα ἀπ' τοὺς φακέλλους, τὰ ἔβαλε στὴ σειρὰ κατὰ χρονολογία, κι' ἄρχισε νὰ τὰ διαβάζη. Τὸ πρῶτο ἦταν ἀπ' τὶς 18 Ἀπριλίου, ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα ποὺ αὐτὸς εἶχε γνωρίσει τὴν Κλαίρη σ' ἕνα κοκτέϊλ, σ' ἕνα φιλικὸ σπίτι, ὅπου ἦταν καλεσμένη κι' ἡ Νίνα.

«Δεσποινίς, —ἔγραφε ἡ Νίνα στὴν Κλαίρη— φαντάζεστε πὼς δὲν κατάλαβα τίποτα; Εἶμαι παντρεμένη ἐφτὰ χρόνια μὲ τὸν ἄντρα μου καὶ νομίζω πὼς κάπως τὸν ξέρω, ὥστε νὰ καταλάβω γιὰ ποιὸν ἐνδιαφέρεται. Καὶ σεῖς εἶστε ἐπικίνδυνη, πάρα πολὺ ἐπικίνδυνη. Σᾶς εἶδα σήμερα ποὺ κουβεντιάζατε, καθισμένοι στὸ ντιβάνι, μακρυὰ ἀπ' τοὺς ἄλλους καλεσμένους, καὶ παρακολουθοῦσα τὸ πρόσωπο τοῦ ἀντρός μου, ποὺ εἶχε μεταμορφωθῆ κι' ἔλαμπε καθὼς σᾶς κύτταζε. Εἶναι μιὰ ἀρχὴ αὐτὴ σας ἡ πρώτη ἐπαφή, ἀλλὰ νὰ εἶστε βέβαιη πὼς δὲ θὰ μείνω ἀδιάφορη. Θ' ἀναρωτιέστε πὼς βρῆκα τὴ διεύθυνσί σας. Μὰ εἶναι ἁπλούστατο: ἀπ' τὸν τηλεφωνικὸ κατάλογο!»

Ὁ Ζὰν-Πιέρ, κάπως ἀναστατωμένος, πῆρε τ' ἄλλα γράμματα:

«22 Ἀπριλίου. — Ξέρω πὼς ἀπόψε συναντηθήκατε. Ὁ Ζὰν-Πιὲρ γύρισε στὸ σπίτι νευριασμένος. Ἄλλαξε ροῦχα, ἀφοῦ ξυρίστηκε, καὶ καθὼς ἔβαζε τὰ τσιγάρα στὴν ταμπακέρα του, ἄρχισε νὰ μοῦ λέη, χωρὶς νὰ μὲ κυττάζη, πὼς εἶχε τρία ραντεβοῦ: μὲ τὸ διευθυντὴ μιᾶς Τραπέζης γιὰ μιὰ χρηματοδότησι, μὲ τὸ διευθυντὴ μιᾶς Ἑταιρείας γιὰ δουλειὲς καὶ μὲ κάποιον ἄλλο, καὶ πὼς τὸ βράδυ θὰ ἔτρωγε ἔξω. Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ ψέματα, γιὰ νὰ δικαιολογήση τὸ δικό σας ραντεβοῦ! — Νίνα».

«28 Μαΐου. — Ἀγαπητή μου Κλαίρη — ὑποθέτω πὼς θὰ μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς λέω Κλαίρη, τώρα ποὺ ἔχουμε κι' ἐμεῖς τὸ μυστικό μας. Λοιπόν, Κλαίρη, ἀπόψε τὸ ραντεβοῦ σας πῆγε περίπατο. Καὶ ξέρετε γιὰ ποιὸ λόγο; Ἦρθε ἕνα ὑπεραστικὸ τηλεφώνημα γιὰ τὸν ἄντρα μου στὸ γραφεῖο του καί, φυσικά, περίμενε ὅλο τ' ἀπόγεμα νὰ τὸν συνδέσουν μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ θὰ μιλοῦσε. Φυσικὰ τὸ τηλεφώνημα ἦταν ψεύτικο: ἔβαλα μιὰ φίλη μου νὰ τηλεφωνήση. Ἔ, τί νὰ γίνη, ἔχουν καὶ οἱ γυναῖκες ποὺ τὶς ἀπατοῦν, τὶς πονηριές τους. Τὸ βράδυ, ὁ Ζὰν-Πιὲρ γύρισε σπίτι ἔξω φρενῶν καὶ τὰ ἔβαλε μὲ τὴν Τηλεφωνικὴ Ἑταιρεία. Ἐγὼ γελοῦσα ἀπὸ μέσα μου. Τοῦ ἔκανα ἕνα χαμομήλι καὶ τὸν ἔστειλα στὸ κρεβάτι του. Μὴ μοῦ βαστᾶτε κακία, Κλαίρη, ἂν περιμένατε μάταια ὅλο τ' ἀπόγεμα τὸν ἄντρα μου! Ἡ φίλη σας Νίνα».

«15 Ἰουνίου. — Ἀγαπητὴ φίλη, σᾶς γράφω ἀπὸ τὴν ἐξοχή, ἀπὸ μιὰ πλάζ, ὅπου ἦρθα γιὰ λίγες μέρες μὲ τὸ μικρό μας Ζάκ, γιὰ νὰ κάνη μερικὰ μπάνια στὴ θάλασσα. Ὁ Ζὰν-Πιὲρ ἔμεινε στὴν πόλι γιὰ νὰ τοῦ κρατᾶτε συντροφιά. Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε! Ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶτε πὼς στὶς πλὰζ ὑπάρχουν πάντα νέοι, κομψοί, περιποιητικοί, ποὺ εὐχαρίστως συνοδεύουν καὶ παρηγοροῦν γυναῖκες νέες κι' ὄμορφες σὰν κι' ἐμένα! Μεταξύ μας, ἀπ' τὸ μυαλὸ τοῦ ἀντρός μου δὲν περνάει ποτὲ ἡ ἰδέα πὼς μπορεῖ νὰ τὸν ἀπατήσω κι' ἐγώ. Εἶναι πάντα τόσο ἀφελεῖς οἱ ἄντρες, ἀγαπητή μου! Καλύτερα ὅμως ποὺ δὲν ὑποπτεύεται, εἰδεμὴ θὰ σᾶς παρατοῦσε ὁλομόναχη στὴν πόλι, γιὰ νάρθη νὰ μὲ βρῆ. — Ἡ φίλη σας Νίνα. — Υ. Γ. Ἂν φᾶτε μαζί, προσέξετε νὰ μὴν τὸν ἀφήσετε νὰ φάη παγωμένο πεπόνι, γιατὶ τὸ στομάχι του δὲν τὸ χωνεύει καλά!»

Ὁ Ζὰν-Πιὲρ σταμάτησε νὰ διαβάζη. Μὰ τί γυναῖκα ἦταν αὐτὴ ποὺ εἶχε παντρευτῆ; Τόσα χρόνια κοντά του καί, νά, ποὺ στὸ βάθος δὲν τὴν ἤξερε.

Τί ἀποκάλυψι γι' αὐτόν! Ὥστε ἡ Νίνα εἶχε μάθει τὸν ἐρωτικό του σύνδεσμο μὲ τὴν Κλαίρη, χωρὶς ποτὲ νὰ τοῦ πῆ τίποτα. Ἀλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο εἶχε γράψει αὐτὰ τὰ γράμματα; Φυσικὰ γιὰ νὰ τὰ στείλη κι' ὅμως, στὸ τέλος, τὸ κουράγιο τῆς ἔλειψε.

Πῆρε τὸ ἑπόμενο γράμμα. Ἦταν πάρα πολὺ σύντομο:

«4 Αὐγούστου. — Ἀγαπητή μου Κλαίρη. Ὁ μικρός μου Ζὰκ εἶχε ἕνα πολὺ ἐλαφρὸ κρυολόγημα. Ἔγραψα στὸν πατέρα του πὼς ἦταν πάρα πολὺ ἄσχημα κι' ὅταν ὁ Ζὰν-Πιὲρ ἦρθε, φυσικὰ ὁ μικρὸς ἦταν περίφημα στὴν ὑγεία του. Ἐν' ἀθῶο κόλπο, Κλαίρη, τίποτ' ἄλλο. Ὁ ἄντρας μου ἔπαιξε μὲ τὸ γυιό του, ἔκαναν μπάνιο μαζὶ καὶ ἦταν ἐνθουσιασμένος ἀπ' τὴ διαμονή του στὴν ἐξοχή. Χτὲς τὸ βράδυ, πήγαμε καὶ χορέψαμε. Φοροῦσα ἕνα ὡραῖο φόρεμα, πάρα πολὺ ντεκολτέ, ἐπίτηδες, ἔτσι ποὺ νὰ φαίνεται λίγο καὶ τὸ στῆθος μου, κι' ὁ ἄντρας μου μοῦ ἔκανε κόρτε. Κάποια στιγμὴ μὲ πῆρε καὶ βγήκαμε στὴ σκοτεινὴ βεράντα, μ' ἀγκάλιασε, μὲ φίλησε καὶ μὲ παρέσυρε στὸ δωμάτιό του. Μὴ ζηλεύῃς, ἀγαπημένη μου, τοῦ ξέφυγα! — Ἡ φίλη σου Νίνα».

Ὁ Ζὰν-Πιέρ, παραζαλισμένος ἀκόμα, πῆρε νὰ διαβάση τὸ τελευταῖο γράμμα:

«6 Ὀκτωβρίου. — Φίλη μου, εἶμαι λυπημένη. Ἦρθε τὸ φθινόπωρο. Σήμερα συνόδεψα τὸ μικρό μου Ζάκ, γιὰ πρώτη φορά, στὸ σχολεῖο του καὶ εἶμαι μόνη. Στὸ γυρισμό, ἔκανα μιὰ βόλτα στὸ πάρκο. Εἶχε βρέξει λιγάκι. Σκεφτόμουνα πὼς πέρασαν κιόλας ἕξη μῆνες ἀπὸ τότε ποὺ, ἐσὺ κι' ὁ ἄντρας μου, συναντηθήκατε. Δὲν εἶναι αὐτὸ πιὰ μιὰ ἁπλὴ περιπέτεια. Εἶναι κάτι πιὸ σοβαρό. Βλέπεις, Κλαίρη, ἐσὺ εἶσαι πιὸ νέα ἀπὸ μένα, τρία τέσσερα χρόνια, ὄμορφη, κομψή, καὶ ἴσως ν' ἀγαπᾶς πραγματικὰ τὸν ἄντρα μου. Ἀλλὰ δὲ γνωρίζεις, ὅπως ἐγώ, τὸ χαρακτῆρα του. Θυμώνει μὲ τὸ παραμικρό, ἔχει κάποιες μικρὲς μανίες, ὅπως νὰ μὴν ἀγγίζουν τὰ πράγματά του καὶ τοῦ τ' ἀνακατώνουν. Ἔπειτα, τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα, μοῦ κάνει ἀπιστίες. Φυσικά, οἱ ἀπιστίες αὐτὲς ὡς τώρα ἦταν ἐφήμερες περιπέτειες. Ἡ ζωή μας ἦταν εὐτυχισμένη, μ' ὅλο ποὺ συχνὰ τσακωνόμαστε γι' ἀσήμαντα πράγματα, γιατὶ δὲν ἔχω μεγάλη τάξι, γιατὶ ἀμελῶ νὰ πάω στὸν κομμωτή μου, καὶ κάτι τέτοια. Σὲ τί ἔσφαλα γιὰ νὰ μοῦ φέρνεται ἔτσι καὶ νὰ συνδεθῆ μαζί σου; Θὰ μποροῦσα, βέβαια, σὰν ἄλλες γυναῖκες νὰ τοῦ κάνω σκηνές, μὰ αὐτὸ δὲ μ' ἀρέσει. Δὲ θὰ εἶχα κανένα κέρδος καὶ θὰ γινόμουνα γελοία στὰ μάτια του. Βλέπω ὅμως πὼς οἱ σχέσεις σας παρατραβοῦν καὶ θὰ πρέπει νὰ μιλήσω στὸν ἄντρα μου καὶ νὰ τοῦ πῶ εἰλικρινὰ «πὼς δὲν τὸν ἀγαπῶ πιά». — Ἡ φίλη σου Νίνα».

Ὁ Ζὰν-Πιὲρ ἔβαλε τὰ γράμματα στὴν τσέπη του. Ἔπρεπε νὰ δῆ τὴ Νίνα. Στὸ διάβολο τὸ βιβλιάριο τῶν ἐπιταγῶν. Ἂν δὲ διάβαζε τὰ γράμματα, ποιὸς ξέρει τί θὰ συνέβαινε μετὰ ἕνα μῆνα. Ἴσως ἡ Νίνα νὰ ἔπαιρνε τὸ μικρὸ Ζὰκ καὶ νὰ τὸν παρατοῦσε γιὰ πάντα. Κατέβηκε ἀμέσως, πήδησε στὸ αὐτοκίνητό του καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι τῆς γιαγιᾶς.

Θὰ τῆς ἔλεγε, ὡς πρόφασι, πὼς εἶχε πάει γιὰ τὸ βιβλιάριο τῶν ἐπιταγῶν, γιὰ νὰ πληρώση μιὰ συναλλαγματική.

Ὅταν ἔφτασε στὴ μικρὴ βίλλα καὶ διέσχισε τὸ μικρὸ κῆπο, εἶδε στὴν εἴσοδο τὴ Νίνα σὰν νὰ τὸν περίμενε.

Ὅταν πῆγε κοντά της, τῆς εἶπε:

— Λοιπόν, Νίνα, θάρθη ἡ μέρα ποὺ θὰ μοῦ πῆς πὼς ἔπαψες νὰ μ' ἀγαπᾶς; Ἔτσι δὲν ἔγραφες στὴν Κλαίρη;

Ἐκείνη σκίστησε κατάπληκτη. Ἐκεῖνα τὰ μυστικὰ γράμματα, ποὺ δὲν τὰ εἶχε ταχυδρομήσει ποτέ, ἦταν τώρα ἀνάμεσά τους...

— Ἄκουσέ με, Νίνα... ἄρχισε νὰ τῆς λέη.

— Μὴ λὲς τίποτα, Ζὰν-Πιέρ...

Ἔνοιωθε ἕναν κόμπο στὸ λαιμό της καὶ τὸν ἀγκάλιασε. Μὰ κι' αὐτὸς τὴν ἔσφιξε πάνω του. Ἦταν εὔκολο νὰ τῆς πῆ πὼς ἦταν ἡ πιὸ φρόνιμη, ἡ πιὸ ἀξιολάτρευτη, ἡ πιὸ ὄμορφη σύζυγος, ἡ μόνη ποὺ τοῦ χάριζε τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία καὶ πὼς ποτὲ πιὰ δὲ θὰ τῆς ἔκανε ἀπιστίες.

Ἄκουσε τὴ Νίνα νὰ τοῦ λέη:

— Δός μου αὐτὰ τὰ γράμματα...

— Τί τὰ θέλεις; Δὲ φαντάζομαι νὰ τὰ ταχυδρομήσης.

— Αὐτὸ θὰ ἦταν πάρα πολὺ ἀστεῖο, Ζὰν-Πιέρ!... Μὰ γιὰ πές μου, πὼς τ' ἀνακάλυψες;

— Γιὰ πές μου καὶ σὺ πὼς ἐξαφανίστηκε τὸ βιβλιάριο τῶν ἐπιταγῶν καὶ πὼς στὴ θέσι του βρῆκα αὐτὰ τὰ γράμματα;

— Ἐγὼ τὸ ἔκανα αὐτό... Ἔπρεπε νὰ ὑπερασπιστῶ τὴν εὐτυχία μου μὲ κάθε τρόπο... Ὑπέφερα πάρα πολύ... δὲν εἶχα τὸ κουράγιο νὰ σοῦ τὸ πῶ... φοβόμουνα... κι' ἔγραφα γιὰ νὰ ξεσκάω...

Μέσ' στὸ μεγάλο χὼλ ὅπου ἔκαιε τὸ τζάκι βασίλευε ἡ θαλπωρή. Ἡ γιαγιὰ ἦταν στὸ πάνω πάτωμα καὶ κοίμιζε τὸ μικρὸ Ζάκ.

— Θὰ σοῦ ἑτοιμάσω κάτι νὰ φᾶς, Ζὰν-Πιέρ, σίγουρα θὰ πεινᾶς.

Ζέστη, φῶς, τρυφερὲς φροντίδες, ὅπως πάντα, σὰν νὰ μὴν εἶχε τίποτα συμβῆ ὅλον αὐτὸ τὸν καιρό. Πλησίασε τὴ γυναῖκα του ποὺ στεκόταν κοντὰ στὸ τζάκι.

— Νίνα, ἀγάπη μου, σοῦ ὑπόσχομαι...

Μὰ ἐκείνη τὸν διέκοψε, φιλῶντας τον στὰ χείλη. Κι' ἐκεῖνος καθὼς τὴν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του, ἔβγαλε μὲ τρόπο μὲ τὸ ἕνα του χέρι τὰ γράμματα καὶ τὰ πέταξε στὸ τζάκι, μέσα στὶς φλόγες...

ΠΙΕΡ ΛΟΥΡΙΕ

ΤΑ ΨΗΛΑ ΤΑΚΟΥΝΙΑ εἶναι πιὸ ὑγιεινὰ

Τί ἀπέδειξαν οἱ πρόσφατες μελέτες Ἄγγλων γιατρῶν

ΑΥΤΕΣ τὶς μέρες, τελείωσε στὴν Ἀγγλία ἕνας πόλεμος, ποὺ εἶχε βαστάξει περίπου δυὸ χρόνια: ὁ πόλεμος ἀνάμεσα στὰ γυναικεῖα παπούτσια μὲ τακοῦνι καὶ στενὴ μύτη καὶ σ' ἐκεῖνα χωρὶς τακοῦνι καὶ μὲ φαρδειὰ μύτη. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀτέλειωτη ἀρθρογραφία τῶν εἰδικῶν στὶς καθημερινὲς ἐφημερίδες, στὰ περιοδικὰ μόδας καὶ στὸ ἐπίσημο ὄργανο τῶν Ἄγγλων γιατρῶν, τὸ «Μπρίτις Μέντικαλ Τζόρναλ», ὅπου μὲ ἐπιστημονικὰ ἐπιχειρήματα οἱ δυὸ ἀντίθετες παρατάξεις ὑποστήριζαν ἡ κάθε μιὰ τὴ δική της ἄποψι, ἡ διαμάχη αὐτὴ κατέληξε στὴ θριαμβευτικὴ νίκη ἐκείνων, ποὺ εἶχαν συνηγορήσει γιὰ τὰ γυναικεῖα παπούτσια μὲ ψηλὸ τακοῦνι καὶ στενὴ μύτη.

Ὅπως εἶναι γνωστό, τὰ φαρδειά, στρογγυλὰ μπροστὰ καὶ χωρὶς τακοῦνι ἢ μὲ κοντὸ τακοῦνι γυναικεῖα παπούτσια, ποὺ διαδόθηκαν ἀρκετὰ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, θεωρήθηκαν ὡς πρακτικὰ κι' ὑγιεινά. Αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος τῆς διαδόσεώς τους, λόγος ἄσχετος μὲ τὴν αἰσθητική, μιὰ κι' ἕνα τέτοιο παποῦτσι δὲν κολακεύει, βέβαια, καθόλου τὴν ἐμφάνισι τῆς γυναίκας.

Σὲ καμμιά, ὅμως, χώρα τοῦ κόσμου, τὰ ἄκομψα αὐτὰ παπούτσια τοῦ ὡραίου φύλου δὲν εἶχαν τὴ διάδοσι ποὺ πῆραν στὴν Ἀγγλία. Κι' ἦταν, λοιπόν, φυσικό, στὴ χώρα ἀκριβῶς αὐτή, νὰ ὑπάρξουν οἱ φανατικώτεροι ὑποστηρικτὲς τῶν ἐν λόγῳ παπουτσιῶν, καθὼς κι' οἱ πιὸ λυσσώδεις ἐχθροί τους.

Ἔτσι, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια περίπου, ἄρχισε ἐκεῖ μιὰ διαμάχη ἀνάμεσα στοὺς εἰδικοὺς γιὰ τὸ ποιὸ ἀπὸ τὰ δυὸ εἴδη τῶν γυναικείων παπουτσιῶν εἶναι τὸ καλύτερο. Φυσικά, δὲ συζητήθηκε καθόλου ἡ αἰσθητικὴ ἄποψι. Κανεὶς δὲ θᾆταν τόσο ἀνόητος νὰ ὑποστηρίξη, ὅτι τὰ χαμηλὰ κι' ἁπλόχωρα γυναικεῖα παπούτσια, κάνουν ὅποια τὰ φορᾶ πιὸ ὄμορφη, ἢ ὅτι οἱ γόβες μὲ τὴν ἀνασηκωμένη φτέρνα, τὸ σφιχτὸ γύρω ἀπὸ τὸ πόδι δέρμα καὶ τὴ στενὴ μύτη, δὲ δίνουν ἀναμφισβήτητη χάρι στὴν ἐμφάνισι τῆς γυναίκας. Τὸ ἐπιχείρημα αὐτῶν ποὺ ὑποστήριζαν τὰ πλατειὰ κι' ἴσια παπούτσια, ἦταν ἰατρικῆς φύσεως. Ἔλεγαν δηλαδὴ ὅτι οἱ γόβες εἶναι ἀνθυγιεινές, γιατὶ παραμορφώνουν τὸ πόδι καὶ γενικώτερα τὸ γυναικεῖο σῶμα, μιὰ καὶ τὸ ψηλὸ τακοῦνι δίνει ἀφύσικη στάσι καὶ κάνει τὸ περπάτημα ὄχι κανονικό.

Φυσικά, μιὰ καὶ τὸ θέμα εἶχε περιοριστῆ στὸν τομέα τῆς ὑγιεινῆς, τὸν κύριο λόγο στὴ διαμάχη τὸν πῆραν οἱ γιατροί.

Ὅσοι ἀπ' αὐτοὺς συνηγοροῦσαν γιὰ τὰ χαμηλὰ καὶ φαρδειὰ παπούτσια, εἶχαν ἕνα σωρὸ βέλη γιὰ νὰ χτυπήσουν τοὺς ἀντιπάλους τους. Ἔλεγαν πὼς οἱ στενὲς καὶ ψηλὲς γόβες εἶναι ἕνα τερατούργημα, ποὺ ἡ μόδα σκάρωσε ἐναντίον τῆς φύσεως. Ἀράδιαζαν μιὰ ἀτέλειωτη σειρὰ κινδύνων, ποὺ ἀπειλοῦν ὄχι μονάχα τὸ ἴδιο τὸ πόδι, ἀλλὰ κι' ὅλο τὸν ὀργανισμὸ τῆς γυναίκας, ποὺ μπροστὰ στὴν ἐντυπωσιακὴ ἐμφάνισι, θυσιάζει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, τὴν ὑγεία της. Ἡ γόβα ἔτσι παρουσιάστηκε ὡς αἰτία ἀκόμα καὶ τῶν καρδιοπαθειῶν!

Ἀλλὰ οἱ συνάδελφοί τους, ποὺ εἶχαν ἀντίθετη γνώμη, ἀντέκρουαν πάλι μὲ ἐπιστημονικὰ δεδομένα τοὺς ἐχθροὺς τῶν ψηλῶν τακουνιῶν καὶ τῆς στενῆς μύτης. Ἀπόδειχναν, ὅτι οἱ κίνδυνοι γιὰ τοὺς ὁποίους μιλοῦσαν οἱ πρῶτοι, ἦταν ἀνυπόστατοι καὶ φανταστικοὶ κι' ὅτι ἡ γόβα ὄχι μονάχα δὲν βλάφτει τὴ γυναῖκα, ἀλλὰ καὶ τήν...ὠφελεῖ ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς σωματικῆς της διαπλάσεως.

Τὰ ἐπιχειρήματα αὐτῆς τῆς παρατάξεως, μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, ἀποδείχτηκαν πιὸ γερά. Καί, στὸ τέλος, ἔφεραν τὴν ὁριστικὴ νίκη, ἀποστομώνοντας τοὺς ἀντιπάλους τῆς γόβας.

Ἡ νίκη αὐτὴ ὀφείλεται, κατὰ μεγάλο μέρος, σ' ἕναν ἄνθρωπο, τὸν ὀρθοπεδικὸ δόκτορα Ὄουεν Μὰκ Ντάνα, ποὺ τὸ ὄνομά του τὸ εὐλογοῦν σήμερα ὅλες οἱ Ἀγγλίδες. Οὔτε λίγο, οὔτε πολύ, ὁ δόκτωρ Μὰκ Ντάνα ἀπέδειξε, ὅτι τὰ γυναικεῖα παπούτσια μὲ ψηλὸ τακοῦνι καὶ σφιχτὸ κόψιμο, εἶναι τὰ κατ' ἐξοχὴν ὑγιεινὰ παπούτσια. Καὶ τὸ ἀπέδειξε αὐτὸ μὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ πειράματα, ποὺ μιλοῦν μόνα τους. Ἕνα τέτοιο πείραμα ἦταν καὶ τὸ ἑξῆς: Τοποθέτησε δυὸ εἰδικὲς ζυγαριὲς τὴ μιὰ πλάϊ στὴν ἄλλη κι' ἀνέβασε πάνω τους μιὰ γυναῖκα, ποὺ φοροῦσε γόβες μὲ ψηλὰ τακούνια. Τὰ τακούνια πατοῦσαν στὴ μιὰ ζυγαριὰ κι' οἱ μύτες στὴν ἄλλη. Ἡ ζυγαριά, ὅπου πατοῦσαν οἱ μύτες, ἔδειξε ἕνα ὡρισμένο βάρος. Ὕστερα ὁ δόκτωρ Μὰκ Ντάνα ἔδωσε στὴ γυναῖκα αὐτὴ νὰ φορέση ἕνα ζευγάρι χαμηλὰ παπούτσια. Ἡ ζυγαριὰ ὅπου πατοῦσαν οἱ μύτες, ἔδειξε τώρα ἕνα βάρος μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ προηγούμενο. Τί σήμαινε αὐτό; Ἁπλούστατα, ὅτι μὲ τὰ ψηλοτάκουνα παπούτσια, τὸ βάρος τοῦ σώματος ἀναπαυόταν κυρίως πάνω στὶς φτέρνες κι' ἔτσι ἡ πίεσι στὰ δάχτυλα ἦταν μικρότερη, πρᾶγμα ποὺ κι' ἡ ἴδια ἡ φύσι ἐπιδιώκει.

Ἐξ ἄλλου, τὰ ψηλὰ τακούνια, λέει ὁ δόκτωρ Μὰκ Ντάνα, ὑποχρεώνουν τὴ γυναῖκα νὰ ἐλέγχη πιὸ πολὺ τὴν ἰσορροπία της κι' αὐτὸ ἐξασκεῖ τοὺς μῦς τῆς γάμπας καὶ τοῦ πέλματος σὲ μεγάλο βαθμό. Κι' ἐπειδὴ τὸ βάρος τοῦ σώματος πέφτει πρὸς τὰ πίσω, ἀναγκαστικὰ προτείνεται περισσότερο τὸ στῆθος κι' ἡ κοιλιὰ μπαίνει μέσα, πρᾶγμα πού, ἐκτὸς τῆς αἰσθητικῆς του ἀξίας, εἶναι καὶ πολὺ ὑγιεινό.

Η ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ ΣΑΓΚΑΝ ΧΑΜΟΓΕΛΑ

Ἡ Φρανσουὰζ Σαγκὰν (ἀριστερά), τῆς ὁποίας τὸ μυθιστόρημα «Καλημέρα θλῖψι» ἔγινε τὸ σενάριο ἑνὸς φίλμ, ποὺ γυρίζει τώρα ὁ σκηνοθέτης Ὄττο Πρέμινγκερ, ἐπισκέφθη πρὸ ἡμερῶν στὸ στούντιο τὴν πρωταγωνίστρια τοῦ ἔργου της Τζὴν Σῆμπεργκ (δεξιά), ἡ ὁποία ὑπεδύθη τὴν Ζὰν ντ' Ἄρκ σὲ μιὰ ἄλλη δημιουργία τοῦ Πρέμινγκερ. Ἡ Φρανσουὰζ Σαγκάν, ποὺ ἦταν μέχρι σήμερα πάντα μελαγχολική, φαίνεται στὴ φωτογραφία μας νὰ χαμογελᾶ, γεγονὸς πολὺ σπάνιο. Λέγεται ὅτι τὸ χαμόγελο αὐτὸ τὸ βρῆκε χάρις στὸ Γκὺ Σελέρ, τὸν ὁποῖο πρόκειται νὰ παντρευτῆ προσεχῶς... καὶ ποὺ θὰ τὴν κάνη σύντομα νὰ πῆ: «Ἀντίο θλῖψι».

ΓΙΑ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΕΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΥΣ

Τὸ μικρὸ αὐτὸ κατοπτρικὸ τηλεσκόπιο κατασκευάζεται τώρα ἀπὸ ἕνα ἀμερικανικὸ ἐργοστάσιο σὲ εὐρεῖα κλίμακα καὶ διατίθεται πολὺ φτηνὰ στοὺς ἐρασιτέχνες ἀστρονόμους καὶ φίλους τῶν ἐξερευνήσεων τοῦ οὐρανίου θόλου. Ὅπως θὰ παρατηρήσετε, τὸ τηλεσκόπιο κινεῖται πάνω σὲ ἕνα πλαίσιο ποὺ ἐπιτρέπει στὸν κάτοχό του νὰ τοῦ δώση ὁποιαδήποτε κλίσι θελήση. Ἔτσι οἱ παρατηρήσεις γίνονται μέσα ἀπὸ κάτοπτρο, χωρὶς νὰ εἶναι ὁ ἐρευνητὴς ὑποχρεωμένος νὰ σηκώνη ψηλὰ τὸ κεφάλι του. Ἡ μεγεθυντικὴ δύναμι τοῦ νέου ὀργάνου εἶναι σημαντική, δεδομένου ὅτι μᾶς παρουσιάζει τὰ ὑπὸ παρατήρησι σώματα κατὰ 150 φορὲς μεγαλύτερα ἀπ' ὅσο τὰ βλέπουμε μὲ γυμνὸ μάτι.

ΤΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΑ ΧΑΝ

Ὁ Σαντρουντὶν Χάν, ἀδελφὸς τοῦ Ἀλῆ, χορεύει στὴ φωτογραφία μας μὲ τὴ νεαρά του σύζυγο Νίνα Ντάϊερ, σὲ μιὰ μεγάλη κοσμικὴ ἑορτή, ποὺ δόθηκε πρὸ ἡμερῶν στὸ Μόντε-Κάρλο. Τὸ ζεῦγος τῶν νεονύμφων ἦταν ὁ στόχος ὅλων τῶν βλεμμάτων καὶ συζητήσεων, τόσο γιατὶ ἀποτελοῦσε ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ κομψὰ ζευγάρια, ὅσο καὶ γιατὶ ἡ νύφη φοροῦσε βαρύτιμα κοσμήματα, τὰ ὁποῖα προέρχονταν ἀπὸ τὴ συλλογὴ τοῦ Ἀγᾶ Χάν. Τὸ κολλιὲ καὶ τὰ σκουλαρήκια τῆς Νίνας Ντάϊερ, ἀξίζουν πολλὰ ἑκατομμύρια καὶ ἀποτελοῦν ἕνα μικρὸ δεῖγμα τῶν βαρυτίμων κοσμημάτων, ποὺ ὁ τυχερὸς Σαντρουντὶν κληρονόμησε ἀπὸ τὸ βαθύπλουτο πατέρα του.

ΑΠΟ ΤΑ ΘΡΑΝΙΑ ΣΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

ΣΤΟ «Πὰρκ-Σκοὺλ» τῆς πόλεως Σῆτλ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, οἱ νεαροὶ μαθηταὶ καὶ μαθήτριες, ἡλικίας 8—10 χρόνων, μαθαίνουν θεωρητικὰ πὼς νὰ χειρίζωνται ἕνα ἀεροπλάνο καὶ στὸ τέλος ἐφαρμόζουν στὴν πρᾶξι τὶς θεωρητικές τους γνώσεις. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται χάρις στὸ εἰκονιζόμενο ἀεροπλανάκι, ποὺ ἐφοδιασμένο μ' ἕναν ἠλεκτρονικὸ ἐγκέφαλο, ὑπακούει αὐτομάτως σ' ὅλες τὶς κινήσεις τῶν μοχλῶν διευθύνσεως, ποὺ ἔχει στὴ διάθεσί του ὁ νεαρὸς πιλότος. Τὸ ἀεροπλάνο ὑπακούει ἀμέσως παίρνοντας τὴν ἀνάλογη θέσι ἢ κλίσι καὶ ὁ δάσκαλος ἢ ἡ δασκάλα ποὺ παρακολουθεῖ τὸ μαθητὴ σημειώνει τοὺς ἐπιτυχεῖς καὶ ἀδέξιους χειρισμούς του καὶ τὸν βαθμολογεῖ ἀναλόγως.

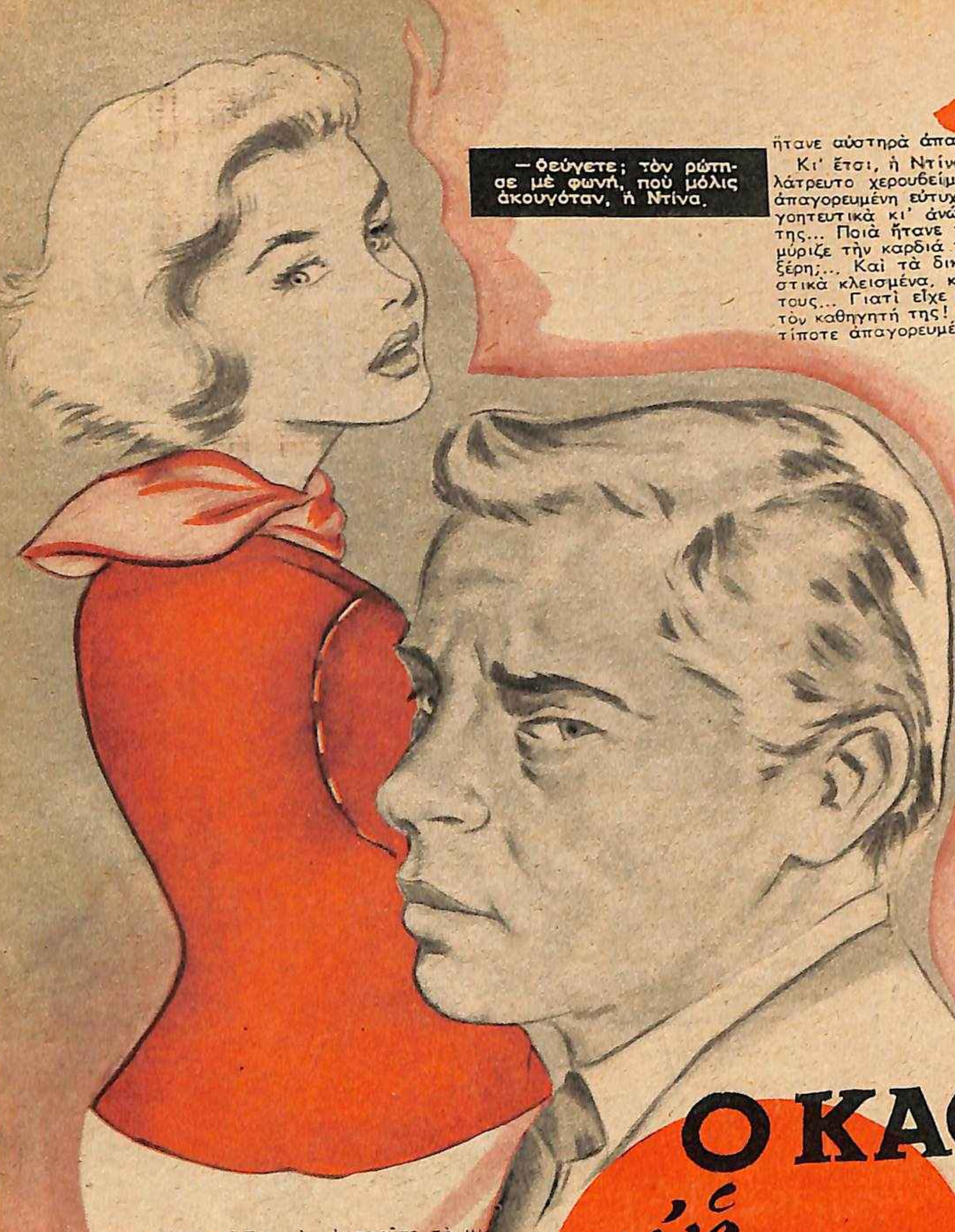

—Φεύγετε; τὸν ρώτησε μὲ φωνή, ποὺ μόλις ἀκουγόταν, ἡ Ντίνα.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ κι ἡ μαθήτρια

ΠΟΣΟ τὴν ἀγαποῦσε τὴ μικρή, του μαθήτρια ὁ φτωχὸς δάσκαλος! Ἡ ἀγάπη του εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ στοργή, ἀπὸ τρυφερότητα, γιὰ νὰ ἐξελιχτῆ, σιγὰ-σιγά, λίγο-λίγο, σὲ παράφορο, ἀπελπισμένο ἔρωτα!...

Ἔτσι, μιὰ μέρα, ὁ Πάνος Ἀστερῆς, ὁ φτωχὸς προγυμναστὴς τῆς μικρῆς Ντίνας Γεράλη, διαπίστωσε μὲ ἀληθινὸ πανικό, ὅτι ἀγαποῦσε τὴν ἀγαπημένη του μαθήτρια! Κι' ἤτανε, πραγματικά, ἕνα ἀξιολάτρευτο πλάσμα: Ξανθειά, γαλανή, μ' ἕνα δέρμα κρυστάλλινο, μὲ μιὰ φωνὴ πουλιοῦ, λὲς κι' ἤτανε προορισμός της μοναδικὸς νὰ ἀγαπιέται... Σκόρπιζε γύρω της γοητεία καὶ μεθοῦσε ὅσους τὴν πλησιάζανε... Μέθυσε, φυσικά, καὶ τὸν προγυμναστή της!... Ἤπιε ἀχόρταγα, διψασμένος, ἐκεῖνος τὴ γοητεία της, καὶ μέθυσε ἐλεεινά! Καί, μιὰ μέρα, μεθυσμένος — στουπὶ στὸ μεθύσι! — εἶδε ὅτι δὲν εἶχε πιὰ νηφαλιότητα καμμιά, ἤτανε ὄργανο στὰ χέρια τῆς ἀγάπης, τῆς ἀπαγορευμένης ἀγάπης, ποὺ τὸν κατέβαζε τόσο χαμηλά, τὸν ταπείνωνε, ἀφοῦ τὸν ἔκανε νὰ ξεχάση τὴ φοβερὴ ἀπόστασι, ποὺ μεσολαβοῦσε ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὴ μαθήτριά του...

Πραγματικά, ὅλα τοὺς χωρίζανε: Τὰ χρόνια, ἡ κοινωνικὴ θέσι, τὸ μυαλό, ἡ καρδιά... Ἐκείνη ἤταν στὴν ξένοιαστη ἡλικία, ποὺ ἀνέτελλε, ἐκεῖνος στὴ μελαγχολική, ποὺ δύει... Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτό, ἐκείνη ἤτανε πλούσια — μοναχοκόρη βιομήχανου... — ἐκεῖνος φτωχός, μὲ μόνα πλούτη του μερικὲς ἀνώφελες γνώσεις, ποὺ δὲν εἴχανε καταφέρει νὰ τοῦ ἐξασφαλίσουνε τὴν εὐτυχία...

Κι' ἡ Ντίνα; Τί σκεπτότανε; Ποιὰ ἤτανε τὰ αἰσθήματα γιὰ τὸν καθηγητή της; Ἡ Ντίνα ἤταν ἕνα καλὸ κορίτσι, ποὺ εἶχε μείνει πίσω στὰ μαθήματα, γιατὶ οἱ γιατροί της εἴχανε διατάξει ἐξοχὴ γιὰ δυὸ μῆνες, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ἀρρώστεια της. Καί, γιὰ νὰ μὴ χάση τὸ χρόνο της, ὁ πατέρας της εἶχε ἀποφασίσει νὰ τῆς πάρη ἕναν προγυμναστή. Καί, σὰν τέτοιος, εἶχε προτιμηθῆ ὁ Πάνος Ἀστερῆς. Εἶχε προτιμηθῆ γιὰ τὴ δυστυχία του...

Μὲ πόσο πεῖσμα μένανε σφραγισμένα τὰ χείλη του! Δὲ μποροῦσε, δὲν τοῦ ἐπιτρεπότανε μὲ κανένα τρόπο νὰ μιλήση... Ἤτανε κι' ἔμενε ὁ δάσκαλος, ποὺ προορισμός του ἤτανε μόνο νὰ μαθαίνη στὴ μικρή του μαθήτρια τὶς ἀπαραίτητες γνώσεις τῶν βιβλίων — καὶ τίποτ' ἄλλο! Τὸ «ἄλλο», τὸ γοητευτικὸ ἄλλο ποὺ πλημμύριζε τὴν καρδιά του, ἤτανε αὐστηρὰ ἀπαγορευμένο γι' αὐτόν...

Κι' ἔτσι, ἡ Ντίνα, ἡ μικρή του μαθήτρια, τὸ χαριτωμένο κι' ἀξιολάτρευτο χερουβείμ, ποὺ ζοῦσε δίπλα του γιὰ νὰ τὸν πλημμυρίζη ἀπαγορευμένη εὐτυχία, ἔμενε ἀπληροφόρητη γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα, γοητευτικὰ κι' ἀνώμαλα ποὺ συνέβαιναν στὴν καρδιὰ τοῦ καθηγητῆ της... Ποιὰ ἤτανε τὰ δικά της αἰσθήματα; Μόνο ὁ σεβασμὸς πλημμύριζε τὴν καρδιά της; Ποιὸς νὰ τὸ ἤξερε — ποιὸς μποροῦσε νὰ τὸ ξέρη;... Καὶ τὰ δικά της, τὰ κατακόκκινα χειλάκια, μένανε ἀναγκαστικὰ κλεισμένα, καὶ πίσω τους ἔμενε κρυμμένο ἐπίμονα τὸ μυστικό τους... Γιατὶ εἶχε κι' ἡ Ντίνα τὸ μυστικό της: Ἀγαποῦσε τρελλὰ τὸν καθηγητή της! Δὲν ἔβλεπε σ' αὐτὴν τὴν ἀγάπη τίποτε ἀνάρμοστο, τίποτε ἀπαγορευμένο... Τὸ μόνο ποὺ ἔκλεινε καὶ τὰ δικά της χείλια ἤτανε ἡ αὐστηρή, ἡ ἀλύγιστη, ἡ ἐντελῶς δασκαλίστικη δική του συμπεριφορά. Πῶς νὰ τοῦ μιλήση, ἀφοῦ δὲν τῆς ἔδινε τὸ δικαίωμα καὶ τὸ θάρρος νὰ ἐκδηλωθῆ;... Ἡ σχέσι τους ἔμενε στὰ καθαρὰ τυπικά της πλαίσια, χωρὶς νὰ κατρακυλάη στὴν τρυφερὴ ἐγκαρδιότητα ποὺ θὰ ἔφερνε, σὰ μοιραῖο ἐπακόλουθο, τὴν ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι...

★

Καί, μιὰ μέρα, ἡ ἱστορία τους τέλειωσε! Ἡ Ντίνα ἔδωσε τὶς ἐξετάσεις της καὶ πέτυχε... Μὲ πανικὸ ὁ Ἀστερῆς εἶδε, ὅτι δὲν τὸν χρειαζότανε πιά, ὅτι ὁ προορισμός του εἶχε λήξει. Ἡ μαθήτριά του εἶχε κερδίσει τὴ μάχη της μὲ τὴ βοήθειά του...

Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ πῆγε στὸ σπίτι γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήση, τὴ βρῆκε χλωμή, δακρυσμένη... Ἤτανε κι' αὐτὸς χλωμός, ἐπίσημος, ντυμένος μὲ τὸ πιὸ ἄκαμπτο δασκαλίστικο ὕφος του...

— Δὲν ξέρετε πόσο σᾶς εὐγνωμονῶ... ἄρχισε.

— Δὲν ἔχεις κανένα λόγο νὰ μὲ εὐγνωμονῆς... τὴν ἔκοψε αὐτός, λίγο ἀπότομα.

— Τί λέτε;... Μὲ κάνετε ἄξια νὰ παρακολουθήσω τὰ μαθήματα, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα παιδιά ποὺ δὲν εἶχαν ἀρρωστήσει...

— Ὅταν κάνη ἕνας ἄνθρωπος τὴ δουλειά του, δὲν ἀξίζει τὴν εὐγνωμοσύνη...

Ἡ Ντίνα τὸν ἔπνιξε στὰ καταγάλανα κύματα τῶν ματιῶν της.

— Ἐγώ, μιὰ φορά, τοῦ εἶπε σιγά, θὰ σᾶς θυμᾶμαι πάντα...

Τὰ θερμὰ κοριτσίστικα λόγια της σαρώσανε βίαια τὴν ἐπισημότητά του!... Ἔχωσε βαθειὰ τὰ νύχια του μέσα στὶς χοῦφτες του, γιὰ νὰ μπορέση νὰ συγκρατηθῆ καὶ νὰ μὴν τὴ σφίξη μέσα στὴ διψασμένη ἀγκαλιά του...

Τὰ χείλια του ψιθυρίσανε:

— Ἐγὼ θὰ σὲ θυμᾶμαι, μικρή μου Ντίνα! Ἀκόμα καὶ νὰ θέλω νὰ σὲ ξεχάσω, θὰ σὲ φέρνη στὴ θύμησί μου ἡ καρδιά μου...

Μόλις πρόφερε αὐτὰ τὰ ἐπικίνδυνα, τὰ τόσο προδοτικὰ λόγια, ὁ Ἀστερῆς μετάνοιωσε!... Εἶδε μπροστά του τὰ ματάκια τῆς μαθήτριάς του νὰ τὸν κυττάζουνε μὲ τὴ δακρυσμένη τους τρυφερότητα, εἶδε τὰ κερασένια χειλάκια της νὰ τρεμουλιάζουνε σὰν πρόκλησι γιὰ φιλιά, κι' ἔχωσε ἀκόμα πιὸ βαθειὰ τὰ νύχια του μέσα στὶς χοῦφτες του, γιὰ νὰ συγκρατήση τὴν αἰσθηματικὴ ὁρμή του ποὺ τοῦ ὑπαγόρευε τόσες ὡραῖες, ἀλλὰ κι' ἀνάρμοστες τρέλλες...

Τὰ χείλια του μουρμουρίσανε μὲ πόνο:

— Ἀντίο, μικρή μου Ντίνα...

— Φεύγετε;... ξεψύχησε ἡ φωνή της στ' αὐτιά του.

— Πρέπει!

Κι' αὐτὸ τὸ σκληρὸ κι' ἀλύγιστο «πρέπει» παράλυσε τὴ σχέσι τους κι' ἔγραψε τὸν ἐπίλογο τῆς γνωριμίας τους...

Τὸν εἶδε νὰ φεύγη, χωρὶς νὰ προσπαθήση νὰ τὸν σταματήση...

Πρὶν βγῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιο, γύρισε καὶ τὴν κύτταξε, γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα — τὴν τελευταία... — καὶ τὰ μάτια του τὴν ἀγκαλιάσανε μὲ τὸ πικρό τους παράπονο...

Κι' ὕστερα, ἡ πόρτα ἔκλεισε, κι' ἡ αὐλαία ἔπεσε ἀπάνω ἀπὸ τὸ βουβὸ εἰδύλλιο ποὺ δὲν εἶχε προφτάσει νὰ γίνη φανερὴ ἐρωτικὴ εὐτυχία, κι' εἶχε σβύσει σὰν ὄνειρο...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

✪✪

Ἡ «ζούγκλα τῶν φαρμάκων»

«Πειρατὲς τῆς ὑγείας» ἔχουν ἐπονομαστῆ στὴν Ἰταλία μιὰ κατηγορία κατασκευαστῶν φαρμάκων, ποὺ τὰ προϊόντα τους εἶναι κατωτέρας ποιότητος καὶ συχνὰ δὲ φέρνουν καμμιὰ ὠφέλεια. Παρ' ὅλα δὲ τὰ κυβερνητικὰ μέτρα ἐναντίον τους καὶ τὴν ἐξέγερσι τῆς κοινῆς γνώμης, οἱ ἀσυνείδητοι αὐτοὶ ἐκμεταλλευταὶ συνεχίζουν τὴν τόσο ἐπικερδῆ δρᾶσι τους. Στὸν Τύπο καὶ στὴ Βουλὴ συζητεῖται συχνὰ αὐτὸ τὸ σκάνδαλο τῆς «ζούγκλας τῶν φαρμάκων», δὲν ἔχει ὅμως βρεθῆ ἀκόμα ἡ ριζικὴ λύσι τοῦ προβλήματος.

— Τὸ φαγητό σας ἀπαιτεῖ ἰδιαίτερη παρακολούθησι, γι' αὐτὸ σᾶς προτείνω νὰ τρῶμε στὸ ἑξῆς μαζὶ τὰ βράδυα!...

★——— ΚΩΣΤΑ Ζ. ΠΟΛΙΤΗ ———

«Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὸν Γκίζην»

ΤΟ 1882 τὸ ὄνομα τοῦ Νικολάου Γκίζη, τοῦ μεγάλου Ἕλληνα καλλιτέχνη ποὺ θριάμβευε στὴ Γερμανία, ἦταν ἤδη πασίγνωστο σ' ὅλο τὸν ἑλληνικὸ λαό. Κάθε τόσο οἱ ἐφημερίδες δημοσίευαν ἐγκωμιαστικὲς ἀνταποκρίσεις γιὰ τὴν ἐκπληκτικὴ σταδιοδρομία του καὶ τὶς τιμές, μὲ τὶς ὁποῖες τὸν περιέβαλλαν οἱ Γερμανοί. Ὁ Γκίζης ἦταν μιὰ δόξα τῆς Ἑλλάδος καὶ κάθε τὶ ποὺ ἀφοροῦσε τὴν ἀναγνώρισι τῆς ἀξίας του ἐκ μέρους τῶν ξένων, προκαλοῦσε τὰ ἐνθουσιώδη σχόλια τοῦ ἑλληνικοῦ Τύπου.

Ἔτσι, ἦταν φυσικὸ νὰ γραφοῦν διθυραμβικὰ ἄρθρα, ὅταν ἔφτασε ἀπὸ τὸ Μόναχο ἡ εἴδησι ὅτι ὁ Γκίζης ἀνακηρύχτηκε μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ὡραίων Τεχνῶν καὶ καθηγητής. Γράφει σχετικὰ ὁ «Ραμπαγᾶς» στὸ φύλλο τῆς 14ης Ὀκτωβρίου 1882:

«Τὸ Μόναχον, ἐξ οὗ τοσάκις ἀδελφικὸς ἀσπασμὸς ἐτέθη εἰς τὴν Ἑλληνίδα τέχνην, τὸ Μόναχον, ὅπου καὶ αὐτὰ τὰ ἀνάκτορα ἔχουσιν ἀρχαῖον ἑλληνικὸν ρυθμὸν καὶ ἡ ἠχὼ αὐτῶν διατηρεῖ εἰσέτι ὡς φωνογράφος τοὺς ἐνθουσιώδεις παιᾶνας τοῦ πατρὸς τοῦ Ὄθωνος ποιητοῦ βασιλέως ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς ἐλευθερίας, τὸ Μόναχον ἐξ οὗ ὡρμήθη φαιδρὸς καὶ μεστὸς ἐλπίδων εἰς νεαρὸς ἄναξ ἡμῶν καὶ εἰς ὃ ἐπανέκαμψε στεῖρος τέκνων καὶ ἔρημος λαοῦ, αἱ Ἀθῆναι αὐταὶ τῆς Βαυαρίας, ἐτίμησαν διαπρεπῶς τὰς Ἀθήνας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν νεωτάτην Ἑλληνίδα τέχνην διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἀριστοτέχνου Γκίζη ὡς καθηγητοῦ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ὡραίων Τεχνῶν.

»Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὸν οὕτω τιμῶντα καὶ δοξάζοντα τὴν ἑλληνικὴν καλλιτεχνίαν, ἥτις ἐπὶ δακτύλων ἀριθμεῖ τοὺς γενναίους σταδιοδρόμους αὐτῆς. Ὁ στενὸς αὐτοῦ φίλος καὶ ἐν τῇ τέχνῃ λαμπρὸς συναγωνιστὴς Λύτρας, ἤκουσε μετ' ἀφάτου χαρᾶς τὸ εὐφρόσυνον ἄγγελμα, ἅπασα δὲ ἡ λατρεύουσα καὶ καλλιεργοῦσα τὴν τέχνην νεότης ἀνεφώνησε μετ' ἐλπίδος τό: «Ἄμμες δὲ γ' ἐσόμεθα πολλῷ κάρρονες». Καὶ εἴθε! Εἴθε ἡ χώρα ἐν ᾗ ἐποίουν θεοὺς καὶ θεὰς οἱ Ἀπελλεῖς, οἱ Πολύγνωτοι, οἱ Παρράσιοι καὶ τοσοῦτοι ἄλλοι δημιουργοὶ ἐν τῇ γραφικῇ, ν' ἀναδείξῃ πάλιν μετὰ μακραίωνα καλλιτεχνικὸν λήθαργον τοιούτους τοῦ ὡραίου κατακτητάς, ὧν ὁ χρωστήρ, σκήπτρων ἰσχυρότερος, νὰ κυριεύῃ θρόνους κραταιοτέρους τῶν κραταιοτέρων τῆς γῆς!

»Τιμὴ καὶ δόξα τοῦ καλλιτεχνικοῦ οἴκου τοῦ Νικολάου Νάζου, ἐξ οὗ ἔχει ἤδη τὸ ἔθνος μίαν καλλιτεχνικὴν δόξαν ἐν τῷ γαμβρῷ αὐτοῦ Νικολάῳ Γκίζῃ καὶ ἀναμένει ἄλλην, πολύτιμον ἐπίσης δόξαν ἐκ τοῦ ἐκτάκτου μουσικοῦ ταλάντου τέκνου αὐτοῦ, διαπρέποντος τὰ μουσικὰ ἐν τῇ χώρᾳ τῆς φιλοσόφου καὶ ρεμβώδους ἢ μεγαλοπρεποῦς καὶ πολυθορύβου μουσικῆς τῶν Μόζαρ, τῶν Βηθόβεν, τῶν Μέγερβερ καὶ τῶν Βάγνερ. Τιμὴ καὶ δόξα!»

Ἀλλὰ πλὴν τοῦ «Ραμπαγᾶ» καὶ ὅλες οἱ ἄλλες ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες ἀφιέρωσαν πολύστηλα ἐνθουσιώδη ἄρθρα στὴν ἐπιτυχία τοῦ μεγάλου Ἕλληνος καλλιτέχνου.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ εἶχαν ἀρχίσει νὰ παίρνουν ἔκτασι καὶ οἱ δημοσιογραφικοὶ διαπληκτισμοὶ γύρω στὸ καθεστωτικὸ θέμα. Οἱ μακρὲς ἀπουσίες τοῦ Γεωργίου τοῦ Α΄ στὸ ἐξωτερικό, ἰδιαίτερα στὸ Αἲξ Λὲ Μπαίν, ἀποτελοῦσαν τὴν κυρία ἀφορμὴ τῶν ἐπιθέσεων ὡρισμένων ὀργάνων τῆς κοινῆς γνώμης, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ «Ραμπαγᾶς», ὁ ὁποῖος γράφει σχετικὰ στὸ ἴδιο φύλλο ποὺ ἐγκωμιάζει τὴν ἐπιτυχία τοῦ Γκίζη:

«Ἡ «Νέα Ἐφημερὶς» τὴν θέλει ἐδῶ γλίγωρα-γλίγωρα τὴν μακρυνοταξειδιάρα μας Αὐλή. Ἀλλ' ὁ «Αἰὼν» τὴν θέλει νὰ μείνῃ κάμποσο στὴν Κέρκυρα. Διὰ τοῦτο ἐπιάστηκαν οἱ δυὸ γειτόνισσαις. Ὁ «Ραμπαγᾶς» ὅμως πάει νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὸν σκληρὸν χωρισμόν της καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ καταντήσῃ γιὰ τὴν Κέρκυρα, ὅπως ἀπολαύσῃ τῆς ἐνταμώσεώς της, ἀφοῦ τόσον ἀργεῖ ἀκόμη τὸ μέγαρον τοῦ Δρομοκαΐτη...»

Στὴ συνέχεια τῶν κρίσεων καὶ ἐπικρίσεων γιὰ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα θέματα τῆς ἡμέρας, ὁ «Ραμπαγᾶς» ὑψώνει φωνὴν διαμαρτυρίας καὶ κατὰ τοῦ φιάσκου ἑνὸς Καφὲ Σαντὰν ποὺ βρίσκεται ὑπὸ τὴν ὑψηλὴ προστασία ὡρισμένων ἐφημερίδων καὶ στεγάζεται σ' ἕνα κέντρον ποὺ τιτλοφορεῖται «Νέος Κόσμος».

«Ἔχομεν δὰ καὶ Καφὲ Σαντάν, τὸ ὁποῖον μᾶς φουρνίζεται ἀπὸ τὸν «Νέον Κόσμον». Ἄρχεται εἰς τὰς ἐννέα, τελειώνει εἰς τὰς ἕνδεκα. Διαλείμματα δὲ ἡμίωρα. Ἰδιοτροπίαι ἀμερικανικαί, διότι, βλέπετε, εἶνε «Νέος Κόσμος».

»Τραγουδοῦν δύο νεαραί, ὅσον καὶ αἱ νεαραὶ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἀλλ' ἀδιάφορον. Εἶναι νέαι διὰ τὸν «Νέον Κόσμον», ἂν καὶ αὗται ἔκαμαν προηγουμένως τὸν «τζίρο» τους εἰς τὸν παλαιὸν κόσμον.

»—Μὰ βρὲ ἀδελφέ, ἐπὶ τέλους! ἀνέκραξεν εἷς τῶν θαμώνων βλέπων ταῦτα, ἰδοὺ μέρος διὰ νὰ θέσῃ ἡ ἀστυνομία τὴν ἐπιγραφήν: «Ἀπαγορεύονται τὰ ᾄσματα!...»

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ Καφὲ Σαντάν, ἡ ἐφημερὶς κρίνει σκόπιμο νὰ ἐγκωμιάσῃ, εὐθὺς ἐν συνεχείᾳ, δύο νέα ἑστιατόρια ποὺ κατέκτησαν τὶς συμπάθειες τοῦ κοινοῦ, στὸν Πειραιᾶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο στὴν Ἀθήνα:

«Θερμῶς συνιστῶμεν εἰς τὴν εὔνοιαν τοῦ καλοπίνοντος δημοσίου τὸ ἐν Πειραιεῖ ὡραῖον κατάστημα τοῦ κ. Δ. Ἀραβαντινοῦ. Τοῦτο ἔχει στήσει ὀχυρώματα καὶ πυραμίδας ἐκ φιαλῶν τοῦ γενναίου μέλανος οἴνου καὶ τοῦ γαργαλιστικῶς φλοισβίζοντος πρὸς τὸν οὐρανίσκον λευκοῦ οἴνου τῶν ἀδελφῶν Οἰκονόμου, ὧν ὁ γνήσιος Βάκχος εὐρύνει ὁλονὲν τὰς φαιδρὰς κατακτήσεις τοῦ κέντρου ἔχων τοῦ κύκλου αὐτῶν τὴν πάνοπλον καὶ ἰσχυρὰν «τάπιαν» εἰς τὴν ὁποίαν ὅποιος εἰσέλθῃ δὲν φοβεῖται ποτὲ νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του εἰς τὸ γειτονικὸν φαρμακεῖον...»

Νὰ καὶ τὰ ἐγκώμια τοῦ νέου ἀθηναϊκοῦ ἑστιατορίου:

«Εἶναι μεγάλη διὰ τὰς Ἀθήνας πρόοδος τὸ ἡμέραν καὶ νύκτα ἀνοικτὸν «ἑστιατόριον τῆς Εὐρώπης», κατὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἄνωθεν τοῦ κομψοῦ καφείου τοῦ κ. Ζαχαράτου, οὗ, ἐν παρενθέσει, τὸ ἐπίθετον ἐγγυᾶται περὶ τῆς γλυκύτητος τοῦ καφὲ—καὶ δίδον τροφὴν τῷ πεινῶντι καὶ ποτὸν τῷ διψῶντι ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ. Τὸ ἑστιατόριον ἔχει καὶ ἀναγνωστήριον, τὸ ὁποῖον σκοπεύει νὰ γίνῃ παγκόσμιον...»

Τί εἴδους ὅμως ἀναγνωστήριο μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἕνα ἑστιατόριο; Μήπως οἱ πελάτες ἐντρυφοῦσαν στὶς συνταγὲς μαγειρικῆς;

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

★ Πρώτη γνωριμία μὲ τὸν ἔρωτα

Ἡ ψυχικὴ συγγένεια

ΣΤΟ βιβλίο του «Ἐκλεκτὲς συγγένειες» ὁ Γκαῖτε περιγράφει τὴ ζωὴ τεσσάρων ἀνθρώπων, ποὺ ἡ ζωὴ τοὺς ἕνωσε μὲ περίεργο τρόπο. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος βρίσκονται οἱ δύο σύζυγοι, ὁ Ἐδουάρδος καὶ ἡ Καρλότα. Κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἕνας οἰκογενειακὸς φίλος, ὁ λοχαγὸς κι' ἡ ἀνηψιά του Ὀττυλία. Ἡ ζωὴ αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων κυλάει ἤρεμα, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἔρως ἀνακατεύει τὰ πράγματα. Ὁ Ἐδουάρδος ἀγαπάει παράφορα τὴν Ὀττυλία. Ἡ Καρλόττα κι' ὁ λοχαγός, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὑποκύπτουν σ' ἕνα ἔνοχο πάθος.

Τὴν ἐξήγησι τῶν δύο αἰσθημάτων, ὁ Γκαῖτε τὴ βρίσκει στὸ βαθύτερο ψυχισμὸ αὐτῶν τῶν τεσσάρων ἀτόμων. Ὑπῆρχε μιὰ ψυχικὴ συγγένεια ἀνάμεσα στὸ λοχαγὸ καὶ τὴν Καρλόττα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ τὸν Ἐδουάρδο καὶ τὴν Ὀττυλία, ἀπὸ τὸ ἄλλο. Αὐτὴ τοὺς ἕνωσε ἀκατάλυτα, ὅπως συμβαίνει μὲ δυὸ ὑγρὰ ποὺ ἔχουν χημικὴ συγγένεια μεταξύ τους.

Ἔκτοτε, ἡ ἔννοια τῆς ψυχικῆς συγγενείας μπῆκε στὴν ἐρωτικὴ φιλολογία καὶ τὴ χρησιμοποιοῦμε ἀκόμη καὶ σήμερα γιὰ νὰ χαρακτηρίσωμε ἕνα ποιοτικὰ ἀνώτερο αἴσθημα.

Ἀλλὰ ποιὰ εἶναι ἡ βαθύτερη οὐσία αὐτῆς τῆς ψυχικῆς συγγένειας;

«Νομίζω πὼς ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω γιατὶ καμμιὰ πρόβλεψι δὲν εἶναι σωστὴ στὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτα, γράφει ὁ Γάλλος ἀκαδημαϊκὸς Ζὺλ Ρομαίν. Γιατὶ τὸ οὐσιῶδες δὲ βρίσκεται στὴν ἐπιφάνεια. Εἶναι, τοὐναντίον, αὐτὸ τὸ γεμᾶτο μυστήριο μυστικό, ποὺ βρίσκεται στὸ βάθος τοῦ εἶναι μας καὶ ποὺ τὸ ἐκδηλώνομε μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἀγαποῦμε... Ἐκεῖνο ποὺ ἀξίζει, τὸ ξέρω καλά, εἶναι ἡ ψυχὴ ποὺ βρίσκεται στὸ βάθος, τὸ βάθος αὐτὸ ποὺ προσπαθοῦμε νὰ φθάσωμε μὲ τὴν ὁρμὴ τῆς ἀγάπης μας».

Μιὰ ἀγάπη αὐτῆς τῆς μορφῆς δὲ φοβᾶται τίποτα, γιατὶ εἶναι ἀκατάλυτη. Ὁ χρόνος καὶ τὰ περιστατικὰ τῆς ζωῆς δὲν τὴν τρομάζουν, γιατὶ βρίσκεται πάνω καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον κι' ἀπὸ αὐτά.

Σὲ κάθε στιγμή, ἔγραψε ἕνας Γάλλος συγγραφεύς, προσπαθῶντας νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὸ τὸ περίεργο φαινόμενο τῆς ψυχικῆς συγγενείας, γεννιοῦνται πάνω στὸν πλανήτη μας δυὸ τουλάχιστον ἀδελφὲς ψυχές. Πιθανὸν ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς νὰ βρίσκεται στὴν Κίνα κι' ἡ ἄλλη στὶς Καναρίους Νήσους. Πιθανὸν ἡ μιὰ νὰ εἶδε τὸ φῶς μέσα σ' ἕνα φτωχικὸ περιβάλλον κι' ἡ ἄλλη μέσα στὶς πολυτελεῖς αἴθουσες ἑνὸς παλατιοῦ. Πιθανὸν ἡ μιὰ νὰ γεννήθηκε ἀπὸ γονεῖς διεφθαρμένους κι' ἐγκληματίες κι' ἡ ἄλλη ἀπὸ ἐνάρετους καὶ ἁγίους. Ἀδιάφορο! Οἱ ψυχὲς αὐτὲς μοιάζουν μεταξύ τους κι' ἀναζητοῦν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη μέσα ἀπὸ τὸ χρόνο καὶ τὸ διάστημα. Οἱ ἀδελφὲς αὐτὲς ψυχές, ἀπὸ ἕνα καπρίτσιο τῆς τύχης, μπορεῖ νὰ συναντηθοῦν κάποτε. Ἂν εἶναι ἄνδρες, θ' ἀλληλοσυμπληρωθοῦν σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε δὲ θὰ μπορῇ κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ τὸν ἕναν ἀπὸ τὸν ἄλλον. Καθένας τους θὰ εἶναι τὸ ἐγὼ τοῦ ἄλλου. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι θὰ φαίνωνται σὰν ἕνας μόνον. Ἂν εἶναι ἕνας ἄνδρας καὶ μιὰ γυναῖκα, θὰ γεννηθῇ ἀνάμεσά τους ἕνα ἀπὸ τὰ αἰσθήματα ἐκεῖνα, ποὺ τὰ ἀποκαλοῦμε αἰώνια κι' ἀκατάλυτα, ὅπως καὶ εἶναι. Δὲ μικραίνουν, δὲ μεγαλώνουν καὶ δὲν ἀλλοιώνονται ποτέ. Γιατὶ εἶναι ἄφθαρτα καὶ κλείνουν μέσα τους ὅλα ὅσα ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἐπιθυμήσῃ.

Εἶναι, βέβαια, ἕνα πολὺ ὄμορφο ὄνειρο τὸ ν' ἀναζητῇ κανεὶς τὴν ἀδελφὴ ψυχή, ἀνάμεσα στὸ πλῆθος καὶ τὴν ποικιλία τῶν ἀνθρώπων, ποὺ βρίσκονται πάνω στὴ γῆ. Ἀλλ' εἶναι μόνον ἕνα ὄνειρο. Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι δὲν πρέπει νὰ δίνωμε μεγάλη ἐμπιστοσύνη σ' αὐτό.

Ἂς προσπαθήσωμε, λοιπόν, νὰ προσγειωθοῦμε.

Ἂν εἶναι ἀλήθεια πὼς τὸ μυστήριο τῆς ἀγάπης δὲ βρίσκεται στὴν ἐπιφάνεια, ἀλλὰ στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μας, ἐκεῖ τότε πρέπει ν' ἀναζητήσωμε τὰ στοιχεῖα ποὺ θὰ κάμουν τὸ αἴσθημά μας μεγάλο καὶ δυνατὸ καὶ ποὺ θὰ μᾶς δώσουν ταυτόχρονα τὴ συναίσθησι τῆς ὑπερτάτης ἱκανοποιήσεως, ποὺ καλεῖται εὐτυχία.

Χωρὶς νὰ παραβλέψωμε, λοιπόν, τὰ ἐπιφανειακὰ στοιχεῖα, πρέπει ν' ἀναζητήσωμε τί μπορεῖ νὰ κρύβεται πίσω ἀπ' αὐτά.

Ἔτσι προκύπτει μπροστά μας τὸ πρῶτο ἐρώτημα, ποὺ εἶναι βασικὸ καὶ θεμελιῶδες. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦμε εἶναι ἐκεῖνος ποὺ βλέπομε ἢ κάποιος ἄλλος ποὺ κρύβεται πίσω ἀπ' αὐτόν; Ἂν ξεκαθαρίσωμε ἐγκαίρως αὐτὸ τὸ ζήτημα, εἶναι δυνατὸν νὰ προληφθοῦν πολλὲς παρανοήσεις καὶ πιθανὸν δράματα.

Ἐρώτησι δεύτερη: Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαποῦμε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γοητεία ποὺ ἀσκεῖ πάνω μας — μὴ ξεχνᾶτε πὼς ἡ γοητεία στηρίζεται πάντοτε σχεδὸν σὲ ἐπιφανειακὰ κριτήρια καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τῆς δίνωμε ἐμπιστοσύνη καὶ νὰ θεμελιώνωμε πάνω σ' αὐτὴν τὰ ὄνειρα καὶ τὰ σχέδιά μας — προκαλεῖ ταυτόχρονα καὶ τὴν ἐκτίμησί μας; Καὶ ποιὰ εἶναι τὰ στοιχεῖα πάνω στὰ ὁποῖα βασίζεται αὐτὴ ἡ ἐκτίμησι;

Τρίτη ἐρώτησι: Εἶναι βέβαιο ὅτι τοῦ δείξαμε τὸν πραγματικὸ ἑαυτό μας; Κι' ἂν ναί, τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μᾶς κάνει νὰ πιστεύωμε ὅτι τὸ πρόσεξε κι' ὅτι ἀγαπάει σὲ μᾶς αὐτὸ ποὺ εἴμαστε κι' ὄχι κάτι ἄλλο; Κι' ἀκόμη, μὲ ἐκεῖνο ποὺ εἴμαστε, μποροῦμε νὰ κερδίσωμε τὴν ἐκτίμησι καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη του;

Τέταρτη καὶ τελευταία ἐρώτησι: Ἂν ἡ ἀπάντησι σ' ὅλες τὶς προηγούμενες ἐρωτήσεις εἶναι καταφατική, ἔχομε μαζὶ μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπᾶμε τοὺς ἴδιους πόθους, τὶς ἴδιες ἐπιδιώξεις καὶ τὶς ἴδιες ἀντιλήψεις γιὰ τὴ ζωή;

Ὅλα αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦν τὴ μυστηριώδη ψυχικὴ συγγένεια, ποὺ δὲν ἀναλύεται μὲ λόγια, οὔτε μπορεῖ νὰ κομματιαστῇ σὲ ὡρισμένες ἔννοιες. Μποροῦν, ὅμως, νὰ δημιουργήσουν τὴν ἀπαραίτητη ψυχικὴ ἐπαφή, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἀνθρώπους, ποὺ ἀποφασίζουν ν' ἀντιμετωπίσουν μαζὶ τὴ ζωή, στὸ καλὸ καὶ στὸ κακό, στὴ χαρὰ καὶ στὴ λύπη, στὴν εὐτυχία καὶ τὴ δυστυχία. Χωρὶς αὐτὴ τὴν ψυχικὴ ἐπαφή, ὁ ἔρως καταντάει ἕνα βίαιο καὶ πρόσκαιρο πάθος, ποὺ θὰ ἐξατμιστῇ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἢ μεγάλο χρονικὸ διάστημα.

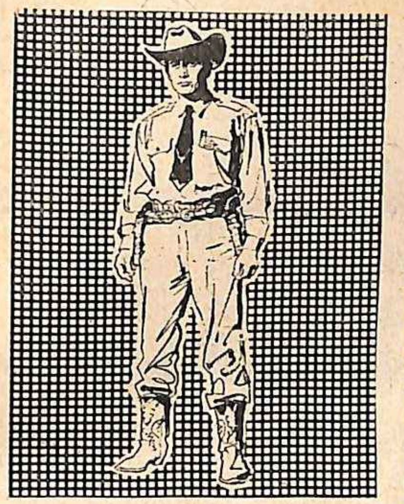

Ἀναλαμβάνουν τὶς δυσκολώτερες ὑποθέσεις.

Οἱ ἀστυνομικοὶ

ΚΑΟΥ-ΜΠΟ'Υ'Σ ΤΟΥ ΤΕΞΑΣ

Ἀναλαμβάνουν τὶς δυσκολώτερες ὑποθέσεις

Στὴν πλούσια πολιτεία τοῦ Τέξας, ἀφηγοῦνται μιὰ ἱστορία, ὅταν θέλουν νὰ μιλήσουν γιὰ τὴν παλληκαριὰ καὶ τὶς ἱκανότητες τῶν «ρέϊτζερς» (πρόκειται γιὰ ἕνα εἰδικὸ σῶμα ἀστυνομικῶν, ποὺ τοὺς συναντᾷ κανεὶς μόνο στὴ Πολιτεία τοῦ Τέξας καὶ ποὺ ἔχουν γίνει γνωστοὶ σ' ὅλο τὸν κόσμο, σὰν ἀστυνομικοὶ—κάου μπόϋς ἀπὸ κινηματογραφικὲς ταινίες καὶ περιπετειώδη μυθιστορήματα).

Ὁ σερίφης μιᾶς πόλεως, λέει ἡ ἱστορία, τηλεγράφησε στὸν κυβερνήτη καὶ ζήτησε ἐνισχύσεις, γιὰ νὰ ἐξοντώσῃ μιὰ συμμορία. Ὅταν πῆγε στὸ σταθμὸ τοῦ τραίνου γιὰ νὰ ὑποδεχτῇ τὶς ἐνισχύσεις, εἶδε νὰ βγαίνῃ μόνο ἕνας ἄνδρας, ἕνας «ρέϊτζερ».

—Μὰ στέλνουν μόνο ἕναν ἄνδρα, γιὰ μιὰ τόσο δύσκολη ἀποστολή; ἀπόρησε ὁ σερίφης.

—Βεβαίως, ἀποκρίθηκε ὁ νεοφερμένος. Ἀφοῦ ἡ συμμορία εἶναι μία, χρειάζεται ἕνας ἄνδρας.

Πρόκειται ἴσως γιὰ ὑπερβολή. Ἀλλὰ ἡ πραγματικότης δὲ βρίσκεται καὶ πολὺ μακρυά. Ἀπόδειξι ἀποτελεῖ μιὰ σειρὰ ἐπεισοδίων, ποὺ σημειώθηκαν τελευταία, σὲ μιὰ πόλι τοῦ Τέξας, ἐξ αἰτίας τοῦ ἄλυτου προβλήματος τῶν διαφορῶν τῶν νέγρων καὶ λευκῶν. Οἱ δύο παρατάξεις δημιουργοῦσαν συνεχῶς ταραχὲς καὶ ἡ τοπικὴ ἀστυνομία δὲ μποροῦσε νὰ ἐπιβληθῇ. Ζήτησε λοιπὸν εἰδικὴ ἐνίσχυσι καὶ τῆς ἔστάλησαν ἕνας λοχαγὸς τῶν ἀστυνομικῶν—κάου μπόϋς καὶ δύο ἄνδρες.

Ὅταν ἔφθασαν στὴ πόλι βρέθηκαν μπροστὰ σὲ μιὰ θορυβώδη διαδήλωσι. Ὁ «λοχαγὸς» ἄφησε πίσω τοὺς ἄνδρες του καὶ προχώρησε πρὸς τὸ πλῆθος, ποὺ μόλις τὸν εἶδε, στάθηκε ἀκίνητο κι' ἀμίλητο, περιμένοντας. Μὲ ἀργὴ φωνή, ὁ ἐπιβλητικὸς λοχαγὸς εἶπε τότε σ' ὅλους ὅτι εἶχε φτάσει γιὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὴ τάξι καὶ ὅτι εἶχε σκοπὸ νὰ τὸ πετύχῃ μὲ κάθε θυσία. Εἶναι δὲ τόσο μεγάλη ἡ ἐπιβολὴ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν καὶ τόσο βαρὺς ὁ θρῦλος ποὺ τυλίγει τὴ δρᾶσι τους, ὥστε οἱ τρεῖς αὐτοὶ εἰδικοὶ ἀστυνομικοὶ δὲ χρειάστηκε νὰ καταφύγουν στὴν βία. Οἱ φασαρίες σταμάτησαν ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα.

Τὸ σῶμα τῶν θρυλικῶν αὐτῶν ἀστυνομικῶν ἀποτελεῖται ἀπὸ 51 μόνο ἄνδρες, ποὺ καλύπτουν μιὰ τεράστια περιοχὴ 800 μιλλίων. Συνήθως, καθένας ἔχει τὸ «πόστο» του σὲ μιὰ πόλι ἢ χωριό. Ἡ Πολιτεία τοὺς διαθέτει ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο, ἐφωδιασμένο μὲ ραδιόφωνο. Ἐπὶ πλέον, καθένας διαθέτει τὸ ἄλογό του καὶ τὰ ὅπλα ποὺ χρησιμοποιεῖ. Συνεργάζονται δὲ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα ἀστυνομικὰ σώματα καὶ τμήματα τῆς Πολιτείας, ὅπως καὶ μὲ τὴν Ὁμοσπονδιακὴ Ἀστυνομία (τὴν περίφημη Ἔφ Μπὴ Ἄϊ). Ἀλλὰ βασίζονται κυρίως στὸν ἑαυτό τους, γιὰ νὰ φέρνουν σὲ πέρας τὶς ἀποστολές τους.

Ἐδῶ καὶ δύο χρόνια, λόγου χάριν, οἱ 80 κατάδικοι τῶν φυλακῶν Ράσκ στασίασαν, κατέλαβαν ἐπίκαιρα σημεῖα τῶν φυλακῶν, σκότωσαν πέντε δεσμοφύλακες καὶ συνέλαβαν ἄλλους τρεῖς, ποὺ ἀπειλοῦσαν νὰ τοὺς σκοτώσουν, ἂν δὲ γίνονταν δεκτοὶ οἱ ὅροι τους. Φρουροί, ἀστυνομικοὶ καὶ ἄλλες ἐφεδρεῖες κύκλωσαν τὸ κτίριο, ἀλλὰ δὲν κατόρθωσαν νὰ καταστείλουν τὴ στάσι.

Εἰδοποιήθηκαν τότε οἱ ἀστυνομικοὶ—κάου μπόϋς καὶ ὁ ἐπικεφαλῆς τους μπῆκε μόνος στὸ κατειλημμένο ἀπὸ τοὺς καταδίκους κτίριο, γιὰ νὰ κουβεντιάσῃ μὲ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν στασιαστῶν. Εἶπε ὅτι εἶχε σκοπὸ νὰ πάρῃ τοὺς λίγους ἄνδρες του καὶ νὰ κάνῃ ἔφοδο στοὺς στασιαστάς. Ἦταν δὲ τόσο πειστικὸς καὶ ἀπειλητικός, ὥστε οἱ στασιασταὶ παραδόθηκαν χωρὶς ὅρους.

Αὐτὸ βέβαια, δὲ σημαίνει ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ αὐτοὶ βασίζονται στὴ φήμη τους, ποὺ σκορπᾷ τὸν τρόμο. Εἶναι κατατοπισμένοι σὲ ὅλες τὶς σύγχρονες ἀστυνομικὲς μεθόδους καὶ καταφεύγουν σ' αὐτὲς πολὺ συχνά, ἐνῶ συγχρόνως χρησιμοποιοῦν καὶ τὰ πατροπαράδοτα ἐξάσφαιρά τους, ὅταν τὸ καλέσῃ ἡ ἀνάγκη.

Τὸ 1953 ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὸ Λοῦμποκ μιὰ μαθήτρια, χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἴχνη. Οἱ ἀστυνομικοὶ—κάου μπόϋς συνέλαβαν ἕνα δόκιμο ἀεροπόρο, ποὺ ἦταν μαζὶ μὲ τὴν μαθήτρια τὸ βράδυ ποὺ προηγήθηκε ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισί της. Τὸν ὑπέβαλαν σὲ δοκιμὴ μὲ τὸ «μηχάνημα τῆς ἀληθείας», ἀλλὰ αὐτὸ δὲ βοήθησε σὲ τίποτα. Συνέχισαν ὡστόσο τὴν ἀνάκρισι, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι ἂν τοῦ μιλοῦσαν φιλικά, ὁ ὕποπτος θὰ ἔχανε τὴν ψυχικὴ ἀντοχή του καί, ἐφ' ὅσον ἦταν ἔνοχος, θὰ ὡμολογοῦσε.

Πράγματι, ὕστερα ἀπὸ ἀνακρίσεις ὡρῶν, ὁ νεαρὸς ζήτησε νὰ τοῦ φέρουν ἕναν παπᾶ καὶ ἀφοῦ ζήτησε τὴ γνώμη του, ὡμολόγησε ὅτι αὐτὸς εἶχε σκοτώσει τὴ μαθήτρια γιὰ ἐρωτικοὺς λόγους.

Ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα τοῦ σώματός τους, οἱ εἰδικοὶ αὐτοὶ ἀστυνομικοὶ ἔχουν σωρεία ἐπιτυχιῶν στὸ ἐνεργητικό τους. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ περασμένου χρόνου, οἱ 51 αὐτοὶ ἄνδρες ἀνέλαβαν συνολικὰ 5832 ὑποθέσεις, βρῆκαν κλοπιμαῖα ἀξίας 759.000 δολλαρίων, καὶ ἔστειλαν 601 ἐνόχους στὴ φυλακή. Στὸ ἴδιο διάστημα, ἀπέδειξαν γιὰ πολλὰ ἄτομα ὅτι δὲν ἦταν ἔνοχα γιὰ τὶς κατηγορίες ποὺ τοὺς ἀπέδιδαν.

Παρὰ τὶς καταπληκτικὲς ἐπιτυχίες τους, οἱ ἀστυνομικοὶ—κάου μπόϋς τοῦ Τέξας μιλᾶν σπάνια γιὰ τὴ δρᾶσι τους. Ἀκόμη κι' οἱ ἐπίσημες ἐκθέσεις τους, εἶνε λιγόλογες. Νὰ πὼς ἀνάφερε ὁ Τζὼν Κλήβελαγκεν τὶς προσπάθειές του γιὰ τὴν ἀνακάλυψι καὶ σύλληψι ἑνὸς ληστοῦ:

«Ἔψαξα πεζῇ, μὲ ἄλογο καὶ μὲ αὐτοκίνητο. Ὕστερα ἀπὸ 273 ὧρες τὸν βρῆκα στὸν ποταμὸ Γιέγκουα. Ἀντιστάθηκε καὶ πυροβόλησε. Σκοτώθηκε».

Μιὰ ὁλόκληρη ἡρωϊκὴ περιπέτεια, δοσμένη μονάχα μὲ λίγες λέξεις.

✪✪

Κουράγιο μιὰ φορά!

Ἕνας πλούσιος μουσουλμᾶνος τῆς Σιγκαπούρης, ὁ Τέγκου Μωχαμὲτ Ἀρισσὶμ μπὲν Ἀχμέτ, ἔκαμε πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ τοὺς γάμους του μὲ τὴν 69η σύζυγό του. Ὁ Τέγκου κτλ. εἶναι σήμερα 72 χρόνων. «Ἐλπίζω, εἶπε, νὰ φτάσω προτοῦ πεθάνω τὶς 100 γυναῖκες, γιὰ νὰ στρογγυλέψω τὸν ἀριθμό».

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

— *Εἶναι ὑπέροχο, ἀγάπη μου... Μοῦ πηγαίνει περίφημα!... Νὰ τὸ δῶ πιὸ καλά...*

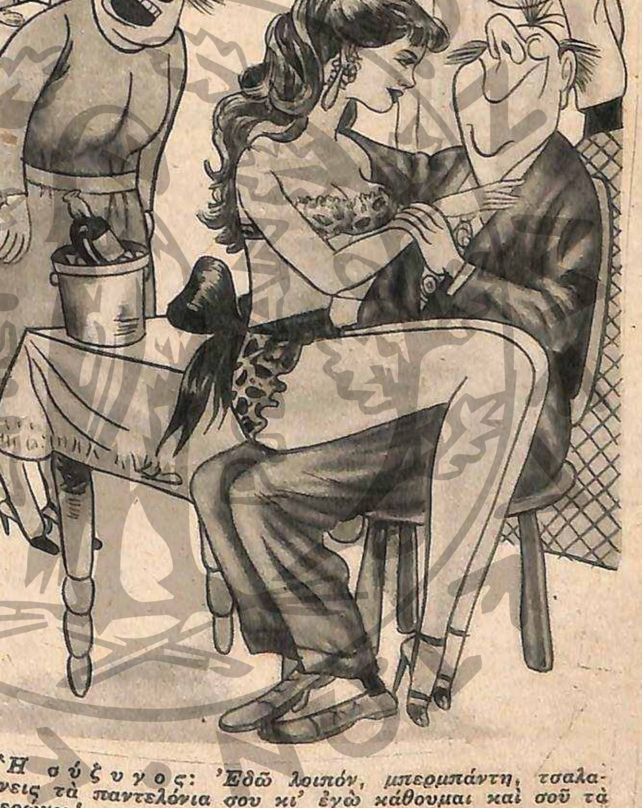

Ἡ σύζυγος: Ἐδῶ λοιπόν, μπερμπάντη, τσαλακώνεις τὰ παντελόνια σου κι' ἐγὼ κάθουμαι καὶ σοῦ τὰ σιδερώνω!...

Ο ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΗΤΑΝ ὁ τρίτος χρόνος ποὺ ὁ Ζὰν Νταρὲλ περνοῦσε τὶς διακοπές του σ' ἐκεῖνο τὸ χωριουδάκι τῆς Ὠβέρνης. Θἄθελε ν' ἀλλάξη τόπο. Νὰ ἐπισκεφτῆ τὰ παράλια τῆς Μεσογείου, τὶς Ἄλπεις τὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ... Μὰ ὑπῆρχε ἡ Χριστιάνα, ἡ ἀνεψιὰ τῆς ξενοδόχισσας, ποὺ ἐρχότανε νὰ μείνη κοντὰ στὴ θεία της κάθε καλοκαῖρι.

Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ τὴν εἶδε ὁ Ζάν, σφύριξε μὲ θαυμασμό.

— Κούκλα! εἶπε στὸν ἐφοριακὸ ποὺ τρωγε μαζί του. Θἄκανα τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὴν κατακτήσω.

— Δὲν εἴσαστε ὁ μόνος, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Προσπάθησα κι' ἐγὼ καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Τίποτα ὅμως! Εἶναι πιὸ κρύα κι' ἀπ' τὸ μάρμαρο.

Μὰ ὁ Ζὰν δὲν ἦταν ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ἀπογοητεύονται εὔκολα. Τὸ καλοφτιαγμένο κορμί του, τὰ κανονικὰ χαρακτηριστικά του κι' ὁ εὐχάριστος χαρακτήρας του τοῦ εἶχαν ἐξασφαλίσει τὴ φήμη γυναικοκατακτητοῦ.

Κατώρθωσε, λοιπόν, νὰ γνωριστῆ μὲ τὴ Χριστιάνα καὶ νὰ συνδεθῆ φιλικὰ μαζί της. Τὴ συνώδευε στοὺς μακρυνοὺς περιπάτους της, στὴν πεδιάδα καὶ στὸ βουνό. Κουβεντιάζοντας ἐπὶ ὧρες, εἶχαν ἀνακαλύψει πὼς τὰ γοῦστα τους συμφωνοῦσαν. Οὔτε μιὰ φορὰ ὅμως δὲν τὸν εἶχε ἀφίσει ἡ κοπέλλα νὰ τῆς σφίξη τὸ χέρι λίγο πιὸ θερμὰ ἀπ' τὸ συνηθισμένο. Κι' ὅταν κάποτε ἀποπειράθηκε νὰ τῆς κάνη ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι, τὸν ἔκοψε μὲ τὸν πιὸ ἀπότομο τρόπο.

Κι' ἔτσι ὁ Ζάν, ποὺ στὴν ἀρχὴ δὲ ζητοῦσε παρὰ μιὰ περαστικὴ ἐρωτικὴ περιπέτεια, βρέθηκε στὸ τέλος τρελλὰ ἐρωτευμένος! Τόσο ποὺ ἀποφάσισε νὰ τὴν παντρευτῆ...

Ἡ κοπέλλα ἔβαλε τὰ γέλια, ὅταν ἄκουσε τὴν πρότασί του.

— Κάνεις σὰ γυμνασιόπαιδο, τοῦ εἶπε. Γιατί θέλεις νὰ χαλάσης τὴ φιλία μας; Δὲν πρόκειται νὰ παντρευτῶ ποτέ... Ἄλλωστε δὲν εἶσαι γιὰ μένα παρὰ ἕνας φίλος, Ζάν.

Φίλος! Πόσο τὴ μίσησε αὐτὴ τὴ λέξι ὁ νέος! Ν' ἀγαπᾶς μιὰ κοπέλλα, νὰ θέλης νὰ τὴ σφίξης στὴν ἀγκαλιά σου γιὰ μιὰ ὁλόκληρη ζωή, κι' αὐτὴ νὰ σοῦ λέη πὼς σὲ βλέπει σὰ «φίλο»!...

Τὸ τρίτο καλοκαῖρι πλησίαζε στὸ τέλος του. Σὲ μιὰ βδομάδα, ὁ Ζὰν θἄπρεπε νὰ γυρίση στὸ Παρίσι. Κάνοντας μιὰ τελευταία προσπάθεια νὰ ἐπιδειχτῆ στὰ μάτια τῆς Χριστιάνας, τῆς πρότεινε νὰ τὸν συνοδέψη στὸ ψάρεμα τῆς πέστροφας, ποὺ τὰ κατάφερνε καλά.

Ὑπῆρχε ἕνα στενὸ πέρασμα, πάνω στὸ βουνό, σκαμμένο στὸ σκληρὸ βράχο ἀπ' τὰ νερὰ ἑνὸς χειμάρρου, ποὺ τὸ καλοκαῖρι γινόταν ἤρεμο ποταμάκι. Ἐκεῖ πέρα εἶχε πιάσει ὁ Ζὰν πολλὲς φορὲς κάτι θαυμάσιες πέστροφες.

Ἡ κοπέλλα δέχτηκε μ' ἐνθουσιασμό.

Ξεκίνησαν νωρὶς τὸ πρωΐ, καὶ κατὰ τὶς 10 εἶχαν φτάσει στὸ ποταμάκι. Θὰ μποροῦσαν νὰ μείνουν ἐκεῖ, γιατὶ ὑπῆρχαν πολλὰ ψάρια. Μὰ ἡ Χριστιάνα ἤθελε ν' ἀνέβουν ψηλότερα.

Ἄρχισαν νὰ προχωροῦνε δίπλα στὸ νερό. Ἡ κοίτη τοῦ χειμάρρου περνοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ ψηλοὺς πέτρινους τοίχους, ποὺ δὲν ἄφηναν καμμιὰ διέξοδο. Δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ γυρίσουν, παρὰ ἀπ' τὸν ἴδιο δρόμο.

Σὲ κάποιο σημεῖο, ὅπου ἕνα κοίλωμα τοῦ ἐδάφους σχημάτιζε μιὰ μικρὴ λιμνούλα, ἡ κοπέλλα πρότεινε νὰ κάνουν μπάνιο.

Κολύμπησαν ἀρκετὴ ὥρα, κι' ὕστερα βγῆκαν καὶ ξάπλωσαν στὴν πρασινάδα τῆς ὄχθης.

Ἡ θέα τοῦ πλαστικοῦ κορμιοῦ της, ποὺ τὸ μικρὸ «ντὲ-πιὲς» τὤκανε ἀκόμα πιὸ προκλητικό, φούντωσε τοὺς πόθους τοῦ Ζάν.

Προσπάθησε νὰ συγκρατήση τὸν ἑαυτό του...

Μὰ μιὰ σκέψι πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του: «Μήπως ἡ Χριστίνα ἀνήκει στὸν τύπο τῆς γυναίκας ποὺ δὲν παραδίνεται ἂν δὲ νοιώση βία;».

Ἔνοιωθε τὸ λαιμό του στεγνὸ καὶ τὴν καρδιά του γεμάτη ντροπή. Ἀλλ' ἡ εὐκαιρία ποὺ τοῦ δινόταν, ἦταν μοναδική...

— Χριστιάνα, σ' ἀγαπῶ! μουρμούρισε, σφίγγοντάς την στὴν ἀγκαλιά του.

Μ' ἕνα μουγκρητό, ἡ κοπέλλα τὸν ἔσπρωξε πίσω μ' ὅλη της τὴ δύναμι καὶ πετάχτηκε ὄρθια. Ἀκούμπησε τὴν πλάτη της σ' ἕνα βράχο καὶ τὸν περίμενε, ἕτοιμη ν' ἀμυνθῆ.

Ὁ Ζὰν ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του.

— Συχώρεσέ με, ἀγάπη μου! Ἤμουνα τρελλός... εἶπε, μετανοιωμένος.

Σιγὰ-σιγὰ ἔσβυσε ὁ θυμὸς τῆς Χριστιάνας καὶ πλησίασε πάλι κοντά του.

— Δὲ φταῖς ἐσύ, Ζάν, εἶπε, κυττάζοντας τὸ λουλουδάκι ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι της. Ἔπρεπε νὰ σ' εἶχα προειδοποιήσει... Δὲν εἶμαι μιὰ φυσιολογικὴ γυναίκα, σὰν ὅλες τὶς ἄλλες! Ἡ ἰδέα τῆς πιὸ ἁπλῆς ἐπαφῆς μ' ἕναν ἄντρα, μοῦ προκαλεῖ νευρικὴ κρίσι.

»Ὅταν ἤμουνα 6 χρονῶν, κάποιος μὲ παρέσυρε σ' ἕνα δάσος, κι' ἐκεῖ μοῦ ἐπιτέθηκε μ' ἀνήθικους σκοπούς. Ἐπειδὴ φώναζα, μοῦ ἔσφιξε τὸ λαιμό, καὶ θὰ μὲ εἶχε πνίξει, ἂν δὲν τύχαινε νὰ μ' ἀκούσουν κάτι ξυλοκόποι... Μετὰ ἀπ' αὐτὸ κόντεψα νὰ πεθάνω ἀπὸ ἐγκεφαλικὸ πυρετὸ κι' ἔμεινα ἄρρωστη πολλὰ χρόνια... Μὰ καὶ τώρα ἀκόμα, κάτω ἀπ' τὸ χαρούμενο γέλιο μου, κρύβεται ἕνα δυστυχισμένο πλάσμα, ποὺ δὲ θὰ λυτρωθῆ ποτὲ ἀπ' τὸ σύμπλεγμα ποὺ τοῦ δημιουργήθηκε! Δὲ θὰ γνωρίσω ποτὲ τὸν ἔρωτα, Ζάν!... Καὶ τώρα ἂς προχωρήσουμε λίγο πιὸ πάνω...

Ντύθηκαν καὶ συνέχισαν τὸ δρόμο τους. Ὁ οὐρανός, πάνω ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ εἶχε σκεπαστῆ μὲ σύννεφα. Μὰ οἱ θλιβερὲς σκέψεις τους δὲν τοὺς ἄφηναν νὰ τὸ προσέξουν.

Ὅταν ἀκούστηκαν οἱ πρῶτες βροντὲς καὶ κατάλαβαν τὸν κίνδυνο, ἦταν ἀργά! Τὸ ποταμάκι εἶχε μεταβληθῆ σὲ χείμαρρο, ποὺ σκέπαζε σιγὰ-σιγὰ ὅλη τὴν κοίτη!

— Δὲν προφταίνουμε νὰ γυρίσουμε πίσω, εἶπε ὁ Ζὰν ἀνήσυχος. Οὔτε μποροῦμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ μέσα... Ἂς ἀνέβουμε σ' ἐκεῖνο τὸ ὑψωματάκι. Ἐλπίζω νὰ μὴν ἀνεβῆ τόσο τὸ νερό!

Τὸ ρεῦμα κατέβαινε τώρα μουγκρίζοντας καὶ παρασέρνοντας πτώματα ζώων, ποὺ εἶχαν πνιγῆ λίγο πιὸ πάνω. Σὲ μιὰ στιγμή, ἕνας τεράστιος κορμὸς δέντρου μπλέχτηκε σὲ μιὰ στροφή. Σχεδὸν ἀμέσως, πιάστηκε πάνω του ἕνας δεύτερος... ὕστερα τρίτος... καὶ σὲ λίγο εἶχε σχηματιστῆ ἕνα πραγματικὸ φράγμα! Τὸ νερὸ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη ἀπειλητικὰ πρὸς τὸ λοφάκι. Σὲ λίγα λεπτά, τὸ εἶχε σκεπάσει κι' εἶχε φτάσει ὡς τὰ γόνατα τῶν δυὸ νέων. Ὁ Ζὰν ἔσφιγγε πάνω του τὴ Χριστιάνα, προσπαθῶντας νὰ τὴ συγκρατήση.

— Δὲ θέλω νὰ πεθάνω, Ζάν! βογγοῦσε ἐκείνη.

Μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπ' τὸν τρόμο, κύτταζε τὸν ἀγριεμένο χείμαρρο ποὺ τοὺς ἔζωνε ἀπὸ παντοῦ. Εἶχε ἀνεβῆ κιόλας ὡς τὴ μέση τους. Δὲν τοὺς μένανε ἀκόμα, παρὰ μερικὲς στιγμές...

Ξαφνικὰ ὅμως, τὸ φράγμα ὑποχώρησε μὲ πάταγο. Τὸ νερό, βρίσκοντας διέξοδο, κύλησε παφλάζοντας στὸν κατήφορο, ἐλευθερώνοντας τὸ λοφίσκο. Εἶχαν σωθῆ! Μὰ δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ φύγουν ἀπὸ κεῖ πρὶν περάσουν ἀρκετὲς ὧρες.

Ὁ Ζὰν ἄναψε φωτιὰ μὲ μερικὰ φρύγανα, κι' ἡ Χριστιάνα, τρέμοντας ἀκόμα, πλησίασε γιὰ νὰ στεγνώση.

Ὁ νέος τὴν ἀγκάλιασε ἁπαλὰ ἀπ' τὴ μέση.

Καί... τί περίεργο! Ἡ Χριστιάνα δὲν τραβήχτηκε. Γιὰ πρώτη φορὰ ἔνοιωθε κάτι ζεστὸ ν' ἀνεβαίνη μέσα της, καθὼς τὴν τύλιγαν τὰ χέρια τοῦ Ζάν, ποὺ δὲν τὸν ἔβλεπε πιὰ σὰν «φίλο», ἀλλὰ σὰν ἄντρα ποὺ τὸν ἀγαποῦσε μ' ὅλη της τὴν καρδιά.

Σφίχτηκε πάνω του καὶ τοῦ πρόσφερε τὰ χείλη της, μ' ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο. Τ' ἀφρισμένα νερὰ τοῦ χειμάρρου εἶχαν πάρει μαζί τους τὸ βασανιστικὸ σύμπλεγμα.

ΑΝΤΡΕ ΠΑΣΤΕΡ

— Δὲν φταῖς ἐσύ, Ζάν, τοῦ εἶπε ἡ Χριστίνα, κυττάζοντας τὸ λουλουδάκι ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι της.

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΤΣΕΛΙΓΚΟΠΟΥΛΑ

Γυναίκες ποὺ ἀγάπησαν ΛΗΣΤΑΣ

ΣΤΗ μικρὴ πλατεία τῶν Θηβῶν, σταμάτησε ἕνας τυμπανιστὴς στρατιώτης. Ὁ δημόσιος κήρυκας ποὺ τὸν συνόδευε, τοῦ εἶπε:

— Χτύπα ἐδῶ, λεβέντη μου, νὰ μαζευτοῦν...

Τὸ παλληκάρι ἄρχισε νὰ χτυπᾷ ρυθμικὰ τὸ τύμπανό του. Ἀμέσως σχεδὸν τοὺς κύκλωσαν ἕνα σωρὸ χωρικοί, γυναῖκες, ἄντρες, γέροι καὶ παιδιά. Ὁ κήρυκας ἔστριψε ἱκανοποιημένος τὸ μουστάκι του, ξεδίπλωσε τὸν κύλινδρο κάποιου ἐγγράφου ποὺ κρατοῦσε κι' ἀφοῦ ἔβηξε μιὰ δυὸ φορές, ἄρχισε νὰ διαβάζη δυνατά:

«ΟΘΩΝ ὁ Α'.
Ἐλέῳ Θεοῦ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος,
Πρὸς τοὺς φιλονόμους καὶ φιλησύχους πολίτας.

»Αἱ ὠμότητες, τὰς ὁποίας ὁ ἐπικεκηρυγμένος λήσταρχος Ντελῆς διέπραξεν ἐξ ἀρχῆς τοῦ ληστρικοῦ του βίου, ἰδία ὅμως κατὰ τοὺς τελευταίους τρεῖς μῆνας. Ὁ τρομακτικὸς ἀριθμὸς τῶν τριάκοντα ὀκτὼ φόνων, τοὺς ὁποίους ἔχει πράξει μέχρι σήμερον. Αἱ ἀποτυγχάνουσαι διαρκῶς ἐκστρατεῖαι καὶ ἔρευναι πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψίν του, ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς ἔχοντας καὶ τὴν ὁμόφωνον γνώμην τοῦ ὑπουργικοῦ ἡμῶν συμβουλίου, νὰ λάβωμεν ἐξαιρετικῶς ἔκτακτα μέτρα πρὸς ἐξόντωσιν τοῦ αἱμοχαροῦς τούτου ληστάρχου.

»Ἐφ' ᾧ καὶ ὁρίζομεν: Ἡ ἐπικήρυξις τοῦ ληστάρχου Ντελῆ αὐξάνεται εἰς τὸ ποσὸν τῶν εἴκοσι χιλιάδων δραχμῶν διὰ τὸν φόνον του, τῶν δέκα πέντε δὲ χιλιάδων διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ὑπόδειξιν τοῦ κρησφυγέτου του. Ἀμνηστία πλήρης θέλει δοθῆ εἰς ἐκεῖνον ἐκ τῶν λῃστῶν, ὁ ὁποῖος ἤθελε φονεύσει τὸν λήσταρχον καὶ προσκομίσει εἰς τὰς ἀρχὰς τὴν κεφαλὴν του ἢ ἤθελεν ὑποδείξει εἰς αὐτὰς ἐπιτυχῶς τὸ κρησφύγετον τοῦ ληστάρχου. Ἡ πολιτεία ἐπιφυλάσσεται νὰ φανῆ μεγαλόδωρος εἰς ἐκεῖνον τὸν στρατιωτικόν, ὁ ὁποῖος ἤθελεν ὁπωσδήποτε ἀπαλλάξει τὸν τόπον τοῦ ἀπαισίου ληστάρχου.

»Εὐέλπιστῶ ὅτι ἡ παροῦσα προκήρυξις δὲν θὰ μείνη ἄνευ ἀποτελέσματος, τὸ ὁποῖον ἀναμένω σύντομον,

ΟΘΩΝ».

Ὅταν ὁ κήρυκας τελείωσε τὴν ἀνάγνωσι τῆς προκηρύξεως κι' ἔβαλε τὸ ἔγγραφο βαθειὰ στὸ πέτσινο σελάχι του, εἶπε στὸν τυμπανιστὴ ὅτι μποροῦσε νὰ πηγαίνη. Θὰ ξανάκαναν τὸ γῦρο τοῦ χωριοῦ τὴν ἑπομένη τὴν ἴδια ὥρα. Ἔφυγε ἐκεῖνος, διαλύθηκε τὸ πλῆθος κι' ὁ κήρυκας πῆρε τὸ δρόμο ποὺ ἔφερνε στὸ χάνι τοῦ Λέλεκα. Ἐκεῖ εὕρισκε πάντα κανεὶς καλὸ κρασὶ κι' ἐκλεκτὸ «κοψίδι». Ἀλλὰ στὴν πόρτα ἀκριβῶς τοῦ μαγαζιοῦ, τὸν πρόλαβε ἕνας νεαρὸς φουστανελλοφόρος καὶ τὸν ρώτησε:

— Ὥστε αὐτὸς ὁ Ντελῆς δὲ σκοτώθηκε ἀκόμη;

— Ὄχι. Δὲν ἄκουσες τὴν προκήρυξι;

— Τὴν ἄκουσα, μὰ δὲν τὴν κατάλαβα. Γι' αὐτὸ θέλω νὰ μοῦ κάνης τὴ χάρι νὰ μοῦ ἐξηγήσης τὰ ὅσα διάβασες...

— Μετὰ χαρᾶς. Νά, ἐκεῖνος ποὺ θὰ σκοτώση τὸ Ντελῆ, θὰ πάρη ἀπὸ τὸ κουβέρνο εἴκοσι χιλιάδες δραχμές...

Ὁ ἄλλος κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ θαυμασμό.

— Μεγάλη δουλειά! εἶπε. Μὰ κάτι διάβασες ἀκόμη γιὰ ληστές...

— Ναί. Ἂν ἐκεῖνος ποὺ θὰ σκοτώση τὸ Ντελῆ εἶναι ληστής, θὰ πάρη ἀμνηστία καὶ θὰ ξαναγίνη ἄνθρωπος...

— Κατάλαβα. Γειὰ χαρὰ τὸ λοιπὸν κι' εὐχαριστῶ...

Κι' ὁ ἄγνωστος ποὺ μὲ τόσο ἐνδιαφέρον ζήτησε κι' ἔλαβε ἀπὸ τὸν κήρυκα τὶς πληροφορίες ποὺ ἤθελε, ἀπομακρύνθηκε γρήγορα ψιθυρίζοντας ἀνάμεσα στὰ δόντια του:

— Νά, περίστασι, Κυριάκο, νὰ πάρης ἀμνηστία καὶ νὰ ἐκδικηθῆς τὸ Ντελῆ καὶ τὴ Δάφνη! Ἀφοῦ μ' ἀπαρνήθηκες, κυρὰ τσελιγκοπούλα, θὰ σὲ κάνω νὰ τρέχης ξωπίσω μου καὶ νὰ μὲ παρακαλᾷς.

Λίγο πιὸ ἔξω ἀπὸ τὴν πλατεῖα, στὰ τελευταῖα σπίτια τοῦ χωριοῦ, τὸ παλληκάρι στάθηκε γιὰ ἕνα ὁλόκληρο λεπτό. Κύτταξε γιὰ λίγο μιὰ πόρτα κι' ἕνα παράθυρο πίσω ἀπὸ μιὰ μάντρα καὶ ξαναπῆρε τὸ δρόμο. Φαινόταν χαρούμενος. Σιγοτραγουδῶντας, μπῆκε σ' ἕνα μικρὸ δασάκι —τὸ δάσος τοῦ Σιδέρη— βρῆκε ἕνα κατάλληλο μέρος καὶ ξάπλωσε κατάχαμα, πάνω στὴν παχειὰ χλόη. Πολλὴ ὥρα ἔμεινε μ' ὁλάνοιχτα μάτια, σὰν νὰ συλλογιζόταν κάτι μακρυνὸ κι' ἀπίθανο. Ἀπότομα ὅμως ἔκλεισαν τὰ βλέφαρά του κι' ἡ ἀνάσα του ἔγινε βαρειά. Κοιμόταν. Κι' ὁ ὕπνος του κράτησε ὡς ἀργὰ τὸ βράδυ. Ὅταν ξύπνησε, τὸ σκοτάδι ἦταν βαθὺ ὁλόγυρά του. Τὸ δάσος ὁλόκληρο βούιζε μέσα στὴ νυχτερινή του ἁρμονία. Ποῦ καὶ ποῦ μονάχα κανένα νυχτοπούλι φτερούγιζε ψηλά, ἀφήνοντας τοὺς κλαψιάρικους κρωγμούς του. Ὁ ἄγνωστος ἀνακάθισε στὴ θέσι του, ἔβγαλε μιὰ σακκούλα μὲ καπνὸ κι' ἔστριψε τσιγάρο. Ἦταν μεσοκαλόκαιρο τοῦ 1840...

Τέλος σηκώθηκε. Ἀφοῦ διόρθωσε κάπως τὴν τσαλακωμένη φουστανέλλα του, ἀφοῦ διαπίστωσε πὼς οἱ δυὸ πιστόλες του ἦταν χωμένες βαθειὰ στὸ σελάχι του, ξαναπῆρε τὸ δρόμο ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ νωρίς. Τώρα ὅμως ξαναγύριζε μπρὸς πίσω στὸ χωριό. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὡστόσο πήγαινε μὲ πολλὲς προφυλάξεις, κυττάζοντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ μὴ τὸν παρακολουθεῖ κανείς. Τίποτε. Τὸ χωριὸ κοιμόταν τὸν ἀμέριμνο ὕπνο του. Ὁ παράξενος ἄνθρωπος στάθηκε στὴ σκιὰ τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ, ποὺ εἶχε «μαρκάρει» ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Ἀκροπατῶντας σὰν τὴ γάτα, σκαρφάλωσε γρήγορα στὴν ψηλὴ του μάντρα κι' ἀνάλαφρα πήδησε μέσα. Ἀντὶ ὅμως νὰ χτυπήση τὴν πόρτα, πῆγε στὸ πίσω μέρος τῆς αὐλῆς καὶ μὲ τὸ δάχτυλο γρατζούνησε τὸ παράθυρο.

Γιὰ λίγο ἐπικράτησε σιγή. Κι' ἄξαφνα μιὰ γλυκειά, μιὰ ἁπαλὴ γυναικεία φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ μέσα:

— Ἐσ' εἶσαι, Βασίλη;

Ἀκούγοντας τ' ὄνομα ἐκεῖνο, ἔσφιξε ὁ ἄλλος τὰ δόντια του καὶ τὶς γροθιές του. Κατώρθωσε ὅμως ν' ἀπαντήση χαμηλόφωνα:

— Ἐγὼ εἶμαι, Δαφνούλα. Ἄνοιξε...

Καὶ πραγματικά. Τὸ παράθυρο ἄνοιξε διάπλατα κι' ὁ ἄγνωστος βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα μέσα. Στὴ γωνιὰ τοῦ μικροῦ δωματίου, μπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ἔτρεμε ἡ ὠχρὴ φλόγα τῆς ἀσημένιας καντήλας. Μὰ ἡ κοπέλλα, ποὺ βρισκόταν μισοξαπλωμένη στὸ λευκό της κρεβάτι, ἦταν τόσο βέβαιη πὼς ὁ ἄνθρωπος ποὺ στεκόταν ἐκεῖ ἦταν αὐτὸς ποὺ περίμενε, ὥστε δὲν πρόσεξε τὸ πρόσωπό του. Μὲ μισόκλειστα μάτια, μὲ τὰ χείλη ἕτοιμα νὰ δεχτοῦν τὰ φιλήματά του, ἅπλωσε τὰ κρινόλευκα χέρια της, ἔπιασε τὰ δικά του καὶ τὸν ἔσυρε πλάϊ της. Ἔτρεμε ὁλόκληρη.

— Βασίλη μου...

Ἀμίλητος ὁ ἄλλος τὴν ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ἔσφιξε πάνω του μὲ λαχτάρα καὶ τὴ γέμισε ἀχόρταγα φιλιά. Ἀπότομα ὅμως, σὰν νὰ ξύπνησε ἡ νέα ἀπὸ τὸ ἐρωτικό της ὄνειρο, τινάχτηκε πάνω ἕτοιμη νὰ ξεφωνίση. Μὰ δὲν πρόλαβε. Ὁ νυχτερινὸς ἐπισκέπτης της, τῆς ἔφραξε τὸ στόμα μὲ τὴ χοντρή του παλάμη.

— Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, Δαφνούλα, μὴ μιλήσης! τῆς σφύριξε σιγὰ στ' αὐτί. Δὲν εἶναι συμφέρον σου νὰ ξυπνήσης τὸ χωριό. Γιατὶ τότε ὅλος ὁ κόσμος θὰ μάθη πώς, ἐνῶ περίμενες τὸ λήσταρχο Ντελῆ, ἦρθε τὸ πρωτοπαλλήκαρό του, ὁ Κυριάκος Ἀγραφιώτης...

Ἡ φωνή του εἶχε κάτι τὸ σαρκαστικό. Ἡ Δαφνούλα τὸν κυττοῦσε μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια, τρέμοντας ἀπὸ ἀγωνία καὶ τρόμο. Ὁ Κυριάκος Ἀγραφιώτης κατέβασε τὸ χέρι του.

— Λοιπόν; τὴ ρώτησε. Δὲν πιστεύω νὰ θύμωσες ποὺ πῆρα τὴ θέσι τοῦ Βασίλη. Ἂν εἶσαι λογική, θὰ καταλάβης γιατὶ ἦρθα ἐδῶ. Σ' ἀγαπῶ, Δαφνούλα! Κάποτε μ' ἀγαποῦσες κι' ἐσὺ κι' ἤμασταν κι' οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι. Γιὰ χάρι σου ἔγινα ληστὴς καὶ τὸ ξέρεις. Ἀντὶ ὅμως νὰ κρατήσης τὰ αἰσθήματά σου γιὰ μένα, ἐσὺ τἄφτιαξες μὲ τὸ Ντελῆ ποὺ ἦταν φίλος μου...

— Πάψε, Κυριάκο! τραύλισε ἡ κοπέλλα. Πάψε, γιὰ τὸ Θεό...

Ὁ Ἀγραφιώτης τὴν κύτταξε μὲ μισόκλειστα μάτια.

— Νὰ πάψω εἶπες; Ὄχι, δὲ θὰ πάψω καὶ στὸν τάφο ἀκόμη! Μὰ δὲ θὰ πεθάνω εὔκολα. Ὅταν θὰ βγάλω ἀπὸ τὴ μέση τὸν ἀγαπημένο σου, τότε ἂς χαθῶ κι' ἐγώ, δὲ μὲ νοιάζει...

Γιὰ τὸ Βασίλη Ντελῆ, δὲν ἔχουμε νὰ ποῦμε πολλὰ πράγματα. Γιὰ μᾶς μίλησε ἡ προκήρυξι ποὺ ἀναφέραμε στὴν ἀρχὴ τῆς ἀφηγήσεώς μας. Πρέπει ὡστόσο νὰ τονίσουμε ἐδῶ ὅτι ὁ ἀρχιληστὴς αὐτὸς ποὺ τρομοκρατοῦσε χωριὰ καὶ πόλεις —ἀπὸ τὴ Θήβα ὡς τὸ Καρπενῆσι κι' ἀπὸ τὰ Καλάβρυτα ὡς τὴν Ἀταλάντη— προτοῦ ἀκόμη βγῆ στὸ κλαρί, ἦταν ἕνα φιλήσυχο ἀρχοντόπουλο ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Ἀράχωβας. Ἕνα σωρὸ ὅμως ἄτυχα περιστατικά, τὸν ἀνάγκασαν νὰ παρατήση τὸ σπιτικό του, νὰ πάρη τὰ βουνὰ καὶ νὰ ἑνωθῆ μὲ τὴ συμμορία τοῦ Ὀδυσσέα Μαυροδήμου, γιὰ νὰ σηκώση ἔπειτα ἀπὸ λίγο δικό του μπαϊράκι. Μαζί του πῆγε κι' ὁ Κυριάκος Ἀγραφιώτης, πρωτοπαλλήκαρο τοῦ Ὀδυσσέα, ποὺ ἦταν ἄλλοτε φίλος μὲ τὸ Βασίλη Ντελῆ. Φίλοι ἀπὸ τὰ παιδικά τους χρόνια.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἀγραφιώτη ἦταν ἀπὸ τὶς πιὸ συνηθισμένες τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Μιὰ μέρα σκότωσε τὸν ἐνωμοτάρχη τοῦ χωριοῦ του, ἐπειδὴ νόμισε πὼς «γλυκοκύτταζε» τὴ Δαφνούλα, τὴν πεντάμορφη τσελιγκοπούλα μὲ τὰ ὑπέροχα μάτια καὶ τὸ λυγερὸ κορμί. Ὁ Κυριάκος τὴν ἀγαποῦσε ἀληθινά. Μὰ κι' αὐτὴ δὲν πήγαινε πίσω. Τὸν λάτρευε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ἀθώας ψυχῆς της, κι' ἂν δὲ μεσολαβοῦσε ὁ τρομερὸς ἐκεῖνος φόνος ποὺ προαναφέραμε, θὰ εἶχαν παντρευτῆ οἱ δυό τους καὶ θὰ ζοῦσαν εὐτυχισμένοι. Ὁ πατέρας της, ὁ ἀρχιτσέλιγκας Θύμιος Βλαστάρης, μὲ τ' ἀμέτρητα πλοῦτη καὶ τ' ἀπέραντα βοσκοτόπια, τὸν ἤθελε τὸν Κυριάκο γιὰ γαμπρό του. Τὸν ἤθελε, γιατὶ δὲν εἶχε γυιὸ κι' ἤξερε πὼς ἡ θυγατέρα του δὲν ἦταν ἀδιάφορη γιὰ τ' ὄμορφο αὐτὸ παλληκάρι.

— Ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾷς καὶ τὸν θέλεις, θὰ σοῦ τὸν δώσω! τῆς εἶπε ἕνα πρωὶ καλόκαρδα. Ὁ Κυριάκος εἶναι φτωχόπαιδο, μὰ εἶναι πλούσια ἡ καρδιά του. Αὔριο κιόλας θὰ τὸν καλέσω νἄρθη ἐδῶ μὲ τοὺς δικούς του...

Ἡ Δαφνούλα ἔπεσε συγκινημένη στὴν ἀγκαλιά του.

— Σ' εὐχαριστῶ, πατέρα! τοῦ ψιθύρισε. Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά...

Μὰ τὸ «αὔριο» ποὺ μὲ τόση λαχτάρα περίμενε ἡ ἀρχοντοπούλα, δὲν ἔφτασε ποτέ. Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμιαία παρεξήγησι, ὁ Κυριάκος Ἀγραφιώτης, τράβηξε τὴν κουμπούρα του καὶ τὴν ἄδειασε στὸ στῆθος τοῦ ἐνωμοτάρχη Σταυρίδη. Ἀντὶ ὡστόσο νὰ σπεύση νὰ παραδοθῆ, ὅπως θὰ ἔκανε κάθε λογικὸς ἄνθρωπος, προτίμησε νὰ πάη νὰ ἑνωθῆ μὲ τὴ συμμορία τοῦ Μαυροδήμου. Ἡ Δαφνούλα ἔκλαψε, χτυπήθηκε κι' ὡρκίστηκε νὰ μὴ παντρευτῆ ποτέ, ἀφοῦ ἔχασε γιὰ πάντα αὐτὸν ποὺ ἀγαποῦσε. Οἱ ὅρκοι ὅμως ἔχουν φτερά. Ἡ τσελιγκοπούλα δὲν ἄργησε νὰ τρωθῆ ἀπὸ τὰ καινούργια βέλη ποὺ τῆς ἔρριξε ὁ ἔρωτας. Καὶ ξαναγάπησε. Ἀγάπησε τὸ φίλο τοῦ Κυριάκου, τὸ Βασίλη Ντελῆ, ξεχνῶντας τὸν ἄνθρωπο, ποὺ γιὰ χάρι της πῆρε τὰ βουνὰ κι' ἔγινε ληστής.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ μοῖρα, ἤθελε νὰ ξαναπαίξη τ' ἄσχημο παιχνίδι της. Ὅπως ὁ Ἀγραφιώτης, ἔτσι κι' ὁ Ντελῆς, βρέθηκε μπλεγμένος στὸ φόνο τοῦ παρέδρου Ζαμπετάκη καὶ βγῆκε στὸ κλαρί. Ἡ Δαφνούλα ξανάκλαψε πάλι, μὰ δὲν ἔκανε πιὰ ὅρκους. Γιατὶ ἂν ἔχασε τὸν Κυριάκο, δὲ συνέβη τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸ Βασίλη. Τὰ αἰσθήματά της ἔμειναν γι' αὐτὸν σταθερά. Ἔτσι, ὅταν μιὰ μέρα ὁ λήσταρχος τῆς παράγγειλε πὼς θὰ τὴν περιμένη στὸν παλιὸ νερόμυλο τοῦ Λαμπριᾶ, ἡ ἀρχοντοπούλα τὰ παράτησε ὅλα κι' ἔσπευσε νὰ τὸν συναντήση. Αὐτὸ ἦταν. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Δάφνη ἔχασε τὸν ἑαυτό της.

— Ἔμαθα πὼς συναντιέσαι μὲ τὸ Βασίλη, τῆς εἶπε ἕνα βράδυ ὁ γέρο Βλαστάρης. Ἂν εἶναι ἀλήθεια αὐτό, δὲ θέλω πιὰ νὰ σὲ ξέρω. Ἐγὼ ὡστόσο δὲν τὸ πιστεύω. Πές μου μιὰ λέξι μονάχα καὶ θὰ σὲ πιστέψω, χωρὶς νὰ σοῦ ζητήσω καμμιὰ ἄλλη ἐξήγησι...

Κι' ἐπειδὴ ἐκείνη χαμήλωσε τὸ κεφάλι της καὶ δὲν ἀποκρίθηκε, ὁ πατέρας της ὀρθώθηκε ἄγριος:

— Τὴν κατάρα μου νἄχης! τῆς φώναξε μέσα ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια του. Δὲν εἶσαι πιὰ κόρη μου. Νὰ φύγης καὶ νὰ μὴν ξαναπατήσης στὸ τίμιο σπίτι μου, ποὺ τὸ λέρωσες μὲ τὰ καμώματά σου...

Ἡ Δάφνη λιποθύμησε κι' ἔπεσε στὰ χέρια τῆς μάνας της, ποὺ τὴν ἀγκάλιαζε μὲ ἀπόγνωσι, γιατὶ τὴν πονοῦσε. Μὰ ὁ γέρο Βλαστάρης ἔσυρε τὴ γυναῖκα του μαζί του, ἀφήνοντας ἔρημη κι' ἀβοήθητη τὴν ὡς τότε ἀγαπημένη θυγατέρα τους. Ἡ δυστυχισμένη νέα συνῆλθε ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ὧρες. Μὰ δὲν ἔτρεξε νὰ πέση στὰ πόδια τῶν γονέων της καὶ νὰ τοὺς παρακαλέση νὰ τὴ συγχωρέσουν. Δὲν ἔτρεξε νὰ κλαφτῆ στὴν ἀγκαλιά τους καὶ νὰ τοὺς πῆ πὼς δὲ θὰ ξανάβλεπε πιὰ τὸν ἀρχιληστή. Μὲ βουρκωμένη τὴν ψυχή, ἐπειδὴ ἤξερε πὼς ὁ πατέρας της δὲ θὰ γύριζε νὰ τὴν ξανακυττάξη ποτέ, πῆρε μερικὰ ροῦχα, τἄκανε ἕνα μπογαλάκι κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι της, μέσα στὴν κατασκότεινη νύχτα. Ποῦ θὰ πήγαινε; Οὔτε κι' αὐτὴ ἤξερε. Δὲν εἶχε πιὰ οὔτε φίλους, οὔτε συγγενεῖς. Δὲν εἶχε κανένα.

— Θὰ πάω στὸ Βασίλη, ψιθύρισε σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό της. Θὰ πάω νὰ μείνω κοντά του. Μὰ γιὰ νὰ βρῶ τὸ λημέρι του, πρέπει πρῶτα νὰ περάσω ἀπὸ τὸν κουμπάρο του τὸ Σπανό. Αὐτὸς θὰ τὸν εἰδοποιήση γιὰ νὰ στείλη νὰ μὲ πάρουν...

Ἔτσι κι' ἔγινε. Ὁ Σπανός, βλέποντας τὴν τσελιγκοπούλα μπροστά του καὶ θέλοντας νὰ εὐχαριστήση τὸ Ντελῆ, τὴν πῆρε καὶ τὴν ὁδήγησε ὁ ἴδιος στὸ λημέρι του, ψηλὰ στὴ Γκιώνα. Ὁ ἀρχιληστής, ποὺ δὲν περίμενε ποτὲ νὰ δῆ ἐκεῖ πάνω τὴν ἀγαπημένη του, τὴν ἀγκάλιασε ἔντρομος κι' εὐτυχισμένος.

— Τί τρέχει, Δαφνούλα; τὴ ρώτησε. Φαίνεσαι ἄρρωστη καὶ τὰ μάτια σου μοιάζουν κλαμμένα...

Καὶ μήπως δὲν ἦταν; Ἡ ἀρχοντοπούλα τοῦ διηγήθηκε τὰ δραματικὰ περιστατικὰ ποὺ τῆς συνέβησαν καὶ τὴν ἀπόφασι ποὺ πῆρε νὰ πάη νὰ τὸν ανταμώση. Θὰ τὴν κρατοῦσε κοντά του;

— Ὄχι, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος κουνῶντας ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του. Ἐσὺ δὲν εἶσαι πλασμένη νὰ ζῆς στὰ βουνὰ καὶ στὶς ἄγριες λαγκαδιές. Σήμερα κιόλας θὰ σὲ στείλω στὴ Θήβα, σιμὰ σὲ κάποια θειά μου, ποὺ ἔχει ἕνα ὡραῖο σπιτάκι στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ. Ἐκεῖ θἄρχουμαι νὰ σὲ βλέπω κρυφά, ὥσπου νὰ παντρευτοῦμε καὶ νὰ κάνουμε δικό μας σπιτικό....

Ἡ Δάφνη σφίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του.

— Ὥστε θὰ παντρευτοῦμε; τοῦ ἔλεγε ἀνάμεσα στ' ἀναφυλλητά της. Θὰ παντρευτοῦμε, ἀγαπημένε μου;

— Καὶ πολὺ σύντομα μάλιστα. Ἔχω νὰ τακτοποιήσω μερικές... δουλειές. Κι' ὕστερα ὅλα θὰ γίνουν μὲ τὸ καλό...

Κάτι πῆγε νὰ πῆ ἡ Δαφνούλα, μὰ δὲν πρόλαβε. Τὰ μάτια της καρφώθηκαν σ' ἕνα παλληκάρι, ποὺ ξεπρόβαλε πίσω ἀπὸ κάτι βράχια. Καὶ τὸ παλληκάρι αὐτὸ δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ τὸν Κυριάκο τὸν Ἀγραφιώτη, τὸν πρῶτο της ἔρωτα. Ἡ καρδιά της χτύπησε παράξενα. Ἴσως νὰ ἐπιθυμοῦσε ἀπὸ καιρὸ μιὰ τέτοια συνάντησι, μὰ ὄχι τώρα. Τοῦ ἅπλωσε ὡστόσο τὸ χέρι.

— Γειά σου, Κυριάκο, τοῦ εἶπε κρύβοντας μὲ δυσκολία τὴ συγκίνησί της. Ἔχουμε καιρὸ ν' ἀνταμωθοῦμε ἀπὸ κοντά...

Ὁ ληστὴς τῆς ἔδωσε κι' αὐτὸς τὸ χέρι του, μ' ἀπόφυγε τὰ βλέμματά της καὶ δὲν ξανοίχτηκε σὲ κουβέντες. Ἡ ἄγρια ὅμως φλόγα ποὺ κατάκαιγε τὰ σωθικά του, χρόνια ὁλόκληρα τώρα, ξαναφούντωσε πάλι. Κι' ἔτσι, ὅπως εἴδαμε στὴν ἀρχή, δὲν ἄργησε νὰ τὴν ξεγελάση καὶ νὰ μπῆ ἐκείνη τὴ νύχτα στὸ σπίτι της —στὴ Θήβα— παίρνοντας γιὰ λίγο τὴ θέσι τοῦ Βασίλη. Ἡ Δαφνούλα τρόμαξε ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστη ἐμφάνισί του κι' ἔκλαψε, παρακαλῶντας τον νὰ φύγη καὶ νὰ τὴν ἀφήση ἥσυχη. Μὰ ξαφνικά, βάζοντας στεφάνι τὰ χέρια της γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό του, ψιθύρισε:

— Σᾶς ἀγαπῶ καὶ τοὺς δυό! Πάντα σᾶς ἀγαποῦσα, ἐσένα καὶ τὸ Βασίλη! Μὰ στάθηκα ἄτυχη καὶ σᾶς κατάστρεψα καὶ τοὺς δύο...

Ὁ Ἀγραφιώτης, ποὺ δὲν περίμενε ποτὲ ἕνα τέτοιο ξέσπασμα, μιὰ τέτοια ἀποκάλυψι, ἔμεινε ἀκίνητος στὴ θέσι του, μαρμαρωμένος. Συνῆλθε ὅμως γρήγορα καὶ χαρούμενος γιὰ τὴν ἀλλόκοτη εὐτυχία ποὺ δοκίμαζε ἀκούγοντας τὰ λόγια της, τὴν ξαναπῆρε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἄρχισε νὰ τῆς μιλῆ σιμὰ στὸ κοχύλι τοῦ αὐτιοῦ της. Τῆς ἐξωμολογήθηκε τὰ πάντα: Τῆς εἶπε ὅτι ἦταν ἀποφασισμένος νὰ σκοτώση τὸ Βασίλη καὶ νὰ πάρη ἀμνηστία, ὅτι θὰ τῆς ζητοῦσε κατόπιν νὰ τὸν παντρευτῆ, κι' ὅτι ἂν τὸν ἀπέκρουε, θὰ τὴ σκότωνε κι' αὐτὴ μὲ τὴν πιστόλα του καὶ θ' αὐτοκτονοῦσε γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς ἀγάπης της.

Ἡ νέα τὸν ἄκουγε ἔντρομη.

— Καὶ τώρα; τὸν ρώτησε μόλις ἐκεῖνος τελείωσε. Τί σκοπὸ ἔχεις;

Ὁ Κυριάκος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ πῆς, ἀποκρίθηκε. Τώρα πιὰ δὲ μπορῶ νὰ τὸν σκοτώσω γιατὶ δὲν ἔχω τίποτε μαζί του. Θὰ τὸν ἔβγαζα ἀπὸ τὴ μέση, μόνο ἀπὸ τὴ ζήλεια ποὺ ἔνοιωθα γιὰ σένα...

Ἡ Δαφνούλα τὸν φίλησε τρυφερά.

— Ἄφησέ με νὰ σκεφτῶ καὶ θὰ σοῦ πῶ σὲ δυὸ μέρες τί θὰ κάνης, τοῦ εἶπε. Πήγαινε στὸ καλό! Κι' εἶμαι βέβαιη πὼς μὲ τὸ Βασίλη θὰ ξαναγίνετε φίλοι ὅπως ἄλλοτε. Ἀδέλφια...

Ἔφυγε ὁ Κυριάκος εὐτυχισμένος ἀπὸ κοντά της καὶ ξαναγύρισε στὸ λημέρι του. Ἀλλὰ τὴν ἑπομένη κιόλας, τὰ μαντάτα ἔφτασαν μαῦρα ὡς ἐκεῖ πάνω ἀπὸ τὸν κουμπάρο Σπανό: Ἡ Δαφνούλα, ἡ πεντάμορφη τσελιγκοπούλα, εἶχε αὐτοκτονήσει, πέφτοντας στὸ ἀγριόρεμα τῆς Τραγαίας. Ἀρχιληστὴς καὶ πρωτοπαλλήκαρο ἔμειναν σὰν χτυπημένοι ἀπὸ κεραυνό. Γιατὶ τὸ ἔκανε αὐτὸ ἡ ἀγαπημένη τους; Τί τῆς συνέβη ἄραγε καὶ θέλησε νὰ δώση τέρμα στὴ ζωή της; Ἡ ἀπάντησι ἦρθε σχεδὸν ἀμέσως.

Ὁ Σπανὸς ποὺ εἶχε φέρει τὴν πικρὴ εἴδησι, τοὺς ἔδωσε κι' ἀπὸ ἕνα σημείωμα. Ἕνα σημείωμα ποὺ ἔγραφε τὰ ἴδια πράγματα καὶ τὶς ἴδιες λέξεις καὶ στοὺς δύο: «Εἶμαι μιὰ καταραμένη. Γιὰ χάρι μου βρίσκεστε καὶ οἱ δυὸ στὸ βουνὸ κυνηγημένοι ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Μόνο ἂν λείψω ἐγώ, μπορεῖ νὰ ζήσετε ἐσεῖς. Ἀλλοιῶς θὰ σκότωνε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Πεθαίνοντας, παρακαλῶ τὴν Παναγία καὶ ὅλους τοὺς Ἁγίους, νὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ ξαναβρῆτε τὸν τίμιο δρόμο σας. Ὁ θάνατός μου νὰ γίνη ζωὴ κι' εὐτυχία γιὰ σᾶς, ποὺ τόσο πολὺ σᾶς ἔχω ἀγαπήσει...»

Οἱ δυὸ ληστὲς κυττάχτηκαν ἄγρια στὰ μάτια. Τὸ βλέμμα τους πετοῦσε μικρὲς πράσινες φλόγες. Κι' ἄξαφνα πετάχτηκαν πάνω μὲ τὰ χατζάρια στὸ χέρι.

— Θὰ χτυπηθοῦμε! φώναξαν κι' οἱ δυὸ μὲ μιὰ φωνή. Θὰ χτυπηθοῦμε κι' ὅποιον πάρη ὁ χάρος! Τώρα πιὰ δὲ μᾶς χρειάζεται ἡ ζωή. Ἀφοῦ πέθανε ἡ Δαφνούλα, θὰ πεθάνουμε κι' ἐμεῖς...

Καὶ πέθαναν. Πέθαναν ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες σκληρῆς μονομαχίας, κάτω ἀπὸ τὰ ἔντρομα μάτια τῶν συντρόφων τους, ποὺ δὲν ἤξεραν τί νὰ ὑποθέσουν.

Κι' ὅταν οἱ πληγές τους ἄνοιξαν διάπλατα καὶ τὸ αἷμα τους ἄρχισε ν' ἀδειάζη, οἱ δυὸ ἐκεῖνοι τρομεροὶ κακοῦργοι, πέταξαν μακρυὰ τὰ γιαταγάνια τους, ἀγκαλιάστηκαν καὶ κύλησαν νεκροὶ στὸ χῶμα. Ἔτσι ἔκλεισε γιὰ πάντα ἡ ματωμένη τους ἱστορία..

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

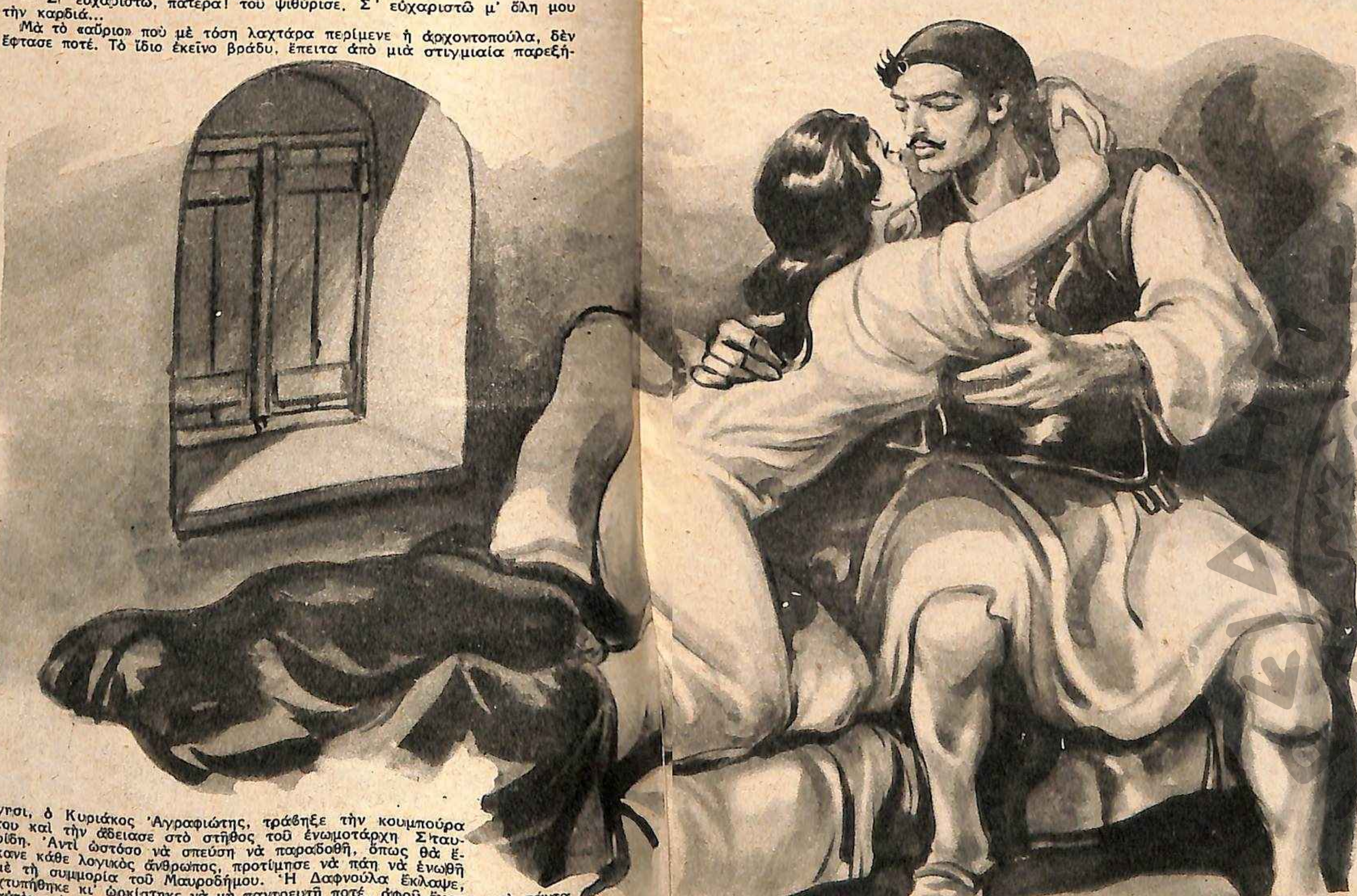

—Σᾶς ἀγαπῶ καὶ τοὺς δύο! Μὰ στάθηκα ἄτυχη καὶ σᾶς κατάστρεψα... εἶπε ἡ Δαφνούλα στὸν Ἀγραφιώτη.

Ὁ μουζίκος μὲ τὰ 87 παιδιὰ

Μιὰ γενικὴ στατιστικὴ τῶν γεννήσεων ἀποδεικνύει ὅτι στὴν ἐποχή μας οἱ οἰκογένειες εἶναι ὀλιγομελέστερες ἀπὸ ἄλλοτε. Ὡστόσο, δὲ λείπουν οἱ ἐξαιρέσεις, ὅπως π.χ. ἡ περίπτωσι μιᾶς Καναδέζας μητέρας, ποὺ ἀπέκτησε 26 παιδιὰ μέσα στὰ ἰσάριθμα χρόνια τοῦ γάμου της. Τὸ ρεκὸρ ὅμως, τουλάχιστον γιὰ τὴν Εὐρώπη, ἀνήκει σὲ μιὰ Πολωνέζα μὲ 30 παιδιά.

Σ' ἕνα παληὸ χειρόγραφο τοῦ Βρεταννικοῦ Μουσείου ἀναφέρεται μιὰ σκωτικὴ οἰκογένεια μὲ 62 παιδιά, ποὺ ἔζησαν ὅλα.

Κι' ἕνας Ρῶσος χωρικός, ὀνόματι Βασίλιεφ, παντρεύτηκε δυὸ φορὲς κι' ἀπέκτησε ἀπ' τὶς δυὸ συζύγους του 87 παιδιά!

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ ἄγνωστος τραβοῦσε μαζί του, πιασμένο ἀπὸ τὰ μαλλιά, ἕνα μικρὸ κορμάκι...

ΤΟ ΣΗΜΑΔΕΜΕΝΟ πρόσωπο

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΑΝΤΡΑΣ, ποὺ προχωροῦσε στὸν ἐξοχικὸ δρόμο, φοροῦσε τριμμένα ροῦχα καὶ σκονισμένα παπούτσια. Τὰ ἀξύριστα γένεια του προσπαθοῦσαν τοῦ κάκου νὰ σκεπάσουν ἕνα φοβερὸ ἔγκαυμα, ποὺ τοῦ εἶχε σκάψει τὰ μάγουλα καὶ τὸ σαγόνι καὶ τοῦ εἶχε παραμορφώσει τὰ χείλια. Μιὰ γκριμάτσα, ποὺ ἔμοιαζε μὲ χαμόγελο, ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του, καθὼς ἀντίκρυσε ἕνα χαριτωμένο σπιτάκι, μέσα σ' ἕνα μεγάλο ἀγρόκτημα.

Διευθύνθηκε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ χτύπησε τὴν πόρτα. Ἕν' ἀγοράκι ποὺ ἔπαιζε λίγο πιὸ κάτω τὸν κύτταξε μὲ φόβο καὶ περιέργεια.

«Ὥστε ἔχει καὶ παιδί... σκέφτηκε ἐκεῖνος. Εἶναι, λοιπόν, εὐτυχισμένη, μὲ τὸν καινούργιο της ἄντρα, τὸ σπίτι της καὶ τὴ νέα της ζωή... Τόσο τὸ καλύτερο! Δὲ θὰ διστάση νὰ πληρώση...»

Ἡ πόρτα ἄνοιξε, διακόπτοντας τὶς σκέψεις του. Στὰ μάτια τῆς νέας γυναίκας, ποὺ παρουσιάστηκε στὸ κατῶφλι, πέρασε μιὰ σκιὰ φρίκης.

— Γειά σου, Μαίρη! Τί γίνεσαι; τῆς εἶπε ὁ ἄντρας.

Καί, σπρώχνοντάς την λίγο, μπῆκε στὸ χὼλ καὶ κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα. Ἡ γυναίκα ἔτρεξε πίσω του.

— Ποιὸς εἴσαστε; Τί θέλετε; τοῦ φώναξε.

— Τόσο πολὺ μὲ ξέχασες; εἶπε εἰρωνικὰ ὁ ξένος. Κι' ὅμως μιὰ ἐποχὴ πρὶν ἀπὸ κεῖνο τὸ καταραμένο δυστύχημα, ἔλεγες πὼς μὲ λάτρευες!

Ἡ Μαίρη χλώμιασε κι' ἔκαμε ἀσυναίσθητα ἕνα βῆμα πίσω.

— Δὲν εἶναι δυνατόν! μουρμούρισε, μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπ' τὴν ἀγωνία. Δὲ μπορεῖ νὰ εἶσαι σύ!... Ἔμαθα πὼς ὁ Τζών, ὁ ἄντρας μου, σκοτώθηκε, ὅταν τὸ τραῖνο ποὺ ταξίδευε, ἐκτροχιάστηκε κοντὰ στὸ Σικάγο. Ἕνας σιδηροδρομικὸς μοῦ ἔστειλε τὴν εἴδησι, περιγράφοντάς μου λεπτομερῶς τὸν ἄντρα μου...

— Κουταμάρες! Τὸ γράμμα σοῦ τὄστειλα ἐγώ, γιατὶ εἶχα παραμορφωθῆ τόσο ἀπαίσια, ὅπως βλέπεις καὶ μόνη σου, ὥστε δὲν ἤθελα νὰ παρουσιαστῶ μπροστά σου... Τότε εἶχα ἀκόμα πολὺ εὐαίσθητη καρδιά. Χρειάστηκε νὰ περάσω βάσανα ποὺ οὔτε μπορεῖς νὰ τὰ φανταστῇς γιὰ νὰ πάψω νὰ εἶμαι τόσο συναισθηματικὸς τύπος.

— Καὶ τώρα τί θέλεις; φώναξε μ' ἀπόγνωσι ἡ γυναίκα. Τί φταίω ἐγὼ ἂν ξαναπαντρεύτηκα, ἀφοῦ σὲ νόμιζα πεθαμένο; Ἤθελες νὰ καταστρέψω τὴ ζωή μου;

— Ὄχι δά. Δὲν ἔχω νὰ σὲ κατηγορήσω γιὰ τίποτα... ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ ἄντρας. Δὲ μπορῶ ὅμως νὰ ζήσω ἄλλο μέσα σ' αὐτὴ τὴ φτώχεια... Θὰ σ' ἀφίσω ἥσυχη μὲ τὸν καινούργιο σου ἄντρα. Φτάνει νὰ μὲ βοηθήσης καὶ σὺ νὰ φτιάξω μιὰ μικροδουλίτσα καὶ νὰ ἐξασφαλιστῶ κάπως.

»Δὲ θέλω νὰ καταλήξω σὲ κανένα ἄσυλο... Ξέρω πὼς μπορεῖς νὰ μοῦ δώσης αὐτὰ ποὺ σοῦ ζητάω. Δὲ θὰ εἶναι, ἄλλωστε, μεγάλη ἡ θυσία σου, προκειμένου νὰ προστατέψης τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ σου.

— Τοῦ παιδιοῦ μου!... ψιθύρισε ἡ γυναίκα.

Καὶ πρόσθεσε, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια:

— Τὸ παιδὶ γεννήθηκε ὀχτὼ μῆνες μετὰ τὸ δυστύχημα!

Ὁ ξένος πετάχτηκε ὄρθιος.

— Ὀχτὼ μῆνες, εἶπες; ρώτησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

Ἔτρεξε στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε τ' ἀγοράκι. Μιὰ σύσπασι ἔκανε ἀκόμα πιὸ φριχτὸ τὸ χαλασμένο πρόσωπό του.

— Ἄκουσε... εἶπε σὲ λίγο χωρὶς νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του. Σοῦ εἶπα ψέμματα. Δὲν εἶμ' ὁ ἄντρας σου, ἀλλὰ ἕνας συνταξιδιώτης του. Εἶχα μάθει μερικὰ πράγματα γιὰ τὴ ζωή του, ἀπ' τὴν κουβέντα ποὺ εἴχαμε πιάσει σ' ἐκεῖνο τὸ μοιραῖο τραῖνο... Ὅταν βρέθηκα σὲ δύσκολη θέσι, σκέφτηκα νὰ σοῦ παίξω αὐτὸ τὸ παιχνίδι, γιὰ ν' ἀναγκαστῇς νὰ μοῦ δώσης λεφτά. Δὲν ξέρω ὅμως τί μ' ἔπιασε ξαφνικὰ καὶ σὲ λυπήθηκα... Δὲν εἶμαι παλιάνθρωπος κατὰ βάθος. Ἡ ἀνάγκη, βλέπεις...

Στράφηκε ἀπότομα, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ χάθηκε μὲ μεγάλα βήματα, στὸ βάθος τοῦ δρόμου.

★

Ἡ Μαίρη δὲ μίλησε στὸν ἄντρα της γιὰ τὸν ἐκβιασμὸ ποὺ πῆγε νὰ τῆς κάνη ὁ ξένος. Δὲν ἤθελε νὰ δημιουργήση φασαρίες... Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, δὲν τοῦ εἶπε τίποτα κι' ἀργότερα, ὅταν ἔμαθε ἀπ' τὶς γειτόνισσες πὼς κάποιος ἄγνωστος μὲ σημαδεμένο πρόσωπο τριγύριζε στὴν περιοχὴ κι' ἔδειχνε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ παιδί της.

Μὰ ὁ φόβος δὲν τὴν ἄφηνε ἥσυχη οὔτε στιγμή. Τί ἤθελε πάλι αὐτὸς ὁ ἀπατεώνας;... Γιατί τριγύριζε τὸ μικρό;

Τὴν πλημμύριζαν ἄσχημα προαισθήματα κι' ἦταν σίγουρη πὼς θὰ συνέβαινε κάποια καταστροφή!...

Τέλος, ἕνα μεσημέρι, ἦρθε τρέχοντας ἕνα παιδάκι νὰ τὴν εἰδοποιήση πὼς ὁ γυιός της πνιγότανε στὸ κοντινὸ ποτάμι, ὅπου ἔκανε συνήθως μπάνιο!

Ἔτρεξε σὰν τρελλὴ στὴν ὄχθη... κι' εἶδε τὸν ἄγνωστο νὰ βουτάη στὸ ποτάμι, στὸ πιὸ ἐπικίνδυνο σημεῖο, ἐκεῖ ποὺ τὸ ρεῦμα παράσερνε κάθε τι μὲ τὴν ὁρμή του.

Πέντε-ἔξη φορὲς ἀνέβηκε ὁ ἄγνωστος στὴν ἐπιφάνεια, καὶ πάλι ξαναβούταγε καὶ χανότανε κάτω ἀπ' τὸ νερό... Σὲ μιὰ στιγμή, ἀνέβηκε πάλι. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ τραβοῦσε μαζί του, πιασμένο ἀπ' τὰ μαλλιά, ἕνα μικρὸ κορμάκι...

Ἡ Μαίρη ἅπλωσε τὰ χέρια της μὲ λαχτάρα. Ὁ ξένος πλησίασε, κολυμπῶντας μὲ δυσκολία, καὶ τῆς ἔδωσε τὸ παιδί.

Ἐκείνη τὸ ξάπλωσε στὸ χορτάρι κι' ἄρχισε νὰ τοῦ κάνη τεχνητὴ ἀναπνοή.

Ἄκουσε κοντά της φωνές, μὰ δὲν ἔδωσε καμμιὰ σημασία...

Μόνο ὅταν τὰ χλωμὰ χείλια τοῦ μικροῦ μισάνοιξαν καὶ τὰ χεράκια του τυλίχτηκαν γύρω ἀπ' τὸ λαιμό της, θυμήθηκε τὸν ἄγνωστο. Κύτταξε γύρω της...

Πλῆθος εἶχε συγκεντρωθῆ στὴν ὄχθη καὶ κουβέντιαζε χαμηλόφωνα, μ' ἔκφρασι σοβαρὴ καὶ φοβισμένη, καθὼς συμβαίνει πάντα στὰ τραγικὰ περιστατικά...

Λίγο πιὸ κεῖ, οἱ γείτονες εἶχαν τραβήξει ἕνα ἀκίνητο κορμί. Ἦταν ὁ ξένος ποὺ, κουρασμένος ἀπ' τὴν προσπάθειά του νὰ σώση τὸ παιδί, δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ σκαρφαλώση στὴν ἀπότομη ὄχθη, εἶχε παρασυρθῆ ἀπ' τὸ ρεῦμα καὶ πνίγηκε!

Κάτω ἀπ' τὸ σκισμένο του πουκάμισο, ἡ Μαίρη διέκρινε μιὰ μεγάλη ἐληά, στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους. Τὴν ἴδια ἐληὰ εἶχε ὁ πρῶτος της ἄντρας!

Δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια της. Ἦταν ὁ Τζών! Ὁ Τζών, ποὺ εἶχε ἔρθει νὰ τῆς ζητήση βοήθεια κι' εἶχε προτιμήσει ὕστερα νὰ τὴν ἀφίση νὰ πιστεύη πὼς δὲ ζοῦσε πιά, μιὰ κι' ἤξερε πὼς τὸ παιδί του θὰ περνοῦσε καλύτερα κοντὰ στὸ δεύτερο πατέρα του.

Αὐτὸς δὲν εἶχε τίποτα νὰ τοῦ προσφέρη. Τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' τὴ ζωή του. Κι' αὐτὴν τοῦ τὴν εἶχε δώσει...

ΟΥΡΣΟΥΛΑ ΜΠΛΟΥΜ

Οἱ γόνιμες ἡμέρες τῆς γυναίκας

Καταργήθηκε ἡ θεωρία τοῦ «κύκλου»

ΜΙΑ ἀκόμη θεωρία —καὶ μάλιστα ὄχι πολὺ παληά— διαψεύστηκε ἀπὸ τὶς νεώτερες ἰατρικὲς ἔρευνες. Πρόκειται γιὰ τὸ λεγόμενο «κύκλο» τῶν «ἀσφαλῶν» καὶ τῶν «γονίμων» ἡμερῶν κάθε γυναίκας.

Πράγματι, στὰ τελευταῖα χρόνια εἶχε ἐπικρατήσει ἡ βεβαιότης ὅτι ἡ γυναῖκα μπορεῖ νὰ συλλάβη μόνο λίγες μέρες κάθε μηνὸς κι' ὅτι ὅλος ὁ ὑπόλοιπος καιρὸς εἶναι «ἀσφαλής». Σήμερα ὅμως γιατροὶ καὶ φυσιολόγοι δὲν τὸ παραδέχονται αὐτὸ σὰν γενικὸ κανόνα. Κατὰ τὶς νεώτερες ἀντιλήψεις, ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ συλλαμβάνουν ὅλες τὶς ἡμέρες τοῦ μηνός, κι' ἄλλες ἀντιθέτως ποὺ μποροῦν νὰ συλλάβουν μόνο λίγες μέρες στὸ χρόνο. Ἡ μεγάλη ποικιλία τῶν περιπτώσεων κλονίζει ἀπ' τὰ βάθρα της μιὰ θεωρία ποὺ τὴ νόμιζαν ἄλλοτε ἀλάνθαστη.

Ἡ θεωρία αὐτὴ εἶχε διατυπωθῆ τὸ 1932, ἀπὸ δυὸ διακεκριμένους γιατροὺς συγχρόνως: τὸ Γιαπωνέζο δόκτορα Ὀζίνα καὶ τὸ Γερμανὸ δόκτορα Κνάους. Σύμφωνα μ' αὐτήν, κάθε γυναῖκα ἔχει μιὰ ὡρισμένη στιγμὴ τοῦ ἐμμήνου κύκλου της, κατὰ τὴν ὁποία ἀποσπᾶται ἕνα ὠάριον ἀπὸ τὶς ὠοθῆκες της. Μόνο τότε εἶναι γόνιμη, ἐνῶ ὅλο τὸν ὑπόλοιπο καιρὸ εἶναι στεῖρα.

Ἔχει ἀποδειχτῆ ἄλλωστε ὅτι καὶ τὰ περισσότερα θηλαστικὰ ἔχουν στεῖρες καὶ γόνιμες περιόδους. Γιατί θ' ἀποτελοῦσε ἐξαίρεσι ἡ γυναῖκα;

Οἱ δόκτορες Ὀζίνο καὶ Κνάους πειραματίστηκαν μὲ χιλιάδες γυναῖκες, γιὰ νὰ βροῦν ἕνα τρόπο καθορισμοῦ τῶν ἡμερῶν τῆς γονιμότητος ἢ τῆς στειρότητος. Κατέληξαν λοιπὸν στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ «ὠορρηξία» (ἡ ἀπόσπασι δηλαδὴ τοῦ ὠαρίου ἀπὸ τὴ μήτρα) γίνεται ἀκριβῶς στὴ μέση τοῦ χρονικοῦ διαστήματος ποὺ μεσολαβεῖ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μιᾶς ἐμμήνου ρύσεως ὣς τὴν ἀρχὴ τῆς ἑπομένης. (Σ' ἄλλες γυναῖκες τὸ διάστημα αὐτὸ εἶναι 28 μέρες, σ' ἄλλες 29 ἢ 30, κλπ.).

Μονάχα τὴν ἡμέρα ἐκείνη γίνεται γόνιμη ἡ γυναῖκα. Ὅλες τὶς προηγούμενες καὶ τὶς ἑπόμενες (δηλαδὴ τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ μηνὸς) εἶναι στεῖρα.

Ὡστόσο, τὸ ὠάριο μπορεῖ νὰ διατηρηθῆ 3 ἡμέρες ζωντανὸ μέσα στὶς σάλπιγγες. Συνεπῶς, ἡ γονιμότης τῆς γυναίκας μπορεῖ νὰ συνεχιστῆ ἄλλες 3 μέρες μετὰ τὴ μεσαία ποὺ εἴπαμε.

Ἐξ ἄλλου τὰ ἀρσενικὰ γεννητικὰ κύτταρα μπορεῖ νὰ ζήσουν περὶ τὶς 3 ἡμέρες μέσα στὰ γυναικεῖα ὄργανα. Ἂν ἔχουν λοιπὸν ἀποτεθῆ μέσα σ' αὐτὰ 3 ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴ μεσαία, εἶναι δυνατὸν καὶ πάλι νὰ προλάβουν νὰ γονιμοποιήσουν τὸ ὠάριο, μόλις ἀποσπαστῆ ἀπὸ τὶς ὠοθῆκες.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, οἱ δόκτορες Ὀζίνο καὶ Κνάους συνιστοῦσαν νὰ γίνεται ὡς ἑξῆς ὁ ὑπολογισμός:

Ἂν μιὰ γυναῖκα ἔχη ἔμμηνο ρῦσι κάθε 28 μέρες, ἂς ποῦμε, μετράει 14 ἡμέρες ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς τελευταίας ἐμμήνου ροῆς της. Ἀφαιρεῖ 3 ἡμέρες καὶ προσθέτει ἄλλες 3. Ἔτσι, φτάνει στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ γόνιμο διάστημά της εἶναι ἀπὸ τὴν 11η ὣς τὴ 17η ἡμέρα. Οἱ στεῖρες ἡμέρες εἶναι ἀπὸ τὴν 1η ὣς τὴ 10η καὶ ἀπὸ τὴ 18η ὣς τὴν 28η.

Ὡστόσο, ἡ μέθοδος αὐτή, ποὺ τὴν ἀκολούθησαν ἑκατομμύρια γυναῖκες ἀφ' ὅτου ἀνακαλύφτηκε, ὡδήγησε συχνὰ σὲ παταγώδεις ἀποτυχίες: σὲ συλλήψεις δηλαδὴ κατὰ τὶς θεωρούμενες «στεῖρες» ἡμέρες, ἢ ἀντιθέτως σὲ ἀδυναμία συλλήψεως κατὰ τὶς «γόνιμες».

Ἐξετάζοντας λοιπὸν ἑκατοντάδες περιπτώσεις, οἱ ἐπιστήμονες κατέληξαν τελικὰ στὸ συμπέρασμα ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ ὑπάρξη ἀπόλυτη ἀσφάλεια μ' αὐτὸ τὸ λογαριασμό.

Ἕνας γιατρὸς ἀσχολήθηκε μ' αὐτὴ τὴν ἔρευνα ἐπὶ 5 χρόνια, γιατὶ ἔτυχε στὸν ἴδιον ἡ ἑξῆς παράξενη περίπτωσι: Ἐπὶ μιὰ πενταετία, ἡ γυναῖκα του κι' αὐτὸς προσπαθοῦσαν μάταια ν' ἀποκτήσουν παιδί. Εἶχαν μεταχειριστῆ κάθε ἐπιστημονικὴ μέθοδο, ὁρμονικὲς μετρήσεις, ἀνάλυσι αἵματος, ψυχανάλυσι, μέτρησι σπερματοζωαρίων, κλπ. Δὲν κατώρθωναν ὅμως τίποτα.

Ὁ γιατρὸς δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη τὸ λόγο. Ὡστόσο ἐπέμενε στὶς προσπάθειές του. Ὑπολόγισε τὶς «γόνιμες» ἡμέρες τῆς γυναίκας του, μὲ τὸν τρόπο ποὺ ὑποδείξαμε πιὸ πάνω, καὶ φρόντισε νὰ τὶς ἐκμεταλλευτῆ.

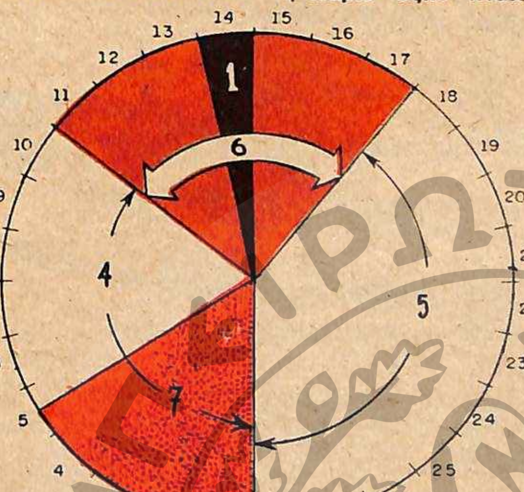

Ὁ κύκλος τῶν «γονίμων» καὶ τῶν «στείρων» ἡμερῶν μιᾶς γυναίκας μὲ ἔμμηνο ρῦσι κάθε 28 ἡμέρες. 1) Ἡμέρα ὠορρηξίας. 2) 3 ἡμέρες ζωῆς τοῦ ὠαρίου. 3) 3 ἡμέρες ζωῆς τοῦ σπερματοζωαρίου. 4 καὶ 5) Στεῖρες περίοδοι. 6) Γόνιμος περίοδος. 7) Ἔμμηνος ροή.

Ἐπανέλαβε πολλὲς φορὲς αὐτὴ τὴ δοκιμή. Τίποτα καὶ πάλι.

Γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, δοκίμασε κι' ὅλες τὶς ἄλλες ἡμέρες, τὶς ὑποτιθέμενες «στεῖρες», ἀλλὰ δίχως ἀποτέλεσμα.

Δὲν εἶχε κάμει ἀκόμα δοκιμὴ στὶς λίγες ἡμέρες τῆς ἐμμήνου ρύσεως. Στὸ τέλος, σκέφτηκε νὰ ἐπιχειρήση κι' αὐτὴ τὴν προσπάθεια. Κι' ἀμέσως ἡ γυναίκα του ἔμεινε ἔγκυος.

Μετὰ 2 χρόνια, ἀπέκτησαν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ δεύτερο παιδί.

Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ περίπτωσι μοναδικὴ στὰ ἰατρικὰ χρονικὰ (ἀπὸ τότε ὅμως, ἡ ἔρευνα ἀπέδειξε πὼς ὑπάρχουν καὶ ἀρκετὲς ἄλλες ὅμοιες). Στὴ γυναίκα τοῦ γιατροῦ, ἡ ὠορρηξία συνέβαινε κανονικὰ στὸ μέσον τοῦ μηνός. Κάποια ὅμως στένωσι τῶν σαλπίγγων δὲν ἄφινε τὸ ὠάριο νὰ κατεβῆ πρὸς τὴ μήτρα, παρὰ μόνο περὶ τὸ τέλος τοῦ μηνός. Τὸ ἴδιο ἐμπόδιο δὲν ἐπέτρεπε στὰ σπερματοζωάρια νὰ φτάσουν ὣς τὸ ὠάριο, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα. Ἔτσι, ἡ σύλληψις μποροῦσε νὰ γίνη μόνον ὅταν τὸ ὠάριο εἶχε περάσει τὸ ἐμπόδιο, καὶ συγκεκριμένα στὶς δύο πρῶτες μέρες τῆς ἐμμήνου ροῆς.

Ἀντίθετα, μιὰ ἄλλη γυναῖκα συλλάμβανε σὲ ὁποιαδήποτε μέρα τοῦ μηνός. Μέσα σὲ 8 χρόνια εἶχε κάνει 6 παιδιά. Δὲν ἤθελε πιὰ ἄλλα, δὲν ἤξερε ὅμως πῶς νὰ τὰ ἀποφύγη. Ἡ ἐξέτασι ἀπέδειξε ὅτι, στὴν περίπτωσί της, τὸ ὠάριο δὲν ἔμενε ζωντανὸ καὶ γόνιμο 3 ἡμέρες μόνο, ἀλλὰ ὁλόκληρο τὸ μῆνα.

Ἀκολούθησαν πολυάριθμες τέτοιες παρατηρήσεις, ποὺ ἀπέδειξαν ὅτι ἡ θεωρία Ὀζίνο - Κνάους, δὲν εἶναι καθόλου ἀσφαλής. Βέβαια, κάθε γυναῖκα ἔχει τὶς γόνιμες καὶ τὶς στεῖρες ἡμέρες της. Δὲ μπορεῖ ὅμως νὰ τὶς βρῆ μ' ἕνα τόσο ἁπλὸ ὑπολογισμό, γιατὶ ἐξαρτῶνται ἀπὸ ἕνα σωρὸ βιολογικοὺς παράγοντες, ποὺ ἀλλάζουν ἀπὸ τὴ μιὰ στὴν ἄλλη γυναῖκα.

Κάθε γυναῖκα ἀποτελεῖ μιὰ ξεχωριστή, ἀτομικὴ περίπτωσι, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ ὑπαχθῆ σ' ἕνα γενικὸ κανόνα. Ἀκόμα κι' ἡ κατάστασι τοῦ κόλπου (ὄξινα ἢ ἀλκαλικὰ ὑγρά), διάφορα φάρμακα ποὺ χορηγήθηκαν γιὰ μιὰ ἀρρώστεια, ἡ χρῆσι τοῦ ἀλκοόλ, ψυχικοὶ λόγοι, κλπ., μπορεῖ νὰ διευκολύνουν ἢ νὰ ἐμποδίσουν τὴ σύλληψι.

Ὑπάρχουν ὡστόσο τρεῖς ἀσφαλεῖς τρόποι καθορισμοῦ τῆς ἡμέρας τῆς ὠορρηξίας.

Ὁ πρῶτος (καὶ πιὸ διαδεδομένος) εἶναι ἡ τακτικὴ θερμομέτρησι τῆς γυναίκας, κάθε πρωὶ ποὺ ξυπνάει.

Τὴν ἡμέρα τῆς ὠορρηξίας, ἡ θερμοκρασία της ἀνεβαίνει ἀπότομα κατὰ μισὸ βαθμὸ περίπου καὶ μένει ὑψωμένη ὣς τὸ τέλος τοῦ μηνός, δηλαδὴ ὣς ὅτου ἀρχίση ἡ ἔμμηνος ροή.

Κατὰ τὶς ἡμέρες τῆς ἐμμήνου ροῆς καὶ 10 μέρες κατόπιν, ὣς τὴν ἑπομένη ὠορρηξία, εἶναι χαμηλότερη καὶ πάλι.

Σὲ περίπτωσι, ὅμως συλλήψεως, μένει ὑψωμένη ὣς τὸν 4ον ἢ 5ον μῆνα τῆς κυήσεως.

Ἂν πέση ξαφνικὰ ἡ θερμοκρασία τῆς γυναίκας σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ γιατρὸς πρέπει νὰ φοβηθῆ ἀποβολή.

Δεύτερη μέθοδος γιὰ τὸν καθορισμὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὠορρηξίας εἶναι ἡ μέτρησι τῆς ποσότητος τῆς ὁρμόνης «γοναδοτροπίνης» μέσα στὰ οὖρα, ποὺ αὐξάνει 24 ὧρες πρὶν ἀπ' τὴν ὠορρηξία.

Ὑπάρχει καὶ μιὰ τρίτη μέθοδος: ἡ ἐξακρίβωσι ὡρισμένων μεταβολῶν τῶν ὠοθηκῶν μ' ἕνα εὐαίσθητο ἠλεκτρονιακὸ μηχάνημα ποὺ ἐφαρμόζονται τὰ ἠλεκτρόδιά του πάνω στὸ σῶμα καὶ συλλαμβάνουν τὶς ἠλεκτρικὲς δονήσεις ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὶς ὠοθῆκες.

Τόσο αὐτὴ ὅμως ὅσο καὶ ἡ προηγουμένη, εἶναι πολύπλοκες καὶ δαπανηρές, δεδομένου μάλιστα ὅτι πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνωνται συνεχῶς, ὁλόκληρο τὸ μῆνα.

Ἡ σχετικὰ ἁπλούστερη ἀπ' ὅλες εἶναι ἡ μέθοδος τῆς θερμομετρήσεως. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ ἀκόμα ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς μπελᾶ γιὰ μιὰ γυναῖκα.

Δίχως ἄλλο, εἶναι πολὺ λίγες οἱ γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ θὰ ἔχουν τὴν ὑπομονὴ καὶ θὰ θυμοῦνται νὰ βάζουν θερμόμετρο κάθε μέρα, δίχως νὰ ἔχη τίποτα ἡ ὑγεία τους, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐξακριβώσουν τὴν ἡμέρα τῆς ὠορρηξίας των.

Πάντως, ὑπάρχουν — κι' ἔχουν ἔρθει μάλιστα καὶ στὴν Ἑλλάδα — εἰδικὰ θερμόμετρα προωρισμένα γι' αὐτὸ τὸ σκοπό.

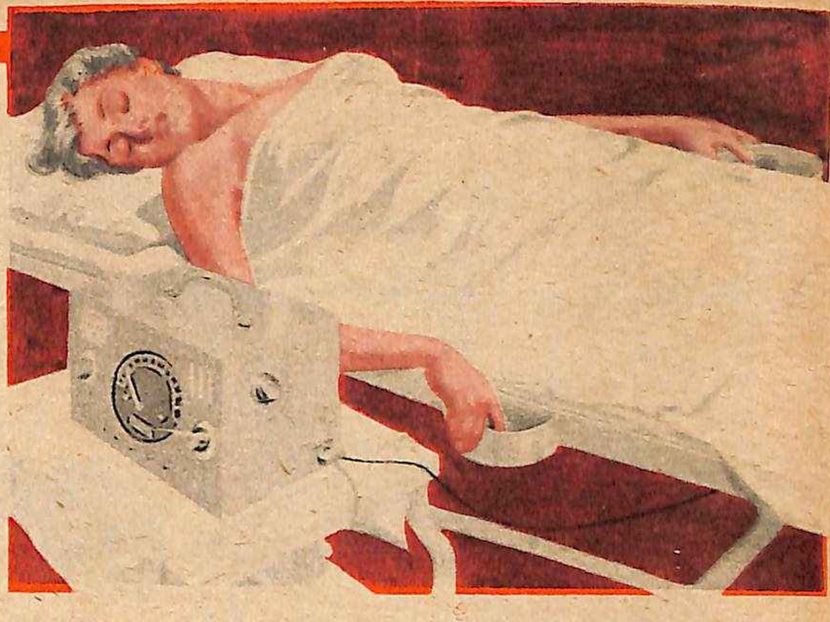

Μ' ἕνα εὐαίσθητο ἠλεκτρονιακὸ μηχάνημα ποὺ καταγράφει τὶς ἠλεκτρικὲς δονήσεις, ἐξακριβώνονται ὡρισμένες μεταβολὲς τῶν ὠοθηκῶν ποὺ φανερώνουν τὴν ὠορρηξία.

Ἡ καλύτερη μέθοδος προσδιορισμοῦ τῆς ἡμέρας τῆς ὠορρηξίας εἶναι μὲ τὴν τακτικὴ θερμομέτρησι. Τὴν ἡμέρα τῆς ὠορρηξίας ἀνεβαίνει λίγο ἡ θερμοκρασία καὶ μένει ὑψωμένη ὣς τὴν ἑπομένη ἔμμηνο ροή. 1) Ἔμμηνος ροή. 2) Ὠορρηξία. 3) Αὔξησι θερμοκρασίας.

Ὁ τοπικὸς ἀρχηγὸς τῆς Μαφίας ἔπεσε νεκρός, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι...

Ὁ «ἐμφύλιος πόλεμος» τῆς Μαφίας

Βασιλεύει στὴν Ἰταλία μὲ τὸ πιστόλι καὶ τὸ στιλέτο

ΟΛΑ φαίνονταν ἥσυχα καὶ εἰρηνικά, τὸ καλοκαιρινὸ ἐκεῖνο βράδυ, ποὺ ὁ Νικολὸ ντ' Ἀλεσάντρο ἀνέβαινε τὴν ἐξωτερικὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ του, στὸ Παλέρμο τῆς Σικελίας. Μολονότι εἶχε κάθε λόγο νὰ φυλάγεται ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς του, δὲν πρόσεξε καθόλου μιὰ ἐλαφρειὰ κίνησι μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ κήπου του, καθὼς ἔβαζε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαρότρυπα... Πρὶν ὅμως προλάβη νὰ ξεκλειδώση τὴν ἐξώπορτα, ἀκούστηκαν ξαφνικὰ δυὸ-τρεῖς πυροβολισμοί. Κι' ὁ τοπικὸς αὐτὸς ἀρχηγὸς τῆς Μαφίας ἔπεσε νεκρός, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι!

Τὴν ἴδια νύχτα, μερικὰ χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ κεῖ, στὸ Βιλλαμπάτε, ἕνας ἄλλος τοπικὸς ἀρχηγὸς τῆς Μαφίας, ὁ Γκιουζέπε ντὶ Πέρι, πληγώθηκε βαρειὰ ἀπὸ μιὰ σφαῖρα.

Μὲ τὰ δυὸ αὐτὰ ἐγκλήματα, ἔγιναν 14 οἱ σκοτωμένοι καὶ 76 οἱ τραυματισμένοι μέσα σ' ἕνα μῆνα, ἀπὸ τοὺς ἀρχηγοὺς ἢ ὑποψηφίους ἀρχηγοὺς τῆς Μαφίας τοῦ τομέως τῆς δυτικῆς Σικελίας.

Ἡ Σικελία, ἡ πατρίδα αὐτῆς τῆς ἀπαισιώτερης καὶ φοβερώτερης μυστικῆς ἑταιρίας τοῦ κόσμου, ἔχει γίνει τὸ θέατρο τοῦ ἀλληλοσπαραγμοῦ ἐκείνων ποὺ ἐπιδιώκουν τὴ γενικὴ ἀρχηγία της.

Αὐτὸς ὁ «ἐμφύλιος πόλεμος» δὲν ἀποτελεῖ ἰδιωτικὴ ὑπόθεσι τῶν ἐνδιαφερομένων. Ἔχει σκορπίσει τὸν τρόμο σ' ὁλόκληρη τὴ Σικελία. Κι' ἡ ἀστυνομία μένει μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, ὄχι γιατὶ δὲ θέλει, ἀλλὰ γιατὶ δὲ μπορεῖ νὰ κάνη τίποτε...

Ὁ ντ' Ἀλεσάντρο σκοτώθηκε κι' ὁ ντὶ Πέρι γλύτωσε παρὰ τρίχα τὸ θάνατο, γιατὶ φιλοδοξοῦσαν νὰ γίνουν γενικοὶ ἀρχηγοὶ τῆς Μαφίας, στὴ θέσι τοῦ περιβόητου Φεραρέλο ποὺ πέθανε πρὸ 13 μηνῶν.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ Φεραρέλο, ἡ Μαφία ἔχει χωριστῆ σὲ δυὸ μερίδες, ποὺ πολεμᾶνε ἄγρια μεταξύ τους γιὰ τὴν τελικὴ ἐπικράτησι. Ἡ μιὰ ἔχει τὴν ἕδρα της στὸ Γκάνγκι, τὴν παληὰ «πρωτεύουσα» τῆς μυστικῆς ἑταιρίας. Ἡ ἄλλη στὴ δυτικὴ Σικελία.

Ἐνῶ ἄλλες μυστικὲς ἑταιρίες, ποὺ τρομοκρατοῦσαν ἄλλοτε τὴν Ἰταλία — ὅπως ἡ «Καμόρα», ἡ «Γκαρντούνα», κλπ.— ἔχουν πιὰ ξερριζωθῆ ἐδῶ καὶ πολὺν καιρό, ἡ Μαφία διατηρεῖται πάντα, γιατὶ τὴν εὐνοεῖ ἡ φύσι τοῦ ἐδάφους τῆς Σικελίας. Ἐπὶ 5 αἰῶνες, ἐπέβαλλε τὴν τυραννικὴ ἐξουσία της στὸ μεγάλο αὐτὸ νησί, μὲ τὸ ρεβόλβερ, τὸ στιλέτο καὶ τὸ ντουφέκι. Κάθε Σικελὸς ἦταν ἀναγκασμένος — ἂν ἀγαποῦσε τὴ ζωή του — νὰ πληρώνη τακτικὰ ἕνα ποσὸν στὴ Μαφία γιὰ «προστασία» του.

Ἀπ' τὸ ἔτος 1944 ὡς τὸ 1950, ἡ Μαφία δολοφόνησε 119 ἀστυνομικοὺς καὶ 700 πολίτες. Οἱ ἐξακριβωμένες κλοπὲς καὶ ληστεῖες πέρασαν τὶς 4.000— ἐκτὸς ἀπὸ τὶς πολλὲς ἄλλες, ποὺ δὲν τὶς ἔμαθε ἡ ἀστυνομία, γιατὶ τὰ θύματα δὲν τόλμησαν νὰ μιλήσουν.

Ἕδρα τῆς Μαφίας στὴ δυτικὴ Σικελία εἶναι τὸ Μοντελέπρε, μιὰ κωμόπολις ποὺ ἀπέχει 30 χιλιόμετρα ἀπ' τὸ Παλέρμο καὶ βρίσκεται σὲ μιὰ ὀρεινὴ περιοχὴ γεμάτη σπηλιὲς καὶ βάραθρα.

Τὸ Γκάνγκι, τὸ ὁρμητήριο τῆς ἄλλης μερίδας τῆς Μαφίας, εἶναι χτισμένο, σὰν ἀητοφωλιά, πάνω σὲ μιὰ βουνοκορφὴ ὕψους 1000 μέτρων. Κι' ἐκεῖ ἐπίσης τὸ ἔδαφος εἶναι τόσο ἀπρόσιτο, ὥστε, ὅταν ἡ ἀστυνομία κυνηγοῦσε τὸν περιβόητο ληστὴ Σαλβατόρε Τζουλιάνο, 300 ἄνδρες της δὲ μποροῦσαν νὰ τὸν πιάσουνε. Αὐτὸς ὁ Τζουλιάνο εἶχε τρομοκρατήσει τὴν περιφέρεια ἐκείνη, ἀπ' τὸ 1945 ὡς τὸ 1950, κι' εἶχε σκοτώσει 74 ἀστυνομικοὺς καὶ 85 πολῖτες. Γιὰ τὴ σύλληψί του, χρειάστηκε τελικὰ νὰ κινητοποιηθοῦνε πάνω ἀπὸ 5.000 ἔνοπλοι ἀστυνομικοὶ καὶ στρατιῶτες.

Ἀλλ' ἂς ξαναγυρίσουμε στὴ Μαφία.

Τὸ 1924, ὁ Μουσσολίνι τὴν εἶχε διαλύσει. Ξαναδημιουργήθηκε ὅμως κατὰ τὰ τέλη τοῦ δευτέρου παγκοσμίου πολέμου, καὶ τὸ 1945 ἔδωσε πάλι τὰ πρῶτα σημεῖα ζωῆς.

Δὲν ἄργησαν νὰ ξαναρχίσουν οἱ ληστεῖες, οἱ δολοφονίες, οἱ ἐμπρησμοί... Γιὰ νὰ ἔχουν κάποια σχετικὴ ἀσφάλεια, οἱ χωρικοὶ καὶ οἱ κτηματίες πληρώνουν τακτικὰ τὸ «φόρο» τους στὴ Μαφία. Καὶ δὲν τὴν προδίδουν ποτέ. γιατὶ φοβοῦνται τὰ ἀντίποινα.

Στοὺς τελευταίους 18 μῆνες, μόνο δυὸ ἄνθρωποι τόλμησαν νὰ καταθέσουν στὸ δικαστήριο ἐναντίον μελῶν τῆς Μαφίας: ἕνας κάποιος Μαριάνι καὶ μιὰ γυναῖκα ὀνόματι Κάρλα Σανταρέλι.

Ὁ Μαριάνι κατηγόρησε ἕνα μέλος τῆς Μαφίας ποὺ τὸν εἶχε ληστέψει. Μισὴ ὥρα μετὰ τὴ δίκη, ἐνῶ καθότανε σ' ἕνα καφενεῖο, ἔπεσε μιὰ πιστολιὰ στὸ δρόμο κι' ὁ Μαριάνι κυλίστηκε χάμω, μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι.

Ἡ Κάρλα Σανταρέλι ἔδωσε κατάθεσι ἐναντίον ἑνὸς φονιᾶ, ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸν πατέρα της μπροστὰ στὰ μάτια της. Σ' ἕνα διάλειμμα τῆς δίκης, βγῆκε λίγο ἀπ' τὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, μαζὶ μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ τὴ φυλάγανε. Μιὰ σφαῖρα τὴν ξάπλωσε τότε νεκρή.

Ὁ δολοφόνος δὲν ἀνακαλύφτηκε, οὔτε στὴν πρώτη οὔτε στὴ δεύτερη περίπτωσι.

Ἡ Μαφία προστατεύει τὰ μέλη της, καὶ τιμωρεῖ μὲ θάνατο ἐκείνους ποὺ τὴν ἀψηφοῦνε. Μὰ κάποτε θὰ φτάση ἡ μέρα τῆς ἐξοντώσεώς της!

Ὁ γεροντότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου

Θέλει νὰ παντρευτῆ γιὰ ἕκτη φορὰ στὰ 167 χρόνια του!

ΤΑ μυστικὰ τῆς ζωῆς τοῦ γεροντότερου ἀνθρώπου τοῦ κόσμου — ἑνὸς Νοτιοαμερικανοῦ χωρικοῦ, ποὺ ἰσχυρίζεται πὼς εἶναι 167 χρονῶν — θὰ βοηθήσουν ἴσως τοὺς ἐπιστήμονες ν' αὐξήσουν τὸ μέσο ὅρο τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐρευνηταὶ τὰ μελετοῦν τώρα καὶ τὰ δοκιμάζουν, γιὰ νὰ βγάλουν τὰ συμπεράσματά τους.

Ὁ νεώτερος αὐτὸς Μαθουσάλας εἶναι ὁ μικροκαμωμένος καὶ ζαρωμένος Ξαβιὲ Περέϊρα. Ἔφτασε δὲ πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες στὴ Νέα Ὑόρκη, ἀπὸ μιὰ μακρυνὴ κι' ἀπόμερη περιοχὴ τῶν Ἄνδεων. Ἔχει ὕψος 1.30, ζυγίζει 40 κιλὰ περίπου καὶ βεβαιώνει πὼς γεννήθηκε τὸ 1789. Μολονότι ἔχει χάσει ὅλα τὰ δόντια του καὶ τὸ δέρμα του ἔχει γίνει σὰ σκοῦρα περγαμηνή, εἶναι ζωηρός, εὐκίνητος... καὶ φανατικὸς θαυμαστὴς τοῦ ὡραίου φύλου! Εἶχε παντρευτῆ 5 φορὲς κι' εἶχε ἀποκτήσει τὸ λιγώτερο 30 παιδιά. Ὅταν ἔφτασε δὲ στὴ Νέα Ὑόρκη, ζήτησε νὰ βρῆ καὶ ἕκτη σύζυγο!

Οἱ γιατροὶ ποὺ τὸν ἐξέτασαν λεπτομερῶς, ἀποφάνθηκαν, ὅτι δὲ μποροῦν νὰ καθορίσουν μὲ βεβαιότητα τὴν ἡλικία του. Πάντως, συμφωνοῦν ὅλοι στὸ ὅτι εἶναι πολὺ γέρος, ἴσως πάνω ἀπὸ 150 χρονῶν. Φρονοῦν ἐπίσης πὼς τὰ βασικὰ μυστικὰ τῆς μακροβιότητός του εἶναι ἡ ἁπλῆ τροφή, ἡ πνευματικὴ ἠρεμία του καὶ τὸ ὅτι δὲν ἀρρώστησε σχεδὸν ποτέ. Κατὰ τὰ ἄλλα, ὁ Περέϊρα πίνει μπόλικο ροῦμι καὶ 16 φλυτζάνια δυνατὸ καφὲ τὴν ἡμέρα, καπνίζει ἕνα σωρὸ ποῦρα κι' ἔχει ἀδυναμία στὶς γυναῖκες. Ὅταν ἔφτασε στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες καὶ τὸν βάλανε σ' ἕνα νοσοκομεῖο «ὑπὸ παρατήρησιν», ξετρελλάθηκε μὲ τὶς νέες νοσοκόμες καὶ τὶς κυνηγοῦσε στοὺς διαδρόμους, σὲ κάθε εὐκαιρία!

Ὁ Περέϊρα «ἀνακαλύφτηκε» ἀπ' τὸν Ἀμερικανὸ Ντοὺγκ Στόρερ, τὸν ἐκδότη τῆς γνωστῆς σειρᾶς εἰκονογραφημένων περιέργων «Πιστέψτε το ἢ ὄχι». Σὲ μιὰ ἐπίσκεψί του στὴν Κολομβία ὁ Στόρερ ἄκουσε νὰ μιλᾶνε γιὰ τὸν Περέϊρα. Ἡ μακροβιότης του εἶχε γίνει θρῦλος — ἀκόμα καὶ σ' αὐτὴ τὴν περιοχή, ὅπου οἱ ἄνθρωποι γενικὰ ζοῦνε πολὺ κι' οἱ αἰωνόβιοι ἀποτελοῦν κάτι τὸ συνηθισμένο.

Ὁ Περέϊρα ἦταν ἕνα ἀπ' τὰ δέκα παιδιὰ ἑνὸς πάμπτωχου χωρικοῦ. Ὅλα τὰ ἀδέλφια του ζήσανε πάνω ἀπὸ 90 χρόνια.

Ἀπὸ μικρὸς ἀκόμα, συνήθισε νὰ ἐργάζεται σκληρὰ καὶ νὰ τρώη μᾶλλον λίγη καὶ ἁπλῆ τροφή, χωρὶς πολύπλοκα μαγερέματα. Ἰδίως τρεφότανε μὲ ρύζι τρεῖς φορὲς τὴ βδομάδα καὶ μὲ ψάρια κάθε μέρα (ἂν τὰ εὕρισκε). Ἔτρωγε ἐπίσης βωδινὸ κρέας μιὰ φορὰ τὸ μῆνα. Ὅσο γιὰ τὸ χοιρινό, δὲν τὸ ἄγγιζε ποτέ, γιατὶ τὸ θεωροῦσε «τροφὴ τοῦ διαβόλου».

Ἀπὸ πολὺ νέος ἀκόμη, ἔπινε 15—16 φλυτζάνια δυνατὸ καφὲ τὴν ἡμέρα — ὅταν τὰ εἶχε — καὶ συνώδευε τὸ φαγητό του μ' ἕνα ποτηράκι ροῦμι. Κάπνιζε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ποῦρα. Κι' ἐργαζότανε στὰ χωράφια 15 ὧρες τὴν ἡμέρα.

Οἱ πολὺ γέροι συντοπίτες του λένε, ὅτι, στὴν ἐποχὴ ποὺ τὸν πρωτοθυμοῦνται, εἶχε ἤδη παντρευτῆ πέντε φορές! Ὅταν πέθανε ἡ πέμπτη σύζυγός του, ἦταν 110 χρονῶν. Μπλέχτηκε τότε μὲ μιὰ παμπόνηρη πενηντάρα, ποὺ τὸν κατάφερε νὰ πουλήση τὰ κτήματα ποὺ εἶχε ἀποκτήσει μὲ τοὺς κόπους ὅλης του τῆς ζωῆς. Ὕστερα τοὔκλεψε τὰ λεφτὰ κι' ἐξαφανίστηκε!

Ὁ Περέϊρα ἔμεινε ἀπένταρος καὶ ξανάρχισε πάλι νὰ δουλεύη σὰν ἁπλὸς ἐργάτης, σὲ ξένα κτήματα. Συνέχισε ἔτσι ὡς τὰ 130 χρόνια του. Ὕστερα δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ ἐργάζεται σκληρὰ στὸ ὕπαιθρο, κι' ἀνέλαβαν νὰ τὸν συντηροῦν οἱ φιλάνθρωποι γείτονές του. Τέλος, τὸν βάλανε σ' ἕνα γηροκομεῖο, ὅπου τὸν βρῆκε ὁ Στόρερ.

Ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω, ἔμεινε ἐπὶ 8 μῆνες σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Νέας Ὑόρκης, γιὰ νὰ τὸν ἐξετάσουν οἱ εἰδικοὶ «γεριάτροι».

Ἀφοῦ συμπλήρωσαν τὶς παρατηρήσεις τους, οἱ γιατροὶ συντάξανε τὴν ἑξῆς ἐπιστημονικὴ ἀνακοίνωσι:

«Ἡ ἐξέτασι τοῦ Περέϊρα ἀπέδειξε, ὅτι διατηρεῖ τὸ σφρῖγος, τὴν εὐκινησία καὶ τὴν παρατηρητικότητά του. Τοῦ ἀρέσει ἡ συντροφιὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Θυμᾶται πολὺ καλά, ὄχι μόνο τὰ πρόσφατα γεγονότα, ἀλλὰ καὶ διάφορα περιστατικὰ τῆς περασμένης ζωῆς του. Μολονότι ἡ ὅρασί του εἶναι ἐλαττωμένη, εὕρισκε ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι στὴν τηλεόρασι.

»Τὸ δέρμα του τὸν δείχνει πολὺ γέρο. Κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως, δὲ φαίνεται πάνω ἀπὸ 70 ἐτῶν. Τὰ χέρια του παρουσιάζουν ἀλλοιώσεις παραμορφωτικῆς ἀρθρίτιδος, γιατὶ ἔχουν ἐργαστῆ πολύ. Τὰ ὑπόλοιπα ὅμως ὀστᾶ καὶ οἱ ἀρθρώσεις του, βρίσκονται σὲ κατάστασι ποὺ θὰ τὴ ζήλευε κάθε νέος. Οἱ μῦς του εἶναι μικροὶ ἀλλὰ δυνατοί. Σφίγγει τὸ χέρι μὲ δύναμι καὶ μπορεῖ νὰ σταθῆ καὶ νὰ στριφογυρίση πάνω στὸ ἕνα πόδι. Μπορεῖ ἀκόμα νὰ περπατήση πολὺ ἢ ν' ἀνεβῆ μιὰ σκάλα ὡς τὸ δεύτερο πάτωμα, χωρὶς νὰ λαχανιάση καθόλου.

»Ἔχασε ὅλα τὰ δόντια του ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, μασσάει ὅμως περίφημα μὲ τὰ οὖλα. Τὰ ἠλεκτροκαρδιογραφήματα κι' οἱ ἄλλες ἐξετάσεις τῆς καρδιᾶς του ἀπέδειξαν, ὅτι οἱ στεφανιαῖες ἀρτηρίες δὲν ἔχουν ἀπολύτως τίποτε. Ἡ ἀρτηριακὴ πίεσί του εἶναι κανονικὴ καὶ ἡ κατάστασι τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων του ἀρίστη, χωρὶς ἐνδείξεις ἀρτηριοσκληρώσεως».

ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΣΚΙ

Ο Καναδὸς μηχανικὸς Νταniὲλ Φουρνιὲ ἀπὸ τὸ Χάμιλτον τοῦ Ὀντάριο (Καναδᾶς) κατασκεύασε, ἀπὸ λεπτὰ φύλλα ἀλουμινίου τὰ θαλάσσια σκὶ ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας. Μὲ τὰ σκὶ αὐτὰ δὲν γλυστράει κανεὶς στὴ θάλασσα συρόμενος ἀπὸ ταχεῖα βενζινάκατο, ἀλλὰ περπατάει πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ὑποβοηθούμενος ἀπὸ δυὸ μπαστούνια, ἀνάλογα μ' αὐτὰ ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ σκιέρ. Τὰ μπαστούνια αὐτὰ ὅμως, ἀντὶ νὰ καταλήγουν στὸ γνωστὸ δίσκο μὲ καρφί, εἶναι ἐφοδιασμένα, στὸ κάτω ἄκρο, μὲ μικροὺς πλωτῆρες ἀπὸ ἀλουμίνιο, ποὺ ἐπιτρέπουν στὸ χειριστή τους νὰ διατηρῆ τὴν ἰσορροπία του καὶ νὰ προωθῆται μὲ πιὸ γοργὸ ρυθμό.

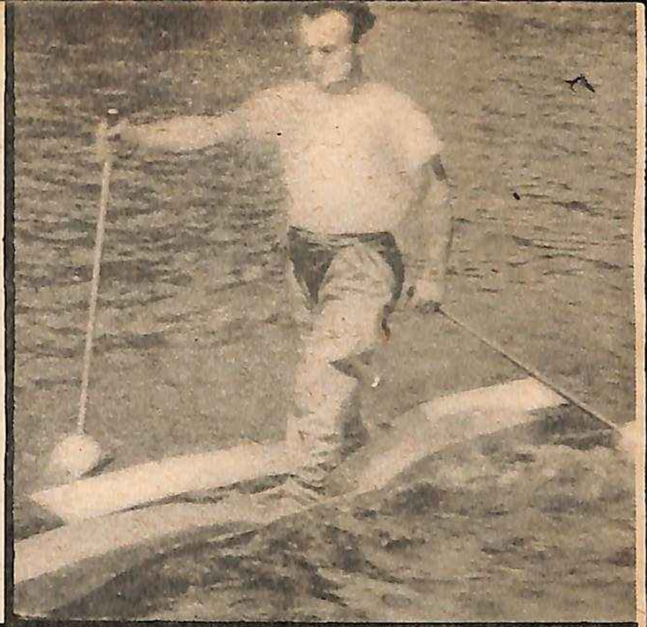

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΤΡΟΝΤΧΕΜ

ΣΤΑ περίχωρα τοῦ Τρόντχεμ τῆς Νορβηγίας, σὲ μιὰ ἐρημικὴ ἐξοχή, ὅπου ἔβοσκαν ἀγελάδες, ἀνακαλύφτηκαν πρὸ ἡμερῶν μερικὲς μεγάλες πλάκες, ποὺ ἀποτελοῦν ἕνα πολὺ παράξενο θησαυρό. Οἱ πλάκες αὐτὲς ἔχουν χαραγμένες ἐπάνω τους διάφορες ἐπιγραφές, ποὺ κατὰ τοὺς εἰδικοὺς ἀνάγονται στὴν ἐποχὴ τοῦ χαλκοῦ καὶ παριστάνουν σκηνὲς ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν Βίκινγκς, οἱ περισσότερες τῶν ὁποίων ἔχουν θρησκευτικὸ χαρακτῆρα. Σὲ πολλὲς πλάκες διακρίνονται ἀναπαραστάσεις θρησκευτικῶν πομπῶν καὶ σὲ ἄλλες τὰ σχέδια πλοίων ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ θρυλικοὶ αὐτοὶ κάτοικοι τοῦ Βορρᾶ. Κατὰ τοὺς ἀρχαιολόγους οἱ κύκλοι ἀντιπροσωπεύουν θεότητες.

ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΦΩΤΙΣΜΟΥ & ΘΕΡΜΑΝΣΕΩΣ

ΟΙ κρεμαστὲς αὐτὲς λάμπες ἀποτελοῦν μιὰ νέα γερμανικὴ ἐφεύρεσι ποὺ πιθανὸν νὰ προκαλέση σωστὴ ἐπανάστασι στὸν τομέα τῆς θερμάνσεως. Προϊὸν μακρῶν μελετῶν ἑνὸς Γερμανοῦ ἠλεκτρολόγου, οἱ νέες αὐτὲς λάμπες, δὲν ἐκπέμπουν μόνο φῶς, ἀλλὰ καὶ θερμότητα ἱκανὴ νὰ ἐξασφαλίση μιὰ κανονικὴ θερμοκρασία σ' ἕνα χῶρο ἀναλόγου ἐκτάσεως. Ἡ πρώτη ἐγκατάστασις τοῦ νέου αὐτοῦ τρόπου φωτισμοῦ καὶ θερμάνσεως ἔγινε σὲ μιὰ νεόδμητη ἐκκλησία, στὰ περίχωρα τοῦ Μονάχου. Τώρα, μὲ τὰ πρῶτα κρύα, δοκιμάστηκε ἡ ἀποδοτικότης τῆς ὅλης ἐγκαταστάσεως, μὲ ἀποτελέσματα ἀπολύτως ἱκανοποιητικά. Στὴ φωτογραφία μας ἕνα μέρος τῆς πρωτοτύπου ἐγκαταστάσεως.

ΤΟΥ ΣΤΕΡΟΥΝ ΤΟΝ ΟΔΗΓΟ ΤΟΥ

Η φωτογραφία αὐτὴ πάρθηκε στὸ Σαουθάμπτον τῆς Ἀγγλίας, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ τυφλὸς φοιτητὴς Νταίηβις Ντιοῦτυ ἀποχωρίζεται τὸ ἀγαπημένο του λυκόσκυλο, ποὺ τοῦ χρησίμευε γιὰ ὁδηγός. Προερχόμενος ἀπὸ τὸ Ἀρκάνσας τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, μὲ μόνο σύντροφο τὸ σκύλο του, ὁ Νταίηβις πληροφορήθηκε πὼς θὰ ἔχανε τὸν πιστό του αὐτὸ φίλο γιὰ ἕξη μῆνες. Σύμφωνα μὲ τοὺς κανονισμούς, ἔπρεπε ὁ σκύλος νὰ μείνη ὑπὸ παρατήρησι γιὰ τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα, πρὶν τοῦ δοθῆ ἄδεια εἰσόδου στὴν Ἀγγλία. Ὁ χωρισμὸς αὐτὸς ὅμως στοίχισε πολὺ στὸ δυστυχισμένο νεαρὸ Ντιοῦτυ, ὁ ὁποῖος δήλωσε χαρακτηριστικά: «Μὲ τύφλωσαν γιὰ δεύτερη φορά»!

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μανουέλα

Στὶς 4 Αὐγούστου 1819, ὁ Σιμὸν Μπολιβὰρ ἔμπαινε θριαμβευτὴς στὸ Κίτο.

Οἱ δρόμοι τῆς μικρῆς πόλεως ἦταν πλημμυρισμένοι ἀπὸ κόσμο, ποὺ παραληροῦσε στὸ πέρασμα τοῦ Ἐλευθερωτοῦ.

Εὐθυτενὴς πάνω στὸ ἄλογό του, μὲ τὴ μεγάλη στολὴ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τὸ δίκωχό του στὸ χέρι, ὁ Μπολιβὰρ προχωροῦσε ἀνάμεσα στὶς ἐπευφημίες καὶ τὶς ζητωκραυγές, σκορπίζοντας χαμόγελα δεξιὰ κι' ἀριστερά.

Καί, ξαφνικά, ἀπὸ ἕνα μπαλκόνι, πρόβαλε ἕνα γυναικεῖο χέρι, ποὺ ἄρχισε νὰ κατεβάζη ἕνα στεφάνι ἀπὸ κλαδιὰ δάφνης καὶ ἐλιᾶς, κρατώντας το μὲ μιὰ ρὸζ κορδέλλα.

Τὸ στεφάνι ταλαντεύτηκε μερικὲς στιγμὲς στὸ κενὸ κι' ἔπειτα στάθηκε πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Ἐλευθερωτοῦ. Ἐκείνη ποὺ τὸ κρατοῦσε ἄφησε τότε τὴν κορδέλλα καὶ τοῦ χαμογέλασε...

Ἦταν μιὰ μελαχροινὴ γυναίκα μὲ ἐκθαμβωτικὴ ὀμορφιὰ καὶ ἀστραφτερὸ βλέμμα.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Μπολιβὰρ τὴ συνάντησε στὸ μεγάλο χορὸ ποὺ δόθηκε στὸ διοικητήριο τοῦ Κίτο. Ὁ διοικητὴς τῆς πόλεως τοῦ τὴ σύστησε:

— Ἡ δόνα Μανουέλα Σαὶνζ Τάρνερ...

— Τάρνερ; εἶπε ὁ Μπολιβάρ. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶναι ἀγγλικό.

— Ὁ σύζυγός μου εἶναι Ἄγγλος γιατρός, ποὺ μένει ἀπὸ χρόνια ἐδῶ, ἐξήγησε ἡ νεαρὴ γυναίκα. Ἐγώ, ὅμως, ἔχω γεννηθῆ στὴ Βολιβία καὶ στὶς φλέβες μου κυλάει ἰσπανικὸ αἷμα.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, τοῦ ἐκμυστηρεύθηκε στὴν ταράτσα τοῦ διοικητηρίου, ὅπου τὴν εἶχε ὁδηγήσει ὁ Μπολιβάρ.

— Ἡ ζωή μου ἄρχισε ὅπως τῆς Μανόν, στὸ μυθιστόρημα τοῦ ἀββᾶ Πρεβώ. Ὅταν ἤμουν δεκαεφτὰ χρόνων, οἱ γονεῖς μου μ' ἔβαλαν σ' ἕνα μοναστήρι. Ἀλλ' ἕνας ὄμορφος ἀξιωματικός, ποὺ λεγόταν Ἐλουγιάρ, κατάφερε νὰ μὲ συγκινήση. Μὲ πῆρε, λοιπόν, ἀπὸ τὸ μοναστήρι κι' ἔζησα κάμποσον καιρὸ εὐτυχισμένη μαζί του. Ἔπειτα, παντρεύτηκα τὸ γιατρὸ Τάρνερ...

— Κι' ὕστερα; ρώτησε ὁ Μπολιβὰρ τυλίγοντάς την μὲ τὸ φλογερὸ βλέμμα του.

— Ὕστερα, τίποτα, ἀπάντησε ἡ Μανουέλα μ' ἕνα χαριτωμένο χαμόγελο. Μιὰ τίμια γυναίκα δὲ μπορεῖ νὰ δοθῆ παρὰ μόνο στὸν ἄντρα της... καὶ στὸ βασιλιᾶ, ὅπως λένε στὴν αὐλὴ τῆς Μαδρίτης. Ἀλλ' ὁ Φερδινάνδος 7ος βρίσκεται μακρυά...

Ὁ Μπολιβὰρ τῆς χάϊδεψε τὸ χέρι.

— Νομίζετε, δόνα Μανουέλα, πὼς ἕνας Ἐλευθερωτὴς μπορεῖ νὰ εἶναι τὸ ἴδιο τυχερὸς ὅσο κι' ἕνας βασιλιᾶς; τὴ ρώτησε.

Ἡ Μανουέλα μισόκλεισε τὰ μάτια. Ἔπειτα, ἀπάντησε μὲ πνιγμένη φωνή:

— Ἀμφιβάλλεις γι' αὐτό, Σιμόν;

Καὶ ταυτόχρονα τοῦ πρόσφερε τὰ χείλη της...

Ὀλόγυρα βρίσκονταν κι' ἄλλα ζευγάρια, ποὺ εἶχαν βγῆ στὴν ταράτσα γιὰ νὰ δροσιστοῦν. Ἀλλὰ γιὰ τὴ Μανουέλα ἦταν σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχαν.

Μεθυσμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ φιλί, ὁ Μπολιβὰρ τὴ ρώτησε:

— Πότε θὰ σὲ ξαναϊδῶ, Μανουέλα;

— Εἶμαι ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ δική σου, τοῦ ἀπάντησε.

— Κι' ὁ σύζυγός σου;

— Δὲ φαντάζομαι νὰ θέλης νὰ τοῦ ζητήσω τὴν ἄδεια, εἶπε ἡ Μανουέλα. Ὁ Τάρνερ θὰ καταλάβη... καὶ δὲ θὰ μιλήση.

Ὁ Μπολιβὰρ τὴν πῆρε στὸ δωμάτιό του. Φανταζόταν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἐφήμερη κατάκτησι. Ἀλλὰ τὸ ἄλλο πρωῒ ἡ Μανουέλα τοῦ εἶπε:

— Δὲ θέλω νὰ ξαναγυρίσω κοντὰ στὸν ἄντρα μου. Μὴ μὲ διώξης, Σιμόν...

Οὔτε ὁ Μπολιβὰρ ἤθελε νὰ τὴν ἀφήση νὰ φύγη. Ἡ νύχτα ποὺ εἶχαν περάσει μαζὶ ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὸν κάμη νὰ αἰσθανθῆ μιὰ παράφορη ἀγάπη γιὰ τὴ γυναῖκα αὐτή, ποὺ ὡς χτὲς ἀκόμη τοῦ ἦταν ἄγνωστη.

Πέρασαν μαζὶ δυὸ εὐτυχισμένες ἑβδομάδες.

Ἀλλ' ὁ Μπολιβὰρ δὲ μποροῦσε νὰ σταματήση στὸ Κίτο. Οἱ κάτοικοι τῆς Λίμας τὸν περίμεναν μὲ ἀγωνία γιὰ νὰ τοὺς ἐλευθερώση ἀπὸ τὸν Ἰσπανικὸ ζυγό.

Ἀποφάσισε, τέλος, νὰ φύγη.

— Δὲ θὰ μὲ πάρης μαζί σου; τὸν ρώτησε ἔκπληκτη ἡ Μανουέλα.

— Πῶς μπορῶ νὰ σὲ πάρω στὸν πόλεμο; τῆς ἀπάντησε. Δὲν ξέρεις τί τρομερὸ πρᾶγμα εἶναι ὁ πόλεμος... Κι' οἱ πιὸ ἀνδρεῖοι χάνουν πολλὲς φορὲς τὸ θάρρος τους...

— Ἐγώ, ὅμως, δὲ φοβᾶμαι οὔτε τὴν κούρασι, οὔτε τὶς κακουχίες, οὔτε τὸ θάνατο, εἶπε ἡ Μανουέλα.

— Λόγια...

— Ἄ, δὲ μὲ πιστεύεις; Κύτταξε, λοιπόν!

Ἔχωσε τὸ χέρι της σ' ἕνα κάνιστρο κι' ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ μιὰ χαλκοπράσινη ὀχιά.

— Εἶσαι τρελλή! τῆς φώναξε ὁ Μπολιβάρ. Πέταξε αὐτὸ τὸ φίδι!... Δὲν ξέρεις πὼς τὸ δηλητήριό του φέρνει τὸ θάνατο;

— Τὸ ξέρω, ἀπάντησε ἤρεμα ἡ Μανουέλα.

Εἶχε βάλει τὸ ἑρπετὸ πάνω στὸ μπράτσο της.

— Πέταξέ το, Μανουέλα!

— Εἶναι ἀργὰ πιά! ἀπάντησε ἡ νεαρὴ γυναῖκα μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο. Μὲ δάγκωσε... Τὸ δηλητήριό του βρίσκεται τώρα μέσα στὸ αἷμα μου... Βλέπεις ὅτι δὲ φοβᾶμαι τὸ θάνατο, ἀγαπημένε μου.

Ὁ Μπολιβὰρ ἔτρεξε σὰν τρελλὸς γιὰ νὰ φέρη ἕνα γιατρό. Ὅταν ξαναγύρισε, βρῆκε τὴ Μανουέλα ἤρεμη καὶ ἀτάραχη.

— Ὁ γιατρός σου, δὲ μπορεῖ νὰ μοῦ κάνη τίποτα, τοῦ εἶπε. Ἤπια, ὅμως, ἕνα μεγάλο ποτῆρι οἰνόπνευμα... Εἶναι τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ σώση, ἂν εἶναι τῆς μοίρας μου νὰ σωθῶ... Ὑποσχέσου μου κάτι, ἀγαπημένε μου...

— Ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις, Μανουέλα.

— Θέλω νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι, ἂν σωθῶ, θὰ μὲ πάρης μαζί σου.

— Τὸ ὁρκίζομαι, Μανουέλα, ἀπάντησε ὁ Μπολιβάρ. Κι' ὁρκίζομαι ἀκόμη πὼς στὴ Λίμα θὰ σὲ κάμω γυναῖκα μου... Θὰ δώσω ἀμέσως ἐντολὴ νὰ διαλυθῆ ὁ γάμος σου μὲ τὸν Τάρνερ.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἡ Μανουέλα ἦταν στὸ πόδι. Κι' οἱ κάτοικοι τοῦ Κίτο τὴν εἶδαν νὰ καλπάζη πλάϊ στὸν Μπολιβάρ, ποὺ ἔφευγε γιὰ νὰ φέρη τὴν ἐλευθερία στὴ Λίμα...

Ἡ πολιορκία τῆς Λίμα κράτησε κάμποσες μῆνες.

Ὅλο αὐτὸ τὸν καιρό, ἡ Μανουέλα βρισκόταν πάντα κοντὰ στὸν Μπολιβάρ. Συμμεριζόταν τὴν τραχειὰ ζωή του, τὶς κακουχίες καὶ τοὺς κινδύνους του. Κι' ἦταν χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη. Κάθε τόσο, ὁ ἄνθρωπος ποὺ λάτρευε τῆς ἔλεγε:

— Ὅταν θὰ μποῦμε στὴ Λίμα, θὰ κάμωμε τοὺς γάμους μας.

Ἡ ἀντίστασι τῶν Ἰσπανῶν, ποὺ βρίσκονταν μέσα στὴν πόλι, λιγόστευε ὁλοένα. Καί, μιὰ μέρα, ὁ Μπολιβὰρ ἔδωσε τὸ σύνθημα γιὰ τὴ γενικὴ ἐπίθεσι. Οἱ φάλαγγες τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ στρατοῦ ὥρμησαν ἀμέσως πρὸς τὰ τείχη.

Ἀνεβασμένος στὸ ἄλογό του, ὁ Μπολιβὰρ ἔτρεχε δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἐμψυχώνοντας τοὺς ἄντρες του.

Κατὰ τὸ ἀπομεσήμερο, τέλος, οἱ φίλοι τοῦ Μπολιβὰρ ποὺ βρίσκονταν μέσα στὴν πόλι κατάφεραν ν' ἀνοίξουν μιὰ ἀπὸ τὶς πύλες κι' ἀπὸ κεῖ ὥρμησε ὁ ἐπαναστατικὸς στρατός.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Μπολιβὰρ εἶδε τὴ σημαία τῆς Ἐλευθερίας νὰ κυματίζη πάνω στὰ τείχη.

— Νίκη! φώναξε. Ἡ Λίμα εἶναι δική μας!

Κι' ἀναζήτησε μὲ τὸ βλέμμα του τὴ Μανουέλα.

Ἀλλὰ δὲν τὴν εἶδε κοντά του.

Μερικοὶ στρατιῶτες τὸν πληροφόρησαν τότε ὅτι ἡ Μανουέλα ἦταν μαζὶ μὲ τὸ τμῆμα ποὺ πρωτομπῆκε στὴν πόλι.

Ὁ Μπολιβὰρ σπηρούνισε ἀμέσως τ' ἄλογό του.

Οἱ κάτοικοι τῆς Λίμας τὸν ὑποδέχτηκαν μ' ἀκράτητο ἐνθουσιασμό. Ἀλλὰ γιατί οἱ ζητωκραυγές τους λιγόστευαν ὅσο χωνόταν πιὸ βαθειὰ μέσα στὴν πόλι; Ἔσβυσαν, τέλος, ὅταν ἔφτασε μπροστὰ στὴ μητρόπολι.

Ἐκεῖ, πάνω στὰ σκαλοπάτια, κειτόταν ἕνα πτῶμα. Ἦταν τὸ πτῶμα τῆς Μανουέλα... Οἱ πλάκες ὁλόγυρα εἶχαν βαφῆ κόκκινες ἀπὸ τὸ αἷμα της... Μιὰ σφαῖρα τὴν εἶχε βρῆ κατάστηθα, καθὼς ἔτρεχε νὰ μπῆ στὴ μητρόπολι γιὰ νὰ εὐχαριστήση τὸ Θεό, ποὺ εἶχε χαρίσει τὴ νίκη στὸν ἀγαπημένο της...

Ὁ Μπολιβὰρ κατέβηκε ἀργὰ ἀπὸ τὸ ἄλογό του, σήκωσε τὸ πτῶμα στὰ χέρια του, τὸ πῆγε μέσα στὴν ἐκκλησία καὶ τὸ ἀπόθεσε στὸ βωμό.

— Ὁρκίζομαι μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους, πὼς ἡ Μανουέλα εἶναι γυναῖκα μου! κραύγασε μ' ὅλη του τὴ δύναμι.

Ἔπεια, ξέσπασε σὲ λυγμούς.

ΑΝΡΥ ΜΠΕΡΤΩ

— Εἶσαι τρελλή! τῆς φώναξε ὁ Μπολιβάρ. Πέταξε αὐτὸ τὸ φίδι!...

Συγκινητικὸ κοινωνικὸ καὶ δραματικὸ μυθιστόρημα ὑπὸ Πιὲρ Ντεκουρσέλ

Ἡ ΖΗΤΙΑΝΑ τῆς ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Κλωντὲτ πέφτει μὲ τρελλὴ χαρὰ στὴν ἀγκαλιὰ ἐκείνου ποὺ νομίζει πατέρα της. Ἔπειτα τοῦ μιλάει γιὰ τὸν ἀρραβῶνα της μὲ τὸ Μπερνάρ. Τὸ παράξενο ὕφος του, ὅταν ἀκούη αὐτὸ τ' ὄνομα, τὴν ἀνησυχεῖ κάπως. Στὸ μεταξύ, ὁ Ρομπιὰκ ἔχει ξαναβρῆ τὴ Ναντίν, κι' ἀφοῦ τὴ συχώρεσε γιὰ τὴν ἀπιστία της, συμφώνησε μαζί της νὰ τὴ μοιράζεται μὲ τὸ Τόμψον, βλέποντάς την κρυφά. Ὅσο γιὰ τὸ καινούργιο ὄνομα ποὺ ἔχει πάρει, βρίσκει μιὰ δικαιολογία ποὺ τὴν πείθει. Ὅταν ὁ Μπερνὰρ τοῦ ζητάει ἐπισήμως τὸ χέρι τῆς Κλωντέτ, ἐκεῖνος τοῦ τὸ ἀρνιέται, μὲ τὸ ἐπιχείρημα τῆς καταδίκης τοῦ προγόνου του. Ἡ Κλωντέτ, ἀπελπισμένη, τοῦ λέει πὼς θὰ ὑποταχθῆ στὴν ἀπόφασί του, ἀλλὰ θὰ πεθάνη ἀπ' τὸν καϋμό της. Πραγματικά, πέφτει βαρειὰ ἄρρωστη, καὶ σώζεται μόνο χάρι στὶς συνεχεῖς περιποιήσεις τῆς Πώλ. Μετὰ τὴν ἀνάρρωσί της, φαίνεται σὰν νὰ ἔχη ἀρχίσει νὰ παρηγοριέται.

10ον

—Ἔχω νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι, πατερούλη!...

— Λέγε, χρυσή μου... ἀπάντησε ἐκεῖνος, μὲ τέτοια προσποιητὴ ἀγάπη, ὥστε ἡ Πὼλ ἐξεγέρθηκε γιὰ τὴν τόση ὑποκρισία του. Ξέρεις καλὰ πὼς δὲ σοῦ χαλάω τὸ χατήρι.

— Θἄθελα νὰ πηγαίνω ἱππασία... Ἔχω μάθει, ἀπὸ μικρή. Καὶ μάλιστα τὰ κατάφερνα περίφημα! Δυστυχῶς, δὲν ἐξασκήθηκα ἀρκετά... Πόσο θἄθελα τώρα νὰ τρέχω μὲ τ' ἄλογό μου στὰ δάση καὶ στὰ λειβάδια!...

— Θἆναι ἕνα σπὸρ πολὺ ὠφέλιμο γιὰ τὴν ὑγεία σου, συμφώνησε ὁ κόμης. Θἄρχωμαι κι' ἐγὼ μαζί σου στοὺς περιπάτους σου... Ἐκτὸς ἂν ἔχη καμμιὰ ἀντίρρησι ἡ ἀδελφή σου...

—Ἐγώ; ἀπάντησε ἡ Πώλ. Τί ἀντίρρησι θέλετε νἄχω, πατέρα μου, σὲ κάτι ποὺ θὰ εὐχαριστήση τὴν Κλωντέτ;... Ἀπεναντίας, εἶμαι εὐτυχισμένη γιατὶ θὰ βρῆ μιὰ διασκέδασι... Θὰ φροντίσω ν' ἀγοράσω δυὸ καλὰ καὶ ὡραῖα ἄλογα. Ἔτσι, θὰ χρησιμοποιηθοῦν ἐπιτέλους καὶ οἱ σταῦλοι τῆς βίλλας μου, ποὺ μένανε ἀδειανοὶ τόσον καιρό!

Τὸ βράδυ, ἡ Κλωντὲτ παραπονέθηκε πὼς εἶχε κουραστῆ ἀπ' τὸν περίπατο τῆς ἡμέρας ἐκείνης, κι' ἀποσύρθηκε ἀπὸ νωρὶς στὴν κάμαρά της. Τὸ ἴδιο κάνανε κι' οἱ ἄλλοι.

Ἡ Πὼλ ὅμως δὲ νύσταζε καθόλου. Πῆρε ἕνα βιβλίο καὶ προσπάθησε νὰ διαβάση. Ὕστερα ἔσβυσε τὸ φῶς τῆς κάμαράς της καὶ κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα, μπροστὰ στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, διέκρινε καθαρὰ τὸ γύρω τοπίο, ὣς τὶς παραμικρότερες λεπτομέρειές του. Στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος ἔβλεπε τὰ μεγάλα δέντρα τοῦ δάσους. Πιὸ κοντά, τὸ ποτάμι ποὺ γυάλιζε σὰν ἀσημένιο φεῖδι. Καὶ πιὸ κοντὰ ἀκόμη, τὰ λουλούδια τοῦ κήπου της, τὰ μεγάλα παρτέρια μὲ τὸ γκαζόν...

Ξαφνικά, τῆς φάνηκε πὼς διέκρινε μιὰ ἄσπρη σιλουέτα, ποὺ γλυστροῦσε σὲ μιὰ σκιερὴ ἀλλέα, κάτω ἀπ' τὰ πυκνόφυλλα δέντρα.

Ἔμεινε ἀκίνητη, προσπαθῶντας νὰ δῆ καλλίτερα... Κάποια στιγμή, ἡ ἄσπρη σιλουέτα διέσχισε ἕνα μικρὸ μέρος τῆς ἀλλέας ποὺ ἔμενε ἔξω ἀπ' τὴ σκιὰ τῶν δέντρων. Προχωροῦσε γρήγορα, σὰν ἀργοπορημένο πουλὶ ποὺ βιάζεται νὰ γυρίση στὴ φωλιά του.

Κι' ὅμως ἡ Πὼλ τὴν ἀναγνώρισε... καὶ συγκράτησε μὲ πολὺ κόπο μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως. Ἦταν ἡ Κλωντέτ!...

Βγῆκε τότε ἀπ' τὸ δωμάτιό της, γρήγορα κι' ἀθόρυβα, κατέβηκε στὸν κῆπο καὶ πῆρε ἕνα μικρὸ μονοπάτι ποὺ κατέληγε στὸ ἴδιο μέρος μὲ τὴν ἀλλέα ποὺ ἀκολουθοῦσε ἡ ἀδελφή της.

Πλησιάζοντας, ἄκουσε τὰ ἐλαφρὰ βήματά της, κοντὰ στὸ φράχτη ποὺ χώριζε τὸν κῆπο ἀπ' τὸ ποτάμι. Σταμάτησε τότε πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο καὶ παραμέρισε τὰ κλαδιά του, ποὺ τῆς ἐμπόδιζαν τὴ θέα.

Πραγματικά, ἡ Κλωντὲτ ἦταν ἐκεῖ, λίγα μέτρα πιὸ πέρα. Φαινόταν πὼς περίμενε κάτι, ἀνήσυχη κι' ἀνυπόμονη...

Σὲ λίγα λεπτά, ἀκούστηκε μέσ' στὴ νυχτερινὴ σιωπὴ ἕνας ἦχος κουπιῶν. Μιὰ βάρκα ζύγωσε στὴν ὄχθη.

Ἕνας ἄντρας πήδησε ἔξω, τὴν ἔδεσε σ' ἕνα δέντρο καὶ πλησίασε ὕστερα στὸ φράχτη. Ἦταν ὁ Μπερνὰρ ντὲ Πρέϊγ!

Ἡ Κλωντὲτ ὥρμησε πρὸς τὸ μέρος του, ἀπλώνοντάς του τὰ χέρια της μὲ λαχτάρα. Ὁ νέος σκαρφάλωσε μ' εὐκινησία στὸ φράχτη καὶ πήδησε μέσα στὸν κῆπο.

Πιασμένοι τρυφερὰ ἀπ' τὸ χέρι, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι πῆγαν νὰ καθήσουν σ' ἕνα παγκάκι, κοντὰ στὸ μέρος ὅπου κρυβόταν ἡ Πώλ, ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ ζήλεια καὶ ἀγωνία.

Ἔμειναν γιὰ λίγο ἀμίλητοι, ἀγκαλιασμένοι, σὰν νὰ μὴ βρίσκανε λέξεις γιὰ νὰ ἐκφράσουνε τὰ αἰσθήματα ποὺ πλημμύριζαν τὴν καρδιά τους. Τὰ μάτια τους λάμπανε ἀπὸ εὐτυχία.

Ὕστερα ἄρχισαν νὰ λένε ἕνα σωρὸ πράγματα ἀσήμαντα, δίχως νόημα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μεθάη καθένας τους ἀκούγοντας τὴ φωνὴ τοῦ ἄλλου...

— Σ' ἀγαπῶ, Μπερνάρ, καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα... εἶπε σὲ λίγο ἡ κοπέλλα.

—Ἡ ἄρνησι τοῦ πατέρα σου μ' ἀπελπίζει...

—Ἴσως ν' ἀλλάξη ἀπόφασι... Δὲ σὲ ξέρει ἀκόμη καλά... Ἴσως ἀργότερα...

— Λὲς νὰ συγκινηθῆ, νὰ λυγίση;...

— Πιστεύω πὼς μ' ἀγαπάει. Ὅταν καταλάβη πὼς θὰ πεθάνω ἂν δὲ γίνω γυναῖκα σου, θ' ἀλλάξη γνώμη!

—Ὤ, ἂν γίνη αὐτό!...

—Ἡ δὶς ντὲ Λενιλὶ ἔλεγε, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, ὅτι τὰ πολιτικὰ πάθη ἔχουν γαληνέψει στὴν ἐποχή μας. Κι' ἡ Πώλ...

— Τί ἔκανε ἡ Πώλ; ρώτησε ζωηρὰ ὁ Μπερνάρ, μὲ μιὰ ἔκφρασι ἀγωνίας.

—Ἡ καλή μου ἡ ἀδερφούλα!... Ἂν ἔβλεπες πὼς συμμερίζεται τὸν πόνο μου!... Στὸ διάστημα τῆς ἀρρώστειας μου, δὲν ἔφυγε καθόλου ἀπ' τὸ προσκεφαλό μου. Σ' αὐτὴν χρωστάω τὴ σωτηρία μου!... Μὲ περιποιόταν μὲ τόση τρυφερότητα, ὥστε μοῦ φαινότανε κάποτε πὼς εἶχα δίπλα μου μια μητέρα, κι' ὄχι μιὰ μεγαλύτερη ἀδελφή... Γι' αὐτὸ τὴν ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά! Καὶ θὰ τὴν ἀγαπήσης καὶ σὺ τὸ ἴδιο... μοῦ τὸ ὑποσχεσαι;

Κανεὶς ἀπ' τοὺς δυό τους δὲν ἄκουσε

Ἡ Ναντὶν φοροῦσε ἕνα μαῦρο φουστανάκι κι' ἦταν ἀληθινὰ πιὸ ὄμορφη καὶ πιὸ ἐπιθυμητὴ ἀπὸ ἄλλοτε...

τὸν πνιγμένο λυγμὸ τῆς Πώλ, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴν κουβέντα τους...

'Εξακολούθησαν ν' ἀνταλλάσσουν τὶς σκέψεις τους. 'Ο Μπερνὰρ εἶπε ξαφνικά:

— Μὰ ἐπιτέλους, Κλωντέτ, ἂν τυχὸν δὲν πραγματοποιηθοῦν οἱ προβλέψεις μας, ἂν ὁ πατέρας σου μείνη ἀμετάπειστος, τί θὰ κάνουμε τότε; Τὸ σκέφθηκες;

— Μπορεῖ λοιπὸν νὰ συμβῆ αὐτό;... μουρμούρισε ἡ κοπέλλα.

— Δὲν τὸ πιστεύω. Εἶμαι κι' ἐγὼ τῆς γνώμης πὼς θὰ μαλακώση ἡ καρδιά του, πὼς θὰ συγκινηθῆ ἀπ' τὸν πόνο μας... 'Ωστόσο, ἂν δὲ γίνη αὐτό, θὰ πρέπει νὰ παραιτηθοῦμε γιὰ πάντα ἀπ' τὴν εὐτυχία ποὺ ὀνειρευτήκαμε;... Θὰ ὑποταχθοῦμε στὴ θέλησί του;

— Ὄχι, Μπερνάρ, ὄχι!... Μοῦ εἶναι ἀδύνατο!...

— Λὲς νὰ τὸ μπορῶ ἐγώ, ἀγαπημένη μου;... Καλλίτερα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ σὲ χάσω!

— 'Αποφάσισε λοιπὸν ἐσὺ τί θὰ κάνουμε! Εἶσαι ὁ ἄντρας... ὁ ἄντρας μου!... Μίλησε, καὶ θὰ ὑπακούσω! Θὰ κάνω ὅ,τι ἀποφασίσης!...

— Δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνα μέσο, Κλωντέτ. Εἶναι ὅμως πολὺ σοβαρό... Θὰ περιμένουμε νὰ ἐνηλικιωθῆς, ὕστερα ἀπὸ τριάμισυ χρόνια. Ἂν ὡς τότε δὲν ἔχη ἀλλάξει γνώμη ὁ κόμης, ἂν ἐπιμένη νὰ μᾶς κάνη δυστυχισμένους, θὰ παντρευτοῦμε δίχως τὴν ἔγκρισί του. 'Ο νόμος θὰ μᾶς τὸ ἐπιτρέπη τότε!

»Μὰ δὲν τολμῶ... δὲ θὰ τολμήσω ποτὲ νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ τέτοια θυσία!...

— Δὲ θἄχης παρὰ νὰ μοῦ τὴ ζητήσης, Μπερνάρ. Θὰ γίνη ἀμέσως!

— Θ' ἀψηφήσης λοιπὸν τὴ θέλησι τοῦ πατέρα σου;

— Θὰ λυπηθῶ πολύ... 'Αλλὰ σ' ἀγαπῶ, Μπερνάρ! Ὅταν δῆ ὁ πατέρας μου πὼς δὲ διστάζω ἀνάμεσα στὴν τρυφερότητά μου γι' αὐτὸν καὶ τὸν ἔρωτά μου γιὰ σένα, θὰ λυγίση ἀσφαλῶς. Εἶναι ἄλλωστε καλός, ποιητικός, γιατὶ ἔχει ὑποφέρει κι' αὐτός.

— Ἔχεις δίκηο, πολυαγαπημένη μου Κλωντέτ... Θὰ περιμένουμε... Σ' ἀγαπῶ!

— Φύγε τώρα! Αὔριο πάλι...

— Ναί, αὔριο, λατρευτή μου.

'Ο νέος τράβηξε στὴν ἀγκαλιά του τὴν κοπέλλα καὶ τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν σ' ἕνα μακρὺ κι' ἁγνὸ φιλί.

'Η Κλωντὲτ τὸν συνώδεψε ὡς τὸ φράχτη καὶ τὸν βοήθησε γιὰ νὰ τὸν δρασκελίση καὶ πάλι. Ὕστερα τὸν ἀποχαιρέτησε μὲ μιὰ χειρονομία καὶ ξαναγύρισε στὴν κάμαρά της, ἐνῶ ὁ Μπερνὰρ ἀπομακρυνότανε μὲ τὴ βάρκα.

Πόσο θὰ τρόμαζε, παρ' ὅλο τὸ θάρρος της, ἂν ἔβλεπε, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὸ κατάχλωμο πρόσωπο τῆς ἀδελφῆς της, ὅπου ζωγραφίζονταν ἡ μανία κι' ἡ ἀπελπισία!

— Ναί, ὁ ἔρωτάς τους θ' ἀνθέξη στὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, στὰ τέσσερα αὐτὰ χρόνια! μουρμούριζε ἡ Πώλ. Θὰ ἑνωθοῦνε στὸ τέλος, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές μου! Καὶ θὰ πᾶνε χαμένα ὅλα τὰ ἐγκλήματα ποὺ ἔκανα!

Εἶδε ξαφνικὰ ἕνα φῶς στὸ περίπτερο ποὺ ἔμενε ὁ ψευτοκόμης.

— Θ' ἀναγκαστῶ λοιπὸν καὶ πάλι νὰ καταφύγω σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο; πρόσθεσε μὲ ἀηδία καὶ μὲ φρίκη. Μὰ δὲ γίνεται ἀλλοιῶς... Εἶναι ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ νὰ συντρίψη γιὰ πάντα τὶς ἐλπίδες ποὺ διατηροῦν αὐτοὶ οἱ δύο. Αὐτὸς μονάχα εἶναι ἀρκετὰ δυνατὸς κι' ἀμείλικτος, ὥστε νὰ κάνη ἀπὸ τώρα ἀμετάκλητο τὸ χωρισμό τους... Ὅλη ἡ περιουσία μου θἆναι δική του, ἂν πετύχη... Καὶ θὰ πετύχη!

Κ'.

Ἕνας παληὸς γνώριμος

'Η θέσι τοῦ ψευτοκόμητος ἀπέναντι τῆς Ναντὶν ἦταν τέτοια ὥστε νὰ ξανάβη τὸ πάθος του μέχρι τρέλλας.

Πραγματικά, ὅσα ἔξοδα, ὅσες σπατάλες κι' ἂν ἔκανε γι' αὐτήν, δὲ μποροῦσε νἆναι καὶ δὲ θἆταν ποτὲ στὴ ζωή της παρὰ ὁ «φίλος τῆς καρδιᾶς».

Ἔτσι εἶχαν συμφωνήσει ἄλλωστε ἀπ' τὴν πρώτη μέρα.

'Ο Οὐΐλλιαμ Τόμψον ἔμενε πάντα ὁ «προστάτης», ὁ ἐπίσημος φίλος, ἐκεῖνος ποὺ τὴ συντηροῦσε, ἐκεῖνος ποὺ θεωροῦσαν ὅλοι σὰν κύριο καὶ ἀφέντη τῆς ὁμορφης σειρήνας τοῦ ἡμικόσμου.

'Η ζήλεια ξετρέλλαινε τὸ Ρομπιάκ. Τὸν κυρίευε κάθε τόσο ἡ ἐπιθυμία νὰ μονομαχήση μὲ τὸν Αὐστραλὸ τραπεζίτη, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάση ἔτσι νὰ τοῦ παραχωρήση ὁλοκληρωτικὰ τὴ φιλενάδα του. Μὰ ἡ Ναντὶν τὸν ἐμπόδιζε, καὶ θύμωνε μάλιστα μαζί του.

'Ωστόσο ἦταν εὐτυχισμένη, βλέποντας πὼς ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ποθῆ τὸ ἴδιο ὅπως καὶ τὶς πρῶτες μέρες τῆς γνωριμίας τους. Μὰ δὲ μποροῦσε ποτὲ νὰ συγκατατεθῆ νὰ χάση μιὰ ζωὴ ἐξασφαλισμένη καὶ ἄνετη, χωρὶς μάλιστα νἆναι βέβαιη πὼς θὰ ἦταν ἱκανὸς ὁ Κρουὰ-Μενὶλ νὰ τῆς προσφέρη μιὰ ὅμοια!

'Αγαποῦσε τὸν πρῶτο φίλο της, ὅσο τῆς τὸ ἐπέτρεπε ὁ χαρακτῆρας της. 'Ωστόσο, μιὰ μέρα, νευριασμένη ἀπ' τὴ ζήλεια του, τοῦ εἶχε πῆ πάνω σ' ἕνα καυγᾶ τους:

— Ἂν προκαλέσης σκάνδαλο, ἂν γίνης αἰτία νὰ χάσω τὸν Τόμψον, σοῦ ὁρκίζομαι πὼς θὰ τὸ μετανοιώσης πικρά! Θὰ σὲ παρατήσω καὶ θὰ πιάσω ἄλλο φίλο...

— Θὰ σὲ σκοτώσω! τῆς φώναξε ἐκεῖνος μὲ μανία.

— Ὅλα μπορεῖ νὰ τὰ περιμένη κανεὶς ἀπὸ σένα! Μὰ θὰ σαπίσης ὕστερα στὴ φυλακή, ἂν δὲ σοῦ κόψουνε τὸ κεφάλι!

'Ο Κρουὰ-Μενὶλ χλώμιασε σὰν πεθαμένος, ἔσκυψε τὸ κεφάλι του καὶ σώπασε. Μέσα του ὅμως κόχλαζε τὸ ἄγριο μῖσος κατὰ τοῦ ἀντιζήλου του.

Καὶ κάποτε, ὅταν ἀναγκαζότανε νὰ φύγη κρυφὰ γιὰ νὰ μὴ τὸν ἰδῆ ἐκεῖνος, περνοῦσαν ἀπ' τὸ νοῦ του σκέψεις ἐγκληματικές... Μὰ διαλύονταν πάλι, ὅταν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του τὴ φιλενάδα του.

Τὰ ταξείδια τοῦ Οὐΐλλιαμ Τόμψον γιὰ ὑποθέσεις του τοῦ ἐπιτρέπανε κάθε τόσο νὰ πιστέψη γιὰ μερικὲς μέρες πὼς ἡ Ναντὶν ἦταν ὁλότελα δική του... 'Απολαμβάνοντας τότε αὐτὴ τὴν αὐταπάτη, ξεχνοῦσε τὶς ὧρες τοῦ σκληροῦ μαρτυρίου του.

Τώρα λοιπὸν ὁ Τόμψον εἶχε ξαναφύγει καὶ πάλι. Εἶχε πάει στὴν 'Αγγλία γιὰ ὀχτὼ μέρες, γιὰ νὰ παίξη στὶς κοῦρσες τοῦ Νιουμάρκετ. Σκόπευε νὰ στοιχηματίση 2 χιλιάδες λίρες σ' ἕνα ἄλογο τοῦ πρίγκηπος Ρίχτενμπεργκ.

Ἔτσι, ἡ ὄμορφη ἁμαρτωλὴ θἄμενε ἐλεύθερη αὐτὲς τὶς μέρες, καὶ θέλησε νὰ τὶς ἀφιερώση στὸ «φίλο τῆς καρδιᾶς» της.

'Επιθύμησε νὰ παίξη μαζί του τὴν κωμωδία τοῦ παληοῦ καιροῦ, νὰ ξαναζήση γιὰ μερικὲς μέρες τὸν καιρὸ ποὺ χόρταιναν ἀνόητα μὲ ἔρωτα καὶ φτώχεια—ὅταν ἐκεῖνος ἦταν ἀκόμη τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος κι' αὐτὴ πωλήτρια στὸν «Πειρασμό».

'Ο ψευτοκόμης δέχθηκε πρόθυμα, μὲ πολλὴ χαρά.

Τὸ βράδυ ποὺ εἶχαν ὁρίσει, τὴν περίμενε στὴ Γκαλερὶ ντ' 'Ορλεάν. Πηγαινοερχότανε κυττάζοντας σὰν ἄλλοτε τὴν πόρτα τοῦ «Πειρασμοῦ». Πήγαινε ὣς τὴν ὁδὸ Σαὶντ-'Ονορὲ γιὰ νὰ δῆ ἂν ἐρχόταν ἐπιτέλους ἡ φιλενάδα του στὸ ραντεβοῦ.

Τέλος, φάνηκε ἡ Ναντίν. Φοροῦσε ἕνα ἁπλὸ μαῦρο φουστανάκι ἕνα φτηνὸ καπελλάκι, γάντια μισοφθαρμένα. Κι' ἦταν ἀληθινὰ πιὸ ὄμορφη, πιὸ ἐπιθυμητὴ ἀπὸ ἄλλοτε.

Ξαναείπανε μὲ κάποια συγκίνησι τὰ τρυφερὰ λόγια ποὺ λέγανε τὸν καιρὸ ἐκεῖνο.

'Ο Ρομπιὰκ προσποιήθηκε πὼς εἶχε πάρει μιὰ ἔκτακτη ἀμοιβὴ ἀπ' τὴ δουλειά του, ποὺ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ γλεντήσουνε λίγο αὐτὸ τὸ βράδυ. Καὶ πρότεινε σοβαρὰ στὴ Ναντὶν νὰ πᾶνε στὸ μιοῦζικ-χὼλλ κι' ὕστερα νὰ φᾶνε στὸ ρεστωράν.

'Εκείνη δέχτηκε, σκασμένη στὰ γέλια μὲ τὴν κωμικὴ σοβαρότητα ποὺ ἔπαιζε τὸ ρόλο του ὁ φίλος της.

Ἦταν εὐτυχισμένη, ὅλη αὐτὴ τὴ βραδυά, ποὺ διασκέδασαν φτηνά, σὰν ἄλλοτε. Κι' ὁ Κρουὰ-Μενὶλ ἀπολάμβανε τὴ χαρά της καὶ μεθοῦσε μὲ τὴν ἀναμονὴ τῶν ἡδονῶν ποὺ τοῦ ὑπόσχονταν τὰ λαμπερά της μάτια καὶ τὰ φλογοκόκκινα χείλια της.

Ξαφνικά, ἔνοιωσε ἕνα χέρι ν' ἀκουμπάη μὲ οἰκειότητα στὸν ὦμο του. Στράφηκε κι' ἀντίκρυσε ἕνα νέο ποὺ τοὔδινε τὸ χέρι, λέγοντάς του:

— Καλησπέρα, Ρομπιάκ! Τί γίνεσθε, ἀγαπητέ μου;

— Φλεριό!... φώναξε ὁ ψευτοκόμης, κι' ἔγινε κατάχλωμος.

— 'Εγὼ ὁλόκληρος... Ὑποβάλλω τὰ σέβη μου στὴ δίδα Ναντίν! εἶπε ὁ Φλεριό, μὲ μιὰ ὑπόκλισι.

— Καλησπέρα, κύριε Φλεριό, ἀπάντησε ἡ νέα γυναῖκα, κάπως στενοχωρημένη, γιατὶ συναντοῦσε σ' ἕνα τέτοιο μέρος ἐκεῖνον ποὺ εἶχε κρατήσει πάντα σ' ἀπόστασι.

— Εἶμαι εὐτυχισμένος ποὺ σᾶς ξαναβλέπω, ἀγαπητέ μου φίλε, πρόσθεσε ὁ Φλεριό. Φαίνεσθε καλά, πολὺ καλά, τόσο στὴν ὑγεία ὅσο καὶ στὴν τσέπη... Σᾶς νόμιζα ἀκόμη στὴν Αὐστραλία. Ἤρθατε γιὰ ταξειδάκι, ἢ μήπως σκοπεύετε νὰ μείνετε ὁριστικὰ στὴ Γαλλία;

— Ἦρθα γιὰ νὰ μείνω ἴσως... Δὲν ἐπέτυχα στὴν Αὐστραλία, ὅπως ἔλπιζα...

— Ναί, τὸ ξέρω! εἶπε ὁ Φλεριό, χαμογελῶντας καὶ κυττάζοντας τὴ Ναντίν. 'Η κυρία ἀπὸ δῶ νοστάλγησε τὸ Παρίσι καὶ ξαναγύρισε, πρώτη. Ὕστερα ἤρθατε νὰ τὴ βρῆτε καὶ σεῖς, μόλις μπορέσατε.

'Ενῶ μιλοῦσε, ὁ Φλεριὸ εἶχε καθήσει στὸ τραπέζι τοῦ παληοῦ φίλου του.

— Θἄμουν εὐτυχισμένος νὰ πιῶ στὴν ὑγειά σας, γιὰ τὸ γυρισμό σας, ἀγαπητέ μου Ρομπιάκ, πρόσθεσε. Δυστυχῶς, δὲν πέτυχα κι' ἐγώ, κι' ἔτσι εἶμαι τώρα τελείως ἀπένταρος!

— Πιστεύω νὰ μᾶς κάνετε τὴν εὐχαρίστησι νὰ πιῆτε ἕνα ποτῆρι σαμπάνια μαζί μας! εἶπε ὁ Ρομπιάκ, ποὺ δὲν εἶχε συνέλθει ἀκόμη ἀπ' τὴ συγκίνησι ποὺ τοῦ εἶχε προκαλέσει ἡ συνάντησι μὲ τὸ συνένοχό του.

'Ο 'Οκτάβιος Φλεριὸ δὲν εἶχε ἀλλάξει σχεδὸν καθόλου ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ εἶχε νὰ τὸν δῆ ὁ Ρομπιάκ. Ἦταν πάντα ἄψογα ντυμένος, καλοχτενισμένος, περιποιημένος. Ἂν ὡστόσο τὸν ἐξέταζε κανεὶς ἀπὸ κοντά, θὰ διέκρινε πάνω του ὡρισμένα σημάδια ποὺ πρόδιναν τὴ φτώχεια, τὴν ἀνέχεια.

Εἶχε ὅμως πάντα στὰ χείλη του καὶ στὴ ματιά του τὸ κυνικὸ καὶ εἰρωνικὸ ἐκεῖνο χαμόγελο ποὺ νευρίαζε πάντα τὸ Ρομπιάκ, τὴν ἐποχὴ ποὺ κάνανε ταχτικὰ συντροφιὰ οἱ δυό τους.

— Τί κάνετε τώρα, ἀγαπητέ μου; τὸν ρώτησε.

— Μά... ὄχι μεγάλα πράγματα, ἀπάντησε μ' ἀμηχανία ὁ Ρομπιάκ. Ἔφτασα ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, καὶ δὲν πῆρα ἀκόμη καμμιὰ ἀπόφασι.

— Καλά, δὲ φοβόσαστε; εἶπε σιγανὰ ὁ Φλεριό.

— Τί νὰ φοβηθῶ; τραύλισε ὁ ἄλλος.

— Διάβολε! Ξέρετε καλὰ τί ἐννοῶ...

— Μὰ δὲν πρόκειται νὰ μοῦ συμβῆ τίποτα δυσάρεστο, παρὰ μόνο ἂν κάποιος μὲ προδώση... Ποιὸς μπορεῖ ὅμως νἆναι αὐτός;

'Ο Φλεριὸ δὲν ἀπάντησε. Εἶπε μόνο, ἀλλάζοντας θέμα:

— Εἴσαστε πραγματικὰ ἀγνώριστος! Ἂν δὲ σᾶς ἔβλεπα μαζὶ μὲ τὴν κυρία, θὰ περνοῦσα ἀσφαλῶς μπροστά σας χωρὶς νὰ σᾶς ἀναγνωρίσω.

— Θὰ λυπόμουνα πολὺ γι' αὐτό, ἀγαπητέ μου Φλεριό...

— Μοῦ εἴπατε πὼς δὲν πετύχατε στὴν Αὐστραλία. Κι' ὅμως ἐγὼ εἶχα μάθει πὼς κάνατε λαμπρὲς δουλειὲς ἐκεῖ κάτω!

— 'Η ἀλήθεια εἶναι πὼς εἶχα βγάλει ἀρκετὰ λεφτὰ μιὰ ἐποχή. Μὰ ὕστερα οἱ ἐπιχειρήσεις μου πῆγαν ἄσχημα, κι' ἔτσι σήμερα περιμένω μιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ ξαναδοκιμάσω τὴν τύχη μου...

'Ο Φλεριὸ δὲν ἐπέμεινε περισσότερο.

— Οὔτε κι' ἐγὼ φάνηκα τυχερός... εἶπε, κυττάζοντας προπάντων τὴ Ναντίν. Περιμένω κι' ἐγὼ μιὰ εὐκαιρία, ὅπως καὶ σεῖς, ἀγαπητέ μου.

— Ἂς ἐλπίσουμε πὼς δὲ θ' ἀργήση νὰ παρουσιαστῆ καὶ γιὰ τοὺς δυό μας.

— Ποῦ μένετε;

— Μὲ φιλοξενεῖ γιὰ τὴν ὥρα ἡ Ναντίν. Μόλις ἐγκατασταθῶ κάπου μόνιμα, θὰ σᾶς δώση τὴ διεύθυνσί μου, καὶ θὰ χαρῶ τότε πολὺ νὰ σᾶς ξαναδῶ. Δὲν πιστεύω ν' ἀμφιβάλλετε γι' αὐτό, ἀγαπητέ μου!

— 'Ακόμη πιὸ πολὺ θὰ χαρῶ ἐγώ... Μοῦ εἴχατε φέρει ἄλλοτε γοῦρι. Ποιὸς ξέρει ἂν δὲ μοῦ προσφέρετε καὶ πάλι τὸ μέσον νὰ συνέλθω...

'Ενῶ πρόφερε ὁ Φλεριὸ τὶς τελευταῖες λέξεις, ὁ τόνος καὶ τὸ χαμόγελό του εἶχαν πάρει μιὰ ἔκφρασι εἰρωνείας, ποὺ ἔκανε ἄσχημη ἐντύπωσι τόσο στὸ συνομιλητή του ὅσο καὶ στὴ Ναντίν.

— Δὲ θέλω νὰ διακόψω περισσότερο τὸ ἐρωτικὸ τὲτ-α-τέτ σας! πρόσθεσε. Νομίζω ἄλλωστε πὼς ἤσαστε ἕτοιμοι νὰ φύγετε.

— Πραγματικά, θὰ φεύγαμε πιά, τὴν ὥρα ποὺ μᾶς εἴδατε.

— 'Ωρεβουὰρ λοιπόν, κι' ἐλπίζω νὰ ξαναϊδωθοῦμε γρήγορα.

'Ο Κρουὰ-Μενὶλ φώναξε τὸ γκαρσόνι, πλήρωσε τὸ λογαριασμὸ καὶ ζήτησε ἕνα ταξί. Ὕστερα σκέφθηκε πὼς θἆταν ἀδεξιότης του ἂν ἄφινε ἔτσι τὸ συνένοχό του... Τοῦ εἶπε λοιπὸν σιγά:

— Μοῦ ἐξομολογηθήκατε πρὸ ὀλίγου πὼς εἴσαστε στενοχωρημένος γιὰ τὴν ὥρα. Δὲν κολυμπάω κι' ἐγὼ στὰ λεφτά... Ἂν ὡστόσο μπορεῖ νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσουν ἕνα-δυὸ ἑκατοστάρικα, θὰ σᾶς τὰ πρόσφερα μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι.

— Τὰ δέχομαι δανεικά, ἀγαπητέ μου Ρομπιάκ, καὶ σᾶς εὐγνωμονῶ.

Πραγματικά, ὁ Κρουὰ-Μενὶλ τοῦ ἔβαλε στὸ χέρι δυὸ χαρτονομίσματα. Ὕστερα ἔφυγε, μὲ τὴ Ναντίν.

'Ο Φλεριὸ τοὺς κύτταζε ποὺ ἀπομακρύνονταν κι' ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του:

«Χμ! 'Ο φίλος μου ὁ Ρομπιὰκ δὲ μοῦ φαίνεται τόσο φτωχός... Φοράει στὸ χέρι του ἕνα δαχτυλίδι μ' ἕνα θαυμάσιο διαμάντι. Κι' ὅταν ἄνοιξε τὸ πορτοφόλι του, πῆρε τὸ μάτι μου μπόλικα χαρτονομίσματα, ἐκτὸς ἀπὸ κεῖνα ποὺ μοὔδωσε... Ξέρω ἄλλωστε τὴ Ναντίν. Δὲν εἶναι τόσο ἀφιλοκερδής, ὥστε νἄχη δοσοληψίες ἔστω καὶ μὲ τὸν πρῶτο της φίλο, ἂν ἔχη μείνει τώρα ἀπένταρος... Πρέπει νὰ ψάξω, νὰ δῶ τί γίνεται...»

Συγχρόνως, ἡ Ναντὶν ἔλεγε στὸ Ρομπιάκ, μέσα στὸ ταξὶ ποὺ τοὺς πήγαινε στὸ σπίτι της:

— Τί κεραμίδα ἦταν αὐτὴ ποὺ σοὔπεσε στὸ κεφάλι, καϋμένε μου!...

— Μπᾶ, ἀπάντησε ἐκεῖνος ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του, ἂν τοῦ δίνω κάπου-κάπου μερικὰ ἑκατοστάρικα, θὰ μ' ἀφίση ἥσυχο!

'Αγκάλιασε ἀπ' τὴ μέση τὴ νέα γυναῖκα, τὴν ἔσφιξε δίπλα του καὶ ξέχασε τὸ κάθε τι, μὲ τὴ γλύκα καὶ τὴ φλόγα τῶν φιλιῶν της...

Ὅταν ὁ Κρουὰ-Μενὶλ ξαναγύρισε στὴ βίλλα τῆς Πώλ—ἀπ' ὅπου εἶχε λείψει τόσες μέρες μὲ τὴ δικαιολογία πὼς ἔκανε ἕνα ταξεῖδι στὴν 'Αγγλία—ξαναπῆρε τὸν πατρικὸ ρόλο ποὺ συνήθιζε νὰ παίζη, καὶ ποὺ εἶχε ἀρχίσει μάλιστα νὰ τὸν βρίσκη εὐχάριστο...

'Η Πὼλ πῆγε ἀμέσως νὰ τὸν συναντήση, στὸ περίπτερο ποὺ κατοικοῦσε. 'Εκεῖνος τὴν ὑποδέχθηκε διαχυτικά. Πρόσεξε ὅμως ἀμέσως τὴ χλωμάδα της καὶ τὴ ρώτησε:

— Τί ἔχετε; Σᾶς συμβαίνει τίποτα;

— Καὶ βέβαια! ἀπάντησε ἐκείνη. Παρ' ὅλη τὴν κατηγορηματικὴ ἄρνησί σας, ὁ κ. ντὲ Πρέϊγ δὲν παραιτήθηκε ἀπ' τὸ σχέδιό του νὰ παντρευτῆ τὴν Κλωντέτ!

— Αὐτὸ σᾶς στενοχωρεῖ;... Ἦταν φυσικὸ νὰ μὴ μπορῆ νὰ ξεχάση τὸν ἔρωτά του ἀπ' τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη. Μὰ ἐγὼ θὰ μείνω ἀμετάπειστος κι' ἔτσι θὰ ἀναγκασθῆ νὰ ὑποταχθῆ τελικὰ στὴν ἀπόφασί μου καὶ νὰ χάση κάθε ἐλπίδα.

— Ὄχι... γιατὶ ὑπάρχει ἕνας τρόπος νὰ νικήση!

— Ποιὸς δηλαδή;

— Θὰ περιμένη νὰ ἐνηλικιωθῆ ἡ Κλωντέτ.

— Τέσσερα χρόνια ἀκόμη εἶναι πολλά! Ἄλλωστε κι' ἐκείνη θὰ τὸν ἔχη ξεχάσει ὡς τότε.

— Δὲ θὰ τὸν ἔχη ξεχάσει, γιατὶ βλέπονται κάθε μέρα! Δίνουν θάρρος ὁ ἕνας στὸν ἄλλο καὶ δύναμι γιὰ νὰ περιμένουνε.

— Πῶς! Βλέπονται; Παρ' ὅλη τὴν ἀπαγόρευσί μου;...

— 'Ο κ. ντὲ Πρέϊγ ἔχει ἐγκατασταθῆ σὲ κάποιο γειτονικὸ χωριό, καὶ κάθε νύχτα συναντάει τὴν Κλωντὲτ στὸ πάρκο... Τοὺς εἶδα, τοὺς ἄκουσα!

— Μὰ εἶν' εὔκολο νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας καὶ νὰ ἐμποδίσουμε αὐτὰ τὰ κρυφὰ ραντεβοῦ τους!

— Ναί, ἀλλὰ πῶς θὰ ἐμποδίσουμε τὸν ἔρωτά τους; 'Απεναντίας, οἱ δυσκολίες κι' οἱ καταδιωγμοὶ θὰ τὸν μεγαλώσουν ἀκόμη πιὸ πολύ!

— Πρέπει ὡστόσο νὰ πάρουμε μιὰ ἀπόφασι. Καὶ δὲ βλέπω ἄλλη ἀπ' αὐτήν...

— Δὲ θὰ ὠφελήση σὲ τίποτα, σᾶς λέω! Ἀ, δὲν ξέρετε τὴν Κλωντέτ! Ὅσο διατηρεῖ κάποια ἐλπίδα, θὰ περιμένη νὰ ἐνηλικιωθῆ, καὶ τότε...

— Θὰ παντρευτῆ τὸ Μπερνάρ;

— Ὤ, μὴν τὸ λέτε! φώναξε μὲ πόνο ἡ Πώλ.

— Τί πρέπει λοιπὸν νὰ γίνη, γιὰ νὰ μὴ τοὺς μείνη πιὰ καμμιὰ ἐλπίδα;

Οἱ δυὸ συνένοχοι σώπασαν γιὰ λίγο, σκεπτικοί.

— Νομίζω πὼς βρῆκα ἕνα μέσο! φώναξε ξαφνικὰ ὁ Ρομπιάκ.

— Ποιὸ εἶναι;

— Πρέπει νὰ παντρέψουμε τὴν Κλωντέτ!

Τὰ μάτια τῆς Πὼλ λάμψανε.

— Εἴπατε ἀκριβῶς τὴ λέξι ποὺ μοὔκαιγε τὰ χείλια! ἀπάντησε.

— Ἀ, τὸ σκεφθήκατε καὶ σεῖς!

— Ναί... καὶ γι' αὐτὸ κυρίως θέλησα νὰ σᾶς μιλήσω σήμερα... Νἄμαστε ὅμως ἐξηγημένοι! 'Εννοῶ νὰ εὐτυχήση ἡ Κλωντέτ. Πρέπει νὰ τῆς βρῆτε ἕνα σύζυγο ἄξιο κι' ἱκανὸ νὰ τῆς δώση τὴν εὐτυχία.

— Πιστεύω πὼς τὸ σχέδιό μας αὐτὸ ἔχει μεγάλες πιθανότητες ἐπιτυχίας. 'Η μόνη δυσκολία θὰ εἶναι νὰ βροῦμε τὸν κατάλληλο ἄνθρωπο ποὺ ὀνειρευόσαστε!

— Πρέπει νὰ φροντίσουμε ἀμέσως! Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ δέχωμαι στὸ ἑξῆς ὅλες τὶς προσκλήσεις ποὺ ἀρνιόμουν ὣς τώρα, καὶ νὰ ξανασυνδέσω τὶς παληὲς σχέσεις μου ποὺ τὶς εἶχα παραμελήσει τόσον καιρό.

— Περίφημη ἰδέα!

— Στὸ μεταξύ, θ' ἀρχίσουμε νὰ παίρνουμε τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα, γιὰ νὰ ἐμποδίσουμε τὰ ραντεβοῦ τῆς Κλωντὲτ καὶ τοῦ Μπερνάρ.

— Ἔννοια σας! Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά!

'Η Πὼλ ξαναγύρισε στὸ ἀτελιέ της, ὅπου τὴν περίμενε ἡ ἀδελφή της, ποὺ πέρνοῦσε ὧρες ὁλόκληρες κοντά της, κυττάζοντάς την νὰ ζωγραφίζη.

Μόλις εἶχε μείνει μόνος ὁ Κρουὰ-Μενίλ, ὁ καμαριέρης του τοῦ ἔφερε ἕνα γράμμα ποὺ εἶχε φτάσει πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτὰ ταχυδρομικῶς.

'Εκεῖνος τὸ πῆρε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ διεύθυνσι:

«Κύριον κόμητα Οὐμπὲρ ντὲ Κρουὰ-Μενίλ.—Ρὶ—Σὲν ἒ Οὐάζ».

Ἄνοιξε τὸ φάκελλο καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζη τὸ γράμμα:

«'Αγαπητέ μου φίλε,

»Θυμᾶσθε ὅτι, ὅταν συναντηθήκαμε πρὶν ἀπὸ ὀχτὼ μέρες, σᾶς εἶπα:

«Μοῦ εἴχατε φέρει ἄλλοτε γοῦρι. Ἴσως μοῦ προσφέρετε καὶ πάλι τὸ μέσον νὰ συνέλθω».

»Δὲν φανταζόμουν τότε πὼς ἤμουν τόσο καλὸς προφήτης... Πραγματικά, μὲ λίγη καλὴ θέλησι, μπορεῖτε νὰ μὲ βγάλετε ἀπ' τὴ δύσκολη θέσι μου. Πιστεύω δὲ πὼς ἐν-

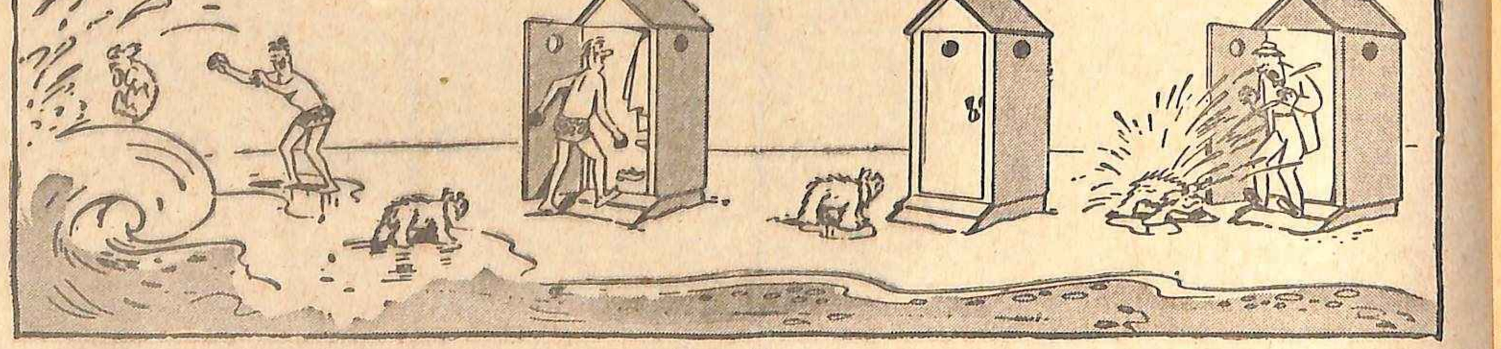

Χωρὶς λόγια.

— Ψιτ!... Ψιτ!...

διαφέρεσθε νὰ μοῦ προσφέρετε αὐτὴ τὴν ὑπηρεσία.

»Πρέπει νὰ συνεννοηθοῦμε. Ἂν θέλετε, ἐλᾶτε νὰ φᾶμε αὔριο μαζὶ σὲ κάποιο μέρος ἥσυχο, ὅπου δὲ θὰ μᾶς ξέρη κανείς. Σᾶς προτείνω ἕνα μικρὸ ρεστωράν, κοντὰ στὴ Βαστίλλη, ποὺ λέγεται «Οἱ τέσσερες λοχίες». Θὰ φᾶμε καλὰ ἐκεῖ καὶ θὰ κουβεντιάσουμε ἀκόμη καλλίτερα.

»Θὰ σᾶς περιμένω λοιπὸν αὔριο τὸ μεσημέρι. Εἶμαι βέβαιος πὼς δὲ θὰ λείψετε. Στὸ μεταξύ, σᾶς σφίγγω ἐγκάρδια τὸ χέρι.

Ὀκτάβιος Φλεριό».

Ὁ Κρουὰ - Μενὶλ ξαναδιάβασε δυὸ φορὲς αὐτὸ τὸ γράμμα.

Ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένη! Ἦταν μιὰ πρώτη προσπάθεια ἐκβιασμοῦ. Πῶς θὰ τὴν ἀντιμετώπιζε;...

Σκέφθηκε πολλὴ ὥρα, κι' ὕστερα εἶπε ἀποφασιστικά:

— Καλὰ λοιπόν! Θὰ πάω!

ΚΑ΄.

Βγαίνοντας ἀπ' τὸ ρεστωρὰν ὅπου εἶχε συναντήσει τὸ Ρομπιάκ, ὁ Φλεριὸ γύρισε πεζῆ στὸ σπίτι ποὺ ἔμενε, στὴν ὁδὸ Σαὶν-Ζὼρζ.

Εἶχε νοικιάσει ἐκεῖ ἕνα μικρὸ ἰσόγειο διαμέρισμα, πολὺ ἄνετο καὶ κομψό, τότε ποὺ εἶχε κερδίσει τὶς 20 χιλιάδες φράγκα ἀπ' τὴ «δουλειὰ» ποὺ ἔκανε μὲ τὸ Ρομπιάκ, καὶ τὸ εἶχε διατηρήσει κατόπιν, παρ' ὅλες τὶς φτώχειες ποὺ πέρασε καὶ μὲ μεγάλες θυσίες.

Οἱ πρῶτες προσπάθειές του ν' ἀποκτήση περιουσία εἶχαν ἀποτύχει. Μὰ δὲν εἶχε ἀπελπισθῆ. Περίμενε ὑπομονετικὰ μιὰ εὐκαιρία, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ τὴν ἀφίση νὰ χαθῆ ὅταν θὰ παρουσιαζότανε.

Ἦταν πιὰ ἀποφασισμένος νὰ μὴ διστάση μπροστὰ σὲ τίποτε, ὅταν ξαφνικὰ ἡ Τύχη ἔφερε μπροστά του τὸ Ρομπιάκ.

«Τὄξερα ἐγὼ—ἔλεγε τώρα μὲ τὸ νοῦ του—πὼς μὲ τὴ θέλησι καὶ τὴν ἐπιμονὴ βρίσκει κανεὶς πάντα ἕνα καλὸ κελεποῦρι! Νὰ ποὺ μοῦ τὸ προσφέρει τώρα ὁ Ρομπιάκ. Πρέπει ὅμως νὰ ἐκμεταλλευθῶ τὴν περίστασι ὅπως πρέπει, καὶ νὰ μὴν κάνω καμμιὰ γκάφα!... Εἶμαι πιὰ 25 χρονῶν. Καιρὸς εἶναι νὰ δημιουργήσω κι' ἐγὼ κάτι τῆς προκοπῆς!».

Τὰ λεφτὰ ποὺ τοῦ εἶχε δώσει ὁ Κρουὰ - Μενίλ, τοῦ ἐπιτρέπανε νὰ περάση ἥσυχα μερικὲς μέρες καὶ ν' ἀσχοληθῆ ἀπερίσπαστος μὲ τὰ συμφέροντά του...

Ἡ πρώτη φροντίδα του θὰ ἦταν νὰ ἐξακριβώση ποῦ ἔμενε ὁ Ρομπιάκ. Γιατὶ δὲν εἶχε πιστέψει οὔτε στιγμὴ πὼς τὸν φιλοξενοῦσε ἡ Ναντίν, τώρα ποὺ εἶχε φτωχύνει.

Ἤξερε—ὅπως ὅλο τὸ Παρίσι—πὼς ὁ Αὐστραλὸς τραπεζίτης Τόμψον ἦταν ὁ ἐπίσημος φίλος τῆς γόησσας. Καὶ καταλάβαινε πὼς ἡ Ναντὶν δὲν θὰ ριψοκινδύνευε ποτὲ νὰ τὸν χάση, γιὰ μιὰ περιπέτεια μὲ τὸ Ρομπιὰκ ποὺ δὲν εἶχε κἂν γι' αὐτὴν τὸ θέλγητρο τοῦ ἀγνώστου.

Τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας, πῆγε στὴν ὁδὸ Προσὺ καὶ παραμόνεψε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τῆς ὄμορφης ἁμαρτωλῆς, περιμένοντας νὰ μπῆ ἢ νὰ βγῆ ὁ φίλος του.

Εἶχε σκοπὸ νὰ τὸν παρακολουθήση τότε ἐπιτήδεια καὶ ν' ἀνακαλύψη τὴν ἀληθινὴ διαμονή του.

Μπῆκε λοιπὸν σ' ἕνα γειτονικὸ καφενεῖο, κάθησε σὲ μιὰ γωνιὰ ἀπ' ὅπου ἔβλεπε τὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ, καὶ περίμενε ὑπομονετικά.

Κατὰ τὶς 2 τ' ἀπόγευμα, εἶδε νὰ φεύγη τὸ ζευγάρι μὲ αὐτοκίνητο. Ἔφυγε τότε κι' αὐτὸς καὶ ξαναπῆγε τὸ βράδυ. Περίμενε ὣς τὰ μεσάνυχτα καὶ τοὺς εἶδε νὰ ξαναγυρίζουν μαζί.

Συνέχισε καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὴν κατασκοπεία του, μὲ ἀνεξάντλητη ὑπομονή. Μάντευε ὅμως πὼς ὁ Ρομπιὰκ κι' ἡ Ναντὶν ἐπωφελοῦντο ἀπ' τὴν ἀπουσία τοῦ Τόμψον. Στὸ τέλος λοιπόν, σκέφθηκε πὼς θἆταν ἁπλούστερο νὰ παραφυλάξη πάλι μετὰ τὴν ἐπιστροφή του.

Τ' ἄλλο πρωΐ, πολὺ νωρίς, παρουσιάστηκε στὸ μέγαρο καὶ ρώτησε τὸ θυρωρό:

— Μήπως γύρισε ὁ κύριος Τόμψον;

— Ὄχι, ἀκόμη, κύριε.

— Ξέρετε πότε θὰ ἐπιστρέψη;

— Τὸν περιμένομε σὲ τρεῖς μέρες.

— Εὐχαριστῶ. Θὰ ξανάρθω τότε νὰ τὸν δῶ.

Τρεῖς μέρες ἀργότερα, βρισκότανε καὶ πάλι στὸ «πόστο» του, στὸ μικρὸ καφενεῖο, ἀντίκρυ στὸ μέγαρο τῆς Ναντίν.

Τ' ἀπόγευμα, κατὰ τὶς 2, εἶδε ἐπιτέλους τὸ Ρομπιὰκ νὰ βγαίνη μονάχος.

Ὁ θυρωρὸς τὸν χαιρετοῦσε μὲ σεβασμὸ κι' ἅπλωνε τὸ χέρι του γιὰ νὰ πάρη τὸ πουρμπουὰρ ποὺ τοὔδινε χαμογελῶντας ὁ ψευτοκόμης.

«Αὐτὸς εἶναι! σκέφθηκε ὁ Φλεριό. Θὰ γυρίση ὅπου καὶ νἆναι ὁ ἀφεντικὸς τοῦ σπιτιοῦ, κι' ὁ φιλοξενούμενος ἀναγκάζεται νὰ φύγη, θέλοντας καὶ μή! Φροντίζει δὲ νὰ καλοπληρώση τοὺς ὑπηρέτες γιὰ νὰ κρατήσουνε τὸ στόμα τους κλειστό... Ἂς τὸν πάρουμε τώρα ἀπὸ πίσω!»

Ὁ Κρουὰ - Μενὶλ προχώρησε ἀργὰ στὴν ὁδὸ Προσύ, πρὸς τὸ μέρος τοῦ πάρκου Μονσώ. Βυθισμένος στὶς σκέψεις του, πέρασε μπροστὰ ἀπὸ ἕνα σταθμὸ ταξί. Ἕνας σωφὲρ τοῦ πρότεινε:

ΤΟ «ΟΡΧΗΣΤΡΑΝΟΥΜ»

Τὸ νέο αὐτὸ μουσικὸ ὄργανο, ποὺ βαφτίστηκε «ὀρχηστράνουμ», μπορεῖ ν' ἀντικαταστήση μόνο του μιὰ ὁλόκληρη ὀρχήστρα καὶ νὰ ἐκτελέση ὁποιοδήποτε μουσικὸ κομμάτι. Οἱ ἑπτὰ μουσικοὶ ποὺ κ[illegible]νται ἀνωτέρω, στὶς τέσσερες πλευρὲς τοῦ «ὀρχηστράνουμ», ἐκτελοῦν τὸ ὑπ' ἀριθ. 6 κοντσέρτο τοῦ Χάϋδν γιὰ τσέμπαλο καὶ ὀρχήστρα. Ὅπως βλέπετε, τὸ «ὀρχηστράνουμ» μοιάζει μὲ τετράπλευρο πιάνο, εἶναι ὅμως σὲ θέσι νὰ ἀποδώση ὅλους τοὺς ἤχους ποὺ παράγονται τόσο ἀπὸ τὰ πνευστὰ ὅσο καὶ ἀπὸ τὰ ἔγχορδα ὄργανα μιᾶς ὀρχήστρας. Ἐφευρέτες του εἶναι δυὸ τεχνικοί, ἕνας Γερμανὸς καὶ ἕνας Ἀλσατὸς ποὺ διακρίνονται στὸ βάθος ἀριστερά.

— Μήπως θέλετε ἁμάξι, κύριε;

Ἐκεῖνος ἔβγαλε τὸ ρολόϊ του, κύτταξε τὴν ὥρα κι' ἀνέβηκε στὸ ταξί.

— Γρήγορα, στὸ σταθμὸ τῆς Λυών! εἶπε στὸ σωφέρ.

Ὁ Φλεριὸ εἶχε φροντίσει νὰ κρυφτῆ πίσω ἀπὸ τ' ἄλλα αὐτοκίνητα, γιὰ νὰ μὴ τὸν δῆ ὁ Ρομπιάκ, ἂν τυχὸν γύριζε τὸ κεφάλι του.

Πήδησε ὕστερα κι' αὐτὸς στὸ δεύτερο ταξὶ κι' εἶπε στὸ σωφὲρ νὰ παρακολουθήση τὸ προηγούμενο καὶ νὰ μὴν τὸ χάση καθόλου ἀπ' τὰ μάτια του.

Τὰ δυὸ αὐτοκίνητα ἔφτασαν σὲ λίγο στὸ σταθμὸ τῆς Λυών.

Ὁ Φλεριὸ ἄφισε τὸ Ρομπιὰκ νὰ κατεβῆ ἀπ' τὸ δικό του. Ἔκαμε ὕστερα κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο. Πλήρωσε τὸ σωφέρ του καὶ παρακολούθησε ἀπὸ μακρυὰ τὸν παληό του φίλο.

Τὸν εἶδε νὰ βγάζη εἰσιτήριο στὴ θυρίδα τοῦ Κορμπεῖγ. Μὴ ξέροντας ἂν θὰ κατέβαινε σὲ κανένα ἐνδιάμεσο σταθμό, πῆρε εἰσιτήριο γιὰ τὸ Κορμπεῖγ.

Τὸ τραῖνο ἦταν ἕτοιμο νὰ ξεκινήση.

Ὁ Φλεριὸ ἔτρεξε πίσω ἀπ' τὸ Ρομπιὰκ καὶ τὸν εἶδε ν' ἀνεβαίνη σ' ἕνα βαγόνι πρώτης θέσεως. Ἀνέβηκε κι' αὐτὸς στὸ διπλανὸ κι' εἶχε τὴν τύχη νὰ βρῆ μιὰ ἄδειανὴ θέσι κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἔτσι, ἦταν βέβαιος πὼς δὲ θὰ τοῦ ξέφευγε ὁ ἄνθρωπός του, ὅταν θὰ κατέβαινε.

Τὸ τραῖνο σταμάτησε σὲ διάφορους σταθμούς. Τέλος, ἔφτασε στὸ Ρί.

Ἐκεῖ κατέβηκαν ἀρκετοὶ ταξειδιῶτες. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν κι' ὁ Ρομπιάκ.

Ὁ Φλεριὸ τὸν ἀκολούθησε, φροντίζοντας νὰ κρυφτῆ μέσα στὸ πλῆθος.

Ξαφνικά, ἕνας χοντρὸς κύριος, μὲ μαῦρο κοστοῦμι καὶ μὲ σκληρὸ κολλάρο, ποὺ συνώδευε τὴ γυναῖκα του καὶ τὶς δυό του κόρες, χαιρέτησε τὸ Ρομπιάκ, λέγοντάς του δυνατά:

— Τὰ σέβη μου, κύριε κόμη!

«Διάβολε! σκέφθηκε ὁ Φλεριό, ποὺ τὸν εἶχε ἀκούσει. Κόμης; Ἀπὸ ποῦ ὣς ποῦ;..»

Ὁ Ρομπιὰκ χαιρέτησε εὐγενικά.

— Εἴχαμε τὴν εὐχαρίστησι, τοῦ εἶπε ἡ κυρία, νὰ συναντήσουμε χτὲς στὸ δάσος τὶς δυό σας κόρες ποὺ γύριζαν μὲ τ' ἄλογο ἀπὸ μιὰ μακρυνὴ ἐκδρομή. Μᾶς πληροφόρησαν πὼς λείπατε γιὰ μερικὲς μέρες...

«Τίς δυό του κόρες... μὲ τ' ἄλογο; εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Φλεριό, σαστισμένος. Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά;... Σίγουρα, Φλεριό, φίλε μου, ἔπιασες τὴν καλή!»

Καὶ συνέχισε τὴν παρακολούθησι τοῦ Ρομπιάκ, φροντίζοντας νὰ κρύβεται πίσω ἀπ' τὰ χοντρὰ δέντρα τῆς δενδροστοιχίας.

Τὸν εἶδε ἐπιτέλους νὰ χτυπάη τὸ κουδοῦνι τῆς καγκελλόπορτας μιᾶς ὡραίας βίλλας καὶ νὰ μπαίνη ἀμέσως. Ἕνας κηπουρὸς ποὺ ἐργαζότανε στὸν κῆπο, τὸν χαιρέτησε μὲ σεβασμό.

«Ἐδῶ μένει, ἀσφαλῶς ὁ κύριος κόμης μὲ τὶς δυό του κόρες! συλλογίστηκε ὁ Φλεριό. Μὰ ποῦ βρέθηκε κόμης; Καὶ ποῦ βρῆκε τίς κόρες;... Ἂς προσπαθήσουμε νὰ τὸ μάθουμε...»

Στὰ χωριά, ὁ κόσμος εἶναι συνήθως φλύαρος. Δὲ δυσκολεύτηκε λοιπὸν πολὺ ὁ Φλεριὸ νὰ συγκεντρώση ὅλες τὶς πληροφορίες ποὺ ἤθελε. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες, εἶχε μάθει ὅλα ὅσα ξέρανε οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου γιὰ τοὺς ἐνοίκους τῆς βίλλας.

Ἀκολούθησε τότε τὴ δενδροστοιχία ποὺ ὁδηγοῦσε στὴν καγκελλόπορτα τῆς βίλλας. Ἔστριψε ἀπ' τὴ γωνιὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοίχου τοῦ κτήματος καὶ προχώρησε ὣς τὴν ὄχθη τοῦ Σηκουάνα. Πῆρε ὕστερα ἕνα δρομάκι ποὺ χώριζε τὸν πίσω φράχτη τοῦ κήπου τῆς βίλλας ἀπ' τὸ ποτάμι.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἄκουσε βήματα στὸν κῆπο.

Μὲ μιὰ ἔνστικτη κίνησι, κρύφτηκε ἀμέσως πίσω ἀπὸ μιὰ γέρικη ἰτιά.

Μιὰ νέα φάνηκε κοντὰ στὸ φράχτη. Θὰ εἶχε ἀνεβῆ σίγουρα σ' ἕνα παγκάκι, γιατὶ τὸ κεφάλι της ἔφτανε πολὺ ψηλά.

Παρ' ὅλη τὴν περιφρόνησι ποὺ ἔδειχνε συνήθως στὶς γυναῖκες, ὁ Φλεριὸ ἔνοιωσε γιὰ πρώτη φορὰ κάποια συγκίνησι βλέποντας αὐτὴ τὴν κοπέλλα.

Ἐκείνη δὲν τὸν ἀντιλήφθηκε. Πιστεύοντας πὼς δὲν τὴν ἔβλεπε κανείς, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη της ἕνα διπλωμένο χαρτὶ καὶ τὄκρυψε σὲ μιὰ κουφάλα μιᾶς πυκνόφυλλης καστανιᾶς ποὺ φύτρωνε κολλητὰ στὸ φράχτη, ἀπ' τὸ ἔξω μέρος του. Ὕστερα χάθηκε.

Ὁ Φλεριὸ ἔμεινε κρυμμένος γιὰ λίγο ἀκόμη. Ὕστερα ἔτρεξε στὴν καστανιά, πῆρε τὸ χαρτί, τὸ ξεδίπλωσε καὶ διάβασε:

«Φίλε μου,

»Σοῦ γράφω αὐτὸ τὸ γράμμα μὲ τὴν καρδιὰ κομματιασμένη. Ὁ πατέρας μου ἔμαθε—δὲν ξέρω πῶς—τὰ νυχτερινὰ ραντεβού μας καὶ μοὔκανε αὐστηρὲς παρατηρήσεις. Καταλαβαίνεις πὼς ἀντιστάθηκα στὴ διαταγή του νὰ μὴ σὲ σκέπτωμαι πιά. Ἔκλαψα, τὸν ἱκέτεψα. Μὰ ἐκεῖνος παρασύρθηκε ἀπ' τὸ θυμό του καὶ μοῦ μίλησε πολὺ ἄσχημα τόσο, ποὺ μὲ τρόμαξε...

»Δὲ μπορῶ, δὲ θέλω νὰ τὸν κατηγορήσω... Ὑπόφερε τόσα πολλά! Κι' ἡ δυστυχία ἐπηρέασε τὸ χαρακτῆρα του... Μὰ σ' ἀγαπῶ, Μπερνάρ, καὶ σοῦ ὁρκίζομαι καὶ πάλι πὼς δὲ θ' ἀνήκω ποτὲ σὲ ἄλλον ἀπὸ σένα.

»Πρόσεξε νὰ μὴν καταλάβη κανεὶς πὼς ἀλληλογραφοῦμε! Αὔριο θἄρθῶ νὰ πάρω ἀπὸ δῶ τὸ γράμμα σου, ὅπως συνήθως καὶ θὰ σοῦ ἀφίσω ἕν' ἄλλο, δικό μου. Τὸ ἴδιο θὰ κάνω κάθε μέρα, ἐφόσον θὰ μπορῶ κι' ὅσον καιρὸ θὰ μείνουμε ἀκόμη ἐδῶ στὴν ἐξοχή. Ἐκτὸς ἂν σκεφθῆς ἐσὺ κανέναν ἄλλο τρόπο, ἀσφαλέστερο.

»Σ' ἀγαπῶ, Μπερνάρ, καὶ θὰ μείνω πάντα ἡ πιστὴ ἀρραβωνιαστικιά σου, ὥσπου νὰ μπορέσω νὰ γίνω γυναῖκα σου.

»Κλωντὲτ ντὲ Κρουὰ - Μενίλ».

— Ἡ δεύτερη κόρη τοῦ Ρομπιάκ... ἢ μᾶλλον τοῦ κόμητος ντὲ Κρουὰ - Μενίλ! ψιθύρισε ὁ Φλεριό. Εἶναι ἀληθινὰ χαριτωμένη!...

Ἔβγαλε τὸ καρνέ του καὶ τὸ μολύβι του κι' ἀντέγραψε τὸ γράμμα. Ἔπειτα τὸ ξανάβαλε στὴ θέσι ποὺ τὸ εἶχε βρῆ, κι' ἀπομακρύνθηκε βιαστικά.

Σὲ λίγο, ταξείδευε μὲ τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι. Ἔμεινε γιὰ πολλὴ ὥρα σκεπτικός, μὲ τὸ πηγοῦνι στηριγμένο στὸ χέρι του. Συνῆλθε μόνον ὅταν τὸ τραῖνο ἔφτασε στὸ τέρμα. Σηκώθηκε τότε καὶ κατέβηκε ἀπ' τὸ βαγόνι.

Ἀπ' τὶς τόσες ὅμως σκέψεις του, εἶχε γεννηθῆ φαίνεται μιὰ ἀπόφασι. Γιατί, ἀντὶ νὰ γυρίση στὸ σπίτι του, στὴν ὁδὸ Σαὶν-Ζώρζ, πῆγε σ' ἕνα καφενεῖο τῆς πλατείας τῆς Βαστίλλης κι' ἑτοίμασε ἕνα γράμμα γιὰ τὸ συνένοχό του, μὲ τὸ ὁποῖο τοὔδινε ραντεβοὺ γιὰ τὴν μεθεπομένη μέρα, στὸ ρεστωρὰν «Τέσσερες λοχίες».

Πραγματικά, τὴν ὡρισμένη μέρα καὶ ὥρα, ὁ Κρουὰ - Μενὶλ ἔφτασε σ' αὐτὸ τὸ ρεστωράν.

Ὁ Φλεριὸ βρισκότανε κι' ὅλας ἐκεῖ καὶ τὸν περίμενε. Σηκώθηκε, βλέποντάς τον, τοὔδωσε ἐγκάρδια τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μου, γιὰ τὴν τόση ἀκρίβειά σας. Αὐτὸ ἀποτελεῖ καλὸ οἰωνὸ γιὰ τὴν κουβέντα ποὺ θὰ ἔχουμε σὲ λίγο... Ἂς φᾶμε ὅμως πρῶτα!

Πέρασαν σ' ἕνα ἰδιαίτερο δωμάτιο, ὅπου τοὺς περίμενε τὸ τραπέζι, στρωμένο, μὲ δυὸ σερβίτσια.

Τὸ μενοὺ ἦταν περίφημο, τὰ κρασιὰ παληὰ καὶ ἐκλεκτά. Φαινότανε πὼς τἆχε διαλέξει ὅλα ἕνας ἄνθρωπος μὲ γοῦστο.

Ὁ Φλεριὸ εἶχε ἐξαιρετικὸ κέφι. Ὁ ἄλλος περίμενε, σὰν ξιφομάχος, νὰ δώση ὁ ἀντίπαλός του τὸ πρῶτο χτύπημα, φυλάγοντας τὶς δυνάμεις του γιὰ νὰ μπορέση νὰ τοῦ τὸ ἀνταποδώση.

Τί θὰ τοῦ ζητοῦσε ὁ συνένοχός του;...

— Νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε πρῶτα νὰ σᾶς συγχαρῶ γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς κοινωνικῆς σας καταστάσεως, εἶπε εἰρωνικὰ ὁ Φλεριό.

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ρομπιὰκ λίγο ταραγμένος, κατάλαβα ἀπ' τὸ γράμμα σας ὅτι ξέρετε...

— Τὰ ξέρω ὅλα... ἢ τουλάχιστον, σχεδὸν ὅλα, ἀγαπητέ μου φίλε.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Ὅτι ἡ κοινωνικὴ θέσι σας ἄλλαξε τελείως, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἔχομε νὰ ἰδωθοῦμε. Εἴσαστε τώρα κόμης ντὲ Κρουὰ - Μενίλ, μένετε σὲ μιὰ θαυμάσια βίλλα στὸ Ρὶ κι' ἔχετε δυὸ γοητευτικὲς κόρες... Δὲ χάσατε τὸν καιρό σας, ἀγαπητέ μου. Θερμὰ συγχαρητήρια!

— Ἀφῖστε τ' ἀστεῖα, Φλεριό... Ὑποθέτω πὼς δὲ μοῦ δώσατε σήμερα ραντεβοὺ ἐδῶ γιὰ νὰ μοῦ πῆτε μόνον αὐτὰ τὰ πράγματα...

— Ξέρετε, ἀγαπητέ μου κόμη—εἶπε ὁ νέος, τονίζοντας ἰδιαιτέρως τὴν τελευταία λέξι—ὅτι μ' εὐχαριστεῖ ἐξαιρετικὰ νὰ κουβεντιάζω μαζί σας! Ἀντιλαμβάνεσθε τὰ πράγματα τόσο καλά, ὥστε δὲν ἀπορῶ πιὰ ποὺ εἴχατε πετύχει ὡς ἐπιχειρηματίας.

— Ἂς λείπουν οἱ εἰρωνεῖες μεταξύ μας, σᾶς παρακαλῶ! διέκοψε ὁ ψευτοκόμης. Κάντε μου τὴ χάρι νὰ μοῦ πῆτε καθαρὰ καὶ ξάστερα ποῦ θέλετε νὰ καταλήξετε.

— Ἔστω! Λοιπόν, ἀγαπητέ μου φίλε, ὁ σκοπός μου ἦταν ἁπλῶς καὶ μόνο νὰ τονίσω τὶς ἀδικίες ποὺ ὑπάρχουν σ' αὐτὸ τὸν κόσμο... Ξεκινήσαμε κι' οἱ δυὸ ἀπ' τὸ ἴδιο σημεῖο... δὲν εἶν' ἔτσι; Κυττᾶχτε ὅμως σήμερα πόση διαφορὰ μεταξύ μας! Ἐσεῖς εἴσαστε πλούσιος κι' ἐγὼ πεθαίνω τῆς πείνας. Εἴσαστε κόμης κι' εἶμαι ἁπλὸς Φλεριὸ σὰν καὶ πρῶτα! Εἴσαστε εὐτυχισμένος κι' εἶμαι φουκαρᾶς! Ἔχετε οἰκογένεια κι' εἶμαι μόνος στὸν κόσμο, σὰν παρίας!

»Πέστε μου εἰλικρινῶς, τὸ βρίσκετε δίκαιο;

— Συνεπῶς, εἶπε ὁ Ρομπιὰκ χωρὶς ν' ἀπαντήση ἀπ' εὐθείας στὴν ἐρώτησι, μοῦ ζητᾶτε νὰ παίξω τὸ ρόλο τῆς Θείας Προνοίας καὶ νὰ ἐπανορθώσω τὶς ἀδικίες τῆς Μοίρας ἀπέναντί σας;

— Ἀκριβῶς!... Καλὰ εἶπα ἐγὼ πὼς καταλαβαίνετε ὁλοκάθαρα τὰ πράγματα!...

Κι' ὁ Φλεριὸ ἔβαλε ἕνα δεύτερο ποτῆρι κονιάκ, ἐνῶ ὁ συνομιλητής του συνέχιζε, προσπαθῶντας νὰ μιμηθῆ τὴ δική του ψυχραιμία:

— Μά, ἀγαπητέ μου, ἐσεῖς ποὺ ἔχετε τόσο πρακτικὴ ἀντίληψι τῆς ζωῆς, δὲν πρέπει ν' ἀγνοῆτε ὅτι οἱ πράξεις τῶν ἀνθρώπων δὲ διευθύνονται μόνο ἀπὸ τὰ αἰσθήματα, ἀλλὰ κι' ἀπὸ τὸ συμφέρον... Καὶ θἄπρεπε νὰ διερωτηθῆτε τί συμφέρον ἔχω ἐγὼ νὰ σᾶς προσφέρω τὴν ὑπηρεσία ποὺ μοῦ ζητᾶτε!...

— Πολὺ σωστά! Ἔκανα αὐτὸ τὸ συλλογισμὸ καὶ βρῆκα ὁ ἴδιος τὴν ἀπάντησι.

— Ποιὰ εἶναι λοιπὸν ἡ ἀπάντησι αὐτή;

— Σᾶς μίλησα πρὸ ὀλίγου, ἀγαπητέ μου, γιὰ τὴν ἡσυχία καὶ τὰ πλούτη σας. Κερδίσατε αὐτὸ τὸ σπάνιο δῶρο ποὺ λέγεται εὐτυχία. Κι' εἶμαι βέβαιος πὼς τὸ ἐκτιμᾶτε ἀρκετά, ὥστε νὰ μὴ φανῆτε ἀχάριστος σ' ἕνα ἄνθρωπο διατεθειμένο νὰ σᾶς βοηθήση γιὰ νὰ τὸ διατηρήσετε καὶ νὰ τὸ ἐξασφαλίσετε μάλιστα.

— Μὰ μήπως κινδυνεύει καθόλου ἡ εὐτυχία μου;

— Ἄχ, ἀγαπητέ μου, ἔχετε γνωρίσει καὶ σεῖς καλὰ τὴ ζωή! Ξέρετε πόσο εὔκολα ἀλλάζουν οἱ τύχες τῶν ἀνθρώπων... Ὑποθέσετε, ἐπὶ παραδείγματι, ὅτι κάποιος φθονερὸς ἢ κάποιος ἐχθρός, ποὺ δημιουργήσατε στὴ θριαμβευτικὴ πορεία σας, συμβουλεύει ἕνα ὡραῖο πρωῒ τὴ δικαιοσύνη νὰ ρίξη μιὰ ματιὰ στὴ ζωὴ τοῦ ἐπιλεγομένου κόμητος ντὲ Κρουὰ - Μενίλ... Τί θὰ γινόταν, σᾶς παρακαλῶ, ἂν ἔβγαινε τότε στὸ φῶς ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δολοφόνησε καὶ ἔκλεψε τὸν πραγματικὸ δικαιοῦχο τοῦ τίτλου του;

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια! φώναξε ὁ Ρομπιάκ. Δὲ σκότωσα κανένα, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι!...

— Τότε λοιπὸν πῶς πήρατε τὴ θέσι του; παρατήρησε ὁ Φλεριό, κάπως κλονισμένος ἀπ' τὸν τόνο τοῦ ἄλλου.

— Τὸν βρῆκα νεκρό, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ναυάγιο, σὲ μιὰ ἔρημη ἀκτὴ τῆς Αὐστραλίας... Πῆρα τὰ χαρτιά του, γιατὶ θὰ μοῦ ἐπιτρέπανε νὰ γυρίσω στὴ Γαλλία... Αὐτὸ εἶν' ὅλο! Δὲν εἶμαι δολοφόνος.

— Θἄπρεπε ὡστόσο νὰ τὸ ἀποδείξετε στὴ δικαιοσύνη... Δὲν ξέρετε δὲ τί δύσπιστη ποὺ εἶναι!... Δύσπιστη καὶ ἱκανή... Ἂν σκεφθῆτε μιὰ κάποια κλοπὴ στὴν τράπεζα «Κρεντὶ Λυοναί», δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ θαυμάσετε πόσο γρήγορα ἀνακάλυψε τὸ δράστη καὶ τὸν καταδίκασε σὲ 20 ἐτῶν καταναγκαστικὰ ἔργα!

— Τῆς ξέφυγε ὅμως αὐτὸς ὁ ἔνοχος...

— Δὲν ἀποκλείεται καθόλου νὰ τὸν ξαναβρῆ. Τί θὰ γίνη δέ, σᾶς ρωτῶ, ὁ κόμης ποὺ λέγαμε, ἂν τυχὸν ἀποκαλυφθῆ πὼς κρύβεται κάτω ἀπ' αὐτὸν ὁ κατάδικος Ρομπιάκ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Βαπτίσεις

Ἡ δὶς Αἴγλη Τζώρτζη Παπαδάκη, ὁδὸς Ἀστρους καὶ Εὐκλείδου 16, ἀνεδέξατο ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸ χαριτωμένο ἀγοράκι τῆς κ. Ἀφροδίτης Μλέτσας ὀνομάσασα αὐτὸ Τζώρτζη.

Αρραβῶνες

Ὁ κ. Ἀριστοτέλης Ἀτζέμης καὶ ἡ δὶς Βασιλικὴ Στεργίδου ἠρραβωνίσθησαν. Τοὺς εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν.

Μαρία—Κώστας

Ἀφίξεις

Ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ ἀνὰ τὴν Εὐρώπην (Γαλλίαν, Ἰταλίαν, Γερμανίαν, Ἑλβετίαν καὶ Αὐστρίαν) ἐπιστημονικοῦ ταξιδίου της ἡ γνωστὴ διπλωματοῦχος Αἰσθητικὸς κ. Νίκη Ντέμις. Ἡ κ. Ντέμις παρηκολούθησε εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν τὰς τελευταίας ἐξελίξεις τῆς αἰσθητικῆς καὶ ἐπρομηθεύθη νεωτάτου τύπου μηχανήματα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπλούτισε τὸ γνωστὸν πρότυπον Ἐπιστημονικὸν Ἰνστιτοῦτον Καλλονῆς DEMIS, ὁδὸς Ἀκαδημίας 32. Τηλ. 614—814.

ΗΘΕΛΕ Ν' ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΗ

Ἂν καὶ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια της ἔχουν ἀκινητοποιηθῆ ἀπὸ τὶς χειροπέδες, ἡ κυρία αὐτὴ προσπαθεῖ καὶ πάλι νὰ διαφύγη ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα ποὺ τῆς ἔσωσε τὴ ζωή. Πρόκειται γιὰ τὴν κυρία Ἀϊρὶν Ντῆ—Λῆ ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φραγκίσκο, ἡ ὁποία σώθηκε ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα, ποὺ βλέπετε στὴ φωτογραφία μας, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἤθελε ν' αὐτοκτονήση πέφτοντας ἀπὸ τὴ γέφυρα τῆς Ὤκλαντ Μπαίη. Ὁ ἀστυφύλακας συνάντησε μεγάλη ἀντίστασι καὶ χρειάστηκε νὰ ζητήση τὴ βοήθεια ἔξη διαβατῶν γιὰ νὰ τὴ δαμάση. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ πάρθηκε τὴν ὥρα ποὺ μετέφερε στοὺς ὤμους του τὴν κυρία Ντῆ—Λῆ στὸ αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας γιὰ νὰ τὴν ὁδηγήση στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα. Ἐκεῖ ἐξακριβώθηκε πὼς ἡ κυρία αὐτὴ θέλησε ν' αὐτοκτονήση ἐπειδὴ ὁ ἄντρας της ζήτησε καὶ κατώρθωσε νὰ πάρη διαζύγιο.

Ἐρωτικὸ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ στὸν ἔρωτα

Ἡ Χρυσαφένια Αὐγὴ εἶχε ἀγαπήσει ἕνα ὡραῖο παλληκάρι. Δὲν ἦταν μόνον ὡραῖο, ἦταν καὶ δραστήριο, ἐργατικὸ καὶ ἄξιο νὰ γίνη καλὸς νοικοκύρης.

Πολλὲς ἔτρεχαν πίσω ἀπὸ τὸ παλληκάρι αὐτό. Ἐκεῖνο ὅμως ἀγαποῦσε τὴ «Χρυσαφένια Αὐγὴ» καὶ τῆς τὸ ἀπέδειξε.

Δυὸ χωριανὲς τοῦ νέου διέδωσαν ἀπὸ τὴ ζήλεια τους, ὅτι ἡ «Χρυσαφένια Αὐγὴ» ἀγαποῦσε κάποιον ἄλλο καὶ μάλιστα, ὅτι αὐτὸς ἦταν ἕτοιμος νὰ τὴν ἀπαγάγη κάποιο βράδυ.

Ὁ νέος ἄκουσε τὶς πληροφορίες αὐτὲς μὲ μεγάλη ἐπιφύλαξι, δὲ θύμωσε, δὲ ζήλεψε, δὲν τὰ χάλασε μὲ τὴν ἀγαπημένη του.

Πῆγε παλληκαρίσια στὸν ἄλλο καὶ τοῦ εἶπε: «Ἂν εἶναι ἀλήθεια αὐτὰ ποὺ διαδίδονται, νὰ πᾶς ἀμέσως νὰ ζητήσης τὸ χέρι τῆς νέας, ἀλλοιῶς θὰ σὲ σκοτώσω!»

Ὁ ἄλλος ἐξεπλάγη καὶ διαβεβαίωσε τὸ νέο ὅτι ποτέ του δὲ σκέφτηκε ν' ἀπαγάγη τὴ νέα, γιατὶ τὴν ἐκτιμοῦσε ὡς τὸ καλλίτερο κορίτσι τοῦ χωριοῦ.

Ἔδωσαν τὰ χέρια καὶ τότε ὁ ἀγαπημένος τῆς «Χρυσαφένιας Αὐγῆς» πῆγε στὸ σπίτι τῆς νέας καὶ τὴ ζήτησε ἀπὸ τὸν πατέρα της. Ἀρραβωνιάστηκαν καὶ σὲ λίγες μέρες γίνονται οἱ γάμοι τους.

Ἡ «Χρυσαφένια Αὐγὴ» ὅμως μὲ ρωτᾶ πῶς νὰ ἐκδικηθῆ τὶς χωριανές της.

Τὴ συμβουλεύω, νὰ τὶς περιφρονήση, γιατὶ τώρα θὰ ἔχουν ἀρκετὰ τιμωρηθῆ...

Ἂν θέλη νὰ τὶς ἐκδικηθῆ, θὰ κάνη καλά, ἐκ συμφώνου μὲ τὸν ἀγαπημένο της, νὰ τὶς καλέση στὸ γάμο της!..

Πετράκη. Περαχώρα: Ἐκεῖνοι ποὺ σᾶς προτρέπουν νὰ ἐγκαταλείψετε τὸ χωριό σας καὶ νὰ φύγετε γιὰ τὸ ἐξωτερικό, δὲ σκέφτονται λογικά. Κι' ὅπως καλὰ λέτε, ἀφοῦ εἶστε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν τόπο σας καὶ σᾶς ἀρκοῦν τὰ εἰσοδήματα ποὺ ἔχετε ἀπὸ τὴν πατρική σας περιουσία, θὰ σᾶς συμβούλευα νὰ μὴ φύγετε, ἀλλὰ νὰ ἐργαστῆτε ἐδῶ ὅπως θὰ ἐργαζόσασατε στὴν ξενητειὰ γιὰ ἄλλους. Μήπως αὐτοὶ ποὺ σᾶς προτρέπουν, ἀποβλέπουν στὸ νὰ ἐκμεταλλευτοῦν τὴ δική σας περιουσία;

Φοβισμένη χωριατοπούλα: Οἱ γονεῖς σας δὲ θέλουν, παρ' ὅλο, ποὺ εἶναι φτωχοί, τὸν πλούσιο ἄντρα, ποὺ ἀγαπᾶτε. Βέβαια, οἱ γονεῖς δὲν εἶναι κακοί. Ἀγαποῦν τὰ παιδιά τους καὶ θέλουν νὰ τὰ βλέπουν εὐτυχισμένα. Γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται περίεργη ἡ στάσι τους. Μήπως δὲ θέλουν ἐπειδὴ εἶναι μεγαλύτερός σας; Κι' αὐτὸ εἶναι ἕνα ἐμπόδιο σοβαρό, ὄχι ὅμως καὶ ἀνυπέρβλητο. Πολλὲς γυναῖκες πῆραν ἄντρες πολὺ μεγαλύτερους ἀπ' αὐτὲς καὶ ὅμως ἔζησαν εὐτυχισμένες. Δὲ συμφωνῶ μὲ τὴν ἄποψί του νὰ σᾶς κλέψη καὶ νὰ σᾶς στεφανωθῆ. Θὰ μποροῦσε μὲ λίγη ἐπιδεξιότητα νὰ τοὺς πείση, νὰ τοὺς καταφέρη, γιὰ ν' ἀποφύγετε τὰ δυσάρεστα. Χρησιμοποιήσετε τὸ διπλωματικὸ τρόπο καὶ ὄχι τὸ βίαιο.

Κατατρεγμένο σπουργίτη: Δημιουργήσατε μόνη σας μιὰ κατάστασι ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ σᾶς εἶναι δύσκολο νὰ βγῆτε. Δὲ λέει κανεὶς ψέματα στὸν ἄνθρωπο ποὺ προορίζει ὡς σύντροφο τῆς ζωῆς του. Μόνον ἡ εἰλικρίνεια πρέπει νὰ διέπη τὶς σχέσεις δυὸ ἀνθρώπων ποὺ ἀγαπιοῦνται. Καὶ ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα: Ἐκεῖνος ἔχει δίκιο! Ὁ κάθε ἄντρας τὸ ἴδιο θἄκανε. Αὐτὸς ὅμως σᾶς ἀγαπᾶ ἀκόμη, κι' ἐλπίζω νὰ τὸν κερδίσετε.

Σᾶς συμβουλεύω νὰ τοῦ πῆτε ὅσα ἐγράψατε καὶ σὲ μένα. Ὁμολογῆστε τὸ σφάλμα σας γιὰ τὰ ψέματα. Ἦταν ἀπὸ μιὰ ἐπιπολαιότητά σας. Παραδεχτῆτε το, καὶ ζητῆστε του συγγνώμη.

Ἔπειτα, ζητῆστε του νὰ κατευθύνη αὐτὸς τὴν κατάστασι. Ἐν ἀνάγκη σταματῆστε ἀπὸ τὸ γραφεῖο.

Γιὰ κάτι τέτοια πράγματα χρειάζονται καὶ θυσίες.

Τ' ἄλλα, ποὺ μοῦ γράφετε γιὰ μοναστήρια κλπ. δὲν εἶναι λύσεις.

Αἰγυπτιοπούλα: Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μπῆκαν στὴν ψυχή σας οἱ ἀμφιβολίες, ἤδη βγήκατε ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι, ποὺ μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς βγάλω. Ὅταν σκέπτεστε ὅτι μπορεῖτε νὰ παντρευτῆτε ἕναν ἄλλον ποὺ δὲν ἔχετε καμμιὰ συμπάθεια, ἀλλὰ πιθανὸν νὰ τὸν συμπαθήσετε ἀργότερα, τότε δὲν ἀγαπᾶτε τὸν πρῶτο!

Δὲν ἀποκλείεται ὁ πρῶτος νὰ θέλη κι' αὐτὸς νὰ σᾶς βγάλη ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι μὲ τὸ νὰ μὴ σᾶς γράφη. Ἔχετε ὅμως, πάντοτε τὸν καιρὸ νὰ περιμένετε.

Τί ἔκανε ἐκεῖνος ὅταν βρέθηκε σὲ δύσκολη θέσι μὲ τὰ οἰκονομικά του; Δὲ δείλιασε, ἀλλὰ προσπάθησε νὰ βρῆ μία δουλειὰ καὶ ν' ἀφίση τὶς σπουδές του.

Τώρα ταξιδεύει. Σᾶς σκέπτεται ἄρά γε; Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρετε, ἀφοῦ ἔχετε καιρὸ νὰ λάβετε γράμμα του. Ἂν ὅμως βρίσκεται πολὺ μακρυὰ καὶ τὸ γράμμα του ἀργῆ νὰ ἔλθη;

Κάνετε, λοιπὸν ὑπομονὴ μερικοὺς μῆνες ἀκόμη, κι' ἂν δῆτε ὅτι τελικὰ σταμάτησε ἡ ἀλληλογραφία του, τότε χωρὶς νὰ φταῖτε σεῖς πιά, ν' ἀκούσετε καὶ τὴ γνώμη τῶν γονέων σας, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἀγαποῦν καὶ φροντίζουν γιὰ τὴν ἀποκατάστασί σας.

Τὸ λουλούδι τοῦ κήπου—Κύπρος: Ὅλες αὐτὲς οἱ ἀπορίες ποὺ βασανίζουν τὴ ψυχή σας, εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθοῦν. Εἶστε ἀκόμη πολὺ νέος κι' ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη μπορεῖ ν' ἀλλάξετε γνώμη.

Ὅπως συνδεθήκατε μ' ἐκείνη, μπορεῖ νὰ συνδεθῆτε μὲ καμμιὰ ἄλλη. Καὶ τότε, γιατί νὰ τὴ βασανίζη ἡ σκέψι ὅτι τὰ γράμματά της βρίσκονται σὲ χέρια, ποὺ δὲν ἐξετίμησαν τὴν ἀγάπη της; Τί εἶστε γι' αὐτήν; Ἕνας ξένος!

Ἐνόσω κρύβεστε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, εἶστε ἕνας ἐπικίνδυνος ξένος. Μὴ σᾶς κακοφαίνεται, ποὺ λέω τὴν ἀλήθεια. Γιατὶ πρῶτος ἐσεῖς θὰ ἔπρεπε νὰ ἐκτιμήσετε τὴ στάσι της. Ἕνα φρόνιμο κορίτσι δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθεται. Θὰ εἶναι φοβερὸ γι' αὐτὴν ἂν πάθη καμμιὰ ἀπογοήτευσι.

Ἔχετε τὰ μέσα νὰ τὴν προστατέψετε ὡς σύζυγος; Ὄχι. Λοιπόν, μὴν εἶστε ἀπαιτητικὸς καὶ ἀφῆστε την νὰ κάμη ἐκείνη αὐτό, ποὺ εἶναι τὸ σωστό.

Μαραμένη μαργαρίτα—Βαρώσια: Ἔχετε μεγάλη εἰλικρίνεια καὶ γι' αὐτὸ μπορῶ κι' ἐγὼ νὰ σᾶς μιλήσω ἐλεύθερα. Δίνετε τὸ δικαίωμα στὸν κάθε ἄντρα νὰ σκέπτεται γιὰ σᾶς χίλια δυὸ πράγματα, τὰ ὁποῖα τὸν παρακινοῦν νὰ προσπαθήση κι' αὐτὸς μιὰ εὔκολη κατάκτησι.

Ἕνας σοβαρὸς νέος, ὅμως ποὺ σκοπεύει νὰ κάνη μιὰ νέα, σύντροφο τῆς ζωῆς του, δὲ στέκεται στὶς βεράντες, οὔτε πίσω ἀπὸ καθρέφτες νὰ παρακολουθῆ τί κάνετε ἐσεῖς. Ἂν πραγματικὰ σᾶς ἀγαποῦσε, θὰ σᾶς πλησίαζε, θὰ σᾶς μιλοῦσε, καὶ θἄβρισκε τὸν τρόπο νὰ γνωρίση καὶ τοὺς γονεῖς σας, γιὰ νὰ μάθη τὶς διαθέσεις τους.

Μὴν ἀμφιβάλλετε, λοιπόν, γιὰ τὶς προθέσεις του. Θὰ εἶναι ὅμοιες μὲ ὅλων τῶν ἄλλων. Σεῖς, ὅμως, πρέπει ν' ἀλλάξετε τακτική. Νὰ γίνετε πιὸ σοβαρή, νὰ μὴ κάνετε τὰ γλυκὰ μάτια στὸν καθένα καὶ νὰ μὴν ἐκθέτετε, ἄδικα, τὸν ἑαυτό σας.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΜ

Μὲ γοργὸ ρυθμὸ προχωρεῖ τὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Μιὰ γυναῖκα σκότωσε» μὲ ὑπόθεσι παρμένη ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο μυθιστόρημα τῆς κ. Ἰωάννας Ἀναγνώστου Μπουκουβάλα. Ἡ παραγωγή, τὸ σενάριο καὶ ἡ σκηνοθεσία ὀφείλονται στὸν κ. Μαυρίκιο Νόβακ. Πρωτογωνιστοῦν ἡ Ἑλένη Χατζηαργύρη, ἡ Ἄννα Φόνσου, ὁ Νίκος Τζόγιας καὶ ὁ Εὐάγγελος Πλοιός. Στὴ φωτογραφία μας ἡ Ἑλένη Χατζηαργύρη καὶ ἡ Ἄννα Φόνσου σὲ μιὰ σκηνή.

Χελιδονίτης Πίνδου: Δὲ μοῦ καθορίζετε στὸ γράμμα σας, ἂν μὲ τὸ νέο αὐτὸν ἔχετε ἀρραβωνιαστῆ.

Λέτε: «Πρόκειται νὰ ἔλθω εἰς διαπραγματεύσεις γάμου!» Δηλαδὴ οἱ δυό σας θὰ τ' ἀποφασίσετε ἢ σᾶς βοηθοῦν καὶ οἱ γονεῖς σας σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα;

Συγγένεια ἀπ' εὐθείας δὲν ὑπάρχει καμμιά, ἐξ αἵματος. Εἶναι συγγενὴς ἀπὸ τὰ πέρα ἀμπέλια... Ἑπομένως θὰ πρέπει νὰ πάρετε ἄδεια γάμου. Προσέξετε ὅμως: Ὅλα πρέπει νὰ γίνουν μὲ τὴ γνώμη τῶν γονέων σας καὶ τῶν δικῶν του, γιατὶ τότε, οἱ ἴδιοι θὰ μπερδέψουν τὰ πράγματα μ' αὐτὴ τὴν πρόφασι.

Μαῦρο φιλόσοφο: Ζητήσατε νὰ τῆς μιλήσετε. Τί θὰ τῆς λέγατε; Ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε; Δὲ θὰ τῆς μιλούσατε μὲ εἰλικρίνεια, γιατὶ μόνος σας στὸ γράμμα σας, μὲ ρωτᾶτε: «Νὰ συνεχίσω ἢ ὄχι;»

Ὅποιος ἀγαπᾶ πραγματικά, δὲν κάνει τέτοιες ἐρωτήσεις. Προχωρεῖ. Κι' ὅταν ἡ νέα δὲ σταματά, γιὰ νὰ τῆς μιλήσετε — καὶ σ' αὐτὸ καλὰ κάνει — τότε νὰ πᾶτε νὰ τῆς μιλήσετε στὸ σπίτι της, μπροστὰ στοὺς γονεῖς της.

Δὲ βλέπω νὰ ἔχετε αὐτὸ τὸ ἄρρος, γι' αὐτό, τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ μὴ τὴν ἐνοχλήσετε πάλι, ἀφοῦ δὲν ἔχει κανένα σκοπὸ ἡ γνωριμία σας, ἀλλ' ἁπλῶς μιὰ ἐπίδειξι... Φανῆτε, λοιπόν, πιὸ σοβαρός, πιὸ ἀξιοπρεπής!

Ἀνυπόμονη Μ. Ι.: Ἀφοῦ ξέρετε τὸ τί συμβαίνει μὲ τὰ γράμματα ποὺ λαβαίνουμε, δηλαδὴ ὅτι τὰ καταστρέφουμε μόλις ἀπαντήσουμε, τότε τί θέτετε ὅλες αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις;

Δὲ θυμᾶμαι τίποτα.

Παυλίνα, 8: Πολλὲς φορὲς ἔχω συστήσει στοὺς νέους νὰ μὴ παρασύρωνται ἀπὸ ἐνθουσιασμούς, γιατὶ θάρθη ἡ στιγμή, ποὺ θ' ἀλλάξουν γνώμη. Αὐτὸ συμβαίνει συχνὰ εἴτε γιατὶ μιὰ ἄλλη γνωριμία μᾶς ἔκανε πιὸ πολὺ ἐντύπωσι, εἴτε γιατὶ ἀρχίζουμε νὰ θυμώμαστε διάφορα ἐλαττώματα, εἴτε γιατὶ ἔτσι τὸ ἀπαιτοῦν τὰ πράγματα, οἱ σπουδές, οἱ δουλειές.

Τὸ ἴδιο πάθατε καὶ σεῖς, ἀλλὰ δὲν ξέρετε σὲ τί ὀφείλεται τώρα ἡ ἀλλαγή σας.

Πιθανὸν στὸ πέρασμα τῆς ἡλικίας, καὶ στὶς ὡριμότερες σκέψεις ποὺ κάνει τὸ μυαλό.

Τὸ δικό σας δίλημμα ὅμως εἶναι τὸ ἄλλο: πῶς νὰ διακόψετε τὶς σχέσεις αὐτές, ἀφοῦ ἔχετε ἐκτεθῆ μὲ τὴν ἀλληλογραφία καὶ ἀφοῦ πρόκειται γιὰ παλιὸ ἀδελφικὸ φίλο. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι νομίζω ὅτι πρέπει πρῶτα νὰ περιμένετε, γιὰ νὰ σᾶς βοηθῆ ὁ καιρὸς νὰ σκεφτῆτε πιὸ θετικά, πιὸ ὥριμα. Κι' ἂν δῆτε ὅτι τὰ νέα αἰσθήματά σας δὲν ἄλλαξαν, τότε χωρὶς ὑπεκφυγές, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ φίλο, νὰ τοῦ ὁμολογήσετε τὴν ἀλήθεια. Μὴν παραλείψετε νὰ τοῦ γράψετε ὅτι αἰτία τῆς ἀλλαγῆς, δὲν εἶναι κανεὶς ἄλλος. Ἔτσι, μόνον ἡ εἰλικρίνεια θὰ σᾶς σώση!

Ἀγάπη ποὺ φοβᾶται: Εἶστε μικρὴ καὶ ἀφελής, ἡ δὲ θεία σας πιὸ ἀφελὴς ἀκόμη, ἀφοῦ σᾶς συνοδεύει στὰ ραντεβοῦ καὶ δὲν ἐξηγεῖται μαζί του εἰλικρινά.

Ἂν παραδεχτοῦμε ὅτι σᾶς ἀγαπᾶ καὶ σκοπεύει νὰ σᾶς κάνη γυναῖκα του, ἔστω καὶ μετὰ δυὸ τρία χρόνια, θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ πῆ στοὺς γονεῖς σας, γιατὶ ἐσεῖς εἶστε πολὺ μικρὴ κι' ἐκεῖνος πολὺ μεγάλος.

Τί θέλει, λοιπόν; Τίποτα! Ἐσεῖς τὸν ἐνοχλήσατε, ἐσεῖς τὸν βάλατε στὰ αἵματα μὲ τὰ τηλεφωνήματά σας, μὲ τὰ γράμματά σας. Καὶ διστάζει τώρα νὰ σᾶς ἀπογοητεύση μὲ μιὰ ἄρνησι. Αὐτὸ ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι ν' ἀραιώσετε, ἢ νὰ πάψετε τὴν ἀλληλογραφία μαζί του. Ἂν ζητήση νὰ σᾶς δῆ, νὰ τοῦ πῆτε νὰ πάη στοὺς γονεῖς σας, οἱ ὁποῖοι θὰ μάθουν καὶ τί ἄνθρωπος εἶναι, καὶ ἀπὸ ποῦ εἶναι, ἀφοῦ ἐκεῖνος ἀρνεῖται νὰ σᾶς τὸ πῆ.

Νὰ γίνετε πιὸ σοβαρὴ καὶ πιὸ φρόνιμη. Ἔτσι ἔχετε νὰ κερδίσετε πολλά.

ΜΙΡΑΝΤΑ

4 γράμματα

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

«Ἀγαπητέ μου Τόμας. Σοῦ γράφω τώρα ποὺ κόπασε κάπως ὁ πόνος μου γιὰ τὸ χαμὸ τῆς θείας σου, τῆς καϋμένης μου Μπέσσι. Ἐσὺ εἶσαι πιὰ ὁ μόνος στενὸς συγγενής μου καὶ ὁ μέλλων κληρονόμος μου. Ἐπιθυμῶ, λοιπόν, ν' ἀποκατασταθοῦν τελείως οἱ σχέσεις μας καὶ νὰ λείψουν οἱ διαφωνίες ποὺ μᾶς χώριζαν ὡς τώρα.

»Ὁ πατέρας σου δὲ θέλησε, δυστυχῶς, ν' ἀκούση τὶς συμβουλές μου, μολονότι ἤμουν μεγαλύτερος ἀδελφός του. Καὶ σ' ἄφησε, ἀφοῦ πῆρες τὸ δίπλωμα τοῦ γιατροῦ, νὰ προσληφθῆς στὴν ὑπηρεσία τῶν Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων. Αὐτὸ ὅμως, κατὰ τὴ γνώμη μου, ἦταν ἐξευτελεστικὸ γιὰ ἕνα γιατρό, κι' ἰδιαιτέρως γιὰ ἕνα μέλος τῆς οἰκογενείας Φάρλεϋ. Ἀπαρνήθηκες ἔτσι τὴν ἀξιοπρέπειά σου καὶ τὴν κοινωνική θέσι σου, κι' αὐτὸ μὲ θύμωσε ἐναντίον σου.

»Ἡ καϋμένη ἡ θεία σου ἔπαιρνε τὸ μέρος σου, μᾶλλον ὅμως ἀπὸ μιὰ ἀβουλία, κι' ὄχι γιατὶ ἐνέκρινε πραγματικὰ ὅ,τι ἔκανες. Τώρα ποὺ ἔλειψε αὐτή, ἀποφάσισα νὰ κάνω ὅ,τι πρέπει, γιὰ νὰ σ' ἀποκαταστήσω στὴν κοινωνικὴ θέσι ποὺ σοῦ ταιριάζει. Τὰ χρήματα ποὺ θὰ σοῦ δώσω, θὰ σοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ζήσης σὰν ἄρχοντας καὶ νὰ τιμήσης τὸ ὄνομά μας.

»Ὁ θεῖος σου Ρόμπερτ Φάρλεϋ».

★

«Ἀγαπητέ μου Τόμας. Μόλις εἶχα ταχυδρομήσει σήμερα τὸ γράμμα μου, μιὰ ὑπηρέτρια μοῦ εἶπε πῶς τῆς τηλεφώνησες, ὅτι εἶχες ξεχάσει κάποιο μικρὸ χαρτονένιο κουτὶ στὴν κάμαρά σου, τὸ περασμένο καλοκαῖρι ποὺ βρισκόσουν ἐδῶ. Ἡ ὑπηρέτρια δὲ θυμᾶται νὰ τὸ εἶδε. Ἀπορῶ ὅμως γιατί δὲν τὸ ἀναζήτησες, ὅταν εἶχες ἔρθει ἐδῶ πρὸ ὀλίγου γιὰ τὴν κηδεία τῆς θείας σου.

»Πάντως, στὸ ἑξῆς, σὲ παρακαλῶ ν' ἀπευθύνεσαι σὲ μένα γιὰ κάθε ζήτημα ποὺ ἀφορᾶ τὸ σπίτι μου, ἔστω καὶ μικρό. Ξέρεις πόση σημασία ἀποδίδω στὴν πειθαρχία μεταξὺ τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ μου. Ἐλπίζω νὰ βρῆς κάπου ἀλλοῦ τὸ χαρτονένιο κουτί σου καὶ νὰ μὴν ἀπασχοληθοῦμε πιὰ μ' αὐτό.

»Ὁ θεῖος σου Ρόμπερτ Φάρλεϋ».

★

«Ἀγαπητέ μου Τόμας. Πέρασε μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα ἀφ' ὅτου ἔλαβες τὸ πρῶτο γράμμα μου, κι' ὅμως δὲν ἔχω ἀκόμη ἀπάντησί σου. Πρέπει νὰ συμπεράνω, ὅτι δὲ θέλεις τὴν ἀποκατάστασι τῶν σχέσεών μας; Δὲν τὸ πιστεύω, γιατὶ δὲ μοῦ ἐπέστρεψες εὐτυχῶς τὶς 1000 λίρες ποὺ ἀνέθεσα στὸν τραπεζίτη μου νὰ σοῦ ἐμβάση. Ἀνυπομονῶ νὰ σὲ δῶ ἐδῶ στὸν πύργο μου. Ἔχομε νὰ κουβεντιάσουμε γιὰ ἕνα σωρὸ πράγματα... καὶ γιὰ τὸ γάμο σου μὲ μιὰ κοπέλλα ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, πολὺ καλύτερη ἀπὸ τὶς φιλεναδίτσες, ποὺ τοὺς ἔδινες ἐκεῖνα τὰ κρυφὰ ραντεβοὺ στὸ πάρκο. Σοῦ ἔχω βρῆ ἐγὼ τὴν κατάλληλη νύφη, κατεργάρη!

»Ὁ θεῖος σου Ρόμπερτ Φάρλεϋ».

★

«Ἀγαπητέ μου Τόμας. Τρελλάθηκες, λοιπόν; Ἔμαθα ἀπ' τὸ δόκτορα Χάρρις ὅλη τὴν τηλεφωνικὴ συνδιάλεξί σου μαζί του. Τὸν πῆρες στὸ τηλέφωνο γιὰ νὰ τὸν ρωτήσης τί φάρμακο ἔδινε στὴ θεία σου γιὰ τὴν καρδιά της. Σοῦ ἀπάντησε πῶς τῆς εἶχε ὁρίσει τρία χάπια ντιζιταλίνης τὴν ἡμέρα. Τὸν ρώτησες γιὰ ἐνέσεις. Σοῦ εἶπε, ὅτι τῆς εἶχε δώσει πρὸ 3 μηνῶν κάτι ἐνέσεις βιταμίνης Β. Τὸν ξαναρώτησες μήπως τῆς ἔδωσε καὶ ἐνέσεις ντιζιταλίνης. Τὸ ἀπέκλεισε κατηγορηματικά, καὶ σοῦ ἐξήγησε πῶς τὶς θεωροῦσε ἐπικίνδυνες γιὰ τὴν κατάστασί της. Ἐξέφρασες τότε τὴν ὑποψία πῶς τῆς εἶχαν κάνει τέτοιες ἐνέσεις — ἴσως ἡ νοσοκόμα, κατὰ λάθος — ποὺ εἶχαν φέρει τὸ θάνατό της. Ἡ ὑπόνοιά σου αὐτὴ τὸν ἔκαμε ν' ἀγανακτήση καὶ νὰ σὲ βεβαιώση, ὅτι ἡ νοσοκόμα μὶς Πάρκινσον ἤξερε πολὺ καλὰ τὴ δουλειά της κι' ὅτι ὁ ἴδιος παρακολουθοῦσε συνεχῶς τὰ φάρμακα ποὺ ἔπαιρνε ἡ ἄρρωστή του. Ὁ θάνατός της — σοῦ εἶπε — ὀφειλόταν σὲ φυσικὰ αἴτια. Ἡ συνδιάλεξί σας τελείωσε ἐκεῖ.

»Ὁ Θεὸς ξέρει γιατί ἐνέργησες ἔτσι, Τόμας! Ἤθελες μήπως νὰ δείξης τὶς ἰατρικές σου γνώσεις; Δὲ σκέφτηκες τὴ σημασία ποὺ εἶχαν οἱ ἀόριστες αὐτὲς κατηγορίες σου κατὰ τοῦ καλοῦ γιατροῦ μας καὶ τῆς νοσοκόμας; Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ τὶς χαρακτηρίση συκοφαντίες! Οὔτε καὶ συλλογίστηκες τὶς συνέπειες ποὺ θὰ εἶχε ἕνα τέτοιο σκάνδαλο εἰς βάρος τῆς οἰκογενείας μας; Δὲ θέλουν πολὺ οἱ κακὲς γλῶσσες, γιὰ ν' ἀρχίσουν τὴ δουλειά τους... Δὲ φαντάζομαι νὰ ἐπιδιώκης ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, ποὺ θ' ἀντανακλᾶ καὶ σὲ σένα.

»Πρόσεξε! Ἂν ξανακάνης κανένα τέτοιο λάθος, θὰ κόψω ἀμέσως τὴ γενναία ἐπιχορήγησι ποὺ σοῦ δίνω, καὶ θὰ σ' ἀποκληρώσω. Δὲν πιστεύω νὰ θέλης νὰ χάσης 200 χιλιάδες λίρες, ἀπὸ μιὰ ἐπιπολαιότητά σου.

»Ὁ θεῖος σου Ρόμπερτ Φάρλεϋ».

★

(Τηλεγράφημα). «Ἰατρὸν Τόμας Φάρλεϋ. Ἔλαβα εὐχαριστήριον γράμμα φιλανθρωπικοῦ ἱδρύματος διὰ δωρεὰν 1.000 λιρῶν ἐξ ὀνόματός μου. Εἶναι τὰ χρήματα ποὺ σοῦ ἔστειλα; Σὲ περιμένω ἀμέσως γιὰ νὰ ἐξηγηθοῦμε.

»Ρόμπερτ Φάρλεϋ».

★

«Ἀξιότιμε κ. Διευθυντὰ τῆς Σκότλανδ-Γυάρδ. Θὰ βρῆτε ἐσώκλειστα τέσσερα γράμματα καὶ ἕνα τηλεγράφημα ποὺ ἔλαβα ἀπὸ τὸ θεῖο μου Ρόμπερτ Φάρλεϋ στὸ τελευταῖο δεκαήμερο.

»Ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας στὰ ἑξῆς σημεῖα τοῦ κάθε γράμματος:

»Γράμμα 1ον.— Ἡ θεία Μπέσσι σεβόταν τὴν ἐπιθυμία μου νὰ σταδιοδρομήσω ὅπως ἤθελα. Θεωροῦσε τὶς φιλοδοξίες τοῦ θείου μου γιὰ μένα σὰν ἕνα ἀνόητο σνομπισμό. Εἶχε μαλλώσει μάλιστα ἄσχημα μαζί του. Καὶ ἐπειδὴ σχεδὸν ὅλη ἡ περιουσία ἦταν δική της, ξέρω καλά, ὅτι σκόπευε νὰ τὴν ἀφίση μὲ τὴ διαθήκη της σὲ κάποιο φιλανθρωπικὸ σκοπό.

»Περιέργως ὅμως, δὲ βρέθηκε καμμιὰ διαθήκη της μετὰ τὸ θάνατό της. Ἐξ ἄλλου, ἡ προσπάθεια τοῦ θείου μου νὰ μὲ δωροδοκήση ἐμμέσως, κίνησε τὶς ὑποψίες μου.

»Γράμμα 2ον.— Ὅταν πῆγα στὸν πύργο τῶν Φάρλεϋ, πέρυσι τὸ καλοκαῖρι, εἶχα μαζί μου διάφορα ἰατρικὰ ἐργαλεῖα καὶ φάρμακα, μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων κι' ἕνα κουτὶ μὲ 10 ἐνέσεις ντιζιταλίνης. Ὅταν τὸ ἀναζήτησα, μετὰ τὴν ἐπιστροφή μου στὸ Λονδῖνο, διαπίστωσα πῶς εἶχε χαθῆ. Δὲν ἔδωσα ὅμως σημασία στὴν ἀρχή, ὡσότου τὸ γράμμα τοῦ θείου μου μ' ἔβαλε σὲ ὑποψίες.

»Πίεσα τότε τὴ μνήμη μου καὶ πείσθηκα πὼς τὸ κουτὶ εἶχε χαθῆ κατὰ τὴ διαμονή μου στὸν πύργο.

»Γράμμα 3ον.— Τὸ περιεχόμενό του ἐπιβεβαιώνει τὸ πόσο ἀνυπομονοῦσε ὁ θεῖος μου νὰ δεχτῶ τὰ λεφτά του, γιὰ νὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος σ' αὐτόν.

»Ἡ «φιλενάδα» μου, γιὰ τὴν ὁποία κάνει νύξι, ἦταν (καὶ εἶναι) ἡ μὶς Οὔρσουλα Πάρκινσον, ἡ νοσοκόμα τῆς θείας μου, μιὰ περίφημη κοπέλλα ποὺ θὰ γίνη γρήγορα γυναῖκα μου. Ἀπ' αὐτὴν ἔμαθα λεπτομερῶς τὰ ὕποπτα συμπτώματα τῆς τελευταίας ἀσθενείας καὶ τοῦ θανάτου τῆς θείας μου.

Γράμμα 4ον.— Μετὰ τὴν κηδεία, ὁ θεῖος μου εἶπε στὴν Οὔρσουλα νὰ πετάξη τὰ φάρμακα ποὺ εἶχαν περισσέψει. Σκέφτηκα τότε πὼς ἦταν κρῖμα νὰ πᾶνε χαμένες οἱ ἐνέσεις βιταμίνης. Τὶς ζήτησα ἀπὸ τὴν Οὔρσουλα, κι' αὐτὴ μοῦ τὶς ἔδωσε πρόθυμα, δίχως νὰ ξέρη ὁ θεῖος μου.

»Μετὰ τὴ συνδιάλεξί μου μὲ τὸ δόκτορα Χάρρις, ὑποπτεύθηκα, ὅτι ὁ θεῖος μου εἶχε ἀντικαταστήσει τὶς ἐνέσεις βιταμίνης μὲ τὶς ὅμοιες στὸ σχῆμα καὶ στὸ χρῶμα ἐνέσεις ντιζιταλίνης — αὐτὲς ποὺ μοῦ εἶχε κλέψει κατὰ τὴ διαμονή μου στὸν πύργο του. Κι' ὅτι εἶχε δολοφονήσει τὴ θεία μου μὲ τὸν ἐγκληματικὸ αὐτὸ τρόπο, γιὰ νὰ σφετεριστῆ τὴν περιουσία της.

Μετὰ τὴν κηδεία, ὁ θεῖος μου εἶπε στὴν Οὔρσουλα νὰ πετάξη τὰ φάρμακα ποὺ εἶχαν περισσέψει...

»Ἔστειλα γιὰ ἀνάλυσι τὶς ἐνέσεις, κι' ἀποδείχτηκε, ὅτι περιεῖχαν πραγματικὰ ντιζιταλίνη!

»Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς ἀναφέρω. Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι πιὰ δουλειὰ δική σας.

»Δόκτωρ Τόμας Φάρλεϋ».

ΣΕΛΒΥΝ ΤΖΕΠΣΟΝ

Ἔκλεψε μιὰ «συνάδελφό» του

Ὁ ἰδιωτικὸς ντέτεκτιβ ἑνὸς μεγάλου καταστήματος τοῦ Τόκιο παρέδωσε στὴν ἀστυνομία κάποιο λωποδύτη, ὀνόματι Μιτσοῦσι Τανιμότο, γιατὶ τὸν εἶχε τσακώσει νὰ κλέβη ὅ,τι εἶχε στὶς τσέπες της μιὰ πελάτισσα.

Μαζὶ μ' αὐτὸν ὅμως, παρέδωσε... καὶ τὸ θῦμα τῆς κλοπῆς. Γιατὶ ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν τόσο ἀπορροφημένη... μὲ τὸ νὰ κλέβη διάφορα εἴδη τοῦ καταστήματος, ὥστε δὲν πῆρε εἴδησι τὸ «συνάδελφό» της, ποὺ τῆς ἄδειαζε τὶς τσέπες! Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ καταλήξουν κι' οἱ δυὸ στὸ φρέσκο!

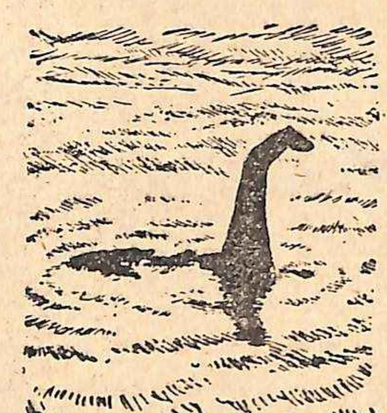

Τὸ κεφάλι τοῦ τέρατος εἶναι πλακουτσὸ καὶ δυσανάλογα μικρό...

Καὶ πάλι τὸ τέρας ΤΟΥ ΛΟΧ ΝΕΣ

Τὸ ἔχουν δῆ ἑκατοντάδες ἄτομα

Ἐδῶ καὶ 23 χρόνια, ἡ ἄγνωστη ὡς τότε λίμνη τοῦ Λὸχ Νές, στὰ βουνὰ τῆς Σκωτίας, ἔγινε ξαφνικὰ περίφημη σ' ὅλο τὸν κόσμο. Γιατὶ εἶχε ἐμφανιστῆ στὰ βαθειὰ νερά της ἕνα πελώριο τέρας, ἀγνώστου εἴδους!

Ἡ ἱστορία αὐτὴ χάλασε κόσμο τότε, σ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες τῆς ὑφηλίου. Οἱ δύσπιστοι ἔλεγαν πὼς ὅλ' αὐτὰ δὲν ἦταν παρὰ ἕνα παραμύθι.. Κι' ὅμως δεκάδες πρόσωπα ἀξιόπιστα βεβαίωναν πὼς εἶχαν ἰδῆ μὲ τὰ μάτια τους τὸ τέρας!

Πέρασαν χρόνια ἀπὸ τότε. Ἦρθε ὁ πόλεμος, ποὺ ἀναστάτωσε τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ τὸ τέρας τοῦ Λὸχ Νὲς ξεχάστηκε τελείως.

Φαίνεται ὅμως πὼς δὲ σταμάτησε τὶς ἐμφανίσεις του σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα. Τώρα τελευταῖα λοιπόν, ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ διακεκριμένους Ἄγγλους δημοσιογράφους ἀνέλαβε μιὰ καινούργια ἔρευνα. Ἐπισκέφτηκε δηλαδὴ ὁ ἴδιος ἑκατοντάδες ἄτομα ποὺ βεβαίωναν πὼς εἶχαν δῆ τὸ τέρας, ἐξέλεγξε μὲ σχολαστικὴ εὐσυνειδησία τὶς ἀφηγήσεις καὶ τὶς περιγραφές τους καὶ κράτησε μόνο τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα ποὺ τοῦ φαίνονταν ἀποδεδειγμένα κι' ἀναμφισβήτητα.

Πρῶτα ἀπ' ὅλα λοιπόν, σχημάτισε τὴν ἀκλόνητη πεποίθησι ὅτι τὸ τέρας ζῆ καὶ... βασιλεύει πάντοτε, στὴ λίμνη τοῦ Λὸχ Νές! Οἱ ντόπιοι τὸ ὀνομάζουν «Νισὰγκ» (λέξι τῆς παληᾶς γαελικῆς γλώσσας, ποὺ διατηρεῖται ἀκόμα σ' αὐτὰ τὰ μέρη).

Ἴσως μάλιστα νὰ μὴν εἶναι μόνο ἕνα τέρας, ἀλλὰ περισσότερα, γιατὶ ἄλλοι ὑπολογίζουν τὸ μῆκος του σὲ 6 μέτρα μόνο, ἐνῶ ἄλλοι φτάνουν μέχρι τὰ 15.

Ὁ λαιμός του ἔχει μῆκος 1½ μέτρου περίπου καὶ διάμετρο 30 πόντων. Τὸ κεφάλι του εἶναι πλακουτσὸ καὶ δυσανάλογα μικρό. Ἄλλοι τὸ παρομοιάζουν μὲ κεφάλι φιδιοῦ κι' ἄλλοι μὲ χελώνας ἢ κύκνου ἢ ἀλόγου.

Κολώνιες
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
μὲ φυσικὰ αἰθέρια ἔλαια
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΔΑΜΒΕΡΓΗ
ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 39 (ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ)

Τὰ μάτια του εἶναι γυαλιστερὰ καὶ μεγάλα σὰν τοῦ ταύρου. Ἀνοιγοκλείνει συνεχῶς τὸ στόμα του, δὲ βγάζει ὅμως καμμιὰ φωνή, κανένα ἦχο.

Ἂν πιστέψουμε ὡρισμένες περιγραφές, ἔχει ἕνα εἶδος χαίτης, ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ του ὡς τὴ βάσι τοῦ λαιμοῦ του, ἢ κάτι σὰν τραχηλιὰ γύρω ἀπ' τὸ λαιμό.

Ἔχει ἐπίσης στὸ κεφάλι του δυὸ «κέρατα», σὰν τοῦ σαλιγκαριοῦ.

Τὸ σῶμα του εἶναι κυλινδρικό, μὲ διάμετρο ὄχι μικρότερη ἀπὸ 1½ μέτρο. Ὅσο γιὰ τὸ χρῶμα τοῦ δέρματός του, ἄλλοι τὸ θέλουν καφετὶ ἢ μαῦρο κι' ἄλλοι γκρίζο σὰν τοῦ ἐλέφαντος ἢ πολὺ σκοῦρο μπλέ. Ἄλλοτε τὸ δέρμα του φαίνεται λεῖο κι' ἄλλοτε τραχύ. Ἡ ράχη του σχηματίζει γωνία κι' ἔχει χρῶμα πιὸ σκοῦρο ἀπ' τὴν κοιλιά του.

Ἕνα βασικὸ χαρακτηριστικό του —στὸ ὁποῖο συμφωνοῦν ὅλοι ὅσοι τὸ εἶδαν— εἶναι οἱ καμποῦρες ποὺ ἔχει στὴν πλάτη του, δυὸ ἢ τρεῖς (μερικοὶ ὅμως τὶς ἀνεβάζουν σὲ ἑπτά). Ἡ δεύτερη εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες.

Δίπλα στὴν πρώτη καμπούρα του ἔχει πτερύγια, σὰν τοῦ ψαριοῦ. Ὡρισμένες δὲ ἐνδείξεις, καὶ προπάντων οἱ κινήσεις του στὰ ρηχὰ νερά, δείχνουν πὼς πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ πόδια.

Τέλος ἡ οὐρά του ξεπροβάλλει σπάνια ἀπ' τὸ νερό. Εἶναι πολὺ δυνατὴ καὶ ὄχι μυτερὴ στὴν ἄκρη.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴν περιγραφή του, ἂς δοῦμε τώρα τὶς συνήθειές του.

Ἄλλοτε μένει ἀκίνητο γιὰ πολλὲς ὧρες, εἴτε μὲ τὸ κεφάλι καὶ τὸ λαιμό του βυθισμένα στὸ νερὸ κι' ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ σώματός του ἔξω ἀπ' αὐτό, εἴτε ἀντιθέτως μὲ βυθισμένο τὸ σῶμα του καὶ μὲ τὸ λαιμὸ καὶ τὸ κεφάλι ἔξω ἀπ' τὸ νερό. Σπανιώτερα φαίνεται τὸ κεφάλι, ὁ λαιμός του καὶ μιὰ - δυὸ καμποῦρες του συγχρόνως.

Ἄλλοτε πάλι ταξειδεύει κάτω ἀπ' τὸ νερό, μὲ μεγάλη ταχύτητα —ὡς 30 μίλια τὴν ὥρα— καὶ τότε διακρίνονται μόλις οἱ καμποῦρες του πάνω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἡ κίνησί του δημιουργεῖ ἕνα δυνατὸ κυματισμό, ποὺ φτάνει ὡς τὴν ὄχθη τῆς λίμνης, σ' ἀπόστασι δηλαδὴ μισοῦ μιλίου ἢ καὶ περισσότερο ἀκόμα. Συχνὰ μάλιστα αὐτὰ τὰ μακρυὰ κύματα ποὺ σπάζουν στὴν ὄχθη, ἐνῶ ἡ ὑπόλοιπη ἐπιφάνεια τῆς λίμνης εἶναι ἤρεμη, ἀποτελοῦν τὸ πρῶτο σημάδι τῆς παρουσίας τοῦ τέρατος κάτω ἀπ' τὸ νερό.

Ὅταν τὸ τέρας κινῆται γρήγορα, ἀκολουθεῖ μιὰ εὐθεῖα ἢ καμπύλη γραμμή. Ὅταν ὅμως πλέη ἀργά, διαγράφει μικρὰ ζίγκ - ζάγκ.

Παρουσιάζει μιὰ ἰδιαίτερη εὐαισθησία στὸν ἦχο, ἰδίως δὲ ὅταν μεταδίδεται μέσα στὸ νερό. Μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἢ τὸ χτύπημα μιᾶς πόρτας αὐτοκινήτου τὸ κάνει νὰ ἐξαφανιστῆ ἀμέσως. Βουλιάζοντας κατακόρυφα κι' ἀφίνοντας πίσω του ἀφρούς. Ἀκόμα πιὸ πολὺ τὸ φοβίζει ὁ θόρυβος ἀπ' τὶς μηχανὲς καὶ τὶς ἕλικες τῶν πλοίων. Γι' αὐτό, ἐνῶ ταξειδεύουν συνεχῶς πολλὰ πλοῖα στὴ λίμνη, μόνο δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς ἔτυχε νὰ δοῦν τὸ τέρας οἱ ἐπιβάτες τους. Οἱ περισσότεροι ποὺ τὸ εἶδαν, βρίσκονταν στὴν ξηρά, στὶς ὄχθες τῆς λίμνης.

Οἱ ἐμφανίσεις του γίνονται προπάντων στὶς ζεστὲς ἡμέρες δίχως ἄνεμο, καὶ κατὰ προτίμησιν τὰ ξημερώματα. Παρουσιάζεται ὅμως καὶ τὸ χειμῶνα, πρᾶγμα ποὺ δείχνει πὼς δὲ βυθίζεται σὲ «χειμερία νάρκη» ὅπως ὡρισμένα εἴδη ψυχρόαιμων ζώων.

Οἱ αὐτόπτες μάρτυρες, ποὺ τὸ ἔχουν δῆ ἀπὸ ἀποστάσεις κυμαινόμενες ἀπὸ 20 μέτρα μέχρι 1 μίλι, τὸ παρομοιάζουν γενικὰ μὲ «μεγάλο βάτραχο» ἢ μὲ «ὑποβρύχιο» ἢ μὲ «τεράστιο χέλι». Συμφωνοῦν δὲ ὅλοι ὅτι οἱ κινήσεις του δίνουν τὴν ἐντύπωσι μιᾶς τρομακτικῆς δυνάμεως.

Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι τὸ μυστήριο αὐτὸ θὰ διαφωτιστῆ μιὰ μέρα.

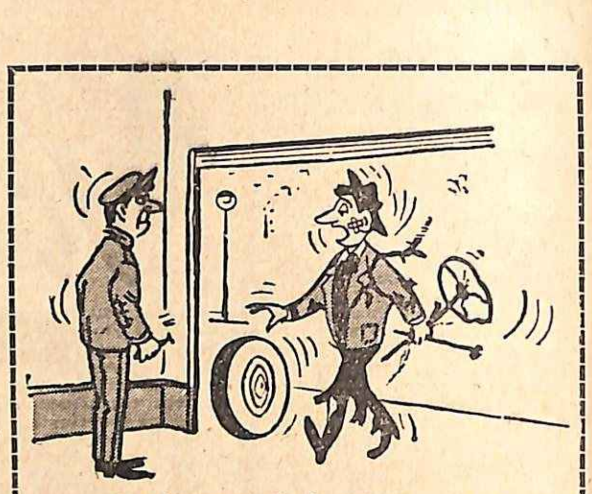

—Σᾶς ἔφερα τὸ ἁμάξι ποὺ πῆρα μὲ δοκιμή. Δὲν θὰ τὸ ἀγοράσω, γιατὶ μοῦ δίνει στὰ νεῦρα!...

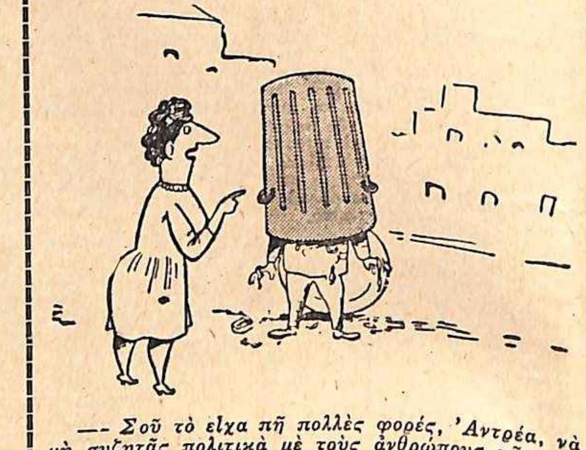

—Σοῦ τὸ εἶχα πῆ πολλὲς φορές, Ἀντρέα, νὰ μὴ συζητᾶς πολιτικὰ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς καθαριότητος τοῦ Δήμου...

— Τί μόνο ἕνα δίφραγκο; Ὁ κ. Τάκης, μοὔδωσε χθὲς ἕνα ὁλόκληρο πενηντάρι, γιὰ νὰ φύγω...

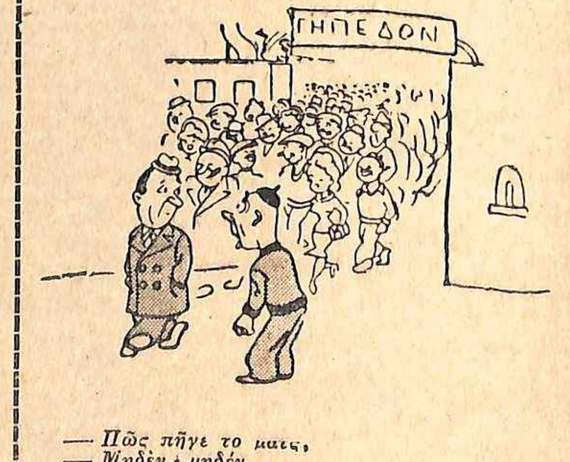

— Πῶς πῆγε τὸ ματς,
— Μηδὲν - μηδέν...
— Καὶ στὸ πρῶτο ἡμίχρονο;...

ΠΡΟΣΟΧΗ στὸ ζεστὸ μπάνιο

Πόση ὥρα πρέπει νὰ μένετε μέσα στὴ μπανιέρα

Ὅλοι ξέρομε ὅτι τὰ μπάνια κάνουν καλὸ στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό, ὅταν γίνωνται σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τῆς ὑγιεινῆς. Γιατί, διαφορετικά, ὄχι μόνον δὲν εἶναι ὠφέλιμα, ἀλλά, τοὐναντίον, ἀποτελοῦν κίνδυνο γιὰ τὴν ὑγεία μας, ἀκόμη καὶ γιὰ τὴ ζωή μας.

Ἀλλὰ πόσο πρέπει νὰ διαρκῆ ἕνα μπάνιο; Ἡ διάρκειά του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ θερμοκρασία τοῦ νεροῦ.

Τὸ ζεστὸ μπάνιο, ποὺ ἡ θερμοκρασία του κυμαίνεται μεταξὺ τῶν 34 καὶ 37 βαθμῶν δὲν πρέπει νὰ διαρκῆ περισσότερο ἀπὸ 10 λεπτά, γιατί, διαφορετικά, κινδυνεύομε νὰ πάθωμε συγκοπή. Ἕνα χλιαρὸ λουτρὸ (27ο—33ο), ἐξ ἄλλου, ποὺ παρατείνεται παραπάνω ἀπὸ 20 λεπτά, προκαλεῖ ὕπνο. Τὸ ἴδιο κι' ἕνα μέτριο λουτρὸ (21ο—26ο)' ὅταν μείνωμε πάνω ἀπὸ ὥρα μέσα σ' αὐτό.

Γιὰ τὰ ψυχρὰ λουτρά, τέλος, οἱ γνῶμες διχάζονται. Πολλοὶ ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ ψυχρὸ λουτρό, ὅταν μένωμε ἀκίνητοι, δὲν πρέπει νὰ παρατείνεται παραπάνω ἀπὸ δέκα λεπτά. Πειράματα, ὅμως, ποὺ ἔγιναν μεταξὺ τῶν ἀντρῶν τοῦ ἀμερικανικοῦ ναυτικοῦ ἀπέδειξαν ὅτι ἕνας ὑγιὴς ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ μείνῃ τρεῖς ὧρες μέσα στὸ ψυχρὸ νερό. Κατὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς ἰατροὺς τοῦ ναυτικοῦ, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τὸ σῶμα του περιέχει λῖπος κατὰ 40% μπορεῖ νὰ μείνῃ μέσα στὸ ψυχρὸ νερὸ τριπλάσιο χρόνο ἀπὸ ἕναν ἀδύνατο.

Τὸ ζεστὸ λουτρὸ ἀνεβάζει τὴ θερμοκρασία τοῦ σώματος. Τὸ αἷμα κυκλοφορεῖ τότε ταχύτερα μέσα στὶς φλέβες, ἡ καρδιὰ χτυπάει πιὸ γρήγορα κι' οἱ ἀναπνευστικὲς κινήσεις γίνονται πιὸ βίαιες. Ὅταν βγοῦμε ἀπὸ τὸ μπάνιο, ὅμως, τὸ σῶμα μας χάνει ὄχι μόνον τὴν πρόσθετη θερμοκρασία ποὺ ἀπόχτησε γιὰ μερικὰ λεπτὰ μέσα στὸ ζεστὸ νερό, ἀλλὰ κι' ἕνα μέρος ἀπὸ τὴ δική του. Οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς λιγοστεύουν ταὐτόχρονα, ἡ κυκλοφορία γίνεται πιὸ ἀργὴ κι' ἡ ἀναπνοὴ ξαναγυρίζει στὸν κανονικὸ ρυθμό. Ἔτσι, τὸ ζεστὸ μπάνιο ἔχει κατευναστικὰ ἀποτελέσματα. Μᾶς ξεκουράζει καὶ μᾶς ἀνακουφίζει.

Τὸ ψυχρὸ μπάνιο προκαλεῖ τὶς ἀντίθετες ἀντιδράσεις. Ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος πέφτει, οἱ παλμοὶ τῆς καρδιᾶς λιγοστεύουν καὶ τὸ αἷμα κυκλοφορεῖ πιὸ ἀργά. Ὅταν βγοῦμε ἀπὸ τὸ μπάνιο, ὅμως, γιὰ λόγους ἀντιδράσεως, ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος ἀνεβαίνει, ἡ καρδιὰ χτυπάει πιὸ γρήγορα καὶ τὸ αἷμα κυκλοφορεῖ πιὸ ὁρμητικὰ μέσα στὶς φλέβες. Ἔτσι τὸ κρύο μπάνιο ἔχει τονωτικὰ ἀποτελέσματα. Μένοντας, ὅμως, παραπάνω ἀπὸ ὅ,τι πρέπει μέσα στὸ κρύο νερό, κινδυνεύομε νὰ πάθωμε συμφόρησι τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων, ποὺ μπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ στὸ θάνατο.

Τὰ ζεστὰ μπάνια, λόγω τοῦ ὅτι προκαλοῦν ἐφίδρωσι, ἀδυνατίζουν. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ καταφεύγετε σ' αὐτὰ χωρὶς προηγούμενη ἔγκρισι τοῦ γιατροῦ σας. Μὴν ξεχνᾶτε τὴν τραγικὴ περίπτωσι τῆς Μαρίας Μοντέζ. Ἡ διάσημη βεντέττα ἔκανε ζεστὰ λουτρὰ γιὰ ν' ἀδυνατίσῃ, ἀλλὰ σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ (στὶς 7 Σεπτεμβρίου 1951) ἔπαθε συγκοπὴ τῆς καρδιᾶς καὶ πέθανε μέσα στὴ μπανιέρα της.

Ἀλλὰ καὶ ἐξωτερικὲς αἰτίες μποροῦν νὰ προκαλέσουν τὸ θάνατο μέσα στὸ λουτρό. Οἱ περιπτώσεις ἠλεκτροπληξίας π. χ. εἶναι συχνές. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχουν διακόπτες ἢ ἠλεκτρικὲς πρίζες μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ λουτροῦ.

Κι' ὁ θάνατος ἀπὸ ἀσφυξία εἶναι ἐπίσης πιθανός, ὅταν ἡ αἴθουσα τοῦ λουτροῦ δὲν ἀερίζεται ἐπαρκῶς ἢ ὅταν ἔχῃ διαστάσεις μικρότερες ἀπὸ 3 κυβικὰ μέτρα. Ὁ κίνδυνος εἶναι μεγαλύτερος ὅταν τὸ νερὸ ζεσταίνεται μὲ φωταέριο, ποὺ ἀπορροφᾶ ὀξυγόνο ἀπὸ τὸν ἀέρα.

Ὡρισμένες οὐσίες μποροῦν νὰ ἐνισχύσουν τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδρασι τοῦ λουτροῦ.

Πέντε κιλὰ μαγειρικὸ ἁλάτι π.χ., προκειμένου γιὰ ἕναν ἐνήλικα ἢ ἕνα κιλό, προκειμένου γιὰ ἕνα παιδί, κάνουν τὸ μπάνιο πιὸ τονωτικό.

250 γραμμάρια ἀνθρακικοῦ νατρίου καταπραΰνουν τὴ φαγούρα.

110 γραμμάρια θειώδους καλίου κάνουν καλὸ στὶς δερματοπάθειες καὶ τοὺς ρευματισμούς.

500 γραμμάρια ἄχνης ἀπὸ ἀλεύρι ἢ ἕνα κιλὸ πίτουρο ἀπαλύνουν τὸ δέρμα.

100 γραμμάρια τίλλιο ἔχουν κατευναστικὰ ἀποτελέσματα.

Οἱ καρδιακοὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάνουν ζεστὰ μπάνια. Τὰ νευρικὰ ἄτομα, ἐξ ἄλλου, πρέπει ν' ἀποφεύγουν τὰ ψυχρὰ λουτρὰ καὶ τὰ ντούς, ποὺ ἔχουν διεγερτικὰ ἀποτελέσματα.

Εἰδικώτερα προκειμένου γιὰ τὰ ντούς, ἡ ἀντίληψι ὅτι ἔχουν δραστικώτερα ἀποτελέσματα ἀπὸ τὰ ψυχρὰ λουτρά, δὲν εἶναι σωστή. Ἡ μόνη διαφορὰ ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὰ ντοὺς καὶ στὸ ψυχρὸ λουτρό, εἶναι ὅτι ἡ ἀντίδρασι ἐκδηλώνεται στὸ πρῶτο πιὸ γρήγορα.

Ὅταν εἶσαστε ἱδρωμένοι, δὲν πρέπει νὰ κάνετε ψυχρὸ ντούς, ποὺ μπορεῖ στὴν περίπτωσι αὐτή, νὰ προκαλέσῃ συμφόρησι. Τὸ καλύτερο μέσον γιὰ νὰ καταπολεμήσετε τὴ ζέστη καὶ τὴν ἄφθονη ἐφίδρωσι εἶναι τὸ χλιαρὸ μπάνιο (27ο—32ο).

Ἡ καλύτερη ὥρα γιὰ ἕνα ψυχρὸ τονωτικὸ λουτρὸ εἶναι τὸ πρωΐ, μόλις σηκωθῆτε ἀπὸ τὸ κρεβάτι σας. Τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα κρατᾶνε ὅλη τὴν ἡμέρα.

Τὰ ζεστὰ λουτρά, τοὐναντίον, φέρνουν ἀτονία. Γι' αὐτὸ εἶναι προτιμώτερο νὰ τὰ κάνετε τὸ βράδυ, προτοῦ πέσετε στὸ κρεβάτι σας. Τὸ λουτρὸ αὐτὸ θὰ σᾶς ξεκουράσῃ καὶ θὰ κάμῃ τὸν ὕπνο σας εὐχάριστο. Πρέπει, ὅμως, νὰ ἔχουν περάσει 3—4 ὧρες ἀπὸ τότε ποὺ φάγατε. Γιατί, διαφορετικά, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πάθετε συμφόρησι.

ΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ἑνὸς χειρογράφου τοῦ 1662

Ὁ Ἰατρὸς F. SIEGFRIED ἀποκαλύπτει εἰς τὴν διατριβήν του διὰ διδακτορίαν τὸ κείμενον αὐτὸ τῆς παλαιᾶς συλλογῆς «DAS ADELICHEN LAND UND FELDLEBENS» δημοσιευθὲν εἰς Βιέννην τὸ 1662 καὶ ἀφιερωμένον εἰς τὸν βαρῶνον VON STUBENBERG:

«Ἡ μπύρα χρησιμοποιεῖται ὡς ἐλαφρὸν καθαρτικὸν καὶ κάνει ὡραῖο δέρμα. Ἡ ἐνέργειά της ἐπὶ τῶν ἀνδρικῶν ὁρμονῶν εἶναι διεγερτική. Εἶναι ἕνα δυναμωτικὸν διὰ τοὺς ἀναρρωνύοντας».

Εὔθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Τίμιος ὑπάλληλος

Ὁ Γιάννης ὁ Βρασδέκης, ἦταν ἄνθρωπος εὐφυὴς καὶ μορφωμένος. Ἀλλὰ εἶχε ἀποτύχει στὴ ζωή.

Τελευταῖα, εἶχε προσληφθῆ ὡς ὑπάλληλος σὲ μιὰ ἀνώνυμο ἑταιρεία. Ὁ γυιὸς τοῦ προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, «ἕνας βλάκας καὶ μισός» ποὺ λέει ὁ Ψαθᾶς, καὶ κάτι χειρότερο, πήγαινε γιὰ τὴ θέσι τοῦ ὑποδιευθυντοῦ. Ἀλλὰ ὁ ἀνθρωπάκος δὲν ἔνοιωθε τίποτα. Σὲ κάθε περίστασι λοιπόν, κάπως ἐνδιαφέρουσα, ἐπείγουσα ἢ δύσκολη πεταγόταν ὁ Γιάννης μέσ' τὴ μέση.

Ἔλυνε ὅλα τὰ «σταυρόλεξα» τῆς ἐπιχειρήσεως. Ὁ γυιὸς τοῦ Προέδρου, ὅπως κάθε βλάκας, σ' ἕνα σημεῖο μόνο ἦταν ἔξυπνος: Στὴν προφύλαξι καὶ στὴ λῆψι ἀναλόγων μέτρων. Ὅλοι οἱ βλάκες φυλάγονται. Πῆγε στὸν πατέρα του καὶ τοῦ εἶπε:

— Αὐτὸς ὁ Βρασδέκης, μπαμπᾶ, θὰ μὲ φάῃ. Πρέπει νὰ τὸν κάνῃς πέρα.

— Μὰ παιδί μου, τὸν ἔχουμε ἀνάγκη.

— Νά, βλέπεις; Κι' ἐσὺ ἀκόμη τὸ λές. Ἄρα εἶναι γεγονὸς πὼς θὰ μὲ φάῃ.

Τὸ σκέφτηκε, τὸ ξανασκέφτηκε ὁ γέρος πρόεδρος καὶ νικήθηκε ἀπὸ τὸ «πατρικὸν φίλτρον»! Φώναξε τὸ Βρασδέκη καὶ τοῦ εἶπε «πὼς λυπᾶται πολύ, ἀλλὰ λόγοι ἀνεξάρτητοι τῆς θελήσεώς του καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπά».

— Καταλαβαίνω κύριε πρόεδρε. Μὲ φοβᾶται ὁ γυιός σας. Καὶ σᾶς δικαιολογῶ. Πατέρας εἴσαστε. Δῶστε μου, τοὐλάχιστον, μιὰ καλὴ ἀποζημίωσι.

Τὴν πῆρε κι' ἔφυγε. Ἀλλὰ οἱ ἑξάμηνες καὶ οἱ δωδεκάμηνες ἀποζημιώσεις τρώγονται σ' ἕνα μῆνα. Κάτι λίγα πενηντάρια τοὔχαν μείνει καὶ δουλειὰ δὲν εὕρισκε ἀκόμη, ὅταν διάβασε τὴν ἀγγελία τῆς «Ἑταιρείας Διακοσμήσεων»:

«Ζητεῖται ὑπάλληλος, μορφωμένος, γλωσσομαθὴς καὶ πρὸ παντὸς ἀνεπιλήπτου ἤθους καὶ ἐντιμότητος. Συστάσεις ἀπαραίτητοι».

Τὸ συστατικὸ προϋπηρεσίας ποὺ εἶχε — γεμᾶτο ἐγκώμια βέβαια — εἶχε σχεδὸν ἀκριβῶς τὴ φράσι τῆς ἀγγελίας: «Ὁ ὑπάλληλος οὗτος, ἀψόγου ἤθους καὶ ἀξιοθαυμάστου ἐντιμότητος... κλπ.».

Πῆγε καὶ τὸν δέχτηκε ὁ Διευθυντὴς ποὺ ὅταν διάβασε τὸ συστατικό, ἄρχισε νὰ δείχνῃ ἐνδιαφέρον.

— Καθῆστε κύριε Βρασδέκη. Ἴσως ἡ θέσις ποὺ ἔχω τώρα, νὰ μὴν εἶναι πολὺ κατάλληλη...

— Δὲ μ' ἐνδιαφέρει. Ἡ ἐργασία δὲν εἶναι ντροπή, κ. Διευθυντά.

— Πολὺ ὀρθῶς σκέπτεστε. Λοιπόν, θέλω ἕναν πρῶτο πωλητή. Σχεδόν... διευθυντὴ τῶν πωλητῶν, πάντως προϊστάμενο.

— Μάλιστα. Καὶ ἁπλὸς πωλητὴς ἔρχομαι.

— Σᾶς τιμᾶ ἡ μετριοφροσύνη σας. Ἐκεῖνο ποὺ θέλω νὰ σᾶς ἐπιστήσω τὴν προσοχή, ἂν καὶ δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη, εἶναι ἡ τιμιότης. Θέλω νὰ εἶστε ἀπολύτως ἔντιμος, εὐθὺς καὶ εἰλικρινής. Τίποτε δὲ μὲ ἐνδιαφέρει ὅσον αὐτό. Μπορῶ νὰ σᾶς συγχωρήσω σφάλματα ἢ καὶ ἀργοπορίες στὶς ὧρες τῆς ἐργασίας, ἀλλὰ εἰς τὴν παραμικρὴν ἀναλήθειαν ἢ τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν θέτουσαν εἰς κίνδυνον τὴν πεποίθησίν μου ἐπὶ τὴν ἐντιμότητά σας, θὰ εἶμαι ἀμείλικτος!

— Μάλιστα.

Συμφωνήσανε καὶ στὸ μισθὸ κι' ὁ Γιάννης ὁ Βρασδέκης ἀνέλαβε ὑπηρεσία. Τὴν τρίτη ἡμέρα ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τῶν καθηκόντων του ἕνας πελάτης ποὺ ἄνοιγε τουριστικὸ ξενοδοχεῖο καὶ ἤθελε τοῦ κόσμου τὰ σερβίτσια — γυαλικά, πορσελάνες καὶ τὰ λοιπὰ — μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ Διευθυντοῦ.

— Μὲ συγχωρῆτε... θὰ ἀκυρώσω τὴν παραγγελία.

— Γιατί, κύριε;

— Γιατὶ γιὰ τὰ πιᾶτα μοῦ βάλατε μιὰ τιμὴ ἐξωφρενική.

— Δὲ συμφωνήσατε;

— Συμφώνησα ἐπειδὴ μοῦ εἴπατε πὼς εἶν' ἐγγλέζικα κι' ἔχουνε δασμοὺς καὶ τελωνεῖα καὶ μυστήρια!

— Ἐγγλέζικα εἶναι.

— Λάθος κάνετε! Ὁ ὑπάλληλός σας μοῦ εἶπε ὅτι θὰ μοῦ παραδώσῃ τὰ μισά, γιατὶ τ' ἄλλα μισά, «ψήνονται» στὸ «φοῦρνο» στὶς Τζιτζιφιές! Δὲν πιστεύω οἱ Τζιτζιφιὲς νὰ εἶναι βρεττανικὴ ἀποικία!

Κατακόκκινος ἔγινε ὁ διευθυντής!

— Εἶναι λάθος τοῦ ὑπαλλήλου! Ἀλλὰ πιᾶτα εἶν' αὐτά. Ἐμεῖς θὰ σᾶς δώσουμε ἐγγλέζικα.

— Καλά, θὰ τὸ σκεφτῶ καὶ θὰ σᾶς τηλεφωνήσω.

Κι' ἔφυγε ὁ πελάτης!

Τὴν ἴδια ὥρα χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

— Κύριε Τάδε, ἐδῶ Χατζημίστος, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μεγάρου.

— Ἄ, καλημέρα σας κύριε Χατζημίστο, πῶς εἶστε;

— Καλὰ εὐχαριστῶ. Δὲ μοῦ λέτε. Ψάχνετε νὰ βρῆτε ἄλλο μαγαζί;

— Ἐγώ; Ὄχι.

— Πῶς ὄχι; Ὁ ὑπάλληλός σας ὁ κ. Βρασδέκης τὸ εἶπε στὸ θυρωρό.

— Μπᾶ; Μιὰ ἀποθήκη ψάχνω νὰ βρῶ. Λάθος ἔκανε.

— Δὲν ξέρω. Ἐγώ, ἂν δὲ μοῦ ὑπογράψετε παράτασι τῆς συμβάσεως μὲ αὔξησι σαράντα τοῖς ἑκατό, θὰ τὸ δώσω τὸ κατάστημα. Γιατί, ἂν σεῖς περιμένετε νὰ χτιστοῦν τὰ καινούργια μέγαρα γιὰ νὰ μ' ἐκβιάσετε, δὲν εἶμαι κι' ἐγὼ ἠλίθιος νὰ μὴ σᾶς προλάβω. Χαίρετε.

Κι' ἔκλεισε! Ἄναψε τσιγάρο ὁ διευθυντής, ψιθύρισε κάτι ἀπρεπέστατες ψυχικὲς ἀνακουφίσεις, καὶ φώναξε τὸ Βρασδέκη καὶ τὸν κατσάδιασε ἄγρια.

— Τρελλὸς εἶσαι, βρὲ παιδί μου; Ἐσὺ θὰ μοῦ κλείσῃς τὸ μαγαζί! Θὰ μὲ τινάξῃς στὸν ἀέρα!

Στάθηκε ἀπαθὴς ὁ Γιάννης καὶ τὸν

— Καληνύχτα, ἀγάπη μου...

ἄκουγε. Κι' ὅταν τελείωσε, ἄρχισε ν' ἀπολογῆται:

— Ἔχετε ἄδικο κ. διευθυντά.

— Ἄδικο;

— Πλῆρες!... Μοῦ εἴπατε νὰ εἶμαι τίμιος. Ἐπιμείνατε εἰς τὴν σχολαστικὴν ἐντιμότητά μου. Καὶ μοῦ τονίσατε ὅτι καὶ «ὑποψία» νὰ σᾶς γεννηθῆ ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι βράχος ἠθικῆς καὶ εἰλικρινείας, θὰ εἶστε ἀμείλικτος.

— Σωστά.

— Λοιπόν... δὲ θὰ σᾶς «ἐγεννᾶτο ὑποψία» ὅταν ἐγὼ παραδείγματος χάριν θὰ ἔλεγα πῶς τὰ πιᾶτα ποὺ «ψήνουμε» στὶς Τζιτζιφιὲς εἶν' ἐγγλέζικα; Καὶ θὰ τἄβρεχα καὶ λίγο καὶ θἄλεγα «κυττᾶξτε, νά! Ἀκόμα ἔχουνε τὴν ὑγρασία ἀπ' τὴν ὁμίχλη τοῦ Λονδίνου»; Ἀφοῦ θὰ ἤμουν ἱκανὸς γιὰ τέτοια ψέμματα, κύριε διευθυντά μου, γιατί δὲ θὰ ἤμουν ψεύτης κι' ἄτιμος μὲ τὸν ξενοδόχο καὶ εἰλικρινὴς καὶ τίμιος μὲ σᾶς; Θὰ πῆτε, βεβαίως, ὅτι αὐτὰ εἶναι... «ἐμπορικὰ ψέματα». Ἀλλὰ τί θὰ πῆ «ἐμπορικὰ ψέματα»; Θὰ πῆ ἁπλούστατα ἐκεῖνα ποὺ ἐξυπηρετοῦν τὸ συμφέρον μας. Ἔ, καὶ πῶς ἔχετε τὴν ἀξίωσι νὰ μὴν πῶ αὔριο καὶ κανένα ἄλλο ψέμα ποὺ θὰ ἐξυπηρετῆ τὸ δικό μου συμφέρον καὶ θὰ βλάπτη τὸ δικό σας;

— Μά...

— Τί «μά» κύριε διευθυντά μου;... Ἔτσι εἶναι. Ἢ εἶμαι τίμιος ἢ δὲν εἶμαι! Θὰ μοῦ πῆτε ὅτι πρέπει νὰ προσαρμοστῶ μὲ τὴν πραγματικότητα καὶ μὲ τὴ ζωή. Σύμφωνοι. Καὶ τὸ ἔκανα γιὰ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω. Τὴν ὥρα ποὔφευγε ὁ πελάτης, ἀφοῦ τὸν ὥρκισα νὰ μὴν πῆ ὅτι τοῦ τὸ εἶπα, τοῦ «ἐμπιστεύθηκα» δῆθεν ὅτι σεῖς μὲ βάλατε ν' «ἀποκαλύψω» πῶς τὰ πιᾶτα εἶναι ντόπια, γιατὶ βρήκατε ἄλλον πελάτη νὰ τὰ πουλήσετε πολὺ ἀκριβώτερα. Τὸ ἔφαγε καὶ νάτονε. Κυττᾶξτε ἀπ' τὸ τζάμι. Περιμένει νὰ τὰ παραλάβη! Μὴ χάση τὴν εὐκαιρία!

— Μπράβο! Εἶσαι πολὺ ἔξυπνος.

— Εἶμαι!... Ἀλλά... δὲν εἶμαι τίμιος! Μὴ ζητᾶτε, λοιπόν, κάτι ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ βρεθῆ. Δὲ μπορεῖτε νὰ πῆτε στὴ φιλενάδα σας νὰ κάνη κόρτε στὸν προϊστάμενό σας κι' ὕστερα νὰ γίνετε ἔξω φρενῶν ἐπειδὴ ἔκανε κόρτε καὶ σὲ κάποιον ἄλλον ποὺ τῆς ἄρεσε! Σχετικὴ τιμιότης δὲν ὑπάρχει στὴ ζωή, κύριε διευθυντά! Ἄλλο νὰ συμφωνήσουμε πῶς ἐμεῖς οἱ δυὸ θὰ γελᾶμε μαζὶ τοὺς ἄλλους. Τότε ὅμως... πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ συμφωνία μας ἀπάνω σέ... διαφορετικὲς βάσεις! Τί σκέπτεστε;

— ... Εἶσαι πολὺ ἔξυπνος! Δὲ μοῦ κάνεις! Στὴ ζωὴ παιδί μου δὲν πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς οὔτε πολὺ τίμιος οὔτε πολὺ ἔξυπνος.

— Λοιπόν! Πολὺ ἔξυπνος δὲν εἶμαι! Γιατὶ δὲ θὰ σᾶς τἄλεγα αὐτὰ ποὺ εἶπα.

— Σ' αὐτὸ ἔχεις δίκιο.

— Ἐσεῖς — μὲ συγχωρῆτε — δὲν εἶστε καθόλου ἔξυπνος.

— Γιατί;

— Γιατὶ ἔπρεπε νὰ πῆτε: «Αὐτὸς ὁ βλάκας ποὺ κάνει τὸν ὑπερέξυπνο, μοῦ ὁμολόγησε πῶς δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ ἀπολύτως τίμιος». Τοὐλάχιστον θὰ τὸν παρακολουθῶ μὲ σαράντα μάτια.

— Καὶ πάλι ἔχεις δίκιο. Πρέπει νὰ σὲ κρατήσω. Καὶ σὲ κρατῶ!

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ πετύχω. Τώρα μιὰ τελευταία λέξι. Οὔτε πολὺ τίμιος εἶμαι.

— Καλά, τὸ εἶπες αὐτό.

— Τὸ εἶπα ἀλλὰ δὲν τὸ ἀπέδειξα. Ἂν ἤμουνα πολὺ τίμιος δὲ θὰ πήγαινα νὰ κατοχυρωθῶ πονηρὰ λέγοντάς σας πῶς δὲν εἶμαι. Γιατὶ τώρα... μόλις μὲ πιάσετε στὰ πράσα, θὰ σᾶς ἀπαντήσω: «Μὰ ἐγώ, κύριε διευθυντά, σᾶς τὸ εἶπα πῶς δὲν εἶμαι τίμιος»! Καταλάβατε;

— Εἶσαι σατανᾶς! Πήγαινε νὰ πουλήσης τὰ πιᾶτα σ' αὐτὸ τὸ «κορόϊδο» νὰ μὴ μετανοιώση.

— Ἆ, μπράβο! Σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα θέλω νὰ μιλᾶμε μεταξύ μας!...

Ὁ διευθυντὴς ἄρχισε νὰ τρέμη μὴν τὸν χάση.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸν ἔβαλε «μὲ ποσοστά» γιὰ νὰ κοιμᾶται ἥσυχος. Δηλαδή... κάπως ἥσυχος.

Κι' ὅταν ἕνας γείτονάς του, σὲ λίγο καιρό, τοῦ εἶπε πῶς ὁ Βρασδέκης κάνει βίο «πολυδάπανο», ἀπάντησε μ' ἐμπορικό, φιλοσοφικὸ πνεῦμα:

— Ἀπ' ὅσα φέρνει στὸ μαγαζί, κλέβει τὸ ἓν πέμπτον. Ἕνας τίμιος δὲ θἄφερνε τίποτα!

— Ὥστε δὲν εἶναι τίμιος αὐτός;

— Εἶναι! Ὅσο πρέπει!

— Κι' ἐγὼ ζητάω ἕναν ὑπάλληλο «ἀπολύτως τίμιο».

— Δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται. Μὲ συγχωρεῖς, πρέπει νὰ μπῶ στὸ μαγαζί, γιατὶ τὸν παρακολουθῶ βῆμα πρὸς βῆμα!...

Τὸ συμπέρασμα βγαίνει μόνο του..

ΕΨΙΛΟΝ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

Μέσα στὸ κάθε τετραγωνίδιο τοῦ σταυρολέξου αὐτοῦ, ἀντὶ νὰ βάλετε ἕνα μονάχα γράμμα, θὰ τοποθετήσετε μιὰ ὁλόκληρη συλλαβή.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ ἁρπακτικὰ πτηνά. — Κάνει ἀκίνδυνο τὸ πέρασμα μιᾶς γέφυρας.

2) Δὲν εἶμαι καλά. — ...Μακντόναλντ: νέα γόησσα τοῦ Χόλλυγουντ.

3) Συμβαδίζει μὲ τὴν εὐτυχία. — Εὐρωπαϊκὸ

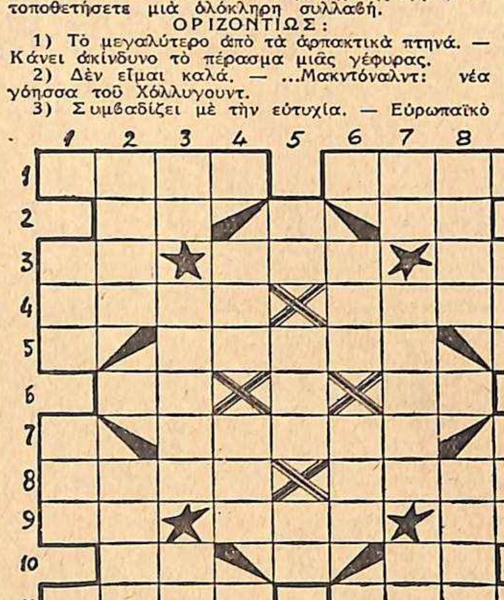

κράτος - νάνος. — Ἕνα εἶναι ἀρκετὸ πολλὲς φορὲς γιὰ νὰ ἐπιφέρη τὸ θάνατο.

4) Στέλνομε μ' αὐτὴ γλυκίσματα στὸ φοῦρνο. — Ἱσπανικὸ νόμισμα (πληθ.).

5) Ἰδιότροπο, νευρικὸ (μεταφορ.).

6) Βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς εὐρωπαϊκοῦ κράτους. — Θεότης τῆς μυθολογίας μας, τὴν ὁποία οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι ἤθελαν χωρὶς φτερά.

7) Κάνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀλληλομισοῦνται.

8) Περίφημη ὄπερα. — Στὸ σχολεῖο τιμωρεῖται.

9) Πλῆθος κόσμου (αἰτιατικὴ - δημ.). — Ὄνομα τεσσάρων αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου. — Φάντασμα.

10) Ἐργαλεῖο ποὺ εἶναι καὶ πρωτεύουσα κράτους. — Λέγεται καὶ κότσι.

11) Ἐργαλεῖο χρήσιμο στοὺς μουσικούς. — Δὲ θὰ ξανατὴ τὴν ὑγεία του.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Τουρκικὴ λέξις, ποὺ σημαίνει ὅτι ἀναγνωρίζεται ὡς δικαία ἡ θυσία ποὺ ἔγινε γιὰ κάποιον.— Σκοτοδίνη, ζαλάδα.

2) Θέα μαγευτική. — Μουσικὰ ὄργανα.

3) Τοπικὸ ἐπίρρημα. — Κοπὴ ριζῶν. — Λάχανο.

4) Μόνο (ἐπίρρ.). — Πηδῶ.

5) Βασάνισε τὸ λαό μας κατὰ τὴν κατοχή. — Ἀσταθὴς στὴ γνώμη της, ἔχει πολλὲς φορὲς δυὸ γνῶμες γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα. — Ἀγὼν ὑπερνικήσεως.

6) Χώρα τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς. — Λεπτός, ἰσχνός.

7) Ἐκεῖ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Ραχήλ, ποὺ ἔκλαιγε τὰ παιδιά της. — Τὰ τοιχώματα αὐτὰ εἶνε ἀσοβάντιστα.—Μεγάλος χάλκινος δίσκος (τουρκ.).

8) Τόπος μὲ λουλούδια καὶ πρασινάδα.— Διδάσκεται ἀπαραιτήτως στοὺς ἠθοποιοὺς ποὺ πρωταγωνιστοῦν σὲ παλαιὰ ἱπποτικὰ ἔργα.

9) Χαϊδευτικὸ τοῦ Ἠλίας. — Ἐκεῖνο ποὺ βλέπομε.

Δ.

Δημῶδες αἴνιγμα

Ἀδέλφια εἶναι δίδυμα,
στὸ ἴδιο σπίτι μένουν.
Χρόνια ἐζήσανε μαζί,
μὰ δὲν ἰδώθηκαν στιγμὴ
κι' ἀγνώριστα πεθαίνουν.

Λεξίγριφος

Ἂν σὲ ζεστὸ ἀέρα
ἐκθέσης λίγα ἴα,
γιὰ νὰ τὰ βρῆς χρειάζεται
νὰ πᾶς στὴ Γερμανία.

Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτο γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερο τῆς δευτέρας, τὸ τρίτο τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, θὰ σᾶς ἐπιτρέψουν νὰ σχηματίσετε τὸ ὄνομα ἡμιθέου τῆς μυθολογίας μας, τὸ ὁποῖο φέρει καὶ κάποιο ζῶο.

1) Ἀθηναῖος δημαγωγός.
2) Διπρόσωπος θεὸς τῶν Ρωμαίων.
3) Δηλητήριον.
4) Πουλὶ πού... μιλάει.
5) Περίφημη ποιήτρια.
6) Νησὶ τοῦ Ἰονίου.

Κρυπτογραφικὸ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Ὁ Νῶε τῆς μυθολογίας μας.
2 4 6 5 = Ἡφαίστειο.
3 5 7 9 5 = Θηρίο.
4 7 9 5 = Κράτος.
5 7 8 9 = Χρονικὸ διάστημα.
6 5 4 8 9 7 5 = Περιοχὴ τῆς Ἑλλάδος.
7 9 1 7 5 7 = Χώρα τῆς Ἀσίας.
8 4 2 5 9 7 5 = Ἤπειρος.
9 7 4 5 7 5 = Πόλις τῆς Γαλλίας.

Τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο πάντοτε ἀριθμό.

Λεξίγριφος

Ἀλλοίμονο στὸ πρῶτο.
Πληγώθηκα στὸ ἄλλο,
μανούλα μου, γιὰ κύττα
τὸ αἷμα μου πῶς τρέχει.
Ἄ! εἶπα μὲ τὸ τρίτο,
κακὸ μ' ἦρθε μεγάλο
καὶ φοβερὴ ἀρρώστεια
τὸ σῶμα μου κατέχει.

Μαγικὸ γράμμα

Ἀλλάζοντας ἕνα γράμμα σὲ καθεμιὰ τῶν κάτωθι λέξεων μ' ἕνα ἄλλο, πάντοτε τὸ ἴδιο, προσπαθῆστε νὰ σχηματίσετε χωρὶς κανένα ἀναγραμματισμὸ ἰσάριθμες νέες λέξεις.

Ἀγρὸς — Βορὰ — Κάπρος — Πόρος — Σάχης — Τάγος — Ἔλατος — Τροπὴ — Πάγος — Τροχός.

Μεταγραμματισμὸς

Εἶμαι δέντρο ἀπ' τὰ κοινά,
μ' ἂν μ' ἀλλάξης τὸ κεφάλι
καὶ τὸ Πῖ μοῦ κάνης Λᾶ,
ἄλλο δέντρο θὰ προβάλη
πάγκοινο καὶ τοῦτο πάλι.

Τὰ δύο ὅμοια μοντέλα

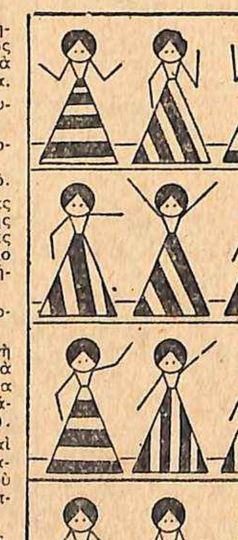

Σὲ μιὰ ἐπίδειξι μοντέλων, δυὸ ἀπὸ τὰ μαννεκὲν παρουσιάστηκαν μπροστὰ στὸ κοινὸ φορῶντας τὸ ἴδιο φόρεμα καὶ στὴν ἴδια ἀκριβῶς στάσι. Μήπως μπορεῖτε νὰ βρῆτε τὰ δυὸ αὐτὰ μαννεκέν, ἀνάμεσα στὰ 16 τῆς εἰκόνας μας; Πρέπει ὅμως νὰ τὸ ἐπιτύχετε σὲ χρονικὸ διάστημα μικρότερο τοῦ λεπτοῦ, ἂν θέλετε νὰ σᾶς συγχαροῦμε γιὰ τὴν παρατηρητικότητα καὶ τὴν ὀπτική σας μνήμη.

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς;

Ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀπαντήσεις ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κάτωθι ἐρωτήσεις, ἡ μιὰ εἶναι σωστή. Προσπαθῆστε νὰ τὴν βρῆτε διαγράφοντας ἐκεῖνες ποὺ δὲν ταιριάζουν.

1) Ἀπὸ ποιὰ χώρα μᾶς ἦρθε ἡ σάμπα;
— Ἀπὸ τὴν Ἀργεντινὴ — Ἀπὸ τὸ Μεξικὸ — Ἀπὸ τὴ Βραζιλία.

2) Σὲ ποιὰ ἡλικία ὁ Σαὶν - Σὰνς ἔκανε τὴν πρώτη του μουσικὴ σύνθεσι;
— 5 — 12 — 26 χρόνων.

3) Σὲ ποιὰ πόλι βρίσκεται τὸ κέντρον τοῦ «Ροταριανοῦ ὁμίλου»;
— Στὸ Λονδῖνο — Στὴ Νέα Ὑόρκη — Στὸ Σικάγο.

4) Σὲ ποιὰ χώρα εἶχε γεννηθῆ ὁ Ἂλ Τζόλσον, ὁ περίφημος «τραγουδιστὴς τῆς τζάζ»;
— Στὴ Ρωσία — Στὴν Ἀγγλία — Στὴν Ἀμερική.

5) Ποιὸς εἶναι ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔργου «Μαντὰμ Μποβαρύ»;
— Ὁ Μυσσὲ — Ὁ Δουμᾶς — Ὁ Φλωμπέρ.

6) Ποιὸς ἔγραψε τὴ μουσικὴ τῆς ὀπερέττας «Ἡ ὡραία Ἑλένη»;
— Ὁ Σουπὲ — Ὁ Ὄφφενμπαχ — Ὁ Λέχαρ.

7) Πόσες φορὲς τὸ Σὰν Σαλβαντὸρ καταστράφηκε ἀπὸ σεισμούς;
— 2 — 6 — 10 φορές.

Συλλαβόγριφος

Ἓν ἄρθρο σὲ ἐπίρρημα
ἂν τώρα προστεθῆ,
πτηνὸ ἀπὸ τὸ ἄθροισμα
εὐκόλως θὰ βρεθῆ.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 90

Ὁ γιατρός σας

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

Ὑποψήφιο γαμπρό: Ἐφ' ὅσον πραγματικὰ ἡ παροῦσα κατάστασί σας εἶναι ὅπως τὴν περιγράφετε, νὰ εἶστε ἥσυχος, γιατὶ καμμιὰ δυσμενὴ ἐπίδρασι δὲν ἔχει γιὰ τὴν τεκνοποίησι. Ὅμως δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ σᾶς διαβεβαιώση κανεὶς χωρὶς μιὰ μικροβιολογικὴ ἐξέτασι. Ἡ παρατηρουμένη ἀτροφία εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς μακροχρονίου παθήσεως. Ὠφέλιμη θὰ ἦταν στὴν κατάστασί σας μιὰ ὁρμονοθεραπεία.

Κουρασμένο κορμί, Καβάλλα: Εἶμαι βέβαιος ὅτι οἱ γιατροὶ πρὶν ἀποφασίσουν τὴν ἐγχείρησι, θὰ μελέτησαν τὴν κατάστασι, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν παληὰ ἀποδραμοῦσα ἀρρώστεια σας. Δὲν πιστεύω ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἐγχείρησι μπορεῖ νὰ γίνη αἰτία ἀναζωπυρώσεως τῆς παληᾶς καταστάσεως. Πάντως, θὰ γίνη προηγουμένως συμβούλιο τοῦ φυματιολόγου σας καὶ τοῦ χειρούργου.

Α. Ξ., Μελιγαλᾶ: Διάβασα μὲ προσοχὴ τὸ γράμμα σας, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι εἶναι τόσον ἀσαφὲς καὶ συγκεχυμένο τὸ περιεχόμενο, ὅσον ἀφορᾶ τὴν περιγραφὴ τῶν διαφόρων νοσημάτων, ὥστε νὰ μὴ μοῦ δίνεται ἡ δυνατότητα οὔτε σχετικὴ κἂν γνώμη νὰ σχηματίσω. Ἐκεῖνο ποὺ μπορῶ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς νὰ σᾶς συστήσω εἶναι νὰ ἀκολουθήσετε τὴ θεραπεία τοῦ νευρολόγου, ποὺ σᾶς παρακολουθεῖ.

Θ. Λαμαρτῖνο: Ἡ αἰσθητικὴ χειρουργικὴ βρίσκεται στὴν Ἑλλάδα σὲ ἐξαιρετικὸ σημεῖο. Ἔχω τὴ γνώμη ὅτι τὸ περιστατικό, ποὺ μοῦ περιγράφετε, εἶναι μικρῆς σημασίας γιὰ ἕνα αἰσθητικὸ χειροῦργο, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς κατατοπίση γιὰ τὶς λεπτομέρειες τῆς ἐπεμβάσεως.

Ἀναγνώστη, Κ. Δ. Μ.: Δὲ νομίζω ὅτι αὐτὰ ποὺ μοῦ ἀναφέρετε στὸ γράμμα σας εἶναι ἱκανὰ νὰ φέρουν τὸν ἄνθρωπο στὴν αὐτοκτονία, ὅπως λέτε. Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ὅλα διορθώνονται σ' αὐτὸ τὸν κόσμο καὶ ἀκόμη πιὸ πολὺ μὲ τὴν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης. Εἶναι βέβαια ἀνάγκη νὰ σᾶς δῆ ἕνας νευρολόγος γιατρός. Ἂν δὲν εἶναι τώρα ἀμέσως δυνατὸ αὐτό, τότε θὰ κάνετε 15 ἐνέσεις Calcibromine ἐνδοφλεβίως καὶ θὰ παίρνετε κάθε βράδυ δυὸ κουταλιὲς Passineurol μέσα σὲ ἕνα φλυτζάνι τίλιο.

Στρατιώτη, Ε. Μ. Δ.: Κάνετε πολὺ ἄσχημα ποὺ δὲν ἔχετε μέχρι σήμερα δηλώσει τὴν πάθησί σας στὸ γιατρὸ τῆς ὑπηρεσίας σας. Σᾶς συνιστῶ νὰ σπεύσετε νὰ τὴ δηλώσετε ὁπότε θὰ εἰσαχθῆτε ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο γιὰ διαπίστωσί της. Καὶ ἐφ' ὅσον πράγματι ἐξακριβωθῆ καὶ βεβαιωθῆ, θὰ σᾶς καταστήση ἀνίκανο γιὰ στρατιωτικὴ ὑπηρεσία καὶ θὰ ἀπολυθῆτε. Ὁπότε καὶ θὰ ἀποταθῆτε σὲ ἕνα νευρολόγο γιατρό.

Πειραιώτη Κ.: Νομίζω ὅτι ἐφ' ὅσον μένετε στὸν Πειραιᾶ, εἶναι προτιμώτερο νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ δερματολογικὸ τμῆμα ἑνὸς νοσοκομείου τοῦ Πειραιῶς ἢ τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀφοῦ σᾶς ἐξετάσουν, θὰ σᾶς συμβουλεύσουν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς γιὰ τὸ περιστατικό σας. Δὲν εἶναι εὔκολο μόνο μὲ τὴ δική σας περιγραφὴ τῶν ἐκδηλώσεων νὰ σχηματίση κανεὶς γνώμη καὶ νὰ σᾶς συστήση θεραπευτικὴ ἀγωγή.

Ἀναγνώστη Κ. Ξ. Π.: Τὸ δυσκολώτερο μέρος τῆς θεραπείας σας τὸ ἐπιτύχατε, ὅπως μοῦ λέτε. Θέλω νὰ σᾶς συγχαρῶ γιὰ τὸ κατόρθωμά σας αὐτὸ καὶ νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα ποὺ θὰ εἶχε ἡ τυχὸν ἐπανάληψί του. Ἡ ὑπόλοιπη θεραπεία εἶναι κατορθωτὴ μὲ λίγη ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή, τὴν ὁποία εὐτυχῶς ἀποδείξατε ὅτι ἔχετε. Ἀνὰ δίμηνο, λοιπόν, θὰ κάνετε 10 ἐνέσεις Teston ἢ Arenorm τῶν 25 m.g. δυὸ τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς καὶ ἐν συνεχείᾳ, θὰ παίρνετε τρία χαπάκια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ ἴδιο φάρμακο τῶν ἐνέσεων πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Καὶ νὰ μοῦ γράψετε ἀποτελέσματα.

Καστρήσιο, Ἐνταῦθα: Ἐφ' ὅσον μένετε στὴν Ἀθήνα, δὲ νομίζω ὅτι ἡ ἔλλειψι χρημάτων σᾶς ἐμποδίζει νὰ ἐξεταστῆτε, προκειμένου νὰ διαγνωστῆ ἡ αἰτία τῆς ἀδυναμικῆς σας καταστάσεως. Μὲ μιὰ ἐπίσκεψι σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ τόσα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα ποὺ ὑπάρχουν, θὰ εἴχατε ἐξυπηρέτησι δωρεάν. Μέχρι τῆς ἐξετάσεώς σας, μπορεῖτε νὰ παίρνετε πρὸ τῶν τριῶν φαγητῶν ἀπὸ μιὰ μικρὴ κουταλίτσα Solepar Liq. ἢ Hepavite, ὅποιο σᾶς ἀρέσει.

Ἄτυχο νέο, Λέσβο: Ἡ θεραπεία τῆς περιπτώσεως ποὺ μοῦ περιγράφετε εἶναι μακρὰ καὶ δυστυχῶς πολυέξοδη γιὰ σᾶς, ποὺ βρίσκεστε μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Δὲ βλέπω τὸ λόγο νὰ σᾶς γράψω νὰ κάνετε τὴν ἀρχή της, ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ τὴ συνεχίσετε. Πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ τὴν ἐφαρμόση γιατρός.

Α. Λ.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Hellen Riva, Sydney, Australia: Ὅλα τὰ ἐνοχλήματά σας προέρχονται ἀπὸ μόλυνσι τριχομονάδων καὶ μονίλια ὅπως ἄλλωστε σας βεβαίωσε καὶ ὁ γιατρός σας. Πρέπει τὸ ταχύτερο νὰ ὑποβληθῆτε σὲ θεραπεία, γιατὶ ὁ ἐρεθισμός, τὰ ὑγρὰ καὶ ἡ φαγούρα, θὰ προκαλέσουν αργότερα δευτεροπαθῆ μόλυνσι σαπροφυτων καὶ πυοσφαιρίων. Γιὰ τὴ θεραπεία σας θὰ κάνετε πρωῒ καὶ βράδυ κολπικὴ πλῦσι μὲ ἕνα κουταλάκι τῆς κομπόστας ἀπὸ τὸ φάρμακο Nylmerate Solution μέσα σὲ τριακόσια δράμια ζεστὸ νερό. Τὸ βράδυ μετὰ τὴν πλῦσι, θὰ τοποθετῆτε βαθειὰ ἐνδοκολπικῶς, δυὸ χάπια κολπικὰ ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Mycostatine. Ἐπίσης πρωῒ καὶ βράδυ θὰ ἐπαλείφετε τὰ ἐξωτερικὰ γεννητικὰ ὄργανα μὲ τὴν ἀλοιφὴ Pommade Mycostatine. Τέλος κάθε ὀκτὼ ὧρες θὰ παίρνετε ἀπὸ τὸ στόμα, ἕνα χάπι ἀπὸ τὸ φάρμακο Caps. Mystecline τῶν 250 m.g. Συγχρόνως μὲ σᾶς πρέπει καὶ ὁ σύζυγος σας νὰ ὑποβληθῆ στὴν ἴδια θεραπεία, δηλαδὴ μὲ πλύσεις, ἐπάλειψι ἀλοιφῆς καὶ χάπια ἀπὸ τὸ στόμα. Ἡ ὅλη θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ μετὰ πάροδο εἴκοσι ἡμερῶν.

G. P. N. 3, Θεσσαλονίκη: Τὰ ἀποτελέσματα θὰ ἦταν πολὺ καλύτερα ἂν συνεχίζατε τὴ θεραπεία. Θεραπευτικῶς, ἀμέσως μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου καὶ ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρες, θὰ κάνετε πρωῒ καὶ βράδυ, ἐπάλειψι μὲ ἐλαφρὰ ἐντριβὴ στὰ μέρη ποὺ μοῦ γράφετε, μὲ τὸ φάρμακο Pommade Ovocycline. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου, θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, καὶ μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutocycline τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε ἕξη χάπια τὴν ἡμέρα, ἕνα χάπι ἀπὸ κάθε χρῶμα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Pregnavite. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Μ. Μ., Εὔβοια: Γράφω λεπτομερῶς, λόγῳ τοῦ θέματος, στὴ διεύθυνσι ποὺ μοῦ στείλατε.

Ἀνεκτικό, Ἐνταῦθα: Ἡ ψυχρότης στὴν περίπτωσι τῆς συζύγου σας ὀφείλεται σὲ νευροψυχικὰ αἴτια. Διὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνη μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου, τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Thelygan N. 1 tube. Ἐν συνεχείᾳ καὶ μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῆς περιόδου θὰ παίρνη τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Yochimbine Houdé. Ἡ θεραπεία θὰ διαρκέση ἐπὶ τρίμηνο.

Ο. Ν., Πάρο: Ἡ συνεχὴς χρῆσι ἀσφαλῶς θὰ ἐπέφερε προοδευτικὴ διαστολὴ καὶ χαλάρωσι τοῦ τμήματος αὐτοῦ χωρὶς νὰ ἐμφανιστοῦν τὰ σημεῖα γιὰ τὰ ὁποῖα μοῦ περιγράφετε. Θεωρῶ ἀπαραίτητη μιὰ γυναικολογικὴ ἐξέτασι.

Τζόνσον, Πάτρα: Τὰ φαινόμενα ποὺ μοῦ περιγράφετε ὀφείλονται σὲ ἀρχομένη ἐλάττωσι τῆς γεννητικῆς ἱκανότητος λόγῳ πιθανὸν σωματικῆς καὶ ψυχικῆς ὑπεκοπώσεως. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ ἀραιώσετε τὶς ἐπαφὲς καὶ θὰ κάνετε δέκα ἐνέσεις, κάθε δυὸ ἡμέρες μιὰ ἔνεσι, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Teston τῶν 25 m.g. Ἐν συνεχείᾳ θὰ διαλύετε κάτω ἀπὸ τὴ γλῶσσα δυὸ δισκία ἡμερησίως ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Teston τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς θεραπείας θὰ παίρνετε τρία δισκία τὴν ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο AVITAN Tabl. καὶ ἕνα δισκίο τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Dayaminerals. Ἡ θεραπεία μετὰ δεκαπενθήμερο διακοπὴ θὰ ἐπαναληφθῆ.

Πληγωμένη ψυχούλα, Ε. Τ.: Νομίζω πὼς στὴν περίπτωσί σας, οἱ φόβοι σας εἶναι ἀδικαιολόγητοι. Ἐν πάσῃ περιπτώσει αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ ἐπαναληφθῆ γιατί, ἔστω καὶ μᾶλλον σπανίως, εἶναι δυνατὸ νὰ συμβῆ αὐτὸ ποὺ φοβᾶστε.

Α. Π. Λ. Γ., Ἐνταῦθα: Οἱ τρεῖς ἐνέσεις Amp. Lutorm τῶν 10 m.g. θὰ γίνουν καθημερινῶς μιὰ ἔνεσι καὶ ὀκτὼ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου. Συγχρόνως μὲ τὶς ἐνέσεις θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα, θὰ συνεχίσετε δὲ τὴ λῆψι τῶν καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιόδου, ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Avacan. Ἐπίσης κατὰ τὶς ἡμέρες τῶν ἐντόνων νευροφυτικῶν διαταραχῶν θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Sedamyl. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Χαμένη ἐλπίδα, Μ. Σ., Πειραιᾶ: Ἡ ἐπέμβασι δὲν ἦταν πλήρης καὶ τὰ ὑπολείμματα προκάλεσαν ἐρεθισμὸ καὶ αἱμορραγία. Ἡ κατάστασι αὐτὴ ἔφερε ἀνεπάρκεια τῶν ὠοθηκῶν καὶ ἐλάττωσι τῆς ποσότητος τῆς ἐμμήνου ροῆς. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ κάνετε μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου πέντε ἐνέσεις, κάθε τρεῖς ἡμέρες μιά, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Feminorm τῶν 5 m.g. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, καὶ μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutorm τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τέσσερις κάψουλες τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Caps. E - VITA. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Μέλλουσα κυρία, Ἐνταῦθα: Ἀπαντῶ κατὰ σειρὰ στὰ ἐρωτήματά σας: α) Ἡ σύλληψι εἶναι δυνατὴ καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἐμμήνου κύκλου, τὸ μεγαλύτερο ὅμως ποσοστὸ συλλήψεων (70%) παρατηρεῖται ἀπὸ τῆς 12ης μέχρι τῆς 18ης ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς περιόδου. β) Σὲ περίπτωσι ἀνεπιθύμητης συλλήψεως ἡ χρῆσι ὁρμονῶν ὄχι μόνο δὲν φέρει ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ καὶ στὶς ποσότητες ποὺ μοῦ γράφετε εἶναι ἐπικίνδυνη.

Πονεμένη Δ. Α., Ἐνταῦθα: Ἡ ψυχρότης εἶναι ἀσφαλῶς ἕνα μειονέκτημα ποὺ στὴν περίπτωσί σας ὀφείλεται κυρίως σὲ νευροψυχικὰ αἴτια. Πλῆθος γυναικῶν ὅπως ἐσεῖς, ἀναγκάζονται νὰ ὑποκρίνωνται γιὰ νὰ ἀποφύγουν σκηνὲς ζηλοτυπίας καὶ κάποτε σοβαρὲς οἰκογενειακὲς τραγωδίες. Γιὰ τὴ βελτίωσι τῆς καταστάσεως θὰ παίρνετε μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Thelygan No 1 tube. Ἐν συνεχείᾳ δὲ καὶ μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῆς περιόδου, τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. Yochimbine Houdé. Ἡ θεραπεία θὰ ἐπαναληφθῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Β. Π., Ἰθάκη: Βρισκόσαστε στὴν ἀκμὴ τῆς γενετήσιας περιόδου. Θὰ συνεχίσετε τὴ θεραπεία σας. Μετὰ τὴ λῆξι τῆς περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις, μιὰ κάθε τρεῖς ἡμέρες, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Ovormol B. τῶν 5 m.g. Ὀκτὼ δὲ ἡμέρες πρὸ τῆς ἀναμενομένης περιόδου θὰ κάνετε τρεῖς ἐνέσεις καὶ μιὰ κάθε ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φάρμακο Amp. Lutorm τῶν 10 m.g. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μηνὸς θὰ παίρνετε τρία χάπια τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὸ φάρμακο Tabl. E - VITA Forte. Ἡ θεραπεία θὰ συνεχιστῆ ἐπὶ τρίμηνο.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΜΕ ΤΟ ΜΕΤΡΟ
ΣΤΗΝ ΑΠΟΘΗΚΗ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
Ν. Ι. ΕΥΤΥΧΙΔΗΣ Ο. Ε
ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 19 ΤΗΛ. 31.526
Ἐπίσης διατίθενται δωρεὰν πατρὸν
1957 — 58 τῶν καλλιτέρων οἴκων

ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Θλιμένη καρδιά: Ἀσφαλῶς ἡ ἀνωμαλία τῆς περιόδου τόσα χρόνια τώρα καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα ἀναφροδισία, μαζὶ μὲ τὶς δυσκολίες καὶ τὶς στενοχώριες τῆς ζωῆς, ἐκούρασαν τὰ νεῦρα σας. Ἡ εὐαισθησία, οἱ κεφαλαλγίες, ἡ ζάλη εἶναι οἱ ἀρρωστημένες ἐκδηλώσεις τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Νὰ κάνετε Amp. Calcibromine No 10 καὶ Amp. Multi - B No 10. Ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε Tab. Petranquil No 100, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό.

Ἕνα πονεμένο, Τρίκαλα - Θεσσαλίας: Οἱ παληὲς ἀρρώστειες σας δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὴ σημερινή σας κατάστασι. Νὰ γίνεται κάθε μῆνα ἀπὸ μιὰ Amp. Testoviron Dépot de 100 m.g., ἐνδομυϊκῶς ἐπὶ ἑξάμηνο. Ἐπίσης νὰ γίνουν Amp. 17—Ketovis 50 m.g. No 12 καὶ Tab. 17—Ketovis fl. No 2, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα, ἀφοῦ προηγουμένως τελειώσουν οἱ ἐνέσεις. Ἡ θεραπεία αὐτὴ θὰ σᾶς βοηθήση πολὺ ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὰ νευροψυχικὰ ἐνοχλήματα.

Βολιώτη, Βόλο: Ὅλες οἱ νευρωσικὲς ἐκδηλώσεις ἀπὸ τὸ στομάχι, τὴν καρδιὰ καὶ τὸ κεφάλι, προέρχονται ἀπὸ τὴν ἴδια ἀρρώστεια. Οἱ σεισμοὶ συνετέλεσαν ὡς ἔντονο ψυχικὸ ἐρέθισμα. Δὲν ἀποτελοῦν τὴν αἰτία, ἀλλὰ τὴν ἀφορμὴ τῆς ἐμφανίσεως τῶν φαινομένων. Νὰ πάρετε Tab. Pertranquil No 100, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό. Ἐνδομυϊκῶς νὰ γίνουν Amp. Multi - B No 100 καὶ Amp. Bédoc 1.000 γ. No 10.

J. T. Hobart, Tasmania: Ἐφ' ὅσον ἔγινε ἐξαίρεσι τῆς μήτρας, δικαιολογοῦνται οἱ ἐκδηλώσεις ἐκ τοῦ νευροψυχικοῦ τομέως. Νὰ γίνη ὁρμονοθεραπεία σὲ συνεργασία καὶ ὑπὸ τὴν καθοδήγησι πάντοτε τοῦ γυναικολόγου σας. Νὰ πάρετε Tabl. Miltown 400 m.g. No 100, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα. Νὰ γίνουν Amp. Suxil No 12 καὶ Amp. Erhythrophyll 2.000 γ. No 10. Νὰ μὲ ἐνημερώσετε ἐπὶ τῆς πορείας τῆς νόσου.

Βασανισμένη νέα, Λάρισα: Οἱ ἀμοιβάδες συχνὰ προκαλοῦν ταχυπαλμίες τοῦ δικοῦ σας τύπου. Πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ γίνη θεραπεία τῶν ἀμοιβάδων. Ταυτοχρόνως νὰ ἐνισχύσετε τὸ νευρικὸ σύστημα μὲ Amp. Multi - B No 10 καὶ Amp. Calcibromine No 10. Κάθε βράδυ νὰ παίρνετε Tab. Largactil fl. No 1, ἀπὸ δυὸ δισκία. Ἐφ' ὅσον ἡ καρδιολογικὴ ἐξέτασι καὶ τὸ καρδιογράφημα εἶναι ἀρνητικά, δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῆτε. Νὰ μὴ περιμένετε τὸ θεραπευτικὸ ἀποτέλεσμα μέσα σὲ λίγες ἡμέρες. Θὰ ἐπιμείνετε καὶ θὰ ὁλοκληρώσετε τὴ θεραπεία. Θέλω στοιχεῖα περισσότερα γιὰ τὴν ἡλικία σας, τὴν περίοδο καὶ λοιπὴ ὑγιεινή σας κατάστασι.

400. Zisis, Μελβούρνη, Αὐστραλία: Τὸ νευρικό σας σύστημα βρίσκεται σὲ μεγάλη ἔντασι καὶ διέγερσι. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ἀφ' ἑνὸς τῆς ἀϋπνίας καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν σεξουαλικῶν ἀνωμαλιῶν. Τὰ ὑπναγωγὰ δὲν πρόκειται νὰ λύσουν τὸ πρόβλημά σας. Ἔχετε ἀνάγκη συστηματικῆς θεραπείας. Amp. Testoviron Dépot 100 m.g. No 6, ἀπὸ μιὰ κάθε εἴκοσι ἡμέρες ἐνδομυϊκῶς. Κάθε βράδυ Tab. Largactil fl. No 1 ἀπὸ δυὸ πρὸ τοῦ ὕπνου. Μετὰ τὴ θεραπεία αὐτὴ νὰ μὲ ἐνημερώσετε ἐπὶ τῆς πορείας τῆς νόσου.

Ι. Α. Α., Χανιά, Κρήτη: Νὰ γίνη μιὰ σειρὰ Amp. S.P.A. Serie II No 12 καὶ Amp. Multi - B No 10. Ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε Tab. Miltown 400 m.g. No 100, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα. Ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις ἐκ τοῦ πεπτικοῦ συστήματος, τῆς καρδιᾶς, τοῦ θώρακος καὶ τῶν ἄλλων συστημάτων, εἶναι τῆς αὐτῆς αἰτιολογίας. Πρόκειται γιὰ διάφορες ἐκδηλώσεις τῆς ἰδίας ἀρρώστειας.

Δ. Τ., Καλάμας: Νὰ συνεχίσετε τὴ θεραπεία στὸν ἴδιο ρυθμό, ποὺ ἔγινε μέχρι σήμερα. Ἡ ἐλάττωσι τῆς ἐντάσεως καὶ τῆς διαρκείας τῶν φαινομένων μὲ τὴ συναισθηματικὴ ἀποφόρτισι δείχνουν, ὅτι ἡ κατάστασι ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸ εἶδος τῆς θεραπείας. Νὰ γίνουν ἀκόμη Amp. Testoviron Dépot 100 m.g. No 5 καὶ Tab. Miltown 400 m.g. No 100, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό.

Ε. Δ. Γ., Μονεμβασία: Ἡ ἐπίμονη ἀϋπνία, οἱ χτύποι στὸ κεφάλι, τὸ βάρος στὸ στῆθος καὶ ὅλες οἱ ψυχικὲς ἐκδηλώσεις καὶ ἀνωμαλίες, ὀφείλονται στὴν ἔντασι τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Εἶναι, ὅπως λέγεται, τὰ νεῦρα σας τεντωμένα. Πρέπουσα θεραπεία εἶναι ἡ κατευναστικὴ τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Νὰ γίνουν Amp. Calcibromine No 10. Ἐσωτερικῶς Tab. Sedamyl fl. No 2, ἀπὸ τρία τὴν ἡμέρα μετὰ τὸ φαγητό. Μετὰ τὴ θεραπεία αὐτὴ νὰ μὲ ἐνημερώσετε ἐπὶ τῆς πορείας τῆς νόσου.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΛΩΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Τὸ ντοκουμέντο

Ἡ Ἐφταλία ἡ πονόψυχη, ἡ συντρέχτρα Σμυρνιὰ μὲ τὸ τετραβάγγελο στὸ χέρι, μὲ τὴν ἀνθρωπιά, τὰ καλὰ λόγια, τὴν τίμια στάσι, τὴν ἀφοσίωσι, καὶ τὴν ζεστὴ καρδιά, ἅμα ἥβγαινε ἀπ' τὸ σπίτι τση συναντοῦσε παρακάτω τήν... Ἐφταλία τὸ παλληκάρι, γιατί εἶναι μέσα τση παλληκάρι! Καὶ μπορεῖ καὶ λέει: Βούρ! μπρὸς στὸ κίνδυνο, τὰ μουζεβιρλήκια καὶ τὴν μπαγαποντιὰ τοῦ κόσμου.

Κι' ἔτσι κατήντησε νὰ τὴν φωνάζουν ἀλεπού, καταφερτζού, γλωσσού, κακαβρακάτη. Κι' ὅμως ἔχουν ἄδικο, γιατί,ἂν δὲν πήγαινε κόντρα καὶ δὲν ἤτανε μπίρ σου καὶ μπίρ μου στὰ νιτερέσα, στὸ φαταουλισμό, τὴν ζουλοφτόνια καὶ τσ' ἐντρίγκες τοῦ συνοικισμοῦ,«γράψ' ἀλλοίμονο»!

Παντοῦ παρτικουλάρει, δηλαδὴ λέει ψέμματα μὲ τέχνη καὶ χάρι. Κι' ἔτσι μὲ τὴν γλῶσσα τση διαμορφώνει τὶς γνῶμες καὶ παραμορφώνει τὴν κρίσι.

Ὅταν βάλανε θεμέλιο νὰ χτίσουνε τὸ σχολεῖο στὸ μαχαλᾶ ἤλεγε:

— Τί τ' ὄφελος; Θὰ περιοριστοῦν οἱ ἀγράμματοι, ὄχι ὅμως καὶ οἱ κουτοί!

Σήμερα πάλι πὄχει κέφια, ρωτοῦσε δῆθεν ξαφνιασμένη τὸ νεκροπομπὸ στὸ ντουρσέκι:

— Μὰ ἐγώ, εἶδα καρσί μου στὴν σπετσαρία τὸ γιατρὸ τὸν κουράντε τοῦ συνοικισμοῦ νὰ γράφη τέσσερις ρετσέτες γιὰ ἄρρωστοι. Πῶς λοιπὸν ἐσὺ ἔχεις πέντε κηδεῖες;

Καὶ πάλι σὲ λίγο ποὺ τρακάρισε τὴν Λίτσα μιὰ πιτσιρίκα ποὺ τὰ χάλασε μὲ τὸ γιαβουκλοῦ τση, τὴν ρώτησε:

— Χαῖρ ὀλᾶ; Πῶς τὰ πᾶς μὲ τὸ Νῖκο σου;

— Ἄχ, κερὰ Φταλία μου,ὁ κακοῦργος μ' ἄφησε μπουκάλα ἔπειτα ἀπὸ ἐφτὰ χρόνια! Καὶ τώρα ὁ δικηγόρος μου λέει: «Τίποτα δὲ μπορεῖς νὰ τοῦ κάνης, ἀφοῦ δὲν ἔχεις ντοκουμέντα».

— Μωρὴ ἀγαθοξοῦρα, τί ξέρουνε οἱ δικηγόροι; ξεφώνισε ἡ Ἐφταλία.

Κι' ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο συνέχισε:

— Ἐγὼ θὰ τοῦ στήσω μιὰ μηχανή, ποὺ ἰστὲρ ἰστεμὲζ θὰ σὲ πάρη.

Πράγματι,τὴν ἄλλη μέρα ἀφοῦ μπαντάρισε τὸ δεξὶ χέρι τοῦ Νικολάκη τση καὶ τὸν δασκάλεψε πῶς νὰ φερθῆ, τὸν ἔστειλε στὰ μπιλιάρδα, ποὺ κοπροσκυλοῦσε ὁ γιαβουκλοῦς τσὴ Λίτσας! Ἐκεῖ, μὲ οὐσταλῆκι διπλάρωσε ὁ Νικολάκης κι' ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέντα τοὖπε ἐμπιστευτικῶς:

— Βρὲ καλόπαιδο, χτύπησα τὸ χέρι μου καὶ νὰ ξέρης ἔχω μιὰ ἐρωτοδουλειὰ καὶ θὰ τὴν χάσω, ἂν δὲ στείλω δυὸ λόγια. Εἶναι μιὰ νταρντάνα, μπουκιὰ καὶ συχώριο!

Τὸν πίστεψε ὁ γιαβουκλοῦς τσὴ Λίτσας καὶ τοὖγραψε ἕνα σοβαρὸ γράμμα γεμᾶτο ὑποσχέσεις γάμου! Ἤβαλε τὴν ἡμερομηνία καὶ ρώτησε γιὰ τὴν ὑπογραφή.

— Ὁ Νῖκος σου!...

— Βρὲ σύμπτωσι! Ἔχουμε τὸ ἴδιο ὄνομα!...

Ὁ Νικολάκης τσέπωσε τὸ γράμμα κι' ἔφυγε ντογροῦ.

Σὲ λίγο ἡ Ἐφταλία ἔδινε στὸ δικηγόρο τσὴ Λίτσας τὸ ντοκουμέντο γιὰ νὰ καλέση τὸν ἄπιστο γιαβουκλοῦ γιὰ «ἀθέτησι ὑποσχέσεως γάμου»!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

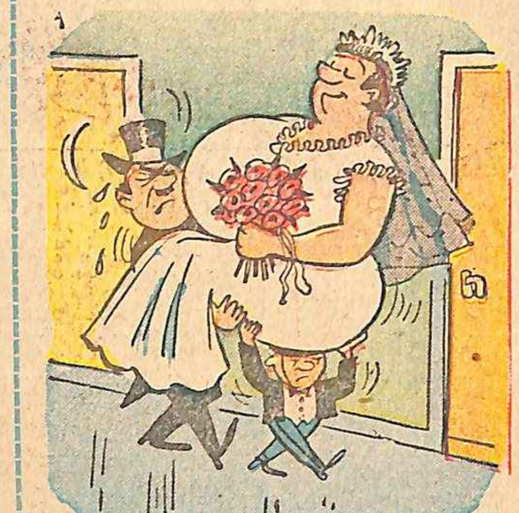

Ὅταν ἡ νύφη εἶναι βαρειά.

— Νομίζω, Θρασύβουλε, πὼς περιττεύει πιὰ νὰ ποῦμε γιὰ προκαταβολή!

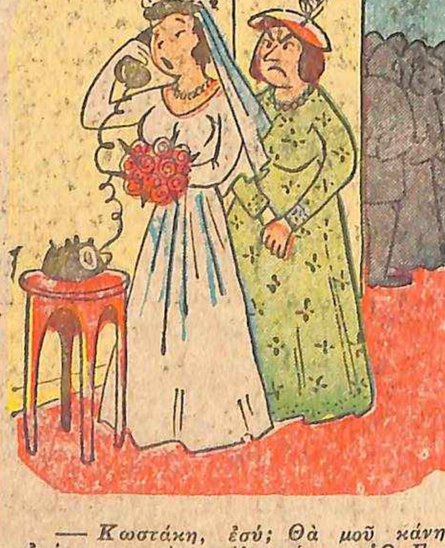

— Κωστάκη, ἐσύ; Θὰ μοῦ κάνης, ἀγόρι μου μιὰ μεγάλη χάρι;... Ὁ Γιαννάκης δὲν ἐμφανίστηκε!

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ὁ φιογκάκιας

Κουζοὺμ ἄϊντε νὰ ἰδῆς τί ἄντιρωποι εἶναι στὸν κόσμο—τριλλαίνεσαι, νά, μὰ τὸ Θεὸς σὲ λέω. Ἐμένα μὲ ἠξέρεις, ἰστέ, ἀναγνώστη ἐφέντη. Χὶτς καυγάδες, φασαρία, φελιὰν φιστὶκ ντὲν μὲ ἠρέσει, ἅμα—ὅπως λέει καὶ τὸ φίλος μου τὸ Μανωλάκης—καὶ νὰ ἠθέλης νὰ ἁγιάσης, σὲ ἀφίνουν τὸ διαβόλοι; Βάϊ κιοπόγλου κιοπεκλέρ!

Ἰστέ, ποὺ λέτε, μέσα στὸ λιωφορεῖο ἰμπαίνω ἰχτὲς καὶ μιὰ θέσις ἰβρίσκω, ἀμέσως καθισμένος ἴνομαι. Τὸ λοιπὸν ἀπὸ Ἀμαροῦσι κατεβασμένοι στὸ Ἀθήνα εἰνόμαστε, κάποια ντουλίτσα εἶχα, τελειωμένη ἔκανα. Ἰστὲ ποὺ λέτε τὸ σωφέρις τὸ ράδιο ἀνοιγμένο ἐκάνει καὶ ἀμέσως στὸ αὐτιά μου ἕνα ὅμορφο ρεμπέτικο τιραγοῦδι φτασμένο ἔνεται, πολὺ μὲ ἰφχαρίστησε. Ἅμμα ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρη ἕνας ζεβζέκης σηκωμένο ἔνεται καὶ πιρόσωπό του σὰν παντζάρι ἤτανε:

— Σὲ παρακαλῶ, λέει, κλεῖσε αὐτὸ τὸ διάβολο! Δὲν εἴμαστε ὑποχρεωμένοι ἐδῶ μέσα ν' ἀκοῦμε ἀηδίες!

Τὸ σωφέρις πολὺ μαλακὸ ἀντιρωπάκι ἤτανε, ὑρίζει τὸ λοιπὸν καὶ λέει:

— Σᾶς ἐνοχλεῖ, κύριε;
— Μᾶς ἐνοχλεῖ, μάλιστα!
— Καλά, δὲ πειράζει.

Καὶ ἀμέσως ράδιο κλεισμένο ἐκάνει καὶ ὡραῖο ρεμπέτικο τιραγοῦδι κομμένο ἔνεται. Τότε ἐμένα — ἰστὲ μὲ ἠξέρεις, ἀναγνώστη ἐφέντη—αἷμας μου κιφάλι μου ἀνεβασμένο ἔνεται:

— Ντὲν μὲ λές, μπὲ γιαβρούμ, μέσα στὸ λιωφορεῖο μοναχός σου εἶσαι, μπέ; Ἄλλος κόσμος ντὲν εἶναι ἐντῶ μέσα μπέ; Ἐσὺ τὸ ράδιο κανονισμένο θὰ ἐκάνης, μπέ; Ἂν ἐσένα ρεμπέτικο τιραγοῦδι ντὲν σὲ ἠρέσει, ἐμένα μὲ ἠρέσει ἰστέ!

Καὶ τότε τὸ μπουνταλᾶ ἐρὶφ θυμωμένος ἔϊνε. Καὶ νὰ σὲ πῶ, δηλαδής, πῶς ἤτανε; Ὑψηλός, ὑψηλὸς σὰν λελέκι ἤτανε, καλὸ κοστοῦμι φορεμένος ἤτανε, λαιμὸ μακρὺ εἶχε καὶ στὸ λαιμός του φιογκάκι φορεμένο — πῶς τοὺς λένε αὐτούς, γιάχο! — καθὼς πιρέπει ἄντιρωπος, ἀριστοκρατία ἤτανε. Τὸ λοιπὸν μύτη του μεγάλη σηκωμένη ἐκάνει, ἐμένα κυττάζει καὶ πιρόσωπός του σὰν κολοκύθα ἤτανε, ἅμα ἐμένα μὲ πιριφρόνησις κυτταγμένο ἐκάνει.

— Πᾶψε ἀνόητε, μὲ λέει. Ἂν θέλης ρεμπέτικα καὶ μπουζούκια, νὰ πᾶς νὰ τ' ἀκούσης σπίτι σου!

— Ἀνόητος καὶ ἀβανάκης καὶ ἀχμάκης καὶ μπουνταλᾶ ἐρὶφ εἶσαι καὶ φαίνεσαι, τοῦ λέω, κιοπόγλου κιοπέκ, ποιανοῦ μιλᾶς ἔτσι, ἔ; Ἰστὲ ἐγὼ μπουζούκια ἠθέλω καὶ ρεμπέτικα μὲ ἠρέσουνε καὶ ἂν δὲν ἠρέσουνε ἐσένα νὰ μὴν ἰμπαίνης μέσα σὲ λιωφορεῖο! Κούρσα σου νὰ ἰπαίρνης καὶ στὸ καλό σου νὰ πηαίνης. Ἀκοῦ ἐσόγλου ἐσέκ;

Ἰστὲ ἐσὺ μὲ ἠξέρεις ἀναγνώστη ἐφέντη —κάστανα χὶτς σὲ κανένα χαρισμένα ἐκάνω. Στὸν σωφέρη ὕστερα ὑρίζω καὶ λέω:

— Κουζοὺμ ἄσε αὐτὸν τὸν μπουνταλᾶ ἐρίφ! Σὲ περικαλῶ ἀμέσως μπουζούκια πάλι νὰ ἐβάζης!

Τὸ σωφέρις, σᾶς εἶπα, καλὸ ἀντιρωπάκι ἤτανε, ἅμα λίγο φοβισμένος ἤτανε:

— Ναὶ ἀλλά, μὲ λέει, ἀφοῦ ὁ κύριος θυμώνει...

— Τὸν κύριος τὸν ἔχω στὰ παλιὰ τὰ παπούτσια γραμμένος, μὲ καλλιγραφικὰ γράμματα!

Τότε τὸ κύριος ἀπάνω σηκωμένος ἔνεται:
— Σὲ σπάζω στὸ ξύλο ἐσένα ἀναιδέστατε! μὲ λέει.

Ἀμάν! Τί εἶπες, μπέ, κιοπόγλου κιοπέκ; Τὸ ἄλλο ἐπιβάτες ἔλια ἐκάνανε, ἅμα ἐγὼ ἰστὲ χὶτς ἄλλο κρατημένος ντὲν εἰνόμουν, γιάχο! Ἕνα σάλτο ἐδίνω, ἀπὸ τὸν λαιμὸς πιασμένο τὸν ἐκάνω, φιογκάκι του τιραβάω —ἀμάν, ντινινί, ἰμανινί, λέω, ποιὸν μπὲ στὸ ξύλο σπασμένο θὰ ἐκάνης; Ἂλ μπίρ! Ἂλ ἰκί!

Αὐτὸ θὰ εἰπῆ πάρε μία, πάρε καὶ ἄλλη, ἰστέ, γοροθιὲς ἤτανε. Τώρα θὰ μὲ πῆς καὶ τὸ ἄλλοι ἐπιβάτες ἀπάνω μου πεσμένοι εἶναν, ἰστυνομία μὲ πῆανε, μήνυσι μὲ κάνανε ἅμα ντὲν πειράζει. Ἐμένα ἄχτι μου βγαλμένο ἔϊνε; Ἰστέ, μπού, κύριε φιογκάκια! Ἅμα ξαναβλέπης Καραμπέτ, διρόμο σου ἀλλαγμένο νὰ ἐκάνης!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

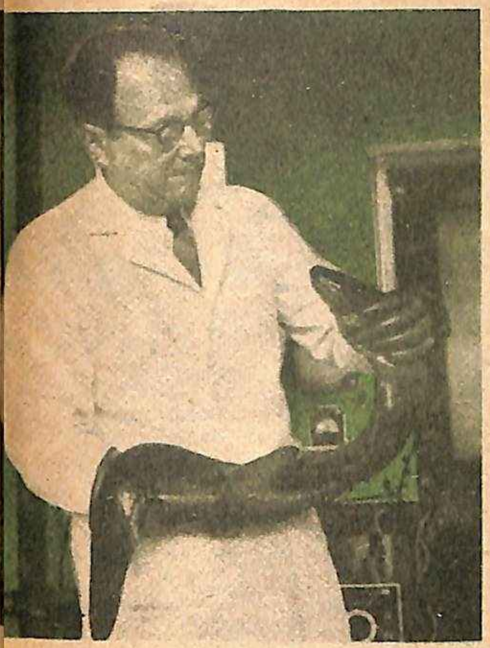

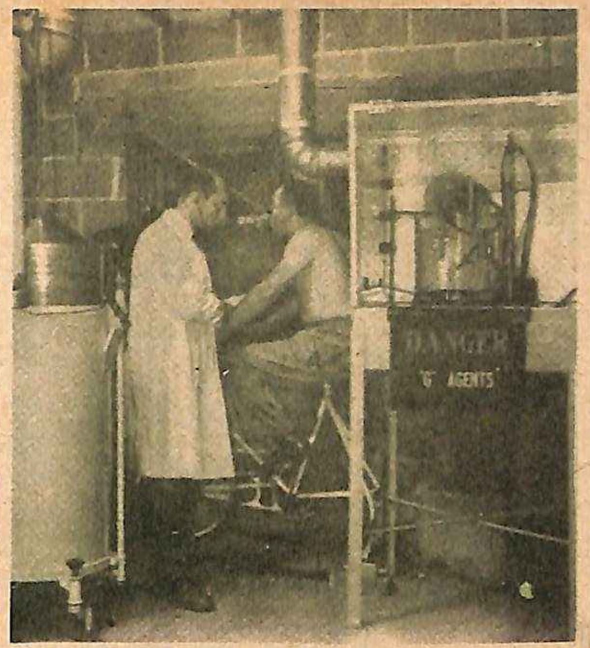

Ἀριστερά: Ἕνας βοηθὸς τοῦ καθηγητοῦ Νάχμανσον κρατάει ἕνα «ἠλεκτρικὸ χέλι» προοριζόμενο γιὰ τὰ πειράματα τοῦ καθηγητοῦ. Δεξιά: Πειράματα πάνω σ' ἕνα ἐθελοντὴ γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τοῦ τρόπου ἐνεργείας τῶν ἀερίων.

Τά ζοφερά "ΑΕΡΙΑ ΤΩΝ ΝΕΥΡΩΝ"

Παράγονται ἀπὸ τοὺς Ἀμερικάνους καὶ τοὺς Ρώσους

Σε περίπτωσι τρίτου παγκοσμίου πολέμου, μαζὶ μὲ τὰ κατευθυνόμενα βλήματα καὶ τὶς βόμβες ὑδρογόνου μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ κι' ἕνα ἄλλο φοβερὸ μέσον ὁμαδικῆς ἐξοντώσεως: χημικὰ ἀέρια, ποὺ παραλύουν τὸ νευρικὸ σύστημα.

Τὰ ἀέρια αὐτὰ ἐφευρέθηκαν καὶ παρασκευάστηκαν σὲ μεγάλες ποσότητες κατὰ τὸ δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς — οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν τὰ χρησιμοποίησαν ποτέ, ἴσως γιατὶ φοβόνταν ἀντίποινα, ἢ γιατὶ ὑπῆρχε ὁ κίνδυνος μιὰ ξαφνικὴ ἀλλαγὴ τοῦ ἀνέμου νὰ φέρῃ τὰ ἀέρια αὐτὰ πρὸς τὶς γερμανικὲς γραμμές. Τώρα παράγονται καὶ ἀποθηκεύονται συνεχῶς, τόσο ἀπ' τοὺς Ἀμερικανοὺς ὅσο κι' ἀπ' τοὺς Ρώσους.

Εἶναι ἴσως τὸ καταλληλότερο ὅπλο γιὰ τὴν κατάληψι μιᾶς πόλεως. Δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀντιληφθῆ τὴν παρουσία τους, γιατὶ δὲν ἔχουν χρῶμα οὔτε ὀσμή. Κι' ὅμως οἱ ἀτμοὶ ἀπὸ 3 σταγόνες τέτοιας οὐσίας ἀρκοῦν γιὰ νὰ σκοτώσουν ἕναν ἄνθρωπο σὲ 4 λεπτὰ τῆς ὥρας!

Ὑπὸ εὐνοϊκὲς συνθῆκες, μ' ἕνα ἐλαφρὸ δηλαδὴ ἄνεμο, ἕνα - δυὸ κατευθυνόμενα βλήματα γεμᾶτα μ' αὐτὰ τὰ ἀέρια, μποροῦν νὰ καταστρέψουν τὰ 90% τῆς ζωῆς σὲ μιὰ ἔκτασι πολλῶν τετραγωνικῶν μιλίων.

Ὡστόσο, οἱ εἰδικοὶ χημικοὶ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Στρατοῦ πρόκειται νὰ ὑποβληθοῦν προσεχῶς στὴν ἐπίδρασι αὐτῶν τῶν ἀερίων κι' ὕστερα νὰ κάνουν ἐνέσεις στὸν ἑαυτό τους μὲ δυὸ ἀντίδοτα ποὺ ἔχουν ἤδη βρεθῆ καὶ δοκιμαστῆ μ' ἐπιτυχία σὲ πειραματόζωα. Ἂν εἶναι σωστοὶ οἱ ὑπολογισμοί τους, δὲν πρόκειται νὰ πάθουν ἀπολύτως τίποτε. Τὰ ἀντίδοτα αὐτὰ θὰ ἐξουδετερώσουν τελείως τὰ τρομερὰ «ἀέρια τῶν νεύρων».

Ὅπως εἴπαμε καὶ πιὸ πάνω, οἱ Γερμανοὶ εἶχαν παρασκευάσει στὸ δεύτερο πόλεμο διάφορα τέτοια ἀέρια, σὲ τέσσερα ἐργοστάσια ποὺ λειτουργοῦσαν ἐντατικὰ ὣς τὸ Νοέμβριο τοῦ 1944. Εἶχαν διαπιστώσει πὼς δὲν ὑπῆρχε τότε κανένα γνωστὸ μέσο προστασίας ἀπ' αὐτά. Ὡστόσο δὲν τὰ μεταχειρίστηκαν, ἄγνωστο γιατί.

Τὸ πρῶτο ποὺ παρασκευάστηκε, ἦταν τὸ ἀέριο DFP. Ὕστερα ἀκολούθησαν τρία ἄλλα, ἀκόμα ἀποτελεσματικώτερα, τὸ «Ταμπούν», τὸ «Σαρὶν» καὶ τὸ «Σομάν», ἢ μὲ τὴ γενικὴ τους ὀνομασία «ἀέρια τῆς σειρᾶς G».

Τὰ τρία ἀπ' τὰ γερμανικὰ αὐτὰ ἐργοστάσια πέρασαν στὰ χέρια τῶν Συμμάχων, ἀνέπαφα, ἐνῶ τὸ τέταρτο κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Ρώσους. Τότε μονάχα ἔμαθαν καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ τὴ σύνθεσι τῶν γερμανικῶν ἀερίων καὶ συνέχισαν τὴν παραγωγή τους γιὰ λογαριασμό τους.

Φυσικά, στὰ ἐργοστάσια ποὺ παράγουν τέτοια ἀέρια, καθὼς καὶ στὶς ἀποθῆκες ποὺ τὰ περιέχουν, ἔχουν ληφθῆ ὅλα τὰ δυνατὰ μέτρα ἀσφαλείας. Ὑπάρχουν π.χ. ὑπερευαίσθητες ἠλεκτρονικὲς συσκευές, ποὺ εἰδοποιοῦν μὲ φωτεινὰ καὶ ἠχητικὰ σήματα γιὰ τὴν παρουσία τοῦ ἐλαχίστου ἴχνους ἀερίου. Ἐπίσης ὑπάρχουν καναρίνια, κουνέλια καὶ ὡρισμένα ἔντομα, ποὺ εἶναι πολὺ πιὸ εὐαίσθητα ἀπ' τὸν ἄνθρωπο στὴν ἐπίδρασι αὐτῶν τῶν δηλητηρίων.

Κι' ὅμως συμβαίνουν κάπου - κάπου ἀτυχήματα. Ἔτσι, τὸ 1954, δέχτηκαν τὴν ἐπίδρασι μιᾶς μικρῆς δόσεως «ἀερίου τῶν νεύρων» 70 Ἀμερικανοὶ τεχνικοί. Τὰ συμπτώματα ποὺ παρουσίασαν, ἦταν: θόλωμα τῆς ὁράσεως, «κράμπες» καὶ μυϊκοὶ σπασμοί, πόνοι στὸ στῆθος, δύσπνοια, ναυτία. Κυριεύτηκαν ἀπὸ ἀγωνία, ἔβλεπαν ἐφιάλτες κι' ἦσαν ἀνίκανοι νὰ πάρουν μιὰ ἀπόφασι. Χρειάστηκε δὲ νὰ μείνουν ἀρκετὲς μέρες στὸ νοσοκομεῖο γιὰ νὰ συνέλθουν.

Τὰ συμπτώματα αὐτὰ δείχνουν ὅτι, σὲ περίπτωσι πολέμου, μιὰ ἐλαφρειὰ δόσις «ἀερίου τῶν νεύρων» θὰ ἀρκῆ γιὰ νὰ κάμη τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν στρατιωτικῶν μονάδων ἀνίκανους νὰ διοικήσουν τοὺς ἄντρες τους.

Ἀλλ' ἂς ἰδοῦμε τώρα τὶς ἔρευνες ποὺ ἔχουν γίνει σχετικὰ μὲ τὸν τρόπο ἐνεργείας καὶ τὰ μέσα ἐξουδετερώσεως αὐτῶν τῶν δηλητηριωδῶν ἀερίων.

Σ' ἕνα εἰδικὸ κέντρο ἐρευνῶν, συγκεντρώνουν δείγματα ἀέρος ἀπὸ διάφορα ὕψη γιὰ νὰ μετρήσουν τὴν περιεκτικότητά τοι σὲ «ἀέριο τῶν νεύρων».

Πρὶν ἀπὸ 27 χρόνια, ὁ Βρεταννὸς φυσιολόγος Χένρυ Ντέϊλ εἶχε βρῆ ὅτι στὰ ἄκρα τῶν νεύρων ὑπάρχει μιὰ οὐσία ποὺ λέγεται «ἀσετυλχολίνη». Τὰ πειράματά του λοιπὸν τὸν ἔπεισαν ὅτι τὰ ἠλεκτρικὰ ρεύματα ποὺ στέλνει ὁ ἐγκέφαλος διὰ μέσου τοῦ νευρικοῦ συστήματος, προκαλοῦν τὸ σχηματισμὸ τῆς ἀσετυλχολίνης, ἡ ὁποία κάνει νὰ συσπῶνται οἱ μῦς. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο προκαλεῖ ὁ ἐγκέφαλος ἀπὸ μακρυὰ τὶς κινήσεις τῶν διαφόρων μυῶν τοῦ σώματος.

Ἀφοῦ ὅμως γίνη ἡ κάθε κίνησι, πρέπει νὰ λείψη πιὰ ἡ ἀσετυλχολίνη, ἀλλοιῶς οἱ ἀντίστοιχοι μῦς δὲ θὰ χαλαρώνονταν ποτέ. Καὶ πραγματικά, μιὰ ἄλλη οὐσία τοῦ σώματός μας, ἡ «χολινεστεράση», ἀναλαμβάνει νὰ ἐξουδετερώση τὴν ἀσετυλχολίνη, ἀφοῦ ἐξεπλήρωσε τὸν προορισμό της, ὥστε νὰ λείψη πιὰ ἡ σύσπασις τῶν μυῶν. Μὲ τὴν ἁρμονικὴ συνεργασία τῶν δυὸ αὐτῶν οὐσιῶν ἐξασφαλίζεται ἡ κανονικὴ λειτουργία τῶν μυῶν.

Τὶς ἐργασίες τοῦ Ντέϊλ συνέχισε ἀργότερα ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς τῆς βιοχημείας Νάχμανσον, πρῶτα στὸ Βερολῖνο, κατόπιν στὴ Σορβόνη καὶ τελευταῖα στὸ ἀμερικανικὸ Πανεπιστήμιο Γιέϊλ.

Ἐξέτασε κι' ἀνέλυσε λεπτομερῶς νεῦρα ἀστακῶν, κουνελιῶν, κοτόπουλων, καθὼς καὶ ἰστοὺς ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου. Βρῆκε δὲ ὅτι ἡ ἀσετυλχολίνη καὶ ἡ χολινεστεράση δὲ βρίσκονται μόνο στὶς ἄκρες τῶν νεύρων, ὅπως πίστευε ὁ Ντέϊλ, ἀλλὰ σ' ὁλόκληρο τὸ νευρικὸ σύστημα, κι' ὅτι παίζουν βασικὸ ρόλο στὴν παραγωγὴ τοῦ ζωϊκοῦ ἠλεκτρισμοῦ, μὲ τὸν ὁποῖο λειτουργοῦν τὰ διάφορα νεῦρα.

Στὴν ἐποχὴ τοῦ δευτέρου πολέμου, ὁ Νάχμανσον βρισκόταν στὴν Ἀμερική. Ὅταν λοιπὸν οἱ Σύμμαχοι πληροφορήθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ ἀπ' τὶς ὑπηρεσίες κατασκοπείας τους τὴν ὕπαρξι τῶν γερμανικῶν «ἀερίων τῶν νεύρων», ἀνέθεσαν σ' αὐτὸν νὰ μελετήσῃ τὸ ζήτημα.

Ὁ Νάχμανσον ζήτησε τότε νὰ τοῦ προμηθεύουν 100 «ἠλεκτρικὰ χέλια» τοῦ Ἀμαζονίου, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐξετάσῃ καλύτερα τὴν παραγωγὴ τοῦ ζωϊκοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Πράγματι, τὰ χέλια αὐτὰ παράγουν στὸ σῶμα τους ἠλεκτρισμὸ 600 βὸλτ, μποροῦν δὲ νὰ σκοτώσουν ἀκόμη καὶ ἄνθρωπο μὲ τὶς ἠλεκτρικὲς ἐκκενώσεις τους. Ὁ Νάχμανσον ἐξέτασε τὰ ἠλεκτροπαραγωγὰ ὄργανά τους καὶ βρῆκε —ὅπως τὸ περίμενε— ἄφθονη χολινεστεράση καὶ ἀσετυλχολίνη. Ἔτσι ἐπιβεβαιώθηκε ἡ θεωρία του.

Ὅταν τελείωσε ὁ πόλεμος καὶ μπόρεσε νὰ πειραματιστῆ μὲ τὰ γερμανικὰ «ἀέρια τῶν νεύρων», βρῆκε ὅτι ἕνα συστατικό τους, τὸ «φωσφορύλιον», δεσμεύει τὴ χολινεστεράσῃ καὶ τὴν ἐξουδετερώνει. Μένει τότε ἐλεύθερη ἡ ἀσετυλχολίνη νὰ δράση ἀνεμπόδιστα καὶ προκαλεῖ συνεχεῖς συσπάσεις τοῦ νευρικοῦ συστήματος, μὲ τὰ συμπτώματα ποὺ περιγράψαμε πιὸ πάνω.

Ἔπειτα ἀπὸ μακρὲς ἔρευνες, ὁ Νάχμανσον παρασκεύασε μιὰ κίτρινη κρυσταλλικὴ οὐσία, τὴν «πυριδινικὴ ἀλδοξίμη», ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἐλευθερώνη πάλι τὴν δεσμευμένη χολινεστεράση. Ἡ οὐσία αὐτὴ ἀποτελεῖ λοιπὸν τὸ καλύτερο ἀντίδοτο κατὰ τοῦ ἀερίου DFP.

Γιὰ τὰ ἰσχυρότερα ὅμως «ἀέρια G» χρειαζότανε κάτι ἀκόμη δραστικώτερο. Τελευταίως λοιπόν, βρέθηκε κι' αὐτὸ τὸ ἀντίδοτο.

Τώρα οἱ χημικοὶ τοῦ Ἀμερικανικοῦ Στρατοῦ ἀναζητοῦν μιὰ μέθοδο ποὺ νὰ ἐξασφαλίζη τὴν προστασία ἀπ' τὰ «ἀέρια τῶν νεύρων» γιὰ μακρὸ χρονικὸ διάστημα, ἀκόμα δὲ καὶ προληπτικά. Συγχρόνως πειραματίζονται γιὰ τὶς δόσεις καὶ τὸν καλύτερο τρόπο χρησιμοποιήσεως τῶν διαφόρων ἀντιδότων.

Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ τὰ νέα ἀντίδοτα, ἕνα κοινὸ φάρμακο, ἡ θειϊκὴ ἀτροπίνη, ἐξουδετερώνει τὰ ἀποτελέσματα τῶν «ἀερίων τῶν νεύρων», ὅταν δὲν εἶναι μεγάλες οἱ δόσεις τους. Ἔχει ἀποδειχτῆ σωτήριο, ὄχι μόνο σὲ περιπτώσεις ἐργαστηριακῶν ἀτυχημάτων, ἀλλὰ καὶ σὲ τυχαῖες δηλητηριάσεις ἀπὸ ἐντομοκτόνα — ποὺ ἐνεργοῦν κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μὲ τὰ «ἀέρια τῶν νεύρων».

Οἱ ἀμερικανικὲς ὑπηρεσίες παθητικῆς ἀεράμυνης ἔχουν ἐφοδιαστῆ μὲ μεγάλον ἀριθμὸ εἰδικῶν συρίγγων μὲ ἀτροπίνη, ποὺ χρησιμοποιοῦνται εὐκολώτατα κι' ἀπ' τὸν καθένα. Κάθε τέτοια σύριγγα χρησιμεύει γιὰ μιὰ μόνο ἔνεσι.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

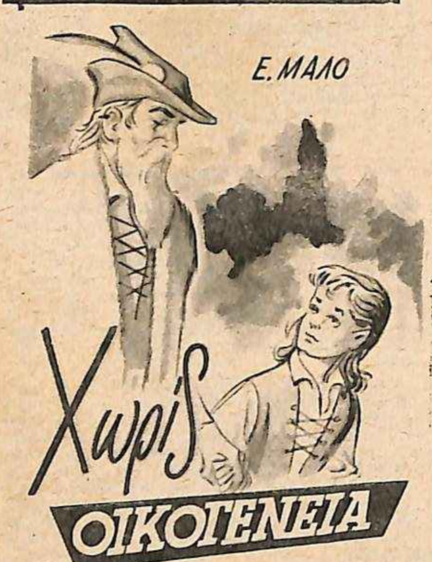

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο «δάσκαλος» ὡδήγησε τὸ Ρεμῆ, τὸ θεῖο Γκασπὰρ καὶ τέσσερις ἄλλους ἀνθρακωρύχους στὸ «Παλιὸ» ἀνθρακωρυχεῖο, σὲ μιὰ στοὰ χωρὶς διέξοδο. 'Εκεῖ ἀνέβηκαν σ' ἕνα κοίλωμα γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὰ νερά. 'Ο ἀέρας ποὺ εἶχε μαζευτῆ στὸ ἀδιέξοδο αὐτὸ ἔσπρωχνε τὰ νερὰ καὶ δὲν τ' ἄφηνε νὰ ὑψωθοῦν. Οἱ ἀνθρακωρύχοι ὅμως ἔπρεπε νὰ μεγαλώσουν ἐκεῖνο τὸ κοίλωμα γιὰ νὰ χωροῦν καλύτερα...

32ον — Νὰ διαλέξουμε μέρη ποὺ τὸ σκάψιμο νὰ μὴν εἶναι δύσκολο, εἶπε ὁ «Δάσκαλος».

—'Ακοῦστε, εἶπε ὁ θεῖος Γκασπάρ, ἔχω νὰ σᾶς κάνω μιὰ πρότασι: 'Ο μόνος ποὺ ἔχει κεφάλι εἶναι ὁ «Δάσκαλος». Λέω νὰ τὸν κάνουμε ἀρχηγό μας.

—'Ο «Δάσκαλος»; φώναξε ὁ Καρροφῆς (ποὺ ἦταν ἕνας ἀμόρφωτος καὶ δὲν ἤξερε παρὰ μόνο νὰ σπρώχνῃ τὸ βαγονάκι του). Γιατὶ ὁ «Δάσκαλος» κι' ὄχι ἐγώ; Κι' ἐγὼ κυλιστής, εἶμαι σὰν κι' αὐτόν.

— Ζῶο! Δὲν κάνουμε ἀρχηγὸ ἕναν κυλιστὴ ἀλλὰ ἕναν ἄνθρωπο. Κι' ὁ πιὸ ἄνθρωπος ἀπ' ὅλους μας εἶναι αὐτός.

— Αὐτὸ δὲν τὄλεγες χτές.

— Δὲν τὄλεγα χτές, γιατὶ ἤμουν ζῶο σὰν καὶ σένα καὶ κορόϊδευα τὸ «Δάσκαλο». Καὶ γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ παραδεχτῶ πὼς ξέρει πιὸ πολλὰ ἀπὸ μᾶς. "Ελα, «Δάσκαλε», τί θέλεις νὰ κάνω; "Εχω γερὰ μπράτσα.

— Θὰ κάνουμε ὅ,τι μᾶς λές, «Δάσκαλε»!

—'Αφοῦ μὲ θέλετε ἀρχηγό, εἶπε ἐκεῖνος, δέχομαι. Μὲ τὴ συμφωνία πὼς θ' ἀκοῦτε σ' ὅ,τι σᾶς λέω. 'Εδῶ μπορεῖ νὰ μείνουμε πολλὲς ἡμέρες.

— Θὰ σ' ἀκοῦμε «Δάσκαλε». Ξέρουμε πὼς εἶσαι τίμιος, γενναῖος, πολύξερος. Μὴ θυμᾶσαι πιὰ τὶς καροϊδίες μας.

Πῶς εἶχαν ἀλλάξει οἱ γνῶμες σὲ μιὰ ὥρα. Τώρα ὁ «Δάσκαλος» ἦταν καλός! Αὐτὸ μοῦ φαινόταν παράξενο.

—Λοιπὸν ὁρκιζόσαστε; ρώτησε ὁ «Δάσκαλος».

—'Ορκιζόμαστε! ἀποκριθήκαμε ὅλοι.

Καὶ τότε ἄρχισε ἡ δουλειά. "Ολοι εἴχαμε στὶς τσέπες μας μαχαίρια.

— Τρεῖς θὰ σκάβουν, εἶπε ὁ «Δάσκαλος», οἱ πιὸ δυνατοί. Οἱ πιὸ ἀδύνατοι, ὁ Ρεμῆς, ὁ Καρροφῆς, ὁ Παγῆς κι' ἐγὼ θὰ σιάζαμε τὰ χώματα.

—"Οχι, ἐσύ! φώναξε ὁ Κομπαιρούς, ἕνας ἄντρακλας ὡς ἐκεῖ πάνω. 'Εσὺ εἶσαι ὁ μηχανικός μας. Κι' οἱ μηχανικοὶ δὲ δουλεύουν.

Τὸ παραδέχτηκαν ὅλοι. Τώρα ποὺ καταλάβαιναν πόσο χρήσιμη ἦταν ἡ ὁδηγία του καὶ στὰ μπαμπάκια, ἂν ἦταν τρόπος, θὰ τὸν ἔβαζαν.

Διαιρεθήκαμε σὲ δυὸ ὁμάδες. Δυὸ ἔσκαβαν τὸ ἔδαφος κι' ὁ τρίτος ἔρριχνε κάτω τὰ χώματα. 'Ο «Δάσκαλος» μὲ τὴ λυχνία πήγαινε ἀπὸ τὴ μιὰ ὁμάδα στὴν ἄλλη. "Υστερ' ἀπὸ τρεις ὧρες καταφέραμε νὰ φτιάξουμε δυὸ σκαλιὰ πλατειά.

— Φτάνει γιὰ τὴν ὥρα, πρόσταξε ὁ «Δάσκαλος». 'Αργότερα θὰ τὰ πλατύνουμε πιὸ πολὺ γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ ξαπλωνόμαστε. Δὲν πρέπει νὰ σπαταλᾶτε τὶς δυνάμεις μας.

Καθήσαμε. 'Ο «Δάσκαλος», ὁ θεῖος Γκασπάρ, ὁ Καρροφῆς κι' ἐγὼ στὸ κάτω σκαλί. Οἱ τρεῖς ἄλλοι στὸ ἐπάνω.

— Πρέπει νὰ κάνουμε οἰκονομίες στὶς λυχνίες μας, εἶπε ὁ «Δάσκαλος». Σβῦστε τις κι' ἀφῆστε τὴ μιὰ ἀναμμένη.

Οἱ διαταγὲς τοῦ ἀρχηγοῦ γινόντουσαν χωρὶς ἀντιλογία. 'Ετοιμαστήκαμε νὰ σβύσουμε τὶς περιττές. Μὰ ἐκεῖνος μᾶς ἐμπόδισε.

—Μιὰ στιγμή, εἶπε. "Αν ἀφήσουμε μιὰ λάμπα, ἕνα ρεῦμα ἀέρος μπορεῖ νὰ μᾶς τὴ σβύσῃ. Ποιὸς ἔχει σπίρτα νὰ τὴν ξανανάψουμε;

"Αν καὶ στὰ μεταλλεῖα ἡ φωτιὰ εἶναι ἀπαγορευμένη, ὅλοι οἱ ἐργάτες ἔχουν στὴν τσέπη τους σπίρτα. 'Εδῶ δὲν ὑπῆρχε ἐπιθεωρητὴς νὰ καταγγείλῃ τὴν παράβασι.

Καὶ στὴν ἐρώτησί του τέσσερις φωνὲς ἀποκρίθηκαν:

—'Εγώ!

— Κι' ἐγὼ ἔχω, ἀποκρίθηκε ὁ Καρροφῆς, τἄχω μέσα στὸ σκοῦφο μου.

— Δός μου τὸ σκοῦφο σου, λοιπόν.

Μὰ ἀντὶ νὰ δώσῃ τὸ σκοῦφο του, ὁ Καρροφῆς παρουσίασε ἕνα κουτὶ σπίρτα.

Δὲν ἦταν βρεμμένα. Γιατὶ ὁ σκοῦφος του, φορεμένος πάντα στὸ κεφάλι του, δὲν ἦρθε σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ νερό, ὅταν περνούσαμε τὴν πλημμυρισμένη στοά.

— Τώρα σβῦστε τὶς λάμπες! εἶπε ὁ «Δάσκαλος».

Μιὰ μόνο λυχνία ἔμεινε ἀναμμένη, ποὺ μόλις φώτιζε τὸ κλουβί μας.

Μέσα σ' ἕνα τάφο

Τὸ ἀνθρακωρυχεῖο εἶχε ἡσυχάσει. Δὲν ἀκούγαμε τίποτα πιά. Τὸ νερὸ εἶχε γεμίσει ὅλες τὶς στοὲς ἀπὸ κάτω ὡς ἀπάνω. Μᾶς ἔκλεινε στὴ φυλακή μας πιὸ στερεά.

'Η βαρειὰ αὐτὴ σιωπή, σιωπὴ θανάτου, ἦταν ἀκόμα φοβερώτερη κι' ἀπὸ τὸν τρομακτικὸ πάταγο ποὺ εἴχαμε ἀκούσει τὴ ὥρα ποὺ ἔμπαιναν τὰ νερά. "Ημαστε μέσα σὲ τάφο, θαμμένοι ζωντανοὶ μὲ σαράντα μέτρα χῶμα ἀπὸ πάνω μας.

Μὲ τὴ δουλειὰ δὲ συλλογιζόμαστε πολύ. Τώρα ὅμως μὲ τὴν ἀνάπαυσι καταλαβαίναμε τὴν ἀπελπιστική μας θέσι.

Ξαφνικὰ αἰσθάνθηκα στὸ χέρι μου νὰ πέφτουν κάτι στάλες ζεστές. "Εκλαιγε ὁ Καρροφῆς.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκαν ἀπ' τὸ ἐπάνω σκαλί, στεναγμοὶ καὶ μιὰ φωνή:

— Πέτρο μου! Πέτρο μου!...

'Ο Παγῆς θυμόταν τὸ γυιό του.

'Ο ἀέρας ἦταν βαρύς. Δύσκολα ἔπαιρνα τὴν ἀναπνοή μου. Τ' αὐτιά μου βούιζαν.

Σὲ λίγο ὁ «Δάσκαλος» ρώτησε:

— Ποιὸς ἀπὸ σᾶς ἔχει ψωμί;

—'Εγώ, εἶπα, ἔχω μιὰ κόρα.

— Νὰ τὴ δῶ...

"Εψαξα τὴν τσέπη μου. Κι' ἔβγαλα μιὰ κόρα ποὺ ἦταν μουσκεμμένη. 'Ετοιμάστηκα μάλιστα νὰ τὴν πετάξω, ὅταν ὁ «Δάσκαλος» μοῦ εἶπε:

— Φύλαξε τὸ ψωμί σου. Θὰ σοῦ φανῇ σὲ λίγο περίφημο... "Αλλος; Δὲν ἔχει ἄλλος ψωμί;

— Μὰ πεινᾶς; τὸν ρώτησε ὁ Καμπαιρού.

— Δὲ γυρεύω γιὰ μένα. Θέλω γιὰ τὸν Ρεμῆ καὶ τὸν Καρροφῆ.

— Καὶ γιατὶ ὄχι γιὰ ὅλους; εἶπε ὁ Μπεργκουνού. Δὲν εἶναι δίκαιο. Μπροστὰ στὴν πεῖνα, ὅλοι εἴμαστε ἴσοι!

— Χμ! βλέπω ὅτι ἂν ὑπῆρχε ψωμὶ θὰ μαλώναμε. Κι' ὅμως μοῦ εἴπατε ὅτι θὰ μὲ ὑπακοῦτε. "Ας εἶναι. Θὰ σᾶς ἐξηγήσω γιατί, ἂν εἴχαμε ψωμὶ θἆταν γιὰ τὸν Ρεμῆ καὶ τὸν Καρροφῆ. Αὐτὸ δὲν τὸ λέω ἐγώ. Τὸ λέει ὁ νόμος. Οἱ ἄνθρωποι, ὡς τὰ ἑξῆντα τους χρόνια, εἶναι παρατηρημένο, ἀντέχουν στὴν πεῖνα πιὸ πολὺ ἀπ' τὰ παιδιά. "Αν ἦταν νὰ πεθάνουμε ἐδῶ ὅλοι μας, πρῶτα θὰ πέθαιναν ὁ Ρεμῆς κι' ὁ Καρροφῆς. "Επειτα ὁ Παγῆς κι' ὁ Κομπαιρού.

— Ὥστε, ἂν εἴχαμε ψωμί, θἆταν γιὰ μένα; ρώτησε ὁ Καρροφῆς.

— Ναί, καὶ γιὰ τὸν Ρεμῆ.

— Κι' ἂν δὲν ἤθελα νὰ τοῦ τὸ δώσω;

— Θὰ σοῦ τὸ παίρναμε. Δὲν ὡρκίστηκες ὑπακοή;

Βγάζοντας τὸ σκοῦφο του, ὁ Καρροφῆς εἶπε:

—"Οριστε ψωμί!

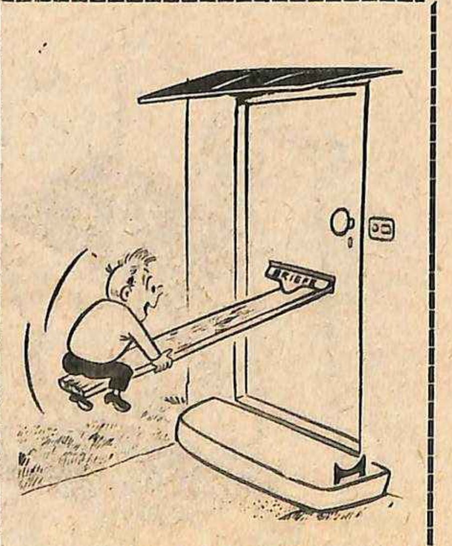

— "Ετσι, ὅταν δὲν θὰ μ' ἀφίνουν νὰ βγῶ, Γιαννάκη, νἄρχεσαι μὲ τὴ σανίδα νὰ παίζουμε!...

— Δός μου τον, εἶπε ὁ «Δάσκαλος».

Κι' ἀφοῦ τὸν πῆρε στὰ χέρια του, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ, ἐνῶ ἐμεῖς τὴν ὥρα ἐκείνη δὲ μπορέσαμε νὰ μὴ γελάσουμε.

Στὸ σκοῦφο βρίσκονταν μιὰ πίπα, καπνός, ἕνα κλειδί, ἕνα μολύβι, ἕνα κομμάτι λουκάνικο, μιὰ σφυρίχτρα ἀπὸ κουκοῦτσι ροδάκινου, ἕνα κότσι ἀρνιοῦ, τρία φρέσκα καρύδια, ἕνα κρομμύδι. Τί ἀποθήκη!

— Τὸ ψωμὶ καὶ τὸ λουκάνικο θὰ τὸ μοιρασθῆτε ἀπόψε ἐσὺ κι' ὁ Ρεμῆς.

— Μὰ ἐγὼ πεινῶ ἀπὸ τώρα!

—"Ως τὸ βράδυ θὰ πεινάσῃς πιὸ πολύ...

— Τί κρῖμα νὰ μὴν ἔχῃ καὶ ρολόϊ μέσα στὸ σκοῦφο. Θὰ βλέπαμε τὴν ὥρα. Τὸ δικό μου ἔχει σταματήσει, γιατὶ ἔχει βραχῆ.

'Αλήθεια τί ὥρα ἦταν; Πόσον καιρὸ ἤμαστε στὸ ἀνέβασμα; "Αλλοι ἔλεγαν πὼς ἦταν μεσημέρι. "Αλλοι πὼς ἦταν ἕξη τὸ ἀπόγευμα. Δηλαδή, βρισκόμαστε πάνω ἀπὸ πέντε ὡς δέκα ὧρες.

'Αφοῦ τελείωσε κι' ἡ συζήτησι γιὰ τὴν ὥρα, ἔπεσαν ὅλοι στὶς σκέψεις. Κι' ἂν κρίνω ἀπ' τὶς δικές μου, βέβαια δὲν θἆταν φαιδρές...

Μ' ὅλη τὴν πεποίθησι τοῦ «Δασκάλου», δὲν ἤμουν ἥσυχος γιὰ τὴ σωτηρία μας. Φοβόμουν τὸ νερό, τὸ σκοτάδι, τὸ θάνατο... Δὲν θὰ ξανάβλεπα λοιπὸν τὴ Λίζα, τὴ Στεφανία, τὸν 'Αλέξη, τὸν Βενιαμίν; Κι' αὐτοὶ πῶς θὰ μάθαιναν ἂν πέθαινα ἐγώ;

Καὶ θέλοντας νὰ παρηγορηθῶ, κύτταζα τοὺς συντρόφους μου.

Μὰ κι' ἐκεῖνοι ἦταν λυπημένοι κι' ἀπελπισμένοι. Κι' ὅμως ἦταν συνηθισμένοι στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρακωρυχείου.

Ξαφνικά, ὁ θεῖος Γκασπὰρ εἶπε:

— Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ἄρχισαν ἀκόμα τὶς ἐργασίες γιὰ τὴ σωτηρία μας. "Η θὰ νομίζουν πὼς χαθήκαμε καὶ δὲν ἔχουν νὰ κάμουν τίποτε γιὰ μᾶς.

— Λέτε νὰ μᾶς παράτησαν;

— Γιατὶ ἔχετε τόσο κακὴ ἰδέα γιὰ τοὺς συντρόφους σας; εἶπε ὁ «Δάσκαλος». Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τοὺς κατηγορῆτε. "Οταν τυχαίνῃ νὰ συμβῇ δυστύχημα, οἱ ἐργάτες δὲν ἀδιαφοροῦν γιὰ ἐκείνους ποὺ κινδυνεύουν. Εἴκοσι, ἑκατὸ ἄνθρωποι θὰ προτιμοῦσαν νὰ σκοτωθοῦν, παρὰ ν' ἀφήσουν ἀβοήθητο ἕναν σύντροφο. Δὲν τὸ ξέρετε αὐτό;

—'Αλήθεια...

—'Αφοῦ εἶν' ἀλήθεια, γιατὶ λέτε πὼς θὰ μᾶς παρατήσουν; "Επειτα γιὰ νὰ κρίνουμε ἔπρεπε νὰ ξέρουμε τί εἴδους καταστροφὴ ἔγινε. "Αν ἦταν σεισμὸς στὴν πόλι, θὰ ξεπλακώνουν ἀνθρώπους ἀπ' τὰ ἐρείπια. "Αν ἦταν μόνο πλημμύρα, μπορεῖ νὰ καταστράφηκαν τὰ πηγάδια, μπορεῖ νὰ ἔπεσε ἡ στοά, ὅπως νομίζω ἐγώ. Χρειάζεται καιρὸς γιὰ τὴ δουλειὰ αὐτή. Δὲν λέω πὼς θὰ σωθοῦμε. Εἶμαι βέβαιος ὅμως πὼς θὰ ἐργαστοῦν γιὰ νὰ μᾶς σώσουν.

Αὐτὰ τὰ εἶπε γιὰ νὰ πεισθοῦν οἱ πιὸ φοβισμένοι.

— Κι' ἂν νομίζουν πὼς πνιγήκαμε ὅλοι; ρώτησε ὁ Μπεργκουνού.

— Πάλι θὰ δουλέψουν, ἀποκρίθηκε ὁ «Δάσκαλος». "Αν φοβᾶσαι ὅμως, ἂς τοὺς δείξουμε πὼς εἴμαστε ζωντανοί: "Ας χτυπᾶμε τοὺς τοίχους δυνατά. Ξέρετε πὼς ὁ ἦχος μεταδίδεται μέσα ἀπ' τὰ στερεὰ σώματα. Οἱ κρότοι μας θὰ τοὺς ὁδηγήσουν.

Τότε ὁ Μπεργκουντοὺ ἄρχισε νὰ χτυπᾶ μὲ τὰ χοντροπάπουτσά του στοὺς βράχους. "Αραγε θὰ ἄκουγαν;

—'Αλήθεια, «Δάσκαλε», εἶπε ὁ θεῖος Γκοσπάρ, ἂν μᾶς ἀκούσουν, τί θὰ κάνουν γιὰ νὰ μᾶς σώσουν;

—"Η θὰ σκάψουν νὰ τρυπήσουν τὴ γῆ ὥσπου νὰ βροῦν τὸ ἀνέβασμά μας. "Η θὰ βγάλουν τὸ νερὸ καὶ θ' ἀδειάσῃ τὸ ἀνθρακωρυχεῖο.

—"Ω, πολὺ εὔκολα καὶ τὰ δυό!

— Γιατὶ τάχα; Βρισκόμαστε σὲ βάθος σαράντα μέτρων. "Αν τρυποῦν ἕξη ὡς ὀκτὼ τὴν ἡμέρα, σὲ ἑφτὰ μέρες μᾶς φτάνουν.

— Καὶ πῶς θὰ ζήσουμε ὀκτὼ μέρες, «Δάσκαλε»;

— Καὶ τὸ νερὸ πῶς θὰ μπορέσουν νὰ τὸ τρομπάρουν;

— Πρῶτο δὲν ξέρουμε πόσο εἶναι. Διακόσιες, τριακόσιες χιλιάδες κυβικὰ μέτρα; "Επειτα γιὰ νὰ φτάσουν ὡς ἐδῶ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ βγάλουν ὅλο: Εἴμαστε στὸ πρῶτο πάτωμα. Θ' ἀδειάζουν συγχρόνως κι' ἀπὸ τὰ τρία πηγάδια. Μπορεῖ νὰ γίνῃ γρήγορα.

Κι' ἡ συζήτησι ἐξακολουθοῦσε.

"Υστερ' ἀπὸ τὶς ἐξηγήσεις αὐτὲς τοῦ «Δασκάλου» κατάλαβα πὼς εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ μείνουμε ὀκτὼ μέρες στὸν τάφο μας!

Πέρασε λίγη ὥρα κι' ὁ Καρροφῆς φώναξε:

—'Ακοῦστε!

— Τί;

—'Ακούγεται κάτι στὸ νερό. "Ενας κρότος ἀλλοιώτικος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η ΤΑΝΙΑ ΚΙ' Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ ΤΗΣ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε στὶς 'Ινδίες ἕνα ὀρφανὸ κοριτσάκι, ποὺ τὸ λέγαν Τάνια. Δὲν εἶχε κανένα στὸν κόσμο καὶ γιὰ νὰ βγάζῃ τὸ ψωμί του ζητιάνευε. 'Ο μόνος του φίλος, ἡ μόνη του παρηγοριὰ ἦταν ὁ Χααρί, ἕνας ὡραῖος κόκκινος παπαγάλος.

Κι' οἱ δυό τους, χωρὶς στέγη, τριγύριζαν στοὺς δρόμους γιὰ νὰ μαζέψουν κανένα πιάστρο (δεκάρα). Κι' οἱ διαβάτες σταματοῦσαν, γιὰ νὰ θαυμάσουν τὴν κόρη μὲ τὰ μαῦρα μαλλιά, τὰ ὄμορφα μάτια καὶ τὸ λαμπρὸ πουλί, ποὺ ἦταν σκαρφαλωμένο στὸν ὦμο της.

'Η Τάνια τότε στεκόταν κι' ἔλεγε:

— Χααρί, πές τους τὸ τραγουδάκι σου!

Κι' ἐκεῖνο ἄρχιζε:

> «Εἶμ' ὁ Χααρί, Χααρί, Χααρί,
> ὁ πιὸ ὄμορφος τοῦ κόσμου παπαγάλος,
> ξέρω νὰ μιλῶ, νὰ μετράω, νὰ τραγουδῶ
> ὄχι σὰν παιδί, ἀλλὰ σὰν μεγάλος!
> Δῶστε τώρα στὰ φτωχά,
> ἕνα πιάστρο μοναχά!...»

Οἱ διαβάτες ἔβαζαν τότε μὲ προθυμία στὸ χέρι τῆς Τάνιας ἕνα, δυὸ καὶ πολλὲς φορὲς περισσότερα πιάστρα.

Πολλὲς φορὲς εἶπαν στὴν Τάνια νὰ πουλήσῃ τὸν παπαγάλο της. Μὰ αὐτὴ ἀρνιόταν, γιατὶ αὐτὸς ἦταν ἡ παρηγοριά της. Μὰ κι' ὁ Χααρὶ τὴ λάτρευε. "Ετρωγε στὸ χέρι της κι' ὅταν ἡ ζητιάνα τὸν χάϊδευε, ἔκλεινε τὰ μάτια του, ψιθυρίζοντας: «Τάνια, Τάνια»!..

Μιὰ μέρα, λοιπόν, ἔφτασαν στὴ Μπεναρές, τὴν ἁγία πόλι ποὺ διασχίζει ὁ ποταμὸς Γάγγης. 'Εκεῖ μαζεύονται οἱ πλούσιοι 'Ινδοὶ γιὰ νὰ λουστοῦν στ' ἁγιασμένα νερά του. "Ετσι τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Μπεναρὲς ἦταν γεμάτη ἀπὸ κόσμο.

— Χααρί, εἶπε ἡ ζητιάνα στὸν παπαγάλο της. Εἶναι καιρὸς τώρα νὰ δείξῃς ὅλες σου τὶς χάρες!..

Τὸ πουλὶ ὅμως ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Πᾶμε νὰ φύγουμε!...

Πολλοὶ περίεργοι ἄκουσαν τὸ πουλὶ νὰ μιλάῃ καὶ μαζεύτηκαν γύρω του.

'Η Τάνια εἶπε πάλι τοῦ Χααρὶ νὰ τραγουδήσῃ. Μὰ τὸ πουλὶ ἦταν στὶς κακές του. "Ηθελε νὰ φύγουν ἀπὸ κεῖ. Τὸ χάϊδεψε τότε ἡ Τάνια καὶ τοῦ ξαναεῖπε:

— Γιατί, Χααρί μου, μὲ πικραίνεις; "Ελα πὲς τὸ τραγουδάκι σου!

Τὸ πουλὶ τῆς ἔρριξε μιὰ λυπητερὴ ματιὰ κι' ἄρχισε νὰ λέῃ:

> «Εἶμ' ὁ Χααρί, Χααρί, Χααρί,
> ὁ πιὸ ὄμορφος τοῦ κόσμου παπαγάλος».

Ξαφνικὰ ὅμως ἀκούστηκε μιὰ δυνατὴ φωνή:

— Πατέρα, ἀγόρασέ μου αὐτὸ τὸ ὄμορφο πουλί, ποὺ μιλάει!...

'Η Τάνια γύρισε καὶ εἶδε ἕνα κορίτσι στὴν ἡλικία της. Φοροῦσε μεταξωτὸ χρυσοκεντημένο χιτῶνα καὶ κρατοῦσε ἀπ' τὸ χέρι ἕναν ἄντρα ποὺ ἔδειχνε πὼς ἦταν σπουδαῖο πρόσωπο.

— Εἶναι ὁ πρίγκηπας Σιβανά! ψιθύριζε ὁ κόσμος, παραμερίζοντας.

— Πᾶμε νὰ φύγουμε! Πᾶμε νὰ φύγουμε! φώναζε τώρα πιὸ δυνατὰ ὁ Χααρί.

Καὶ τιναζόταν σὰν δαιμονισμένος, ἐνῶ ἡ Τάνια, μὴν ξέροντας τὴν αἰτία τῆς ἀνησυχίας του, ἄρχισε νὰ τρέμῃ, σὰν νὰ προαισθανόταν κάποιο κακό.

— Μικρή, λέει ὁ πρίγκηπας στὴν Τάνια, πόσο μοῦ πουλᾶς τὸν παπαγάλο σου;

—'Ο Χααρί, κύριέ μου, δὲν πουλιέται, ἀποκρίθηκε ἡ Τάνια. Εἶμαι μιὰ ζητιάνα χωρὶς γονεῖς κι' αὐτὸς εἶναι ὁ μοναδικὸς σύντροφος τῆς ζωῆς μου...

'Η μικρὴ μὲ τὰ μεταξωτὰ χιτῶνα, μόλις ἄκουσε τὰ λόγια τῆς Τάνιας, ξέσπασε σὲ κλάματα:

— Θέλω τὸ πουλὶ ποὺ μιλάει! "Αν δὲ μοῦ τὸ ἀγοράσῃς, θὰ πεθάνω!

'Ο Σιβανὰ γύρισε τότε σὲ δυὸ ἀκολούθους του καὶ εἶπε:

— Πάρτε στὸ παλάτι τὸ πουλὶ αὐτό! Δὲ μπορῶ νὰ κακοκαρδίσω τὴ μονάκριβη κόρη μου.

Κι' ἔδωσε στὴν Τάνια ἕνα σακκουλάκι φλουριά, ἐνῶ οἱ ἀκόλουθοι πῆραν τὸν παπαγάλο, ποὺ ἄρχισε νὰ βγάζῃ διαπεραστικὲς φωνές.

— Πρίγκηπά μου, παρακαλοῦσε τώρα ἡ Τάνια, μὴ μοῦ παίρνῃς τὸ μοναδικό μου φίλο. 'Η κορούλα σου δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπ' τὸ Χααρί. "Εχει τὸν πατέρα της ποὺ τὴν ἀγαπάει. 'Εγὼ δὲν ἔχω ἄλλον στὸν κόσμο ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο μου παπαγάλο!...

Μὰ ὁ πρίγκηπας ἔφευγε, κρατῶντας ἀπ' τὸ χέρι τὴ μικρή του κόρη, ποὺ κάθε τόσο καμάρωνε τὸ πουλί. 'Η Τάνια στάθηκε τότε λυπημένη κι' οὔτε σκέφτηκε νὰ πάρῃ τὴ σακκούλα μὲ τὰ φλουριά.

—"Ελα, μὴν ἀπελπίζεσαι ἔτσι, τῆς ἔλεγαν οἱ γύρω της. 'Ο πρίγκηπας στὸ καλοπλήρωσε.

Τὰ δάκρυα ὅμως τῆς Τάνιας ἔτρεχαν ποτάμι. 'Ο κόσμος ἄρχισε νὰ φεύγῃ. Κι' ἐκείνη, μόνη, τριγύριζε στοὺς δρόμους, ὥσπου ἀπόκαμε ἀπὸ τὴν κούρασι κι' ἔπεσε κοντὰ σ' ἕναν τοῖχο κι' ἀποκοιμήθηκε.

"Ηταν νύχτα, ὅταν ξύπνησε. Κι' ὅταν θυμήθηκε τὸ Χααρὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Ξαφνικὰ πίσω ἀπ' τὸν τοῖχο ἄκουσε ὁμιλίες. Τέντωσε τ' αὐτί της καὶ πῆρε τὸ ὄνομα τοῦ Σιβανά.

Κάποιος ἔλεγε:

—Θὰ σκαρφαλώσουμε στὸν τοῖχο, θὰ πηδήσουμε στὸ περιβόλι κι' ὕστερα θὰ μποῦμε στὴν κάμαρα τῆς πριγκήπισσας. 'Η παραμάννα της κοιμᾶται βαθειά. Θ' ἁρπάξουμε τὴ μικρὴ καὶ θὰ τὴν παραδώσουμε στὸν Οὐτανκί, ποὺ θὰ μᾶς δώσῃ τὸ χρυσάφι ποὺ μᾶς ὑποσχέθηκε.

'Η Τάνια κύτταξε καλλίτερα κι' εἶδε δυὸ σκιές. 'Αμέσως ἀκολούθησε σιγὰ-σιγὰ τοὺς δυὸ ἀγνώστους, ποὺ ἔφτασαν στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου, σκαρφάλωσαν σ' αὐτὸ καὶ μπῆκαν στὸ παλάτι. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ἡ Τάνια, ποὺ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα.

'Η κάμαρα φωτιζόταν μόνο ἀπὸ ἕνα χρυσὸ καντῆλι. Λίγο πιὸ πέρα ἦταν τὸ κρεββατάκι ὅπου κοιμόταν ἡ κόρη τοῦ πρίγκηπα καὶ πάνω ἀπ' αὐτὸ κρεμόταν ἕνα χρυσὸ κλουβί, μὲ τὸ Χααρί, ποὺ εἶχε τὰ μάτια ἀνοιχτά. Οἱ δυὸ κλέφτες ἅρπαξαν τὴν πριγκήπισσα, τὴν τύλιξαν σὲ μιὰ κουβέρτα κι' ἔφυγαν.

'Η Τάνια τότε πετάχτηκε ἀπ' τὴν κρυψώνα της κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ. "Επειτα εἶπε στὸ Χααρί:

— Τρέξε, Χααρί, νὰ προφτάσῃς τοὺς κλέφτες τῆς βασιλοπούλας!

Κι' ὁ Χααρὶ πέταξε ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο. 'Η Τάνια πλησίασε τότε στὴν παραμάνα, ποὺ κοιμόταν βαθειά, τὴν σκούντησε καὶ τῆς εἶπε:

— Πολὺ ἄσχημα φυλᾶς τὸ παιδί! Δυὸ κλέφτες ἅρπαξαν τὴν πριγκήπισσα!...

'Η παραμάνα βλέποντας τὸ κρεββατάκι ἀδειανό, ἔβαλε τὶς φωνές.

— Μὴν κλαῖς, τῆς λέει ἡ Τάνια. "Εστειλα κάποιον πίσω ἀπὸ τοὺς κλέφτες..

Τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ δυὸ ἅρπαγες ποὺ δὲν εἶχαν ἀκόμα ἀπομακρυνθῆ, ἄκουσαν δυνατὲς φωνές:

— Εἶμ' ὁ Χααρί, Χααρί, Χααρί!...

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ πρίγκηπα, νομίζοντας πὼς ἔφυγε τὸ πουλί, πετάχτηκαν τρομαγμένοι. Κι' ὅταν εἶδαν πὼς ἔλειπε ἡ πριγκήπισσα κι' ὁ παπαγάλος, ἄρχισαν νὰ χτυποῦν τὴ σάλπιγγα. Κι' ὅλοι οἱ φρουροὶ μαζεύτηκαν ἀμέσως.

— Μᾶς ἔπιασαν! εἶπαν οἱ κλέφτες. Δὲ γλυτώνουμε!

"Αφησαν τότε κατὰ γῆς τὴν πριγκήπισσα κι' ἔγιναν ἄφαντοι.

Στὸ μεταξὺ ὁ Σιβανὰ εἶδε τὴν παραμάνα νὰ κρατᾶ στὴν ἀγκαλιά της τὴν λιποθυμισμένη πριγκήπισσα. Πλάϊ της στεκόταν ἡ Τάνια ἔχοντας στὸν ὦμο της τὸν παπαγάλο.

— Μὰ τί ἔγινε; ρώτησε ὁ Σιβανά.

— Πρίγκηπά μου, ἔσωσα τὴν κόρη σου, εἶπε ἡ Τάνια. Δῶσε μου τὸν παπαγάλο μου...

Καὶ τοῦ διηγήθηκε ὅ,τι εἶχε γίνει.

'Ο Σιβανὰ τότε μετανοιωμένος τῆς εἶπε:

— Εἶναι ἕνα μάθημα τοῦ Θεοῦ. Σοῦ στέρησα τὸ μοναδικό σου φίλο κι' ἐσὺ ἔσωσες τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μου! Θέλω νὰ διορθώσω τὴν ἀδικία ποὺ σοῦ ἔκανα. Μεῖνε στὸ παλάτι μου μὲ τὸν παπαγάλο σου. Θὰ γίνετε οἱ σύντροφοι τῆς κόρης μου.

Στὰ λόγια αὐτὰ ἡ πριγκήπισσα χτύπησε χαρούμενα τὰ χέρια της. 'Η Τάνια ἀπὸ εὐγνωμοσύνη ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ χέρι τοῦ Σιβανά. "Οσο γιὰ τὸ Χααρί, τραγούδησε τὴν ὥρα ἐκείνη τόσο ὄμορφα ποὺ ποτέ, σ' ὅλες τὶς 'Ινδίες δὲν ἀκούστηκε τέτοιο τραγοῦδι!..

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Φθινόπωρο

> Χάνει ὁ οὐρανός μας
> χρῶμα κι' ὀμορφιὰ
> καταχνιὰ εἶν' ἐμπρός μας
> πάνω συννεφιά.
>
> ★
>
> 'Αστραπές, μαυρίλα,
> δὲν ἀκοῦς λαλιά,
> πέφτουνε τὰ φύλλα,
> φεύγουν τὰ πουλιά.
>
> ★
>
> Φθινοπώρου ἀγέρι
> ἔφερε βροχή.
> Χαῖρε καλοκαῖρι,
> κῦμα κι' ἐξοχή!

Ι. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

'Ο δίσκος μὲ τὰ λεπτὰ

'Η Μαιρούλα ἑτοιμάζεται γιὰ νὰ πάῃ στὴ λειτουργία τῆς Κυριακῆς κι' ἡ μητέρα της δὲν παύει νὰ τῆς κάνῃ διάφορες συστάσεις:

— Πρόσεξε, παιδί μου: Νὰ εἶσαι καλὸ κορίτσι, φρόνιμο καὶ προσεκτικό!...

— Μάλιστα, μαμᾶ, ἀποκρίνεται μηχανικὰ ἡ Μαιρούλα καὶ συνεχίζει τὶς προετοιμασίες της.

— Καὶ πρόσεξε νὰ μὴν κάνῃς καμμιὰ γκάφα ἀπ' αὐτὲς ποὺ συνηθίζεις...

— Μάλιστα, μαμάκα... ἀπαντάει πάλι ἡ Μαιρούλα.

Κι' ἕτοιμη πιά, φεύγει γιὰ τὴν ἐκκλησία.

Στὸ γυρισμὸ ἡ μητέρα της τὴν περιμένει μὲ ἀνυπομονησία.

—"Ημουν πάρα πολὺ καλὸ παιδὶ στὴν ἐκκλησία... ἀρχίζει νὰ λέῃ ἡ Μαιρούλα.

— Μπράβο, παιδί μου, τῆς λέει εὐχαριστημένη ἡ μητέρας της.

— Καὶ δὲν κάθισα μονάχα φρόνιμα... "Οταν πέρασε ἀπὸ μπροστά μου ἕνας κύριος γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα δίσκο μὲ λεπτά, δὲν τὰ πῆρα καὶ τοῦ εἶπα...

— Τί τοῦ εἶπες; ρωτάει ἡ μητέρα της, βέβαιη πὼς ἔκανε πάλι τὴ γκάφα της ἡ κόρη της.

Κι' ἡ Μαιρούλα σοβαρά:

— Τί τοῦ εἶπα; «Εὐχαριστῶ, κύριε, δὲν θέλω χρήματα!...».

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

'Ο δάσκαλος: Τί χάλια εἶν' αὐτά; Θὰ σοῦ βάλω ἕνα μηδενικὸ σὰν τὸ κεφάλι σου!

Μαθητής: Μὰ δὲ θὰ χωρέσῃ στὸ τετράδιό μου, κύριε!

★

— Νῖκο, γιατὶ ὁ παπποῦς σου βλέπει τὶς περισσότερες φορὲς πάνω ἀπὸ τὰ ματογυάλια του;

— Δὲν τὸ ξέρεις; Γιὰ νὰ μὴ τὰ παληώσῃ γρήγορα...

Τὸ πρωϊνὸ ξύπνημα τῆς Ζωΐτσας

Ἡ σελὶς τῆς γυναίκας

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

ΜΠΗΚΑΜΕ ὁριστικὰ πιὰ στὴν ἐποχὴ ποὺ πρέπει νὰ ἀποφασίσωμε τί θὰ φορέσωμε, ἐφέτος, τὸν χειμῶνα.

Τί θὰ ράψωμε; Πῶς θὰ τὸ ράψωμε; Ποιὰ γραμμὴ ἀπ' ὅλες, ὅσες παρουσιάζουν τὰ φιγουρίνια, θὰ ἐπικρατήσῃ τελικά; Ποιὰ ὑφάσματα θὰ φορεθοῦν; Αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα, εἶναι τὰ ἐρωτηματικὰ ποὺ βασανίζουν κάθε κοκκέτα γυναῖκα, τὴν ἐποχὴ αὐτή. Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε πὼς ἡ νέα μόδα τοῦ 1958 ἔχει ἀνανεωθῆ ἐκ βάθρων καὶ ἔχει ἐντελῶς μεταβάλει τὴ γυναικεία σιλουέττα.

Βέβαια, ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς ἔχουμε ἐπανειλημμένως γράψει γιὰ τὶς τάσεις καὶ τὶς λεπτομέρειες τῆς μόδας 1958.

Ἀλλὰ ὅσα καὶ ἂν γραφοῦν, γιὰ κάθε καινούργια μόδα, ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ ὥσπου νὰ κυκλοφορήσῃ στοὺς δρόμους, γιὰ νὰ συνηθίσῃ τὸ μάτι, ὑπάρχουν ἐνδοιασμοί, καθὼς καὶ σημεῖα ποὺ διαφεύγουν καὶ κάνουν τὶς γυναῖκες διστακτικές.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν ἐπανερχόμεθα, σήμερα, γιὰ νὰ τονίσωμε πὼς πέντε εἶναι τὰ κύρια σημεῖα τῆς μόδας τοῦ 1958.

Ποιὰ εἶναι αὐτά;

1) Ἡ πλάτη. Ἡ ἀφανὴς καὶ χωρὶς ἰδιαιτέρα σημασία μέχρι σήμερα γραμμὴ τῆς πλάτης ἀξιοποιεῖται ἐφέτος καὶ ἀπασχολεῖ σοβαρὰ τοὺς δημιουργοὺς τῆς γυναικείας μόδας. Ἡ πλάτη στὴ νέα μόδα εἶναι φουσκωτὴ καὶ σχηματίζει «μπουφὰν» ἢ γαρνίρεται μὲ λουλούδια καὶ φιόγκους, στὰ βραδυνὰ φορέματα. Γιὰ τὴν καινούργια αὐτὴ γραμμὴ τῆς πλάτης, ὁ Ντιὸρ χρησιμοποιεῖ δύο ἁπλὲς κουφόπιεττες, συνήθως, στὰ δυὸ πλάγια τοῦ κορσάζ, γιὰ νὰ σχηματίσῃ τὸ χαρακτηριστικὸ φούσκωμα τῆς πλάτης 1958 καὶ νὰ διατηρήσῃ συγχρόνως τὴν γραμμὴ «Σωλῆνα», ποὺ ἐξαφανίζει, σχεδόν, τοὺς γοφούς.

Ἄλλοι, ὅπως ἡ Σανέλ, Χὲμ καὶ Μπαλεντσιάγκα σχηματίζουν τὸ «μπουφὰν» τῆς πλάτης μὲ λοξὲς πένσες ἢ «ντεκοὺπ» εἰδικὰ μελετημένες, γιὰ ἕνα τεχνικό, μοντέρνο μπλουζάν, τῆς πλάτης.

2) Οἱ ὦμοι ἔχουν πάρει ὄγκο καὶ ὑπογραμμίζονται αἰσθητά, ἐφέτος, τόσο ἀπὸ τοὺς ὀγκώδεις γούνινους γιακάδες ἢ τοὺς ὑφασματένιους, ποὺ ξεχειλώνουν ἀρκετά, ὅσο καὶ μὲ τὴν χαμηλὴ μανικοκόλλησι καὶ τὰ «ἀντιεσμάν», ποὺ στρογγυλεύουν μὲ θηλυκότητα τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ σώματος καὶ λεπταίνουν τοὺς γοφούς.

3) Τὰ μέχρι σήμερα κρυμμένα γόνατα, κάτω ἀπὸ τὶς μακρυὲς φοῦστες, ἀποκαλύπτονται ἢ μᾶλλον μισοαποκαλύπτονται.

Ἡ μόδα τοῦ 1958 πῆρε ψαλλίδι καὶ ἔκοψε τὶς φοῦστες. Μερικὲς τὶς ἀνέβασε μέχρι 42 ἑκατοστὰ ἀπὸ τὴν γῆ καὶ ἄλλες 2—3 πόντους χαμηλότερα. Τὸ καινούργιο μάκρος τῆς φούστας ἀνανεώνει ἐντελῶς τὴ γυναικεία σιλουέττα καὶ τῆς δίνει καινούργιες ἀναλογίες. Μὲ τὶς κοντὲς φοῦστες π.χ. δὲ θὰ φοριέται τὸ πανύψηλο καὶ πολὺ λεπτὸ τακούνι, ποὺ συνηθιζόταν ὡς τώρα. Μαζὶ μὲ τὸ νέο μάκρος τῆς μοντέρνας φούστας, ἡ μόδα ἐπιβάλλει καὶ τὸ χαμηλὸ ξύλινο τακούνι τῶν 5 πόντων καὶ καταργεῖ τὸ ὑπερβολικὸ «καμπράρισμα» τοῦ ποδιοῦ.

4) Οἱ γοφοί, παίζουν ἐφέτος τὸν ρόλο τους, γιατὶ πρὸς τὰ ἐκεῖ τείνει νὰ κατέβῃ ἡ τάλλια.

Ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ μέση παραμένῃ στὴ θέσι της, οἱ γοφοὶ σημειώνονται μὲ μιὰ «ντεκοὺπ» ἢ ἐμφανίζονται, κάτω ἀπὸ τὶς τεχνικὲς πένσες ἢ τὴν λεπτὴ σουρίτσα τῆς τάλλιας. Εἶναι περίεργο πῶς, ἐνῶ ἡ γραμμὴ «Σωλῆνα» ἰσοπεδώνει τὸ γυναικεῖο σῶμα, τὸ σημεῖο τῶν γοφῶν ἀξιοποιεῖται, ἐξαφανιζόμενο.

5) Τὴν σφραγῖδα τῆς μόδας τοῦ 1958 βάζει τὸ καινούργιο μάκρος τῆς ζακέττας ποὺ ἔχει κατέβει αἰσθητά. Ἡ μπάσκα τῆς μοντέρνας ζακέττας κατὰ κανόνα καλύπτει τοὺς γοφοὺς καὶ συνηθέστατα κατεβαίνει ἀκόμη χαμηλότερα καὶ καμμιὰ φορὰ σταματᾶ μερικοὺς πόντους ὑψηλότερα ἀπὸ τὸ στρίφωμα τῆς φούστας τοῦ ταγιέρ.

Αὐτὸ τὸ ὑπερβολικὸ μάκρος τῆς ζακέττας ἔχει δημιουργήσει καὶ τὴ μόδα τοῦ κοντοῦ ἐπανωφοριοῦ 7)8 καὶ 3)4, ποὺ τόσο συνηθίζεται ἐφέτος καὶ ἔχει κυριολεκτικὰ ξετρελλάνει τὶς κοσμικὲς Παριζιάνες.

Ἀπὸ τί ὕφασμα γίνονται τὰ μοντέρνα κοντὰ ἐπανωφοράκια; Ἀπὸ τουὶντ ἢ σέτλαντ, ὡς καὶ κάθε ἄλλο μαλακὸ ὕφασμα καὶ κυρίως «καρρὼ» ποὺ εἶναι τὸ «σουξὲ» τοῦ 1958.

Ἀλλὰ τὰ «καρρὼ» καὶ μάλιστα τὰ «καρρὼ» ὑφάσματα τῆς καινούργιας μόδας, ποὺ σχηματίζουν μεγάλα, πελώρια τετράγωνα, προορίζονται γιὰ τὶς ὑψηλὲς καὶ λεπτὲς γυναῖκες καὶ ἀκόμη εἶναι ἕνα ὕφασμα ποὺ «μαρκάρει», ὅταν δηλ. τὸ φορᾶτε πολὺ συχνά, τὸ βαρυέστε καὶ βαρυοῦνται νὰ σᾶς βλέπουν.

Ὁ κομψότερος συνδυασμὸς χρωματισμῶν, γιὰ τὸ χειμῶνα τοῦ 1958 εἶναι τὸ πράσινο τοῦ μπρούντζου μὲ μαῦρο ἢ τὸ μαῦρο μὲ τὸ καφὲ γκρίζο χρῶμα τῆς μόδας ἢ τὸ μαῦρο ἐπίσης μὲ τὸ μπλέ, ποὺ θὰ κυριαρχήσῃ ἐφέτος, στὸ χρωματολόγιο τοῦ κομψοῦ ντυσίματος.

«ΑΜΠΙΓΙΕ» ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ὡς τώρα ἔχουμε ἀσχοληθῆ, κυρίως, μὲ τὸ ἁπλὸ ντύσιμο ποὺ ἐνδιαφέρει περισσότερο τὶς μοντέρνες γυναῖκες. Θεωροῦμε ἀπαραίτητο ὅμως νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ καὶ πρὸς τὴν ἄλλη πλευρά, τῶν παρισινῶν κολλεξιόν. Πρὸς τὰ κάπως ἐπισημότερα δηλ. φορέματα, πού, ἐνῶ φοριοῦνται λίγο ἢ ἐλάχιστα, ἐπιβάλλεται νὰ ὑπάρχουν στὴν κάθε γυναικεία βεστιέρα.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν «ἀμπιγιὲ» φορεμάτων, ποὺ θὰ κάνετε, εἶναι ζήτημα προσωπικὸ καὶ ἐξαρτᾶται ὄχι τόσο ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ δυνατότητα, ποὺ ἔχετε, ὅσο ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς ποὺ κάνετε.

Ἂν εἶσαστε ὑποχρεωμένη ἢ σᾶς ἀρέσῃ καὶ μπορῆτε, νὰ κάνετε, κοσμικὴ ζωή, τὸ ἀμπιγιὲ ντύσιμο, σᾶς εἶναι ἀπαραίτητο. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ θὰ διαλέξετε μεταξὺ τῶν κομψοτέρων μοντέλων, τὰ πιὸ ἁπλᾶ, γιὰ νὰ ἔχετε ἐξασφαλισμένη ἐπιτυχία.

Ὅπως ἔχουμε ξαναγράψει, τὸ «σουξὲ» τῆς ἐποχῆς εἶναι τὸ «ἀμπιγιὲ» ντύσιμο, σὲ στὺλ σπόρ, ὅπως εἶναι π.χ. τὰ λαμὲ ταγιὲρ σὲ ἁπλῆ ἴσια γραμμή, συνδυασμένα μὲ μπλούζα ἀπὸ ζέρσεϋ ἢ βελοῦδο καὶ φόδρα ἀσορτί, στὴ ζακέττα τοῦ ταγιέρ, ποὺ εἶναι σὲ τύπο σπορτίφ. Ἐξαιρετικὰ κομψὴ καὶ μοντέρνα ἐμφάνισι, γιὰ ἀμπιγιὲ ντύσιμο, εἶναι τὸ μάλλινο πλεκτὸ ἀνσάμπλ, ζακεττάκι καὶ πουλόβερ ἀσορτί, κεντημένα μὲ χρυσῆ κλωστή, χάνδρες καὶ παγιέττες.

Ἐπίσης, πολὺ κομψὴ γαρνιτούρα ποὺ ἐπισημοποιεῖ τὸ ἁπλὸ πλεκτὸ ἀνσάμπλ, εἶναι τὸ χρυσὸ γαλόνι, συνδυασμένο μὲ μερικὲς βελονιὲς σκόρπιες ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ἀπάνω στὸ πλεκτὸ ζέρσεϋ.

Τὰ ἁπλᾶ «ντὲ-πιὲς» ἀπὸ σατὲν-ντυσές, μαῦρα κι' ἀνοιχτόχρωμα συνηθίζονται πολὺ καὶ εἶναι πολὺ κομψὸ ντύσιμο γιὰ τὶς ἐπίσημες περιστάσεις τῆς κοσμικῆς ζωῆς.

Ἐπίσης, ἡ μαύρη φούστα, μὲ μπλούζα ἀπὸ βουαλέττα σουρωτὴ καὶ φοδραρισμένη μὲ ἄλλο χρῶμα, εἶναι μία «νουβωτὲ» ποὺ ἀρέσει πολύ.

Γενικά, ἐπικρατεῖ ἐφέτος ὡς καινούργιο ὕφασμα ἀμπιγιὲ ἢ βουαλέττα καὶ τὸ χοντρό, σκληρὸ φιλέ, μὲ τὸ ὁποῖον καλύπτεται, καμμιὰ φορά, ὁλόκληρο τὸ φόρεμα καὶ προσαρμόζεται στὴν «κοὺπ» κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ φαίνεται ἕνα μὲ τὸ ὕφασμα. Ἄλλοτε τὸ μοντέρνο αὐτὸ φιλέ, μὲ τὶς μεγάλες, ἀνοιχτὲς θηλειές, ἀποτελεῖ ξεχωριστὴ φούστα, φαρδειά, ἀπάνω στὴ φούστα «φουρὼ» τοῦ φορέματος, ποὺ γίνεται, συνήθως, ἀπὸ ταφτᾶ ἢ σατὲν-ντυσές.

Οἱ διπλὲς φοῦστες, γενικά, βρίσκονται στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς νέας μόδας τοῦ 1958 καὶ παρουσιάζουν τὸ μεγάλο πλεονέκτημα νὰ ἐξυπηρετοῦν διπλά.

Οἱ κομψὲς γυναῖκες, ἔχουν κινητὴ τὴ διπλὴ φούστα τοῦ φορέματος καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ δημιουργοῦν δύο διαφορετικὲς ἐμφανίσεις: τὴ μία σὲ στενὴ ἴσια γραμμὴ (χωρὶς τὴ διπλὴ φούστα) καὶ τὴν ἄλλη, φαρδειά, χαριτωμένη, νεανική, μὲ τὴν προσθήκη τῆς δεύτερης φούστας. Τὰ σατὲν καὶ οἱ ταφτάδες εἶναι στὴν πρώτη σειρὰ τῶν ἀμπιγιὲ ὑφασμάτων, ὅπως καὶ τὸ βελοῦδο, ποὺ πρόκειται ἐφέτος νὰ κατακτήσῃ καὶ πάλι τὶς γυναῖκες.

Τὸ βελοῦδο θὰ γνωρίσῃ παλιὲς δόξες, κατὰ τὸ χειμῶνα τοῦ 1958 καὶ θὰ ἐμφανιστῆ σὲ διάφορες ποικιλίες, ὡς βελοὺρ-ἐμπριμέ, βελοὺρ-μπροσὲ κτλ.

Τὰ φορέματα σὲ τύπο «οὐρὰ πουλιοῦ» εἶναι ἡ ἐφετεινὴ ἐπιτυχία τοῦ Ντεσὲ καὶ θὰ ἐπικρατήσουν, γιὰ ἀμπιγιὲ ντύσιμο, γιατὶ κολακεύουν ἀφάνταστα τὴ γυναικεία σιλουέττα.

Ἐπίσης τὰ «φουρὼ» σὲ ὡραιότατες ποικιλίες, εἶναι τὸ μοντέρνο στὺλ ποὺ θὰ φορεθῆ ὅσο τίποτα ἄλλο κατὰ τὸν ἐπερχόμενο χειμῶνα. Τὰ φορέματα «φουρώ», δηλ. σὲ ἴσια στενὴ γραμμή, φοριοῦνται μὲ πολὺ στενά, ἴσια μισοφόρια ποὺ ἐφαρμόζουν στὸ σῶμα σὰν κορσές.

ΝΤΥΣΙΜΟ ΣΠΟΡ

Ἡ μόδα τοῦ σπὸρ ντυσίματος κατακτᾶ, καθημερινά, ὅλο καὶ περισσότερο ἔδαφος.

Μετὰ ἀπὸ τὰ βραδυνὰ λαμὲ ταγιέρ, σὲ ἁπλὸ στὺλ σπόρ, πού, ὅπως ἔχουμε ξαναγράψει, θὰ εἶναι ἡ μεγάλη «νουβωτὲ» τοῦ χειμῶνος, πολὺ θὰ φορεθῆ ἐπίσης, γιὰ βράδυ, τὸ ντύσιμο φούστα—μπλούζα.

Οἱ μοντέρνες ἀμπιγιὲ φοῦστες γίνονται ἀπὸ βελοῦδο σκέτο ἢ ἐμπριμέ, ποὺ εἶναι τὸ καινούργιο «σουξέ», ἢ ἀπὸ μαῦρο σατὲν-ντυσές.

Ὑπάρχουν ὑφάσματα, εἰδικὰ σταμπαρισμένα γιὰ φοῦστες, μὲ πρωτότυπα «ντεσὲν» χαριτωμένα καὶ πολὺ κοκκέτικα, σὰν αὐτὸ π. χ. ποὺ βλέπετε στὸ φιγουρίνι ποὺ σᾶς δίνουμε.

Οἱ μπλοῦζες, ποὺ συνοδεύουν τὶς ἀμπιγιὲ φοῦστες, εἶναι ἁπλούστατες. Συνήθως γίνονται ἀπὸ ζέρσεϋ μὲ ἀνοιχτὸ ντεκολτὲ καὶ μανίκι ¾ μάκρος.

Βέβαια φοριοῦνται καὶ μπλοῦζες ἐντελῶς ντεκολτέ, ξεμανίκωτες κλπ. ποὺ εἶναι περισσότερο πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ βραδυνοῦ ντυσίματος. Ἀλλὰ εἶναι περίεργο πὼς ἡ μόδα τοῦ 1958 εὐνοεῖ ἐξαιρετικὰ τὸ μάκρος τοῦ μανικιοῦ ¾ καὶ τὸ ἐπιβάλλει ἀκόμη καὶ γιὰ ἐπίσημα βραδυνὰ φορέματα.

Γιὰ τὸ κομψὸ πρωϊνὸ ντύσιμο, συνηθίζονται πολὺ τὰ ἁπλὰ καὶ ἴσια μάλλινα φορεματάκια, χωρὶς μανίκια καὶ μὲ ἀνοιχτὸ ντεκολτέ, τὰ ὁποῖα φοριοῦνται, ἀπὸ μέσα, μὲ διαφορετικοῦ χρώματος μπλούζα.

Ὁ νεωτερισμὸς αὐτός, εἶναι ἕνα πολὺ πρακτικὸ καὶ νεανικὸ ντύσιμο, ποὺ ἐξυπηρετεῖ ἰδιαιτέρως τὶς ἐργαζόμενες γυναῖκες καὶ τὶς σπουδάστριες.

Ὅταν τὸ μοντέρνο αὐτὸ φορεματάκι εἶναι μονόχρωμο —καὶ μονόχρωμα εἶναι ὅλα σχεδὸν— τότε ἡ μπλούζα μπορεῖ νὰ γίνῃ ἐμπριμέ, μεταξωτὴ ἢ μάλλινη. Ἀλλὰ ταιριάζει θαυμάσια καὶ ἡ μονόχρωμη μπλούζα, σὲ ἐντελῶς ἀντίθετο χρωματισμό.

Δεξιά: «Ντὲ πιὲς» ἀπὸ σατὲν ντυσές, ἀνοιχτόχρωμο καὶ παπούτσια ἀσορτί, μὲ μπαρέττα. Ἀριστερά: Ταγιὲρ βραδυνὸ ἀπὸ βαρύτιμο μπροκάρ, μὲ μπλούζα καὶ φόδρα ἀπὸ βελοῦδο.

Διάφορα μοντέρνα ντεκολτὲ γιὰ ἀμπιγιὲ φορέματα. 1) Βολὰν πλισὲ ἀπὸ μουσελίνα, ποὺ δένει ἐμπρὸς βελούδινος φιόγκος. 2) Κομψότατο ντεκολτέ, τὸ ὁποῖο τονίζεται δεξιὰ-ἀριστερὰ μὲ λουλούδια, ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα, στὰ δυὸ πλαϊνὰ ἀνοίγματα καὶ δένει ἕνας κόμπος ἐμπρός. 3) Λοξὴ φαρδειὰ φάσα, ντουμπλαρισμένη μὲ σκληρό, ἀγκαλιάζει τοὺς ὤμους καὶ κατεβαίνει πρὸς τὸ στῆθος. 4) Μοντέρνα μπλούζα, ἀπὸ σουρωτὴ βουαλέττα.

Ἀριστερά: Βραδυνὸ φόρεμα ἀπὸ ὁλομέταξο ταφτᾶ μὲ ντραπὲ φούστα καὶ στράϊπλες. Δεξιά: Κομψοτάτη τουαλέττα ἀπὸ σατὲν ντυσές, ἡ ὁποία ἔχει στὸ πλάϊ πὰτ καὶ κουμπιὰ ντυμένα.

Ἀριστερά: Μοντέρνα ἐμπριμὲ φούστα, ἄσπρη-μαύρη ἡ ὁποία συνοδεύεται μὲ μπλούζα ἀπὸ μαῦρο ζέρσεϋ. Δεξιά: Κομψότατο ἴσιο φόρεμα, χωρὶς μανίκια καὶ μὲ ἀνοιχτὸ ντεκολτέ, τὸ ὁποῖον φοριέται μὲ μεταξωτὴ μπλούζα.

Ὑπάρχει δὲ ἡ εὐχέρεια, μ' ἕνα τέτοιο φορεματάκι, νὰ ἀλλάζετε ὅσες μπλοῦζες θέλετε καὶ νὰ φρεσκάρετε κομψὰ τὴν ἐμφάνισί σας, μὲ τὰ ἴδια πράγματα.

Τέτοιου εἴδους φορέματα συμπληρώνονται μὲ ὁμοιόχρωμα ζακεττάκια καὶ ἀποτελοῦν κομψότατα ταγιὲρ τῆς μόδας τοῦ 1958.

Ἡ τάσι τῆς ἁπλότητος καὶ τοῦ σπὸρ ντυσίματος, ἐπικρατεῖ ἐφέτος σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς καινούργιας μόδας καὶ δίνει μιὰ ἰδιόρρυθμη καὶ ἀπέριττη κομψότητα.

ΚΑΛΤΣΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Μὲ τὴν ἀποκάλυψι τῶν ποδιῶν, ποὺ γίνεται μὲ τὶς κοντὲς φοῦστες, πρέπει νὰ προσέξετε καὶ νὰ ἀξιοποιήσετε τὶς γάμπες σας.

Κάθε μικρὴ ἀτέλεια ποὺ κρυβόταν, ὡς τώρα, κάτω ἀπὸ τὴ μακρειὰ φούστα, βγαίνει στὴν ἐπιφάνεια καὶ καταστρέφει τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴν κομψότητα τῆς ἐμφανίσεώς σας. Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς οἱ δημιουργοὶ τῆς γυναικείας κομψότητος, λανσάρουν τὶς μοντέρνες κάλτσες, οἱ ὁποῖες «καμουφλάρουν» ἔξυπνα τὴν ἀσχήμια καὶ τὴν ἐμφανίζουν ὡς ὀμορφιά. Ἡ κάλτσα εἶναι, ὡς γνωστόν, τὸ μυστικὸ ὅπλο τῆς γυναικείας ὀμορφιᾶς καὶ εἰδικὰ ἐφέτος, κάθε γυναῖκα θὰ φορέση τὴν κάλτσα ποὺ τῆς πηγαίνει.

Κατ' ἀρχὴν οἱ κάλτσες τῆς μόδας εἶναι σκοῦρες καὶ πρὸς τὶς ἀποχρώσεις τοῦ μπρούντζου.

Ἔτσι οἱ γάμπες τῶν γυναικῶν, θὰ μοιάζουν ὅλες ἡλιοκαμένες κάτω ἀπὸ τὰ χειμωνιάτικα φορέματα.

Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ μπρούντζινου χρωματισμοῦ καὶ πολλὲς ἄλλες μεταβολὲς ἔχουν ἐπέλθει στὴ μόδα τῶν καλτσῶν. Καὶ οἱ νεωτεριστικὲς αὐτὲς μεταβολὲς ὀφείλονται κυρίως στὶς κοντὲς φοῦστες.

Ἐφέτος τὸ χειμῶνα, λοιπόν, θὰ ἔχουμε κάλτσες γιὰ λεπτὲς καὶ γιὰ παχειὲς γάμπες, καθὼς καὶ γιὰ πόδια μὲ φλεβίτσες καὶ κιρσοὺς καὶ γιὰ... κρύα πόδια!

Πῶς θὰ εἶναι οἱ κάλτσες αὐτές; Γιὰ τὶς λεπτὲς γάμπες οἱ κάλτσες τῆς μόδας θὰ ἔχουν διαφανῆ φτέρνα καὶ λεπτότατη ραφή. Γιὰ γάμπες περισσότερο παχουλές, ἡ φτέρνα τῆς κάλτσας θὰ εἶναι πιὸ σκούρα καὶ θὰ παρουσιάζη ἔτσι σκιά, στὸ σημεῖο ποὺ πρέπει νὰ φαίνεται λεπτότερο τὸ πόδι.

Οἱ κάλτσες, γιὰ γάμπες μὲ μικροατέλειες (φλεβίτσες, σκληρύνσεις κλπ.) εἶναι λεπτές, ἀλλὰ «ἀφρώδεις» καὶ θαμπές, ὥστε νὰ καλύπτουν, νὰ «μακιγιάρουν» τὰ πόδια.

Καὶ τώρα γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ ἔχουν πόδια παγωμένα, λανσάρεται μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα «νουβωτέ». Στὶς διεθνεῖς ἀγορὲς κυκλοφοροῦν ἤδη κάλτσες ἀραχνοΰφαντες ἐνισχυμένες μὲ μαλλί. Εἰδικὰ τὸ πέλμα θὰ εἶναι μάλλινο ἢ καλύτερα «τεργκάλ», ποὺ εἶναι ἡ νέα συνθετικὴ ὕλη, ποὺ ἀντικαθιστᾶ ἐπιτυχῶς τὸ μαλλί, χωρὶς νὰ παρουσιάζη τὰ μειονεκτήματά του, ἀπὸ ἀπόψεως ἐμφανίσεως.

ΛΙΛΙΑΝ

ΑΠΛΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΦΟΥΣΤΑΝΑΚΙΑ

Ὅλα τὰ φουστανάκια τῆς ἐποχῆς χρησιμοποιοῦν φανταιζί, λαινάζ, σκωτσέζικα ἢ καντριγιέ.

Τὰ περισσότερα γίνονται μονοκόμματα καὶ ἔχουν μιὰ χωριστὴ ζωνίτσα. Ἄλλα πάλι ἀποτελοῦνται ἀπὸ φουστίτσα ξέχωρη καὶ ἕνα μπλουζὸν ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα. Ἔτσι ἔχομε στὴν πραγματικότητα ἕνα ντὲ-πιές, ποὺ δίνει τὴν ἐντύπωσι ὁλόκληρου φορέματος.

Ἃς δοῦμε ὅμως μὲ περισσότερες λεπτομέρειες τὰ μοντελάκια ποὺ σᾶς δείχνουν τὰ φιγουρίνια μας:

Καθὼς βλέπετε, ἡ μόδα φροντίζει γιὰ ὅλες τὶς ἡλικίες. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἔχομε ἕνα χαριτωμένο καὶ ἀρκετὰ πρωτότυπο φορεματάκι ἀπὸ μονόχρωμο λαινάζ. Στὸ κορσὰζ ἔχει ἕνα στρογγυλὸ νωμίτη γαρνιρισμένο μὲ διαγώνιες πάτ. Ἡ κάθε πὰτ ἔχει δυὸ κουμπάκια. Ἡ φουστίτσα ἔχει πλαγιαστὲς πιέτες ὁλοτρίγυρα.

Τὰ μανικάκια εἶναι μακρυὰ καὶ ριχτὰ στοὺς ὤμους, καταλήγουν δὲ σὲ μικρὰ πουανιέ. Ἡ ζώνη καμωμένη ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα κουμπώνει στὸ πλάϊ. Ὁ λαιμὸς κλείνει μ' ἕνα στενὸ ὄρθιο γιακαδάκι.

Ἄλλο φορεματάκι ἔχει ἕνα νωμίτη, ποὺ πιάνει τὸ μισὸ σχεδὸν κορσὰζ καὶ συνεχίζεται στὰ κιμονὸ μανίκια, ποὺ ἔχουν μάκρος τρουὰ-κάρ.

Ἡ φουστίτσα ἔχει φαρδειὲς πιέτες καὶ κάθετες τσέπες, ποὺ γαρνίρονται μ' ἕνα γαλονάκι. Τὸ ἴδιο γαρνίρισμα βλέπομε καὶ στὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ καὶ στὰ μανίκια.

Σὲ ἄλλο μοντελάκι βλέπομε τὸ συνδυασμὸ φούστας καὶ μπλουζόν, ποὺ δίνουν τὴν ἐντύπωσι μονοκόμματου φορέματος.

Ἡ φουστίτσα εἶναι πλισσεδωτὴ καὶ τὸ μπλουζὸν κουμπώνει πίσω. Μπροστὰ εἶναι σκέτο μὲ μόνο στόλισμα δύο ὁριζόντια τσεπάκια. Ἡ ζώνη μὲ τὴν ὁποία τελειώνει τὸ μπλουζὸν εἶναι τοποθετημένη ἀρκετὰ χαμηλά, ὥστε νὰ δίδη στὴν ὅλη τουαλεττίτσα τὴν ἐντύπωσι τοῦ μακρόταλλου.

Γιὰ ἕνα μικρότερο κοριτσάκι, θὰ προτιμήσωμε ἕνα λαινὰζ καντριγιὲ καὶ κούμπωμα μπροστὰ σὲ ὅλο τὸ μῆκος τοῦ φορέματος. Ἡ φάσα τοῦ κουμπώματος στολίζεται ἑκατέρωθεν μ' ἕνα φιλετάκι ἀπὸ μονόχρωμο λαινάζ, ποὺ νὰ προσαρμόζεται στὸ καντριγιέ. Τὸ ἴδιο φιλετάκι γαρνίρει τὸ γιακαδάκι, τὰ μανίκια καὶ τὶς τσέπες τῆς φουστίτσας. Αὐτὴ ἡ τελευταία εἶναι κομμένη σὲ φύλλα καὶ σχηματίζει ἐλαφρὸ κλός.

1) Μποῦστος καὶ παντελόνι καντριγιὲ μὲ λευκὴ μπλούζα γι' ἀγοράκι. 2) Φορεματάκι μὲ στρογγυλὸ νωμίτη, φουστίτσα μὲ πιέτες καὶ κούμπωμα στὴν πλάτη. 3) Τρουὰ-πιὲς φούστα, πουλόβερ καὶ γιλέκο μακρύ. 4) Φορεματάκι καντριγιὲ γαρνιρισμένο μὲ μονόχρωμα φιλετάκια. 5) Φορεματάκι μὲ μποῦστο ραγκλὰν γαρνιρισμένο μὲ γαλονάκι. 6) Ντὲ-πιὲς ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ μπλουζὸν καὶ φούστα.

1) Ἐπανωφοράκι ραγκλὰν σὲ μάκρος 7)8 μὲ στρογγυλὸ νωμίτη. 2) Κοστουμάκι ἀγορίστικο γιὰ τὸ σχολεῖο. 3) Φόρμα-κομπιναιζὸν γιὰ κοριτσάκι. 4) Φουστίτσα σκωτσέζικη καὶ μακρυὰ βέστα-μονόχρωμη.

ΑΛΛΕΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ

Γιὰ πιὸ μεγάλες κοπέλλες εἶναι πολὺ τῆς μόδας τὸ μακρὺ γιλέκο ἀπὸ λαινάζ, βελοῦδο ἢ σουέντ.

Δὲν ἔχει φυσικὰ μανίκια οὔτε γιακᾶ καὶ ἀφίνει νὰ φαίνεται τὸ πουλόβερ, ποὺ φοριέται ἀπὸ μέσα. Ἡ φούστα εἶναι πλισσεδωτή. Τὸ σύνολον αὐτὸ εἶναι ὡραιότατο καὶ πολὺ κομψό, φτάνει νὰ προσέξετε στὴν ἁρμονία τῶν χρωμάτων. Μπορεῖτε νὰ διαλέξετε γιὰ τὴ φούστα ἕνα λαινὰζ πράσινο ἀνοικτό, τὸ πουλόβερ τὸ κάνετε πράσινο σκοῦρο καὶ τὸ γιλέκο τὸ κάνετε σὲ χρῶμα ταμπά, εἴτε ἀπὸ δέρμα εἶναι εἴτε ἀπὸ βελοῦδο κοτλὲ ἢ σκέτο.

Τὸ σύνολον ὅπως θὰ δῆτε καὶ στὸ φιγουρίνι μας παρουσιάζει μιὰ χαριτωμένη σπορτὶβ ἐμφάνισι. Φυσικὰ συνδυάζετε ὅ,τι χρώματα σᾶς ἀρέσουν. Ἐμεῖς σᾶς δίνομε ἁπλῶς μιὰ ἰδέα.

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ ΦΟΡΜΕΣ

Ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια μποροῦν νὰ φορέσουν τὸ πρακτικὸ γιὰ τὸ χειμῶνα κοστοῦμι, ποὺ ἔχει τὸ σχέδιο φόρμας.

Μ' ἕνα ἐσωτερικὸ λάστιχο σχηματίζει μέση καὶ τὸ παντελόνι εἶναι ἀρκετὰ εὐρύχωρο μὲ πολὺ ἐλαφρὸ στένεμα πρὸς τὰ κάτω.

Τὸ κορσὰζ εἶναι ἄνετο, ἔχει ὄρθιο μικρὸ γιακᾶ καὶ δύο τσέπες στὸ στῆθος.

Ἀλληλογραφία

Χ. Π. 451.— Δὲ βλέπω τὸ λόγο γιατὶ νὰ μὴ φορᾶτε κολλιέ, καὶ μάλιστα θὰ σᾶς συνιστοῦσα δύο σειρές. Διαλέγετε πετράδια μέτρια σὲ χρώματα σχετικὰ μὲ τὰ φορέματά σας. Γιὰ τὰ πόδια χρησιμοποιεῖτε μιὰ λανολίνη καὶ ἀφοῦ τὰ σκουπίσετε βάζετε τάλκ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

1) Φόρεμα ἀπὸ κοτλὲ τζέρσεϋ μὲ μανικάκια φουσκίτσες γαρνιρισμένο μὲ κεντητὸ γαλόνι. 2) Μπλέζερ ριγὲ μὲ γιακὰ σμόκιν. 3) Φουστίτσα καὶ βέστα ἀπὸ σκωτσέζικο λαινάζ. 4) Μπλουζὸν μονόχρωμο γαρνιρισμένο μὲ πλεχτὸ λάστιχο.

Μικρά μυστικά
ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Ὅταν ταξειδεύετε, τὸ μακιγιάζ σας πρέπει νᾶναι ἐλαφρό, ὥστε νὰ μπορῆτε εὔκολα νὰ τὸ διορθώσετε ἂν χαλάση στὸ δρόμο. Πρὶν πουντραριστῆτε, ἁπλώνετε στὸ πρόσωπό σας ἕνα ἐλαφρότατο στρῶμα κρέμας, μ' ἕνα βαμπάκι λίγο ὑγρό.

Ἀποφύγετε τὸ λιπαρὸ κοκκινάδι, γιατὶ δὲ θὰ μπορῆτε νὰ ξαναβάλετε ἀπ' αὐτὸ στὸ δρόμο χωρὶς νὰ ξεμακιγιαριστῆτε τελείως. Βάλετε ὅμως, μετὰ τὸ πουντράρισμα, λίγο ξηρὸ κοκκινάδι, ποὺ εἶναι εὔκολο νὰ τὸ ἀφαιρέσετε ἢ νὰ τὸ τονώσετε.

Μεταχειριστῆτε πούντρα ἀνοιχτότερη ἀπ' τὴ συνηθισμένη, γιὰ νὰ μὴν ἀποσυντεθῆ ἀπ' τὴ ζέστη. Πρὶν κατεβῆτε ὅμως ἀπ' τὸ τραῖνο ἢ ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο, μπορεῖτε νὰ βάλετε στὸ πρόσωπό σας ἐλάχιστη πούντρα πιὸ σκούρα.

Ἀποφύγετε νὰ βάψετε φρύδια καὶ τσίνορα. Ἂν μπῆ λίγη σκόνη στὸ μάτι σας, ἂν ἀποκοιμηθῆτε καὶ ξυπνῶντας τρίψετε μηχανικὰ τὰ μάτια σας, ἢ ἂν ἁπλῶς κάνη πολλὴ ζέστη, ἀλλοίμονο! Θὰ λυώσουν τὰ καλλυντικὰ αὐτὰ καὶ θὰ σχηματίσουν σκοῦρα ρυάκια πάνω στὸ πρόσωπό σας...

Πάρτε μαζί σας μονάχα λίγο τριανταφυλλόνερο, γιὰ νὰ ξεπλένετε τὰ μάτια σας μετὰ τὸν ὕπνο.

Ἂν ταξειδεύετε νύχτα, τυλῖχτε τὰ μαλλιά σας μὲ μιὰ σάρπα ὁμοιόχρωμη μὲ τὴν μπλοῦζα ἢ τὸ ταγιὲρ σας. Φροντίστε νἄχετε μαζί σας μερικὰ τσιμπιδάκια γιὰ τὶς μποῦκλες τοῦ σβέρκου, καθὼς κι' ἀρκετὲς φουρκέτες.

Τὸ πρωΐ, καθαρῖστε προσεχτικὰ τὸ πρόσωπό σας μὲ κολώνια, πλύνετε τὸ λαιμὸ καὶ τὰ χέρια σας μὲ κρύο νερὸ καὶ μακιγιαρισθῆτε ἐλαφρότατα. Ἂν βάλετε ἄρωμα, διαλέχτε το πολὺ ἐλαφρό, ὥστε νὰ μὴν ἐνοχλῆ τοὺς συνταξιδιῶτες σας.

Τέλος, προφυλάξετε τὰ μάτια σας ἀπ' τὸν ἥλιο μὲ χοντρὰ σκοῦρα γυαλιά.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΟΙΜΑΣΤΕ

Πολλὲς φορές, παίρνει κανεὶς ἄσχημες στάσεις στὸν ὕπνο, ποὺ ὑπάρχει κίνδυνος — ἰδίως στοὺς ἐφήβους καὶ τοὺς νέους — νὰ βλάψουν τὸν κανονικὸ σχηματισμὸ τοῦ σώματος.

Συνηθίζετε νὰ μαζεύεσθε καὶ νὰ καμπουριάζετε στὸ κρεβάτι σας; Χρησιμοποιεῖτε πολὺ ψηλὸ μαξιλάρι; Κοιμόσαστε πάντα μὲ τὸ ἴδιο πλευρό, τεντώνοντας τὸ κεφάλι; Ὅλ' αὐτὰ εἶναι κακὲς συνήθειες.

Φροντῖστε νὰ μὴ βουλιάζη τὸ στρῶμα σας καὶ νἆναι λεπτὸ τὸ μαξιλάρι σας. Ἐξ ἄλλου, ὅταν σηκώνεσθε τὸ πρωΐ, διορθώνετε μὲ μερικὲς ἀσκήσεις τὶς συνέπειες ἀπ' τὶς κακὲς στάσεις ποὺ πήρατε στὸν ὕπνο σας. Οἱ τρεῖς ἀσκήσεις ποὺ σᾶς περιγράφομε πιὸ κάτω, εἶναι οἱ καταλληλότερες γι' αὐτὸ τὸ σκοπό. Ἐξασφαλίζουν κομψὸ περπάτημα καὶ ὡραία σιλουέτα. Ἰδιαιτέρως τὶς συνιστοῦμε γιὰ τὰ παιδιά, ποὺ βρίσκονται στὴν ἀνάπτυξί τους.

1) Στέκεσθε μὲ τὰ πόδια ἀνοιχτὰ καὶ τεντωμένα. Κρατᾶτε στὰ δυὸ χέρια μιὰ μπάλα. Σκύβετε μπροστὰ καὶ πλάγια καὶ τὴν ἀφίνετε χάμω, ὅσο μακρύτερα μπορεῖτε. Ὕστερα τὴν ξαναπαίρνετε κι' ἀνασηκώνεσθε, χωρὶς νὰ λυγίσετε τὰ γόνατά σας. Ἐπαναλαμβάνετε 12 φορές.

2) Στέκεσθε σὲ ἰσορροπία στὸ ἕνα πόδι, ἀνασηκώνετε τὸ ἄλλο πρὸς τὰ πίσω, τὸ πιάνετε καὶ τὸ τραβᾶτε ὅσο μπορεῖτε πρὸς τὴ μέση σας. Μένετε ἔτσι μερικὰ λεπτά. Ἔπειτα κάνετε τὴν ἴδια ἄσκησι μὲ τ' ἄλλο πόδι. Ἐπαναλαμβάνετε 12 φορές.

3) Γονατίζετε, βάζετε σὲ ἰσορροπία πάνω στὸ κεφάλι σας ἕνα βιβλίο ἀρκετὰ βαρύ, ὕστερα πέφτετε μὲ τὰ τέσσερα, τεντώνοντας τὴ ράχη σας καὶ κρατῶντας ψηλὰ τὸ κεφάλι σας. Σιγὰ-σιγὰ ξανασηκώνεσθε. Ἐπαναλαμβάνετε 12 φορές.

ΓΙΑ ΤΑ ΧΑΛΙΑ ΣΑΣ

Ξέρετε νὰ τεντώνετε καλὰ τὰ χαλιά σας, ὅταν τὰ στρώνετε;

Θὰ τὸ ἐπιτύχετε περπατῶντας ἀπάνω τους, ἀλλὰ μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Ἐνῶ τὸ ἕνα πόδι, στὸ ὁποῖο στηρίζετε τὸ βάρος σας, συγκρατεῖ τὸ ἤδη τεντωμένο τμῆμα τοῦ χαλιοῦ, μὲ τ' ἄλλο κάνετε νὰ γλυστρήση τὸ ὑπόλοιπο χαλὶ πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἔτσι, προχωρεῖτε σιγὰ-σιγὰ ὡς τὴν ἄκρη.

Ἐκεῖ, καρφώνετε προσωρινὰ τὸ τεντωμένο χαλὶ μὲ μερικὰ καρφάκια, χωμένα ὄχι πολὺ βαθειά. Ὕστερα ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιο περπάτημα, ἀκολουθῶντας ἄλλη γραμμή, παράλληλα πρὸς τὴν πρώτη. Τὸ ἴδιο γίνεται ὡς ὅτου τεντώσετε ὁλόκληρο τὸ χαλί. Ἔπειτα τὸ στερεώνετε ὁριστικὰ μὲ καρφιὰ καρφωμένα πολὺ κοντὰ στὸν τοῖχο, ἀφοῦ διπλώσετε ἀπὸ κάτω του τὸ τμῆμα ποὺ τυχὸν περισσεύει.

Ἡ ἐκδίκησι τοῦ εὐνούχου

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΕΚΑΕΦΤΑ ὁλόκληρα χρόνια περίμενε ὁ Ἀχμὲτ γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν Ὀσμάν, τὸ Μεγάλο Βεζύρη. Κι' ὅλον αὐτὸ τὸν καιρὸ τὸν ὑπηρετοῦσε τόσο πιστά, ποὺ εἶχε ἀποκοιμίσει τὶς ὑποψίες του. Τὸν ὑποδεχόταν μὲ δουλόπρεπες ὑποκλίσεις, ὅταν ἐρχότανε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ χαρέμι του καὶ σκοτωνότανε νὰ ἐκτελέση κάθε του ἐπιθυμία. Ποτὲ δὲν εἶχε τόσο ὄμορφες καὶ πιστὲς γυναῖκες ὁ Ὀσμάν, ὅσο ἀπ' τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔκανε τὸν Ἀχμὲτ εὐνοῦχο του.

Πρὶν ἀπὸ δεκαεφτὰ χρόνια, ὁ Ἀχμὲτ ἦταν ἕνας πλούσιος κι' εὐτυχισμένος ἄρχοντας. Ἦρθε ὅμως σ' ἀντίθεσι μὲ τὸ Σουλτάνο, κι' ἐκεῖνος διάταξε τὸν Ὀσμάν ποὺ ἦταν τότε στρατηγός, νὰ τὸν πιάση αἰχμάλωτο. Ὁ πονηρὸς στρατηγὸς κατάφερε νὰ ἐξαγοράση τοὺς σωματοφύλακες τοῦ Ἀχμὲτ καὶ νὰ μπῆ ξαφνικὰ μὲ τὸ στρατὸ στὸ παλάτι του.

Θὰ μποροῦσε νὰ φύγη ὁ Ἀχμέτ. Μὰ δὲν ἤθελε ν' ἀφίση στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ του τὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα, τὴ Λεϊλά, καὶ τὸ παιδὶ ποὺ εἶχε στὰ σπλάχνα της. Γιὰ νὰ τῆς δώση τὸν καιρὸ νὰ φύγη ἐκείνη, ἔμεινε αὐτὸς πίσω καὶ πιάστηκε αἰχμάλωτος.

Νόμιζε πὼς θὰ τὸν σκότωνε ὁ Ὀσμάν. Μὰ ἐκεῖνος εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὸν ἐξευτελίση πρῶτα. Διάταξε, λοιπόν, νὰ τὸν κάνουν εὐνοῦχο καί, γιὰ νὰ γελάση, τὸν ἔβαλε νὰ φυλάξη μιὰ μέρα τὸ χαρέμι του. Ὅταν ὅμως, τὸ βράδυ, εἶδε πὼς ὅλα πήγαιναν καλὰ καὶ πὼς οἱ γυναῖκες του ἦταν εὐχαριστημένες ἀπ' τὸν καινούργιο εὐνοῦχο, ἀποφάσισε νὰ τὸν κρατήση στὴν ὑπηρεσία του.

Κι' ὁ Ἀχμέτ; Ὁρκίστηκε στὸν Ἀλλὰχ πὼς θὰ ἐκδικιότανε σκληρά, καὶ τίποτα δὲ θὰ τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξη ἀπόφασι. Περίμενε ὅμως. Περίμενε μ' ἀγωνία τὴν κατάλληλη εὐκαιρία.

Γιατὶ δὲν τοῦ ἔφτανε νὰ χώση ἕνα μαχαῖρι στὸ στῆθος τοῦ Μεγάλου Βεζύρη. Ἤθελε πρῶτα νὰ τοῦ σπαράξη τὴν καρδιὰ ἀπὸ πόνο. Καὶ τὸ ὄργανο τῆς τιμωρίας θὰ ἦταν μιὰ γυναίκα.

Εἶχαν περάσει πολλὲς γυναῖκες ἀπ' τὸ χαρέμι τοῦ Ὀσμάν, μέσα στὰ δεκαεφτὰ ἐκεῖνα χρόνια. Μὰ καμμιὰ δὲν ἦταν κατάλληλη... γιατὶ καμμιὰ δὲν εἶχε ἀγαπήσει ὁ Βεζύρης, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ φέρανε τὴν Ἀϊσέ.

Αὐτὴ ἦταν ἕνα μυρωμένο λουλοῦδι, μὲ μαῦρα μαλλιά, ποὺ πλαισιώνανε τὸ κατάλευκο προσωπάκι της, καὶ δυὸ μεγάλα μάτια σκοτεινὰ σὰν τὴ νύχτα.

Ὅταν τὴν πρωτοεῖδε ὁ Ἀχμέτ, ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σταματάη. Αὐτὴ ἡ κοπέλλα τοῦ θύμιζε τὴ μοναδική, τὴν ἀξέχαστη ἀγάπη του: τὴ Λεϊλά, ποὺ δὲν ἤξερε τίποτε γιὰ τὴν τύχη της.

Μὰ δὲν ἄφησε τὸν ἑαυτό του νὰ παρασυρθῆ. Δὲν ἔπρεπε νὰ χάση αὐτὴ τὴν εὐκαιρία!

Πλήρωσε στὸ δουλέμπορο ὅσα τοῦ ζήτησε, κι' ὡδήγησε τὴ μικρὴ στὸ χαρέμι. Τὴν ἐμπιστεύτηκε στὰ χέρια μιᾶς γρηᾶς, γιὰ νὰ τὴ στολίση ὅσο μποροῦσε καλύτερα, κι' ἔτρεξε στὸ Βεζύρη.

— Ἀφέντη μου, τοῦ εἶπε, γονατίζοντας μπροστά του, σὲ περιμένει ἕνα ρὐρὶ τοῦ Παραδείσου! Μόνο ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὴν πλησιάσης μερικὲς μέρες, γιατὶ ἀρρώστησε ἀπ' τὸ ταξίδι καὶ τὴν καλοπέρασι. Ἔλα ὅμως νὰ τὴ δῆς!

Ὡδήγησε τὸν Ὀσμὰν στὸν κῆπο καὶ τοὔδειξε ἀπὸ μακρυὰ τὴν Ἀϊσέ, ποὺ ἦταν ἀληθινὰ πεντάμορφη.

— Πές μου, Βεζύρη μου, τοῦ ξαναεῖπε, ἔχεις ξαναδῆ πιὸ ὄμορφο πλάσμα; Αὐτὴ ἀξίζει νὰ γίνη βασίλισσα τῆς καρδιᾶς σου!

Μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα, κατάφερε νὰ κρατήση τὸν ἀφέντη του μακρυὰ ἀπ' τὴν Ἀϊσέ. Καί, στὸ μεταξύ, ὁ ἔρωτας χτύπησε κατάκαρδα τὸ γέρο-Βεζύρη. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ἀγαποῦσε. Καί, γιὰ πρώτη φορὰ ἐδῶ καὶ δεκαεφτὰ χρόνια, ὁ εὐνοῦχος ἦταν εὐτυχισμένος!

Στὸν κῆπο τοῦ παλατιοῦ δούλευε ἕνας κηπουρός: ὁ Ἀλῆς, ἕνα ὄμορφο μελαχροινὸ παλληκάρι, γεμᾶτο νειᾶτα καὶ δύναμι.

Τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ ὁ Βεζύρης θἄκανε δική του τὴν Ἀϊσέ, ὁ Ἀχμὲτ κράτησε τὸν Ἀλῆ στὸν κῆπο ὡς ἀργὰ τὴ νύχτα. Κι' ἔστειλε τὴν Ἀϊσὲ νὰ κάνη ἕνα περίπατο μὲ τὸ φεγγάρι.

Ὅταν ὁ Ἀλῆς εἶδε τὴν ἀέρινη σιλουέττα της νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ μέρος του, ἔμεινε σὰν κεραυνοχτυπημένος. Μὰ κι' ἡ κοπέλλα δὲν ἔτρεξε νὰ φύγη, οὔτε σκέπασε τὸ πρόσωπό της.

Κρυμμένος πίσω ἀπ' τὰ δέντρα ὁ Ἀχμὲτ τοὺς κύτταζε γελῶντας. Ὅταν εἶδε τὸ νέο νὰ σφίγγη στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἀγαπημένη τοῦ Βεζύρη, κι' αὐτὴ νὰ τοῦ προσφέρη τὰ χείλια της, εὐχαρίστησε τὸν Ἀλλάχ. Ἡ ἐκδίκησί του ἦταν ἕτοιμη!

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι χώρισαν, δίνοντας ραντεβοῦ γιὰ τὴν ἄλλη νύχτα. Τ' ἄλλο πρωΐ, ὁ Ἀχμὲτ ἔτρεξε στὸ Βεζύρη καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀφέντη μου, ἔφτασε ἡ μεγάλη στιγμή! Τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀνεβῆ ψηλὰ τὸ φεγγάρι, ἡ ἀγαπημένη σου θὰ σὲ περιμένη στὸν κῆπο. Σκέφτηκα πὼς θἄναι πιὸ ὄμορφα ἔτσι, παρὰ ἂν σοῦ τὴν ἔφερνα στὸν ὀντᾶ σου... Εἶναι μιὰ παιδούλα δεκαεφτὰ χρονῶν, κι' ἴσως θὰ τὴ φοβίζανε οἱ ἄγριοι φρουροὶ ποὺ στέκουνε μπροστὰ στὴν πόρτα σου.

— Ἔχεις δίκιο, παραδέχτηκε ὁ Βεζύρης. Τὰ κανόνισες ὅλα πολὺ ὄμορφα.

Ὅταν ἔσβυσε ἡ μέρα, ὁ Ἀχμὲτ ἔτρεξε πάλι νὰ κρυφτῆ στὸν κῆπο. Σὲ λίγο φτάσανε κι' οἱ δυὸ νέοι καὶ πέσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου... Σὲ μερικὲς στιγμές, θάρχότανε κι' ὁ Ὀσμάν...

Ξαφνικά, ὁ εὐνοῦχος εἶδε τὴν Ἀϊσὲ νὰ ξεκρεμάη κάτι ἀπ' τὸ λαιμό της καὶ νὰ τὸ δίνη στὸν ἀγαπημένο της λέγοντάς του:

— Πάρτο γιὰ φυλαχτό, καλέ μου. Μοῦ τὸ χάρισε ἡ μητέρα μου, λίγο πρὶν τὴ σκοτώσουν αὐτοὶ ποὺ μὲ κλέψανε... Τὴ λέγανε Λεϊλά.

Ἕνα χρυσὸ μισοφέγγαρο, κρεμασμένο σὲ μιὰ ἀλυσιδίτσα, γυάλισε στὸ χέρι της.

Ὁ Ἀχμὲτ ἔμπηξε μιὰ φωνή. Τὸ κόσμημα αὐτὸ τὄχε κρεμάσει ὁ ἴδιος στὸ λαιμὸ τῆς Λεϊλά, τῆς γυναίκας του!

Τώρα καταλάβαινε γιατί τοῦ τὴ θύμιζε τόσο ἡ Ἀϊσέ. Ἦταν ἡ κόρη του... τὸ παιδὶ ποὺ εἶχε στὰ σπλάχνα της ἡ γυναίκα του, ὅταν τὴ φυγάδεψε! Πετάχτηκε πάνω κι' ἔτρεξε κοντὰ στοὺς δυὸ νέους, ποὺ τὸν κύτταζαν γεμᾶτοι φόβο. Δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ ἐξηγήσεις. Τὰ βήματα τοῦ Βεζύρη ἀκούγονταν στὰ δρομάκια τοῦ κήπου!

Τοὺς ἅρπαξε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τοὺς τράβηξε, ἄφωνους ἀπὸ ἔκπληξι, ὡς μιὰ μικρὴ ἀφύλαχτη πόρτα.

— Ὁ Ἀλλὰχ μαζί σας, παιδιά μου! τοὺς εἶπε.

Ἔκλεινε πίσω τους τὴν πόρτα, ὅταν ἔφτασε ὁ Ὀσμάν. Τὰ μάτια του λάμπανε ἀπὸ θυμό. Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ πῆ τίποτα. Τὸ μαχαῖρι τοῦ εὐνούχου χώθηκε στὸ στῆθος του!

Οἱ φρουροὶ ποὺ τρέξανε ἀκούγοντας τὴν τελευταία του κραυγή, κομματιάσανε μὲ τὰ σπαθιά τους τὸν Ἀχμέτ. Μὰ αὐτὸς πέθανε εὐτυχισμένος. Γιατὶ εἶχε ἐκδικηθῆ, σώζοντας συγχρόνως τὴν κόρη του.

ΠΩΛ ΛΑΦΑΡ

Τὸ μαχαῖρι τοῦ εὐνούχου χώθηκε στὸ στῆθος του...

Ἡ μνηστὴ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.

Ὁ βοηθὸς τοῦ εἰσαγγελέως Φέργκυσον κι' ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Νέλσον θέλουν νὰ ἐπιτύχουν τὴν καταδίκη ἑνὸς φοβεροῦ κακούργου, τοῦ Μεντόζα, ἀρχηγοῦ μιᾶς συμμορίας δολοφόνων. Ἀλλὰ δὲ διαθέτουν μάρτυρες κατηγορίας ἐναντίον του, ἐκτὸς ἀπ' τὸν ὑπαρχηγό του, τὸ Ρίκο. Αὐτὸς ἀποφασίζει νὰ μιλήση. Τρέμει ὅμως ἀπ' τὸ φόβο του, γιατὶ εἶναι βέβαιος πὼς ὁ Μεντόζα, καὶ μέσα ἀπ' τὴ φυλακή του ἀκόμα, θὰ βάλη νὰ τὸν δολοφονήσουν, παρ' ὅλες τὶς προφυλάξεις ποὺ ἔχει πάρει ἡ ἀστυνομία γιὰ τὴν πολύτιμη ζωή του. Ὁ τρόμος του λοιπὸν τὸν κάνει νὰ μετανοιώση κι' ἐπιχειρεῖ νὰ δραπετεύση μέσα ἀπ' τὰ γραφεῖα τῆς ἀστυνομίας, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἐξαναγκάσουν νὰ μιλήση. Στὴν ἀπόπειρά του αὐτή, πέφτει καὶ σκοτώνεται. Ὁ Φέργκυσον ἔχει χάσει τὸ μοναδικό του μάρτυρα. Ὅλοι θὰ τὰ βάλουν τώρα μαζί του, γιὰ τὴν ἀποτυχία του. Ἐνῶ εἶναι ὅμως ἀπογοητευμένος, θυμᾶται κάποια λεπτομέρεια ποὺ μπορεῖ ἴσως νὰ τὸν βοηθήση, καὶ ψάχνει στὸν ὀγκώδη φάκελλο τῆς ὑποθέσεως γιὰ νὰ τὴ βρῆ. Ἡ ἀστυνομία ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ πρὶν ἀπὸ 4 χρόνια, ὅταν κάποιος Ντιοὺκ Μάλοῦ παρουσιάστηκε σ' ἕνα ἀστυνομικὸ τμῆμα, ἀνάστατος, κι' ἀνάφερε πὼς κάποιοι τὸν εἶχαν ἀναγκάσει νὰ σκοτώση τὴ φιλενάδα του Νίνα Λομπάρντο. Ὡδήγησε μάλιστα τοὺς ἀστυνομικοὺς στὸ μέρος ποὺ εἶχαν θάψει τὸ πτῶμα της, ἀλλὰ δὲν τὸ βρῆκαν πιὰ ἐκεῖ. Ὕστερα ὁ Ντιοὺκ ἀνέφερε τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ τὸν ὑποχρέωσαν νὰ κάνη τὸ ἔγκλημα. Καὶ αὐτοκτόνησε στὴ φυλακή, ὅπου τὸν ἔκλεισαν. Ὁ Φέργκυσον κι' ὁ Νέλσον ἄρχισαν τότε ν' ἀναζητοῦν αὐτοὺς ποὺ τοὺς ὑπέδειξε. Βρῆκαν λοιπὸν ἕναν ἀπ' αὐτοὺς δολοφονημένο κι' ἕναν ἄλλο, τὸ «Φιλαδέλφεια», τρελλὸν στὸ ψυχιατρεῖο. Κατώρθωσαν ὅμως νὰ συλλάβουν ἕναν τρίτο, τὸ «Μεγάλο Μπεμπέ», καί, ἀπειλῶντας τον πὼς θὰ φυλακίσουν τὴ γυναῖκα του ὡς συνένοχό του, τὸν ἀνάγκασαν νὰ μιλήση. Τοὺς εἶπε τότε πὼς αὐτός, ὁ Μάλοῦ κι' οἱ ἄλλοι ἀνῆκαν σὲ μιὰ «ὁμάδα» κι' ὅτι συγκεντρώνονταν στὸ μπὰρ κάποιας Ὄλγας Κίρχεν

3ον

Ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» ἦταν φλύαρος ἐκ φύσεως. Τώρα ποὺ εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ μιλάη, δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ σταματήση — σὰν νὰ τὸν παρέσυρε ὁ ἦχος τῆς ἴδιας τῆς φωνῆς του.

Μ' ὅλο ποὺ δὲν τὸ καταλάβαινε, ποθοῦσε ἀπὸ καιρὸ ν' ἀνοίξη σὲ κάποιον τὴν καρδιά του. Ἤθελε ἄλλωστε νὰ καλοπιάση τοὺς ἀστυνομικούς, ἀφοῦ κρεμόταν ἀπ' αὐτοὺς ἡ τύχη του...

—Ἦταν μιὰ μεγάλη μέρα γιὰ μένα! δήλωσε, μὲ κάποια περηφάνεια στὴ φωνή του. Ἐνῶ μὲ περιφρονούσανε πάντα καὶ μ' ἀφίνανε στὴ γωνιά, μὲ ζήτησαν ξαφνικά, γιὰ νὰ μὲ πάρουν κι' ἐμένα στὴν ὁμάδα. Αὐτὸ τὸ χρωστάω στὸ Ντιούκ...

Μέσα στὴ σιωπὴ τῆς κάμαρας, δὲν ἀκουγότανε παρὰ τὸ ἐλαφρὸ βουητὸ τοῦ μαγνητοφώνου κι' ἡ φωνὴ τοῦ «Μπεμπέ», ἄλλοτε ταπεινὴ κι' ἄλλοτε θριαμβευτική...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ἀπὸ παιδὶ ἀκόμα, ἤθελε νὰ τὸν ἀγαπᾶνε οἱ ἄνθρωποι, νὰ τὸν παίρνουνε στὴ συντροφιά τους. Γύριζε κοντὰ στὰ γήπεδα ποὺ παίζανε μπαίης-μπὼλ οἱ συνομήλικοί του, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ τὸν προσκαλούσανε κι' αὐτὸν στὸ παιχνίδι τους.

Μὰ ἐκεῖνοι τὸν ἀγνοούσανε. Ἤ, τὸ πολὺ - πολύ, τοῦ ἐπιτρέπανε νὰ ψάχνη νὰ βρίσκη τὶς μπάλες ποὺ πέφτανε ἀνάμεσα στὰ σκουπίδια καὶ στοὺς παληοντενεκέδες. Κι' ἐκεῖνος ἔτρεχε εὐχαριστημένος νὰ τοὺς τὶς φέρη, σὰ σκυλάκι, χωρὶς ὅμως νὰ κερδίζη τίποτα μ' αὐτὴ τὴν προθυμία του.

— Φῦγε ἀπ' τὴ μέση! τοῦ φωνάζανε οἱ ἄλλοι. Φῦγε λοιπόν, καὶ μᾶς ἐμποδίζεις τὸ παιχνίδι μας, βλάκα!

Ἐκεῖνος ἀπομακρυνότανε, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, καὶ πήγαινε νὰ καθήση σὲ μιὰ γωνιά, κυττάζοντας τοὺς παῖχτες καὶ περιμένοντας νὰ χάσουνε καμμιὰ ἄλλη μπάλα. Ἴσως, τὴν ἐρχομένη φορά, νὰ καταλάβαιναν τὴν ἀξία του. Ἴσως νὰ ἐκτιμούσανε τὴν προθυμία του καὶ νὰ τὸν δέχονταν ἐπιτέλους... Μὰ αὐτὸ δὲ γινότανε ποτέ!

Κάποτε, ἐπιχείρησε νὰ δείρη ἕνα ἀπὸ κείνους ποὺ τὸν κοροϊδεύανε. Μὰ τὶς ἔφαγε αὐτός. Δὲν ἔπαθε τίποτα σπουδαῖο, ἀλλὰ τρόμαξε, βλέποντας αἵματα στὸ μαντῆλι του.

Γύρισε σπίτι του νὰ πλυθῆ. Γλύστρησε κρυφὰ μέσα στὸ μικρὸ διαμέρισμα — δυὸ κάμαρες καὶ κουζίνα. Μὰ ὁ πατέρας του τὸν πῆρε εἴδησι καὶ τοῦ φώναξε:

— Τί ἔπαθες καὶ κλαῖς πάλι; Ἐπειδὴ ἄνοιξε ἡ μύτη σου; Ἐσὺ παιδί μου, θὰ μείνης πάντα ἕνας μεγάλος μπεμπές!

«Μεγάλος Μπεμπές». Αὐτὸ ἔγινε τ' ὄνομά του — τόσο, ποὺ ξέχασε σιγὰ-σιγὰ τὸ πραγματικό του.

Μὲ κάθε πόντο ποὺ ψήλωνε, χόντραινε κι' ἕνα κιλό. Ἔτσι, στὰ 16 του χρόνια, εἶχε γίνει ὁ περίγελως τῶν κοριτσιῶν.

Τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπιχείρησε νὰ φιλήση μιὰ κοπέλλα, μουρμουρίζοντάς της στ' αὐτὶ πὼς ἦταν τρελλὸς μαζί της — σὰν τοὺς ἥρωες ποὺ εἶχε δῆ στὸν κινηματογράφο — ἐκείνη κόντεψε νὰ λιποθυμήση ἀπ' τὰ γέλια... Ἔπειτα ἀπ' τὴ μοναδικὴ αὐτὴ προσπάθεια, ὅταν πήγαινε στὸ ζαχαροπλαστεῖο ὅπου μαζεύονταν τὰ κορίτσια, ἐκεῖνα τὸν κύτταζαν καὶ κρυφογελούσανε, γιατὶ εἶχαν μάθει ὅλα τὴν κωμικὴ ἱστορία...

Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ μὴν ξαναπατήση πιὰ τὸ πόδι του ἐκεῖ καὶ νὰ μὴν ξαναρρίξη τὰ μάτια του σὲ κοπέλλα.

Μὰ ἡ ἐπιθυμία του νὰ μπῆ στὶς συντροφιὲς τῶν συνομηλίκων του ἔμενε πάντα δυνατή, ἐπιτακτική. Τ' ἄλλα παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς του εἶχαν ἀρχίσει τώρα νὰ παριστάνουνε τοὺς ἄντρες. Δὲν παίζανε πιὰ μπάλα, δὲ δένανε ντενεκέδες στὴν οὐρὰ τῶν σκύλων, δὲν κλέβανε καραμέλες ὅταν κύτταζε ἀλλοῦ ὁ ζαχαροπλάστης. Τώρα συχνάζανε στὰ μπιλιάρδα, ὁδηγούσαν ταξί, δουλεύανε σὲ γιαπιά...

Μερικοί, ντύνονταν σὰν ἀρχοντόπουλα, εἶχαν αὐτοκίνητα δικά τους καὶ φιλενάδες «στὴν τρίχα», μὲ προκλητικὸ γέλιο καὶ χτυπητὸ βάψιμο. Ὅταν τὶς ἄκουγε νὰ γελᾶνε, ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» φανταζότανε πάντα πὼς κοροΐδευαν αὐτόν...

Δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβη ποῦ βρίσκανε τόσα λεφτὰ αὐτὰ τὰ γειτονόπουλά του! Καμμιὰ φορά, στὸ μπιλιάρδο, ἢ στὸ ἰταλικὸ ρεστωρὰν ποὺ τρώγανε, ἢ στὰ μπὰρ ποὺ πίνανε τὸ οὐΐσκυ τους — κι' αὐτὸς τὴ μπύρα του — τύχαινε ν' ἀκούση τὶς κουβέντες τους.

Μιλούσανε γιὰ «μαριχουάνα», γιὰ καυγάδες, γιὰ κρυφὲς λοταρίες... καὶ κάπου-κάπου γιὰ μικρολῃστεῖες. Δὲ φαινόταν νὰ τοὺς νοιάζη καθόλου ποὺ τοὺς ἄκουγε ὁ «Μεγάλος Μπεμπές». Τὸν ξέρανε ὅλοι τους, μ' ὅλο ποὺ οἱ πιὸ πολλοὶ δὲν καταδέχονταν οὔτε νὰ τὸν χαιρετήσουνε. Τὸν εἶχαν συναντήσει τόσες φορὲς στὴ γειτονιά, ὥστε τὸν θεωρούσανε πιὰ σὰν ἕνα κομμάτι τοῦ περιβάλλοντος...

Κι' ἐκεῖνος τοὺς ἄκουγε, τοὺς κύτταζε, τοὺς ζήλευε κι' εὐχότανε νὰ τὸν πάρουνε κι' αὐτὸν στὴ συμμορία τους — πρᾶγμα ποὺ δὲ γινόταν ὅμως ποτέ. Ὕστερα γύριζε στὴν κάμαρά του, ὁλομόναχος, πλάγιαζε στὸ σιδερένιο κρεβάτι του κι' ὀνειρευότανε πὼς θ' ἄλλαζαν κάποτε τὰ πράγματα..

Εἶχε κάνει ἕνα σωρὸ δουλειές: λαντζέρης, κλητήρας, ὑπάλληλος σὲ πρατήριο βενζίνης... Μά, γιὰ νὰ περνάη τὶς νύχτες παρακολουθῶντας ἀπὸ μακρυὰ τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων, τῶν «ἡρώων» του, ἀργοῦσε νὰ ξυπνήση τὸ πρωΐ, πήγαινε στὴ δουλειά του ἀργοπορημένος καὶ τ' ἀφεντικό του τοὔδινε τὰ παπούτσια στὸ χέρι. Δὲ μποροῦσε νὰ στεριώση πουθενά...

Καὶ τὰ χρόνια πέρασαν, χωρὶς νὰ στρώση σὲ καμμιὰ μόνιμη δουλειὰ καὶ χωρὶς ν' ἀλλάξη καθόλου ἡ ζωή του... Καινούργιες συμμορίες ἀπὸ νεαροὺς ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους στὰ μπιλιάρδα, στὰ ρεστωρὰν καὶ στὰ μπάρ, ὅπου ξόδευε ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» τὶς περισσότερες ὧρες του κι' ὅλα του τὰ λεφτά.

Ὅλος ὁ κόσμος γύρω του προχωροῦσε, ὅλοι φαίνονταν πὼς προοδεύανε, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιο.

Τότε συνάντησε τὴν Ἄννα. Ἦταν ταμίας σὲ κάποιο γκαράζ, ὅπου ἔπλενε τ' αὐτοκίνητα ὁ «Μεγάλος Μπεμπές». Αὐτὴ τελείωνε

Μικρές ἱστορίες

Ἐπέτυχαν διάνα!...

Οἱ ὀχτὼ γυναῖκες ἑνὸς πλούσιου Κινέζου τῆς Φορμόζας κάλεσαν, μιὰ μέρα, σὲ τσάϊ μιὰν Ἀγγλίδα ἱεραπόστολο. Οἱ Κινέζες κυρίες ἐξέτασαν μὲ περιέργεια τὰ ροῦχα, τὰ δόντια καὶ τὰ χέρια τῆς Εὐρωπαίας. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ προκάλεσε πραγματικὰ τὴν κατάπληξί τους, ἦταν τὰ πόδια.

— Πῶς! φώναξε ἡ μιά. Μπορεῖτε νὰ περπατᾶτε καὶ νὰ τρέχετε σὰν ἄντρας;

— Ἀσφαλῶς! ἀποκρίθηκε ἡ ἱεραπόστολος.

— Ξέρετε κολύμπι καὶ ἱππασία;

— Μάλιστα!

— Τότε θὰ πρέπει νὰ εἴσαστε δυνατὴ σὰν ἄντρας.

— Βεβαιότατα!

Οἱ Κινέζες, κατάπληκτες, ἔσκυψαν τὰ κεφάλια τους κι' ἄρχισαν νὰ μουρμουρίζουν μεταξύ τους.

Ἡ Ἀγγλίδα ὅμως ἄρχισε νὰ πειράζεται ἀπὸ τὴ συμπεριφορά τους κι' ἔδειξε πὼς ἤθελε νὰ φύγη. Ἐκεῖνες τότε σταμάτησαν νὰ τὴ σχολιάζουν καὶ τὴν παρακάλεσαν:

— Θὰ θέλατε νὰ μᾶς ἀπαντήσετε καὶ σὲ μιὰ ἄλλη ἐρώτησι, λίγο πιὸ ἀδιάκριτη:

— Ὁρίστε... εἶπε ἡ ἱεραπόστολος.

— Δὲν ἀφίνετε κανένα ἄντρα νὰ σᾶς δείρη;... Οὔτε καὶ τὸ σύζυγό σας·

— Ἀσφαλῶς ὄχι!...

Τότε κυττάχτηκαν πάλι μεταξύ τους οἱ Κινέζες καί, κουνῶντας θλιβερὰ τὸ κεφάλι τους, συμπεράνανε:

— Τώρα καταλαβαίνουμε γιατί οἱ Εὐρωπαῖοι παίρνουν μόνο μιὰ γυναίκα. Ἁπλούστατα, φοβοῦνται!...

ΣΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΣΑΣ ΤΗΝ ΑΠΑΛΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΗ ΦΡΕΣΚΑΔΑ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΤΑ ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ.....

Τὰ καλλυντικὰ "Φυλλίς„ Crème, Neige, Mousse καὶ Perle φρεσκάρουν ἀσφαλῶς τὴν ἐπιδερμίδα.

Τὴν προφυλάσσουν ἀπὸ κάθε καιρικὴ μεταβολή, τονώνουν τοὺς ἱστοὺς καὶ τῆς δίδουν ζωτικότητα νεανική.

Εἶναι ἐπιστημονικὰ μελετημένα στὸ Ἑλληνικὸ κλῖμα καὶ συνιστῶνται ἀπὸ τοὺς κορυφαίους δερματολόγους Ἕλληνας καὶ ξένους.

Φυλλίς

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ „LYDIA P'

Τὰ συνιστοῦν οἱ γιατροὶ γιατὶ παρασκευάζονται μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς ἐπιστήμης. ΓΑΛΑ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΥ Νο 1 διὰ ξηρόν, Νο 2 διὰ κανονικόν, Νο 3 διὰ λιπαρὸν δέρμα. Κρέμες: ΒΙΤΑΜΙΝΗΣ Α διὰ ξηρὸ δέρμα, ΛΕΚΙΘΙΝΗΣ προλαμβάνει τις ρυτίδες. ΤΟΝΩΤΙΚΗ ΛΟΣΙΟΝ. ΣΤΥΠΤΙΚΗ ΛΟΣΙΟΝ. Κρέμα χεριῶν, σᾶς προφυλάττει ἀπὸ σκάσιμο καὶ χιονίστρες. Ὁδηγίαι ἐντός. Πωλοῦνται στὰ Φαρμακεῖα καὶ Μυροπωλεῖα. Σέκερη 4. Τηλ. 612-450.

Κάλτσες Νάϋλον 20
Νάϋλον ἔξτρα 25
Ἀμερικῆς Ντύπον 30
περιπάτου 10
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Ἑλένη Κικίδου

ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ (ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΚΡΑΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ)

Δέχεται: 9—1 π.μ. καὶ 5—7 μ.μ. ὁδὸς Μετσόβου 25, 1ος ὄροφος (στάσις Μουσείου), Τηλ. 810—975

ΡΟΥΣΑ
ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ

Γυναικολόγος-Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 5—7 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χ. Τρικούπη 113. Τηλ. 613-610

συνήθως τὴ δουλειά της, ὅταν ἄρχιζε ἐκεῖνος τὴ δική του. Εἶχαν διασταυρωθῆ κάμποσες φορές. Τὸν εἶχε καλησπερίσει, τοῦ εἶχε χαμογελάσει, κι' αὐτὸς τῆς εἶχε ἀνταποδώσει τὴν καλησπέρα της καὶ τὸ χαμόγελό της.

Πέρασαν ἔτσι τρεῖς-τέσσερις βδομάδες. Ἕνα βράδυ τόλμησε νὰ τὴ ρωτήση, κατακόκκινος καὶ κομπιάζοντας, ἂν εἶχε κανένα σχέδιο γιὰ τὸ Σάββατο. Ἐκείνη ἔγνεψε «ὄχι» καὶ τοῦ χαμογέλασε ντροπαλά.

Ἦταν ἕνα γλυκὸ καὶ δειλὸ πλᾶσμα, ἡ Ἄννα. Δὲν εἶχε φανταχτερὴ ὀμορφιά, σὰν τὶς φιλενάδες τῶν ἄλλων «παιδιῶν»... Μὰ δὲν ἦταν κι' ἄσχημη. Μόνο ποὺ ἔμενε συμμαζεμένη κι' ἀπόφευγε νὰ μιλάη γιὰ τὸν ἑαυτό της.

Ἕνωσαν οἱ δυό τους τὴ μοναξιά τους. Ἐκείνη δὲν εἶχε κοντυνοὺς συγγενεῖς, οὔτε κι' ἄλλο καταφύγιο ἀπ' τὴ μικρὴ καμαρούλα της, ποὺ ἦταν ἴδια κι' ἀπαράλλαχτη μὲ τὴ δική του — ἀλλὰ λίγο πιὸ περιποιημένη, μ' ἕνα σκέπασμα ἀπὸ περκάλι πάνω στὸ κρεβάτι, λίγες γλάστρες στὸ παράθυρο καὶ μερικὲς εἰκόνες στοὺς τοίχους.

Ἕνα Σαββατόβραδο, ποὺ τὴ συνώδεψε ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» ὣς τὴν πόρτα της, ὅπως συνήθως, τοῦ πρότεινε ταπεινά:

— Δὲ θέλεις ν' ἀνεβῆς λίγο ἀπάνω;... Ἔλα νὰ πιῆς ἕνα καφέ...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ὄρθιος μέσα στὴν κάμαρά της, τὴν κύτταζε νὰ βγάζη τὸ καπέλλο της καὶ τὰ γάντια της μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Οἱ ματιές τους συναντήθηκαν ξαφνικά, μέσα στὸ κρύσταλλο. Ἐκείνη στράφηκε.

Δὲν τὴν εἶχε ἀγγίξει ποτὲ ἀκόμα. Τὸ πρῶτο χάδι τους ἦταν δειλό, ἀδέξιο... Μὰ ἡ Ἄννα δὲν τὸν ἔδιωξε, δὲν τὸν κορόϊδεψε. Τὸ λεπτοκαμωμένο κορμί της σφίχτηκε πάνω στὸ δικό του, τὰ χείλια της ἀναζήτησαν τὰ χείλια του, διστακτικὰ στὴν ἀρχὴ κι' ὕστερα διψασμένα...

Δυὸ βδομάδες ἀργότερα, παντρεύτηκαν. Ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» νοίκιασε δυὸ κάμαρες ἀντὶ γιὰ μιά, στὸ παλιό του σπίτι — γιατὶ δὲν τοῦ εἶχε περάσει ποτὲ ἀπ' τὸ μυαλὸ ν' ἀλλάξη γειτονιὰ — κι' ἡ Ἄννα κατάφερε νὰ τὶς στολίση μὲ τὸ τίποτα...

Στὴν ἀρχή, ἡ Ἄννα ἐξακολούθησε νὰ ἐργάζεται. Τρεῖς μῆνες ὅμως πρὶν γεννήση τὸ Λιούϊς, παραιτήθηκε ἀπ' τὴ δουλειά της. Θὰ προτιμοῦσε, βέβαια, νὰ τὸ ἀναβάλη ἀκόμα, ὅσο μποροῦσε, γιατὶ δὲν ἦταν εὐκαταφρόνητη ἡ οἰκονομικὴ συμβολή της στὸ φτωχικὸ νοικοκυριό τους. Μὰ ὁ «Μπεμπὲς» δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τ' ἀκούση.

Ἔμεινε λοιπὸν στὸ σπίτι, γιὰ νὰ μαγερεύη, νὰ ἑτοιμάζη τὰ ρουχαλάκια τοῦ μικροῦ μωροῦ καὶ νὰ ξεκουραστῆ ἐπιτέλους λιγάκι.

Ὁ ἄντρας της ἦταν τρυφερὸς καὶ περιποιητικὸς μαζί της. Τῆς πήγαινε ζαχαρωτά, λουλούδια, ἀκόμα καὶ παιχνίδια γιὰ τὸ παιδὶ ποὺ δὲν εἶχε γεννηθῆ ἀκόμα. Ὑπόφερε ὅμως ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τῆς προσφέρη κάτι οὐσιαστικώτερο — ἕνα κόσμημα, ἂς ποῦμε, ἢ μιὰ γοῦνα... ἕνα ἀπὸ κεῖνα τὰ δῶρα ποὺ χάριζαν στὶς φιλενάδες τους τὰ «παιδιὰ» τῆς συμμορίας.

Ὅταν γεννήθηκε τὸ μωρό, τὰ λεφτὰ ἄρχισαν νὰ λείπουνε. Ἔπρεπε νὰ πληρωθῆ ὁ λογαριασμὸς τοῦ γιατροῦ —ἢ καλλίτερα οἱ λογαριασμοί, γιατὶ ὁ μικρὸς Λιούϊς ἦταν ἀσθενικὸς κι' ἀρρώσταινε εὔκολα. Μὰ κι' ἡ ὑγεία τῆς Ἄννας δὲν ἦταν τόσο καλή. Χλώμιαινε ὅλο καὶ πιὸ πολύ, ὅσο περίσσευαν οἱ στενοχώριες τους.

Μένανε τώρα οἱ δυό τους ἀμίλητοι, ὧρες πολλές, ὥσπου νὰ διακόψουν τὴ βαρειὰ σιωπὴ τους τὰ κλάματα τοῦ παιδιοῦ.

Γιατί νὰ μὴ μπορῆ νὰ βγάλη κι' ὁ «Μπεμπὲς» μερικὰ λεφτά, εὔκολα, σὰν ἐκεῖνα ποὺ σκορπίζανε τὰ «παιδιὰ» μπροστὰ στὰ μάτια του; Δὲν ἦταν δίκιο, αὐτό! Γιατί δὲ θέλανε νὰ τὸν πάρουνε κι' αὐτὸν στὶς «δουλειές» τους;

Γιὰ νὰ ξεφεύγη κάπως ἀπ' τὴ θλιμμένη ὄψι τῆς Ἄννας, ξανάρχισε νὰ συχνάζη στὰ μπὰρ καὶ στὰ καφενεῖα, σὰν ἄλλοτε. Τέντωνε καὶ πάλι τ' αὐτί του γιὰ ν' ἀκούση τὶς κουβέντες τῶν ἄλλων, στὸ ἰταλικὸ ρεστωράν.

Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ξανάκανε τὴν ἐμφάνισί του, ἕνας νεαρὸς μὲ ὕφος κατακτητῆ καὶ μὲ τὸ πορτοφόλι γεμᾶτο, φώναξε κοροϊδευτικά:

— Παιδιά, ἕνας βρυκόλακας!.. Πῶς ξέπεσες κατὰ δῶ, «Μπεμπέ»; Μήπως σ' ἔδιωξε ἡ συμβία σου;

Ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» τὸν ἤξερε: Λεγότανε Ντιοὺκ Μάλοϋ. Ζοῦσε σὰν ἄρχοντας, ἔτρωγε τὰ καλλίτερα φαγιὰ κι' ἔπινε τὰ πιο διαλεχτὰ πιοτά. Εἶχε τὶς ὀμορφότερες φιλενάδες, καὶ τὶς ἄλλαζε σὰν τὰ μεταξωτά του πουκάμισα. Ὁ «Μπεμπὲς» τὸν θαύμαζε, γιατὶ εἶχε ὅλα ὅσα θάθελε νάχη αὐτός: Ἦταν ὄμορφος, ξέγνοιαστος καὶ σπάταλος!

Τὸν κύτταζε ὁ «Μπεμπὲς» νὰ γελάη, νὰ γλεντάη, νὰ πίνη... Ὅταν χρειαζότανε φωτιά, βρισκότανε αὐτὸς πάντα δίπλα του, μὲ τὸ σπίρτο ἕτοιμο.

Κάπου-κάπου, ὁ Ντιοὺκ τοῦδινε ἕνα τσιγάρο ἢ τὸν κερνοῦσε ἕνα ποτῆρι, ἀδιάφορα, περιφρονητικά, ἔτσι ὅπως πετᾶμε μιὰ δεκάρα σ' ἕνα ζητιάνο.

Ἕνα βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ θάκλεινε πιὰ τὸ ρεστωράν, δὲν εἴχαν μείνει παρὰ δυὸ πελάτες: ὁ Ντιοὺκ κι' ὁ «Μπεμπές». Ὁ δεύτερος εἶχε καθυστερήσει περισσότερο ἀπ' ὅ,τι συνήθιζε, γιατὶ εἶχε μαλώσει λίγο μὲ τὴν Ἄννα, γιὰ τὰ λεφτὰ φυσικά. Εἶχε ὑποσχεθῆ ἄλλωστε στὸν καταστηματάρχη νὰ τὸν βοηθήση νὰ ἀδειάση τὰ τραπέζια καὶ νὰ συγυρίση τὸ μαγαζί, γιὰ νὰ κερδίση μερικὰ δολλάρια.

Ξαφνικά, δίχως καμμιὰ προειδοποίησι, ὁ Ντιοὺκ πλησίασε στὸ τραπέζι του καὶ τοῦ εἶπε:

— Θές ἕνα τσιγαράκι, «Μπεμπέ»;

— Ὤ, ναί! Σ' εὐχαριστῶ, Ντιούκ... Εἶσαι σπουδαῖο παιδί!

— Ἄσε τώρα τὶς σαχλαμάρες! τὸν ἔκοψε ὁ Ντιούκ.

Κάπνισαν γιὰ λίγο, ἀμίλητοι. Ὕστερα, ὁ Ντιοὺκ ρώτησε:

— Ξέρεις νὰ ὁδηγῆς αὐτοκίνητο, «Μπεμπέ»;

— Καὶ βέβαια ξέρω!

— Ἔχεις ὄρεξι νὰ κερδίσης εἴκοσι δολλάρια;

Ὁ «Μπεμπὲς» ἔνοιωθε νὰ χτυπάη ἡ καρδιά του σὰν νὰ πήγαινε νὰ σπάση, ἀπ' τὴ συγκίνησι.

— Ὤ, ναί, Ντιούκ! μουρμούρισε. Ναί, θὰ τὄθελα πολύ... Εἶμαι στὴ διάθεσί σου, Ντιούκ!

Ἐπιτέλους! Ἕνα ἀπ' τὰ «παιδιὰ» τοῦ μιλοῦσε φιλικά! Ἦταν κάτι ποὺ τοῦ φαινότανε σὰν ὄνειρο...

Δὲ ρώτησε κὰν τί εἴδους «δουλειὰ» θάκανε. Δὲν τὸν ἔνοιαζε καθόλου... Ἀρκεῖ ποὺ τοῦ φερνόταν ὁ Ντιοὺκ σὰν νᾶταν ἄνθρωπος κι' αὐτός.

Βγῆκαν μαζὶ ἀπ' τὸ ρεστωράν. Λίγο πιὸ πέρα, ὁ Ντιοὺκ ἔκλεψε ἕν' αὐτοκίνητο.

— Τὸ εἶχα βάλει στὸ μάτι, ἐξήγησε στὸ σύντροφό του. Ὁ ἰδιοκτήτης του τ' ἀφίνει ἐδῶ κάθε βράδυ, ὅλη τὴ νύχτα... Δὲν πιστεύω νὰ φοβᾶσαι!

Βγῆκαν ἀπ' τὴν πόλι κι' ἀκολούθησαν τὸ μεγάλο δρόμο. Σωφάριζε ὁ «Μπεμπές». Σκεπτότανε πὼς ἡ Ἄννα θ' ἀνησυχοῦσε. Δὲν τῆς εἶχε τηλεφωνήσει καθόλου καὶ δὲ θάξερε τί τοῦ εἶχε συμβῆ. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔλειπε ἀπ' τὸ σπίτι τέτοια ὥρα, στὶς 2 τὴ νύχτα.

— Θὰ μποῦμε σ' ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ γκαράζ, τοῦ εἶπε ξαφνικὰ ὁ Ντιούκ. Θὰ σταματήσης ὅταν σοῦ πῶ, ἀλλὰ θ' ἀφίσης τὴ μηχανὴ νὰ δουλεύη.

Ὁ «Μπεμπὲς» δὲν τοῦ ζήτησε ἐξήγησι. Εἶχε καταλάβει ἄλλωστε... Βέβαια, δὲν εἶχε σκοπὸ ὁ Ντιοὺκ νὰ πάρη μπενζίνα γιὰ ἕνα «δανεικὸ» αὐτοκίνητο, ἀφοῦ μάλιστα ἦταν μισογεμᾶτο τὸ ρεζερβουάρ του!

Εἶδε τὸ Ντιοὺκ νὰ σπρώχνη τὸ γκαραζίστα μέσα στὸ γραφεῖο του καὶ νὰ τὸν χτυπάη στὸ κεφάλι μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του.

Μιὰ μεγάλη Μπουΐκ σταμάτησε μπροστὰ στὸ γκαράζ, γιὰ μπενζίνα. Στὴ μπροστινὴ θέσι καθόταν ἕνα ζευγάρι, κι' ἄλλο ἕνα ἀπὸ πίσω. Βλέποντας πὼς δὲν ἐμφανιζότανε κανείς, ὁ ὁδηγὸς χτύπησε ἐπίμονα τὸ κλάξον, χωρὶς ὅμως νὰ πάψη νὰ χαϊδεύη τὴ φιλενάδα του, ποὺ ἦταν κρεμασμένη ἀπ' τὸ λαιμό του.

Ὁ «Μπεμπὲς» ἔνοιωσε νὰ κυλάη κρῦος ἱδρώτας στὴ ράχη του. Μὰ τί ἔκανε λοιπὸν αὐτὸς ὁ Ντιούκ, τόσην ὥρα;...

Πέρασαν μερικὰ δευτερόλεπτα ἀκόμα, ποὺ τοῦ φάνηκαν ἀτελείωτα. Ὕστερα βγῆκε ὁ Ντιοὺκ ἀπ' τὸ γραφεῖο, μὲ τὸ καπέλλο χωμένο ὣς τὰ μάτια του καὶ μὲ ὕφος ἀδιάφορο. Σταμάτησε μάλιστα μιὰ στιγμὴ ν' ἀνάψη τσιγάρο.

Στὸ μεταξύ, ὁ ὁδηγὸς τῆς Μπουΐκ εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα καὶ φώναζε τὸ γκαραζίστα, βλαστημῶντας γιὰ τὴν καθυστέρησι.

— Μὴ νευριάζης, ἀγάπη μου! Ἡσύχασε! τοῦ συνιστοῦσε ἡ φιλενάδα του.

Ὁ Ντιοὺκ ἀνέβηκε στ' αὐτοκίνητο καὶ κάθησε δίπλα στὸ «Μπεμπέ».

— Ἐν τάξει! τοῦ εἶπε. Ξεκινα τώρα... καὶ μὴν τρέχης πολύ! Δὲν εἶν' ὥρα νὰ μᾶς σταματήση κανένας πόλισμαν τῆς τροχαίας!

Ἐνῶ σωφάριζε, ὁ «Μπεμπὲς» τὸν εἶδε νὰ μετράη κάμποσα χαρτονομίσματα. Λογάριασε πὼς θἄταν 300 ἢ 400 δολλάρια τὸ λιγώτερο.

Τέντωνε τ' αὐτί του, περιμένοντας ν' ἀκούση τὶς σειρῆνες τῶν ἀστυνομικῶν αὐτοκινήτων. Μὰ δὲ συνέβη τίποτα τέτοιο.

Γύρισαν ἥσυχα στὴν πόλι κι' ἄφισαν τ' αὐτοκίνητο στὸ μέρος ἀπ' ὅπου τὸ εἶχαν πάρει. Ὁ Ντιοὺκ φρόντισε νὰ σκουπίση ὅλα τα δακτυλικὰ ἀποτυπώματα.

— Σ' ἔχουνε πιάσει ποτέ; ρώτησε τὸ σύντροφό του. Ὄχι; Μπράβο! Ἐγὼ ὅμως πρέπει νὰ παίρνω τὰ μέτρα μου...

Πρὶν χωρίσουνε, τοῦδωσε 50 δολλάρια, ἀντὶ γιὰ τὰ 20 ποὺ τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ.

— Σοῦ ἀξίζει ἕνα δῶρο, γιατὶ ἔκανες καλὴ δουλειά, τοῦ εἶπε. Ἴσως νὰ σὲ ξαναχρειαστῶ κι' ἄλλοτε. Ξέρω ποῦ θὰ σὲ βρῶ...

Πενῆντα δολλάρια! Περισσότερα ἀπ' ὅσα κέρδιζε ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» σὲ μιὰ ὁλόκληρη βδομάδα!

Γυρίζοντας στὸ σπίτι του, πετοῦσε ἀπὸ εὐτυχία. Τοῦ φαινότανε πὼς δὲν πατοῦσε χάμω... Ἐπιτέλους, τοῦ εἶχε παρουσιαστῆ ἡ εὐκαιρία ποὺ ὀνειρευότανε τόσον καιρό!

Ἡ Ἄννα ἦταν ξύπνια ἀκόμα, τὸν περίμενε. Εἶχε κλάψει, καὶ τὸ πρόσωπό της εἶχε χάσει τὴ λίγη ὀμορφιά του.

— Ποῦ ἤσουνα, «Μπεμπέ»; τοῦ φώναξε μὲ λαχτάρα. Φοβήθηκα κανένα δυστύχημα!...

Τῆς ἔβαλε στὸ χέρι 30 δολλάρια. Τὰ κύτταξε, σὰν νὰ μὴ μποροῦσε νὰ πιστέψη στὰ μάτια της.

— Ποῦ... ποῦ τὰ βρῆκες; μουρμούρισε.

Μὰ ἐκεῖνος τὴν ἀγκάλιασε καὶ τῆς ἐξήγησε:

— Γνώρισα ἕνα φίνο παιδί, ποὺ μοὔδωσε ἕνα «σίγουρο» γιὰ τὶς κοῦρσες. Ἔπαιξα 5 δολλάρια καὶ κέρδισα!

— Πέντε δολλάρια! Κι' ἂν τἄχανες; Ἐπιτρέπεται νὰ σπαταλᾶμε ἔτσι τὰ λεφτά μας;... Δὲ σκέπτεσαι τὸ παιδί μας;

— Μὰ δὲν ἔχασα, διάβολε! φώναξε ἐκεῖνος, νευριασμένος. Ἔννοια σου, κι' ἀπὸ τώρα κι' ἐμπρὸς θ' ἀλλάξη ἡ ζωή μας. Θὰ δῆς!

Κι' ἀληθινά, ἄλλαξαν τὰ πράγματα... Τὸ σπίτι του δὲν ἦταν πιά, γιὰ τὸ «Μεγάλο Μπεμπέ», παρὰ ἕνα μέρος ὅπου ἔτρωγε κάπου-κάπου καὶ κοιμότανε.

Ἄλλαζε δουλειὰ ἀκόμα συχνότερα ἀπὸ πρίν, γιατὶ περνοῦσε τὸν περισσότερο καιρό του περιμένοντας μιὰ καινούργια εἰδοποίησι τοῦ Ντιούκ.

Μὰ πέρασε ἕνας μήνας, ὥσπου νὰ τὸν ξαναμεταχειριστῆ ἐκεῖνος, γιὰ μιὰ μικροληστεία καὶ πάλι, σὰν τὴν πρώτη. Ἔκανε κι' ἄλλες «δουλειὲς» ὁ Ντιούκ. Οἱ ληστεῖες τῶν βενζινάδικων δὲν ἦταν παρὰ ἕνας «πασατέμπος» γι' αὐτόν, ἕνας εὔκολος καὶ πρόχειρος τρόπος γιὰ νὰ βγάζη λίγο χαρτζηλίκι...

— Δὲ θὲς νὰ δοκιμάσης καὶ σὺ μιὰ φορά; πρότεινε κάποια βραδυὰ στὸν ἄλλο. Θὰ δῆς! Δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο. Φτάνει μονάχα νὰ κάνης λίγο τὸν ἄγριο...

Ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» ἄκουσε τὴ συμβουλή του: Ἅρπαξε τὴν τσάντα μιᾶς γρηᾶς, μὲ 15 δολλάρια μέσα. Ἔπειτα πῆγε στὸ μπάρ, ὅπου ἤξερε πὼς θἄβρισκε τὸ Ντιούκ, καὶ τὸν κέρασε ἕνα ποτῆρι. Τοῦ διηγήθηκε μὲ περηφάνεια τὸ κατόρθωμά του — μόνο ποὺ μετέβαλε τὴν καλὴ γρηοῦλα σ' ἕναν ἄντρα ἴσαμε κεῖ πάνω, γιὰ νὰ κάνη περισσότερη ἐντύπωσι!

Ἀπὸ τότε, ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζη τακτικὰ αὐτὴ τὴ σύντομη κι' εὔκολη μέθοδο γιὰ νὰ βγάζη λεφτά. Καὶ τὰ «παιδιὰ» ἄρχισαν νὰ τοῦ δίνουν προσοχὴ καὶ νὰ τὸν λογαριάζουνε.

Ἡ Ἄννα εἶχε καταλάβει κάτι κι' ἀνησυχοῦσε. Ἕνα βράδυ, τὸν εἶχε δῆ νὰ γυρίζη μὲ τὸ πρόσωπο ματωμένο κι' ἕνα μανίκι του ξεσκισμένο. Τὶς νύχτες, τὸν ἄκουγε νὰ παραμιλάη στὸν ὕπνο του, ἀνήσυχα, αὐτὸς ποὺ ἄλλοτε κοιμότανε σὰν παιδί...

Μὰ κουράστηκε πιὰ νὰ τὸν ρωτάη καὶ νὰ μὴν παίρνη ἀπάντησι. Δεχότανε ἁπλῶς τὰ λεφτὰ ποὺ τῆς πήγαινε, καὶ τὰ ξόδευε γιὰ τὸ παιδί τους. Γιὰ ἕνα πρᾶγμα πάντως ἦταν ἥσυχη: Ὁ ἄντρας της λάτρευε τὸ μικρὸ Λιούϊς.

Ὕστερα, ἔφτασε ἡ μεγάλη μέρα γιὰ τὸ «Μπεμπέ»: Τὸν ζήτησε ἡ συμμορία. Ὁ Ντιοὺκ τὸν πῆρε μαζί του, στὸ μαγαζὶ τῆς Ὄλγας.

Εἶχε ξαναπάει συχνὰ ἐκεῖ ὁ «Μπεμπές», γιὰ νὰ πάρη ἕνα σάντουϊτς ἢ νὰ πιῆ μιὰ μπύρα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, ἡ Ὄλγα φάνηκε πὼς δὲν τὸν ἀναγνώριζε.

Ὁ Ντιοὺκ διέσχισε τὴ σάλλα καὶ χτύπησε τὴν πόρτα ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ πίσω χώρισμα τοῦ καταστήματος.

— Εἶμ' ἐγώ, ὁ Ντιούκ, φώναξε.

Κάποιος ξεκλείδωσε ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα, καὶ μπῆκαν κι' οἱ δυό.

Ἦταν ἕνα συνηθισμένο παραμάγαζο, δίχως τίποτε τὸ ἰδιαίτερο. Ὁ ἠλεκτρικὸς ἀνεμιστήρας ἀνακάτευε τὸν καπνὸ ποὺ γέμιζε τὴν ἀτμόσφαιρα.

Τέσσερα μέλη τῆς συμμορίας βρίσκονταν συγκεντρωμένα ἐκεῖ μέσα. Ἦταν ἡ πρώτη ἐπαφὴ τοῦ «Μπεμπὲ» μαζί τους, κι' ἔμεινε χαραγμένη στὴ μνήμη του.

Ἀναγνώρισε τὸ Σόρτυ, τὸ «Φιλαδέλφεια», τὸ Βίντσε καὶ τὸ Ρίκο.

Ὁ τελευταῖος — ἕνας ψυχρὸς τύπος μὲ ἀτσαλένια νεῦρα — καθότανε στὸ βάθος, πίσω ἀπὸ ἕνα γραφεῖο. Δὲ σήκωσε κὰν τὰ μάτια του νὰ κυττάξη τοὺς δυὸ νεοφερμένους. Ἔγραφε κάτι σ' ἕνα μικρὸ μαῦρο σημειωματάριο.

— Σοὔφερα αὐτὸν ποὺ ζήτησες, ἀνάγγειλε ὁ Ντιούκ.

Μὰ ὁ Ρίκο ἐξακολούθησε νὰ γράφη, χωρὶς νὰ τοὺς δώση σημασία.

Ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» ἄρχισε νὰ νοιώθη κάποια ἀμηχανία, μέσα στὴ βαρειὰ ἐκείνη σιωπή. Εἶχε ὀνειρευτῆ μιὰ ἐντελῶς διαφορετικὴ ὑποδοχή, γιὰ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ἔμπαινε ἐπιτέλους στη συμμορία...

Τώρα στενοχωριόταν, ἵδρωνε, δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη, ἔτσι ποὺ στεκότανε σὰ βλάκας στὴ μέση τῆς κάμαρας. Ὁ Ντιοὺκ εἶχε καθήσει σ' ἕνα σκαμνὶ κι' ἔρριχνε πασιέντζες, σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε.

Πέρασαν μερικὰ λεπτά, ἀτελείωτα. Κι' ἐπιτέλους μίλησε ὁ Ρίκο.

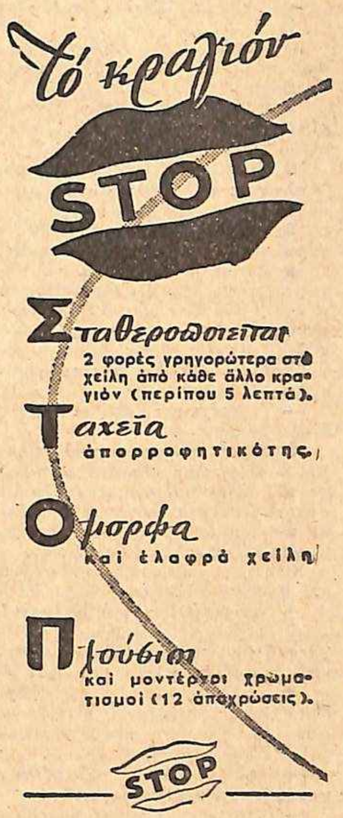

«Ρεσολντὼρ»
GAZZONI - BOLOGNA (Ἰταλία)

Γιὰ τὸν λαιμὸ
Γιὰ τὴν φωνὴ
Ἐξαφανίζουν τὴν δυσοσμία τοῦ στόματος
Ἀρωματίζουν τὴν ἀναπνοὴ

« Ρεσολντὼρ » : στὴν Ἰταλία καὶ σ' ὅλον τὸν κόσμο.

Φαρμακεῖα καὶ Περίπτερα
δρχ. 4
Ἀντιπροσ. τηλ. 72-201

— Κάθησε! Ἐκεῖ κάτω! εἶπε ξερά.

Κι' ἔδειξε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ χρυσοῦ μολυβιοῦ του μιὰν ἄδειανὴ καρέκλα.

Ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» δὲν περίμενε νὰ τοῦ τὸ ξαναπῆ. Κάθησε, μ' ἀνακούφισι.

Ὁ Ρίκο ξανάρχισε τὸ γράψιμο. Ἁπλώθηκε καὶ πάλι σιωπὴ ἀπόλυτη.

Ὁ «Μπεμπὲς» κύτταζε δειλὰ γύρω του, τοὺς γυμνοὺς τοίχους, τὸ μουσαμᾶ ποὺ σκέπαζε τὸ πάτωμα, τὸ τηλέφωνο στὸν τοῖχο, τὸ παλιὸ ραδιόφωνο. Χαμογέλασε στοὺς ἄλλους, μ' ἕνα ὕφος βλακῶδες. Κανεὶς ὅμως δὲν τοῦ ἀπάντησε. Μόνο ὁ Βίντσε γκρίνιασε:

— Τί τρέχει; Τί μᾶς κυττάζεις ἔτσι;

Ὁ Σόρτυ γέλασε κοροϊδευτικά. Κι' ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» τάχασε πιὰ ὁλωσδιόλου. Δὲν τόλμησε πιὰ νὰ κυττάξη κανένα τους. Περίμενε ὑπομονετικὰ νὰ καταδεχτοῦνε ν' ἀσχοληθοῦν μαζί του.

Κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα καὶ φώναξε ἀπ' ἔξω:

—Ἀνοῖχτε! Εἶμαι ὁ Ντίγκερ!

Ὁ Σόρτυ τοῦ ἄνοιξε. Ὁ Ντίγκερ ἦταν ἕνας νέος, μὲ λεπτὰ καὶ σφιγμένα χείλια. Φοροῦσε ἕνα φανελλένιο κοστοῦμι μὲ φαρδειὲς ἄσπρες ρίγες. Φαινότανε σὰν κύριος καθὼς πρέπει, σοβαρὸς κι' ἀξιοπρεπής.

— Καλῶς ἦρθες! τοῦ φώναξε χαρούμενα ὁ «Φιλαδέλφειας».

— Γειά σας! εἶπε ὁ νεοφερμένος.

Μὰ δὲν κύτταζε ἄλλον ἀπ' τὸ Ρίκο.

—Ἀπὸ πότε γύρισες; τὸν ρώτησε ὁ «Φιλαδέλφειας».

— Τώρα μόλις, ἀπάντησε ἐκεῖνος ξερά.

Πλησίασε στὸ γραφεῖο τοῦ Ρίκο κι' ἀκούμπησε πάνω τὰ δυό του χέρια.

Ἐκεῖνος σήκωσε τὸ κεφάλι του, τὸν κύτταξε καὶ πρόφερε δυὸ λέξεις:

—Ἐν τάξει;

— Βέβαια! ἀπάντησε ὁ Ντίγκερ γελῶντας κρύα, χωρὶς νὰ ξεσφίξη τὰ χείλια του. Εἶδα κι' ἔπαθα ὅμως ὥσπου νὰ τὸν ξεμοναχιάσω... Πιστεύω πὼς μάντευε τί τὸν περίμενε, κι' ἀπόφευγε τὶς ἐρημιές...

Ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» ἄκουγε, σαστισμένος, τρομαγμένος... Τί εἶχε κάνει λοιπὸν αὐτὸς ὁ Ντίγκερ; Φόνο;... Ἦταν ἀληθινοὶ γκάνγκστερς, αὐτοί! Μεγάλοι ...πολὺ μεγάλοι ἴσως γιὰ ἕνα ἀνθρωπάκι σὰν τὸ «Μπεμπέ»!

— Τὄμαθα, εἶπε ὁ Ρίκο. Ἡ ἀστυνομία τοῦ Μαϊάμι τὸν βρῆκε πίσω ἀπ' τὸ θέατρο «Μπιζού»...

Ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα παραφουσκωμένο πορτοφόλι καὶ μέτρησε κάμποσα χαρτονομίσματα.

— Πάρε τὰ λεφτά σου, εἶπε στὸ Ντίγκερ.

Φαινόταν σὰν ἐπιχειρηματίας ποὺ κανόνιζε μιὰ ἐμπορικὴ ὑπόθεσι.

Ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια του τὸ πορτοφόλι...

— Ποιὸς ἤτανε; ρώτησε ὁ Ντίγκερ. Γράψανε οἱ ἐφημερίδες γι' αὐτόν;

Ὁ «Μπεμπὲς» ἀνασκίρτησε στὸ κάθισμά του. Ὥστε λοιπὸν ὁ Ντίγκερ εἶχε σκοτώσει κάποιον, δίχως νὰ ξέρη κἂν ποιὸς ἤτανε;

—Ἂν θέλης σώνει καὶ καλὰ νὰ τὸ μάθης, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ διαβάσης τὰ βραδυνὰ φύλλα, ἀπάντησε ὁ Ρίκο.

Ἔδειξε μὲ τὸ κεφάλι του μιὰ ἄδειανὴ καρέκλα καὶ πρόσθεσε:

— Κάθησε τώρα ἐκεῖ.

Ἐνῶ σημείωνε κάτι στὸ μαῦρο καρνέ του, κουδούνισε τὸ τηλέφωνο.

Ὁ Ρίκο σήκωσε τὸ ἀκουστικό.

—Ἀλλό! εἶπε. Ναί, ἐγὼ εἶμαι...

Ἄκουσε προσεκτικὰ τί τοῦ ἔλεγε ὁ ἀόρατος συνομιλητής του.

— Ποῦ καὶ πότε;... ρώτησε. Τώρα ἀμέσως; Καλά, καλά...

Ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο, ξανακάθησε στὴ θέσι του καὶ συνέχισε τὸ γράψιμο.

Ἡ παράξενη, βαρειὰ σιωπὴ ξαναπλώθηκε στὸ δωμάτιο. Κι' ὁ «Μπεμπὲς» ἔνοιωσε πάλι χαμένο τὸν ἑαυτό του...

Γιατί δὲ λέγαγε τίποτα, ὅλοι αὐτοί; Γιατί δὲν κουβεντιάζανε ματαξύ τους; Γιατί δὲν ἀνοίγανε τὸ ραδιόφωνο;

Τοὺς κρυφοκύτταζε, σαστισμένος μὲ τὴ σιωπὴ καὶ τὴν ἀκινησία τους. Μόνο ὁ Ντιοὺκ συνέχιζε τὶς πασιέντζες.

— Ποιὸς τηλεφώνησε; ρώτησε ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» διστακτικά.

Ὁ «Φιλαδέλφειας» τὸν κύτταξε χαμογελῶντας.

—Ἡ περιέργεια κάνει κακό, εἶπε.

Ἔξη τσιγάρα γέμιζαν ὁλοένα μὲ περισσότερο καπνὸ τὴν ἀτμόσφαιρα. Ὁ «Μπεμπὲς» κρατοῦσε στὸ χέρι τὸ δικό του, σβυστὸ ὅμως. Εἶχε ξεχάσει τὰ σπίρτα του καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ ζητήση φωτιά...

— Πῆγες ποτὲ στὸ Σαὶν-Λουΐ, Ντίγκερ; ρώτησε ξαφνικὰ ὁ Ρίκο.

—Ὄχι!

Ὁ Βίντσε πετάχτηκε ὄρθιος.

—Ἐγὼ ἔχω πάει! φώναξε.

— Δὲ σοῦ μίλησε κανείς, ἐσένα, τὸν ἔκοψε ὁ Ρίκο.

— Μὰ γιατί; Ἔχω μείνει χωρὶς «συμβόλαιο», ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες! παραπονέθηκε ὁ Βίντσε, πλησιάζοντας στὸ γραφεῖο.

— Πληρώνεσαι ὅμως κανονικά.

— Ναί, μὰ μὲ τὰ «συμβόλαια» βγάζει κανεὶς κάτι παραπάνω... Ἔχω ἕνα σωρὸ ἔξοδα, τὸν τελευταῖο καιρό!

Ὁ Ρίκο σηκώθηκε.

—Ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι, ἀπάντησε κοφτά.

Τὸν ἔσπρωξε πρὸς τὸν καναπέ. Ὕστερα στράφηκε πάλι στὸ Ντίγκερ.

— Μιλᾶς Ἰταλικά; τὸν ρώτησε.

—Ἔτσι κι' ἔτσι!

— Πῶς θὰ γίνη λοιπόν; Ὁ πληροφοριοδότης μας δὲν ξέρει καλὰ ἀγγλικά.

— Δὲν πειράζει. Μπορεῖ νὰ μοῦ δείξη μὲ τὸ χέρι τὸν ἄνθρωπό μας...

Ὁ Ρίκο δὲ χαμογέλασε. Τὸ πρόσωπό του διατήρησε τὴν ἴδια ἔκφρασι — σὰν νᾶταν ἀπορροφημένος ἀπ' τὶς ἐσωτερικὲς σκέψεις του.

Ἔβγαλε καὶ πάλι τὸ γεμάτο πορτοφόλι του.

— Πάρε μιὰ προκαταβολή, εἶπε μετρῶντας κι' ἄλλα χαρτονομίσματα. Θὰ φύγης μὲ τ' ἀεροπλάνο, τὰ μεσάνυχτα... Ὅταν τελειώσης, θὰ γυρίσης ἀμέσως. Ἔχεις μαζί σου ὅ,τι πρέπει;

Ὁ Ντίγκερ ἔχωσε τὸ χέρι του σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του κι' ἔβγαλε ἕνα πιστόλι. Τὸ στριφογύρισε γύρω ἀπ' τὸ δείκτη τοῦ χεριοῦ του, μὲ ταχυδακτυλουργικὴ ἐπιδεξιότητα κάου-μπόυ, καὶ κύτταξε ὕστερα τὸ Ρίκο, χαμογελῶντας μὲ ἱκανοποίησι.

— Γιὰ νὰ τὸ δῶ, αὐτό! εἶπε ξερὰ ἐκεῖνος.

Ἅρπαξε τὸ ὅπλο, τὸ ἐξέτασε γρήγορα καὶ τὸ πέταξε πάνω στο τραπέζι. Ὕστερα ἔπιασε τὸ Ντίγκερ ἀπ' τὰ πέτα τοῦ σακκακιοῦ καὶ τὸν χαστούκισε δυὸ φορές, μ' ὅλη του τὴ δύναμι. Τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει μιὰ ἔκφρασι ἄγρια καὶ κακή.

Ἐλᾶτε ν' ἀκούσετε τὸ LINGUAPHONE γιὰ ξένες γλῶσσες

Εἶναι τὸ πιὸ ζωντανό, τὸ πιὸ εὐχάριστο καὶ ξεκούραστο σύστημα γιὰ τὴν ἐκμάθησι ξένων γλωσσῶν. Μὲ τὸ LINGUAPHONE, στὶς ὧρες ποὺ σᾶς βολεύουν καλύτερα, καθισμένοι ἀναπαυτικά, ἀκοῦτε στὸ σπίτι σας τοὺς διασημοτέρους καθηγητὰς τοῦ κόσμου νὰ σᾶς μιλοῦν μὲ τὴν ἴδια τους τὴ φωνὴ γιὰ κάθε εἴδους θέματα. Καὶ σὲ λίγες ἑβδομάδες μιλᾶτε κιόλας ἐλεύθερα, μὲ τὴν ἴδια σωστὴ σύνταξι κα τὴν ἄψογη προφορὰ τῶν κορυφαίων καθηγητῶν σας. Ἔπειτα ἀπὸ κάθε θέμα, ἡ ἁπλοποιημένη γραμματικὴ τοῦ LINGUAPHONE σᾶς ταξινομεῖ τὶς γνώσεις σας. Ἔτσι μαθαίνετε τὴν κάθε γλῶσσα ὄχι μόνο ζωντανά, ἀλλὰ καὶ κατὰ βάθος.

ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΔΟΚΙΜΑΣΕΤΕ ΤΟ LINGUAPHONE ΕΠΙ 8 ΗΜΕΡΕΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ ΔΩΡΕΑΝ!

Ὅσοι μένετε σὲ ἐπαρχία ἢ ὅσοι γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο δὲν μπορεῖτε νὰ ἔλθετε ν' ἀκούσετε τὸ Linguaphone, ἔχετε τὴ δυνατότητα νὰ τὸ πάρετε στὸ σπίτι σας γιὰ μιὰ πειστικὴ δοκιμὴ ἐπὶ 3 ἡμέρες, χωρὶς ὑποχρέωσί σας.

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

μὲ ὅλες τὶς πληροφορίες γιὰ τὸ Σύστημα καὶ γιὰ τοὺς ὅρους τῆς δωρεὰν δοκιμῆς στὸ σπίτι σας στέλνοντάς μας τὸ παραπλεύρως δελτίο, μὲ 3 δραχμὲς εἰς γραμματόσημα.

Ἰνστιτοῦτον **LINGUAPHONE**
Πανεπιστημίου 10, Ἀθήνας.
Παρακαλῶ στεῖλτε μου δωρεὰν καὶ χωρὶς καμμιὰν ὑποχρέωσί μου, τὸ Ἀναλυτικὸ τεῦχος τοῦ Συστήματος LINGUAPHONE.
Ἡ γλῶσσα ποὺ μὲ ἐνδιαφέρει εἶναι ἡ .... μὲ σκοπό: μόρφωσι, ταξίδια, γιὰ τὴν ἐργασία μου, γιὰ διδασκαλία, γιὰ ἐφόδιο, γιὰ νὰ μάθη ἕνα παιδάκι.
(Διαγράψτε τὶς περιπτώσεις ποὺ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρουν)
Ὄνομα ....
Διεύθυνσις ....

— Ποιὸς σοῦ ἐπέτρεψε νὰ κρατᾶς πιστόλι; μούγκρισε. Ποῦ τὸ βρῆκες;

Ὁ Ντίγκερ δὲν ἐπιχείρησε καθόλου ν' ἀμυνθῆ. Ἔμεινε ἀκίνητος, μὲ τὰ χέρια του κρεμασμένα.

— Εἶναι δικό μου... μουρμούρισε.

— Τόσο τὸ χειρότερο! φώναξε ὁ Ρίκο, καὶ τὸν ξαναχτύπησε. Ἔτσι, θᾶναι σίγουρο πὼς θὰ σὲ βρῆ ἡ ἀστυνομία, ἂν τύχη καμμιὰ ἀναποδιά... Δὲν ξέρεις τί ὅπλο πρέπει νὰ μεταχειρίζεσαι; Τὸ ξέρεις καλά! Λοιπόν;...

Τὸν ἄφισε ἐλεύθερο, τὸν ἔσπρωξε μακρυὰ μὲ περιφρόνησι καὶ πρόσθεσε:

— Φῦγε τώρα!

Τὰ καλοξυρισμένα μάγουλα τοῦ Ντίγκερ εἶχαν γίνει κατακόκκινα ἀπ' τὰ χαστούκια. Δὲν κύτταξε καθόλου τὸ Ρίκο, οὔτε καὶ τοὺς ἄλλους. Κανεὶς δὲν εἶπε λέξι.

Ὁ Ντίγκερ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ξεκλείδωσε καὶ βγῆκε. Ὁ Σόρτυ σηκώθηκε καὶ πῆγε νὰ ξανακλειδώση, πίσω του.

Ὁ Ρίκο ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο του κι' ἔγραψε κάτι ἀκόμα στὸ μαῦρο καρνέ του. Εἶχε ἁπλωθῆ καὶ πάλι ἡ ἴδια βαρεια σιωπή.

Ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» δὲ μποροῦσε πιὰ ν' ἀνθέξη. Ἔνοιωθε πὼς θὰ ξέσπαζαν τὰ νεῦρα του, ἂν ἐξακολουθοῦσαν ὅλοι νὰ μὴ τοῦ δίνουν προσοχή.

Στράφηκε στὸ Ντιούκ, τὸν «προστάτη» του. Ἐκεῖνος εἶχε τελειώσει μιὰ πασιέντζα κι' ἀνακάτευε τὴν τράπουλα γιὰ ν' ἀρχίση ἄλλη.

— Πότε θὰ μοῦ μιλήση ἐπιτέλους; τοῦ ψιθύρισε παραπονεμένα ὁ «Μπεμπές».

Ἐκεῖνος τὸν κύτταξε, χαμογελῶντας ἐλαφρὰ κι' ἐξακολουθῶντας ν' ἀνακατεύη τὰ χαρτιὰ μὲ ἐπαγγελματικὴ ἐπιδεξιότητα. Κάποια στιγμή, τ' ἄφισε νὰ πέσουν ὅλα, νὰ σκορπιστοῦνε χάμω.

Ἐξακολούθησε νὰ κυττάζη τὸ «Μπεμπὲ» καὶ νὰ τοῦ χαμογελάη.

— Μάζεψε τὰ χαρτιά! τὸν διάταξε.

Ἐκεῖνος ἄνοιξε τὸ στόμα του, ἀλλὰ δὲ μπόρεσε νὰ πῆ λέξι. Ὁ φόβος κι' ἡ ἔκπληξι τοῦ κόβανε τὴ μιλιά. Ἀναρωτιότανε τί εἶχε πάθει ξαφνικὰ ὁ «προστάτης» του, ποὺ τοῦ φερνότανε πάντα τόσο καλά...

— Μάζεψε τὰ χαρτιά, ξαναεῖπε ὁ Ντιούκ.

Κι' ἔσφιξε τὴ δεξιὰ γροθιά του, ἐξακολουθῶντας νὰ χαμογελάη.

Ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» ὑπάκουσε. Γονάτισε χάμω, δίπλα στὰ πόδια τοῦ Ντιούκ. Ἦταν τόσο τρομαγμένος, ὥστε θὰ τοῦ φίλαγε τὰ παπούτσια, ἂν τὸν διάταζε... Ἔσκυψε κι' ἄρχισε νὰ μαζεύη τὰ χαρτιά.

Ὁ Ρίκο σηκώθηκε τότε ἀπ' τὴ θέσι του καὶ πῆγε κοντά του.

— Μὴ τ' ἀγγίζης! πρόφερε.

Ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» ἔμεινε ἀπολιθωμένος. Τὰ χαρτιὰ ποὺ εἶχε ἤδη μαζέψει, ξέφυγαν ἀπ' τὰ μουδιασμένα δάχτυλά του. Ἀνασήκωσε τὰ μάτια του, σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ προφύλαξι.

«Ὄρθιος!» τὸν διάταξε ὁ Ρίκο, μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ του.

Κι' ὕστερα εἶπε στὸ Ντιούκ:

— Νὰ τὰ μαζέψης ἐσύ!

Ἡ βαρειὰ σιωπὴ ἁπλώθηκε καὶ πάλι, γεμάτη κρυφὲς ἀπειλές...

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς κυττάχτηκαν ὁ Ντιοὺκ κι' ὁ Ρίκο. Τὰ μάτια τοῦ πρώτου ἦταν γεμᾶτα μῖσος, τοῦ ἄλλου, διαπεραστικά,

κρύα κι' ἀκίνητα σὰν τοῦ φειδιοῦ.

Ὕστερα ὁ νέος σηκώθηκε ἀπ' τὴν καρέκλα του καὶ γονάτισε. Ὁ Ρίκο τὸν κύτταξε γιὰ λίγο ἀκόμα, μὲ τὸ πρόσωπό του δίχως ἔκφρασι. Ἔπειτα γύρισε στὸ «Μπεμπέ».

Ἐκεῖνος εἶχε πάρει κουράγιο, στὴ σκέψι πὼς εἶχε ἕνα ἀληθινὸ προστάτη. Σίγουρα, ὁ Ρίκο τὸν εἶχε πάρει μὲ καλὸ μάτι. Ἀλλοιῶς, γιατί θὰ ἐπενέβαινε; Ἦταν σπουδαῖο τὸ νὰ μπῆ μονάχα στὴ συμμορία. Μὰ τὸ νἄχη ἐπιπλέον τὴν εὔνοια τοῦ ἀρχηγοῦ, ἦταν κάτι ἀπίστευτο, καταπληκτικό...

— Πῶς λέγεσαι; τὸν ρώτησε ὁ Ρίκο.

— «Μεγάλος Μπεμπὲς» ἢ Λάζιτς, ἔσπευσε ν' ἀπαντήση ἐκεῖνος. Ἐσεῖς μὲ καλέσατε... δὲ θυμᾶστε;

— Δὲν ἔχω δυνατὴ μνήμη. Βλέπω τόσους ἀνθρώπους τὴ μιὰ μέρα, καὶ τὴν ἄλλη δὲν τοὺς ξαναβλέπω πιά... Πᾶνε κι' ἔρχονται.

Κύτταξε μὲ περιφρόνησι τὸ «Μπεμπὲ» καὶ πρόσθεσε:

— Βάζω στοίχημα πὼς δὲν ἔχεις καμμιὰ φιλενάδα τῆς προκοπῆς.

Ἐκεῖνος ἔνοιωσε νὰ κλονίζεται ἡ ὡραία ἐμποστοσύνη του.

— Εἶμαι παντρεμένος, τραύλισε.

— Καλὰ λοιπόν! Ἂν σοῦ τύχη καμμιὰ ἀναποδιά, θὰ φροντίσουμε ἐμεῖς νὰ ζήση ἡ γυναῖκα σου. Ἂν σὲ βουτήξη ἡ ἀστυνομία, θὰ σοῦ βροῦμε δικηγόρο. Κι' ἂν πᾶς φυλακή, θὰ ἐξακολουθήσουμε νὰ σὲ πληρώνουμε.

Ἔβγαλε πάλι τὸ πορτοφόλι του — κάπως πιὸ ξεφούσκωτο τώρα — καὶ μέτρησε 75 δολλάρια.

— Πᾶρε τὰ λεφτά σου γιὰ τὴν πρώτη βδομάδα, πρόσθεσε.

Ὁ «Μπεμπὲς» δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψη τὰ μάτια του καὶ τ' αὐτιά του... Ἑβδομηνταπέντε δολλάρια ἦταν ἕνα μεγάλο ποσόν! Κι' ἂν τοὺς ἱκανοποιοῦσε, θὰ τοὔκαναν αὔξησι, δίχως ἄλλο.

Τώρα καταλάβαινε καλὰ γιὰ τί εἴδους «δουλειὰ» ἐπρόκειτο: Αὐτὴ ποὺ εἶχε κάνει ὁ Ντίγκερ στὸ Μαϊάμι, αὐτὴ ποὺ πήγαινε νὰ κάνη στὸ Σαὶν-Λουΐ.

Ἔ, καὶ τί μ' αὐτό; Ἀφοῦ τὰ βγάζανε πέρα ὁ Σόρτυ, ὁ «Φιλαδέλφειας» κι' ὁ Βίντσε, γιατί δὲ θὰ τὰ κατάφερνε κι' αὐτός; Μήπως εἶχε δυσκολευτῆ καθόλου γιὰ νὰ ληστέψη τὴ γρηά;

Ἐπρόκειτο νὰ δείξη τώρα τὴν καλή του θέλησι σὰν νεοσύλλεκτος! Προσπάθησε νὰ πάρη ζωηρὸ καὶ ἔξυπνο ὕφος καὶ δήλωσε:

— Εὐχαριστῶ, κύριε Ρίκο. Εἶμ' ἕτοιμος τώρα νὰ ξεκάνω ὅποιον θελήσετε!

Μὰ ὁ Ρίκο δὲν τοῦ εἶπε, ὅπως περίμενε: «Μπράβο, παλληκάρι μου. Πιστεύω πὼς θὰ συνεννοηθοῦμε ἐμεῖς οἱ δυό». Τὸν ἔπιασε ἀπ' τὰ πέτα τοῦ σακκακιοῦ, ὅπως εἶχε κάνει καὶ γιὰ τὸ Ντίγκερ πρὶν νὰ τὸν χαστουκίση. Ὁ «Μπεμπὲς» ἔνοιωσε νὰ λύνωνται τὰ γόνατά του...

— Νὰ μὴ σὲ ξανακούσω νὰ τὸ πῆς, αὐτό! μούγκρισε ὁ Ρίκο. Τοὺς φόνους ἐμεῖς τοὺς λέμε «συμβόλαια». Αὐτὸς ποὺ πρέπει νὰ σκοτωθῆ, εἶναι ἡ «πληρωμή». Φρόντισε νὰ θυμᾶσαι αὐτὲς τὶς λέξεις καὶ νὰ τὶς χρησιμοποιῆς πάντα. Ἔτσι, ἂν τύχη νὰ σ' ἀκούσουν οἱ ἀστυνομικοί, δὲ θὰ ξέρουνε γιὰ τί μιλᾶς. Κατάλαβες;

— Μάλιστα, κύριε... μουρμούρισε ὁ «Μπεμπές», ἐνῶ εὐχαριστοῦσε ὅλους τοὺς ἁγίους τοῦ Παραδείσου γιατὶ δὲν εἶχε φάει ξύλο. Αὐτὰ εἶν' ὅλο;

Ὁ Ρίκο τὸν ἄφισε ἐλεύθερο καὶ τὸν ἔσπρωξε μακρυά.

— Ναί, ἀπάντησε. Τώρα νὰ κάψης αὐτὰ τὰ κουρέλια ποὺ φορᾶς καὶ νὰ πᾶς ν' ἀγοράσης ἕνα κοστοῦμι τῆς προκοπῆς.

★

Ὁ Ρίκο εἶχε φύγει πιά. Μὰ ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζη γύρω του, σὰν ἀποβλακωμένος...

Ὕστερα πρόσεξε πὼς κρατοῦσε ἀκόμα στὰ χέρια του τὰ λεφτά του, καὶ τἄχωσε στὴν τσέπη του.

Νὰ λοιπὸν ποὺ εἶχε φτάσει κι' ἡ δική του ὥρα! Τὸν εἶχαν προσέξει ἐπιτέλους! Δὲν ἦταν πολὺ ἀργά...

Θἄπρεπε νὰ πηδάη ἀπ' τὴ χαρά του. Μὰ καταλάβαινε πὼς ὁ Ρίκο δὲν τὸν εἶχε ὑπερασπιστῆ, ὅπως νόμισε στὴν ἀρχή. Τὸν περιφρονοῦσε μάλιστα, γιὰ τὴ χοντρὴ κοιλιά του, γιὰ τὸ σαστισμένο ὕφος του καὶ γιὰ τὸ φόβο ποὺ τὸν ἔπιανε. Εἶχε ὅμως θελήσει νὰ δείξη ἁπλῶς στὸ Ντιοὺκ πὼς τ' ἀφεντικὸ ἦταν αὐτός, συνεχίζοντας τὸ «μάθημα» ποὺ εἶχε ἀρχίσει μὲ τὸ Ντίγκερ.

Τώρα ὁ «Μπεμπὲς» ἔπρεπε νὰ προσπαθήση νὰ γνωριστῆ καλλίτερα μὲ τ' ἄλλα «παιδιὰ» τῆς συμμορίας.

Πλησίασε διστακτικὰ στὸ ντιβάνι ποὺ κάθονταν ὁ «Φιλαδέλφειας» κι' ὁ Βίντσε. Ὁ Σόρτυ ἦταν καθισμένος σὲ μιὰ διπλανὴ καρέκλα κι' ὁ Ντιοὺκ εἶχε ξαναπιάσει τὶς πασιέντζες του.

Ὁ «Μπεμπὲς» ἅπλωσε τὸ χέρι του, χαμογελῶντας δειλά. Μὰ ἐκεῖνοι δὲ φάνηκαν νὰ τὸ πρόσεξαν. Καὶ τὸν ἄφισαν νὰ στέκεται ἐκεῖ, κυττάζοντάς τους μ' ἀμηχανία καὶ μὴ ξέροντας τί νὰ κάνη...

— Βάλε το καλὰ στὸ κεφάλι σου, μιὰ γιὰ πάντα! τοῦ εἶπε ἀπότομα ὁ Ντιούκ. Εἶσαι καινούργιος ἐδῶ. Δὲν εἶσαι ἀκόμα τίποτα. Θὰ παίρνης διαταγὲς ἀπ' ὅλους... ἀπὸ κεῖνον κι' ἀπὸ μένα!

Τὰ χαρτιὰ ξέφυγαν πάλι ἀπ' τὰ χέρια του καὶ σκορπίστηκαν στὸ πάτωμα. Ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» τὰ κύτταζε ποὺ πέφτανε, παρασύροντας μαζί τους καὶ τὰ τελευταῖα λείψανα τῆς ἀξιοπρεπείας του.

— Καὶ τώρα μάζεψέ τα... τοῦ εἶπε ὁ Ντιοὺκ μ' ἕνα χαμόγελο ὅλο κακία.

Ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» ἔπεσε μὲ τὰ τέσσερα κι' ἄρχισε νὰ μαζεύη τὰ τραπουλόχαρτα.

★

Τὸ μαγνητόφωνο συνέχιζε τὸ ἐλαφρὸ βουητό του.

Ὁ «Μπεμπὲς» κύτταζε τὸ Φέργκυσον, πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι, μὲ τὸ κλαψιάρικο ἐκεῖνο ὕφος του, σὰν νὰ ζητιάνευε λίγη συμπάθεια.

— Αὐτὸ ἤμουν ἐγώ! πρόσθεσε. Ἕνα τίποτα...κάτι λιγώτερο ἀπὸ ἕνα τίποτα!

Τὸ πρόσωπό του ἔδειχνε τώρα μιὰ κάποια ἀνακούφισι. Θὰ προτιμοῦσε, βέβαια, ν' ἀνοίξη τὴν καρδιά του σ' ἕνα ἐξομολογητή, σ' ἕνα παπᾶ, παρὰ στοὺς δυὸ ἐκείνους ἀστυνομικοὺς μὲ τὶς κλειστὲς φυσιογνωμίες, ποὺ φαίνονταν πὼς δὲν ξέρανε τί θὰ πῆ οἶκτος. Ὡστόσο, ἔνοιωθε σὰν νἄχε ἀπαλλαγῆ ἀπὸ ἕνα βάρος ποὺ τὸν πίεζε τόσο καιρό...

Ὁ Νέλσον πῆρε τὸ τηλέφωνο καὶ εἶπε:

—Ἐδῶ Νέλσον. Στεῖλτε παντοῦ μιὰ ἐγκύκλιο: «Καταζητεῖται ὁ Τζόζεφ Ρίκο». Πιᾶστε τὴν Ὄλγα Κίρχεν καὶ βάλτε φρουρὰ στὸ ρεστωρὰν της. Γρήγορα ὅμως! Ἐξελέγξετε τὰ τηλεφωνήματα ποὺ θὰ τῆς κάνουνε, εἴτε ἀπ' τὴν πόλι εἴτε ὑπεραστικά. Φροντίστε ἐπίσης νὰ βρῆτε τὸ σπιτονοικοκύρη καὶ ρωτῆστε τον ποιὸς πληρώνει τὸ νοίκι τοῦ μαγαζιοῦ της...

5 λεπτὰ γιὰ τὴν ὀμορφιά σας!

Διὰ νὰ μείνετε ὡραία πρέπει νὰ περιποιεῖσθε τακτικὰ τὸ δέρμα σας μὲ κρέμα NIVEA. Ἔτσι θὰ διατηρεῖται πάντοτε δροσερό, μαλακὸ καὶ θὰ λάμπη ἀπὸ νεότητα καὶ ὑγείαν ὥστε νὰ προσελκύη ὅλα τὰ βλέμματα.

Αὐτὸ τὸ ξέρουν ἑκατομμύρια γυναῖκες καὶ γι' αὐτὸ ἡ NIVEA ἐκτιμᾶται τόσο πολὺ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Τὸ περιποιημένο δέρμα λάμπει ἀπὸ νεότητα

Η NIVEA εἶναι τόσον ἀποτελεσματικὴ καὶ τονωτική, χάρις στὴν Eucerit ποὺ περιέχει.

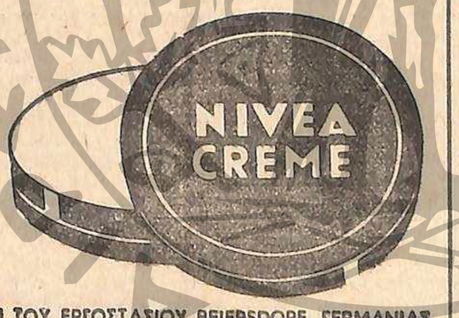

ΓΝΗΣΙΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ BEIERSDORF, ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» ἄκουγε σὰν ὑπνωτισμένος τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ βάζανε σὲ κίνησι τὸν τεράστιο ἀστυνομικὸ μηχανισμό. Τώρα κυνηγούσανε τὸ Ρίκο. Κι' ἡ αἰτία ἦταν αὐτός, ὁ «Μπεμπές», μὲ τὶς ἀποκαλύψεις του!

Φτάνει νὰ μὴν τὸν πιάνανε! Γιατὶ τότε ἡ ζωὴ τοῦ «Μπεμπὲ» δὲ θ' ἄξιζε πεντάρα... Ὁ φόβος τὸν ἔπνιγε ξαφνικά, τοὔκοψε τὴν ἀνάσα.

—Ὥστε λοιπὸν εἶσαι ἕνα τίποτα; πρόφερε ὁ Φέργκυσον. Μὰ τότε πῶς ἔγινε ν' ἀναγκάσης τὸ Ντιοὺκ νὰ σκοτώση τὴ Νίνα Λομπάρντο;

—Ἐγώ; διαμαρτυρήθηκε ὁ «Μεγάλος Μπεμπές». Ὄχι ἐγώ! Δὲν τοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ τὴ σκοτώση!

— Θἄκανες καλλίτερα νὰ μᾶς τὰ πῆς ὅλα, ἂν δὲ θέλης νὰ σοῦ φορτώσω μιὰ κατηγορία γιὰ συνενοχὴ σὲ δολοφονία! πρόσθεσε ὁ ἄλλος, ἀμείλικτος.

— Μὰ δὲν ἔκανα τίποτα, σᾶς λέω! φώναξε ὁ «Μπεμπές», ἐκνευρισμένος καὶ πάλι. Δὲ σκότωσα κανένα... Ἐγὼ ὁδηγοῦσα μονάχα τ' αὐτοκίνητο ποὺ εἶχε μέσα τὸ πτῶμα.

— Ποῦ τὸ πῆγες; ρώτησε ὁ βοηθὸς τοῦ εἰσαγγελέως.

— Μοῦ εἶπανε... Θά... θὰ σᾶς δείξω!

Ἀνυπομονοῦσε τώρα νὰ φανῆ ἐξυπηρετικός.

Ὁ Φέργκυσον ἄναψε ἕνα τσιγάρο κι' ἀπάντησε:

— Ναί, θὰ πᾶμε σὲ λίγο νὰ μᾶς δείξης τὸ μέρος.

Στράφηκε ὕστερα στὸν πόλισμαν ποὺ φύλαγε στὴν πόρτα.

— Κλεῖσε σ' ἕνα κελλὶ αὐτὸ τὸ γελοῖο! διάταξε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

Τ' ἄλλο πρωΐ, λίγο μετὰ τὶς 9, ὁ «Μεγάλος Μπεμπὲς» ἔπαιρνε θέσι μέσα στὴ μεγάλη μαύρη Πακὰρ τῆς ἀστυνομίας, ἀνάμεσα στὸ Φέργκυσον καὶ τὸ Νέλσον.

— Ξέρεις ποῦ πρόκειται νὰ πᾶμε; τὸν ρώτησε ὁ Φέργκυσον.

—Ὤ, ναί, ναί! Νὰ βροῦμε τὸ πτῶμα τῆς Νίνας Λομπάρντο.

—Ἀκριβῶς! Σοῦ συνιστῶ δὲ νὰ μὴ χάσης τὴ μνήμη μου στὸ δρόμο... Ἐμπρὸς τώρα ὁδήγησε τὸ σωφὲρ ποῦ πρέπει νὰ πάη.

Ἡ Πακὰρ βγῆκε ἀπ' τὸ γκαρὰζ τῆς ἀστυνομίας. Τὴν ἀκολουθοῦσε ἕνα νοσοκομειακὸ αὐτοκίνητο. Πίσω ἀπ' αὐτὸ ἐρχόταν ἕνα ρυμουλκὸ καμιόνι. Τὰ τρία ὀχήματα ἀποτελοῦσαν μιὰ μακάβρια συνοδεία...

Ἄφισαν σὲ λίγο τὸ κέντρο τῆς πόλεως κι' ἀκολούθησαν τὸν αὐτοκινητόδρομο, ἀνάμεσα σὲ δυὸ σειρὲς διαφημιστικὰ πανὼ γιὰ μπύρες, καλλυντικὰ προϊόντα, εἴδη τροφίμων καὶ μάρκες βενζίνης.

Κανεὶς δὲ μιλοῦσε, μέσα στὸ πρῶτο αὐτοκίνητο. Δὲν ἀκουγότανε παρὰ ὁ ἐλαφρὸς ἦχος τῶν λάστιχων πάνω στὸ δρόμο καὶ τὸ συνεχὲς κι' ὑπόκωφο βουητὸ τοῦ ἰσχυροῦ μοτέρ.

Ἕνας ξερὸς καὶ νευρικὸς κοντόβηχας συγκλόνιζε κάθε τόσο τὸ «Μεγάλο Μπεμπέ».

Εἶχαν διατρέξει πάνω ἀπὸ 30 χιλιόμετρα, ὅταν ὁ «Μπεμπὲς» μίλησε ξαφνικά:

— Στὸ ἑπόμενο σταυροδρόμι, στρίψετε δεξιά, φώναξε στὸ σωφέρ.

Ἡ Πακὰρ ἔκανε τὴ στροφὴ ὁλοταχῶς κι' ὕστερα ἔκοψε ταχύτητα. Στὸ χαλασμένο δρόμο ποὺ ἀκολουθοῦσε τώρα, χρειαζόταν διαρκῶς φρεναρίσματα.

Ἔκαναν ἔτσι τέσσερα ἢ πέντε χιλιόμετρα ἀκόμα, κι' ἔφτασαν σὲ

Θαυμαστή ἀποκάλυψις!!

Πῶς τὸ κερὶ τῶν λουλουδιῶν ξανανειώνει τὸ δέρμα σας

Ἔχετε προσέξει ὅτι ὅταν οἱ ἄνδρες μιλοῦν γιὰ μιὰ γυναῖκα μὲ θαυμασμό, λένε: Ἔχει θαυμάσιο ἐπιδέρμιδα...
Αὐτὴ τὴ γοητευτικὴ ἐπιδερμίδα ποὺ ἀρέσει τόσο στοὺς ἄνδρες, εἶναι εὔκολο νὰ ἔχουν ὅλες οἱ γυναῖκες ποὺ ξέρουν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὶς καταπληκτικὲς ἰδιότητες τοῦ ἁγνοῦ κηροῦ, ποὺ ἡ φύση ἔβαλε στὴν καρδιὰ τῶν λουλουδιῶν. Εἶναι τόσο εὔκολο. Αὐτὸ τὸ παρθένο κερί, ἰδεωδῶς ἁγνό, βρίσκεται παντοῦ τώρα, μὲ τὴν πιὸ ἁπλὴ μορφή, πρακτικὸ καὶ χωρὶς νὰ στοιχίζη πολὺ μὲ τὸ ὄνομα CIRE ASEPTINE.
Τὸ βάζετε πρωῒ καὶ βράδυ στὸ πρόσωπό σας, στὸ λαιμό σας, στὰ μπράτσα σας ἀκριβῶς ὅπως βάζετε τὴν συνηθισμένη σας κρέμα.
Πολὺ γρήγορα, χάρις στὴν CIRE ASEPTINE, τὰ μικρὰ ἐλαττώματα τοῦ δέρματός σας (ἐρεθισμοί, μαῦρα στίγματα, κοκκινίλες, ἀκόμα καὶ πανάδες) σβύνουν καὶ ἐξαφανίζονται.
Δοκιμάστε ἀπὸ σήμερα, θὰ μείνετε κατάπληκτη ἀπὸ τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα.

ΑΡΙΑΔΝΗ—ΝΙΚΟΛΑΐΔΟΥ ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ
Ὁδὸς Δελφῶν 3 (πάροδος ὁδοῦ Σκουφᾶ ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 64), τηλ. 612-515. Ὧραι ἐπισκέψεων 11 π.μ.—1 μ.μ. καὶ 5—7 μ.μ.

μιὰ μικρὴ λιμνοῦλα, ἢ καλλίτερα ἕνα βάλτο, τριγυρισμένο μὲ καλάμια. Ἡ ἐπιφάνειά του γυάλιζε στὸν ἥλιο.

—Ἐκεῖ εἶναι... εἶπε ὁ «Μπεμπές». Ἐκεῖ μέσα βρίσκεται ἡ κούρσα.

Ἡ Πακὰρ σταμάτησε σ' ἕνα σημεῖο ὅπου ὁ δρόμος δὲν ἀπεῖχε παρὰ ἕνα-δυὸ μέτρα ἀπ' τὸ νερό.

Ὁ Φέργκυσον κατέβηκε πρῶτος, κι' ὕστερα οἱ δυὸ ἄλλοι. Κύτταξε τὴν ἥρεμη ἐπιφάνεια τοῦ βάλτου. Τὰ δέντρα γύρω του, ἀπογυμνωμένα ἀπ' τὰ φύλλα τους, ὕφωναν τὰ κλαριά τους πρὸς τὸ γκρίζο οὐρανό. Δυὸ νεροπούλια φτερούγισαν, μπήγοντας τρομαγμένες φωνές.

Μολονότι ὁ καιρὸς ἦταν μᾶλλον χλιαρός, ὁ Φέργκυσον δὲ μπόρεσε νὰ συγκρατήση μιὰ ἀνατριχίλα. Εἶχε ἀκούσει ἄλλοτε νὰ μιλᾶνε γιὰ μέρη «καταραμένα», μὲ ἀτμόσφαιρα βαρειά, ὅπου καὶ τὰ ξερόκλαδα ἀκόμα καὶ τὰ χαλίκια φαίνονται νὰ διατηροῦν τὴν ἀνάμνησι κάποιου ἐγκλήματος..

Γιὰ πρώτη φορὰ λοιπὸν στὴ ζωή του βρισκότανε σ' ἕνα τέτοιο μέρος.

Ἔνοιωθε μιὰ κακοδιαθεσία, ποὺ δὲ μποροῦσε ὡστόσο νὰ τὴν ἀποδώση σὲ καμμιὰ ἐξωτερικὴ αἰτία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ ἀντιλαμβάνονται οἱ πέντε αἰσθήσεις — ἐκτὸς ἀπ' τὴ βαρειὰ μυρωδιὰ τῶν φύλλων ποὺ μουχλιάζανε μέσ' στὸ βάλτο...

Ὁ Φέργκυσον ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ Νέλσον. Μὰ ἐκεῖνος φαινόταν ἀναίσθητος σὲ κάτι τέτοιες ἐπιδράσεις τοῦ περιβάλλοντος. Ἔβλεπε αὐτὴν ὅλη τὴ δουλειὰ σὰν ἕνα συνηθισμένο, καθημερινὸ καθῆκον του.

Σὲ λίγα λεπτὰ φτάσανε καὶ τὰ δυὸ ἄλλα αὐτοκίνητο.

— Εἶν' ἐκεῖ, μέσα στὸ βάλτο, κάτω ἀπὸ τρία μέτρα νερό, ἐξήγησε ὁ Φέργκυσον στὸ προσωπικό τους.

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς φόρεσε μιὰ στολὴ βατραχανθρώπου καὶ βούτηξε στὸ βάλτο, σὰν παράξενο μαῦρο φάρι μὲ διχαλωτὴ οὐρά. Ἀνέβηκαν στὴν ἐπιφάνεια φυσαλίδες ἀέρος ἀπ' τὴν ἀναπνευστικὴ συσκευή του. Ὕστερα ἀπὸ τέσσερα-πέντε λεπτὰ ξαναβγῆκε.

Κούνησε τὸ χέρι του, κι' οἱ ἄλλοι κατάλαβαν τὸ σύνθημά του αὐτὸ κι' ἄρχισαν νὰ ξετυλίγουν ἕνα ἀτσαλένιο συρματόσχοινο, ἐφωδιασμένο μ' ἕνα γάντζο στὴν ἄκρη του.

Ὁ βατραχάνθρωπος ἅρπαξε τὸ γάντζο καὶ ξαναβούτηξε. Πέρασαν μερικὰ λεπτά. Ὅταν ξαναβγῆκε γιὰ δεύτερη φορὰ στὴν ἐπιφάνεια, ἦταν κοντὰ στὴν ὄχθη. Τὸν βοήθησαν νὰ σκαρφαλώση ὡς ἀπάνω καὶ νὰ βγάλη τὴν κάσκα του.

—Ὄ κέϋ! εἶπε. Μπορεῖτε νὰ τὸ τραβήξετε.

Δὲν ἀπομακρύνθηκε ὡστόσο ἀπ' τὴν ἄκρη τοῦ νεροῦ, γιατὶ μποροῦσε νὰ ξεφύγη τὸ καλώδιο καὶ νὰ χρειαστῆ καινούργια βουτια του.

Ὁ γερανὸς ἄρχισε νὰ λειτουργῆ. Τὸ χοντρὸ συρματόσκοινο τεντώθηκε.

Ὕστερα ἄνοιξε στὰ δυὸ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ καὶ ξεπρόβαλε ἕνας σκοῦρος ὄγκος: τὸ καπὸ τῆς κούρσας καὶ τὸ μυτερὸ ψυγεῖο της, σὰν ρύγχος κάποιου τέρατος τοῦ νεροῦ ποὺ ἀποτολμοῦσε νὰ βγῆ στὸν ἀέρα.

Τέλος, ὁ γερανὸς ἀπόθεσε πάνω στὴν ὄχθη τὴν κούρσα, ποὺ ἦταν γεμάτη λάσπες κι' ἔσταζε ἀπὸ νερό. Τὸ βερνίκι τῆς καροσερὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ ξεφτάη σὲ διάφορα σημεῖα. Ἀπ' τὰ τέσσερα λάστιχά της, τὰ τρία ἦσαν ἀκόμη φουσκωμένα.

Ὁ Φέργκυσον κύτταζε τὸ «Μεγάλο Μπεμπέ», ποὺ εἶχε τραβηχτῆ πίσω μὲ μιὰ ἔκφρασι φρίκης. Κανεὶς δὲ μιλοῦσε...

Οἱ δυὸ γιατροὶ τῆς ἀστυνομίας, μὲ τὶς ἄσπρες μπλοῦζες καὶ τὰ καουτσουκένια γάντια τους, πλησιάσανε στὴν κούρσα. Ὁ ἕνας τους ἄνοιξε τὴν πίσω πόρτα καὶ πήδησε συγχρόνως πρὸς τὰ πλάγια, γιὰ ν' ἀποφύγη τὸ νερὸ ποὺ τινάχτηκε ἀπὸ μέσα.

Περίμενε ν' ἀδειάση ὅλο αὐτὸ τὸ νερό, κι' ὕστερα ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτοκινήτου. Ὁ σύντροφός του πλησίασε καὶ στάθηκε πίσω του, μ' ἕνα καρνὲ στὸ χέρι.

— Μιὰ γυναῖκα, εἶπε ὁ πρῶτος.

— Γυναῖκα, ἐπανέλαβε ὁ ἄλλος κρατῶντας σημείωσι.

— Λευκή, ἡλικίας 20 ἐτῶν περίπου...

Ὁ ἄλλος ἔγραφε.

— Βάρος περὶ τὰ 50 κιλά.... Ἀνάστημα 1.60... Μαλλιὰ μαῦρα... Μάτια καστανά...

Ἡ ἴδια διαδικασία γινόταν πάντα, ὅταν ἀνακάλυπταν τὸ πτῶμα κάποιου πνιγμένου, μαχαιρωμένου ἢ στραγγαλισμένου...

Τέλος, οἱ δυὸ γιατροὶ τραβήχτηκαν πίσω, παραχωρῶντας τὴ θέσι τους στὸ Φέργκυσον. Ἐκεῖνος ἅρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο τὸ «Μεγάλο Μπεμπὲ» καί, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴν ἀντίστασί του καὶ τὶς διαμαρτυρίες του, τὸν τράβηξε πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς κούρσας.

— Εἶν' αὐτή; Ἡ Νίνα Λομπάρντο; τὸν ρώτησε ἀπότομα.

— Δὲ θέλω νὰ τὴ δῶ!... Δὲ μπορῶ, βόγγησε ἐκεῖνος.

Συγκεντρώνοντας τὶς δυνάμεις του, ὁ Φέργκυσον ἔσπρωξε τὸ κεφάλι τοῦ «Μπεμπὲ» μέσα στ' αὐτοκίνητο.

— Εἶναι ἡ Νίνα Λομπάρντο; τὸν ξαναρώτησε.

Ἐκεῖνος ἔρριξε μιὰ ματιά, τρέμοντας ἀπ' τὴ φρίκη, καὶ τραβήχτηκε ἀμέσως πίσω τραυλίζοντας:

— Ναί, αὐτὴ εἶναι!...

Στὸ μεταξύ, ἕνας ἀστυφύλακας ἐξέταζε πρόχειρα τὴν κούρσα.

— Νομίζω πὼς βρῆκα κάτι τι, ἐκεῖ, πάνω στὸ βολάν! φώναξε σχεδὸν ἀμέσως.

Σκούπισε μὲ τὸ δάχτυλό του τὴν ὑγρὴ λάσπη ποὺ σκέπαζε μιὰ μικρὴ πλάκα ταὐτότητος ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία κι' ἔβαλε τὰ δυνατά του γιὰ νὰ διαβάση τί ἔγραφε.

— Τ' αὐτοκίνητο, εἶπε, ἀνήκει στόν... Τόμας Ο' Χάρα, Ἔλμ Στρὴτ ἀριθμὸς 1510, στὸ Φὸρτ Μόρρις.

Οἱ ἄλλοι σκύψανε πάνω ἀπ' τὸν ὦμο του, γιὰ νὰ κυττάξουν κι' αὐτοί.

— Τὸ Φὸρτ-Μόρρις εἶναι ἔξω ἀπ' τὰ ὅρια τῆς Πολιτείας μας, παρατήρησε ὁ Φέργκυσον.

— Ναί, ἀπέχει περίπου 90 χιλιόμετρα ἀπ' τὰ σύνορα, εἶπε ὁ Νέλσον.

—Ἐπικοινώνησε λοιπὸν μὲ τὴν ἁρμοδία τοπικὴ ἀστυνομία. Πές τους νὰ βροῦνε αὐτὸν τὸν Ο' Χάρα καὶ νὰ τὸν κρατήσουνε ὥσπου νὰ πᾶμε νὰ τὸν ἀνακρίνουμε.

Βέβαια, ἦταν τυχεροὶ ποὺ ἀνακάλυψαν αὐτὸ τὸ στοιχεῖο. Μὰ ὁ Φέργκυσον ἀμφέβαλλε πολὺ ἂν θὰ βρίσκανε τὸ πρόσωπο ποὺ ζητούσανε...

Μήπως δὲν εἶχε συμβῆ τὸ ἴδιο μὲ τὸ Ρίκο;... Δὲν εἶχαν κινήσει γῆ καὶ οὐρανὸ γιὰ νὰ τὸν ξετρυπώσουνε, χωρὶς ὅμως νὰ πετύχουν τὸ παραμικρὸ ἀποτέλεσμα;

Ἔτσι εἶχε ἐξαφανιστῆ κι' ἡ Ὄλγα Κίρχεν... Ὅλη ἡ συμμορία εἶχε γίνει ἄφαντη! Ὁ Ρίκο κι' οἱ ἄνθρωποί του εἶχαν χωθῆ σὲ κάποια κρυψῶνα. Μὰ κι' ἀπὸ κεῖ μέσα συνέχιζαν τὴ δρᾶσι τους...

Μερικὲς μέρες ἀργότερα, ὁ Φέργκυσον πῆρε ἕνα τηλεφώνημα ἀπ' τὸ Φὸρτ Μόρρις.

—Ὁ κύριος Φέργκυσον; τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνόμος τοῦ τόπου. Σᾶς βρήκαμε αὐτὸν τὸν Ο' Χάρα ποὺ ζητᾶτε. Τὸν περιμαζέψαμε ἀπὸ ἕνα πεζοδρόμιο, κόσκινο ἀπ' τὶς σφαῖρες!

Ὁ Φέργκυσον ἔσφιξε τὶς γροθιές του.

— Ζῆ ἀκόμα; ρώτησε.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ κρατήση πολύ.

— Διατηρῆστε τον μὲ κάθε τρόπο στὴ ζωή! Πρέπει νὰ τοῦ μιλήσω... Ἔρχομαι ἀμέσως.

Ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο καὶ διέταξε νὰ τοῦ ἑτοιμάσουν ἀμέσως τὸ αὐτοκίνητό του καὶ μιὰ συνοδεία ἀπὸ μοτοσυκλετιστές. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες, σταματοῦσε μπροστὰ στὸ νοσοκομεῖο «Μεμόριαλ» τοῦ Φὸρτ Μόρρις.

Εἶχαν βάλει τὸν Ο' Χάρα σὲ ἰδιαίτερο δωμάτιο. Ἕνας πόλισμαν φύλαγε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα του.

— Δὲν εἶναι πολὺ φλύαρος... ἐξήγησε ὁ ἀστυνόμος στὸ Φέργκυσον. Καὶ τὰ λίγα ποὺ εἶπε, μοῦ φάνηκαν μᾶλλον ἀσυνάρτητα... Μιλοῦσε διαρκῶς γιὰ ἕνα κάποιο Ντιούκ... Σᾶς λέει τίποτε αὐτὸ τὸ ὄνομα;

Ὁ Φέργκυσον δὲν ἀπάντησε. Πλησίασε στὸ κρεβάτι κι' εἶδε πάνω στὸ μαξιλάρι τὴν ἀγαθὴ φυσιογνωμία ἑνὸς πενηντάρη, μὲ μουστάκι.

Ὅπως ὁ «Μεγάλος Μπεμπές», ἔτσι κι' αὐτὸς δὲν ἔμοιαζε καθόλου γιὰ μέλος μιᾶς συμμορίας φονιάδων. Θὰ μποροῦσε νὰ τὸν περάση κανεὶς γιὰ ἕνα φιλήσυχο οἰκογενειάρχη.

Κι' ὅμως βρισκόταν τώρα ἐκεῖ, μὲ τὴν κοιλιά του τρυπημένη ἀπὸ σφαῖρες, μιὰ ἄλλη χωμένη στὸ στῆθος του, κοντὰ στὴν καρδιά, κι' ἐπιπλέον κατηγορούμενος γιὰ συνενοχὴ σὲ μιὰ δολοφονία!

Τὰ μάτια του ἦταν κλειστά. Ἀλλὰ τὰ μισάνοιχτα ἄχρωμα χείλη του ψιθύριζαν κάτι κομμένες φράσεις...

Ὁ Φέργκυσον ἔσκυψε πάνω του. Δὲν ἄκουσε στὴν ἀρχὴ παρὰ ἕνα συγκεχυμένο μουρμουρητό. Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα ὅμως, ὁ πληγωμένος φάνηκε πὼς συνῆλθε κάπως. Ἄνοιξε τὰ μάτια του, κύτταξε τὸ Φέργκυσον κι' ἄρχισε νὰ μιλάη καθαρά, σὰν νὰ συνέχιζε μιὰ κουβέντα ποὺ εἶχε διακόψει:

— Τόξερα πὼς θὰ τελείωνε ἄσχημα... Ὁ Ντιούκ.. Αὐτὸς ἔφταιγε... ὁ Ντιούκ... μοῦ ἔκανε...

Κόντευε νὰ χάση τὶς αἰσθήσεις του. Ὁ Φέργκυσον ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ γιατρό, κι' ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε μὲ μιὰ χειρονομία ἀδυναμίας. Ἤθελε νὰ τοῦ πῆ πὼς εἶχε κάνει ὅ,τι μποροῦσε: Εἶχε δώσει ἕνα σωρὸ φάρμακα στὸν πληγωμένο, μὰ τὸ μόνο ποὺ κατώρθωσε ἔτσι ἦταν νὰ τὸν κρατήση μερικὰ λεπτὰ παραπάνω στὴ ζωή.

— Ο' Χάρα! εἶπε ἐπιτακτικὰ ὁ Φέργκυσον. Μ' ἀκοῦτε, Ο' Χάρα;...

Τὰ μάτια τοῦ ἑτοιμοθάνατου τρεμόπαιξαν, μισάνοιξαν πάλι.

—Ὁ Ντιούκ... μουρμούρισε. Αὐτὸς μ' ἔμπλεξε...

Ὁ βοηθὸς τοῦ εἰσαγγελέως πλησίασε πιὸ πολύ.

— Τί ἔκανε ὁ Ντιούκ; ρώτησε. Πές μου τί ἔκανε.

— Θἄπρεπε νὰ κρατήση τὸ «συμβόλαιο»... Ἐγὼ ἔκανα τὴ δική μου δουλειά... Βρῆκα τὴν κοπέλλα καὶ τοῦ τὴν ὑπόδειξα... Ἔπρεπε νὰ κάνη κι' αὐτὸς τὴ δική του δουλειά...

Ὁ στενογράφος τῆς ἀστυνομίας καθότανε στὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ κρεβατιοῦ, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸν ἔβλεπε ὁ Ο' Χάρα. Ὁ Φέργκυσον τοῦ ἔκανε νόημα ν' ἀρχίση νὰ γράφη. Κι' ἔμαθε σιγὰ-σιγὰ πῶς εἶχαν συμβῆ τὰ πράγματα.

★

Τ' αὐτοκίνητα στεκόταν ἀντίκρυ στὸ σπίτι, στὸν ἥσυχο κι' ἀπόκεντρο δρόμο. Ὁ Ο' Χάρα κάπνιζε ἥρεμα τὸ τσιγάρο του. Ὁ Ντιοὺκ ἦταν ἐκνευρισμένος, ἀλλὰ δὲν τὄδειχνε. Φαινόταν ἀπόλυτα κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, ὅπως πάντα σὲ τέτοιες περιπτώσεις.

Δὲν περίμεναν ἄλλωστε περισσότερο ἀπὸ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας. Ὁ Ο' Χάρα ἔδειξε ξαφνικὰ μὲ τὸ δάχτυλό του καὶ εἶπε:

— Νά την, ἡ «πληρωμή» σου!

— Γιὰ γυναῖκα πρόκειται;...

Ὁ Ντιοὺκ φαινόταν ἔκπληκτος. Ἀκόμα κι' ἀπὸ τόσο μακρυά, διέκρινε τὰ νειᾶτα καὶ τὴν ὀμορφιὰ τῆς κοπέλλας ποὺ τοῦ εἶχαν ἀναθέσει νὰ σκοτώση.

—Ἔ, καὶ τί μ' αὐτό; Τί ρόλο παίζει ἂν εἶναι γυναῖκα; παρατήρησε ὁ Ο' Χάρα.

— Ναί, βέβαια... Στάσου νὰ τὴν κυττάξω καλλίτερα...

Κατέβηκε ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο, διέσχισε τὸ δρόμο καὶ προχώρησε στ' ἄλλο πεζοδρόμιο, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἄγνωστης.

Ἦταν μιὰ χαριτωμένη μελαχροινούλα. Φοροῦσε ἕνα ἁπλὸ βαμβακερὸ φορεματάκι κι' εἶχε ἔκφρασι εὐτυχισμένη. Τί μποροῦσε νἆχε κάνει αὐτὴ ἡ κοπελλίτσα, γιὰ ν' ἀποφασίση ἡ συμμορία τὸ θάνατό της;

Μὰ ὁ Ντιοὺκ προσπάθησε νὰ διώξη αὐτὲς τὶς σκέψεις. Ὁ Ρίκο δὲ συγχωροῦσε κάτι τέτοιες περιέργειες στοὺς ἀνθρώπους του. Τὸ «συμβόλαιο» ἦταν «συμβόλαιο», ἡ «πληρωμὴ» ἦταν «πληρωμή». Τίποτ' ἄλλο!

Καθὼς ἔφτασε ὁ Ντιοὺκ κοντὰ στὴν κοπέλλα, ἐκείνη ἔστριψε γιὰ νὰ μπῆ στὸν ἀριθμὸ 921. Μιὰ ἄλλη κοπέλλα ἔβγαινε, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Καλημέρα, εἶπε φιλικὰ στὴ μελαχροινούλα.

Ὁ Ντιοὺκ σταμάτησε κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο, κάνοντας τὸν ἀδιάφορο. Στεκότανε τρία μέτρα μακρυὰ ἀπ' τὶς δυὸ κοπέλλες καὶ μποροῦσε ν' ἀκούη καθαρὰ ὅ,τι λέγανε.

— Φεύγω, εἶπε ἡ δεύτερη. Τὰ καθάρισα ὅλα, τὰ συγύρισα. Ἔπλυνα καὶ τὰ καλτσάκια σου. Τἄχω ἁπλώσει στὸ μπάνιο γιὰ νὰ στεγνώσουνε.

—Ὤ, τί καλὴ ποὺ εἶσαι! φώναξε ἡ πρώτη.

Εἶχε ὄμορφη φωνή. Δὲ μπόρεσε νὰ μὴ τὸ προσέξη ὁ Ντιούκ.

Ἔκρινε ὅμως πὼς δὲν ἦταν φρόνιμο νὰ μείνη περισσότερο ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴ προσέξουν οἱ γείτονες τὴ φυσιογνωμία του. Ξυνέχισε λοιπὸν τὸ δρόμο του, ἔστριψε ἀπ' τὴν πρώτη γωνία καὶ δὲ σταμάτησε παρὰ μονάχα ὅταν τὸν πρόφτασε ὁ Ο' Χάρα μὲ τ' αὐτοκίνητο.

— Εἶναι ἡ φιλενάδα της, τοῦ ἐξήγησε ἐκεῖνος, ὅταν ὁ Ντιοὺκ κάθησε κοντά του. Μένουνε μαζί, στὸ δεύτερο πάτωμα, καὶ δουλεύουνε κι' οἱ δυὸ σ' ἕνα κατάστημα δερματίνων εἰδῶν.

Πέρασαν μερικὰ λεπτά. Ὕστερα ὁ Ο' Χάρα πρόσθεσε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

1Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΖΑΠΠΕΙΟΝ ΜΕΓΑΡΟΝ

10-31 Ὀκτωβρίου

ΥΠΟ ΤΗΝ ΑΙΓΙΔΑ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟΥ
ΜΕΛΕΤΗ-ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΘΕΜ. ΒΑΡΑΓΚΗΣ
ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ Α. ΝΙΝΟΣ

Αἱ συμμετέχουσαι Ἐπιχειρήσεις θὰ θεωρήσουν ἐξαιρετικὴ τιμή τους τὴν ἐπίσκεψίν σας ἀπὸ τῆς 10ης ἕως 31ης Ὀκτωβρίου

ΑΙΘΟΥΣΑ ΣΤ
ΑΘΗΝΑΙΟΣ — ΒΑΡΑΓΚΗΣ, Ἐπιπλώσεις
ΑΡΑΠΟΥΔΗΣ, Κεντήματα Ρόδου
ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ, Κεραμεικά
ΔΑΝΟΣ, Κεραμεικά
ΚΟΡΔΩΣΗΣ, Χρώματα
ΠΑΝΑΓΟΣ, Μετάξια Ἐλέφαντος
ΠΕΡΣΑΚΗΣ, Κεραμεικά
PHILCO, Ἠλεκτρικὰ ψυγεῖα - κουζῖναι
ΡΑΠΤΗΣ, Κεραμεικά
ΡΥΘΜΟΣ, Ὑφάσματα - Ἐπιπλώσεις
ΝΙΝΟΣ Α: "ΓΩΝΙΑ ΤΕΧΝΩΝ

ΑΙΘΟΥΣΑ Ε
ΒΑΡΒΙΑΣ - ΚΛΩΝΑΡΙΔΗΣ, Ἀντιπροσωπεία οἰκιακῶν εἰδῶν
BRAVO, Καφέδες
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΥΔΑΤΩΝ
ΚΑΛΛΙΓΑΣ, Εἴδη μπάρ
ΟΛΥΜΠΙΑ, Εἴδη διατροφῆς
ΠΑΠΑΘΕΟΦΙΛΟΥ, Εἴδη ποικίλης ἀγορᾶς
ΠΙΤΣΟΣ, θερμάστρες πετρελαίου
ΠΟΥΛΑΚΗΣ & Σια, Ἀντιπροσωπεῖαι
ΡΑΔΙΟ - ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ, Οἰκιακαὶ ἐφαρμογαὶ ἠλεκτρισμοῦ
ΣΚΙΑΘΙΤΗ Ἀφοὶ Κοσμήματα Ρόδου
ΤΣΑΛΑΒΟΥΤΑΣ, Μωσαϊκά
ΦΑΡΑΚΟΥΚΗΣ Γ., Ἔργα Ζωγραφικῆς

ΑΙΘΟΥΣΑ Ρ
A.E.G., Ἠλεκτρικαὶ κουζῖναι
ΑΛΕΠΟΥΔΕΛΗΣ, Σάπωνες, σκόνη καθαρισμοῦ
ΒΙΒΕΧΡΩΜ, Χρώματα
BOSCH, Ἠλεκτρικὰ ψυγεῖα
ELCO, Θερμοσίφωνες
ΕΤΑΙΡΙΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ, Ναλιεῦ
ΕΒΕΧ, Μαχαιροπήρουνα
JENA GLAS, Πυρίμαχα σκεύη
JOPPAS, Κουζίναι ὑγραερίου
HOOVER, Παρκετέζες
ΚΑΜΕΑ, Στιλβώματα ὑποδημάτων
ΚΑΡΑΒΟΚΥΡΗΣ, Ἐπιπλώσεις
ΚΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐμαγὲ σκεύη
NESCAFFEE, Καφέδες
Ο.Ε.Γ.Ε., Σκεύη οἰκιακῆς χρήσεως
ΠΕΤΡΟΓΚΑΖ, Ὑγραέρια
ΣΓΟΥΡΔΑΣ, Εἴδη οἰκιακῆς χρήσεως
TILLEY, Σκεύη πετρελαίου
ΘΕΡΜΙΣ Μεταλλικαὶ κατασκευαὶ
ΚΟΥΤΣΟΒΙΤΗ Ἀφοὶ οἰκιακὰ σκεύη

ΚΗΠΟΣ
ΔΟΥΛΓΕΡΑΚΗΣ: Τέντες
ΚΥΡΙΑΖΗΣ Μεταλλικαὶ κατασκευαὶ DEXION
ΑΓΑΛΙΩΤΗΣ, Κηπουρικὰ ἐργαλεῖα
B.P., Γκαράζ σπιτιοῦ
LABRETTA
FIAT
ΠΟΝΗΡΑΚΗΣ, Ἄνθη - φυτά
Ι. ΤΣΑΛΟΥΣΟΓΛΟΥ ΥΙΟΙ Ο.Ε., Μετάλλινα ἔπιπλα
ΗΝΩΜΕΝΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΑΙΘΟΥΣΑ Δ
ΑΝΑΤΟΛΙΑ, Τάπητες
ΑΠΟΛΛΩΝΕΙΟΝ, Πιάνα
ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐσωτερικὰ τηλέφωνα
ΒΕΡΥΚΟΚΑΚΗΣ, Κινηματογράφοι σπιτιοῦ
ELAMER, Χρώματα
ΕΛΝΑ, Ραπτομηχαναί
ΙΝΔΙΑΙ, Ἔπιπλα μπαμποῦ, Ι. ΣΕΡΓΑΚΗΣ
LINGUAPHONE I.A.B.C.
TELEFUNKEN
ΜΑΡΤΙΝΙ, Φωτιστικά
ΝΕΟΣΤΡΩΜ, Στρώματα Ἀμερικάνικου Τύπου
ΝΗΣΙΩΤΗΣ, Μαχαιροπήρουνα
ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ, Τεχνητὰ ἄνθη
ΠΑΠΑΠΕΤΡΟΥ, Μάρμαρα
ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ, Κλωσταί
ΡΕΜΟΥΝΔΟΥ, Φὲρ-Φορζέ
ΦΕΛΙΖΟΛ, Μονώσεις
ΧΑΡΑΤΣΑΡΗΣ, Φωτιστικά
ΧΑΡΤΟΥΛΙΑΡΗΣ, Ἐπενδύσεις τοίχων
ΜΟΤΗΣ, Φωτιστικά
ΝΤΕΡΟΣ, πολυέλαιοι
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΙ Ἀφοί: ὑφάσματα κρετόν
ΚΑΝΑΚΑΡΗΣ: Τεχνητὰ ἄνθη

ΑΙΘΟΥΣΑ Β
Ἀφοὶ ΑΝΤΩΝΑΚΟΠΟΥΛΟΙ, Εἴδη ὑγιεινῆς
ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ - ΒΑΓΕΝΑΣ Τὸ φαρμακεῖο στὸ σπίτι
BEBE-ROSE — Παιδικὰ ὑποδωμάτια
COLGATE — Ὀδοντόκρεμα - ξυριστικά
LAMBO, Παρκετίνες
ΖΑΧΑΡΗΣ - Σωμιέδες
ΖΙΝΝΙΑ — Μπουντουάρ - Καλλυντικά
ΙΝΔΙΑΝΑ — Ἐλαστικὰ εἴδη
ΑΘ. ΚΟΛΛΑΣ — Τρόφιμα - ποτά
ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ — Bebé-comfort
ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΙ Ἀφοὶ - Λευκὰ εἴδη
RUBATEX — Ἀφρώδη ἐλαστικά
ΦΛΕΞ-ΦΟΡΜ ΚΟΝΤΩΣΗ, Γυναικεῖαι ἀμφιέσεις

ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ
ΙΖΟΛΑ, Ἠλεκτρικὸς ἐξοπλισμός
ΚΑΡΑΤΖΑ, Καναπέδες ἀναδιπλούμενοι
ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ Ἀλουμινένια παράθυρα
ΠΕΙΡΑΙΚΗ ΠΑΤΡΑΪΚΗ, Ὑφάσματα

ΑΙΘΟΥΣΑ Α
ΑΛΑΤΙΝΗ—Κεραμεικὰ - Γοῦβλα
ΚΡΑΛΛΗΣ — Χημικὰ προϊόντα
ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ
ΦΟΥΣΤΑΝΟΣ: πλαστικὰ GERFLEX

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΣΥΝΔΥΑΣΜΕΝΗ ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΞΕΝΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΩΝ • ΕΚΤΑΣΙΣ 5000 ΤΜ

ΕΞΥΠ

Η ΡΑΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑ θ' ἀλλάξη τή ζωή μας!

Μιὰ κατατοπιστικὴ ἔρευνα γύρω ἀπὸ τὶς μελέτες καὶ τὶς παρατηρήσεις ποὺ ἔχουν γίνει ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονας ὅλου τοῦ κόσμου

ΕΧΕΙ γίνει σήμερα γενικὴ πεποίθησι, ὅτι ἕνας ὑδρογονικὸς πόλεμος — ὅποιος κι' ἂν τὸν προκαλέση — θὰ σημαίνη πάντως τὴν καταστροφὴ τοῦ μεγαλυτέρου μέρους τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Ἕνας Ἀμερικανὸς στρατηγὸς δήλωσε τελευταίως, ὅτι μιὰ ἐπίθεσι μὲ ὑδρογονοβόμβες μπορεῖ νὰ στοιχίση τὴ ζωὴ 300 — 400 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, ἐχθρῶν ἢ συμμάχων ἀναλόγως τῆς διευθύνσεως τῶν ἀνέμων!

Στὸ μεταξύ, ὅμως, ὑπάρχει κι' ὁ φοβερὸς κίνδυνος τῆς ἀργῆς καταστροφῆς τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς ἀπὸ τὰ ραδιενεργὰ δηλητήρια, ποὺ ἐκλύονται σὲ καιρὸ εἰρήνης, ἀπὸ τὶς πυρηνικὲς δοκιμές! Δὲν ἀπομένει πιὰ καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι ἔχει μολυνθῆ μ' αὐτὰ ὅλη ἡ Γῆ.

Τὸ ἐρώτημα εἶναι μόνο ὡς ποιὸ σημεῖο ἔχει φτάσει ἡ μόλυνσι ὡς σήμερα.

Ἐδῶ, λοιπόν, δὲ συμφωνοῦν μεταξύ τους οἱ εἰδικοί. Ποτὲ ἴσως ἄλλοτε δὲν ὑπῆρξε τέτοια βασικὴ διαφωνία τῶν ἐπιστημόνων πάνω σ' ἕνα τόσο σοβαρὸ θέμα. Μπορεῖ, βέβαια, νὰ διαφωνοῦν π. χ. γιὰ τὸ πῶς σχηματίζεται ἡ οὐρὰ ἑνὸς κομήτη. Τοὐλάχιστον ὅμως τὴ βλέπουν ὅλοι μὲ τὸ τηλεσκόπιο, ἐνῶ προκειμένου γιὰ τὴ μόλυνσι ἀπὸ τὴ ραδιενέργεια, ἀμφισβητοῦν μερικοὶ τὴν ὕπαρξί της. Κι' ὕστερα, οἱ ὑδρογονοβόμβες δὲ βρίσκονται τόσο μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο μας, ὅπως οἱ κομῆτες. Ὑπάρχουν ἐδῶ, ἀνάμεσά μας, καὶ κρίνουν τὴν τύχη μας, τὸ μέλλον μας, τὴ ζωή μας. Ἐπιτρέπεται, λοιπόν ποτὲ νὰ μὴ ξέρουμε θετικὰ τὶς συνέπειες τῶν δοκιμῶν τους;

Μιὰ μερίδα ἐπιστημόνων φρονεῖ, ὅτι δὲν ὑπάρχει κἂν ὅριο ἀσφαλείας στὴ ραδιενέργεια κι' ὅτι κάθε αὔξησί της, ὁσοδήποτε μικρή, συνεπάγεται τὴ γέννησι περισσοτέρων ἐλαττωματικῶν παιδιῶν στὸ μέλλον. Αὐτῆς τῆς γνώμης εἶναι π. χ. ἐπιστημονικὲς προσωπικότητες σὰ τὸν δόκτορα Μάτερ, τὸν καθηγητὴ Ρότμπλατ, τὸ δόκτορα Ἄλμπερτ Σχβάϊτσερ... Ὁ τελευταῖος μάλιστα χαρακτήρισε κάθε νέα πυρηνικὴ δοκιμὴ ὡς «καταστροφὴ γιὰ τὸ ἀνθρώπινο γένος». Τὴν ἄλλη μέρα, ὅμως, ὁ δόκτωρ Λίμπυ, τῆς Ἐπιτροπῆς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας, εἶπε, ὅτι ἡ ραδιενέργεια ἀπὸ τὶς πυρηνικὲς δοκιμὲς ποὺ ἔγιναν ἤδη καὶ ποὺ πρόκειται νὰ γίνουν προσεχῶς, εἶναι τόσο λίγη, ὥστε δὲ μπ... νὰ φέρη κανένα δυσάρεστο ἀποτέλεσμα.

Ἀκολούθησε μιὰ ἐπίσημη δήλωσι τῆς ἐπιτροπῆς ἐρευνῶν τῆς Βρεταννικῆς Ἑταιρείας Ἀτομικῶν Ἐπιστημόνων, ὅτι 50.000 ἄτομα ἔχουν ὑποστῆ τὶς συνέπειες τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν, ποὺ ἔγιναν ἤδη. Ἀμέσως κατόπιν, ὅμως, ὁ λόρδος Τσέργουελ, διακεκριμένος ἐπιστήμων κι' αὐτός, χαρακτήρισε ὡς «ἀπέραντη ἀνοησία» τὴ γνώμη ὅτι οἱ Βρεταννικὲς πυρηνικὲς δοκιμὲς τῆς νήσου τῶν Χριστουγέννων, μπορεῖ ν' ἀποτελέσουν κίνδυνο γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ;

Τί ἀπ' ὅλ' αὐτὰ λοιπὸν νὰ πιστέψουμε; Ποῦ βρίσκεται ἡ ἀλήθεια; Βέβαια, θ' ἀποκαλυφτῆ μὲ τὸν καιρό. Ἂν ὅμως περιμένουμε ὡς τότε γιὰ νὰ πάρουμε τὰ ἀπαιτούμενα μέτρα, θὰ εἶναι ἴσως πιὰ πολὺ ἀργά...

Σταθμίζοντας στὸ μεταξὺ ὅλες τὶς ἀπόψεις ποὺ ἔχουν διατυπωθῆ, καταλήγει κανεὶς στὸ πιθανώτερο συμπέρασμα, ὅτι κάθε ἔκθεσι σὲ ραδιενέργεια λιγοστεύει τὴ ζωή μας κι' ἐπηρεάζει τοὺς ἀπογόνους μας, κι' ὅτι κάθε νέα δόσι ραδιενεργείας ποὺ δεχόμαστε, προστίθεται στὶς προηγούμενες. Δὲν ὑπάρχει δὲ κανένα φάρμακο γιὰ νὰ γιατρέψη τὸ κακό, ὅταν ἔχη γίνει πιά.

Ὅσο γιὰ τὸ τί ἀκριβῶς συμβαίνει σ' ὅσους ἔχουν ὑποστῆ τὴν ἐπίδρασι μικρῆς δόσεως ραδιενεργείας, νά πῶς τὸ συνοψίζει ὁ δόκτωρ Χέρμαν Μύλλερ ποὺ κέρδισε τὸ Βραβεῖο Νόμπελ τοῦ 1946 γιὰ τὶς ἐργασίες του πάνω στὴ ραδιενέργεια: «Δὲν προκαλεῖται καμμιὰ ἰδιαίτερη ἀσθένεια, ἀλλὰ γίνεται κανεὶς ἐπιρρεπέστερος σὲ κάθε αἰτία θανάτου, τὸ ἴδιο σὰ νὰ γέρασε κατὰ μερικὲς μέρες».

Εἶναι γενικὰ παραδεδεγμένο, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἡ ποικιλία τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων ποὺ κατοικοῦν στὴ Γῆ, δημιουργήθηκε σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῆς λίγης ραδιενεργείας ποὺ δέχονταν συνεχῶς ἀπὸ φυσικὲς πηγὲς (κοσμικὲς ἀκτῖνες, ὀρυκτά). Σήμερα ποὺ περίσσεψε ἡ ραδιενέργεια γύρω μας, εἶναι φυσικὸ νὰ ἀλλοιωθοῦν μ' ἕνα γρηγορώτερο ρυθμὸ οἱ ἄνθρωποι, τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτά. Δυστυχῶς φαίνεται, ὅτι στὶς περισσότερες περιπτώσεις, οἱ μεταβολὲς αὐτὲς εἶναι πρὸς τὸ χειρότερο. Θὰ ἐκδηλωθοῦν δὲ ὄχι σήμερα ἀμέσως, ἀλλὰ μετὰ πολλὲς γενεὲς ἀφοῦ ἔγινε ἡ βλάβη, θὰ μεταδοθοῦν πιὰ ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ καὶ θὰ ἐπεκτείνωνται συνεχῶς.

Ὁ πλανήτης πάνω στὸν ὁποῖο ζοῦμε, ὁ κόσμος ὅπου κατοικοῦν ἀπὸ χιλιετηρίδων τόσα ἀνθρώπινα πλάσματα, βρίσκεται τώρα σ' ἕνα κρίσιμο σταυροδρόμι τῆς ἐξελίξεώς του.

Μπορεῖ ν' ἀρχίση ἕνας καινούργιος καὶ θαυμάσιος χρυσὸς αἰώνας καὶ νὰ λείψουν ὅλες οἱ ἀρρώστειες, τὰ δεινά, οἱ πόλεμοι, οἱ κόποι καὶ οἱ ἀχάριστοι μόχθοι τῆς ἀνθρωπότητος. Ἴσως ν' αὐξηθῆ ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς μας.

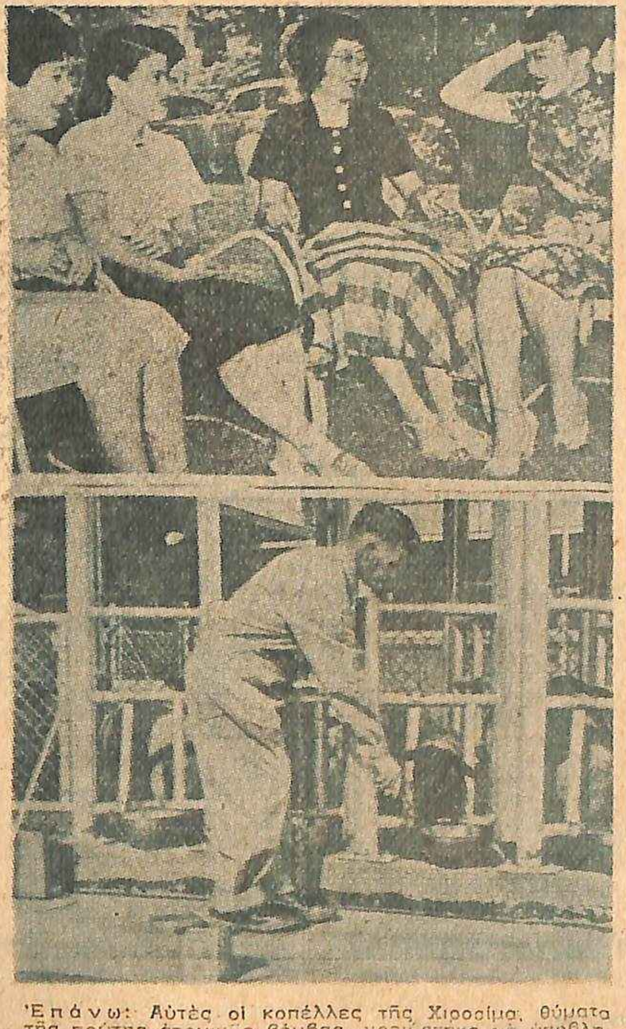

Ἐπάνω: Αὐτὲς οἱ κοπέλλες τῆς Χιροσίμα, θύματα τῆς πρώτης ἀτομικῆς βόμβας, χρειάστηκε νὰ ὑποβληθοῦν κατόπιν σὲ ἐγχειρήσεις καὶ θεραπεία ἐπὶ ἕνα χρόνο σὲ ἀμερικανικὲς κλινικές. Κάτω: Μὲ τὴ χορήγησι ραδιενεργῶν τροφῶν στὰ ζῶα, μελετῶνται τὰ ἀποτελέσματα τῆς ραδιενεργείας στὸν ὀργανισμό τους —ἀλλὰ καὶ στὸ δικό μας.

Ἢ μπορεῖ νὰ συμβῆ τὸ ἀντίθετο: νὰ καταντήση ὁ κόσμος μας μιὰ φριχτὴ κόλασι, ἀκατοίκητη πιὰ ἀπὸ ἀνθρώπους. Μπορεῖ νὰ ἐπεκταθῆ καὶ νὰ αὐξηθῆ τόσο πολὺ ἡ μόλυνσι ἀπὸ τὴ ραδιενέργεια, ὥστε νὰ δηλητηριαστῆ ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότης καὶ νὰ μείνη ἡ Γῆ χωρὶς κατοίκους — ἀλλὰ καὶ χωρὶς ζῶα, ψάρια, πουλιά...

ΣΥΝΤΟΜΕΥΕΙ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ...

Οἱ ἐπιστήμονες — ἢ τοὐλάχιστο μιὰ μεγάλη μερίδα τους — μᾶς προειδοποιοῦν ὅτι κάθε ραδιενέργεια, τείνει νὰ συντομεύση τὴ ζωή μας καὶ νὰ παραμορφώση τοὺς ἀπογόνους μας. Ἂν, λοιπόν, βροῦμε ἕνα τρόπο προφυλάξεως ἀπ' ὅλες γενικῶς τὶς μορφὲς ραδιενεργείας, ἀκόμα καὶ τὶ προερχόμενες ἀπὸ φυσικὲς πηγές θὰ ἐπιτύχουμε ἴσως νὰ γίνουμε πιὸ μακρόβιοι ἀπ' ὅ,τι εἴμαστε σήμερα, καὶ δὲ θἄρχωνται πιὰ στὸν κόσμο καθόλου ἐλαττωματικὰ παιδιά.

Γενικά, ἡ ἀνθρωπότης θὰ καλυτερέψη πολύ, σωματικὰ καὶ ψυχικά, ἐνῶ συγχρόνως οἱ εἰρηνικὲς ἐφαρμογὲς τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας θὰ μεταβάλουν τὴ ζωή της σὲ παράδεισο: Θἄχουμε περισσότερα, καλύτερα καὶ φτηνότερα τρόφιμα. Θὰ ζεσταίνουμε ἢ θὰ δροσίζουμε τὰ σπίτια μας μὲ ἀσήμαντη δαπάνη, θὰ ταξιδεύουμε μὲ αὐτοκίνητα, ἀεροπλάνα τραῖνα καὶ πλοῖα σχεδὸν δωρεάν.

Τέλος, ὑπάρχει ἡ πιθανότης νὰ κατανοήσουν ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς Γῆς, τὶς τεράστιες δυνατότητες ποὺ παρουσιάζει ἡ ραδιενέργεια πρὸς τὸ καλὸ ἢ πρὸς τὸ κακὸ καὶ τὴν καταστροφή — ἀνάλογα μὲ τὸν τρόπο ποὺ θὰ χρησιμοποιηθῆ. Καὶ ν' ἀναγκάσουν τοὺς ἀ...ηγοὺς τῶν Κρατῶν καὶ τῶν κυβερνήσεων, νὰ ἑνώσουν ὅλες τὶς χῶρες σ' ἕνα μόνο κράτος, ἑνιαῖο, ὅπου θὰ λείψουν οἱ φόβοι καὶ θὰ βασιλεύη ἡ τιμιότης καὶ τὰ ἀνώτερα ἰδανικά.

Μ' ἄλλα λόγια, οἱ μεγάλες ἀνακαλύψεις τῆς ἐπιστήμης μπορεῖ νὰ κάνουν ὁλόκληρο τὸν κόσμο τόσο ἀνεξάρτητο ὥστε νὰ ζήσουμε πιὰ ὅλοι μαζὶ σὲ μιὰ εἰρηνικὴ καὶ εὐτυχισμένη συνεργασία.

Ὅταν συμβῆ αὐτό, θὰ μποροῦμε πιὰ νὰ ποῦμε πὼς δὲν πῆγε χαμένη ἡ θυσία τῶν 50.000 ἀνθρώπων, ποὺ ἔχουν ἤδη ὑποστῆ τὶς συνέπειες τῆς ραδιενεργείας, ἔστω κι' ἂν τυχὸν συγκαταλεγώμαστε κι' ἐμεῖς ἀνάμεσ... τους.

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ «ΒΗΚΑΠΤΑΝ»

Ὁ ρωσικὸς ὑπερπύραυλος ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ τὸ πείραμα τῆς νήσου Ἐλαγκελάπ, ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἔχουν φέρει σὲ μεγάλη ἀμηχανία τοὺς Ἀμερικανούς.

Στὴ νῆσο Ἐλαγκελάπ, ὡς γνωστόν, ἔγινε τὸ δεύτερο πείραμα τῆς βόμβας ὑδρογόνου. Τὰ ἀποτελέσματα, λοιπόν, ξεπέρασαν τὶς προβλέψεις τῶν ἀτομικῶν ἐπιστημόνων καὶ τῶν μετεωρολόγων. Ἡ νῆσος αὐτὴ ἐξατμίσ...ε στὴν κυριολεξία.

Στηριζόμενοι στὰ πειράματα αὐτά, οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες, κατέληξαν στὸ συμπέρασμα, ὅτι μιὰ βόμβα ὑδρογόνου θὰ ἐξαφάνιζε κάθε ἴχνος ζωῆς σ' ἕναν κύκλο διαμέτρου 10 χιλιομέτρων.

Πέραν, ὅμως, ἀπὸ τὴ ζώνη τῆς ὁλοκληρωτικῆς καταστροφῆς, ἐκτείνονται διαδοχικὰ καὶ ἄλλες, ὅπου θὰ γίνη αἰσθητὴ ἡ ἐπίδρασι τῶν ραδιενεργῶν ἀκτινοβολιῶν.

Ὑπάρχει, ἆρά γε, τρόπος ἀποτελεσματικῆς προστασίας ἀπ' αὐτές; Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀμερικανικῆς ὑπηρεσίας παθητικῆς ἀμύνης ἔκαμε τελευταῖα μιὰ ἀνακοίνωσι, ποὺ βύθισε σὲ μεγάλη ἀπογοήτευσι τοὺς Ἀμερικανούς.

— Ἡ μόνη σωτηρία ἐμπρὸς σ' ἕνα ραδιενεργὸ νέφος, ποὺ προχωρεῖ, εἶναι ἡ φυγή, ἐδήλωσε. Ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν αὐτοκίνητα, πρόσθεσε, πρέπει νὰ μποῦν ἀμέσως σ' αὐτά, νὰ κλείσουν προσεχτικὰ ὅλα τὰ τζάμια καὶ νὰ φύγουν ὁλοταχῶς.

Ἐνῶ, ὅμως οἱ Ἀμερικανοὶ ἀντιμετωπίζουν μοιρολατρικὰ τὸ πρόβλημα τῶν ραδιενεργῶν ἀκτινοβολιῶν, οἱ ἐπιστήμονες τῆς γηραιᾶς Εὐρώπης φαίνεται, ὅτι σημείωσαν μιὰ σημαντικὴ πρόοδο σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο.

Καί, πρῶτα-πρῶτα, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λιέγης, Μπάκ, ἀνακάλυψε μιὰ οὐσία, τὴ «Βηταμερκαπτοαιθυλαμίν...» ποὺ καλεῖται ἁπλούστερα «Βηκαπτὰν» καὶ ποὺ περιορίζει στὸ ἥμισυ τὴν ἐπίδρασι τῶν ραδιενεργῶν ἀκτινοβολιῶν στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό. Ἡ οὐσία αὐτὴ παίρνεται ἀπὸ τὸ στόμα μὲ τὴ μορφὴ καταποτίων.

Σχετικὴ ἀνακοίνωσι ἔκαμε στὴ γαλλικὴ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν ὁ καθηγητὴς Λακασάνι ποὺ ἀνέφερε ἐπίσης τὰ πειράματα δύο ἐπιστημόνων τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Στρασβούργου.

Οἱ ἐπιστήμονες αὐτοὶ ἔκαμαν ἐνέσεις «Βηκαπτὰν» σὲ πειραματόζωα, ποὺ τὰ εἶχαν ὑποβάλει προηγουμένως σὲ ἀκτινοβολία 800 «ραῖντγκεν». Ἡ ἀκτινοβολία αὐτὴ ἐπιφέρει τὸ θάνατο στὰ 80% τῶν πειραματοζώων. Ἑπτὰ πειραματόζωα, ὡστόσο, ἐπὶ δεκαπέντε, ἐπέζησαν χάρις στὶς ἐνέσεις τοῦ «Βηκαπτάν».

Συνεχίζοντας τὰ πειράματά τους, οἱ δύο ἐπιστήμονες τοῦ Στρασβούργου, ἔκαμαν ἐνέσεις ἐκχυλίσματος θύμου ἀδένος σὲ δεκαπέντε ἄλλα πειραματόζωα, ποὺ τὰ εἶχαν ὑποβάλει ἐπίσης σὲ ἀκτινοβολία 800 «ραῖντγκεν». Τὰ ἕξη ἀπ' αὐτὰ ἐπέζησαν.

Οἱ ἐπιστήμονες αὐτοὶ χρησιμοποίησαν κατόπιν τρίτη ὁμάδα ἀπὸ δεκαπέντε πειραματόζωα καὶ πάλι. Ἀφοῦ τὰ ὑπέβαλαν σὲ ἀκτινοβολία 800 «ραῖντγκεν» ὅπως καὶ τὶς προηγούμενες φορές, τοὺς ἔκαμαν ταυτόχρονα ἐνέσεις «Βηκαπτὰν» καὶ ἐκχυλίσματος θύμου ἀδένος. Ὅλα αὐτὰ τὰ ζῶα βγῆκαν ἄτρωτα ἀπὸ τὸ πείραμα. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ὁ συνδυασμὸς αὐτῶν τῶν δύο οὐσιῶν μπορεῖ νὰ μᾶς προστατεύση στὸ ἀκέραιο ἀπὸ τὶς ραδιενεργοὺς ἀκτινοβολίες.

Οἱ Ἀμερικανοί, ποὺ ἔδειξαν ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψι, πρόκειται νὰ τὴ χρησιμοποιήσουν τώρα πάνω στοὺς δυστυχισμένους Ἰάπωνες ψαράδες, ποὺ ἐπλήγησαν ἀπὸ τὴ ραδιενεργὸ τέφρα τῆς ἐκρήξεως τοῦ Ἐλαγκελάπ. Ἔτσι θὰ ἔχωμε τὴν πρώτη θετικὴ ἐπιβεβαίωσι τῆς ἀποτελεσματικότητός της πάνω σὲ ἀνθρώπινα ὄντα.

Ὁ δόκτωρ Ντέλμαν, ἐξ ἄλλου, διευθυντὴς τῶν ὑπηρεσιῶν παθητικῆς ἀμύνης τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, ἀνήγγειλε τελευταῖα τὴν ἀνακάλυψι μιᾶς μάσκας, ποὺ προστατεύει ἀποτελεσματικὰ τὸ πρόσωπο καὶ ἐμποδίζει τὴ ραδιενέργεια νὰ φτάση στὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα. Πειράματα ποὺ ἔγιναν σὲ μεγάλα ζῶα (ἄλογα, ἀγελάδες, κλπ.) ἐστέφθησαν ἀπὸ ἀπόλυτη ἐπιτυχία.

Ὅλα αὐτὰ δὲ μειώνουν τὴ σημασία τοῦ ἀτομικοῦ κινδύνου. Ἀποτελοῦν, ὅμως, παρήγορες ἐνδείξεις, σὲ μιὰ ἐποχή, ποὺ ἡ ἀνθρωπότης ἔχει κυριευθῆ ἀπὸ ἕνα τρομερὸ πόθο αὐτοκαταστροφῆς καὶ ἀφανισμοῦ.

Στὸ μεταξύ, ἡ Ὑπηρεσία Παθητικῆς Ἀμύνης τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν ἔχει δώσει προληπτικὰ τὶς ἑξῆς ὁδηγίες στὸν ἄμαχο πληθυσμό, γιὰ τὴν περίπτωσι πολέμου μὲ πυρηνικὰ ὅπλα (ἀτομικὲς ἢ ὑδρογονικὲς βόμβες):

Δεδομένου, ὅτι ἡ «διασπορὰ» τῶν ραδιενεργῶν ὑλικῶν μπορεῖ νὰ φτάση σ' ἀπόστασι 300 ἢ 400 χιλιομέτρων, πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ φυσάει ὁ ἄνεμος, ὅσοι δὲν πάθουν τίποτε ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἔκρηξι τῆς βόμβας μπορεῖ πάντως νὰ διατρέξουν ἕνα μεγάλο κίνδυνο ἀπὸ τὴ ραδιενέργεια τῆς λεπτῆς καὶ σχεδὸν ἀόρατης αὐτῆς σκόνης. Πρέπει, λοιπόν, νὰ ζητήσουν ἕνα καταφύγιο, κλειστὸ κι' ὅσο τὸ δυνατὸν βαθύτερα μέσα στὴ γῆ. Στὴν ἀνάγκη, μπορεῖ νὰ μεταχειριστοῦν τὸ ὑπόγειο ἑνὸς σπιτιοῦ, ἀφοῦ κλείσουν καλὰ τὰ παράθυρα καὶ τὶς πόρτες του.

Ὁ κύριος σκοπὸς αὐτῆς τῆς προφυλάξεως εἶναι ν' ἀποφύγουν νὰ πέση πάνω τους ἡ ραδιενεργὸς σκόνη. Θὰ μείνουν δὲ μέσα στὸ καταφύγιο, ὡσότου ἀνακοινωθῆ ἀπὸ τὶς ἁρμόδιες ἀρχές, ὅτι ἡ ραδιενέργεια ἔχει ἐλαττωθῆ σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ εἶναι πιὰ ἀκίνδυνη.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἰάπωνες ψαράδες, ποὺ ἐπλήγη στὰ χέρια ἀπὸ τὴν ραδιενεργὸ τέφρα τῆς ἐκρήξεως.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα καθὼς καὶ κατόπιν, δὲ θὰ φᾶνε τίποτα ποὺ μπορεῖ νὰ ἔμεινε ἐκτεθειμένο στὴ ραδιενεργὸ σκόνη, οὔτε θὰ πιοῦν νερὸ ἂν δὲν εἶναι σίγουροι, ὅτι ἦταν ἀποθηκευμένο σὲ καλὰ κλειστὸ δοχεῖο.

ΤΕΛΟΣ

Τρυφερότητες...

Ἡ Πὰτ Μόρισσον, ἡλικίας 18 χρόνων, ἄδειασε καὶ τὶς ἕξη σφαῖρες ἑνὸς περιστρόφου, ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ πατέρα της, πάνω στὸ φίλο της Τζὼν Πένμπαιρ. Ἀπὸ τὶς σφαῖρες αὐτὲς τὸν πέτυχε, εὐτυχῶς, μιὰ μόνο, ποὺ ἄλλωστε, τὸν τραυμάτισε ἐλαφρά. «Ὁ Τζών, εἶπε ἡ γοητευτικὴ Πὰτ στὸ σερίφη, μοῦ εἶπε ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅτι τὴν Κυριακὴ θὰ κάναμε τοὺς γάμους μας. Ἦταν τόσος ὁ ἐνθουσιασμός μου, ποὺ πῆρα ἀμέσως τὸ περίστροφο τοῦ πατέρα μου κι' ἄρχισα νὰ πυροβολῶ κατὰ πάνω του, χωρὶς νὰ σκεφτῶ ὅτι θὰ μποροῦσα νὰ τὸν σκοτώσω».

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Κώστα Βαμβακίτη: Στὸ τεῦχος τῆς 28ης Ὀκτωβρίου δημοσιεύομε μιὰ πολὺ παλαιὰ ἀποστολή σας. Αὐτὸ πιστεύομε νὰ σᾶς πείση πὼς τίποτε δὲν πηγαίνει χαμένο, ὅταν εἶναι καλό. Περιμένομε κανένα καινούργιο σταυρόλεξό σας, τὸ ὁποῖο εὐχαρίστως θὰ δημοσιεύσωμε στὶς στῆλες μας.

Παναγιώτη Χρισταρᾶ, Λουτράκι: Περιμένομε μιὰ νέα σας ἀποστολή, ἡ ὁποία εἴμαστε βέβαιοι πὼς θὰ εἶναι ἀκόμα καλύτερη τῆς προηγουμένης. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ κολακευτικά σας λόγια.

Φούλη Χονδρόπουλο, Γιαννιτσᾶ: Τὸ φαινομενικὰ περιποιημένο σταυρόλεξό σας περιέχει δυστυχῶς μερικὲς λέξεις ποὺ τὸ καταστρέφουν. Π. χ.: ΣΤΕΛΑ, ΟΜΠ (δυὸ φορές), ΛΥΡΙ, καθὼς καὶ πολλὲς αἰτιατικές. Θὰ προσπαθήσωμε νὰ τὸ διορθώσουμε καὶ νὰ τὸ δημοσιεύσουμε. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως περιμένομε νὰ μᾶς στείλετε κάτι ἀκόμα πιὸ φροντισμένο.

Ρούλη Παπᾶ, Ἡράκλειο, Νεμέας, Κορινθίας: Ὁ «Θησαυρὸς» ὡς ἀρχὴ νὰ μὴ δημοσιεύη ποιήματα τῶν ἀναγνωστῶν του. Ἐφ' ὅσον ὅμως θέλετε τὴ γνώμη μας γι' αὐτά, σᾶς λέμε ὅτι προδίδουν κάποιο ταλέντο χωρὶς ὅμως νὰ εἶναι ἄριστα.

Ἀντώνη Νταβάντσο, Κωνσταντινούπολι: Μὴ κάνετε τὸν κόπο νὰ μᾶς στείλετε τὸ φανταστικό σας διήγημα. Δὲν δημοσιεύομε παρὰ μόνο διηγήματα τῶν μονίμων συνεργατῶν μας.

Νικόλαο Πολίτη καὶ Γεώργιο Κ., Κωνσταντινούπολι: Τὰ ποιήματά σας ἐντελῶς ἀκατάλληλα γιὰ τὸ περιοδικό μας. Ἄλλωστε ὅπως σᾶς εἶναι γνωστό, δὲ δημοσιεύομε συνεργασία τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Χρῆστο Σαμανίδη, Γιαννιτσᾶ: Τὸ σταυρόλεξό σας καλό. Θὰ δημοσιευθῆ μὲ μερικὲς ἐλαφρὲς διορθώσεις. Φροντίσετε ἡ προσεχής σας ἀποστολὴ νὰ εἶναι πιὸ περιποιημένη καὶ νὰ μὴ περιέχη λέξεις ἀνύπαρκτες ἢ λανθασμένες.

Παν. Πριωνᾶ, Σ.Τ.Γ. 914Γ: Κάπως προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρόλεξό σας. Τὸ σχέδιό του περιέχει μιὰ πολὺ ἐπιτυχημένη ἐπιγραφή, δυστυχῶς ὅμως τὰ ὑπόλοιπα μαῦρα τετραγωνίδια δημιουργοῦν πολλὲς λέξεις τῶν δυὸ καὶ τριῶν γραμμάτων. Θὰ μπορούσατε ἐξ ἄλλου, μειώνοντας τὸν ἀριθμό τους, νὰ δώσετε στὸ σχέδιο μιὰ ἀπόλυτη συμμετρία. Περιμένομε κάτι καλύτερο, κατὰ προτίμησι χωρὶς ἐπιγραφή.

Ἰάκωβο Φριζῆ, Βύρωνα καὶ Κωνστ. Παπαϊωάννου: Ἔχομε δηλώσει κατ' ἐπανάληψι ἀπὸ τὶς στῆλες αὐτές, πὼς δὲν δημοσιεύομε συνεργασία τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ κάνουμε καμμιὰ ἐξαίρεσι.

Στυλ. Παπαδοκωνσταντάκη Χανιά: Ἡ προηγουμένη ἀπάντησι ἰσχύει καὶ γιὰ σᾶς. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν προτίμησι καὶ τὰ εὐγενικά σας λόγια. Δυστυχῶς ὅμως πρόκειται περὶ ἀρχῆς, τὴν ὁποία τηρήσαμε ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐκδόσεώς μας χωρὶς καμμιὰ παράβασι.

Δημήτριο Καραγιάννη: Γρεβενά: Οἱ γελοιογραφίες ποὺ μᾶς στέλνετε ὑστεροῦν τόσο στὸ σχέδιο, ὅσο καὶ στὸ χιοῦμορ. Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ πῆτε στὸ νεαρὸ φίλο μας πὼς ὁ «Θησαυρὸς» δημοσιεύει στὶς στῆλες του μόνο γελοιογραφίες ἐπαγγελματιῶν γελοιογράφων καὶ μάλιστα κατόπιν αὐστηρᾶς ἐπιλογῆς.

Ι. Ἀλευρίδη, Νέα Φιλαδέλφεια, Φράνς Βαρθαλίτη, Βόλο, Ἑλένη Παπατάσχου, Ντῖνο Τζιτζῖκο, Ταρσινά Κορινθίας, Λία Παπαναστασάτου: Μιὰ καὶ εἶστε τακτικοὶ ἀναγνῶστες τοῦ περιοδικοῦ μας, θὰ ἔπρεπε νὰ γνωρίζετε πὼς δὲν δημοσιεύομε στὶς σελίδες μας ποιήματα τῶν ἀναγνωστῶν μας. Σᾶς εὐχαριστοῦμε πάντως γιὰ τὴν προτίμησι καὶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια, λυπούμεθα δὲ πού δὲ μποροῦμε νὰ ἱκανοποιήσουμε τὴν ἐπιθυμία σας.

Ποιήτρια, ὁδὸς Ἑλλησπόντου, Αἰγάλεω: Ὁ «Θησαυρὸς» δὲν δημοσιεύει ποιήματα τῶν ἀναγνωστῶν του, οὔτε δωρεάν, πολὺ δὲ περισσότερο ἐπὶ πληρωμῇ.

Τρύφωνα Χατζηνικολάου, Νέα Ὑόρκη: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ ἀνέκδοτα ποὺ μᾶς στέλνετε καὶ ποὺ ἀφοροῦν παθήματα τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς. Τὰ παραδώσαμε σὲ τακτικὸ συνεργάτη μας, γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήση καταλλήλως.

Μίκα Πειρασμάκη, Ἀλέξανδρο Ἀλμαβίδη, Σπυρ. Μπριόβολο, Μιράντα καὶ Σ. Α. Π.: Εἴμαστε, δυστυχῶς, ἀναγκασμένοι νὰ δώσουμε καὶ σὲ σᾶς τὴν ἴδια ἀρνητικὴ ἀπάντησι: δὲν δημοσιεύομε, ἐκτὸς ἀπὸ σταυρόλεξα, καμμιὰ ἄλλη συνεργασία ἀναγνωστῶν μας.

Κ. Γεωργίου: Πολὺ προχειροφτιαγμένο τὸ σταυρόλεξό σας. Στεῖλτε μας κάτι πολὺ καλύτερο, γιὰ νὰ μπορέσωμε νὰ τὸ δημοσιεύσωμε.

Β. Κριτσέλη, Λάρισα, Κ. Γρούμπα, Τάσο Παπαδήμα, Φιλιππιάδα, Μελέτιο Παγώνη, Θεσ)νίκη, Χρ. Α. Μουμούρη καὶ Χ. Ὀρταλίδη, Ν. Ἰωνία: Δὲν δημοσιεύομε οὔτε ποιήματα οὔτε πεζογραφήματα τῶν ἀναγνωστῶν μας, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκφέρομε γνώμη ἐπ' αὐτῶν.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Ὁ Vassilis Valinis, ὁ Georgios Michailidis καὶ ὁ D. Papaspirou, ἀξιωματικοὶ τοῦ Ε.Ν., S)S Georges, C)o Edison Stemship Corp., 25 Broadway New York 4, N.Y., U.S.A., θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 20—25 χρόνων.

Ὁ Blcc Soucl, S)T Olympic Olympic Thunder, C)o American Acency, 655 Madisson Ave., New York 21, N.Y., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Καίτη Ρ.» τοῦ 980 τεύχους.

Ὁ Philip Katsiyannis, S)S Georgian Flame, 9 Camomile Street, London E.C. 3, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Κύπρο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἄρτεμις» τοῦ 977 τεύχους.

Ὁ Gerassimos Pefanis S)S Kefalos, C)o Union Maritime Shipping Co, 9)13 Fenchurch Building, London E.C. 3, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας τοῦ 979 τεύχους, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Αὔρα τοῦ Σαρωνικοῦ Ν. Μ.».

Ὁ Georgios Lalopoulos, Olympic Laurel, Olympic Maritime S.A., 17 Avenue de Monte Carlo, Monte Carlo, Monaco, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Δυὸ ἐξάδελφια, ὁ Α. Kokovlos καὶ ὁ Β. Kokovlos, S)T Ionian Messenger C)o Lambert Brothers, Egypte Ltd, 19 Quay Sultan Hussein, Port Saïd, Egypte, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς δυὸ ἀναγνώστριές μας ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ροζίτα» καὶ «Πράσινα μάτια».

Ὁ Mimis Gustinianis, S)S Queen Frederika, 42 Broadway, New York, U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Καλημέρα θλίψι» τοῦ 979 τεύχους.

Ὁ George Sfinias καὶ ὁ Dimitrios Vounatsos, S)S George S. Edison Steamship Corp., 25 Broadway, New York 4, N.Y. U.S.A., θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὴν «Πάντα ἄτυχη» καὶ τὴ «Μαύρη ζωή».

Ὁ Basil Michalopoulos, S)S Pacific Star., World Tramping Agencies Inc., 26 Broadway, New York 4, U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴ Δράμα, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Καστανὴ ἀμαζόνα» τοῦ 980 τεύχους.

Δυὸ φίλοι, ὁ Luke Kaars καὶ ὁ Loukas Karapatouchas, S)S Santa Maria, C)o Mar - Trade Corp. 44 White Hall St. New. York, N.Y. 4, U.S.A., ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 22—27 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ ἀσυρματιστὴς Peter Mirates καὶ ὁ Alexandros Hallas, S)S Jonancy, Seaways Shipping Corp. 39 Broadway, New York 6, N.Y., U.S.A., θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—25 χρόνων.

Τρεῖς φίλοι, ὁ Nicolaos Kanellopoulos, ὁ Dimitrios Stathopoulos (καὶ οἱ δυὸ 19 χρόνων) καὶ ὁ Nicolaos Linaris (22), T)S Trinity, C)o Carras Ltd. 9 Union Court, Broad Street, London E.C. 2, England, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ ἀνθ)χος τοῦ Ε.Ν. Serafim Sklias, S)S North Princess, C)o A.G. Papadakis, Afrik- House, 44) 46 Leadenhall Street, London E.C. 3, England, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ μαθήτρια ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Κατινίτσα Μ.».

Ὁ Evangelos Allfragis, S)S St. John Co Lyras Bros Ltd, 9 Camomile Street, London E.C. 3, England, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας τοῦ 964 τεύχους, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ὡραία Ρουμελιώτισα».

Τρεῖς φίλοι ναυτικοί, ὁ George Koulouridis (20 χρόνων), ὁ Nicolaos Papamichail (21) καὶ ὁ Costas Koulouridis (20), Olympic Lace C)o Ol. Maritime S.A., 17 Avenue de Monte Carlo, Monaco, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ σοβαρὲς νέες, ἡλικίας 16—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Georgios Sideratos καὶ ὁ Thanos Chantzos, ἀνθ)ρχοι τοῦ Ε.Ν., S)S George S. Edison Steamship. Corp., 25 Broaway, New York 4, N.Y., U.S.A., ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ ἀνθ)ρχος Paul Leousis καὶ ὁ δόκιμος μηχανικὸς John Tsutis M)T Gard, Rederi, H.M. Wrangell and Co A)3, Haugesund, Norway, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 17—23 χρόνων.

Δυὸ ἀξιωματικοὶ τοῦ Ε. Ν., ὁ Constantinos Valetas καὶ ὁ Georgios Doukas, S)S Atlantic Knight, C)o Messrs C.F. Sharp. and Co, S.A., P.O. Box 93, Jokohama, Japan, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας τοῦ 970 τεύχους, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Ροζίτα» καὶ «Πράσινα μάτια».

Ὁ Spyros Vlassakis, S)T Ellin, C)o Kaiser Alum. and Chem. Corp. P.O. Box 1031, Baton Rouge I., Louisiana, U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Φυλακισμένο καναρίνι» (19 χρόνων) ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, τοῦ 976 τεύχους.

Ὁ John Papaficos (27 χρόνων), T)T Arcturus, R—K., St. Clare House, 30)33 Minories London E.C. 3, England, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 20—28 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλίας.

Ὁ Ioannis Papadatos (23 χρόνων), S)S Andros Lary, C)o Orion Shipping Co, 80 Broad Str. 80, New York 4, N.Y., U.S.A., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Λευκὸ μπουκέτο» ἀπὸ τὴν Κεφαλλωνιὰ τοῦ 978 τεύχους.

Τέσσαρες φίλοι ναυτικοί, ὁ Tzanetos Sarantos (25 χρόνων), ὁ Dimitrios Katsouvas (20), ὁ Panayiotis Aravantinos (22) καὶ ὁ Nicolaos Anonis (30), S)S Andros Lary, C)o Orion Shipping Co, 80 Broad Str. 80, New York 4, N.Y., U.S.A., ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μορφωμένες νέες, ἡλικίας 17—20 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ John Ellacostas (26 χρόνων), S)S Myriam III Maritime Agency, 29 Broadway New York 6, N.Y., U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Sakis Hantziandreou S)T Olympic Maritime S.A., 17 Ave de Monte Carlo, Monte Carlo, Monaco, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ δόκιμος πλοίαρχος Georgios Comninos, S)T Andros Island, C)o S.E.M. Co, Port Saïd, Egypt, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Φλογερὸ παγόβουνο» ἀπὸ τὴ Λεμεσό.

Δυὸ φίλοι ἀξιωματικοὶ τοῦ Ε. Ν., ὁ Georgios Kastanos καὶ ὁ Dimitrios Valis, S)T Andros Island, Societe Egyptienne Maritime, Commerciale S.A.E., Rue Worms, Suez Egypt, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς δυὸ ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Καστανὴ ἀμαζόνα» καὶ «Ζητῶ μιὰ ἀγάπη ποὺ νὰ μὲ νοιώση» τοῦ 980 τεύχους.

Κολώνιες · Ἀρώματα
ΧΥΜΑ

Τί μπορεῖ νὰ συνοδεύση τὴν ὀμορφιά σας; Ἕνα λουλούδι! Καὶ τί θὰ προσθέση στὴ γοητεία σας; Λίγο ἄρωμα, λίγη κολώνια... Προμηθευθεῖτε κολώνιες καὶ ἀρώματα χῦμα, ἀπὸ γνήσια εὐρωπαϊκὰ ἐσάνς ἀνθέων.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
Π. Α. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΩΝΙΑ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ & ΠΑΤΗΣΙΩΝ
Ι. Π. ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΑΝΑΡΗ 29 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Neli D. (17 χρόνων), ἡ Poline D. (17), ἡ Pea P. (24) καὶ ἡ Liliana P. (24), Edirnekapi Vaiz Sokak No 39)3, Istanbul, Turkiye, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ μορφωμένους νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσους ἀπαντήσουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Marika Zavropoulou, Buyukada Maden Astan Agzi Sok. No 15, Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστὰλ καὶ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Τρεῖς φίλες ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, ἡ Rea Economou (20 χρόνων), ἡ Maria Demetropoulou (18) καὶ ἡ Aliki Theofanidou (17), 109 Lancaster Gate, London W. 2, England, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ σπουδαστὲς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ «Θλιμμένο χαμόγελο» (20 χρόνων), ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες τοῦ Ε.Ν. γιὰ νὰ βρῆ κάποια χαρὰ καὶ ἀπασχόλησι, στὴν ἀπέραντη μοναξιά της. Ἡ «Ξανθούλα» (18 χρόνων), ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, εὐπαρουσίαστη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένους νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 25 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ «Αὐγερινὸς» (25 χρόνων), ἐπίσης ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, πολὺ μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μορφωμένους νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση. Φωτογραφία ἀπαραίτητη. Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ Lena Sotiriou, B.P. Alexandrie, Egypte, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένους καὶ εὐπαρουσίαστους νέους, ἡλικίας ἄνω τῶν 20 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Nana Ioannou (17 χρόνων), Rue 23 Juillet No 64, Port Tewfik, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους τῆς Αἰγύπτου καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι μ' ἕνα νέο μὲ πράσινα μάτια. Παρακαλεῖ ὅσοι γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ἡ Soula Ioannou (13 χρόνων), γιὰ τὴν ὁποία ἰσχύει ἡ ἴδια διεύθυνσι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες τῆς ἡλικίας της.

Ἡ Lena, Vodina Cad. No 96 Halic Fener, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας ἄνω τῶν 27 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Zafira Mumu (17 χρόνων), Taksim Feridiye, Caylak Sok. No 50, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 19—24 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Δυὸ φίλες, ἡ Nica Georgiadou (17 χρόνων) καὶ ἡ Kica Rousou (17), Arnavutköy Dubaraci Sok. No 60, Bogazici, Istanbul, Turkiye, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—26 χρόνων. Παρακαλοῦν ὅσους γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ἡ Litsa Rouddiehte (18 χρόνων), Kiriltoprak, Hat Boyn No 43, Kadikoy, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἰταλικὴ καὶ γερμανικὴ γλῶσσα. Θὰ ἀπαντήση σὲ ὅλους ὅσοι τὶς γράψουν.

Ἡ Lela Leptidou, Bakirkoy Cad. Hafiz Cikmaz Sok. No 8, Istanbul, Turkiye, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Παρακαλεῖ ὅσους ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Dean Kontos, 436 North Clark Str. Chicago, Illinois, U.S.A., ποὺ θὰ ἔλθη στὴν Ἑλλάδα, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα, μορφωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ἡλικίας 22—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ D. N. Dellaportas, 2239 Clarke St., Northcote, Melbourne, Australia, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταναστεύσουν στὴν Αὐστραλία.

Δυὸ φίλοι, ὁ Ioannis Tsiakas (22 χρόνων) καὶ ὁ Georgios Amaxopoulos (23), συνέταιροι ἑστιατορίου, 16 Bunting St. Richmont, Melbourne, Vic. Australia, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἑλληνίδες στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Miltiades Sidiropoulos, Rue Touren No 11, Charleroi, Belgique, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Πονεμένη ὀρφανὴ Μ. Κ.» τοῦ 973 τεύχους. Παρακαλεῖ, ἂν γράψη, νὰ τοῦ στείλη μιὰ φωτογραφία της.

Ὁ Jim Caracostas, 64A Gordon Ave., Silisbury, S. Rhodesia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Ὁ John Kamesas, 1409 Filmore Ave, Buffalo 11, N.Y., U.S.A., Ἑλληνοαμερικανός, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ μιὰ φοιτήτρια Πανεπιστημίου, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Georgios Georgiadis, Uskudar Baglarbasi, Selemet Sok. 30, Istanbul, Turkiye, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ τραγουδιῶν ἑλληνικῶν ἢ ξένων.

Ὁ Harold Mitsilias (20 χρόνων), 5 Moor St. Filzroy, Melbourne, Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνοπούλες, ἡλικίας 17—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Georges Zachos, Rue Charleroi 18, Anderlues, Belgique, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Geroge Andreas, 161 Clarendon St.,S. Melbourne, Vic. Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἀγαπούλα».

Δυὸ φίλοι, ὁ G. Lappas καὶ ὁ Nick Liakos, W. 7 Weara Uppar Barron Via Atherton, N. Q. Australia, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ δυὸ ἀδελφὲς ποὺ νὰ γνωρίζουν κάποια ἐργασία, ἡλικίας 22—26 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ τὸ γάμο. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Dimitrios Andriopoulos, 28 William St. Abbotsford, Vic. Melbourne, Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας τοῦ 951 τεύχους, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μαύρη τουλίπα».

Ὁ Elefterios Kazantzidis (20 χρόνων), Hoffman Nic. Marschand Tailleur Mersch, Grand Duchè Luxembourg, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἡλικίας 18—22 χρόνων.

Ὁ Peter Mc. Martin, M. V. Triaster C)o B.P.C. 515 Collins Street, Melbourne Victoria, Australia, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 24—27 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Dimitrios Pandidis (26 χρόνων), Berincen Mersch Rue Ettelbrucken St. 52, Luxembourg, ἠλεκτρομηχανολόγος, μόνιμος ἐγκατεστημένος ἐκεῖ, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—22 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Τέσσαρες φίλοι, ὁ Costas Diavatis, ὁ Arthur Tsionis, ὁ Asterios Michaloudis καὶ ὁ Dimitrios Pantazis, Box 11 P.O. Morwell, Vic. Australia, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Z. Gierakis, Paul Lambert 5, Esden, Belgique, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσn μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ὁ Stylianos Ayiannides (22 χρόνων), Engineering Water Supply, Dept. Modbury, Adelaïde, S. Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὴν Τουρκία, ἡλικίας 18—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες γράψουν νὰ συνοδέψουν τὸ πρῶτο γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Thios Sarvanis, Cross St. 75, Corrimal N.S.W. Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Βικτωρία» καὶ «Ἐλισάβετ».

Ὁ Dimitrios Matsinopoulos, Rue de Jules Despy 96, Fontaine L'Eveque, Belgique, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὅλο τὸν κόσμο.

Ὁ B. Nalbantidis (22 χρόνων), Boς 159 Irample Vic. Australia, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Georgios Calamas (21 χρόνων) 755 Bloonfield Ave. Ap. No 6, Montreal, Canada, μετρίου ἀναστήματος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα μὲ καλὸ καὶ ἠθικὸ χαρακτῆρα, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ γνωριμία καὶ ἴσως τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Athanassios Andreopoulos (22 χρόνων), Rue Cleinen Hostaent No 17A, Ceng Limburg, Belgigue, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα.

Τρεῖς φίλοι, ὁ A. Bakalis (23 χρόνων), ὁ C. Milonas (27) καὶ ὁ B. Raptis (24), Junction Shaft, K.W. P.R., Via Cooma, N.S.W., Australia, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλοῦν ὅσες γράψουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Stefanos Stefanou, 10 El Quinena Ezbekieh, Caïro, Egypt, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀγγλία, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ G. Dellas (20 χρόνων), Elizabeth St. Regos Cafe, Melbourne Vic., Australia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—18 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία.

Ὁ John Horatatzis, 125 W. 81 St., New York 24, N.Y., U.S.A., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μιστεγκὲτ» τοῦ 977 τεύχους.

Ὁ Dimitri Betzios, Posta Restante Centrale, Sao Paulo, Brasil, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἢ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας 18—22 χρόνων.

Ὁ John Papageorgiou, 38 Gardima St., M.T. Gambier, S. Austpalia, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 18—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Christos Piacos καὶ ὁ Harny Savis (26 χρόνων καὶ οἱ δύο), 3482 Hotel de Ville, Montreal, P. Q. Canada, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Mimis Moschides, 15 Rue Gueziret Badran, Choubrah, Caïro, Egypt, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας 16—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Lasaros Georgiadis (25 χρόνων), Scala Street W. 1, London, England, φοιτητὴς Πανεπιστημίου τοῦ Λονδίνου, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ξενητεμένη ξανθούλα» τοῦ 982 τεύχους.

Ὁ Dionisios Antonopoulos (20 χρόνων), Studentenwohrheim Berlin - Charlottenburg 2, Hardenberg Strasse 34, Germany, φοιτητὴς τοῦ Πολυτεχνείου τοῦ Βερολίνου, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τῆς Κύπρου, ἡλικίας 16—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ ἐσωκλείσουν στὸ γράμμα μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ A. Emmanouel, 110 Kavanach St., S. Melbourne, Melbourne Vic. Australia, ἐργαζόμενος σπουδαστής, καλῶς ἐγκατεστημένος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ σοβαρὴ καὶ μορφωμένη νέα, ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ μεταναστεύση. Μιὰ πρόχειρη φωτογραφία θὰ ἦταν εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Chris Mesiacos, 523 Benton St., Aurora Illinois, U.S.A., ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μιστεγκὲτ» τοῦ 977 τεύχους.

Ὁ Jim Hatinakis, 90 Harbeton Road, London N. 19, England, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 25—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση.

Κάθε εἶδος μαλλιῶν
θέλει τὸ Σαμπουὰν του

ἀλλὰ τὸ GLEMO....
... τρέφει τὰ ξηρὰ μαλλιά
... δυναμώνει τὰ λεπτὰ
... θεραπεύει τὰ λιπαρὰ
... καὶ μαλακώνει τὰ σκληρά

Μήπως ἔχετε καὶ σεῖς "εἰδικὰ" σὰν τὰ ἀνωτέρω μαλλιά; Τότε ἡ καλύτερη περιποίησις εἶναι νὰ τὰ λούζετε τακτικὰ μὲ τὸ Σαμπουὰν GLEMO. Ὁ ἀφρὸς GLEMO εἶναι πραγματικὴ "Σαμποθεραπεία". Καθαρίζει τέλεια τὰ μαλλιά, χάρις δὲ στὶς φυσικὲς θαυματουργὲς ἰδιότητες τοῦ κρόκου τοῦ αὐγοῦ ποὺ περιέχει (Λεκιθίνη καὶ χοληστερίνη) τὸ ΓΚΛΕΜΟ ξαναναιώνει τὰ μαλλιά, δίδοντας ὑγεία, ὠμορφιὰ καὶ λάμψι

Σὲ ὑγρὸ (φιάλη) Δρ. 20.-
Κρέμα (σωληνάριο) 4.50
Σωληνάριο μεγάλο 12.-
Δοκιμάστε μιὰ φορὰ γιὰ νὰ πεισθῆτε πόσο ὑπερτερεῖ ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα Σαμπουάν.

Glemo Σαμπουὰν μὲ αὐγό
Προϊὸν TETE - NOIRE

Ἀποκλ. Ἀντ/ποι Ἑλλάδος: ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ, Νίκης 9, Ἀθῆναι.

γνώμη.

ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
ΠΟΜΠΕΪΑ
Ἡ ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΜΠΕΪΑ
Ἐξαλείφει τὰ ἴχνη τοῦ χρόνου καὶ δίνει ἕνα δροσερὸ καὶ νεανικὸ δέρμα. Ἐκτὸς τῶν ἓξ σταθερῶν χρωματισμῶν προσφέρεται καὶ σὲ τρεῖς εἰδικοὺς χρωματισμοὺς γιὰ τὶς Ἑλληνίδες:
PECHE - MAT GITAN
Εἶναι εἰδικὴ σύνθεσι ἀνάλογη μὲ τὶς κλιματολογικὲς συνθῆκες καὶ τὸν ἡλιακὸ φωτισμὸ τῆς Ἑλλάδος.
Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΜΠΕΪΑ
Δίνει μιὰ φυσικὴ στιλπνότητα στὰ μαλλιὰ καὶ τὰ διατηρεῖ πάντα καλοχτενισμένα.
ΠΟΥΔΡΑ - ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
ΠΟΜΠΕΪΑ
Καλλυντικὰ τῆς μεγάλης ἀρωματοποιΐας
PIVER - PARIS
Ζητήσατε ἐπιμόνως τὸ κουτὶ νὰ γράφη τὴν λέξιν NEON

ΑΝΑΡΡΩΝΥΟΝΤΕΣ
κερδίζετε γρήγορα ΔΥΝΑΜΕΙΣ
μὲ ἕνα εὐχάριστο ποτὸ

Ὁ καθηγητὴς VOLTZ γράφει: «Ἡ μπύρα χρησιμοποιεῖται ἐπίσης ...ὡς δυναμωτικὸν εἰς τὴν δίαιταν τῶν ἀσθενῶν καὶ τῶν ἀναρρωνυόντων».
Ὁ καθηγητὴς HESS γράφει: «Ἐξ οὗ ἡ μεγάλη ὠφέλεια τῆς μπύρας γιὰ τοὺς ἀναρρωνύοντας καὶ ὅσους ἔχουν ἐξησθενημένη ὄρεξι».

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΗΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ · ΥΠΕΥΘΥΝΗ · ΑΝΩΔΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHÉTIQUE MODERNE
Mˡˡᵉ KASTRIOTIS
ΠΑΛΕΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΩΝΑΚΙ τηλ. 612-010

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Δάφνη
Βραβεῖον τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως, τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν. Ὁδὸς Κυψέλης 34Β. Ὧραι ἐπισκέψεως 9—1 καὶ 4—6½. Τηλ. 812-278.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ Σούλα Γρίβα, Ἀγχιάλου 110, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ἡ «Ἰβάνοβα» ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μιὰ πολὺ ὡραία κοπέλλα, ποὺ τὸ ὄνειρό της εἶναι νὰ ζήση στὸ ἐξωτερικό, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Αὐστραλία. Δυὸ ἀδελφὲς ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ἡ «Γλυκεια πονεμένη» (19 χρόνων) καὶ τὸ «Πληγωμένο σπουργιτάκη» (17), θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ «Τιμωρημένο τριαντάφυλλο» (22 χρόνων), ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια ἀλλὰ φτωχή, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὁμογενεῖς ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ἡλικίας κάτω τῶν 35 χρόνων, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρῆ τὴν εὐτυχία ποὺ ὀνειρεύεται.

Δυὸ φίλες, ἡ «Λορελάϊ» καὶ ἡ «Δεισδαιμόνα», εὐπαρουσίαστες, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ ἀξιωματικοὺς τοῦ Ε.Ν.. Τὸ ἴδιο ζητεῖ καὶ ἡ φίλη τους «Γκιζέλα», ἕνα ὄμορφο καὶ χαρούμενο κορίτσι. Ἡ «Ζητῶ ἕνα ἔρωτα ἁγνὸ» (25 χρόνων), ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ εὐπαρουσίαστους καὶ μορφωμένους νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι γιατρούς, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Τὸ «Πονεμένο κῦμα» (40 χρόνων) ἀπὸ τὴ Νάξο, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 35—45 χρόνων. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τοῦ περιοδικοῦ μας.

Ἡ Σούλα Βαβάτση (18 χρόνων), Ὁδὸς 28ης Ὀκτωβρίου Νο 12, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ἡ «Λολίτα» (18 χρόνων) ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, χαριτωμένη καὶ εὐπαρουσίαστη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ναυτικούς, ἡλικίας 20—27 χρόνων, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἐπακολουθήση. Δυὸ φίλες δασκάλες τῆς κοπτικῆς ἀπὸ τὸ Ἀργοστόλι, ἡ «Κάρμεν» καὶ τὸ «Λουλούδι τῆς Σεβίλλης», θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, καλῶς ἐγκατεστημένους, ἡλικίας 25—40 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι. Ἡ «Ἀσύγκριτη καρδιὰ Κ. Λ. Μ.», ὑψηλή, εὐπαρουσίαστη, ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, μὲ ἀρκετὴ προῖκα, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ ἀξιωματικοὺς τοῦ Ε.Ν. ἢ μὲ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς, οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητους, μὲ καλὸ καὶ ἠθικὸ χαρακτῆρα, ἡλικίας 35—45 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ Ντόρα Ἀναστασιάδου, Ἀρριανοῦ 17, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο.

Ἡ Τζέννυ Ἔϋρ ἀπὸ τὴν περιφέρεια τῆς Θεσσαλονίκης, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένο νέο ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη ἢ ἀπὸ τὴν ἐπαρχία της, ἡλικίας 35-40 χρόνων. Δυὸ φίλες ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ἡ «Κρητικοπούλα», (18 χρόνων) καὶ ἡ «Μακεδονοπούλα», (19 χρόνων), ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 23-30 χρόνων. Ἡ «Ζητῶ ἀληθινὴ ἀγάπη», ἀπὸ τὶς Κροκεὲς τῆς Λακωνίας, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 25-35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο καὶ τὴ μετανάστευσι. Ἡ «Ἀγράμπελη», εὐπαρουσίαστη καὶ χαριτωμένη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν γράμματα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὸ περιοδικό μας.

Ἡ Νίτσα Ἀντωνοπούλου, Κάτω Τούμπα Ν.Τ 103, Θεσσαλονίκη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους, ἡλικίας 30-40 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ Ἀντζέλα Κύρου, (28 χρόνων), Πεστῶν 87, Κάτω Τούμπα, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 30-35 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο.

Ἡ Θεοδώρα Πλιάκα, Τριπόταμα, Καλάβρυτα, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ Ἕλληνες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, εἰλικρινεῖς καὶ μὲ εὐγενικὰ αἰσθήματα, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλίας.

Ἡ «Πονεμένη φοιτήτρια» ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους σοβαρούς, μορφωμένους, εὐπόρους, προικισμένους μὲ ψυχικὰ χαρίσματα ποὺ θὰ θελήσουν νὰ τὴ βοηθήσουν νὰ τελειώση τὶς σπουδές της. Ἡ «Καρδιὰ χωρὶς παλμὸ» ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας ἄνω τῶν 26 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ἡ «Φουρτουνιασμένη θάλασσα» ἀπὸ τὴ Κρήτη.

Δυὸ φίλες ἡ «Λίνα» καὶ ἡ «Χαρά», ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ ναυτικούς, καλῶν οἰκογενειῶν, ἡλικίας 45-55 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Τὸ «Κορίτσι μυστήριο», (19 χρόνων), καὶ ἡ «Σερά-σερά», ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴ Κύπρο. Ἡ «Λένα», (20 χρόνων) ἀπὸ τὸ Βόλο, μορφωμένη, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων χωρῶν. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας.

Ἡ Μ. Καραβελάκη (21 χρόνων), Βουλγαροκτόνου 11, Ξάνθη, Grèce, ἀπόφοιτος Γυμνασίου, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Τρεῖς φίλες, ἡ «Τσιγγάνα γυφτοπούλα (28 χρόνων), τὸ «Γαρύφαλο στ' αὐτὶ» (20) καὶ ἡ «Πονηριὰ στὰ μάτια» (17), θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ «Ἀποτυχημένη στὸ γάμο» ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, τὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν Ἀμερική. Ἡ «Χήρα Κρητικοπούλα», θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ ἕνα σοβαρὸ κύριο ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, ἄνω τῶν 50 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ἡ «Ξανθὴ γόησσα Μ.», ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Ὅσοι θέλουν νὰ πάρουν γράμμα ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας αὐτές, ἂς στείλουν τὴ διεύθυνσί τους στὶς στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μας.

Ἡ «Μάρθα Ρέγκερ» ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, παρακαλεῖ τὸν ἀναγνώστη μας στὴν Ταγκανίκα Vassili K., νὰ ἀποστείλη τὸ συστημένο ἀντικείμενο ποὺ τοῦ ἐπεστράφη στὴν ἑξῆς νέα διεύθυνσι: Ἄννα Κωνσταντινίδου, Ἀτρέως 5, Ἄνω Πετράλωνα, Ἀθῆναι, Grèce.

Ἡ Μαρσελὶν Μικροδούλη (21 χρόνων), Αἰγάλεω Νο 8, Νέον Φάληρον, Πειραιεύς, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Γιὰ τὶς κάτωθι ἀναγνώστριες ὑπάρχουν γράμματα στὰ γραφεῖα, τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ ἔλθουν νὰ πάρουν: Ἡ «Πονεμένη» ἀπὸ τὸ Ἀγρίνιο ἔχει γράμμα ἀπὸ τὸ Πακιστάν. Γιὰ τὸ «Ἄγουρο φροῦτο» ὑπάρχει γράμμα ἀπὸ τὴ Βιέννη. Ἀπὸ τὸ S)S Nishy ἐστάλη γράμμα γιὰ τὴν «Τσιγγάνα». Ἡ «Λὲν Λάϊ» ἔχει γράμμα ἀπὸ τὸ Γκρὰτς τῆς Αὐστρίας. Ἀπὸ τὴ Μοδένα τῆς Ἰταλίας ὑπάρχει γράμμα γιὰ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ναναύσκα». Γράμματα ὑπάρχουν ἐπίσης γιὰ τὴ «Μιγκάλα», «Μόνικα» ἀπὸ τὴ Νίκαια καὶ τὴ «Μαρινέλλα» ἀπὸ τὴν Ἁγία Παρασκευή.

Ἀπὸ τὸ S)T Grinis ὑπάρχει γράμμα γιὰ τὴν «Πάντα ἄτυχη» ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἡ «Σύλβια» ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη ἔχει γράμμα ἀπὸ τὴν Αἰθιοπία. Ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο ἐστάλη γράμμα γιὰ τὴ «Μαύρη ζωή».

Ἡ Μαριάννα Τριανταφύλλου, Μιοβίδοβιτς 9, Κουκάκι, Τ4, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 30—45 χρόνων.

Ἡ Βάσω Ὁμήρου, Τυάνων 11, Ν. Φιλαδέλφεια, Ἀθῆναι, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστάλ.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ὁ Μυτιληναῖος Παντελῆς, Poste Restante Πειραιῶς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μόνικα» καθὼς καὶ μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ.

Ὁ Παράσχος Τσακιρέλλης καὶ ὁ Κώστας Παπαχριστοδούλου, Σκόπελος, Γέρα, Μυτιλήνη, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Νῖκος Χρύσης (21 χρόνων), Πράμαντα Ἰωαννίνων, Grèce, ἀπόφοιτος Γυμνασίου, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ ὁμογενεῖς τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Ἰωάννης Θεοδώρου, Ἄμφισσα, Παρνασσίς, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—23 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα.

Ὁ Ἀνδρ. Μαντζούφας (18 χρόνων), Πολύγυρος, Χαλκιδική, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Παπαρουνίτσα». Δυὸ φίλοι, ὁ Νικόλ. Κάκκινος, ραδιοηλεκτρολόγος, καὶ ὁ Λοΐζος Παρασκευᾶς, κομμωτής, (22 χρόνων καὶ οἱ δυό), Ἁγίου Δημητρίου 144, Ταμπούρια, Πειραιεύς, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀμερική, Καναδᾶ καὶ Αὐστραλία, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Παρακαλοῦν ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Παράσχος Ἀργυρόπουλος, Συν. Ἐλευθερίας 20, Θεσσαλονίκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς δυὸ φίλες ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μιράντες». Ὁ Πολύκαρ. Σκούρτης (20 χρόνων), Ζωγράφου 18, Ἰωάννινα, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας μέχρι 20 χρόνων. Ὁ Λάκης Ἀλεξανδράκης, Σκαμάνδρου 12, Ἀλεξανδρούπολις, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας τοῦ 960 τεύχους, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ζέττα».

Ὁ Δημήτριος Φουντούλας, Γιαννιτσῶν Νο 2, Ἄνω Χολαργός, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μελαχροινὴ Ντόλλυ» ἀπὸ τὴν Ἀφρική. Ὁ Νικόλαος Χαρικόπουλος (18 χρόνων), Ἀνατ. Θράκης 61, Κ. Τούμπα, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Rock 'N' Roll» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ. Ὁ Μάκος Μανούσιος (20 χρόνων), Μορκεντάου 6, Ὑμηττός, Ἀθῆναι, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, γαλλικὴ ἢ ἰταλικὴ γλῶσσα. Ὁ ἴδιος θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἴζα Ὑνέζ». Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Παναγ. Παναγιωτίδης, Poste Restante, Καλλιθέα, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Κινεζούλα» ἀπὸ τὸ Ψυχικὸ τοῦ 982 τεύχους. Ὁ Ἠλίας Παπανικολόπουλος, Παλαμᾶ 10, Καλάμαι καὶ ὁ Νικόλαος Ταβουλαρέας, Γρηγορίου 10, Καλάμαι, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—20 χρόνων.

Ὁ Χαράλαμπος Μιχαηλίδης, Προνοίας 31, Θεσσαλονίκη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸ Βόλο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Λιζέτα» τοῦ 989 τεύχους. Ὁ Βασίλ. Ι. Μακρόπουλος, Ἴωνος Δραγούμη 29, Θεσσαλονίκη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸν «Κύκνο» τοῦ 983 τεύχους. Ὁ Κυριάκος Βελέντζας, Φορμίωνος 191, Ἀνάληψις. Βύρων, Ἀθῆναι, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, ἡλικίας 18—21 χρόνων. Ὁ Ἐλευθέριος Μαντζούκης, Σμύρνης 6, Ἡράκλειο, Κρήτη, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Λῆ Σμάϊλυ» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ.

Ὁ Δημήτ. Πασαδάκης, Μεάνδρου 19, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μόνικα» ἀπὸ τὴ Νίκαια. Ὁ Ἀθαν. Πρασινᾶς (22 χρόνων) Ν.Σ. Σωτηρία, 15 Κλινική, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ Μάκης καὶ ὁ Νῖκος Δημάκος, Poste Restante, Σύνταγμα, Ἀθῆναι, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς δυὸ ἀναγνώστριές μας «Μαμζὲλ Πιγκὰλ» καὶ τὸ «Κορίτσι νάϋλον».

Ὁ Σταῦρος Βλαχάκης, Φιλαδέλφιον, Σωχοῦ, Θεσσαλονίκης, ἀπόφοιτος Γυμνασίου, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Κύπρο, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Μαρίλια» τοῦ 983 τεύχους. Ὁ Ἀθανάσιος Κατσιλιᾶνος (22 χρόνων), Ἑρμιόνης, Καβάλα, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἑλληνοπούλα». Ὁ Ἰωάν. Ἀλεξανδρῆς, Πειραιῶς 29, Μοσχᾶτον, Ἀθῆναι, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Ἀγριοκόριτσο» ἀπὸ τὴν Κεφαλλωνιά. Ὁ Ἀπόστολος Κουτσιανᾶς, Κλεισούρας 6, Παγκράτι, Ἀθῆναι, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μόνικα» τοῦ 979 τεύχους.

Ὁ Κίμων Πιέρος, Δεληγιώργη 44, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς «Ξενιτεμένες ὑπάρξεις» ἀπὸ τὸν Καναδᾶ τοῦ 983 τεύχους. Ὁ Ἰωάννης Διανέλος, Βατύλακος, Γρεβενά, Κοζάνη, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Σοκόρα». Ὁ Ἠλίας Μεταλλίδης (18 χρόνων), Poste Restante, Πάτραι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους, ἡλικίας 16—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

Ὁ Κωνστ. Κογκαλίδης (20 χρόνων), Τέρμα Ἡλιουπόλεως 22, Νεόκτιστα, Θεσσαλονίκη, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 15—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Νικόλ. Κάβουρας (20 χρόνων), Προέκτασις Κοδριγκτῶνος 9, Τ8, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Λῆ Σμάϊλυ». Δυὸ φίλοι, ὁ Μίμης Χριστοφιλόπουλος καὶ ὁ Ἠλίας Παναγόπουλος (26 χρόνων), Μάνεσι, Καλάμαι, Μεσσηνίας, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, Κύπρο καὶ Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Κάκης Κατράκης, Ἑστιατόριον Ἥβη, Ἐγνατίας, Θεσσαλονίκη, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένες νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικό, ἡλικίας 18—23 χρόνων.

Ὁ Κωνστ. Φωτεινὸς (21 χρόνων), Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες τοῦ ἐξωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀμερική, στὴν ἑλληνική, ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Γεώργιος Κατσιμιλῆς, Παλαιὰ Ἐπίδαυρος, Ναυπλία, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἄτυχη ὀμορφιὰ» τοῦ 977 τεύχους. Μὲ τὴν ἰδία θέλει ν' ἀλληλογραφήση καὶ ὁ Παναγ. Δέδες, Σελληνιάτικα, Κορινθία.

ΣΜΗΝΙΤΕΣ

Ὁ ἀρχισμηνίας Τάκης Σταματάκης, 110 Μ.Π. ΒΣΤ 904, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό. Ὁ Νικόλαος Μαργαρίτης, 113 ΠΜΕ, Μοῖρα ΕΠ)ΟΥ ΣΑΒ 903, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μιράντα». Ὁ Ἀναστάσιος Σαρδέλης, 114 Π.Μ. 403 Μ.Π.Α., Τανάγρα, Βοιωτίας, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι Ἑλληνίδες.

Ὁ Ἀναστ. Κουτάγιας, 28ον Α.Τ.Α., Μοῖρα «Σ», ΒΣΤ 904, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—22 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς ἀληθινῆς φιλίας. Ὁ Στέλιος Σταμπουλῆς, 111 Π.Μ. 409 ΜΠΑ, Νέα Ἀγχίαλος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὴν Κρήτη, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ἄτυχη στὸ ἔρωτα». Ὁ ὑπαξιωματικὸς Σωτήριος Παπαδάμης, 126 Σ.Α.Β., ΣΤΓ 911Α, Ἀεροπορικὴ Βάσις Ἡρακλείου, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸν Καναδᾶ, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Rock 'N' Roll». Ὁ Ἰωάννης Σαΐτης, 111 Π.Μ., Μ. Ἐφοδιασμοῦ, Νέα Ἀγχίαλος, Βόλος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Σούλης Πασχαλίδης, 111 Π. Μάχης, 409 Μ.Π.Α., Νέα Ἀγχίαλος, Βόλος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴ Μακεδονία, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ Σωτήριος Φασσέας, 111 Π.Μ., Νέα Ἀγχίαλος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Παπαρουνίτσα» ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη. Ὁ Νικόλαος Ριμπόπουλος, 111 Π.Μ., Μ. Τροφοδοσίας, Ν. Ἀγχίαλος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας τοῦ 970 τεύχους, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Β. Θ. 2.57» ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη. Ὁ Νικ. Καριοφυλλόπουλος, ὁ Μ. Τικπασανούδης (21 χρόνων καὶ οἱ δυὸ) καὶ ὁ Δ. Μιχαλάκης (19), 111 Π.Μ. Μοῖρα Μεταφορῶν, Νέα Ἀγχίαλος, Βόλος, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Μακεδονία, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ Μιχαὴλ Σωτηρόπουλος, 111 Π.Μ., Μοῖρα Ἐγκαταστάσεων, Νέα Ἀγχίαλος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 16—23 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Βασίλ. Δουρούμης, 111 Π.Μ., 340 ΜΔ)Β, Νέα Ἀγχίαλος, Βόλος, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ. Ὁ Δ. Κουκούλης, 111 Π.Μ. 340 Μ. δ)Β, Νέα Ἀγχίαλος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Παράξενο κορίτσι» ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη τοῦ 977 τεύχους. Ὁ Ἀναστάσιος Σασαρίδης (19 χρόνων), 111 Π.Μ. 409 Μ.Π.Α., Ν. Ἀγχίαλος, Βόλος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὸ «Κορίτσι νάϋλον».

Ὁ Γεώργιος Χαζλάρης καὶ ὁ Παν. Σπυρόπουλος, 125 ΣΑΒ, ΣΤΓ 911Α, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν ἀντιστοίχως μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Μελανούρι τοῦ Παγασητικοῦ» καὶ «Σταχτοπούτα».

ΝΑΥΤΕΣ

Ὁ δίοπος τηλεγραφητὴς Τάκης Πανάκης, Β.Π. Ἀδρίας, ΓΕΝ, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ Δημήτρ. Μαρινάκης, Κ.Ε)Παλάσκας, ΒΣΤ 902, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ὁ Δ. Ρουμπακιώτης, Βάσις Δ.Ν.Ο.Α., Δ.Π.Α., ΓΕΝ, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνική, ἰταλικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ Τάκης Δημακουλέας, ΚΕ)ΚΑΝ, ΒΣΤ 902, ΕΝ, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο ποὺ ἀγαποῦν τὰ σπὸρ καὶ κατὰ προτίμησι τὸ κολύμπι, ἡλικίας 18—21 χρόνων. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Δημήτριος Χρυσανθόπουλος, Β.Π. Δόξα, ΓΕΝ, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Α. Σαμιώτης, Β.Π. Ἱέραξ, ΓΕΝ, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Φυλακισμένο καναρίνι». Ὁ πρόταχτος τηλεγραφητὴς Ἀργύριος Λουτούδης (19 χρόνων), ΒΣΤ 902, ΚΕ)ΠΑΛ., Σχολὴ Συνεννοήσεως, ΓΕΝ, Grèce, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Βερόνικα» ἀπὸ τὴν Ξάνθη. Ὁ ἴδιος θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Αἴγυπτο, ποὺ ἀγαποῦν τὴ μουσική.

ΗΝΕΑ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΗ ΣΚΟΝΗ ΠΛΥΣΙΜΑΤΟΣ
ΣΕΡΦ

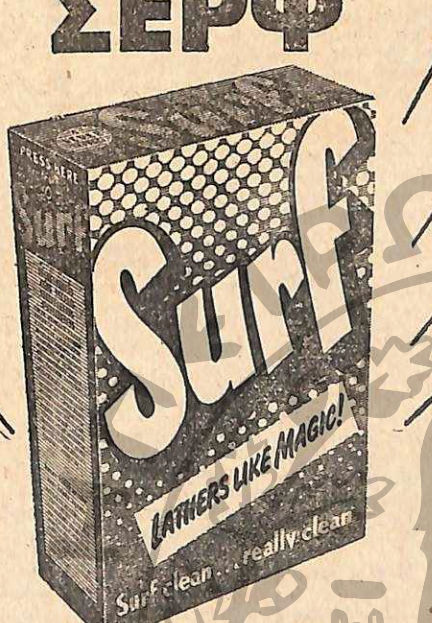

Τὸ νέο θαυματουργὸ Σέρφ σᾶς δίδει τὴν καθαρώτερη, τὴ λευκότερη πλύση ἀπ' ὅλα. Τὸ Σέρφ ξεπλένει κάθε ἀκαθαρσία καὶ τὴν πιὸ δυσκολόβγαλτη. Ἀγοράστε τὸ νέο Σέρφ σήμερα.
ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΗ ΠΛΥΣΗ — ΛΕΥΚΟΤΕΡΗ ΠΛΥΣΗ
Τὸ ΣΕΡΦ δίδει καὶ τὰ ΔΥΟ!
X-SUR 70 GK-5027-50

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Οἱ λοχίες Θεοφάνης Βλαχογιάννης καὶ Χρῆστος Καραμπέτσος, ΚΕΝ Κερκύρας, 7ος Λόχος, ΣΤΓ 910, Grèce, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς φιλίας. Ὁ Εὐστάθ. Γιαοῦζος, Σ.Φ.Μ., ΣΤΓ 902Β, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ξελογιάστρα». Ὁ Χρῆστος Ἀθανασιάδης, Τεχνίτης Τηλεφωνικῶν Μηχανημάτων, Διμοιρία Διαβιβάσεων, 1ον Σ.Π., ΣΤΓ 913Α, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέους καὶ νέες ἀπὸ τὰ Γιαννιτσά.

Ὁ Ἀντώνιος Παύλου, 1630 Ε.Α., ΒΣΤ 904, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ὁ λοχίας Νικόλαος Παπούλιας, 778 ΜΛΜ, ΣΤΓ 914, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας «Ἀρετὴ» καὶ «Κακία». Ὁ ὑπαξιωματικὸς Κ. Σφακιανάκης, ὁ Ν. Σφίγκας καὶ ὁ Γ. Συλβέστρος, 1758 ΕΑ., ΣΤΓ 902Α, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο. Ὁ δόκιμος ἀνθ)γὸς Γεώργ. Ἀνδριώτης, 628 Τ.Π. Λ. Δ)σεως, ΣΤΓ 918, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὰ νησιά, κατὰ προτίμησι τοῦ Ἰονίου, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς καλῆς φιλίας. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν, νὰ στείλουν μιὰ φωτογραφία τους. Ὁ Φώτιος Ἀδαμτζίκης, Α9)Β' Σ. Στρατοῦ, ΒΣΤ 901, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Σύλβια» τοῦ 954 τεύχους.

Οἱ ὑπαξιωματικοὶ Νικόλαος Πέτρου καὶ Ἀθανάσιος Δημητρίου, Σχολὴ Ἀλεξ)στῶν, ΒΣΤ 909, ζητοῦν ἀλληλογραφία μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας «Ἡ καρδιά μου σοῦ ἀνήκει» καὶ «Νεράϊδα τοῦ Λιβυκοῦ». Ὁ Δημήτριος Ἀποστολόπουλος, ΚΕΝ Τριπόλεως, 12ος Λόχος, ΣΤΓ 928, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴ σύναψι μιᾶς ἁγνῆς φιλίας.

Ὁ ὑπαξ)κὸς Ἄλκης Ξανθόπουλος, ΚΕΝ Κερκύρας, Λόχος Δ)σεως ΣΤΓ 910, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες, ἡλικίας κάτω τῶν 20 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν Ἄρτα ἢ τὴν Κέρκυρα. Ὁ Νέστωρ Κρύσταλλος, ΚΕΝ Μ. 2ος Λόχος, ΣΤΓ 907, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ ἢ τὸ ἐξωτερικό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴ Μ. Ἀνατολή, ἡλικίας 16—19 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κάρτ-ποστὰλ καὶ τὴ δημιουργία μιᾶς φιλίας.

Ὁ Ἄλκης Βασιλόπουλος, ΛΥΒ XV Μεραρχίας, ΣΤΓ 917, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ». Ὁ Νικόλαος Ριτσάκης, 158 Μ.Μ. Π. Πυρ)χία Δ)σεως, ΒΣΤ 903, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὰ Χανιά, ἡλικίας 15—22 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅποια ἀπαντήση, νὰ στείλη μιὰ φωτογραφία της. Ὁ Ν. Κρίγκας, Κ.Ι. 985 ΒΣΤ 903, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ». Ὁ ἴδιος ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν «Ἀνθισμένη μυγδαλιὰ» καὶ τὸ «Γιασεμί», μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς σταθερῆς φιλίας. Ὁ ὑπαξιωματικὸς Κ. Πράπας καὶ ὁ Ι. Ζησιμόπουλος, 479 Διμοιρία Δ)σεως, ΙΙΙ Μεραρχία, ΣΤΓ 927, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ κρύβονται κάτω ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα «Βασούλα» καὶ «Νίκη» τοῦ 961 τεύχους. Ὁ Λεωνίδας Γραμματικας, Δ)Δ 1ον Σ.Π., ΣΤΓ 913Α, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ νέες καὶ νέους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό.

Ὁ λοχίας Γ. Μάζης, Σχολὴ Πεζικοῦ Χαλκίδος, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴ «Μαμζὲλ Πιγκὰλ» τοῦ 978 τεύχους. Ὁ διαβιβαστὴς Χρῆστος Ἀθανασιάδης, Δ)Δ 1ον Σ.Π., ΣΤΓ 913Α, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ τὴν ἀναγνώστριά μας, ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο «Ρωμαντικὴ» ἀπὸ τὸ Βόλο. Ὁ ὑπαξιωματικὸς Δράκος Πολιτάκης, ΚΕΝ Καλαμῶν, 9ος Λόχος, ΣΤΓ 909, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 18 χρόνων, ἀπὸ τὴ Νίκαια Πειραιῶς.

Ὁ ἀσυρματιστὴς Κ. Σπηλιωτόπουλος, ΚΕΔ)ΤΟΔ 3ος Λόχος, ΒΣΤ 902, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—22 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴ δημιουργία μιᾶς ἁγνῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Ὁ Γεώργιος Μπουτζίνης, 106 Μ.Π.Π., ΣΤΓ 912Α, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες. Οἱ λοχίες Ε. Νιόλης καὶ Γ. Κατσούλης, 502 Τ.Π., ΣΤΓ 912Α, Grèce, θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν στὴν ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ γλῶσσα.

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ — ΣΤΕΙΡΩΣΙΣ — ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

822 σελίδες, 120 εἰκόνες, 3 βιβλία σὲ ἕνα τόμον. Περιέχει: Ἀνατομικὴ περιγραφή, Ἀνικανότητα ἀνδρός, Ἀναφροδισία, Ψυχρότης, Θεραπεῖες. Στείρωσις ἀνδρός, γυναικός. Τεχνητὴ γονιμοποίησι. Ψυχολογία τοῦ Ἕλληνος καὶ τῆς Ἑλληνίδος. Διαστροφές. Ἑρμαφρόδιτοι. Ἐλεύθερος ἔρως καὶ παρθενία. Ἡ πρώτη νύχτα τοῦ γάμου. Παράνομος ἔρως. Πορνεία. Σύφιλις, Βλενόρροια, Ρανταροθεραπεία, ἡ τελευταία κατάκτησις. Αὐνανισμός, Νυμφομανία. Καὶ πολλὲς ἱστορίες παθόντων ἰδιόγραφες. Μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ 50 δραχ. στὴ διεύθυνσι τοῦ συγγραφέως Ἀλέξη Τσακίρη, Ἀγ. Κωνσταντίνου 28, στέλλεται στὶς ἐπαρχίες. Τὸ πληρέστερο καὶ τελειότερο ἀπὸ 20 ἄλλα βιβλία τοῦ ἰδίου συγγραφέως καὶ τὸ μόνο ἑλληνικὸ βιβλίο ποὺ στέλλεται εἰς ὅλον τὸν κόσμο. Ἐξωτ. δολλ. 5.

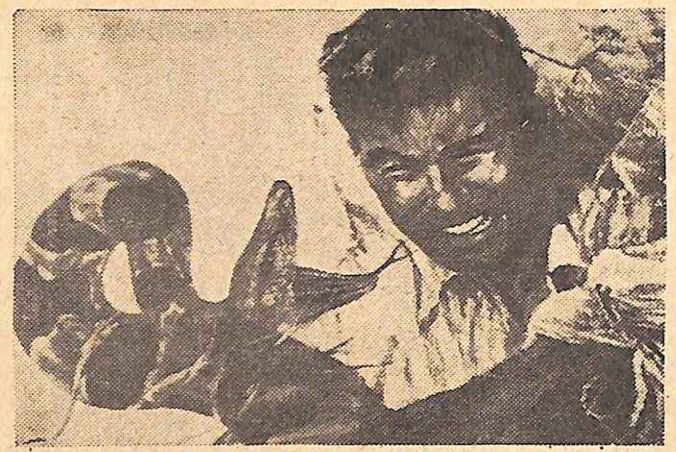

'Ο Τάρλτον ἅρπαξε τὸ ἑρπετὸ ἀπὸ τὸ λαιμό.

Η ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΠΑΛΗ ΜΕ ΕΝΑΝ ΠΥΘΩΝΑ!...

Ἡ περιπέτεια ἑνὸς Ἀμερικανοῦ φωτογράφου

Ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐξασφαλίσουν μιὰ καλὴ καὶ πρωτότυπη φωτογραφία, ἔχει ὁδηγήσει πολλοὺς φωτογράφους, ἐπαγγελματίες καὶ ἐρασιτέχνες σὲ ἐπικίνδυνες περιπέτειες. Ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι καὶ ὁ Ἀμερικανὸς Λούϊς Κότλοου, ποὺ ἔχει ἐπισκεφθῆ πολλὲς φορὲς τὴν Ἀφρική, κυνηγώντας ἄγρια θηρία καὶ σπάνιες φωτογραφίες. Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις του, ἀποφάσισε νὰ φωτογραφήση ἕναν πύθωνα, φροντίζοντας νὰ δώση ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ συνταρακτικὲς σκηνὲς ἀπὸ τὴν συνάντησί του μὲ τὸ πελώριο ἑρπετό. Καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ τὸν ἀνάγκασε νὰ ἔρθη σὲ θανάσιμη πάλη ἀκριβῶς μ' ἕναν πύθωνα!...

Γιὰ νὰ ἐξασφαλίση τὶς εἰκόνες ποὺ ἤθελε, ὁ κ. Κότλοου κατέφυγε στὴν βοήθεια τοῦ Ἄλλαν Τάρλτον, ἑνὸς λευκοῦ κυνηγοῦ, ποὺ ζῆ ἀπὸ χρόνια στὴν Ἀφρικὴ καὶ ἔχει ἀποκτήσει εἰδικότητα σὲ κάθε τι ποὺ ἔχει σχέσι μὲ τὰ ἑρπετά. Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν πολλῶν ἐτῶν ποὺ ἔμεινε στὴ Μαύρη Ἤπειρο, ὁ Ἄλλαν ἔχει δεχθῆ πάνω ἀπὸ εἴκοσι δαγκώματα ἑρπετῶν καὶ ἔχει κάνει ἰσάριθμους ὀρροὺς μὲ ἀντίδοτα. Ἔτσι, ἔχει πάθει ἕνα εἶδος ἀνοσίας στὰ δαγκώματα τῶν φιδιῶν. Ἀλλὰ ἀκριβῶς γι' αὐτὸν τὸ λόγο διατρέχει τὸν κίνδυνο νὰ πεθάνη ἀπὸ τὸ τσίμπημα μιᾶς συνηθισμένης μέλισσας ἢ κάποιου ἄλλου ἐντόμου, ποὺ στὸ δηλητήριό του ὁ ὀργανισμὸς τοῦ Τάρλτον δὲ μπορεῖ νὰ παρουσιάση καμμιὰ ἀντίστασι.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, λοιπόν, ἀνέλαβε νὰ βοηθήση τὸν Λούϊς Κότλοου. Ἀπὸ αὐτὸν ἔμαθε ὁ κ. Κότλοου ὅτι οἱ πύθωνες ἔχουν κοφτερὰ δόντια καὶ γερὰ σαγόνια, ἀλλὰ τὸ δάγκωμά τους δὲν εἶναι δηλητηριῶδες. Τὸ ἑρπετὸ αὐτὸ σκοτώνει τὰ θύματά του συνθλίβοντας τὸ σῶμα τους μὲ τὸ σφίξιμο τοῦ γεροῦ κορμιοῦ του.

Ὅταν ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ θύματός του, τὸ ἁρπάζει μὲ τὰ γερὰ δόντια του, ὄχι γιὰ νὰ τὸ σκοτώση, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ συγκρατήση, ὥσπου νὰ τυλίξη τὴν οὐρά του γύρω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς δένδρου ἢ ἑνὸς βράχου. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ τοῦ εἶναι ἀπαραίτητο, γιατὶ ἀλλοιῶς δὲν ἔχει τὸ στήριγμα, ποὺ τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ τυλίξη τὸν κορμό του γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ θύματος, τὸ ὁποῖο σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσι δὲν γλυτώνει ἀπὸ τὸ θανατηφόρο ἀγκάλιασμα. Γι' αὐτό, ὅσοι βρίσκονται ἀντιμέτωποι μὲ πύθωνα, φροντίζουν νὰ μὴ τοῦ δώσουν τὴν εὐκαιρία νὰ στηρίξη κάπου τὴν οὐρά του. Καὶ φυσικά, ἀποφεύγουν τὰ δαγκώματά του, ποὺ μπορεῖ νὰ μην εἶναι θανατηφόρα, ἀλλὰ εἶναι ὀδυνηρά.

«Ἕνα σοβαρὸ ἐμπόδιο στὴν προσπάθειά μας, ἦταν ὅτι οἱ πύθωνες συχνάζουν σὲ μέρη ὅπου ὑπάρχει πολὺ πράσινο καὶ ὅπου θὰ ἦταν δύσκολο νὰ τραβήξουμε φωτογραφίες — ἀφηγεῖται ὁ Λούϊς Κότλοου. Ἀλλὰ ὁ Τάρλτον ἔλυσε ἁπλᾶ τὸ πρόβλημα. Ἐγκαταστήσαμε τὶς φωτογραφικὲς μηχανὲς σὲ σημεῖο ποὺ ἦταν κατάλληλο γιὰ τὴν λῆψι φωτογραφιῶν, καὶ ὁ ἴδιος μπῆκε μέσα στὸ δάσος μαζὶ μὲ μερικοὺς ἰθαγενεῖς. Σκοπός του ἦταν νὰ πιάση ἕναν πύθωνα, νὰ τὸν μεταφέρη κοντὰ στὶς φωτογραφικὲς μηχανὲς καὶ ἐκεῖ νὰ σκηνοθετήση τὴν πάλη, ποὺ θέλαμε νὰ ἀπαθανατίσουμε. Πρόσθεσε, μάλιστα, ὅτι τὸ ἑρπετὸ θὰ ἦταν ἐξαγριωμένο ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία, ὁπότε ἡ πάλη μαζί του θὰ ἦταν πιὸ ἄγρια!»

Πράγματι, ὁ Τάρλτον γύρισε σὲ λίγο κρατώντας γερὰ ἕναν πύθωνα, ποὺ τὸν ἄφισε νὰ τυλιχθῆ σὲ ἕνα δένδρο καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κοντά του. Ἀφίσαμε τὸ ἑρπετὸ νὰ «βολευθῆ» στὸ δένδρο καὶ κατόπιν πλησιάσαμε πρὸς τὸ μέρος του ὁ Τάρλτον καὶ ἐγώ. Καθὼς ὁ λευκὸς κυνηγὸς πλησίαζε πρὸς τὸ μέρος του, ὁ πύθων τίναξε τὸν κορμό του πρὸς τὸ μέρος του, ἕτοιμος νὰ τὸν ἁρπάξη. Ὁ Τάρλτον ὡστόσο, ἀπέφυγε ἐπιδέξια τὸ κτύπημα, χωρὶς ὅμως νὰ ὑποχωρήση. Καὶ ὅταν τὸ ἑρπετὸ κουλουριάστηκε καὶ ἔκανε τὴν δεύτερη ἐπίθεσί του, κατόρθωσε πάλι νὰ τὸ ἀποφύγη.

»Θυμωμένος, ὁ πελώριος πύθων ἐγκατέλειψε τὸ δένδρο γιὰ νὰ κάνη πιὸ εὔκολα τὴν ἐπίθεσί του καὶ ἦρθε πρὸς τὸ μέρος μας, μὲ ταχύτητα καὶ ἀποφασιστικότητα. Τώρα, ὅμως, ὁ Τάρλτον τὸν εἶχε φέρει στὴ θέσι, ποὺ ἤθελε ὁ ἴδιος. Ἔκανε ἕνα πήδημα στὰ πλάγια, κατόπιν μιὰ βουτιὰ πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ πύθωνος καὶ τοῦ ἅρπαξε τὸν λαιμὸ μὲ τὰ γερὰ χέρια του.

»Ὅπως μὲ εἶχε καθοδηγήσει ἀπὸ πρίν, ἔτρεξα καὶ ἅρπαξα τὴν οὐρὰ τοῦ ἑρπετοῦ, ὥστε νὰ μὴν προλάβη νὰ τὴν στερεώση καὶ νὰ τυλιχθῆ γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Τάρλτον. Ἔννοιωσα στὰ μπράτσα μου τὸ κρύο καὶ ἀηδιαστικὸ ἄγγιγμα τῆς οὐρᾶς καὶ τὰ γερὰ κτυπήματά της, ἀλλὰ οὔτε μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ νὰ τὴν ἀφίσω. Καὶ τὸ παραμικρὸ λάθος μποροῦσε νὰ στοιχίση τὴ ζωὴ σὲ κάποιον ἀπὸ τοὺς δυό μας ἢ καὶ στοὺς δυό.

»Μὲ τὴν βοήθεια τῶν ἰθαγενῶν κατόπιν τοποθετήσαμε τὸ ἑρπετὸ μέσα σὲ ἕνα σάκκο ἀπὸ χοντρὸ ὕφασμα ποὺ εἶχαν φέρει μαζί τους.

»Ὅλη ἡ πάλη εἶχε κρατήσει μερικὰ μόνο λεπτά. Στὴ διάρκειά τους, ὅμως, εἴχαμε διατρέξει θανάσιμους κινδύνους ἀπὸ τὸν τρομερὸ ἀντίπαλό μας.

»Εἶχα πιὰ ἀποκτήσει ἀρκετὴ πεῖρα ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα αὐτὰ ἑρπετά. Καὶ προτίμησα νὰ ξαναγυρίσω στὴν φωτογράφησι πουλιῶν καὶ ἀγρίων θηρίων».

ΔΙΑΦΟΡΑ ΓΝΩΜΙΚΑ

★ Τὸ τρελλὸ ζῶο θέλει νηφάλιο καβαλλάρη.

★ Ὅταν δῆς στὸ δρόμο ταῦρο ἢ ἄνθρωπο τρελλό, κάνε τόπο νὰ περάση.

★ Καλὸ εἶναι νὰ ἐπωφελῆται κανεὶς ἀπὸ τὶς τρέλλες τῶν ἄλλων.

★ Ἡ τρελλὴ ἐνορία θέλει τρελλὸ παπᾶ.

★ Ὁ τρελλὸς ἄνθρωπος νομίζει τοὺς ἄλλους τρελλούς.

★ Τὰ πιὸ τρομερὰ θηρία στὰ δάση εἶναι ἡ ἀρκούδα καὶ τὸ λιοντάρι καὶ στὶς πόλεις εἶναι ὁ τοκογλύφος κι' ὁ συκοφάντης.

★ Τὰ τρία μεγαλύτερα ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τὰ νοιώθουν τριῶν εἰδῶν ἄνθρωποι: Τὰ νιᾶτα οἱ γέροι, τὴν ὑγεία οἱ ἄρρωστοι καὶ τὰ πλούτη οἱ φτωχοί.

★ Οἱ μεγάλοι κόποι καὶ τὰ μικρὰ κέρδη μᾶς κάνουν νὰ γερνᾶμε γρήγορα.

★ Ὅποιος δὲν ἔνοιωσε ποτέ του κόπο, δὲν ξέρει τί εἶναι ἡ ζωή.

★ Ὁ πόνος δὲν εἶναι πόνος ὅταν περάση πιά.

★ Μὴν ἀλληλογραφῆς, ὅταν εἶσαι θυμωμένος.

★ Ἡ πρωϊνὴ ἐργασία ἀξίζει χρυσάφι.

★ Ὁ γάμος ἔχει θλίψεις, ἀλλ' ὁ ἄγαμος βίος δὲν ἔχει χαρές.

★ Ἡ φιλία, ὅπως τὸ κρασί, μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς πὼς γίνεται καλύτερη ὅσο παληώνει.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ἀναζητώντας διαρκῶς νέες καλλονὲς γιὰ τὸν κινηματογράφο, οἱ παραγωγοὶ τοῦ Χόλλυγουντ ἀνακάλυψαν ἕνα «λαυράκι» πρώτου μεγέθους. Πρόκειται γιὰ τὴ νέα στάρλετ Βέρα Μάϊλς, ἡλικίας 20 χρόνων, ἡ ὁποία ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της ποὺ πλησιάζει τὴν τελειότητα, ἔχει καὶ ἕνα ἀναμφισβήτητο ταλέντο.

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΝΟΧΛΗΤΙΚΩΝ

Στὴν Ἀγγλία οἱ ἐπιθέσεις τῶν ἐνοχλητικῶν κατὰ τῶν ἐκπροσώπων τοῦ ὡραίου φύλου, κατὰ τὶς βραδυνὲς ὧρες, γίνονται κάθε μέρα καὶ πιὸ συχνές, σὲ βαθμὸ ποὺ οἱ γυναῖκες διστάζουν νὰ κυκλοφορήσουν χωρὶς συνοδὸ μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου. Ὁ Γάλλος κ. Φαρκὰρ ἀπὸ τὴν Κυανῆ Ἀκτὴ βρῆκε ἕνα ὅπλο ποὺ θὰ ἀπαλλάξη τὶς Ἀγγλίδες ἀπὸ τὸν κίνδυνο αὐτό. Πρόκειται γιὰ κάτι ἄκακα μικρὰ φίδια, τὰ ὁποῖα θὰ βάζουν μέσα στὴν τσάντα τους οἱ γυναῖκες γιὰ νὰ τὰ ἐξαπολύσουν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ τὴν κατάλληλη στιγμή. Τὰ φιδάκια αὐτὰ στοιχίζουν 200 φράγκα τὸ καθένα, τὸ ὅτι δὲ εἶναι τελείως ἀκίνδυνα τὸ ἀποδεικνύει ἡ ἀνωτέρω φωτογραφία.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἀταίριαστος γάμος

Ὁ πατέρας της ἦταν μπεκρῆς κι' ἡ μητέρα της τεμπέλα. Γι' αὐτό σ' ὅλους φαινόταν περίεργο, πῶς ἡ Μαρίκα βγῆκε τόσο προκομένο καὶ φρόνιμο κορίτσι. Δὲν ἦταν ὅμως μόνο αὐτό. Προβιβάστηκε μὲ ἄριστα στὴν προτελευταία τάξι τοῦ γυμνασίου. Ἕνα χρόνο ἀκόμη καὶ θἄπαιρνε τ' ἀπολυτήριο.

Ὅμορφη, ψηλή, μελαχροινή, μ' ἕνα ἁπλό, ἀλλὰ καλοραμμένο φορεματάκι, περπατοῦσε μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα, γιὰ νὰ πάη ἀπὸ τὸ σπίτι στὸ σχολεῖο ἢ γιὰ τὰ ψώνια στὰ μαγαζιὰ τῆς γειτονιᾶς.

Ἡ μητέρα της βαριόταν νὰ κάνη τὶς ἐξωτερικὲς δουλειές. Μά, μήπως ἔκανε τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ;

— Μαρίκα, ἔχω, παιδί μου, πονοκέφαλο!

Ἤξερε γιατί τῆς τὄλεγε αὐτὸ ἡ μητέρα της: Γιὰ νὰ πάη νὰ πλαγιάση καὶ νὰ πλύνη ἐκείνη τὰ πιάτα.

Δὲν ἀντιμιλοῦσε, δὲ παραπονιόταν ποτὲ ἡ Μαρίκα. Ἔκανε γρήγορα τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ γιὰ νὰ κλειστῆ στὸ δωμάτιό της καὶ νὰ διαβάση.

Ὅλοι τὴν ἔφερναν ὡς παράδειγμα στὰ παιδιά τους κι' ἡ γειτονιὰ ἔνοιωθε ἀγάπη μὰ καὶ συμπόνια γιὰ τὸ κορίτσι αὐτό, ποὺ εἶχε τόσο κακοὺς γονεῖς.

Ὁ πατέρας της ἦταν ἐπιπλοποιὸς καὶ κέρδιζε ἀρκετὰ λεφτά. Ἡ μητέρα της ξόδευε τὰ ὑπόλοιπα ἀπὸ ὅσα εἶχαν περισσέψει ἀπὸ τὴ ταβέρνα, σὲ λοῦσα.

Πολλὲς φορὲς στερήθηκαν τ' ἀπαραίτητα, μὰ ὁ λογαριασμὸς στὴ ράφτρα πλερωνόταν ταχτικά, γιὰ τὰ φορέματα, ποὺ παράγγελνε συχνά, κι' ἂς μὴν τὰ εἶχε ἀνάγκη, ἡ μητέρα της. Τὰ πάρτυ κι' οἱ ἐκδρομὲς τραβοῦσαν τὴ Φρόσω κι' ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὸν ἄντρα της καὶ τὴν κόρη της.

Ὁ κὺρ-Μενέλαος, ὁ ἄντρας της, δὲ συζητοῦσε καὶ πολύ, γιατὶ τὸ πιοτὸ τοῦ βάραινε συνεχῶς τὸ κεφάλι.

Μόνο τὶς Κυριακὲς τὸ ἀπόγεμα ἔβγαινε ἡ Μαρίκα καὶ πήγαινε περίπατο ὡς τὸ σπίτι τῆς γιαγιᾶς της, ποὺ τὴν περίμενε καὶ τὴν δεχόταν μὲ χαρά.

— Τὰ ξέρω ὅλα, παιδί μου, κι' ἂς μὴ μοῦ τὰ λές. Ξέρω τὸν πόνο σου! τῆς ἔλεγε ἡ γρηά, ποὺ ἦταν μητέρα τοῦ πατέρα της.

Καὶ συνέχιζε:

— Ξέρω, ἐπίσης, γιατί ὁ πατέρας σου τὄρριξε στὸ πιοτό. Δὲν ἔπινε ἄλλοτε. Ἦταν καλὸς κι' ἐργατικός. Δὲν πατοῦσε τὸ πόδι του, οὔτε σὲ ταβέρνα, οὔτε σὲ καφενεῖο. Τώρα ὅμως, φοβᾶμαι μήπως ἀργότερα κάνη τίποτα χειρότερο.

Καὶ τὸ χειρότερο ἔγινε. Ὁ κὺρ-Μενέλαος ἄρχισε νὰ μπλέκη μὲ χαρτοπαῖκτες. Ἔπαιζε μεθυσμένος, καὶ μιὰ μέρα ἔπαιξε ἀσυλλόγιστα τὸ σπίτι του στὰ χαρτιά!

— Δὲ θὰ συνεχίσω τὸ σχολεῖο...εἶπε μὲ δακρυσμένα μάτια ἡ Μαρίκα στὴ γιαγιά της.

— Ὄχι, παιδί μου. Αὐτοὶ φταῖνε οἱ ἴδιοι γιὰ τὴν κατάντια τους. Ἐσὺ δὲ φταῖς. Ὁ γυιός μου δὲ μ' ἄκουσε, καὶ τώρα πληρώνει σκληρὰ τὴν ξεροκεφαλιά του.

— Μά, γιαγιά...

— Ναί... Δὲ θέλεις νὰ κατηγορῶ τὸ πατέρα σου. Μὰ μὴ ξεχνᾶς ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα... Εἶναι γυιός μου! Τὸν ἀγαποῦσα πολύ, πιὸ πολὺ ἀπὸ σένα, μὰ δὲ μ' ἄκουσε... Ἔκανε τοῦ κεφαλιοῦ του καὶ παντρεύτηκε τὴ μητέρα σου...

— Μά, γιαγιά... ἡ μητέρα...

— Τὸ ξέρω πὼς ἀγαπᾶς τοὺς γονεῖς σου, παρ' ὅλα τὰ ἐλαττώματά τους. Νὰ τοὺς ἀγαπᾶς, παιδί μου, μὰ δὲν μπορεῖς νὰ θυσιαστῆς, ἐσὺ ἐπειδὴ ἐκεῖνοι εἶναι ξεροκέφαλοι...

Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ κὺρ-Μενέλαος ἔχασε τὸ σπίτι του, κι' ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγη μὲ λίγα ἔπιπλα σὲ μιὰ μακρυνὴ συνοικία, ἡ γρηὰ γιαγιὰ ἀξίωσε νὰ πάρη τὴν ἐγγονή της κοντά της.

— Δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ καταστρέψετε αὐτὸ τὸ παιδί... τοὺς εἶπε. Δὲ σᾶς μοιάζει! Εἶναι ἐγγονή μου, ἔχει τ' ὄνομά μου, καὶ θὰ τὴν προστατέψω ἐγώ!

Ἡ μικρὴ ἔφερε μερικὲς ἀντιρρήσεις, μὰ στὸ τέλος, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ τελειώση τὸ γυμνάσιο, δέχτηκε ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τοὺς γονεῖς της καὶ νὰ μένη μὲ τὴ γιαγιά της.

Ἔτσι, ὁ κὺρ-Μενέλαος καὶ ἡ κυρία Φρόσω ἔχασαν τὸ παιδί τους ἀπὸ κοντά τους. Μὰ δὲν ἄλλαξαν. Τὸν ἕνα τὸν τραβοῦσε τὸ ποτήρι καὶ τὴν ἄλλη τὰ λοῦσα, ὅσο κι' ἂν εἶχαν λιγοστέψει τώρα τὰ ἔσοδά τους.

— Μὰ γιατί, γιαγιά, ὁ πατέρας συνήθισε τὸ πιοτό;

— Γιατὶ στάθηκε ἄτυχος, γνωρίζοντας τὴ μητέρα σου...

— Εἶσαι σκληρή, γιαγιά!

— Ὄχι, παιδί μου, δὲν εἶμαι, μὰ μ' ἔχει πνίξει ἡ ἀγανάκτησι...

— Γιατί, γιαγιά;

— Ἤσουν τότε μικρή... Τώρα ὅμως μεγάλωσες. Σὲ δυὸ μῆνες παίρνεις τ' ἀπολυτήριό σου. Ἐγὼ θέλω νὰ σὲ σπουδάσω, γιὰ νὰ γίνης ἀνεξάρτητη, μὲ μιὰ ἐπιστήμη γιὰ προῖκα. Ὅσα χρήματα κι' ἂν σ' ἀφήσω, δὲν ἀξίζουν ὅσο ἕνα καλὸ δίπλωμα. Θέλεις νὰ γίνης γιατρός, Μαρίκα;

— Εἶναι τὸ ὄνειρό μου, γιαγιά.

— Καὶ τώρα ἄκουσε μιὰ συμβουλή. Ποτέ σου νὰ μὴ σκεφτῆς νὰ πάρης ἄντρα λιγώτερο μορφωμένο ἀπὸ σένα...

»Ὁ πατέρας σου ἦταν ἀρραβωνιασμένος μὲ μιὰ μοδιστροῦλα, μιὰ καλὴ καὶ ὄμορφη κοπέλλα, μὰ ἕνα βράδυ ποὺ πῆγε νὰ τὴν πάρη ἀπὸ ἕνα πλουσιόσπιτο, ποὺ δούλευε, εἶδε τὴν κόρη τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὴν ἀγάπησε.

»Τὸν ἀγάπησε κι' αὐτὴ καὶ παντρεύτηκαν, κι' ἂς ἦταν ἐκεῖνος ἕνας ἁπλὸς ἐπιπλοποιὸς κι' ἐκείνη μορφωμένη καὶ μὲ ξένες γλῶσσες.

»Ἡ μοδιστροῦλα πέθανε φυματικὴ ἀπὸ τὸν καϋμό της. Στενοχωρήθηκε γι' αὐτὸ ὁ πατέρας σου. Μὰ εἶχε μεγαλύτερες τύψεις ἀργότερα, ὅταν ἡ γυναῖκα του, μετὰ τὸν πρῶτο χρόνο, ἄρχισε νὰ τὸν περιφρονῆ, γιατὶ ἦταν ἀγράμματος καὶ γιατὶ δὲν ἦταν τῆς σειρᾶς της. Κι' ἐκεῖνος τότε τὄρριξε στὸ πιοτό. Τὰ ἄλλα τὰ ξέρεις...

Ἡ ἐγγονὴ ἀγκάλιασε τὰ γόνατα τῆς γιαγιᾶς κι' ἄρχισε νὰ κλαίη. Ἐκείνη τῆς χάϊδεψε τὸ κεφάλι καὶ σὰν νὰ τὴν εὐλογοῦσε μὲ τὸ γεροντικό της χέρι, πρόσθεσε:

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξη, παιδί μου, ἀπὸ τὴν κακὴ ὥρα. Ὅσο ζῶ, θὰ σὲ προστατεύω, μὰ κι' ὅταν πεθάνω ἡ ψυχή μου δὲν θ' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ κοντά σου!

Μὲ δάκρυα εὐγνωμοσύνης ἡ Μαρίκα τώρα φιλοῦσε τὰ χέρια τῆς γιαγιᾶς της.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Τὸ μακρύτερο εἰσιτήριο

Φαντάζεσθε πόσο ἐνοχλητικὸ θὰ εἶναι ἕνα εἰσιτήριο ταξιδιοῦ μήκους 5 μέτρων! Κι' ὅμως, αὐτὸ τὸ μῆκος εἶχε τὸ εἰσιτήριο ποὺ ἐξέδωσε τελευταίως ἕνα ἰαπωνικὸ πρακτορεῖο, γιὰ κάποιον ταξιδιώτη ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πάη ἀεροπορικῶς ἀπ' τὸ Τόκιο στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες, περνῶντας ἀπὸ 74 πόλεις τῆς Ἀσίας, τῆς Αὐστραλίας, τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης!

Τὸ ρεκὸρ ὅμως ἀνήκει σ' ἕνα εἰσιτήριο ποὺ ἐξεδόθη πέρυσι ἀπὸ ἕνα αὐστραλιανὸ πρακτορεῖο, γιὰ ἕνα ἀεροπορικὸ ταξίδι σὲ 105 πόλεις 33 διαφόρων χωρῶν, μὲ τὰ ἀεροπλάνα 29 γραμμῶν. Αὐτὸ εἶχε μῆκος 10 μέτρων!

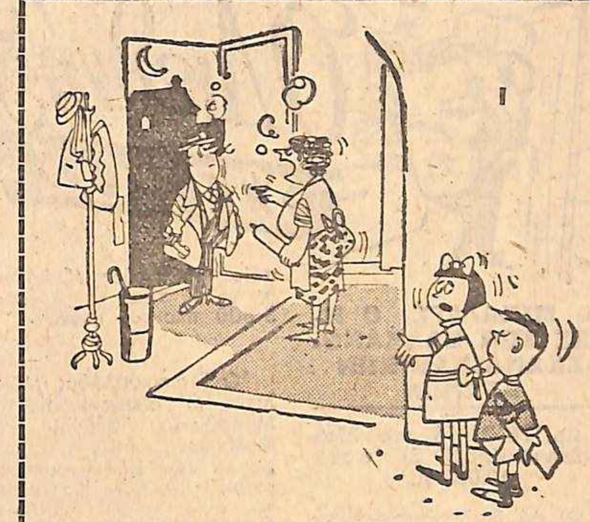

— *Πήγαινε!... Τώρα εἶναι ἡ κατάλληλη στιγμὴ νὰ δείξης στὸ μπαμπᾶ τοὺς βαθμούς σου.*

— *Μὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς σατύρους ποὺ ἐπιτίθενται σήμερα στὶς νέες γυναῖκες, προτιμῶ νὰ εἶμαι σὲ ἐπιφυλακή.*

Ἡ νοικοκυρά: Μὴν ξεχνᾶτε πὼς τὰ παιδιὰ εἶναι ἀνεπιθύμητα στὸ σπίτι μας!...

Ὁ Διεθνὴς Στίβος

Φ. ΜΙΧΑΛΙΤΣ, Ο ΗΡΩΣ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΟ-ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

2 ὡρ. 26΄27΄΄8 στὸ Μαραθώνιο καὶ 30΄21΄΄6 στὰ 10.000 μ.

Οἱ Α΄ Βαλκανοσκανδιναβικοὶ ἀθλητικοὶ ἀγῶνες ἦταν πραγματικὰ μιὰ ἀθλητικὴ τιτανομαχία. Οἱ ξανθοὶ ἄσσοι τοῦ Βορρᾶ ἀγωνίστηκαν σκληρὰ γιὰ νὰ ἐπικρατήσουν τῶν πρωταθλητῶν τῶν Βαλκανίων. Ἀθλητικῶς ὅμως προηγμένοι περισσότερο, οἱ Σουηδοί, οἱ Φινλανδοί, οἱ Δανοί, οἱ Ἰσλανδοὶ τῶν Γιουγκοσλάβων, τῶν Ρουμάνων, τῶν Βουλγάρων τῶν Τούρκων καὶ τῶν Ἑλλήνων, ἦταν φυσικὸ νὰ ὑπερτερήσουν μὲ 243 ἔναντι 177 βαθμούς. Βέβαια ἡ Βαλκανικὴ ὁμὰς εἶχε ὡρισμένες ἀπώλειες ἐξ αἰτίας καὶ τῆς γρίππης. Παρουσίασε ὅμως καὶ τὸ μειονέκτημα τῆς ἐλλείψεως συνεργασίας σὲ ἀγωνίσματα, ὅπου ἡ στρατηγικὴ συμβαδίζει μὲ τὴν τακτικὴ γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς νίκης. Ἄσχετα μὲ τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων, οἱ Α΄ Σκανδιναβοβαλκανικοὶ ἀγῶνες σημείωσαν λαμπρὴ ἐπιτυχία. Γοητευμένοι οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Σκανδιναβῶν ἀπ᾿ τοὺς ἀγῶνες των στὸ καλλιμάρμαρο Παναθηναϊκὸ Στάδιο, πρὸ παντὸς ὅμως ἀπὸ τὸ ὑπέροχο ἀθλητικὸ πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων φιλάθλων, ἔγιναν κήρυκες τοῦ ἑλληνικοῦ ἀθλητικοῦ πολιτισμοῦ στὶς χῶρες τους. Ἐπιστρέφοντας στὴν πατρίδα τους, δήλωσαν πὼς θὰ μεταφέρουν τὶς ὑπέροχες ἐντυπώσεις τους ἀπὸ τὴ Μητέρα τοῦ ἀθλητισμοῦ, τῆς ὁποίας τὸ πνεῦμα ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ παρὰ τὸ πέρασμα 3.000 περίπου χρόνων.

★

Ὁ Γιουγκοσλάβος Μίχαλιτς, Β΄ ὀλυμπιονίκης τοῦ Μαραθωνίου δρόμου τῆς Μελβούρνης, ἦταν ἡ μεγάλη μορφὴ τῶν Βαλκανοσκανδιναβικῶν ἀγώνων. Κατέκτησε τὸν ἆθλο τοῦ Β΄ Διεθνοῦς Μαραθωνίου δρόμου τῶν Ἀθηνῶν μὲ τὸ λαμπρὸ χρόνο τῶν 2 ὡρῶν 26΄27΄΄8. Ἂν ἀναλογιστοῦμε μὲ ποιὲς συνθῆκες πραγματοποιήθηκε ὁ χρόνος αὐτός, πρέπει ἀδίστακτα νὰ ὁμολογήσουμε πὼς παρόμοιος χρόνος δὲν ἔχει σημειωθῆ ποτὲ μέχρι σήμερα.

Πέτυχαν βέβαια καλύτερους χρόνους σὲ ἰδεώδεις γιὰ Μαραθώνιο δρόμο συνθῆκες. Ἐκεῖ ὅμως δὲν ὑπῆρχαν οὔτε τὸ ὑψόμετρο τοῦ Μαραθωνίου τῶν Ἀθηνῶν, οὔτε ἡ ἀνηφοριὰ τοῦ Σταυροῦ, ἡ τόσο ἐξουθενωτική, οὔτε ὁ σκληρὸς ἀνταγωνισμὸς σῶμα πρὸς σῶμα μέχρι τὴ Σωτηρία, μεταξὺ τοῦ Μίχαλιτς καὶ τοῦ σκληροτράχηλου καὶ νεωτέρου του Φινλανδοῦ Κοτίλα.

Γι᾿ αὐτὸ καὶ ὁ χρόνος τοῦ Μίχαλιτς παίρνει τὰ φτερὰ τοῦ θρύλου καὶ ὡς κατόρθωμα ἀνυπέρβλητο θὰ μείνη στὴν ἀθλητικὴ ἱστορία τοῦ τόπου μας καὶ τοῦ Μαραθωνίου. Κοντὰ στὸν ἆθλο πρέπει νὰ ἐξάρουμε καὶ τὴν ψυχικὴ δύναμι τοῦ Μίχαλιτς. Κάθε ἄλλος θἆχε πιθανὸν ὑποχωρήσει στὶς ἐπιθέσεις τοῦ Κοτίλα. Ὁ Μίχαλιτς ὅμως εἶχε πιστέψει στὴ νίκη του, γι᾿ αὐτὸ καὶ ξεπέρασε τὸ νεαρὸ καὶ δυναμικὸ ἀντίπαλό του. Συγκέντρωσε καὶ τὴν τελευταία ἰκμάδα τῶν δυνάμεών του γιὰ νὰ μπορέση νὰ τοῦ ξεφύγη.

Πρὸς στιγμὴν πέτυχε νὰ ἀποσπαστῆ περὶ τὰ 80 μ. Σὲ λίγο ὅμως ὁ Κοτίλα σιγὰ-σιγὰ τὸν πλησίασε. Παρὰ λίγο νὰ λυγίσουν τὰ γόνατα τοῦ Μίχαλιτς ἀπὸ τὸ γεγονός. Ὡστόσο, μὲ νέες δυνάμεις, ἐπεχείρησε, καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ τοῦ ξέφυγε 200 μ. Ἦταν ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους.

Ὁ Μίχαλιτς, ἀκάθεκτος πιά, ἔτρεξε μὲ τὰ φτερὰ πρὸς τὸ Στάδιο. Ἡ γιγαντιαία ψυχικὴ καὶ σωματικὴ πάλη τὸν εἶχαν κάμψει. Στὰ Προπύλαια τοῦ Σταδίου τοῦ δίνουν, κατὰ τὸ ἔθιμο, κλωνάρι ἀγριελιᾶς. Τοῦ πέφτει ἀπ᾿ τὴν ἀδυναμία ἀπ᾿ τὰ χέρια. Σχεδὸν τρικλίζοντας, κατακίτρινος, καταβεβλημένος, προχωρεῖ πρὸς τὸ νῆμα. Τὸ βῆμα του ἀσταθές, ἄρρυθμο. Γίγαντας ὅμως τῆς θελήσεως ὁ Μίχαλιτς φτάνει ἐπὶ τέλους στὸ τέρμα. Μόλις προφτάνει νὰ δρασκελίση τὴ γραμμὴ καὶ σωριάζεται λιπόθυμος. Ἕνας Πίνδαρος χρειαζόταν νὰ ὑμνήση τὸν τιτανικὸ ἆθλο τοῦ λαμπροῦ Μαραθωνιονίκη. Τόση ἦταν ἡ κούρασί του, ποὺ ὅταν ὁ Ἕλλην Ὀλυμπιονίκης (β΄) τοῦ Α΄ Μαραθωνίου τῶν Ἀθηνῶν, Βασιλάκος, τὸν στεφάνωσε καὶ τοῦ ἀπένειμε τὸ χρυσὸ κύπελλο, συγκινημένος ὁ Μίχαλιτς ἄφησε νὰ τοῦ πέση τὸ ἔπαθλο ἀπὸ τὰ χέρια...

Τοὺς Ἕλληνες συγκινεῖ βαθύτατα ὁ Μαραθώνιος δρόμος καὶ παρὰ τὶς ἀντιρρήσεις ποὺ ἔχουν μερικοὶ γιὰ τὴ σκοπιμότητα τοῦ σκληροτάτου αὐτοῦ ἀγωνίσματος, ὁ Μαραθώνιος θἄχη πάντα ἀπήχησι στὶς ψυχὲς τῶν Ἑλλήνων. Γι᾿ αὐτὸ καὶ ἀπεθέωσαν τὸν Μίχαλιτς, μετὰ τὸ λαμπρὸ κατόρθωμά του.

Ὅταν μάλιστα ἔμαθαν ἀπὸ τοὺς σχολιαστὲς τὶς λεπτομέρειες καὶ τὸν τρόπο, ποὺ ὁ Μίχαλιτς κατέκτησε τὴ νίκη, τότε ἀνύψωσαν τὸν ἔνδοξο νικητὴ σὲ ὑψηλότερο βάθρο καὶ τὸν συνέκριναν, τηρουμένων τῶν ἀναλογιῶν, μὲ τὸ ἄλλο λαμπρὸ κατόρθωμα τοῦ ἀλησμόνητου Σπύρου Λούη στὸν Α΄ Μαραθώνιο τῆς Ὀλυμπιάδας τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ Μίχαλιτς συνεκίνησε βαθειὰ τὴν ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ μὲ τὸ πρῶτο κατόρθωμά του, τὴ νίκη του στὰ 10.000 μ. Ὅταν ὁ Τόργκερσεν, ὁ Ἄλουντ καὶ ὁ Ραϊτάλα τοῦ ἐπετέθηκαν «βάσει προδιαγεγραμμένου σχεδίου» καὶ μὲ τὴν καλομελετημένη στρατηγική τους, προσπάθησαν νὰ τὸν ἐξουδετερώσουν, ὁ Μίχαλιτς ἐπιστράτευσε τὴ μεγάλη πεῖρα του καὶ τὴν ἐξαίρετη ψυχική του δύναμι καὶ τοὺς νίκησε. Ἡ τακτική του ἀπαιτοῦσε ψυχραιμία καὶ πεποίθησι. Ὁ Μίχαλιτς ἀπέδειξε πὼς εἶχε καὶ τὰ δυό. Μέχρι τὰ 4000 μ. ἦταν κοντά τους. Στὰ 5000 μ. ξεπέρασε τὸν Ραϊτάλα. Στὰ 6000 μ. ὑπερκέρασε τὸν Ἄλουντ. Στὰ 8000 μ. ἐπιχειρεῖ νὰ ξεφύγη ἀπ᾿ τὸν Τόργκερσεν. Ὁ ἑλληνικὸς φίλαθλος κόσμος τὸν ἐνθαρρύνει. Ἀκατάβλητος πιὰ ὁ Μίχαλιτς ὁρμᾶ καὶ κόβει πρῶτος καὶ ἀνενόχλητος τὸ νῆμα σὲ 30΄21΄΄6. Εὖγε Μίχαλιτς!

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ὁ Φ. Μίχαλιτς (138) ἡ μεγάλη μορφὴ τῶν Σκανδιναβοβαλκανικῶν ἀγώνων, ψύχραιμος ἀντιμετωπίζει τὴ στρατηγικὴ τῶν ἀντιπάλων του καὶ νικᾷ στὰ 10.000 μ.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ παρόντος τεύχους

Συλλαβικὸ σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΓΥΠΑΕΤΟΣ — ΠΑΡΑΠΕΤΟ. 2) ΝΟΣΩ — ΜΑΡΙ. 3) ΧΑΡΑ — ΜΟΝΑΚΟ — ΒΟΛΙ. 4) ΛΑΜΑΡΙΝΑ — ΡΕΑΛΙΑ. 5) ΖΟΧΑΔΙΑΚΟ. 6) ΤΙΤΟ — ΝΙΚΗ. 7) ΜΙΣΑΛΛΗΛΙΑ. 8) ΤΡΑΒΙΑΤΑ — ΑΤΑΞΙΑ. 9) ΛΑΟ — ΡΩΜΑΝΟΣ — ΦΑΣΜΑ. 10) ΛΙΜΑ — ΣΙΚΙ. 11) ΔΙΑΠΑΣΩΝ — ΑΝΙΑΤΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΧΑΛΑΛΙ — ΑΝΤΡΑΛΑ. 2) ΠΑΝΟΡΑΜΑ — ΒΙΟΛΙΑ. 3) ΕΣΩ — ΡΙΖΟΤΟΜΙΑ — ΜΑΠΑ. 4) ΜΟΝΑΧΑ — ΣΑΛΤΑΡΩ. 5) ΠΕΙΝΑ — ΔΙΒΟΥΛΗ — ΜΑΧΗ. 6) ΚΟΡΕΑ — ΛΙΑΝΟΣ. 7) ΡΑΜΑ — ΑΚΟΝΙΑΤΑ — ΣΙΝΙ. 8) ΠΕΡΙΒΟΛΙ — ΞΙΦΑΣΚΙΑ. 9) ΛΙΑΚΟΣ — ΘΕΑΜΑ.

Δημῶδες αἴνιγμα

Τὰ μάτια ἢ τὰ αὐτιά.

Λεξίγριφος

Λειψία (Λίψ — ἴα).

Ἀκροστιχὶς

ΚΑΣΤΩΡ (Κλέων — ἰΑνὸς — ἀρΣενικὸν — ψιτΤακὸς — σαπφΩ — κέρκυΡα).

Κρυπτογραφικὸ

1) ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ. 2) ΕΚΛΑ. 3) ΥΑΙΝΑ. 4) ΚΙΝΑ. 5) ΑΙΩΝ. 6) ΛΑΚΩΝΙΑ. 7) ΙΝΔΙΑΙ. 8) ΩΚΕΑΝΙΑ. 9) ΝΙΚΑΙΑ.

Λεξίγριφος

ΗΜΙΠΛΗΓΙΑ (Οἴμοι — πληγὴ — Ἆ!)

Μαγικὸ γράμμα

Μὲ τὸ «Φ» — Ἀφρός, Φορά, Κάφρος, Φόρος, Σαφής, Τάφος, Ἔλαφος, Τροφή, Πάφος, Τροφός.

Μεταγραμματισμὸς

Πεύκη — Λεύκη.

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς;

1) Ἀπὸ τὴ Βραζιλία. 2) 5 χρόνων. 3) Στὸ Σικάγο. 4) Στὴ Ρωσία. 5) Ὁ Φλωμπέρ. 6) Ὁ Ὄφφενμπαχ. 7) 10 φορές.

Συλλαβόγριφος

ΤΑΩΣ (Τὰ — ὡς).

Τὰ δύο ὅμοια μοντέλα

Εἶναι τὸ τρίτο τῆς δευτέρας σειρᾶς καὶ τὸ δεύτερο τῆς τετάρτης.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ᾿ ἀριθ. 662 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΚΑΪΑΦΑΣ — ΜΑΚΑΡΑΣ. 2) ΚΡΑΤΗΣ — ΓΑΛΑΝΗ. 3) ΝΙΚΗΤΑΡΑΣ. 4) ΑΚ — ΡΕΜΟΣ — ΡΑΝΤΑ — ΟΙ. 5) ΠΑΠΥΡΟΣ — ΕΛΑΤΑ. 6) ΑΛΥΤΟΣ — ΚΑΛΕΜΙ. 7) ΜΑΛΙΣ — ΚΑΡΕΚΛΑ. 8) ΕΘΟΣ — ΜΑΛΑΡΙΑ — ΜΒ. 9) ΙΟΣ — ΣΑΤΑΝΑΣ — ΚΕΑ. 10) ΑΣ — ΚΑΡΩΤΙΣ — ΠΟΡΤ. 11) ΣΑΧΙΝΗΣ — ΚΑΡΙΣ. 12) ΑΓΑΣΤΑ — ΣΑΡΙΚΙ. 13) ΟΜΑΛΑ — ΒΑΛΑΝΟΝ. 14) ΝΙ — ΙΜΕΡΑ — ΑΙΓΙΣ — ΣΑ. 15) ΠΛΑΚΕΝΤΙΑ. 16) ΑΡΑΙΟΣ — ΤΣΑΡΙΣ. 17) ΕΛΒΑΣΑΝ — ΑΣΙΦΩΝΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΑΠΑΜΕΙΑ — ΟΝ. 2) ΚΑΛΑΘΟΣ — ΑΜΙ. 3) ΙΚ — ΠΥΛΟΣ — ΓΑ — ΑΒ. 4) ΑΡ — ΡΥΤΙΣ — ΣΑΛΙ — ΡΑ. 5) ΦΑΝΕΡΟΣ — ΚΑΣΑΜΠΑΣ. 6) ΑΤΙΜΟΣ — ΣΑΧΤ — ΕΛΙΑ. 7) ΣΗΚΟΣ — ΜΑΡΙΑ — ΡΑΟΝ. 8) ΣΗΣ — ΚΑΤΩΝ — ΑΚΣ. 9) ΓΑΛΑΤΗΣ. 10) ΓΑΡ — ΡΑΝΙΣ — ΑΝΤ. 11) ΜΑΡΑ — ΚΕΡΑΣ — ΒΙΤΣΑ. 12) ΛΑΛΝ — ΑΚΙΣ — ΣΑΓΙΑΣ. 13) ΚΑΣΤΕΛΛΑ — ΚΑΛΙΑΡΙ. 14) ΑΝ — ΑΛΕΑ — ΠΑΡΑΣ — ΙΦ. 15) ΡΗ — ΑΛΙ — ΚΟΡΙΝ — ΣΩ. 16) ΟΤΙ — ΜΕΡΙΚΟΣ. 17) ΙΑ — ΒΑΤΣΙΝΑ.

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙ

Πρωτότυπο διήγημα

Ἡ κυρία ντὲ Λασὺρ ἦταν μιὰ γυναῖκα εὐτυχισμένη. Ἀπ᾿ τὸ μπαλκόνι της παρακολουθοῦσε μ᾿ ἐνδιαφέρον τὴν κηδεία τοῦ γειτονά της. Ὁ κόσμος ἦταν πολύς, καὶ ἡ ἄνοιξι εἶχε κιόλας σκάσει στὰ δέντρα. Πόση χαρὰ θὰ αἰσθανόταν ἡ κυρία Ἐβελὶν ντὲ Λασὺρ ὅταν θ᾿ ἄνθιζαν οἱ καστανιές! Δὲν ἀγαποῦσε τὸ χειμῶνα καθόλου, τὴν ἔκανε νὰ τρέμη.

Ὅταν πέρασε ἡ κηδεία, ἡ Ἐβελὶν μπῆκε μέσα, ἀφοῦ ἔκλεισε τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ μπαλκονιοῦ της. Ἔρριξε τότε ἕνα βλέμμα στὸν καθρέφτη της καὶ δὲν ἀναγνώρισε τὸν ἑαυτό της. Ἀπὸ πολὺ καιρό, δὲν ἀναγνώριζε πιὰ τὸν ἑαυτό της, ἀπὸ τότε ποὺ ἔβλεπε στὸν καθρέφτη της ὅτι εἶχε γεράσει. Εἶχε ἀδυνατίσει καὶ τὸ ἄλλοτε νεανικὸ κι᾿ ὡραῖο στῆθος της εἶχε γίνει ἕνα μὲ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα της. Τὸ μόνο τώρα στολίδι της ἦταν ἕνα κολλιὲ ἀπὸ ἀληθινὰ μαργαριτάρια ποὺ φοροῦσε πάντα στὸ λαιμό της.

Δὲν ἔβλεπε πιὰ κανένα καὶ περνοῦσε τὴ ζωή της τὶς περισσότερες ὧρες στὸ μπαλκόνι της: ἦταν ἡ μόνη της διασκέδασι. Νὰ παρακολουθῆ τοὺς διαβάτες, νὰ βλέπη τὰ πουλιὰ νὰ πετοῦν στὰ δέντρα, ν᾿ ἀνασαίνη τὸ ἄρωμα τῶν δέντρων καὶ τῶν λουλουδιῶν, ὅταν ἐρχόταν ἡ ἄνοιξι. Δὲν εἶχε οὔτε κἂν μιὰ ὑπηρέτρια, οὔτε ἕνα σκυλί. Τὸ τελευταῖο της σκυλί, ὁ Ντίκ, εἶχε ψοφήσει, ἐδῶ καὶ ἀρκετὸ καιρό.

Πόσο ἡ κηδεία τοῦ γειτονά της τὴν εἶχε εὐχαριστήσει! Τὸ ψυχορράγημά του εἶχε ἀρχίσει πρὶν ἀπὸ ὀχτὼ μέρες καὶ κανένας γιατρὸς δὲ μπόρεσε νὰ τὸν βοηθήση. Ἡ Ἐβελὶν περίμενε τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ἔκλειναι τὰ παράθυρά του, καὶ νά ποὺ ἡ μέρα αὐτὴ εἶχε φτάσει. Δόξα σοι ὁ Θεός! Ὁ γειτονάς της εἶχε πιὰ πεθάνει. Ἐδῶ καὶ πενήντα χρόνια, ἡ Ἐβελὶν τὸν ἔβλεπε νὰ ξυρίζεται κοντὰ στὸ παράθυρο, νὰ κυττάζη τὸν οὐρανὸ πρὶν νὰ βγῆ ἔξω, νὰ περπατάη μόνος του στὸ μικρὸ κῆπο του: «Ἂν ἦταν «φίλος» μου, συλλογιζόταν, δὲ θὰ μοῦδινε περισσότερο στὰ νεῦρα».

Ποτέ του δὲν τὴν εἶχε χαιρετίσει, ποτέ του δὲν τῆς εἶχε μιλήσει. Ἔκανε πὼς δὲν τὴν ἔβλεπε κι᾿ ἂς ἦταν χαριτωμένη. Τὰ παλιὰ θέλγητρα τῆς Ἐβελὶν δὲν εἶχαν καμμιὰν ἐπίδρασι στὸν ἀπαθῆ αὐτὸν ἡλικιωμένο ἄντρα. Τὰ βράδυα, ὡστόσο, ὅταν τὸν ἄκουγε νὰ παίζη βιολί, ἡ Ἐβελὶν βυθιζόταν σ᾿ ὀνειροπολήσεις, παρακολουθώντας τὴ γλυκειὰ μελωδία. Ἔβλεπε μπροστά της αὐτὸν τὸν ἄγνωστο, ποὺ ἦταν γι᾿ αὐτὴ ἕνα αἴνιγμα, ἀλλὰ ποὺ ἀπ᾿ τὴ ζωή του ἤξερε καὶ τὴν παραμικρὴ χειρονομία του, τὸ χρῶμα τῶν κοστουμιῶν του, πόσες γραβάτες εἶχε καὶ πόσα μεταξωτὰ μαντήλια. Κάποτε μάλιστα τὸν εἶδε μισόγυμνο μπρὸς στὸν καθρέφτη του: ἦταν μᾶλλον καλοφτιαγμένος, κάπως ἀδύνατος βέβαια, ἀλλὰ ἐπιθυμητὸς σὰν ἄντρας. Ἡ Ἐβελὶν εἶχε κλείσει τὰ μάτια της καὶ εἶχε κοκκινίσει σὰν νὰ ντρεπόταν.

★

Πέρασαν κάμποσες μέρες ἀπὸ τὴν κηδεία.

Ἔξαφνα, ἡ Ἐβελὶν πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ ἐπισκεφτῆ τὸ σπίτι τοῦ νεκροῦ. Κανένας πιὰ δὲν τὸ κατοικοῦσε. Ἦταν μιὰ ἐπιθυμία παράξενη, κάτι σὰν νοσηρὴ περιέργεια.

Βγῆκε ἀπ᾿ τὸ σπίτι της, κύτταξε γύρω της μήπως ἦταν κανείς, καὶ προχώρησε μὲ προφύλαξι ὡς τὴν κιγκλιδωτὴ πόρτα τοῦ κήπου. Εὐτυχῶς ἦταν ἀνοιχτή.

Πέρασε μέσα ἀπὸ μιὰ πυκνὴ δεντροστοιχία κι᾿ ἔφτασε μὲ ἀργὰ βήματα ὡς τὸ κεφαλόσκαλο. Μὲ μιὰ ἀνάλαφρη σπρωξιά, ἡ πόρτα τῆς εἰσόδου ἄνοιξε. Ἡ Ἐβελὶν μπῆκε στὸ διάδρομο χωρὶς φόβο κι᾿ ἀνησυχία. Στὴν ἡλικία της, τὰ πάντα τῆς ἐπιτρέπονταν. Ὡστόσο, φώναξε:

— Εἶναι κανεὶς μέσα;

Δὲν πῆρε καμμιὰν ἀπάντησι. Ἡσυχη, ἀνέβηκε τὴ σκάλα κι᾿ ἔφτασε στὸ πρῶτο πάτωμα. Ἔπειτα πλησίασε στὴν κάμαρα τοῦ νεκροῦ. Ἐπὶ τέλους... Χρόνια καὶ χρόνια, περίμενε αὐτὴ τὴ μέρα. Μιὰ βαρειὰ μυρωδιὰ ἀπὸ μαραμένα λουλούδια τὴν ἔπιασε στὸ λαιμό, ἀλλ᾿ ἡ Ἐβελὶν ἔτρεξε κι᾿ ἄνοιξε ἀμέσως τὸ παράθυρο. Ὁ ἥλιος πλημμύρισε τὸ δωμάτιο.

— Δὲ φαντάστηκα ποτὲ πὼς μ᾿ ἔβλεπε ἔτσι! φώναξε ἀμέσως, κυττάζοντας ἕνα ταμπλῶ στὸν τοῖχο.

Τί ὡραῖο, τί περίφημο ταμπλῶ! Ἔβλεπε τὸν ἑαυτό της, τὸ πορτραῖτο της, μέσα στὴν ἀποθέωσι τῆς νειότης της, μιᾶς νειότης ἄφθαρτης, γοητευτικῆς, λαμπρῆς, μέσα στὴ δροσερὴ ἀτμόσφαιρα τῆς μέρας! Ἡ Ἐβελὶν ἔτριβε τὰ μάτια της. Πόσο, ἀλήθεια, ἦταν ὡραία! Ἔνοιωθε μιὰ ἀπέραντη χαρά, τώρα ποὺ ξαναγύριζε, ξαφνικά, στὶς παλιὲς ἐρωτικές της περιπέτειες...

Τί ἀνοησία νὰ πάη νὰ ἐπισκεφτῆ τὸ γειτονά της, τώρα ποὺ εἶχε πεθάνει καὶ δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ τῆς ἐξομολογηθῆ τὸν ἔρωτά του. Αὐτὸς ὁ κρυφὸς ἔρωτάς του τὸν εἶχε κάνει νὰ ξαναθυμηθῆ πὼς κάποτε ἦταν ζωγράφος. Καὶ εἶχε ζωγραφίσει τὴν Ἐβελὶν σ᾿ ὅλη τὴ λαμπρὴ ὀμορφιά της, ἔτσι ὅπως τὴν εἶχε ἀντικρύσει ἀπ᾿ τὰ πρῶτα κιόλας χρόνια.

— «Πόσο μιλοῦσα στὴν καρδιά του, στὶς αἰσθήσεις του! συλλογίστηκε μ᾿ ἀπελπισία ἡ Ἐβελίν. Μ᾿ ἀγαποῦσε, μὲ ποθοῦσε, κι᾿ ἐγὼ δὲν ἤξερα τίποτα!..»

Δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάτια της. Ὁ γειτονάς της εἶχε φυλάξει ζηλότυπα μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του τὴ γοητευτικὴ αὐτὴ ὀπτασία τῆς νεαρῆς κι᾿ ὄμορφης Ἐβελίν.

Ὅλα μὲ μιᾶς εἶχαν ἀλλάξει: δὲν ὑπῆρχε πιὰ ἡ γρηὰ γυναῖκα, μὲ τὴν καμπουριασμένη πλάτη, μὲ τ᾿ ἀδύνατα χέρια, μὲ τὸ σβυσμένο βλέμμα. Ὑπῆρχε μόνο ἡ παλιὰ Ἐβελίν, ἡ κοπέλλα τῶν εἴκοσι χρόνων σ᾿ ὅλη τὴν ἑλκυστικὴ καὶ προκλητικὴ καλλονή της. Κύτταζε τὸ πορτραῖτο της καὶ δὲ χόρταινε νὰ τὸ βλέπη. Ὁ ἥλιος ἔπαιζε πάνω στὰ χρυσαφένια μαλλιά της, στὸ κάπως ἀναιδὲς χαμόγελό της, στὸ πλούσιο στῆθος της. Δὲν ἦταν ἡ ἀδύνατη σημερινὴ γρηά. Ἦταν ἡ νεαρή, ἡ γεμάτη δροσιά, Ἐβελίν.

— Ἄχ! καταραμένε γέρο, φώναξε ἀπογοητευμένη, τί μοῦ ἔκανες! Γιατί νὰ μὴ μοῦ μιλήσης;...

Ἔκλεισε τὰ μάτια της, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὰ ξανανοίξη, ὅπως θὰ ἤθελε, ἀκόμα μιὰ φορά. Τρίκλιζε. Ἔξαφνα, ἔνοιωσε τὸ κολλιὲ της νὰ σπάζη στὸ λαιμό της καὶ τὰ μαργαριτάρια νὰ κυλοῦν στὸ πάτωμα. Ἔπειτα — τί φρίκη — εἶδε τὸ νεκρὸ γειτονά της νὰ τὴν τραβάη κοντά του καὶ νὰ τὴ φιλάη μὲ τὰ παγωμένα χείλη του. Κι᾿ ἄκουσε μιὰ ὑπόκωφη φωνὴ νὰ τῆς λέη:

— Ἐβελίν! Ἐβελίν! Ἀγαπημένη μου Ἐβελίν! Ἦρθες, ἐπὶ τέλους, σὲ κρατῶ.. Δὲν θὰ ξαναφύγης ποτὲ πιά! Εἶσαι γιὰ πάντα δική μου!...

Δὲ μπορεῖς νὰ μπαίνης στὴν κάμαρα ἑνὸς νεκροῦ, ἔτσι, ξαφνικά, δίχως νὰ σὲ προσκαλέσουν... Τὴν τόλμη σου πρέπει νὰ τὴν πληρώσης. Καὶ ἡ Ἐβελίν, ἡ γρηὰ πιὰ Ἐβελίν σωριάστηκε μὲ μιὰ κραυγὴ στὸ πάτωμα, γιὰ νὰ μὴν ξανασηκωθῆ πιά. Μόνο ἡ ἄλλη Ἐβελίν, ἡ Ἐβελὶν τοῦ πορτραίτου, ἡ ὡραία καὶ προκλητική, ἐξακολουθοῦσε νὰ χαμογελάη ἀμέριμνα μπρὸς στὸ πτῶμα, σὰν ἡ ψυχή της νὰ μὴν εἶχε κατοικήσει ποτὲ μέσα σ᾿ ἐκεῖνο τὸ κουφάρι...

ΖΑΝ ΜΠΕΡΤΙΕ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ. 340.—
Ἑξάμηνος	» 170.—
Τρίμηνος	» 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Λίρες 7.—
»	Δολλάρια 20.—
»	Φρ. Γαλ. 8.000
»	Φρ. Βελγ. 1.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσανίου 4 (Πλατεῖα Κλαυθμῶνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ τῆς ἐγγράφου ἀδείας τῆς διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 1092) 1938. Ἰδιοκτησία: Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Ἰωάνν. Γ. Παπαγεωργίου καὶ Σία, Δραγατσανίου 4. Διευθυντὴς - Διαχειριστὴς καὶ ὑπεύθυνος: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Βησσαρίωνος 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπῦρος Μπέλλας, ὁδὸς Βούλγαρη 11, Ἀθῆναι

Ὁ Γιατρός σας

Διάφορα γιὰ τὴν ὀμορφιὰ

★ Δὲν πρέπει νὰ πλένεστε μὲ νερὸ ποὺ ἔχει πολλὰ ἄλατα. Τὰ ἄλατα ξηραίνουν τὸ δέρμα καὶ τὸ ἀπολεπίζουν. Γιὰ νὰ μαλακώση τὸ νερὸ ποὺ περιέχει πολλὰ ἄλατα, πρέπει νὰ τὸ βράσετε. Μὲ τὸ βράσιμο κατακαθίζουν τὰ ἄλατα, γι᾿ αὐτὸ καὶ τὰ δοχεῖα κάνουν ἕνα παχὺ ἢ σκληρὸ στρῶμα ἀπ᾿ αὐτά. Γιὰ νὰ διαλυθοῦν τὰ ἄλατα, ρίχνετε σὲ μιὰ ὀκᾶ νερὸ μιὰ κουταλιὰ τοῦ γλυκοῦ βόρακα ἢ σόδα. Μ᾿ αὐτὸ τὸν τρόπο μαλακώνει τὸ νερὸ καὶ μπορεῖτε νὰ τὸ χρησιμοποιήσετε γιὰ πλύσιμο τοῦ προσώπου καὶ τοῦ λαιμοῦ.

Καλὸ εἶναι μετὰ τὸ πλύσιμο μὲ ζεστὸ νερό, νὰ πλένεστε μὲ κρύο. Μ᾿ αὐτὸ τὸν τρόπο ἀποφεύγετε τὰ κρυολογήματα.

Ὅσες ἔχουν λιπαρὸ δέρμα, σμηγματόρροια καὶ κοινὴ ἀκμή, πρέπει νὰ πλένωνται δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ σαπούνι. Μ᾿ αὐτὸ τὸν τρόπο λυώνει τὸ σμῆγμα ποὺ βρίσκεται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ προσώπου καὶ τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς. Προσέχετε ὅμως νὰ μὴ ξεράνετε τὸ δέρμα σας. Μόλις δῆτε πὼς δὲν εἶναι πιὰ λιπαρό, πρέπει νὰ ἀφήσετε γιὰ μιὰ δυὸ μέρες τὸ πλύσιμο μὲ σαπούνι. Τὸ σμῆγμα ποὺ βγαίνει ἀπὸ τοὺς σμηγματογόνους ἀδένες, θὰ κάνη πάλι λιπαρὸ τὸ δέρμα, ὁπότε ξαναρχίζετε τὸ πλύσιμο.

★ Γιὰ τὴν ἀκμὴ τοῦ προσώπου, ὠφελοῦν πολὺ τὰ θαλάσσια λουτρά, ἡ ἡλιοθεραπεία, ἡ καλὴ καὶ ὑγιεινὴ τροφή. Θ᾿ ἀποφεύγετε τὴ δυσκοιλιότητα. Τὰ φροῦτα ὠφελοῦν πολύ. Οἱ σάλτσες, τὰ λιπαρά, τὰ ζυμαρικά, τὰ γλυκὰ καὶ τὰ θαλασσινά, ἐπηρεάζουν πολὺ ἄσχημα τὴν ἀκμή. Ἐπίσης ἡ κλεισούρα, τὰ ξενύχτια, οἱ στενοχώριες. Τὸ σκάλισμα μὲ τὰ νύχια σας, μπορεῖ νὰ μολύνη τὴν ἀκμὴ καὶ νὰ σᾶς δημιουργήση σπυράκια καὶ ἀποστήματα, ποὺ καταλήγουν σὲ ἄσχημες οὐλές.

★ Ἕνα μεγάλο ζήτημα, ποὺ ἀπασχολεῖ τὰ κορίτσια τοῦ τόπου μας, εἶναι ἡ ὑπερτρίχωσι, πρὸ πάντων τοῦ προσώπου. Ἀπ᾿ αὐτὴ ὑποφέρουν πολὺ ὅσες ἔχουν λιπαρὸ δέρμα καὶ συχνὰ ὁρμονικὲς διαταραχές. Ἡ ἀποψίλωσι δὲ γίνεται στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία. Ἡ ἀφαίρεσι τῶν τριχῶν, πρέπει νὰ γίνεται ἀπὸ γιατρό, ποὺ ξέρει πῶς καὶ πότε πρέπει νὰ γίνη αὐτή. Πολὺ συχνὰ παρατηροῦνται οὐλὲς στὸ πρόσωπο, ποὺ μοιάζουν μὲ οὐλὲς ἀπὸ εὐλογιά, ὅταν ἡ ἀφαίρεσι τῶν τριχῶν γίνεται ἀπὸ ἀνθρώπους, ποὺ δὲν ξέρουν τί ρεῦμα θὰ μεταχειριστοῦν καὶ σὲ πόσο βάθος πρέπει νὰ φτάση ἡ βελόνα. Εἶναι πολὺ μεγάλο σφάλμα νὰ ἐμπιστεύεται κανεὶς σὲ ξένους πρὸς τὴν ἐπιστήμη ἀνθρώπους τὸ πρόσωπό του, γιὰ μιὰ τόσο λεπτὴ καὶ ὑπεύθυνη δουλειά. Δὲν πρέπει νὰ παρασύρεστε ἀπὸ ρεκλάμες καὶ νὰ τρέχετε νὰ ἀφαιρέσετε τὶς περιττὲς τρίχες. Καλύτερα νὰ τὶς ἔχετε παρὰ νὰ σᾶς γεμίσουν τὸ πρόσωπο μὲ οὐλές.

★ Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς σπίλους ἢ τὶς ἐλιές. Πολλὰ ἰνστιτοῦτα καλλονῆς, διαφημίζουν πὼς ἀφαιροῦν τὶς κρεατοελιὲς μὲ ἠλεκτρισμό. Τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο. Δὲν εἶναι τοῦ πρώτου τυχόντος ἡ ἀφαίρεσι τῶν σπίλων. Μερικὲς κρεατοελιὲς εἶναι ἀρχόμενοι καρκῖνοι τοῦ δέρματος, ποὺ ἔχουν τάσι νὰ ἁπλώσουν σ᾿ ὅλο τὸ σῶμα. Ἂν τὶς ἀφαιρέση κανεὶς ἐπιπόλαια, μπορεῖ νὰ ἔχουν πολὺ κακὲς συνέπειες. Γιὰ τὴν ἀφαίρεσι ἑνὸς σπίλου, πρέπει νὰ ἀποφασίση γιατρὸς ὑπεύθυνος, ποὺ ξέρει ἂν πρέπει νὰ ἀφαιρεθῆ καὶ πῶς θὰ ἀφαιρεθῆ.

★ Πρέπει νὰ συνηθίσετε νὰ μὴ φορᾶτε πολλὰ ροῦχα. Ὅσο πιὸ ἐλαφρὰ εἶσαστε ντυμένοι, τόσο πιὸ ὑγιεινὸ εἶναι. Τὰ πολλὰ ροῦχα προκαλοῦν ἱδρῶτα, ποὺ ἐξατμίζεται καὶ προκαλεῖ κρυολογήματα. Δὲν ἐννοῶ βέβαια νὰ κρυώνετε μὲ τὰ ἐλαφρὰ ροῦχα. Θὰ συνηθίσετε ἀπὸ τὸ καλοκαίρι καὶ τὸ χειμῶνα θὰ φορᾶτε ἐλαφρὰ καὶ θερμὰ ροῦχα.

★ Δὲν πρέπει νὰ κοιμώσαστε μὲ κλειστὰ παράθυρα. Ξαναανασαίνετε τὸν μολυσμένο ἀέρα ποὺ βγάζετε μὲ τὴν ἐκπνοή. Καλὰ εἶναι νὰ κοιμώσαστε μὲ μισανοιγμένα παράθυρα, γιὰ νὰ μπαίνη ἀπ᾿ ἐκεῖ ὁ καθαρὸς ἀέρας. Μ᾿ αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ ὀργανισμός σας ἀναπνέει πιὸ ἐλαφρὰ καὶ ἀντέχει πιὸ πολὺ στὶς καιρικὲς μεταβολές.

★ Οἱ κρέμες στὸ λιπαρὸ δέρμα προκαλοῦν σπυριὰ καὶ μπιμπίκια. Πρέπει νὰ ἀποφεύγετε κάθε λιπαρὴ κρέμα. Οἱ λοσιόν, οἱ τονωτικὲς καὶ οἱ στυπτικές, εἶναι πολὺ καλὲς στὸ λιπαρὸ δέρμα. Τὸ λιπαρὸ δέρμα ἔχει τόσο λίπος ἀπὸ τοὺς σμηγματογόνους ἀδένες, ποὺ κάθε πρόσθετο λίπος τὸ βλάπτει. Τὸ ξηρὸ δέρμα, ποὺ εἶναι λεπτὸ καὶ εὐπαθές, ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ λιπαρὲς κρέμες, γιατὶ χωρὶς κρέμες εὔκολα τσακίζει, ρυτιδώνει καὶ ἀπολεπίζεται. Ὁ ἀέρας, ὁ ἥλιος καὶ ἡ ξηρασία γερνοῦν πολὺ εὔκολα τὸ ξηρὸ δέρμα. Τὸ λιπαρὸ δέρμα εἶναι πολὺ ἀνθεκτικὸ στὶς καιρικὲς μεταβολές.

★ Ὁ ἱδρώτας ρυθμίζει τὴ θερμοκρασία τοῦ ὀργανισμοῦ. Ὅταν εἶναι πολὺ ζεστή, παράγεται πολὺς ἱδρώτας, ποὺ μὲ τὴ ζέστη ἐξατμίζεται καὶ προκαλεῖ κρύο. Ἔτσι λιγοστεύει ἡ θερμοκρασία στὴν ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος καὶ ἀπ᾿ ἐκεῖ ὁλοκλήρου τοῦ σώματος.

★ Τὰ μαλλιά σας πρέπει νὰ τὰ περιποιῆστε τακτικά, γιὰ νὰ τὰ διατηρήσετε ὡραῖα καὶ πυκνά. Δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῆτε ὅταν πέφτουν μερικά. Τὰ μαλλιὰ ποὺ πέφτουν ξαναγίνονται, ἐκτὸς ἂν πέφτουν πάρα πολλά, ὁπότε χρειάζεται θεραπεία.

Οἱ τρίχες στὸ κεφάλι πέφτουν καὶ ξαναγίνονται σὲ δυὸ ὡς ἕξ χρόνια. Μετὰ ἀπὸ ἕξ χρόνια, καμμιὰ τρίχα δὲν παραμένει, ὅλες εἶναι καινούργιες. Στὴν περιφέρεια μάλιστα τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς, οἱ τρίχες δὲ διαρκοῦν περισσότερο ἀπὸ τέσσερις ὡς ἑννιὰ μῆνες.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ Ἰατρὸς Δερματολόγος

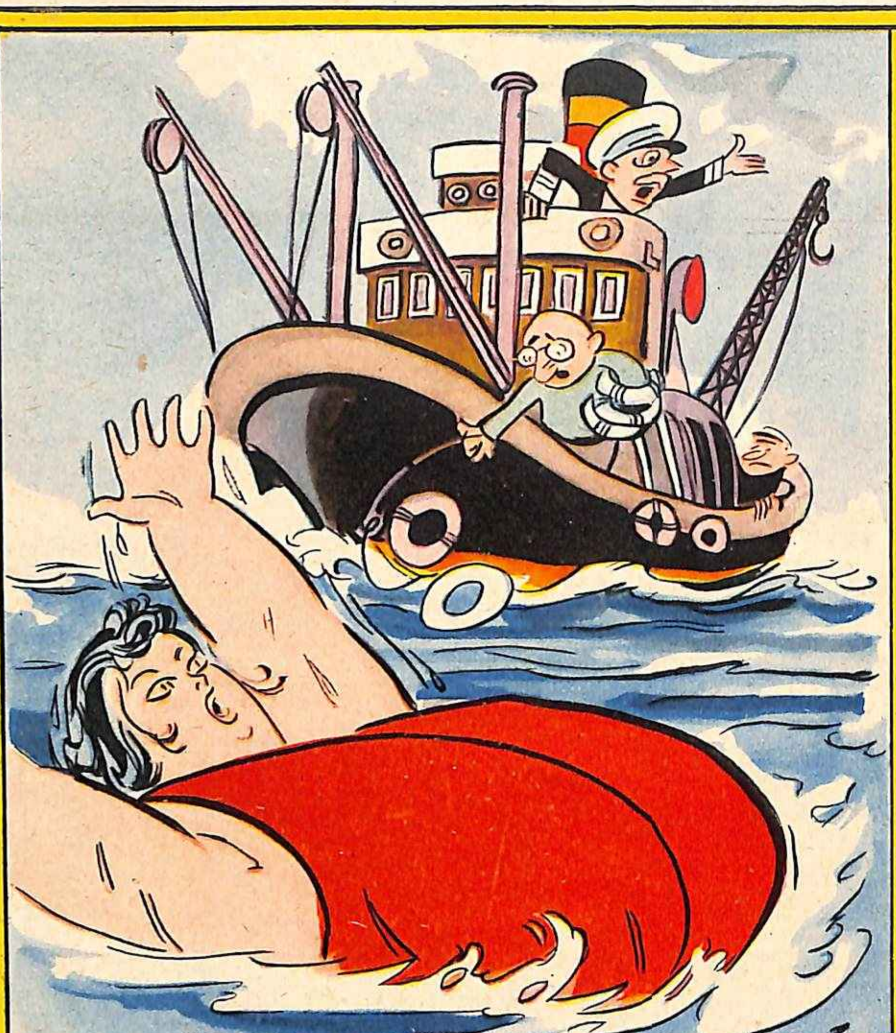

— Τηλεγραφήσατε νἄρθη πάραυτα στολίσκος ναυαγοσωστικῶν πρὸς διάσωσίν της!...

ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗ
— Τί νὰ σοῦ πῶ, Λέανδρε. Εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ ξαναβρίσκω τὸ σπιτάκι μας!..

Χωρὶς λόγια.

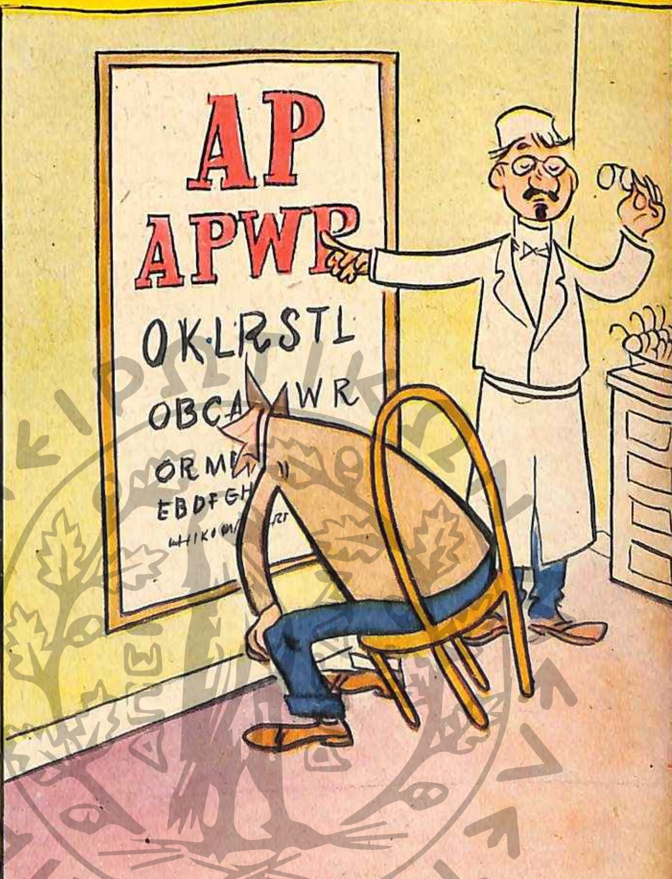

ΣΤΡΑΒΟΜΑΡΕΣ
— Κι' αὐτὸ ἐδῶ τί γράμμα εἶναι;

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ